

КРИСТОФЪР ПАОЛИНИ ПЪРВОРОДНИЯТ

Част 2 от „Наследството“

Превод от английски: Симеон Цанев, 2007

chitanka.info

Скъпи български читатели,

Намирам богатата история на България за много вълнуваща. Някои от прекрасните ви народни приказки, както и снимките на Рилския манастир, ме вдъхновяваха при писането на отделни пасажки от моя роман. Надявам се скоро да посетя България и да прекарам седмица-две в разглеждане на нейните забележителности.

Когато започнах да пиша „Ерагон“, никога не съм си представял, че трилогията „Наследството“ един ден ще бъде преведена на български език. За мен е чест да знам, че има хора в България, които са харесали моя роман. На моите фенове ще кажа: **Не преставайте да четете, никога не се отказвайте от мечтите си и...**

Нека мечовете ви да са винаги остри!

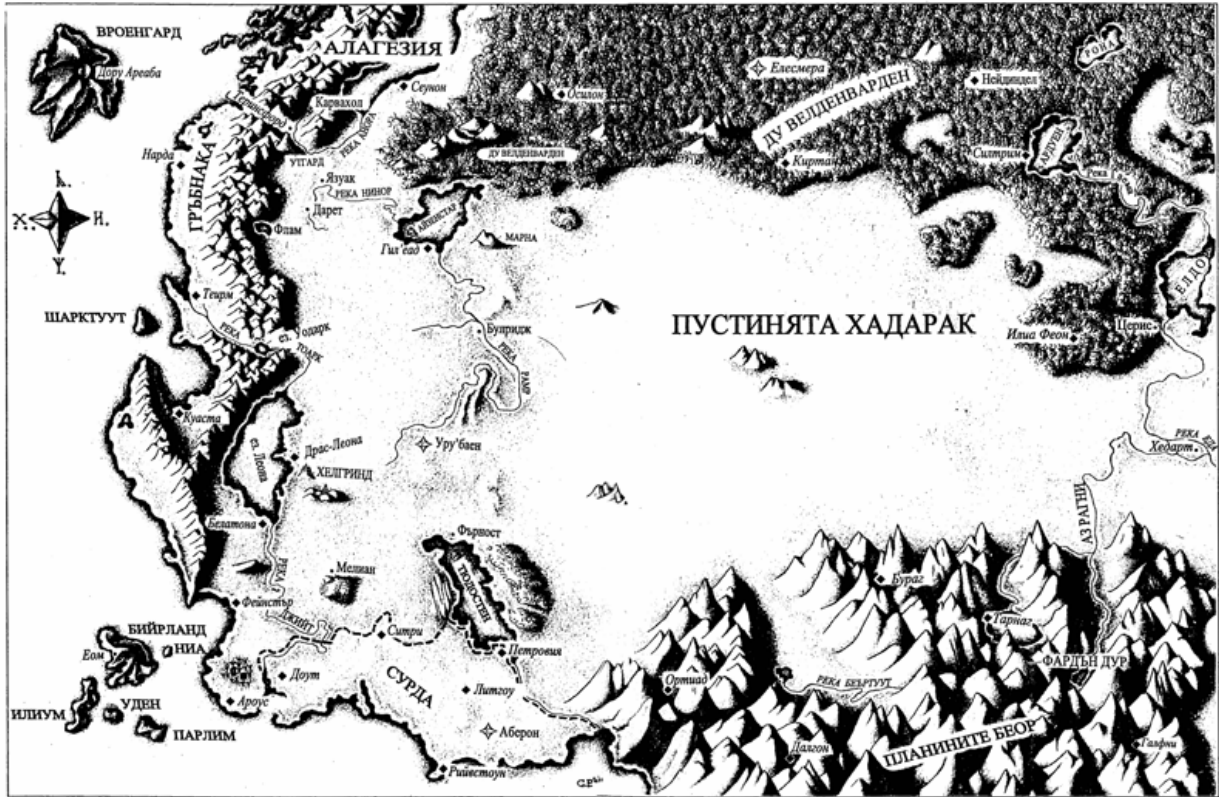
Кристофър Паolini

Както винаги, тази книга е за моето семейство.

А също и за страхотните ми фенове.

Виe направихте това приключение възможно.

Se onr sverdar sitja hvass!

КАКВО СЕ СЛУЧИ В „ЕРАГОН“, КНИГА ПЪРВА ОТ „НАСЛЕДСТВОТО“

Петнадесетгодишното момче Ерагон открива лъскав син камък сред планините, наречени Гръбнака, и го отнася във фермата, където живее със своя чичо Гароу и братовчед си Роран. Гароу и починалата му съпруга Мариан са отгледали Ерагон. За баща му не се знае нищо, а майка му Селена (сестра на Гароу) е изчезнала скоро след раждането.

Не след дълго от камъка (оказал се драконово яйце) се излюпва женски дракон. Когато Ерагон го докосва, на дланта му се появява сребърен знак и между съзнанията им се изковава неотменима връзка, която го превръща в един от легендарните Драконови ездачи.

Драконовите ездачи били сформирани преди хиляди години, след великата война между елфи и дракони, като гаранция, че между двете раси никога повече няма да има вражди. Ездачите се превърнали в пазители на мира, учители, лечители, философи и най-великите заклинатели, тъй като връзката с дракон им давала магически сили. Под тяхното водачество и защита разцъфтяла златна ера.

Когато се появили в Алагезия, хората също били допуснати в този елитен орден. След дълги години на мир, чудовищните воители ургали убили дракона на млад човешки Ездач на име Галбаторикс. Докаран до лудост от загубата и от отказа на старейшините да му дадат друг дракон, той решил да унищожи Ездачите.

Галбаторикс откраднал дракон, когото нарекъл Шруйкан и го принудил да му се подчинява чрез черна магия. След това събрал около себе си група от тринадесет предатели — клетвопрестъпниците. С помощта на тези зли последователи, Галбаторикс съборил ордена на Ездачите, убил техния водач Враел и се самообявил за крал на Алагезия. Но успял само донякъде, защото елфите и джуджетата останали автономни в тайните си убежища, а група хора основали независимата страна Сурда на юг. След осемдесет години открит конфликт, причинен от унищожението на Ездачите, трите фракции са в

необявено примирие, или по-скоро в напрегнато очакване на нова война.

Ерагон внезапно попада насред тази крехка политическа ситуация. Момчето е в смъртна опасност, защото Галбаторикс е избил всички верни на каузата Ездачи. Затова скрива дракона от семейството си и го отглежда тайно. Кръщава го Сапфира, на името на дракон, споменат от селския разказвач Бром. Скоро Роран напуска фермата, за да потърси работа, която ще му позволи да се ожени за дъщерята на касапина Катрина, с която са влюбени отдавна.

Когато Сапфира поотрасва и вече може да лети все по-високо и по-високо, яздена от Ерагон, двама зловещи, подобни на бръмбари, странници, наречени Ра'зак, пристигат в Карвахол, за да търсят изчезналия камък. Изплашена, тя отнася Ерагон към Гръбнака. Момчето успява да я убеди да го върне, но открива фермата унищожена, а измъчвания и ранен от Ра'зак Гароу захвърлен сред обгорелите останки.

Скоро чичото умира и Ерагон се заклева да открие и убие двамата Ра'зак. Към него се присъединява Бром, който е подозирал за съществуването на Сапфира и иска да ги последва поради свои причини. Когато Ерагон се съгласява, разказвачът му подарява меча Зар'рок — принадлежал някога на Ездач, отказвайки да каже как се е сдобил с него.

По време на съвместното им пътуване Бром обучава младежа да се бие с меч и да използва магия. Когато изгубват следите на Ра'зак, отсядат в град Теирм, защото Бром смята, че старият му приятел Джеод (който живее там) ще им помогне да открият леговището им.

В Теирм ексцентричната билкарка и гадателка Анджела предсказва на Ерагон, че могъщи сили ще се борят да контролират съдбата му, че го очаква епична любов с жена от благородно потекло, че един ден ще напусне Алагезия и никога няма да се върне, както и предателство в семейството му, а нейният спътник, котколакът Солембум, му дава няколко странни и полезни съвета. След това Ерагон, Бром и Сапфира потеглят към Драс-Леона, където се надяват да открият Ра'зак.

По пътя вече привързан към момчето, Бром му разкрива, че принадлежи към Варден — бунтовническа група, посветила се на отхвърлянето на игото на Галбаторикс, — и че се е криел от шпионите

на краля в селото на Ерагон години наред, чакайки появата на нов Драконов ездач. Разказва му още как преди двайсет години двамата с Джеод откраднаха яйцето на Сапфира от Галбаторикс, като Бром убил Морзан — първи и последен от клетвопрестъпниците. В момента съществуват само още две драконови яйца — притежание на Галбаторикс.

Близо до Драс-Леона Ра'зак устройват засада на Ерагон и спътниците му. Враговете са прогонени от мистериозен млад мъж на име Муртаг, който твърди, че ги е преследвал отдавна. Бром е смъртно ранен и умира на следващата нощ. Издъхвайки, той доверява, че някога е бил Ездач и убитият му дракон също се е наричал Сапфира. Ерагон погребва приятеля си в гробница от пясъчник, която Сапфира превръща в чист диамант.

Останали сами, Ерагон и Сапфира решават да се присъединят към Варден. Поради лошо стечение на обстоятелствата момчето е пленено в град Гил'еад и отведено при Сянката Дурза — дясна ръка на Галбаторикс. Ерагон успява да избяга с помощта на Муртаг, отвеждайки със себе си изпадналата в безсъзнание елфка Аря — също пленница на Дурза. По това време Ерагон и Муртаг вече са неразделни приятели.

Аря проговаря в съзнанието на Ерагон и му казва, че дълго е кръстосвала с яйцето на Сапфира между елфите и Варден с надеждата, че то ще избере да се излюпи за някое от децата им, но при последното си пътуване попаднала в засада на Сянката и спасила яйцето, запращайки го максимално далеч с магия. Именно така се е озовало в Ерагон. Аря е тежко ранена и се нуждае от медицинската помощ на Варден. Използвайки мисловната връзка, тя разкрива на момчето как да открие бунтовниците. В епично преследване Ерагон и приятелите му изминават почти четиристотин мили за осем дни, гонени от група ургали, които ги обграждат в капана на огромните планини Беор. Муртаг, който не иска да попадне при Варден, признава на приятеля си, че е син на Морзан, но се е отрекъл от делата на баща си и е избягал от патронажа на Галбаторикс, в търсене на истинската си съдба. Той показва на Ерагон огромен белег на гърба си. Носи го още от детските си години, когато Морзан мята по него мечата си Зар'рок. Така Ерагон научава, че оръжието му е принадлежало на бащата на Муртаг, същия, който е предал Ездачите и заедно с Галбаторикс е избил мнозина от някогашните си другари.

Точно преди ургалите да надвият Ерагон и приятелите му, сякаш изникнали изпод земята хора от Варден ги спасяват. Оказва се, че бунтовниците се крият в гигантската кухня, висока десет мили и широка още толкова, планина Фардън Дур. Там се намира и столицата на джуджетата — Тронхайм. Ерагон е отведен при лидера на Варден — Аджихад, а Муртаг е хвърлен в тъмница заради потеклото си. В приятелски разговор водачът на бунтовниците обяснява на Ерагон, че Варден, джуджетата и елфите са се споразумели, когато се появи нов Драконов ездач, той да бъде обучаван първо от Бром, а по-късно — от елфите, и сега младежът трябва сам да реши дали ще следва този план.

Ерагон се среща с краля на джуджетата Хротгар и дъщерята на Аджихад — Насуада. След това е подложен на изпитания от двама плешиви, подчинени на лидера на бунтовниците, магьосници, наричани Близнаците. Когато най-сетне Аря се събужда, тренира и с нея, а после отново среща Анджела и Солебум, които са се присъединили към Варден. Дватама със Сапфира благославят малко сираче и вече са в хорските усти.

Престоят на Ерагон е помрачен от новината, че през тунелите на джуджетата напредва армия от ургали. В последвалата битка момчето е принудено да се бие само срещу Дурза. Много по-могъщ от всеки човек, Сянката лесно побеждава Ерагон, прерязвайки гърба му от рамото до бедрото. В същия миг Сапфира и Аря разбиват покрива на залата — широкия шестдесет стъпки приказно красив звезден сапфир. Дурза отклонява вниманието си и Ерагон успява да я прониже в сърцето. Освободени от магията на Сянката, ургалите са отблъснати в тунелите.

Докато момчето лежи в безсъзнание след битката, се свързва мисловно със създание, наричащо себе си Тогира Иконока — Сакатия, който е цял. Той му обещава отговори на всички въпроси, ако го потърси в Елесмера при елфите.

Когато се събужда, младежът открива, че въпреки уменията на Анджела мечът на Сянката му е оставил голям белег, подобен на този на Муртаг. Ужасен, той проумява, че е убил Дурза единствено благодарение на късмета си и че отчаяно се нуждае от още обучение.

В края на първа книга Ерагон решава да открие Тогира Иконока и да се учи от него, защото сивооката съдба кове своите планове все по-бързо, писъците на войната вече ехтят по земите и приближава времето,

когато Ерагон ще трябва да се изправи срещу истинския враг — крал Галбаторикс.

ДВОЙНА БЕДА

„Скръбта на живите е песен за мъртвите“.

Това си мислеше Ерагон, докато прекрачваше посечен ургал със зловещо разкривено лице, слушайки плача на жените, които вдигаха телата на любимите си от пропитата с кръв земя на Фардън Дур. Зад него Сапфира тихо прескочи трупа. Сякаш блестящите ѝ сини люспи хвърляха единствения цвят wśród мрака, обладал кухата планина.

Бяха изминали три дни, откак Варден и джуджетата се хвърлиха в битка на живот и смърт срещу ургалите, за да защитят Тронхайм — високия цяла миля коничен град, скрит в сърцето на Фардън Дур. Уви, бойното поле все още бе покрито от жертвите на клането. Броят на телата правеше бързото им погребване невъзможно. В далечината гореше огън — точно извън скалните стени изгаряха трупове на ургалите. За тях нямаше погребение.

Откакто се свести и откри, че Анджела се е погрижила за раната му, Ерагон се опита да помогне на усилията по възстановяването на града. Но в гръбнака му избухна ужасяваща болка. Същото се повтори и при следващите му два опита. Аря и Анджела твърдяха, че раната е напълно зараснала. Лечителите му даваха най-различни отвари срещу болката, но тя не спираше. Сапфира не можеше да стори нищо, освен да я сподели чрез мисловната им връзка.

Ерагон прокара ръка по лицето си и погледна нагоре към проблясващите през черния дим на кладата над далечния връх на Фардън Дур звезди. *Три дни.* Три дни откак уби Дурза. Три дни откак всички бяха започнали да го наричат Сенкоубиеца. Три дни откак останките от черния разум на Сянката се впиха в съзнанието му и откак го спаси внезапната намеса на мистериозния Тогира Иконока — Сакатия, който е цял. Каза за него единствено на Сапфира. Битката с Дурза и тъмните духове, които се вселиха в него, го промениха. Още не знаеше дали за добро, или за лошо, но се чувстваше крехък, почти чуплив. Сякаш някаква чужда воля бе разбила едва възстановените му тяло и разум...

И сега стоеше на мястото на битката, хипнотизиран от нечовешкото желание да види останалото след нея — единствено кръв, сеч, ужас, смърт, разруха и нищичко от славата и величието на победителите, възпети в героичните песни.

Убийството на чичо му Гароу преди месеци го съсипа, но бруталната жестокост на тази битка го изпълваше само с празнота и безчувственост. Бе осъзнал, че единственият начин да не изгуби разсъдъка си в това море от болка и страдание бе непрестанно да *върши* нещо. Ала отвъд, там напред в годините, той вече не вярваше, че в живота има някакъв предопределен и дълбок смисъл. Не и след като видя как огромните ургали Кул разкъсват хора, не и след като кръвта, заляла бойното поле, се просмукваше в подметките му. Ако във войната изобщо имаше някаква чест, то тя бе в това да защитаваш другите...

Ерагон се наведе и извади от калта някакъв зъб — кътник. Постапи го на дланта си и двамата със Сапфира мълчаливо продължиха напред. Спряха се чак в края на равнината, когато забелязаха Йормундур — първия офицер на Аджихад във Варден, да бърза към тях откъм Тронхайм. Когато се приближи, Йормундур се поклони — нещо, което нямаше да направи само допреди няколко дни.

— Радвам се, че те открих навреме, Ерагон — мъжът стискаше пергамент в едната си ръка. — Аджихад и воините му се връщат и иска да си там, когато пристигне. Другите вече го чакат при западната порта на Тронхайм. Ще трябва да побързаме, за да стигнем навреме.

Ерагон кимна и тръгна към портата, обгърнал с ръка врата на Сапфира. През по-голямата част от изминалите три дни Аджихад преследваше ургалите, успели да избягат в тунелите на джуджетата, прорязващи скалите под планините Беор. Единствения път, когато го бе зърнал по-отблизо, водачът на Варден беснееше, защото бе открил, че дъщеря му Насуада не се е подчинила на заповедта да напусне града преди битката заедно с останалите жени и децата и дори бе участвала в нея сред редиците на стрелците...

Сега Аджихад се връщаше заедно с Муртаг и Близнаците. Близнаците го придружаваха, защото водачът на Варден се нуждаеше от защитата на магическите им умения, а Муртаг — за да докаже, че наистина не мисли злото на организацията. Ерагон не можеше да повярва колко много се бе променило отношението към Муртаг, сина

на Драконовия ездач Морзан, предателя, слугата на Галбаторикс. Муртаг мразеше баща си и бе верен на Ерагон и честта си, но Варден му нямаха доверие. Преди битката! Сега никой не искаше да губи енергия в безполезна омраза или съмнения. Имаше толкова работа за вършене... Муртаг му липсваше и Ерагон нямаше търпение да обсъди с приятеля си всичко, случило се напоследък.

Когато приближиха Тронхайм, съзряха малка група, осветена от фенерите пред дървената порта. Сред тях бяха Орик и Аря. Джуджето нетърпеливо се въртеше на едно място, а бялата превръзка около горната част на ръката на елфката блестеше в мрака и хвърляше вълшебни отблясъци върху приказната ѝ коса. Ерагон отново усети онзи странен трепет, който го обземаше винаги когато бе наоколо. Тя погледна към него, зелените ѝ очи го пронизаха и отново се обърна към тунела, от който трябваше да излязат победителите.

Когато разби на хиляди късове дългия шестдесет стъпки и издялан във формата на роза звезден сапфир Исидар Митрим, Аря помогна на Ерагон да убие Дурза и да предреши битката. Въпреки победата джуджетата бяха бесни, че е унищожила най-безценното им съкровище. Отказваха да докоснат отломките и те си стояха пръснати наред главната пещера на Тронхайм — печални остатъци от безвъзвратно изгубената красота...

Ерагон и Сапфира спряха до Орик и се загледаха в голата твърд, заобикаляща Тронхайм чак до основите на Фардън Дур — на пет мили във всяка посока.

— Откъде ще дойде Аджихад? — запита Ерагон.

Орик посочи няколко фенера, блещукащи около широк тунел в далечината.

— Би трябвало да е тук всеки момент.

Ерагон търпеливо зачака, отговаряйки вяло на отправените към него въпроси. Точно в този момент би предпочел мисловните разговори със Сапфира. Тишината, изпълнила Фардън Дур, му допаднаше.

След повече от половин час най-сетне откъм тунела се усети някакво раздвижване. Появи се група от десетина мъже, следвана от още толкова джуджета. Един от хората — вероятно Аджихад — вдигна ръка и воините се строиха в две стройни колони. Последва втори сигнал и групата гордо закрачи към Тронхайм.

Но не бяха изминали и няколко метра, когато внезапно входът на тунела зад тях се разтресе от тълпи изскачащи силуети. Ерагон напрегнато присви очи. Не успяваше да види ясно от толкова далеч.

— *Това са ургали!* — изкрещя в главата му тревожно Сапфира, а тялото ѝ се напрегна като опъната тетива.

Момчето не се поколеба.

— Ургали! — извика с все сила и скочи на гърба на дракона, проклинайки се, че не носи меча си Зар'рок. Точно сега, когато ургалската армия беше победена, никой не очакваше повторно нападение.

Раната го прободеше, когато Сапфира вдигна небесносините си криле и литна напред, набирайки скорост и височина с всяка секунда. Под тях Аря се втурна като вихър към тунела, почти успявайки да не изостава от дракона. Орик я следваше с неколцина мъже, а Йормундур хукна в обратна посока — към казармите.

Ерагон наблюдаваше безпомощно как ургалите се хвърлят върху последните в строя на Аджихад. От подобно разстояние дори магията му щеше да е безполезна. А използвайки предимството на изненадата, чудовищата бързо посякоха неколцина, принуждавайки останалите бойци — джуджета и хора — да се скупчат около Аджихад в опит да го защитят. Мечове и брадви се сблъскаха. Двете вълни се сляха в една. Откъм един от Близнаците блесна мълния и ургалският воин до него изкрещя поразен, стискайки остатъците от откъснатата си ръка. Воините на Аджихад се окопитиха и за около минута изглеждаше така, сякаш ще устоят, но прииждаха нови и нови талази ургали в мъгла от прах и стенания... И когато се разнесе, бяха останали само четирима защитници — Аджихад, Близнаците и Муртаг. Ургалите се хвърлиха върху им. Ерагон не можеше да види какво става, но ужасът му нарастваше.

Не! Не! Не!

Преди да достигнат битката, пълчищата ургали се изсипаха обратно в тунела и се разпръснаха под земята, оставяйки след себе си купчини обезобразени и посечени трупове.

В мига, в който драконът кацна, Ерагон скочи, но изведнъж залитна от сблъсъка в стената на собствената си мъка и ярост. „Не, не и отново. Не мога да го понеса! Не!“ Толкова силно му напомни на мига, когато се втурна в останките на опожарената ферма и откри тялото на

издъхващия си чичо Гароу. Борейки се с пристъпите на сковаващ ужас на всяка крачка, Ерагон започна да търси оцелели.

Отново бойно поле, отново сеч и мор, но тук кръвта беше прясна.

В центъра на клането, с броня, разкъсана на няколко места, стенеше Аджихад, а около него лежаха петимата ургали, които бе убил. Дъхът му все още излизаше на неравни хрипове. Ерагон коленичи до него и сведе лице — не искаше сълзите му да потекат по разкъсаните гърди на водача. Раните му бяха безнадеждни. Никой лечител не можеше да ги зашие и излекува. Аря дотича до тях, а лицето ѝ се изкриви от тъга. Аджихад беше обречен.

— Ерагон! — почти неуловим за ухото шепот се изтръгна от устните на ранения човек.

— Да, тук съм.

— Чуй ме, Ерагон... Имам една последна заповед за теб. — Ерагон се наведе още по-близо до умиращия. — Трябва да ми обещаеш нещо. Обещай ми, че... няма да оставиш Варден да потъне в хаос. Те са единствената надежда в борбата с Империята... Трябва да останат единни. Заклевам те... Трябва да ми обещаеш.

— Обещавам.

— Тогава дано намериш мир, Ерагон Сенкоубиец...

И с последния си дъх Аджихад затвори очи, а благородното му лице потъна в сън. Завинаги.

Ерагон положи ръка на гърдите си в знак на почит. Заседналата в гърлото му буца го задушаваше. Аря благослови Аджихад на древния език, а после тревожно изрече:

— Уви, смъртта му ще причини много проблеми. Послушай последните му думи. Стори всичко възможно, за да предотвратиш борбата за власт. Ще бъда до теб. Ще ти помагам винаги когато е възможно.

Ерагон нямаше сили да отговори. Погледът му се зарея сред мъртвите тела. Готов бе да даде всичко, за да се намира някъде другаде. Не тук! Не сега!

Сапфира подуши един от ургалите:

— *Това не трябваше да се случва. Вместо да празнуваме като победители, продължаваме да даваме свидни жертви...* — тя огледа друго тяло, а после изви глава. — *Къде са Близнаците? А Муртаг? Няма ги сред мъртвите.*

Ерагон се сепна.

— *Права си!* — въодушевен, той се втурна към входа на тунела. В кухините на пода блещукаха локвички засъхваща кръв, като малки черни огледала — лъскави и кръгли. И дълги следи. Сякаш по земята са влачени няколко разкъсани тела. — *Ургалите са ги отвели! Но защо? Те не взимат заложници!* — отчаянието се върна. — *Все едно. Не можем да ги преследваме без подкрепления, а ти дори не можеш да се побереш в тунела.*

— *Може още да са живи. Нима ще ги изоставиш?*

— *А какво очакваш да сторя? Тунелите на джуджетата са като безкраен лабиринт! Само ще се загубя. А и не бих могъл да настигна ургалите пеша. Виж, Аря може би е способна.*

— *Тогава я помоли.*

— *Аря!* — Ерагон се поколеба, разкъсван от желанието си да направи нещо и отвращението си от мисълта да я изложи на опасност. Но ако някой от Варден можеше да се справи с ургалите, това беше тя. Той изстена и ѝ обясни какво са открили.

Скосените вежди на Аря се смръщиха.

— В това няма логика.

— Ще ги проследиш ли?

Тя се втренчи в него.

— Виол оно (за теб) — после скочи напред и надолу в недрата на земята, а в ръката ѝ проблесна меч.

Изгарян от безпомощността си, Ерагон остана да бди над тялото на Аджихад. Трудно му беше да осмисли факта, че водачът на Варден е мъртъв, а Муртаг — в неизвестност. *Муртаг*. Син на един от клетвопрестъпниците — тринадесетте ездача, помогнали на Галбаторикс да унищожи техния орден и да се самопровъзгласи за крал на Алагезия — и приятел на Ерагон. На момчето понякога му се искаше Муртаг да го няма, но сега, когато му го бяха отнели насила, чувстваше мъчителна празнина... Орик и хората му го свариха присвит над бездиханното тяло. Когато джуджето го зърна, тропна с крак и изпсува на родния си език, размахвайки брадва над трупа на мъртъв ургал. Останалите стояха като вкаменени от шока. Стискайки нервно мазолестите си длани, джуджето изръмжа:

— Ах, сега наистина разбутахме гнездото на стършелите. Край на мира сред Варден. *Барзулн*, това усложнява всичко. Успя ли да чуеш

последните му думи?

Ерагон погледна към Сапфира.

— Да, но трябва да изчакам някого, преди да ги повторя.

— Разбирам — Аря! Но къде е тя?

Ерагон посочи черния вход.

Орик отново изпсува, поклати глава и се подпря на пети.

Точно тогава пристигнаха и войниците, водени от Йормундур. Той им нареди да чакат извън кръга от тела и пристъпи сам. Наведе се и докосна Аджихад по рамото.

— Как е възможно съдбата да е толкова жестока, стари ми приятелю? Щях да стигна по-рано и ти може би още щеше да си жив, ако тази прокълнатата планина не бе толкова огромна. А сега ни нанесох смъртоносен удар в мига на най-големия ни триумф.

Ерагон тихо му каза за Аря и изчезването на Близнаците и Муртаг.

— Не трябваше да отива — каза Йормундур и се изправи. — Но вече не можем да сторим нищо. Ще оставя стражи, но ще ни отнеме поне час докато намерим джуджета за водачи в тунелите.

— Аз съм готов да тръгна веднага — скочи Орик.

Йормундур погледна мътно назад към Тронхайм.

— Не. Точно сега Хротгар ще се нуждае от теб. И още нещо. Съжалявам, Ерагон, но всички първенци *трябва* да останат тук, докато изберем наследник на Аджихад. Аря ще трябва да се опази сама... И без това не можем да я настигнем.

Ерагон кимна, приел неизбежното.

Йормундур се огледа наоколо и каза високо, така че всички да го чуят:

— Аджихад умря като достоен воин! Победил е петима ургали, докато всеки обикновен мъж би загубил дори от един. Ще му отдадем всички почести с надеждата, че духът му ще застане до боговете. Нека го върнем в Тронхайм на щитовете си заедно с падналите му другари и не се срамувайте от сълзите си. Дошъл е ден за тъга, ден, който всички ще запомнят. И дано скоро получим привилегията да забием остриета в гърдите на чудовищата, които убиха нашия водач!

Воините коленичиха като един, свалили шлемове в знак на почит към Аджихад, после се изправиха и с благоговение го вдигнаха върху щитовете си. Мнозина от Варден вече плачеха. Сълзите се стичаха по

дългите им бради, но нито един не се огъна и нито не допусна тялото на водача им да падне. После бавно и тържествено процесията се отправи към Тронхайм. Сапфира и Ерагон бяха в средата на колоната.

СЪВЕТЪТ НА СТАРЕЙШИНИТЕ

Ерагон се размърда и се претърколи до ръба на леглото. Стаята бе озарена от смътната светлина на покрития фенер. Изправи се и погледна към спящата Сапфира. Мускулестите ѝ рамене се надигаха и спускаха, докато мощните ѝ дробове движеха въздух през люспестите ѝ ноздри. Ерагон си представи могъщата огнена струя — достатъчно гореща, за да разтопи метал, — който тя вече можеше да призовава и да изпуска през своята паст. Откак издиша огън за пръв път по време на битката с Дурза, Сапфира изглеждаше нетърпимо горда с новия си талант. Непрестанно бълваше тънки струйки и при всяка възможност подпалваше разни неща.

Тъй като Исидар Митрим бе разрушен, Ерагон и Сапфира вече не можеха да останат в драконовите покои. Джуджетата им бяха устроили друго жилище в отделението на стражата — най-ниското ниво на Тронхайм. Стаята бе широка, но с нисък таван и студени стени.

Ерагон си спомни вчерашната трагедия и почувства силна тъга. Очите му отново се напълниха със сълзи. Улови една с дланта си. Не чува нищо от Аря чак до късно вечерта, когато най-сетне излезе от тунела, изморена и с подбити крака. Въпреки усилията и магията ѝ, ургалите бяха избягали.

— Намерих само това — каза тя и показа една от лилавите роби на Близнаците, разкъсана и окървавена, както и туниката на Муртаг и двете му кожени ръкавици. — Бяха захвърлени по ръба на бездънна черна бездна, до която не достига нито един тунел. Вероятно ургалите са взели бронята и оръжията и са хвърлили телата им там. Търсих с магия и Муртаг, и Близнаците, но открих само сенки в дълбините на бездната. — Очите ѝ срещнаха тези на Ерагон. — Съжалявам, те са мъртви!

Ерагон простена. Скърбеше безмълвно с онова мрачно, пълзящо чувство на загуба и ужас, което сякаш го преследваше вече месеци. Чичо му, Бром, сега Муртаг... Наблюдаваше сълзата в ръката си — малка блестяща капка — и реши сам да потърси тримата мъже.

Знаеше, че е безсмислен ход, роден от отчаянието, но трябваше да опита, трябваше да е сигурен, че Муртаг наистина го няма. Но и тайно се надяваше да не успее в това, в което и Аря се бе провалила. Едва ли щеше да понесе гледката на разкъсаното тяло на приятеля му, проснато на дъното на бездната под Фардън Дур.

— Драумр копа — прошепна той и мрак обгърна капчицата, превръщайки я в малко късче нощ в сребрилата му длан. През нея пробяга сянка — като птица, прелитаща пред забулена в облаци луна, а после... нищо.

Капна втора сълза.

Ерагон въздъхна дълбоко, облегна се на възглавницата и се опита да се концентрира и да призове спокойствието. Когато се възстанови от раната, оставена от Дурза, бе осъзнал, колкото и унижително да беше, че е победил единствено поради късмета си. „Ако се срещна с друга Сянка, Ра’зак или Галбаторикс, трябва да бъде по-силен. Бром щеше да ме научи на повече, знам! Но без него имам само един избор — елфите.“

Дишането на Сапфира се учести и тя отвори очи, с широка прозявка.

— *Добро утро, малки мой.*

— *Добро ли е?* — той погледна надолу и се подпря на ръце, притискайки леглото. — *Ужасно е... Муртаг и Аджихад... защо стражите в тунелите не ни предупредиха за ургалите? Как са успели да проследят нашите, без да бъдат забелязани... Аря е права, няма никаква логика. Нещо не е наред.*

— *Може би никога няма да открием истината — отвърна Сапфира. После се изправи и... се спря в тавана. — Трябва да хапнем и после да разберем какво планират Варден. Не трябва да губим време. Вероятно всеки момент ще изберат нов водач.*

Ерагон се съгласи, припомняйки си забързаната суматоха от предишния ден: Орик тичаше да отнесе новините на крал Хротгар, Йормундур приготвяше тялото на Аджихад за ложето, в което щеше да бъде положено до погребението, а Аря стоеше самотна и наблюдаваше всичко отстрани.

Момчето стана, закопча Зар’рок на колана си, метна лъка през рамо, но когато се наведе да вдигне седлото на Снежноплам, нечовешка болка го блъсна в гърдите и той падна безсилен. Започна да

се гърчи. Гърбът му гореше. Сякаш го прерязваха на две. Сапфира изръмжа — усещането бе достигнало до съзнанието ѝ. Опита се да го успокои, но не успя. Опашката ѝ инстинктивно настръхна, готова за бой.

Когато пристъпът утихна, Ерагон остана да лежи задъхан. Нямаше сила да се изправи. Лицето му бе плувнало в пот, косата му лепнеше, очите го смъдяха. Пресегна се назад и леко докосна белега си. Беше горещ, възпален и болезнен като отворена рана.

Сапфира снижи глава и го докосна по ръката.

— *О, малки мой...*

— *Този път беше още по-зле* — каза Ерагон, опитвайки се да се изправи. Бършейки потта си, той направи няколко внимателни крачки към вратата, подпрян на Сапфира.

— *Имаш ли достатъчно сили, за да отидеш?*

— *Трябва. Като дракон и Ездач сме длъжни да участваме в избора на новия водач на Варден. В състояние сме дори да му повлияем. Престъпно е да игнорираме силата си. Имаме огромно влияние сред организацията. Дори Близнаците не биха могли да го оспорят. Ако бяха оцелели...*

— *Добре, но Дурза трябва да изстрада хиляда години адски мъчения заради това, което ти стори.*

Той изсумтя.

— *Просто стой близо до мен.*

И тръгнаха през Тронхайм към най-близката кухня. В коридорите и залите хората спираха и им се кланяха, прошепвайки *Аргетлам* (сенкоубиец). Дори и недружелюбните джуджета. Но всички бяха мрачни и умърлушени, а тъмните дрехи издаваха болката им. Стотици жени бяха покрили главите си с черни дантелени воали. Те жалеха своите мъртви.

Когато пристигнаха в кухнята, Ерагон занесе каменната табла с храна на най-далечната маса. Сапфира го следеше внимателно, в случай че получи нов пристъп, и оголваше зъби срещу всеки, който се опитваше да ги приближи. Залъците му присядаха и в опит да отклони мъката по Муртаг, момчето я попита:

— *Как мислиш, кой би могъл да поеме контрола над Варден сега, когато Аджихад и Близнаците вече ги няма?*

Тя се поколеба.

— И ти би могъл, ако последните думи на Аджихад бъдат изтълкувани като благословия. Никой не би посмял да се опълчи. Но подобна перспектива не изглежда особено мъдра. Би донесла само беди и грижи.

— Съгласен съм. Освен това Аря не би одобрила подобен ход, а тя може да се превърне в прекалено опасен враг. Елфите нямат право да лъжат на древния език, но на нашия могат, и още как. Като нищо ще отрече изреченото от Аджихад, ако не служи на целите ѝ. Не, дори не ми се мисли за подобна отговорност! Ами Йормундур?

— Аджихад го наричаше своя дясна ръка. За съжаление знаем твърде малко както за него, така и за останалите лидери във Варден. Ще се наложи да решаваме по съвест, чувства и впечатления, без дори да познаваме добре миналото на организацията.

Ерагон замислено разбута рибата и купчинка грудки.

— Не забравяй Хротгар и другите кланове на джуджетата. Те няма да оставят нещата току-така. Елфите са далече. Като изключим Аря, другите ще научат чак когато избирането на нов водач е вече факт. Но джуджетата няма да допуснат да бъдат игнорирани. Безспорно Хротгар обича Варден, но ако родовете се опълчат, може да подкрепи и неподходящ кандидат, огънат под техния натиск.

— И кой би могъл да бъде това?

— Някой лесен за манипулация — той затвори очи и се облегна назад. — Би могъл да бъде всеки във Фардън Дур. Наистина всеки.

Дълго време двамата обмисляха предстоящите събития, после Ерагон потъна в мислите си и се сепна от думите на Сапфира:

— Ерагон, един човек иска да те види. Опитай се да го сплаша, но той е упорит!

— Моля? — той отвори очи и премижа, заслепен от светлината. Край масата стоеше бледен младеж и зяпаше френетично Сапфира, сякаш ще го глътне цял.

— Какво има? — попита го Ерагон, без да влага грубост в гласа си.

Младежът се опомни, изчерви се, а после се поклони.

— Аргетлам, призован сте да говорите пред Съвета на старейшините.

— Кой са пък те?

Въпросът обърка момчето още повече.

— Съветът е... са... хора, които ние... така де, Варден... са избрали да говорят от името на Аджихад. Те бяха негови доверени съветници и сега искат да ви видят. Това е голяма чест! — той успя да завърши думите си с усмивка.

— И ти ще ме отведеш при тях?

— Да.

Сапфира погледна Ерагон въпросително. Той сви рамене и бутна встрани недоядената храна, махайки на момчето да води. Докато ходеха, младежът оглеждаше крадешком Зар'рок със светнали очи. Когато разбра, че го наблюдават, отново сведе глава.

— Как се казваш? — запита Ерагон.

— Джарша, сър.

— Хубаво име. Ти си отличен пратеник, трябва да се гордееш.

Джарша грейна и ускори крачка...

Така достигнаха овална каменна врата, която момчето отвори. Стаята бе кръгла и завършваше с небесносин купол, обсипан от съзвездия. В центъра се издигаше кръгла мраморна маса, инкрустирана с герба на Дургримст Ингетум — изправен чук, заобиколен от дванадесет звезди. Насядали около нея, го чакаха Йормундур, други двама мъже — висок и широкоплещест, жена с тънки устни, черни очи и заплетени шарки, изрисувани по изпитото лице, както и още една, с бухнала сива коса и миловидно изражение, но сред гънките на огромното ѝ деколте стърчеше дръжката на кинжал.

— Можеш да си вървиш — каза Йормундур на Джарша и той бързо се поклони и напусна.

Съзнавайки че го наблюдават, Ерагон бавно огледа стаята и седна нарочно така, че членовете на Съвета бяха принудени да се извъртят, за да го гледат. Сапфира приклепна точно зад гърба му. Ерагон усещаше горещия ѝ дъх в тила си и се чувстваше сигурен.

Йормундур се изправи за лек поклон и започна:

— Ерагон, макар и да страдаш от собствената си загуба, ти уважи поканата ни и дойде. Благодаря ти! Това е Умерт — той посочи високия мъж. — Широкоплещестият е Фалберд. А двете жени са Сабрае и Елесари.

Ерагон им кимна изпитателно:

— А Близнаците? И те ли бяха част от този Съвет?

Сабрае поклати рязко глава и почука с един от дългите си нокти по масата.

— Не, те нямаха нищичко общо с нас. Те бяха слуз... не, по-лоши от слуз — пиявици, които смучеха всичко и всички за собствена изгода. Нямаха желание да служат на Варден безкористно и нямаха място в този Съвет.

Ерагон усещаше парфюма ѝ чак от другия край на масата. Беше тежък и задушлив. Като изгнило цвете. Прикри усмивката си при мисълта.

— Достатъчно. Не сме тук, за да обсъждаме Близнаците — отсече Йормундур. — Изправени сме пред криза, с която трябва да се справим бързо и ефективно. Ако не изберем наследник на Аджихад, друг ще го стори вместо нас. Макар и да бе безкрайно учтив, когато ни изказваше съболезнованията си, Хротгар със сигурност крои свои собствени планове. Да не пропускаме и магьосниците Ду Врангр Гата. Повечето от тях са верни на каузата на Варден, но е трудно да предвидим действията им. Могат да решат да ни се противопоставят по някакви свои причини. Никой не знае. Затова имаме нужда от теб, Ерагон. Помогни ни, като потвърдиш законността на избора на онзи, който ще заеме мястото на Аджихад.

Фалберд се надигна, поставяйки масивните си ръце на масата.

— Петимата вече сме решили кого да предложим и за нас няма никакво съмнение, че изборът ни е единственият правилен. Но — той размаха дебелия си пръст — преди да ти кажем кой е, трябва да ни дадеш думата си, че независимо дали го одобряваш или не, името му няма да напусне тази стая.

— *Защо искат това?* — запита Ерагон.

— *Не знам* — отвърна Сапфира, сумтейки. — *Може да е капан... Но е риск, който ще трябва да поемеш. Освен това те забравиха да помолят мен да се закълна в каквото и да е. Винаги мога да кажа всичко на Аря, ако се наложи. Да, да, глупаво бе от тяхна страна да забравят, че съм точно толкова интелигентна, колкото всеки човек.*

Успокоен от тази мисъл, Ерагон обяви:

— Добре, имате думата ми. И така, кого сте избрали да води Варден?

— Насуада.

Изненадан, Ерагон сведе поглед, мислейки бързо. Не бе очаквал подобен избор заради младостта ѝ — та тя бе само с няколко години по-голяма от самия него. Всъщност нямаше реална причина да не е Насуада, но защо ли точно Съветът на старейшините я предлагаха? Полза? Изгода? Задкулисни игри? Безкористен патриотизъм? Припомни си съвета на Бром и се опита да огледа нещата от всеки ъгъл, знаейки, че няма време.

— *Насуада е момиче от желязо* — отбеляза Сапфира. — *Тя ще бъде корава като баща си.*

— *Може би, но каква е причината за тяхното решение?*

За да спечели време, момчето попита:

— А защо не ти, Йормундур? Аджихад те наричаше своя дясна ръка. Това не означава ли, че сега, когато вече не е сред нас, точно ти би трябвало да заемеш мястото му?

Сред Съвета пробяга тръпка на неспокойствие: Сабрае се изпъна инстинктивно и вкопчи пръсти в масата, Умерт и Фалберд се спогледаха мрачно, а Елесари се усмихна криво и кинжалът над гърдите ѝ потръпна.

— *Защото* — отвърна Йормундур, подбирайки внимателно думите си, — *когато ме наричаше своя дясна ръка, Аджихад имаше предвид само военните дела, нищо повече. Освен това нашият Съвет е силен и единен, защото се крепи на равенството и взаимната подкрепа. Би било нелепо и опасно някой от нас да се издигне над останалите.*

Стон на облекчение се разнесе след думите му, а Елесари дори го потупа по рамото.

— *Ха!* — възкликна Сапфира. — *Ето един, който със сигурност би грабнал властта, ако можеше да принуди другите да го подкрепят. Само виж как са го зяпнали. Прилича ми на вълк сред агнета.*

— Насуада има ли достатъчно опит? — запита Ерагон.

Елесари се наведе напред, притискайки ръба на масата.

— Живея тук много преди Аджихад да се присъедини към Варден. Насуада се роди и израсна пред очите ми. Видях как се превръща от дете в момиче, от момиче в девойка, от девойка в твърдата жена, която е днес. Като всеки човек има слабости. Може би е малко лекомислена на моменти, но е достойна да води организацията. Хората я обичат. Моите приятели тук и аз — тя потупа гордо гърдите

си — ще бъдем наблизно, за да я напътстваме в тези трудни и опасни времена. Липсата на опит не бива и не трябва да бъде бариера пред длъжността, която ѝ се полага по право.

Внезапно Ерагон проумя. „Те искат марионетка!“

— Погребението на Аджихад ще е след два дни — вметна Умерт. — Веднага след това ще издигнем Насуада като новия ни водач. Още не сме я питали, но тя със сигурност ще се съгласи. Държим да присъстваш на церемонията. Никой, дори Хротгар не може да оспори решението ни, ако си там. А и ти самият ще можеш да се докажеш пред всички, като се закълнеш във вярност към Варден. Това ще върне вярата, която смъртта на Аджихад отне от народа ни, и ще предотврати опитите за разцепление в групата.

— *Вярност!* — предупреждението на Сапфира прозвуча в съзнанието му. — *Забележи, те искат да се закълнеш не на Насуада, а само на Варден.*

— *Определено, и освен това искат предложението да дойде точно от тях и това да покаже на всички, че са по-могъщи от нея. Можеха да помоят Аря да го стори, но отлично разбират, че онзи, който го е направил, стои по-високо от всеки друг във Варден. А сега ще затвърдят върховното си първенство над Насуада, ще получат контрол над нас чрез клетвата, с която ще ни обвържат, и на всичко отгоре ще разполагат с Ездач, който да благослови водача им публично.*

— И какво ще се случи — запита той, — ако реша да не приема предложението ви?

— Предложение? — запита Фалберд, видимо изненадан. — Нищо, разбира се. Но ще е ужасна грешка, ако не присъстваш, когато Насуада бъде избрана. Ако героят от битката при Фардън Дур я игнорира, какво друго ще си помисли тя, освен че един Ездач я е презрял, защото е решил, че Варден са недостойни да служат? Кой би понесъл подобен срам?

Посланието не можеше да бъде по-ясно. Ерагон стисна дръжката на Зар'рок под масата. Искаше да изкрещи, че е нелепо да го принуждават насила да подкрепи Варден, че той би го сторил така или иначе. Сега обаче инстинктивно искаше да им се противопостави и да избегне оковите, които се опитваха да му надянат. Но се овладя и бавно изрече:

— След като Ездачите са на такава почит сред Варден, може да реша, че уменията ми ще бъдат най-добре използвани, ако аз водя народа.

Всички в стаята замлъкнаха.

— Но не би било мъдро от твоя страна — отбеляза Сабрае.

Ситуацията се нажежаваше опасно и Ерагон трябваше бързо да предотврати последствията.

— Чуй ме, Ерагон — каза Сапфира, — *изглежда сега, когато Аджихад вече го няма, е невъзможно да останем встрани от борбата за власт, както той поиска. Не можем да си позволим да настроим Варден срещу себе си и ако този Съвет ще командва, когато Насуада бъде избрана, ще трябва да го подкрепим. Помни, и те действат заради собствената си безопасност.*

— Но какво ще ни накарат да вършим, когато сме в ръцете им? Ще уважат ли договора между Варден и елфите, ще ни пратят ли в Елесера, за да завършим обучението си, или ще изберат нещо съвсем различно? Йормундур ми изглежда почтен мъж, но другите? Просто не мога да преценя.

Сапфира докосна челото му с челюстта си.

— Съгласи се само да присъстваш на церемонията с Насуада. Това и така сме длъжни да го сторим. Виж, що се отнася до полагането на клетва, опитай да избегнеш твърдото съгласие. Имаме още време. Възможно е да се случи нещо, което да промени ситуацията... Например Аря може да разполага с разрешение на проблема.

Без предупреждение Ерагон кимна и каза:

— Както желаете. Ще присъствам!

Йормундур изглеждаше облекчен.

— Добре, добре. Значи остава да обсъдим само още един въпрос — нейното съгласие. След като вече сме тук, няма причина да го отлагаме. Ще пратя да я повикат незабавно. Както и Аря — имаме нужда и от одобрението на елфите, преди да обявим решението си пред хората. Аря не може да застане срещу Съвета и теб, Ерагон. Ще трябва да приеме решението ни.

— Почакайте — извика Елесари, със стоманен блясък в очите. — Трябва ни думата ти, Ездачо. Ще ни се закълнеш ли във вярност на церемонията?

— Да, нужно е — съгласи се Фалберд. — Варден ще се опозори, ако не можем да ти осигурим всяка възможна защита.

— *Хитро го обърнаха!*

— *Поне направихме опит* — каза Сапфира. — *Боя се, че сега нямаш избор.*

— *Не биха посмели да ни наранят, ако откажа.*

— *Не, но ще ни създадат грижи. Помисли за себе си. По-добре е да приемеш. Има твърде много беди, от които не мога да те опазя, Ерагон. Сега, когато Галбаторикс ни търси, имаме нужда от съюзници, а не от врагове. Не можем да си позволим да сме в лоши отношения и с Империята, и с Варден.*

Накрая той каза:

— *Ще я дам.*

Около масата прозвучаха звуци на успокоение, Умерт дори не успя да прикрие облекчението си вик.

— *Боят се от нас!*

— *Така и трябва* — отвърна остро Сапфира.

Йормундур извика Джарша и с няколко думи изпрати момчето, тичешком да търси Насуада и Аря. Докато чакаха, разговорът секна в неловко мълчание. Ерагон престана да обръща внимание на околните, бе насочил цялото си внимание върху възникналата дилема, но не виждаше изход.

Когато вратата се отвори отново, всички се обърнаха с очакване. С високо вдигната брадичка, твърд поглед, абаносовочерна рокля — с грациозна шарка в кралско розово от рамото до бедрото — влезе Насуада. Втора — със стъпки леки и плавни като на котка — се появи Аря. Най-отзад се тътреше слисаният от хубостта на девойките Джарша.

След като освободиха момчето, Йормундур предложи на Насуада стол. Ерагон побърза да стори същото и за Аря, но тя го отмина и остана права, встрани от масата.

— *Сапфира* — Ерагон повика дракона в мислите си, — *обясни й всичко, което стана. Имам лошото предчувствие, че Съветът ще извърти нещата и ще пропусне факта, че са ме принудили да отдам верността си на Варден.*

— Аря — поздрави я Йормундур с кимване, а после се концентрира върху другата новодошла. — Насуада, дъще на Аджихад.

Съветът на старейшините иска да изкаже официално своите най-дълбоки съболезнования за загубата, от която ти страдаш повече от всички... — после с по-нисък глас добави: — Имаш и личното ни съчувствие. Всички знаем какво е член на семейството ти да бъде убит от Империята.

— Благодаря ви — промърмори Насуада, свеждайки бадемовите си очи. После седна срамежливо. Изглеждаше толкова крехка и ранима, че на Ерагон му се прииска да скочи и да я прегърне. Насуада бе толкова различна от онази енергична млада жена, която ги бе посетила в драконовите покои преди битката.

— Макар че е време на скръб, има проблем, който трябва да разрешиш. Нашият Съвет не може да води Варден, а някой трябва да замени твоя баща след погребението. Искаме ти да поемеш този труден пост. Като негова наследница ти се полага по право... и Варден го очаква от теб.

Насуада сведе глава, с блеснали от сълзи очи. Мъката струеше в гласа ѝ:

— Никога не съм предполагала, че толкова млада ще ми се наложи да заема мястото на баща си. Но... щом твърдите, щом настоявате, че е мой дълг... приемам да водя Варден.

ИСТИНАТА СРЕД ПРИЯТЕЛИ

Съветът на старейшините триумфираше. Насуада направи точно това, което искаха.

— Да, настояваме — каза Йормундур. — За твое собствено добро и за доброто на Варден.

Останалите старейшини добавиха и други аргументи, които Насуада прие с тъжна усмивка. Само Ерагон не каза нищо и Сабрае се опита да го пониже с поглед. Направи се, че не е забелязал. В момента се вълнуваше от реакцията на Аря. Сапфира вече ѝ бе обяснила случилото се преди идването ѝ. Неразгадаемото ѝ изражение не се промени нито за миг, но Сапфира му каза:

— *Тя иска да говорите насаме.*

Преди Ерагон да успее да отвърне, Фалберд се обърна към Аря.

— Дали елфите ще се съгласят с решението ни?

Тя го погледна изпитателно, а после повдигна вежда.

— Не мога да говоря от името на своята кралица. Лично аз не виждам нищо нередно. Насуада има благословията ми.

„Знаейки това, което ѝ казахме, просто не би могла да реагира различно? — помисли с горчивина Ерагон. — Всички сме притиснати в ъгъла“.

Забележката на Аря явно зарадва Съвета. Насуада ѝ благодари и попита Йормундур:

— Има ли нещо друго за обсъждане? Изморена съм...

Мъжът поклати глава.

— Ние ще извършим всички приготовления. Обещавам ти, че няма да те тревожим до погребението.

— Отново ви благодаря. Мога ли да се оттегля? Трябва ми време да помисля как да почета баща си, как най-добре да служи на Варден. Събраха ми се доста теми за размисъл...

Насуада положи деликатните си пръсти върху тъмния плат, покрил скута ѝ.

Умерт изглеждаше недоволен, че Съветът се разпуска, понечи да каже нещо, но Фалберд махна рязко с ръка и го накара да замълчи.

— Разбира се, стига това да ти донесе покой. Ако ти е нужна помощ, насреща сме.

И посочвайки на другите да го последват, мина край Аря и пристъпи към вратата.

— Ерагон, би ли останал?

Изненадано, момчето седна обратно, пропускайки притеснените погледи на съветниците. Фалберд се засуети. Явно не му се тръгваше, но нямаше причина да остане и демонстративно напусна. Аря излезе последна. Преди да затвори, погледна Ерагон, а в очите ѝ проблесна притеснение.

Насуада седна срещу Ерагон и Сапфира.

— Ето че пак се срещаме, Ездачо. Ти не ме поздрави. Нима съм те обидила?

— Не, Насуада. Мълчах, за да не кажа нещо грубо или глупаво. Обстоятелствата не предполагат прибързани изказвания — озърна се притеснен, че може би ги подслушват. Пробивайки бариерата в ума си, той се гмурна в магията и с напевен глас промълви: — Атра носу уайсе вардо фра елд хорниа... Така, сега можем да говорим, без да ни чуе никой — бил той човек, джудже или елф.

Насуада се отпусна.

— Благодаря ти, Ерагон. Не знаеш какъв дар е това — вече звучеше по-сигурно.

Зад гърба му Сапфира се размърда, а после внимателно заобиколи масата и застана до момичето. Тя наклони огромната си глава, докато сините ѝ очи не срещнаха черните на Насуада. Драконът я гледа така цяла минута, преди тихо да изсумти и да се изправи.

— *Кажу ѝ* — заговори тя в ума на Ерагон, — *че тъжа за нея и загубата ѝ. Също така, че нейната сила трябва да стане сила на Варден веднага щом понесе наметалото на Аджихад. Народът се нуждае от сигурен водач.*

Ерагон повтори думите, добавяйки:

— Баща ти беше велик мъж и името му ще се помни винаги... Но има нещо, което трябва да ти кажа. Преди да умре, Аджихад ми възложи, не — нареди ми, да предпазя Варден от хаос. Това бяха последните му думи. Аря също ги чу. Щях да ги пазя в тайна, но и ти

имаш право да знаеш. Не знам какво точно имаше предвид баща ти, но знам друго — винаги ще защитавам Варден. Исках да знаеш и това, че нямам желание да узурпирам водачеството.

Насуада се засмя горчиво.

— Но това водачество няма да бъде мое, нали? — предишната резервираност бе изчезнала. Насуада изглеждаше решителна и твърда. — Знам защо те извикаха преди мен и какво иска да постигне Съветът. Мислиш ли, че в годините, в които бях до татко, не сме обсъждали подобна вероятност? Очаквах го. Но въпреки това ще поема контрола над Варден.

— Ти нямаш никакво намерение да им позволиш да те манипулират — възкликна удивено Ерагон.

— Не. Пазя в тайна инструкциите на Аджихад. Хората могат да ги изтълкуват погрешно — като знак, че ти трябва да го наследиш, — а това ще подкопае авторитета ми и ще разтърси Варден. Той е казал това, което е трябвало да каже. Баща ми... — гласът ѝ трепна. — Делото му няма да остане недовършено, дори да ми коства живота. Затова искам като Ездач да повярваш, че всички планове на Аджихад, всички стратегии и всички цели сега са мои. И аз няма да покажа слабост. Империята ще падне, Галбаторикс ще бъде свален и заменен от почтено правителство.

Когато свърши, по бузата ѝ покапа сълза. Ерагон я гледаше и се чудеше как не бе прозрял много по-рано тази смелост, този непоколебим дух...

— Ами аз, Насуада? Каква ще е моята роля?

Тя го погледна право в очите.

— Можеш да вършиш каквото поискаш. Членовете на Съвета са пълни глупаци, щом смятат, че могат да те контролират. Ти си герой и за Варден, и за джуджетата. Дори елфите ще приветстват победата ти над Дурза. Ако се изправиш срещу Съвета или мен, ще сме принудени да отстъпим, защото народът ще те последва. Сега ти си най-могъщата фигура в организацията. Но ако признаеш водачеството ми, ще продължа пътя, начертан от Аджихад — Аря ще те отведе при елфите, за да завършиш обучението си, и едва после ще се върнеш при нас.

— *Защо е толкова откровена?* — зачуди се Ерагон. — *Дали наистина можем да откажем на Съвета?*

Сапфира помисли за момент.

— Така или иначе вече е късно. А Насуада е откровена, защото защитата на магията ти ѝ го позволява и защото откровеността е най-честният път до твоята истинска вярност.

Внезапно му хрумна нещо, но преди да го изрече, попита:

— Можем ли да ѝ се доверим напълно? Много е важно.

— Да — отвърна Сапфира. — Тя говори със сърцето си.

И той ѝ довери идеята си, а Сапфира я прие. Тогава Ерагон извади Зар'рок и пристъпи към Насуада. Видя как по лицето ѝ премина вълна от страх. Погледът ѝ пробягна към вратата, после момичето светкавично пхна ръка под гънките на роклята си, където явно криеше... Ерагон спря пред нея, коленичи и положи меча върху дланите си.

— Насуада, Сапфира и аз сме тук от съвсем скоро. Но се прекланяме пред благородството на Аджихад... и пред твоето. Ти се би под Фардън Дур, докато другите бягаха, даже и двете жени от Съвета. Бе открита с нас, не пробягна до измами. Ти ни спечели, Насуада, и аз ти поверявам меча си... и верността си като Ездач.

Ерагон бе искрен. Сякаш душата му се отвори и изрече всичко това, сигурен, че постъпва правилно. Едва ли би го направил преди битката, но след толкова смърт, след гледката на толкова издъхващи в ужасна болка мъже и жени, цялата представа за бъдещия му живот се бе променила. Да, щеше да се опълчи на Империята, но не само заради собственото си отмъщение, а и заради Варден и всички стъпкани от властта на Галбаторикс. Колкото и дълго време да му отнемеше, той щеше да го направи. Щеше да се отдаде докрай на делото... Първата стъпка вече бе направена. Клетвата за вярност към Насуада бе рискована постъпка. Пред Съвета бяха казали единствено, че ще се закълнат. Но не и пред кого. Не от това се страхуваха, а от неизвестността. Нямаха гаранция, че жената пред тях ще бъде достоен водач. „По-добре да се вречеш на честен глупак, отколкото на лъжлив учен“ — реши накрая Ерагон.

На лицето на Насуада се изписа изненада. Тя стисна дръжката на Зар'рок и го вдигна, гледайки аленото острие, а после докосна с върха му главата на Ерагон.

— Приемам клетвата ти с гордост, Ездачо, така, както ти приемаш всички отговорности, свързани с нея. Изправи се като мой васал и приеми меча си.

Ерагон го направи и рече:

— Сега, когато вече си моя господарка, мога да ти кажа, че Съветът ме принуди да се закълна във вярност към Варден веднага щом бъдеш избрана. Само така можехме да ги надхитрим.

Насуада се засмя искрено.

— О, виждам, че вече си научил правилата на играта. Добре, като мой най-нов и единствен васал, ще се согласиш ли да ми дадеш клетвата си отново... публично, точно когато Съветът очаква другата?

— Разбира се.

— Добре, така ще се разправим с тях. А докато този момент настъпи, ме остави. Има толкова много неща, с които трябва да се справя. Едно от тях е погребението на баща ми. Но помни, Ерагон, клетвата обвързва и двамата ни. Аз съм отговорна за действията ти, а от теб се очаква да ми служиш. Не ме предавай.

— Никога.

Насуада се вгледа в очите му, а после добави нежно:

— Имаш най-искрените ми съболезнования, Ерагон. И ти тъжиш за близък. Аз загубих баща си, ти — приятел. Много харесвах Муртаг и съжалявам, че вече го няма... Довиждане, Ерагон.

Той кимна, а в устата му горчеше. След това двамата със Сапфира излязоха от стаята и потънаха в пустата сивота на коридора. Ерагон подпря ръце на хълбоците си, наклони глава и въздъхна. Денят едва бе започнал, а вече се чувстваше смазан.

Сапфира го побутна с нос, каза:

— *Насам* — и без да обяснява повече, тръгна по десния тунел. Полираните ѝ нокти тракаха по твърдия под.

Момчето се намръщи, но я последва.

— *Къде отиваме?*

Никакъв отговор.

— *Сапфира, моля те.*

Тя просто махна с опашка. Без да изчака обяснение, той каза:

— *Всичко се промени. Вече не знам какво по-различно от мъка и кръвопролития ще ни донесе утрешният ден...*

— *Не всичко е лошо* — отвърна му тя. — *Победихме на бойното поле. Трябва да се радваме, не да тъжим.*

— *И какво от това, щом победата доведе до друга битка* — заговори и придворни игри.

Тя изсумтя ядно. От ноздрите ѝ бликна тънък пламък и опърли рамото му. Ерагон отскочи с писък, преглъщайки хиляди ругатни.

— *Опа* — промърмори Сапфира, клатейки глава, за да разсее пушека.

— *Опа ли? За малко да ме опечеш!*

— *Не исках. Все забравям, че вече мога да изпускам огън и трябва да внимавам кога и как да го правя. Представи си, че всеки път, щом вдигнеш ръка, мълния удря земята и ще разбереш колко лесно можеш да разрушиш нещо, без да искаш.*

— *Права си... Извинявай, че ти изръмжах.*

Твърдят ѝ клепач изтрака, когато му намигна.

— *Няма значение. Исках да ти кажа, че дори Насуада не може да те принуждава за каквото и да е.*

— *Но аз ѝ дадох думата си на Ездач!*

— *Ти — да, но аз — не! И ако се наложи да я наруша, за да те опазя или за да сторя онова, което трябва, няма да се поколебая. Ние сме свързани, моята чест е заложена в твоята клетва, но аз съм си аз — дракон — друг живот, друго съзнание. Ако трябва, ще те отвлека. Тогава неподчинението няма да е по твоя вина.*

— *Не бива да стигаме до подобни номерца, за да сторим необходимото. Ще означава, че Насуада и Варден са изгубили всякаква почтеност.*

Сапфира спря. Намираха се пред извитата арка на библиотеката на Тронхайм. Огромната тиха стая изглеждаше празна, макар че зад безбройните рафтове и колони можеха лесно да се скрият много хора. Фенерите хвърляха мека светлина върху покритите със свитъци стени, озарявайки нишите за четене в основите им.

Промушвайки се внимателно между рафтовете, драконът го поведе напред. В една от нишите, седнала до голяма мраморна маса, ги чакаше Аря. Изглеждаше по-напрегната отвсякога. Движенията ѝ бяха резки и... носеше меч с красиво изваяния ефес, върху който почиваше ръката ѝ.

Ерагон седна на срещуположната страна на масата, а Сапфира се излегна между двамата, така че никой от тях да не може да избегне взора ѝ.

— *Какво си направил?* — запита Аря с неочаквана враждебност.

— *В какъв смисъл?*

Тя вдигна брадичка.

— *Какво си обещал на Варден? Това питам!*

Последното прогърмя в главата на Ерагон. Той осъзна колко близо е елфката до това да изгуби контрол. Усети страх.

— Сторихме само онова, което трябваше. Не познавам обичаите на елфите, така че ако действията ни са те обидили, се извинявам. Нямах причина да се ядосваш.

— Глупак! Ти не знаеш нищо за мен. Прекарах тук седемдесет години като пратеник на своята кралица и цели петнадесет от тях в разнасяне на яйцето на Сапфира между Варден и елфите. И през цялото това време се борех организацията да има силни и мъдри водачи, способни да се опълчат на Галбаторикс и да уважават желанията ни. Бром ми помогна, изковавайки договора относно новия Ездач — теб. Аджихад се съгласи да останеш независим, за да не се наруши балансът на силата. А сега ти се съюзяваш със Съвета на старейшините и стремежа му да контролира Насуада, доброволно или не! Преобърна цял един живот усилена работа с главата надолу! *Какво направи?*

Втрещен, Ерагон се отказа от преструвките. Накратко ѝ обясни хода на събитията от сутринта и как двамата със Сапфира са сторили всичко по силите си.

Когато приключи, Аря каза само:

— Така значи.

— Така.

„Седемдесет години“. Макар и да знаеше, че елфите живеят невероятно дълго, никога не бе подозирал, че Аря — момичето, на което не би дал повече от двайсет — е толкова стара. Единственият белег на възрастта по чистото и гладко лице бяха дълбоките, разбиращи и толкова тъжни смарагдови очи.

Елфката се облегна в стола си, изучавайки го.

— Добре, явно нещата не са чак толкова лоши. Бях неучтива. Сапфира... и ти... разбирате повече, отколкото си мислех. Компромисът ви ще бъде приет, макар че никога не трябва да забравяте изконния си дълг към елфите. Без нашите усилия не би имало Ездачи.

— Дългът тече в кръвта ми и е дамгосан на дланта ми — отвърна Ерагон в последвалата тишина и се опита да открие друга тема, за да

удължи разговора и вероятно за да научи повече за Аря: — Нямало те е толкова дълго време. Липсва ли ти Елесмера? Или си живяла другаде?

— Елесмера беше и винаги ще си остане мой дом — отвърна му, гледайки сякаш през него. — Не съм живяла в семейната къща, откак напуснах, за да дойда при Варден. Тогава стените и прозорците бяха окичени с първите цветя на пролетта. Връщах се за кратко — мимолетни пращинки време за нашите представи...

Ерагон отново долови аромата на стрити борови иглички. Ухание, което избистряше сетивата му и освежаваше ума му.

— Сигурно е трудно да живееш сред всички тези джуджета, хора и никой от твоята раса.

Тя наклони глава на една страна.

— Говориш за хората, сякаш не си един от тях.

— Може би... — той се поколеба. — Може би и аз съм нещо друго... смесица от раси. Сапфира живее в мен, аз живея в нея. Споделяме чувства, усещания, мисли... Понякога ми се струва, че сме едно съзнание, а не две, които могат да общуват мислено.

Сапфира кимна в знак на съгласие и почти събори масата с муцуната си.

— Така е и редно — каза Аря. — Свързва ви съюз, по-древен и могъщ, отколкото бихте могли да си представите. Не би могъл да осмислиш напълно какво значи да си Ездач, докато не завършиш обучението си. И това ще стане, но след погребението. А сега — нека звездите бдят над теб.

И с тези думи тя си тръгна, стапяйки се като привидение през сенчестите дълбини на библиотеката.

Ерагон премигна.

— Само аз ли така си мисля, или наистина всички не са на себе си днес? Аря... в един момент е бясна, в следващия ми дава благословията си!

— Никой няма да се успокои, докато нещата не се нормализират.

— Дай ми дефиниция за „нормализират“.

РОРАН

Роран се катереше с усилие по хълма.

Спря и примижа към слънцето през рошовата си коса. „Пет часа до залеза. Няма да мога да остана дълго“. Той въздъхна и продължи покрай редицата брястове сред островчетата неокосена трева.

Това беше първото му връщане във фермата, откакто заедно с Хорст и шестима други селяни от Карвахол бяха прибрали всичко, което успяха да спасят от разрушената къща и изпепеления хамбар. Пет месеца оттогава.

Веднъж изкачил хълма, Роран спря и скръсти ръце. Пред него чернееха останките от дома на неговото детство. Няколко греди все още стърчаха — полусрутени и изгорени, но останалото бе превзето от треви и плевели. От хамбара не се виждаше нищо. Земята, която някога раждаше плод под трудолюбивите им ръце, сега бе погълната от глухарчета, див синап и още трева. Тук-там се виждаше по някое оцеляло цвекло или ряпа. Това бе всичко. В другия край на фермата гъста стена от дървета скриваше река Анора.

Роран стисна юмрук, а челюстите му се стегнаха болезнено от ярост и мъка. Остана неподвижен няколко дълги минути, потрепервайки всеки път, когато някой приятен спомен минеше пред очите му. Това място бе целият му живот. Неговото минало... и бъдеще. Баща му, Гароу, някога бе казал: „Земята е нещо специално. Грижи се за нея и тя ще се грижи за теб“. И младежът бе възнамерявал да стори точно това, докато целият му свят не се преобърна с онова послание от Балдор.

Като изпъшка, той заслиза обратно към пътя. Шокът още не беше го напуснал. Това, че в един-единствен миг бе изгубил всички, които обичаше, почерни душата му завинаги. Чернилката бе проникнала във всичко, което вършеше и чувстваше... Но и го принуждаваше да мисли повече от когато и да било преди. Сякаш около съзнанието му бяха стегнати окови и сега тези окови се бяха строшили, позволявайки му да мисли и за немислимото. Например за

това, че той *няма* да стане фермер, за това, че справедливостта — описвана в толкова много песни и легенди — може би не съществуваше, за това, че... Понякога тези мисли го обсебваха напълно и едва успяваше да стане от леглото сутрин, чувствайки се смазан от тежестта им.

Той пое на север през долината Паланкар. Назъбените планини от двете му страни бяха покрити със сняг, въпреки че пролетната зеленина бе покрила долината през последните седмици. Над него към върховете се носеше самотен сив облак.

Роран прокара ръка по наболата си брада. „Ерагон ни причини всичко това, донасяйки онзи проклет камък от Гръбнака — той и неговото вечно любопитство...“ Отне му много време да стигне до този извод. Беше изслушал мненията на всички. Няколко пъти накара Гертруде, лечителката на селото, да му прочете писмото, което Бром беше оставил. Нямаше друго обяснение. „Какъвто и да е бил тоя камък, точно той доведе непознатите“. Дори само заради това, той обвиняваше Ерагон за смъртта на Гароу, макар и без омраза — знаеше, че момчето не е искало да причини зло. Не, това, което разбуждаше яростта му, бе фактът, че Ерагон е оставил чичо си непогребан и е избягал от долината Паланкар, изоставяйки отговорностите си, за да се отпрати на някакво налудничаво пътешествие със стар разказвач на приказки. „Как е могъл да забрави дълга и уважението към онези, които е изоставил? Нима е избягал от чувство за вина? От страх? Или Бром го е подвел с налудничавите си истории за приключения? Но пък защо е последвал стареца в момент като онзи?... Дори не знам дали е жив, или мъртъв...“

Роран се намръщи и раздвижи рамене, опитвайки се да прочисти ума си. „Писмото на Бром... ха!“ Никога не бе чувал по-смешна сбирщина от обвинения и зловещи намеци. Единственото ясно нещо, което пишеше там, бе да се отбягват странниците, което така и така си беше ясно. „Старецът е бил луд“ — реши той.

Някакво движение привлече погледа му — десетина елена, които се скриха сред дърветата. Сред тях зърна и млад мъжкар с мъхести рога. Роран се постара да запомни къде са, за да ги намери утре. Гордееше се с това, че може да ловува достатъчно добре, за да се издържа сам в дома на Хорст, макар и никога да не бе станал толкова добър, колкото Ерагон.

Продължи напред, опитвайки се да подреди мислите си. След смъртта на Гароу Роран изостави работата си при мелницата на Демптън в Теринсфорд и се върна в Карвахол. Хорст се съгласи да го подслони и през следващите месеци му намираше работа в ковачницата. Мъката обърка плановете му за бъдещето, но преди два дни най-накрая беше решил какво да прави.

Искаше да се ожени за Катрина, дъщерята на касапина. Причината да отиде в Теринсфорд беше да спечели пари, с които да осигури добро начало на съвместния им живот. Но сега, останал без ферма, дом и средства, Роран не можеше да поиска ръката ѝ. Гордостта му не би го позволила. И знаеше, че Слоун — баща ѝ, ще отхвърли кандидат без перспектива. Дори и при най-добрите обстоятелства Роран очакваше да срещне трудности в убеждаването на касапина, че може да се погрижи за Катрина, тъй като двамата не бяха в особено добри отношения. А бе невъзможно да се ожени за нея без съгласието на баща ѝ, освен ако не искаше да раздели семейството ѝ, да разяри цялото село, да се опълчи на традициите и най-вероятно да влезе в кървава разпра със Слоун.

Струваше му се, че единствената възможност е да вдигне фермата от пепелта, дори ако трябваше да построи къщата и хамбара сам-самичък. Щеше да е трудно, трябваше да започне от нулата, но ако успееше, щеше да се изправи срещу Слоун с високо вдигната глава.

„Следващата пролет най-рано“ — помисли си той и се намръщи.

Знаеше, че Катрина ще го чака... поне известно време...

Продължи с равномерен ход чак до вечерта, когато и селото се показа. Между прозорците на скупчените сгради висеше пране, децата играеха, мъжете се прибираха от полетата, огънати под тежестта на чувалите с пшеница. Зад Карвахол високият половин миля водопад Игуалда блестеше с цветовете на залеза и с грохот се спускаше от Гръбнака към Анора. Гледката стопли сърцето му. Прибираше се вкъщи.

Той кривна от пътя и пое към хълма. Отгоре — с лице към Гръбнака — се белееше домът на Хорст. Вратата вече бе отворена. Роран влезе вътре и тръгна по стълбите, но после дочу гласове в кухнята. Хорст се бе подпрял на грубата маса в ъгъла на опушената стая със запретнати до лактите ръкави. До него кротко се усмихваше

жена му Илейн — бременна в петия месец. Синовете им Балдор и Албрийч седяха насреща и Албрийч тъкмо казваше:

— ... още не бях напуснал ковачницата! Тейн се кълне, че ме е видял, но аз бях на другия край на селото.

— Какво става? — запита младежът, сваляйки раницата си.

Илейн и съпругът ѝ се спогледаха.

— Ела, ще ти сипя нещо за хапване — тя постави на масата комат хляб и паница студено задушено. После го погледна в очите, сякаш търсеше нещо. — Как мина?

Роран сви рамене.

— Дървеният материал е или изгорен, или изгнил. Няма абсолютно нищо годно за употреба. Единствено кладенецът е оцелял и сигурно трябва да съм благодарен поне за това. Ще се наложи да побързам, ако искам да имам покрив над главата си преди сеитбата. Та какво става?

— Ха! — възкликна Хорст. — Голяма врява, наистина голяма. Тейн е изгубил косата си и смята, че Албрийч му я е взел.

— Вероятно я е пуснал в тревата и после е забравил къде е — изсумтя Албрийч.

— Вероятно — съгласи се Хорст с усмивка.

Роран захапа хляба си.

— Няма голям смисъл да обвинява теб. Ако ти трябва коса, можеше просто да си изковеш.

— Знам — отвърна Албрийч и седна в един стол. — Но вместо да си търси своята, той вдига тупурдия, че е видял как някой напуска полето му и как този някой приличал на мен... а понеже никой друг не прилича на мен, трябва аз да съм я откраднал.

Наистина никой друг не приличаше на него. Албрийч бе наследил ръста на баща си и меднорусата коса на Илейн, което го правеше доста нетипичен за Карвахол, където кестенявият цвят преобладаваше. Самият Балдор бе доста по-слаб и тъмнокос.

— Сигурен съм, че ще се появи — каза тихо той. — Междувременно опитай се да не го ядосваш твърде много.

— Лесно е да се каже.

Докато довършваше задушното, Роран запита Хорст:

— Трябвам ли ти за нещо утре?

— Мисля, че не. Ще работя върху каруцата на Куимби. Проклетата рамка не ще да остане на мястото си.

Роран кимна, доволен.

— Добре. Тогава ще използвам деня, за да половувам. Има няколко елена в долината, които изглеждат добре охранени. Поне не им се брояха ребрата.

Балдор внезапно се оживи.

— Искаш ли компания?

— Разбира се. Можем да тръгнем призори.

Когато приключи с яденето, Роран избърса ръце в оставената на масата кърпа и излезе да вземе въздух. Протегна се и бавно тръгна към центъра на градчето. По средата на пътя вниманието му бе привлечено от възбудените гласове, които се носеха откъм „Седемте снопа“. Изпълнен с любопитство, пое към таверната, където го посрещна странна гледка. Пред входа седеше мъж на средна възраст, облечен с кожено палто, покрито с кръпки. До него на земята лежеше раница, окичена със стоманени челюсти — символа на трапера. Неколцина селяни слушаха, докато той ръкомахаше възбудено:

— И когато пристигнах в Теринсфорд, отидох при този човек, Нийл. Добър, почтен мъж. Помагам му на полето през пролетта и лятото.

Роран кимна. Траперите прекарваха зимата скрити сред планините и напролет се връщаха да продават кожи на майстори като Гедрик, а после си хващаха някоя работа, най-често помощници във ферма. Карвахол бе най-северното село в Гръбнака, през него минаваха много трапери и точно този факт бе една от причините да има таверна, ковачница и кожарска работилница.

— След няколко халби бира — да си смажа говора, разбирате, след пол'вин година без дори една дума да продумам, освен може би да проклинам света и всичко отвъд него, когато изгубя някой капан, — та след това отивам при Нийл, а по брадата ми още има пяна, и започваме да разменяме клюки. И докато дърдорим, го питам съвсем общително, нали, к'во ново за Империята или краля — дано изгние от гангрена. Дали някой се е родил, или някой е умрял, или пък е бил прогонен? И познайте какво? Изведнъж Нийл се наведе напред и

притихна. Казвам му аз, че от Драс-Леона чак до Гил'еад и навсякъде из Алагезия се говори за странни събития. Ургалите са изчезнали от цивилизованите земи и прав им път според мен, но никой не знае защо и къде са се дянали. Пол'вината търговия в Империята е пресъхнала заради засади, а доколкото чувам, това не са обикновени бандити, защото нападенията са твърде дръзки и твърде добре организирани. И нищо не е откраднато, само изгарят и повреждат стоката. Но това не е всичко, о, не, в името на блажените мустаци на баба ви, не е!

Траперът поклати глава и отпи от мяха с вино в ръката му, преди да продължи:

— Мълви се за Сянка, която скита из северните земи. Видели са го по ръба на Ду Велденварден и близо до Гил'еад. Казват, че зъбите му са изострени, очите — червени като вино, а косата му е алена като кръвта, която пие. И по-лошо, нещо явно е разярило много нашия скъп, мил монарх, о, да. Преди пет дни един странстващ жонгльор от юга спря в Теринсфорд на път за Сеунон. Та той каза, че е видял придвижващи се и събиращи се войски, макар и да не знае *защо*. — Мъжът сви рамене. — Както баща ми ме е научил още докато бях бебе, където има дим, има и огън. Може би това са Варден. Те са трън в задника на стария железен кокал от доста години. А може би Галбаторикс най-сетне му е писнало да търпи Сурда. Поне знае къде да я намери, за разлика от онези бунтовници. Ще премаже сурданите, както мечка премазва мравка, точно това ще стори...

Роран запримига, а около трапера избухна канонада от въпроси. Склонен беше да се съмнява в мълвата за Сянката — звучеше като история, измислена от пиян дървар, — но и останалото си беше достатъчно лошо, за да е истина. *Сурда...* До Карвахол достигаше твърде малко информация за отдалечената страна, но Роран поне знаеше, че въпреки привидния мир сурданите живееха в постоянен страх, че по-могъщият им северен съсед ще ги нападне. Именно затова се твърдеше, че Орин, техният крал, подкрепя Варден.

Ако траперът беше прав за Галбаторикс, това щеше да означава, че в бъдеще ги дебне зловеща война, съпроводена от нови данъци и насилствено включване на млади мъже в армията. „По-скоро бих живял в епоха, лишена от монументални събития. Те правят и без това трудните ни дни непоносими“.

— И нещо повече, дори има слухове за... — тук траперът спря и с многозначително изражение почука носа си с пръст. — Дори има слухове за... нов Ездач в Алагезия.

При тези думи той се засмя дълбоко и от сърце, потупвайки се по корема, докато се клатеше напред-назад.

Роран също се засмя. Историите за Ездачи се пръкваха през няколко години. Първите два-три пъти бяха разбудили интереса му, но скоро престана да им вярва, защото накрая от тях никога не излизаше нищо. Слуховете не бяха нищо повече от изречените на глас надежди на хората, копнеещи за по-светло бъдеще.

Точно щеше да си тръгне, когато забеляза, че до ъгъла на таверната стои Катрина, облечена в дълга, кафява рокля, украсена със зелени панделки. Тя го погледна напрегнато. Роран пристъпи към нея, докосна я по рамото и заедно се оттеглиха далеч от тълпата. Стигнаха до покрайнините на Карвахол и спряха, за да погледат звездите. Небето бе чисто и обсипано с хиляди небесни огньове. А точно над тях, от север към юг, нощният свод пронизваше величествена перлена лента, която блестеше от хоризонт до хоризонт като диамантен прах.

Без да го гледа, Катрина облегна глава на рамото му и запита:

— Как мина денят ти?

— Бях във фермата.

Роран почувства, че тя се напруга.

— И как беше?

— Ужасно — гърлото му пресъхна и той млъкна, стискайки я в прегръдката си. Ароматът на медната ѝ коса до бузата му бе като еликсир с вино и подправки, и едновременно парфюм. Изпълваше го с топлина и спокойствие. — Къщата, хамбарът, полетата, всичко е покрито с плевели... Дори нямаше да ги забележа, ако не знаех къде да търся.

Катрина се обърна към него. Сълзи блестяха в очите ѝ. На лицето ѝ се четеше съжаление.

— О, Роран — тя го целуна, едва докосвайки устни до неговите. — Преживял си такава загуба и все пак силата ти никога не те изоставя. Ще се върнеш ли там?

— Да. Фермерството е единственото, което зная как да върша.

— А с мен какво ще стане?

Той се поколеба. От мига, в който разбраха, че се обичат, помежду им съществуваше неизказаната уговорка, че ще се оженят. Нямаше нужда да обсъждат намеренията му. Те бяха точно толкова ясни, колкото денят бе дълъг. Затова думите ѝ го смутиха. А и му се струваше нередно да го обсъждат толкова открито. Още не бе в състояние да ѝ отправи предложение. Роран трябваше да направи крачката. Не тя! Но сега, когато тревогата ѝ бе вече изказана, той трябваше да се справи с нея.

— Катрина... Не мога да говоря с баща ти така, както бях планирал. Би ми се изсмял, и с право. Трябва да чакаме. Когато отново имам дом, в който да живеем, и съм събрал пари от първата си жътва, той ще ме изслуша.

Тя отново се загледа в небето и прошепна нещо толкова тихо, че той не го разбра.

— Какво?

— Попитах дали се боиш от него?

— Разбира се, че не! Аз...

— Тогава трябва още утре да поискаш ръката ми. Накарай го да разбере, че макар и сега да нямаш нищо, ще бъдеш зет, с когото да се гордее. Няма причина да отлагаме повече и да живеем разделени, щом се желаем толкова силно.

— Не мога да го направя — каза той с нотка на отчаяние, молейки се да го разбере. — Не мога да се грижа за теб, не мога да...

— Нима не разбираш? — тя отстъпи встрани, а гласът ѝ се напрегна още повече. — Аз те обичам, Роран, и искам да бъда с теб, но баща ми има други планове за мен. Има много по-приемливи кандидати от теб и колкото повече се бавиш, толкова повече ще ме притиска. Бои се, че ще остана стара мома. Аз също се страхувам от това. В Карвахол не разполагам с голям избор или кой знае колко време... Но ако се налага да избира друг, ще го сторя.

В очите на Катрина проблеснаха сълзи, докато го изучаваше с поглед, чакайки отговор. Когато не получи такъв, тя събра гънките на роклята си в ръка и се затича обратно към къщите.

Роран остана сам, неподвижен от шока. Светът внезапно бе станал студен и чужд. Сякаш някой бе изтръгнал част от самия него.

Минаха часове, докато успее да се върне в дома на Хорст и да се свие в леглото си.

ПРЕСЛЕДВАНИТЕ ПРЕСЛЕДВАЧИ

Роран вървеше към долината. Под ботушите му хрущеше пръст. В ранните часове на забулената в сенки сутрин тя бе съсухрена, студена и сякаш лишена от цветове. Балдор го следваше отблизо. Носеха лъкове с опъната тетива. Крачеха мълчаливо и търсеха следите на елените.

— Ето там — каза Балдор тихо и посочи чифт следи, водещи към една къпина точно на брега на Анора.

Роран кимна и тръгна по дирята. Изглеждаше оставена преди около ден, така че вече можеха да говорят нормално високо:

— Мога ли да помоля за съвета ти, Балдор? Ти добре разбираш хората.

— Разбира се. Какво има?

За миг единственият шум наоколо бе шумоленето на тревата под краката им.

— Слоун иска да ожени Катрина, при това очевидно не за мен. Всеки изминал ден увеличава шанса му да уговори съюза, който му харесва.

— А тя?

Роран сви рамене.

— Той е неин баща. Не може да му се противи, особено след като този, когото тя желае, още не е поискал ръката ѝ.

— Тоест ти.

— Аха.

— Значи затова стана толкова рано.

Всъщност Роран бе толкова притеснен, че изобщо не можа да мигне. Прекара цялата нощ в мисли за Катрина, опитвайки се да намери някакво разрешение.

— Не мога да понеса мисълта да я загубя. Но не мисля, че Слоун ще ни даде благословията си. Сега съм никой. Сега съм беден.

— И аз не мисля, че ще го стори — съгласи се Балдор. Той погледна Роран с крайчеца на окото си. — За какво обаче искаш съвета

ми?

Младежът се изсмя горчиво.

— Как да убедя Слоун? Как да разреши дилемата, без да предизвикам кървава вражда? — той разпери ръце безпомощно. — Какво да правя?

— Никакви идеи ли нямаш?

— Имам, но не и такива, които да ми харесват. Мина ми през ума, че двамата с Катрина можем просто да обявим, че вече сме сгодени и да изчакаме последствията. Това ще принуди Слоун да приеме брака ни.

Балдор се намръщи. После каза внимателно:

— Може би, но и ще изпълни Карвахол с одумки и несъгласие. Малцина ще одобрят действията ви. А и не би било мъдро да принуждаваш Катрина да избира между теб и семейството си. Може с времето да те намрази заради това.

— Знам, но какви алтернативи имам?

— Преди да предприемеш толкова драстична мярка, опитай да спечелиш Слоун на своя страна. Може би в крайна сметка имаш шансове, ако му стане ясно, че Катрина няма да приеме против волята си друг докрай. И особено ако ти се навърташ наоколо, за да слагаш рога на съпруга. — Роран направи кисела гримаса и впи поглед в земята. Балдор се засмя. — А ако се провалиш, вече ще направиш каквото си решил, знаейки, че си изчерпал другите алтернативи. И е по-малко вероятно хората да плюят на теб заради това, че си нарушил традицията. По-скоро ще кажат, че твърдоглавието на Слоун му е навлякло проблемите.

— И двата пътя не са лесни.

— Мисля, че ти поначало беше наясно с това — Балдор отново стана сериозен. — Няма съмнение, че ще има доста остри думи, ако се противопоставиш на Слоун, но накрая всичко ще се нареди. Е, не идеално, но поне търпимо. Като изключим твърдоглавеца, единствените хора, които ще засегнеш, са превзети типове като Куимби. Просто не мога да си обясня как е възможно да вари толкова сладко пиво, а самият той да е толкова кисел.

Роран кимна с разбиране. В Карвахол свади като тази можеха да продължат с години.

— Радвам се, че поговорихме. Мина много време, откак...

Той млъкна, мислейки си за всички разговори, които бе водил с Ерагон. Те бяха братя във всичко, освен по кръв. И Роран се чувстваше невероятно уютно, знаейки, че съществува човек, който ще го изслуша, независимо от момента и обстоятелствата. Човек, който винаги ще му помогне, независимо от цената.

Тази връзка му липсваше и го караше да се чувства празен.

Балдор не го принуди да завърши изречението. Вместо това спря и отпи от мяха. Роран продължи още няколко крачки и... Силна миризма блъсна носа му — тежък аромат на печено месо и горящи борови клони. „Кой друг би могъл да е тук, освен нас?“ Дишайки дълбоко, той се завъртя в кръг, опитвайки да определи къде се намират огънят. Лекият порив на вятъра откъм пътя му подсказа. Миризмата на храна изпълни устата му със слюнка.

Той повика Балдор.

— Подушваш ли?

Другият младеж кимна. Заедно се върнаха на пътя и продължиха на юг. Стотина крачки по-надолу той завиваше около няколко тополи и се губеше в далечината. Досами завоя дочуха приглушени от сутрешната мъгла, покрила долината, гласове. Роран спря до дърветата. Беше глупаво да стряскаш хора, които може би също ловуват, а и нещо го тревожеше. Може би броят на гласовете — групата изглеждаше по-голяма, от което и да е семейство в долината. Без да мисли, той се промъкна сред листака, заобикалящ малката горичка.

— Какво правиш? — прошепна Балдор.

Роран постави пръст на устните си и се запромъква сред гъсталака, колкото си може по-тихо. Стигнаха завоя и... замръзнаха на местата си. На една поляна до пътя бе разпънал лагер цял отряд войници. Тридесет шлема блестяха на утринната светлина, докато собствениците им се хранеха с дивеч около няколко огъня. Мъжете бяха покрити с прах и мръсотия от пътя, но символът на Галбаторикс все пак личеше на червените им туники — извит пламък, обгърнат от златна нишка. Отдолу носеха кожени нагръдници. Повечето от войниците бяха въоръжени с мечове с широки остриета, останалите бяха стрелци, с не по-малко зловещи на вид алебарди. А сред тях имаше два изкривени черни силуета, които Роран веднага разпозна въпреки мъгливите описания на селяните, когато се върна от

Теринсфорд — странниците, които бяха изгорили фермата. Кръвта му се смрази. „Те са слуги на Империята?“ Понечи да скочи, пръстите му вече се пресягаха към стрелите на гърба му, но Балдор дръпна жакета му и го събори на земята.

— Недей. Ще убият и двама ни.

Роран го зяпна и изръмжа.

— Това са... това са проклетите копелета... — той спря, осъзнавайки, че ръцете му треперят. — Върнали са се!

— Роран — прошепна напрегнато Балдор. — Не можеш да сториш нищо. Виж, те работят за краля. Дори да успееш да избягаш, ще те обявят за престъпник и ще донесеш много беди на Карвахол.

— Какво искат? Какво биха могли да искат? — „Кралят. Защо му е на Галбаторикс да измъчва баща ми?“

— Ако не са успели да вземат онова, което са търсили при Гароу, а Ерагон е избягал с Бром, сигурно искат теб — младежът спря за момент, оставяйки думите му да достигнат до Роран. — Трябва да се върнем и да предупредим всички. После ще се скриеш. Единствено онези създания имат коне. Можем да ги изпреварим, ако тичаме.

Роран се загледа през храстите към нищо неподозиращите войници. Сърцето му биеше свирепо и крещеше за отмъщение, подтикваше го да атакува и да се бие, да пониже тези двама агенти на злото със стрели, да въздаде справедливост. Нямахше значение, че ще умре, стига да премахне болката и съжалението в един-единствен миг. Трябваше само да напусне прикритието си. Останалото щеше да стане само. Една малка стъпка. Със сподавен вик той стисна юмрук и сведе глава. „Не мога да изоставя Катрина“. За момент застина, скован, а после се обърна и отсече:

— Да вървим у дома тогава.

И без да чака реакцията на Балдор, се прокрадна сред дърветата. Щом лагерът изчезна от погледа му, хукна през калта, опитвайки се да впрегне безпомощността, яростта и страха си в скорост. Балдор тичаше след него. Когато излязоха на открито, Роран забави крачката, изчака да се изравнят и нареди:

— Ти разкажи на всички. Аз ще говоря с Хорст.

Балдор кимна.

След две мили спряха, за да пият вода и да починат за кратко. Когато дъхът им се нормализира, продължиха през ниските хълмове,

издигащи се непосредствено преди Карвахол. Неравният терен ги забави, но дори и така успяха да стигнат селото по-бързо, отколкото се надяваха.

Роран незабавно се затича към ковачницата, оставяйки Балдор да тръгне към центъра на градчето. Докато тичаше край къщите, младежът трескаво обмисляше планове как да избегне или убие странниците, без да си навлече гнева на Империята.

Когато нахлу в ниската сграда, завари Хорст да набива клин от едната страна на каруцата на Куимби, припвявайки:

*... хей, оу!
И звънтеж, и тътнеж,
звън на старо желязо! Уили, старото желязо.
С удар върху кокалите на земята,
победих, Уили, старото желязо!*

Ковачът спря напред удар, когато забеляза Роран.

— Какво има, момче? Да не би Балдор да е ранен?

Младежът поклати глава и се приведе, опитвайки се да си поеме дъх. На пресекулки обясни всичко, което са видели, както и възможните усложнения сега, когато бе вече ясно, че съществата са агенти на Империята.

Хорст потърка брадата си.

— Трябва да напуснеш Карвахол. Вземи храна и кобилата и тръгни към хълмовете. Дал съм я на Ивор да му помага да вади пънове. Щом разбере какво искат войниците, ще пратя Албрийч или Балдор да ти кажат.

— А какво ще им отговориш, ако питат за мен?

— Че си отишъл на лов и не знаем кога ще се върнеш. Достатъчно близо е до истината и се съмнявам, че ще рискуват да те търсят в горите. Ако изобщо търсят теб, разбира се.

Роран кимна и се затича към къщата на Хорст. Грабна седлото на кобилата и дисагите от стената, бързо прибра няколко репи, малко цвекло, пастърма, комат хляб и одеяла, взе и една тенекиена тенджерка. Забави се само колкото да обясни случилото се на Илейн и

отпраши източно от Карвахол към фермата на Ивор. Ивор и кобилата се мъчеха с дълбоките корени на един бряст зад къщата.

— Хайде де! Дий! — подканяше я фермерът. — Напрегни се малко!

Конят трепереше от усилие, кожата му бе мокра и хлъзгава, по муцуната му имаше пяна, но все пак напъна страхотно, дънерът се изтръгна и корените се протегнаха към небето като разкривени пръсти. Ивор отпусна юздите и го потупа добродушно.

— Добре... Браво...

Роран посочи кобилата.

— Трябва да я взема — каза, без да дава обяснения.

Ивор изруга и започна да разпряга коня, мърморейки:

— Винаги когато започна някаква работа, ще се появи нещо, което да ми попречи.

Той скръсти ръце и се намръщи, докато Роран затягаше седлото, без да му обръща внимание.

Когато бе готов, младежът скочи на гърба на коня с лък в ръка.

— Съжалявам за неудобството, но няма как.

— Не се тревожи. Просто гледай да не те хванат.

— Ще се постарая.

Заби пети в ребрата на кобилата и потегли, дочувайки вика на Ивор:

— И да не си посмял да се криеш в моята рекичка!

Младежът се усмихна и поклати глава, снишавайки се над врата на коня. Скоро достигна хълмовете в подножието на Гръбнака и започна да се катери сред зъберите, оформящи северния край на долината Паланкар. Оттам се изкачи до място, откъдето можеше да наблюдава незабелязано Карвахол. После слезе от седлото, седна на земята и... зачака, взрян в тъмните борове. Мразеше да идва толкова близо до Гръбнака. Почти никой от Карвахол не смееше да пристъпи в планината, а онези, които го правеха, често не успяваха да се върнат...

Не след дълго войниците се появиха по пътя в двойна колона, водени от двете зловещи фигури на коне. В самия край на селото ги спря разпокъсана група мъже със сопи и колове. Двете страни размениха няколко реплики, а после просто се възряха едни в други като две глутници ръмжащи кучета, чакащи да видят коя ще удари първа. В

крайна сметка мъжете от Карвахол се отместиха и пуснаха натрапниците да минат.

„И сега какво?“ — зачуди се Роран.

До края на деня войниците се устрои на полето, граничецо със селото. Палатките чертаеха голямо, сиво петно, изпълнено със странни сенки, около които патрулираха стражи. В центъра на лагера огромен огън бълваше талази дим.

Роран бе устроил свой собствен лагер и сега просто наблюдаваше и размишляваше. Досега бе смятал, че когато странниците са разрушили дома му, са взели онова, което са искали — камъка, който Ерагон донесе от Гръбнака. „Явно не са го намерили — реши той. — Може би Ерагон е успял да избяга с него... Може би е смятал, че трябва да напусне, за да го пази“. Той се намръщи. Това би обяснило до голяма степен бягството му, но все още му се струваше твърде невероятно. „Явно този проклет камък е безценен, щом кралят изпраща толкова много хора да му го върнат. Какво ли го прави по-важен и от съкровище? Може би е магически! Кой знае...“

Роран вдиша студения въздух. Наблизо изписка сова. Изведнъж някакво движение привлече вниманието му. Роран погледна надолу и видя, че някой приближава откъм гората. Младежът се приведе зад скалата с изпънат лък. Изчака, докато не се убеди, че това е Албрийч, а после изсвири тихо.

Приятелят му скоро стигна до камъка, зад който се криеше. На гърба си носеше препълнена раница, която пусна на земята, сумтейки.

— Мислех, че никога няма да те намеря.

— Изненадан съм, че успя.

— Не бих казал, че ми беше много забавно да бродя из гората след залез. Непрекъснато очаквах да налетя на мечка или нещо по-лошо. Гръбнака не е добро място за хора, ако мен питаш.

Роран се обърна отново към Карвахол.

— Е, защо са тук?

— За да те арестуват. Готови са да чакат колкото се наложи, докато се върнеш от „ловуването“.

Младежът седна тежко на земята, а стомахът му бе свит на студен възел от очакването.

— Обясниха ли защо съм им? Споменаха ли камъка?

Албрийч поклати глава.

— Казаха единствено, че това е работа на краля. Цял ден задават разни въпроси за теб и Ерагон, само това ги интересува — той се поколеба. — Бих останал, но ще забележат, ако утре ме няма. Донесох ти много храна и одеяла, както и малко от мехлемите на Гертруде, в случай че се нараниш. Би трябвало да се справиш тук горе.

Роран се усмихна криво.

— Благодаря за помощта.

— Всеки на мое място би го сторил — каза Албрийч, свивайки рамене с неудобство. Понечи да си тръгне, а после вметна през рамо: — Между другото двамата странници... се наричат Ра'зак.

ОБЕЩАНИЕТО НА САПФИРА

След срещата със Съвета на старейшините, Ерагон се зае със седлото на Сапфира. Точно го лъскаше, когато изневиделица изникна Орик. Джуджето изчака, докато момчето закопчее и последния ремък, и предпазливо запита:

— По-добре ли си днес?

— Малко.

— Добре, всички имаме нужда от силите си. Дойдох, за да видя как си, но и защото Хротгар би желал да говори с теб, ако си свободен.

Ерагон се усмихна криво.

— Винаги съм свободен за него. Би трябвало да го знае.

Орик се засмя.

— О, да, но е учтиво да помоли мило.

Докато младежът оставяше седлото, Сапфира се надигна от своя, покрит с възглавници, ъгъл и поздрави джуджето с приятелско изръмжаване.

— Добро утро и на теб — отвърна ѝ той с поклон.

После Орик ги поведе през един от четирите главни коридора на Тронхайм към централната пещера и двете огледални стълбища, които се извиваха под земята към тронната зала на краля. Преди да я достигнат обаче, той зави към някакво странично стълбище и Ерагон разбра, че джуджето се опитва да избегне гледката към разбития Исидар Митрим.

Спряха пред гранитни врати, на които бе гравирана корона със седем лъча. Седем бронирани джуджета от всяка страна на входа удариха пода с дръжките на своите кирки едновременно. И докато из прохода ехтеше звукът от сблъсъка между дърво и камък, вратите се отвориха навътре.

Ерагон кимна на Орик, а после влезе в сумрачната стая заедно със Сапфира. Отправиха се към далечния трон, подминавайки неподвижните статуи (*хирна*) на мъртвите джуджешки крале. Когато стигнаха тежкия черен трон, Ерагон се поклони. Кралят на джуджетата

сведе покритата си със сребриста коса глава в отговор, а рубините върху златния му шлем проблеснаха леко на светлината на факлите, като частици горещо желязо. Волунд, бойният чук, лежеше напреки върху покритите му с броня крака.

Хротгар заговори:

— Сенкоубиецо, добре дошъл си в тронната ми зала. Ти направи много от последната ни среща насам. И явно съм сгрешил за Зар'рок. Острието на Морзан е добре дошло в Тронхайм, докато ти го носиш.

— Благодаря ви — отвърна Ерагон и се изправи.

— Също така — избоботи джуджето — бихме искали да запазиш бронята, която носи по време на битката за Фардън Дур. В момента най-опитните ни ковачи я поправят. Същото се отнася и за драконовата броня и когато бъде възстановена, Сапфира може да я използва толкова дълго, колкото пожелае, или докато стане твърде малка за нея. Това е най-малкото, което можем да направим, за да изразим благодарността си. Ако я нямаше войната с Галбаторикс, щяхме да устроим пирове и празненства във ваша чест... но това ще трябва да почака по-подходящо време.

Трогнат, Ерагон промълви:

— Вие сте твърде щедър. Подобни безценни дарове са чест за нас.

Очевидно доволен, Хротгар все пак се намръщи и гъстите му вежди се срещнаха.

— За съжаление не можем да губим повече време в размяна на любезности. Затрупан съм от исканията на клановете да сторя едно или друго по повод наследника на Аджихад. Когато вчера Съветът на старейшините обяви, че ще подкрепи Насуада, това предизвика хаос, какъвто не бях виждал от времето, когато самият аз се качих на трона си. Главатарите трябваше да решат дали ще приемат дъщерята на Аджихад, или ще търсят друг кандидат. Повечето решиха, че тя трябва да води Варден, но преди да кажа думата си, искам да знам къде стоиш ти, Ерагон. Най-лошото за един крал е да изглежда глупав.

— *Колко можем да му кажем?* — запита Ерагон, мислейки бързо.

— *Винаги се е отнасял почтено към нас, но не знаем какво е обещал на народа си. По-добре да внимаваме, докато Насуада поеме властта.*

— *Добре.*

— Дватама със Сапфира склонихме да ѝ помогнем. Не можем да се противопоставим на възкачването ѝ. И... — Ерагон се зачуди дали не прекалява. — ... ви моля да сторите същото. Варден не могат да си позволят вътрешни борби. Трябва им единство.

— Разбира се — отвърна Хротгар и се облегна назад. — Говориш с авторитет. Предложението ти е добро, но ще ти струва един отговор: смяташ ли, че Насуада ще бъде мъдър водач, или има други мотиви за нейния избор?

— *Това е тест* — предупреди го Сапфира. — *Иска да разбере защо сме я подкрепили.*

Ерагон усети как устните му се свиват в полуусмивка.

— Смятам я за по-мъдра и хитра, отколкото предполагат годините ѝ. Подходяща е за водачеството на Варден.

— И затова я подкрепяш?

— Да.

Хротгар кимна и дългата му снежна брада се разтреса.

— Това ме успокоява. Твърде незабележими напоследък станаха тревогите за това кое е правилно и добро, и направо жизненоважни за това кое ще донесе сила на определени среди. Трудно е да наблюдаваш отстрана подобна идиотщина, без да не се ядосваш.

Помежду им се настани тишина, направо сковаваща в мрачната зала. За да я разкъса, Ерагон запитва:

— Какво ще стане с драконовите покои? Ще бъде ли поставен нов под?

За пръв път в очите на краля се появи тъга, която само задълбочи бръчките по лицето му. Младежът никога не го бе виждал толкова близо до плача.

— Нужни са много преговори, преди да сме в състояние да започнем това. Стореното от Сапфира и Аря бе ужасяващо. Необходимо, но ужасяващо. Ах, може би щеше да бъде по-добре ургалите да ни бяха надвили, преди Исидар Митрим да бъде счупен. Сърцето на Тронхайм се строши и нашето го последва.

Хротгар докосна гърдите си с юмрук, а после бавно разгъна пръсти и се пресегна да стисне обвитата с кожа дръжка на Волунд.

Сапфира докосна ума на Ерагон. Препускаха различни емоции, но сред тях най-осезаеми бяха тъгата и вината. Тя наистина

съжбяляваше за унищожението на Звездната роза.

— Помогни ми, малки мой — каза тя. — Трябва да говоря с Хротгар. Попитай го дали джуджетата имат достатъчно способности да възкресят от парчетата Исидар Митрим?

Докато Ерагон повтаряше думите ѝ, Хротгар мърмореше нещо на собствения си език, а после каза:

— Да, притежаваме умениято, но какво от това? Ще ни отнеме месеци, дори години, а крайният резултат ще е само подобие на красотата, която някога озаряваше Тронхайм! Такава пародия няма да допусна.

Сапфира продължи да гледа краля, без да мига.

— Сега му кажи, че ако успеят да съберат парчетата на Исидар Митрим, аз ще ги съединя и ще го направя цял отново — такъв, какъвто бе преди.

Ерагон я зяпна, забравил Хротгар в удивлението си.

— Сапфира! Това ще изисква ужасяващо много енергия! А и ти сама ми каза, че не можеш да правиш магии по своя воля. Какво те кара да мислиш, че ще успееш?

— Мога да го направя, ако нуждата е достатъчно голяма. Това ще бъде моят дар за джуджетата. Спомни си гробницата на Бром и спри да ме гледаш, зяпнал. Неприлично е, а и кралят те гледа.

Когато Ерагон предаде предложението на Сапфира, Хротгар се надигна и възкликна:

— Нима е възможно? Дори елфите не биха опитали подобно нещо.

— Тя е уверена в способностите си.

— Тогава ще съберем Исидар Митрим наново, дори да ни отнеме сто години. Ще изградим рамка за кристала и ще поставим всяко парче на оригиналното му място. Няма да пропуснем дори една отломка. Дори да трябва да счупим по-големите парчета, за да ги преместим, ще го сторим с цялото си умение в работата с камък, за да не загубим дори пращинка. И тогава, когато сме готови, вие ще дойдете, за да излекувате Звездната роза.

— Ще дойдем — съгласи се Ерагон и се поклони.

Хротгар се усмихна. Сякаш гранитната стена на тъгата му се разпука.

— Ти ми донесе огромна радост, Сапфира. Отново имам причина да живея и управлявам. Ако наистина сториш това, джуджетата навсякъде по света ще славят името ти безброй поколения. Вървете с благословията ми, докато разпространя новината сред клановете. Всяко джудже има право да научи веднага. Нека залите ехтят с ликуване на расата ни.

Ерагон се поклонил отново и двамата със Сапфира се оттеглили, оставяйки краля все така усмихнат на трона си. Щом излязоха от залата, момчето каза на Орик какво е станало. Джуджето веднага се наведе и целуна земята пред Сапфира. После се изправи с усмивка и стисна ръката на Ерагон.

— Наистина чудо. Дадохте ни надеждата, от която имахме нужда. Обзалагам се, че тази нощ ще се пие!

— А утре е погребението.

Това отрезви джуджето за момент.

— Да, утре. Но дотогава няма да оставяме тъжните мисли да ни смущават! Елате!

Орик хвана Ерагон за ръката и го затегли през Тронхайм към голямата трапезария, където много джуджета седяха на каменните маси. Джуджето скочи на една от тях, изригвайки чиниите по пода, и с боботещия си глас обяви новината за Исидар Митрим. Младежът почти оглуша от щастливите възгласи, които последваха. Всяко едно от джуджетата настоя да застане пред Сапфира и да целуне пода, както бе направил Орик. И когато го направиха, зарязаха храната и напълниха каменните си халби с бира и медовина.

Ерагон се присъедини към всеобщата радост и поне за малко се освободи от горчилката, натрупана в сърцето му. Опита се обаче да не се отдаде напълно на порива, защото на следващия ден го чакаха важни дела и искаше да запази ума си ясен.

Дори Сапфира отпи глътка медовина и щом откри, че ѝ харесва, джуджетата ѝ донесоха цяла бъчва. Навеждайки внимателно могъщите си челюсти над отворения край, тя я пресуши с три дълги глътки, а после надигна глава към тавана и избълва огромен пламък. На Ерагон му трябваша няколко минути, докато убеди джуджетата, че е безопасно да се приближат към нея отново, а когато го сториха, ѝ донесоха още една бъчва — въпреки протестите на готвача — и гледаха с удивление как я изгълтва също толкова бързо.

Докато Сапфира се напиваше, емоциите ѝ започнаха да преминават през Ерагон все по-хаотични и объркани. Стана му трудно да разчита на собствените си сетива — нейното зрение започна да се наслаждава върху неговото, замъглявайки движението и изменяйки цветовете. Дори миризмите, които подушваше, ставаха по-остри и пикантни.

Джуджетата започнаха да пеят. Клатейки се на място, Сапфира им пригласяше, наблюдавайки върху всеки припев с възторжено ръмжене. Ерагон отвори уста, за да се включи, и шокирано осъзна, че вместо думи, излиза дрезгавото хриптене на драконовия глас. „Това — помисли си той, клатейки глава — започна да отива твърде далеч... Или просто съм пиян?“ После реши, че всъщност е без значение, и отново запя. А джуджетата прииждаха, заедно с новината за обещанието на Сапфира. Скоро станаха стотици. Орик извика музиканти, които се наместиха в последния свободен ъгъл и махнаха калъфите от зелено кадифе, с които бяха покрили инструментите си. Скоро се разнесоха красивите звуци на арфи, лютни и сребърни флейти...

Минаха много часове, преди веселбата да утихне. Когато това стана, Орик отново се качи върху масата. Застана широко разкрачен, за да не изгуби равновесие, с халба в едната ръка и метална каска, килната на една страна, и извика:

— Чуйте, чуйте! Най-сетне направихме празненството, от което имахме нужда. Ургалите ги няма, Сянката е мъртва и ние спечелихме! — джуджетата започнаха да блъскат по масите одобрително. Добра реч — кратка и по същество. Но Орик не беше свършил: — За Ерагон и Сапфира! — изрева той, вдигайки халбата си и възгласите заляха залата.

Ерагон се изправи и се поклони. До него Сапфира се надигна и изви крак пред гърдите си, в опит да имитира движението му. Но се спъна и политна. Джуджетата едва успяха да се дръпнат. Драконът падна назад и няколко маси се разхвърчаха със силен трясък. Рязка болка ужили ранения гръб на Ерагон и той падна безчувствен до опашката ѝ.

РЕКВИЕМ

— Събуди се, Кнурлхайм! Не може да спиш сега. Нужни сме — няма да тръгнат без нас.

Ерагон се опита да отвори очи. Главата му се пръскаше, цялото му тяло отказваше да се подчини. Лежеше безпомощен на студената каменна маса.

— Какво?

Лицето му се сгърчи от вкуса, който имаше в устата си.

Орик подръпна кафявата си брада.

— Процесията на Аджихад. Трябва да присъстваме!

— Не, как ме нарече?

Все още се намираха в трапезарията, но сега тя бе празна, като се изключи лежащата сред парчета от маси Сапфира. Тя се размърда и вдигна глава, оглеждайки се наоколо със замъглени очи.

— Каменоглав! Нарекох те каменоглав, защото се опитвам да те събудя от почти час.

Ерагон се надигна и се изхлузи от масата. В главата му изплуваха бледи спомени от предната нощ.

— Сапфира, как си? — запита той, препъвайки се към нея.

Тя завъртя глава, а пресъхналият ѝ език пробяга по зъбите, като на котка, яла нещо неприятно.

— *Цяла... Мисля. Нещо ме наболява лявото крило. Май се приземих върху него. И главата ми е пълна с хиляда горещи стрели.*

— Имаше ли ранени, когато тя падна? — запита притеснено момчето.

От търбуха на джуджето изригна сърдечен кикот.

— Само онези, които паднаха от смях. Пиян дракон, който се кланя! Сигурен съм, че десетилетия наред ще пеят песни за това. — Сапфира размърда криле и погледна гузно встрани. — Решихме, че е най-добре да ви оставим тук, понеже не можехме да я помръднем. А това особено разстрои главния готвач. След онези четири бъчви, които пресуши, той се уплаши, че ще изгълташ целия му запас.

— *А ти ме гълчеше, че съм се напил! Ако аз изпия четири бъчви, ще умра на място!*

— *Затова и не си дракон.*

Орик хвърли купчина дрехи в ръцете на Ерагон.

— Ето, облечи ги. По-подходящи са за погребение от твоите. Но бързо, нямаме време.

Момчето се напъха с усилие в одеждите — бяла вълнена риза с връзки на ръкавите, червена жилетка, украсена със злато и бродерия, тъмни панталони, блестящи, черни ботуши и наметало, което пристегна над гърдите си. Вместо обичайната кожена лента около кръста, закачи Зар'рок за новия си пищно украсен колан.

Ерагон напръска лицето си с вода и се опита да приглади косата си. После Орик припряно ги поведе към южната порта на Тронхайм.

— Трябва да побързаме — обясни той, движейки се с изненадваща за късите му крака скорост. — Процесията с тялото на Аджихад ще тръгне оттам, където спря сърцето му преди три дни. Пътуването му към гроба не бива да бъде прекъснато или духът му няма да намери покой.

— *Странен обичай* — отбеляза Сапфира.

Ерагон се съгласи, констатирайки клатушкащите ѝ движения. В Карвахол погребваха мъртвите във фермата им или в селските гробища. Единствените ритуали, съпътстващи процеса, бяха няколкото строфи от определени балади, които рецитираха над гроба, и малка почерпка в чест на покойника, устроена от роднините и приятелите.

— *Ще издържиш ли до края на погребението?* — попита той, когато Сапфира залитна отново.

Тя се намръщи за момент.

— *Да, както и за назначаването на Насуада, но после ще трябва да спя. Чумата да я тръшне всичката медовина!*

Ерагон се върна към разговора си с Орик и запита:

— Къде ще погребат Аджихад?

Джуджето забави крачка и погледна внимателно момчето.

— Това причини доста разногласия сред клановете. Когато някое джудже умре, вярваме, че трябва да бъде запечатано в камък, иначе няма да може да се присъедини към прародителите си... Сложно е и не мога да кажа повече на външен човек... но правим всичко необходимо, за да подсигурирیم такова погребение. Тежък срам пада върху всяко

семейство или клан, които допуснат някой от техния род да не бъде запечатан в скала.

Под Фардън Дур има пещера — домът на Кнурлан. Всички покойни джуджета са там. Там ще отведем и Аджихад. Той не може да бъде погребан до нас, защото е човек, но му построихме и осветихме малка ниша встрани. Така Варден могат да го посещават, без да смущават покоя на свещените ни пещери, а Аджихад ще получи уважението, което заслужава.

— Вашият крал стори много за Варден — изрече Ерагон.

— Да, някои смятат, че дори прекалено много...

Пред дебелия порта — вдигната от скрити вериги, за да пропусне бледа слънчева светлина във Фардън Дур — ги чакаше внимателно подредената процесия. Най-отпред лежеше Аджихад, студен и блед върху бялата мраморна плоча, носена от шестима мъже в черни брони. На главата му бе положен шлем, покрит със скъпоценни камъни. Ръцете му бяха склучени пред тялото, над дръжката на меча му, който стърчеше под щита, положен върху гърдите и краката му. Сребърната ризница покриваше крайниците му като лунни лъчи и се спускаше по плочата.

Близо до тялото стоеше Насуада — облечена в черно, мрачна, но изправена гордо, въпреки че по лицето ѝ блестяха сълзи. До нея бе Хротгар в тъмните си одежди, а после Аря, Съветът на старейшините, чиито представители бяха надянали маските на подходящи тъжни изражения, и накрая поток от опечалени, простиращ се на цяла миля в дълбините на планината.

Всяка врата и арка в четириетажната галерия, водеща до централната зала на Тронхайм, бе претъпкана с хора и джуджета. Гоблените между тях трепереха от хиляди въздишки и шепоти. Когато Сапфира и Ерагон се появиха, Йормундур ги подкани да се присъединят към него. Опитвайки се да не объркат реда в процесията, двамата преминаха през колоната и застанаха до мъжа, с което си навлякоха неодобрителния поглед на Сабрае. Орик се настани зад Хротгар. След това зачакаха заедно, макар че Ерагон не разбираше какво точно.

Всички фенери бяха наполовина затъмнени. Въздухът бе изпълнен със студен сумрак, придаващ призрачност. Никой не се движеше и никой не дишаше. За един кратък миг Ерагон си представи,

че са статуи, застинали във вечността. Искра тамян прехвъркна към мъгливия таван, носейки аромат на кедър и хвойна. Това беше единственото движение в цялата галерия. Процесията приличаше на почти изпънат камшик.

Някъде в дълбините на Тронхайм проехтя тъпан. Бууум. Плътният басов звук завибрира в стомасите им и премина през града планина, карайки великата му каменна камбана да проехти в отговор.

И процесията тръгна.

Бууум. При втория тътен към първия се присъедини друг, още побасов тъпан, като всеки удар пулсираше в галерията. Ритмичният тътен бележеше крачките им, даваше значимост на всяка цел и присъствие. През него не можеше да пробие никаква мисъл, само емоцията, която тъпаните усилваха стократно, само сълзите на тъга от загубата и радост от тържествеността.

Бууум.

Когато стигнаха до края на тунела, носачите на Аджихад спряха за миг между ониксовите стълбове и влязоха в централната зала. Джуджетата станаха още по-мрачни при вида на разбития Исидар Митрим.

Бууум.

Преминаваха през кристалното гробище. Купчини от стърчащи над главите им парчета сапфир лежаха в центъра на огромната пещера, затрупвайки вградените в пода чук и пентаграма. Много от тях бяха по-големи от Сапфира. Лъчите на звездния кристал все още блестяха сред фрагментите, а на някои можеха да се различат листенцата на гравираната роза.

Бууум.

Продължиха напред, между безбройните остри като бръснач ръбове. После процесията зави и започна да се спуска по широки стълби, водещи към тунелите надолу. Минаха през много пещери, покрай каменни къщи, където децата джуджета стискаха ръцете на майките си и ги гледаха с широко ококорени очи.

Бууум.

И с финално кресчендо спряха под острите сталактити, които се спускаха над огромни катакомби, изпълнени с ниши. Във всяка от тях имаше гробница с изписано име и герб на клана. Хиляди — стотици

хиляди — лежаха погребани тук. Единствената светлина идваше от разпръснатите червени фенери, които едва пробиваха сенките.

Не след дълго носачите стигнаха пред малка стая, прилепена до главната пещера. В центъра ѝ, върху издигната платформа, имаше голяма крипта, отворена към чакащия мрак. Върху нея бе изписано с руни:

Нека всички, кнурлан, хора и елфи,
помнят
този мъж.
Защото той бе благороден, силен и мъдър.

Гунтера Аруна

Когато опечалените се подредиха около нея, носачите спуснаха Аджихад в криптата и онези, които го познаваха лично, се доближиха. Ерагон и Сапфира бяха пети, точно зад Аря. Когато се спуснаха по мраморните стълби, за да се сбогуват, Ерагон усети как го погълна бездната на всепомитаща тъга. Сякаш изпращаше и изчезналия Муртаг.

Той спря край гроба и погледна към Аджихад. Изглеждаше спокоен и отпуснат, сякаш смъртта бе познала величието му и му бе отдала почит, изтривайки всички следи от земните му грижи. Ерагон бе познавал водача на Варден за кратко, но в това време бе започнал да го уважава и като човек, и като водач, и като символ на борбата срещу тиранията. Аджихад бе и първият, който им дари безопасност и покой, откак напуснаха долината Паланкар.

Врълетян от силата на спомените, младежът се опита да измисли най-достойните думи за последно сбогом. Накрая прошепна през буцата в гърлото си:

— Ще бъдеш запомнен, Аджихад. Почивай в мир. Насуада ще продължи делото ти, а Империята ще падне. Кълна се!

Усетил докосването на Сапфира, той отстъпи от платформата и позволи на Йормундур да заеме мястото му.

Когато всички отдадоха почитта си, Насуада се наведе над Аджихад, докосна нежно бащината ръка и стенойки от болка, запя на някакъв странен протяжен език и изпълни пещерата с воплите си.

Тогава влязоха дванадесет джуджета, които покриха с мраморна плоча тялото на Аджихад и... него вече го нямаше.

ВЯРНОСТ

Ерагон се прозя и бързо покри уста, защото в подземния амфитеатър беше пълно с хора. Просторната арена ехтеше с множеството гласове, които обсъждаха току-що приключилото погребение.

Момчето се намираше на най-ниския ред, на едно ниво с подиума. До него бяха Орик, Аря, Хротгар, Насуада и Съветът на старейшините. Сапфира се бе излегнала на стълбището до редиците каменни пейки. Орик се наведе към него и прошепна доверително:

— От Корган насам всеки наш крал е бил избран тук. Струва ми се уместно и Варден да постъпят по същия начин.

„Все още не е ясно — помисли си Ерагон — дали смяната на властта ще бъде миролюбива“.

Той прокара ръка през очите си, избърсвайки появилите се сълзи. Погребалната церемония го бе травмирала. Впило се в мъкмата му, напрежението бе завързало стомаха му на възел. Тревожеше се за собствената си роля в предстоящите събития. Дори и всичко да минеше добре, двамата със Сапфира щяха да си създадат силни врагове. Ръката му се спря на Зар'рок и стисна дръжката.

След няколко минути амфитеатърът се напълни и Йормундур се качи на подиума.

— Хора от Варден, за последен път бяхме призовани тук преди петнадесет години, когато загина Дейнор. Неговият наследник Аджихад стори повече за противопоставянето срещу Империята и Галбаторикс от всички преди него. Спечели безброй битки срещу превъзхождащ го враг. Почти уби Дурза, одрасквайки острието на Сянката. И най-вече той прие радушно Ездача Ерагон и дракона Сапфира в Тронхайм. Сега обаче е време да бъде избран нов водач. Водач, който да ни донесе дори още по-голяма слава.

Някой от горните редове се провикна:

— Сенкоубиеца!

Ерагон се опита да не реагира... и със задоволство отбеляза, че Йормундур дори не мигна. Вместо това продължи:

— Може би през идните години, но сега той има други задължения. Не, Съветът на старейшините размишлява дълго над това. Трябва ни човек, който разбира нуждите ни, някой, който е живял и страдал с нас. Някой, който отказа да избяга, когато битката достигна до прага ни.

В този момент Ерагон усети, че слушателите започват да осъзнават. Името дойде като шепот от хиляда гърла и накрая самият Йормундур го произнесе:

— Насуада — след което той с поклон отстъпи.

Следваща бе Аря. Тя огледа чакащата публика, а после каза:

— Тази нощ елфите отдават почит на Аджихад... И от името на кралица Исланзади признавам възкачването на Насуада и ѝ предлагам същата подкрепа и приятелство, с които разполагаше баща ѝ. Нека звездите бдят над нея.

Хротгар се качи на подиума и обяви троснато:

— Аз и клановецете също подкрепяме Насуада — след което и той отстъпи.

И дойде ред на Ерагон. Той се изправи пред тълпата и всички очи се впиха в него и Сапфира. После каза:

— Ние също подкрепяме Насуада.

Сапфира изръмжа в съгласие.

След това, тъй като всички бяха обявили позициите си, Съветът на старейшините се нареди от двете страни на подиума с Йормундур начело. Насуада се изправи гордо, приближи се и коленичи пред него, а роклята ѝ се разпиля на гарвановочерни вълни. Мъжът повиши глас и каза:

— Избрахме Насуада заради нейното потекло и приемствеността. Избрахме Насуада заради постиженията на баща ѝ и благословията на онези, които са ѝ равни. Сега ви питам: верен ли е изборът ни?

Ревът бе оглушителен.

— Да!

Йормундур кимна.

— Тогава в името на властта, дадена на този Съвет, ние предаваме привилегиите и задълженията, с които разполагаше

Аджихад, на неговия единствен наследник Насуада — той нежно постави сребърна диадема на челото на момичето. После пое ръката ѝ и я вдигна високо, обявявайки: — Давам ви нашия нов водач!

Варден и джуджетата ръкопляскаха и крещяха около десет минути. Одобрението им кълтеше толкова силно, че цялата зала се разтресе от рева. Когато виковете им утихнаха, Сабрае повика Ерагон с жест и прошепна:

— Сега е времето да изпълниш обещанието си.

В този миг той престана да чува околните. Нервността му се стопи. Пое въздух, за да събере кураж, а после пристъпи към Йормундур и Насуада, следван от Сапфира. Всяка крачка беше като цяла вечност. Докато вървяха, той гледаше Сабрае, Елесари, Умерт и Фалберд, забелязвайки кривите им усмивки, самодоволните им лица и дори откровеното презрение на Сабрае. Зад гърбовете им Аря му кимна в подкрепа.

— *Възнамеряваме да променим историята* — каза Сапфира.

— *Хвърляме се от скала, без да знаем колко е дълбока водата под нея.*

— *Да, но скокът ще е величествен!*

Озарен от спокойното лице на Насуада, Ерагон се поклони и коленичи. Той извади Зар'рок от ножницата му и го обърна с плоската страна към дланите си. След това го вдигна, сякаш да го предложи на Йормундур. За един кратък миг мечът се рееше между мъжа и момичето — на ръба между две различни съдби. Ерагон почувства как дъхът му секва — толкова прост избор, а от него зависеше целият му живот. И повече от живота му — дракон, крал, Империя!

После увереността се върна и сякаш отново задвижи времето. Той се обърна лице в лице с Насуада.

— Заради дълбокото ми уважение... и съзнавайки трудностите пред теб... Аз, Ерагон, първият Ездач на Варден, Сенкоубиец и Аргетлам, ти давам меча и верността си, Насуада.

Варден и джуджетата зяпнаха, вкаменени. А на триумфиращите до този момент лица на хората от Съвета на старейшините се изписа яростна безпомощност. В погледите им загоря омраза. Дори Елесари допусна яростта да пробие през миловидната ѝ маска. Само Йормундур — след кратко слисване — се овладя и прие спокойно изявлението.

Насуада се усмихна и стисна Зар'рок, поставяйки върха на меча върху челото на Ерагон, точно както преди.

— За мен е чест, че си избрал да ми служиш, Ездачо Ерагон. Приемам го така, както ти приемаш всички отговорности, свързани с този обет. Изправи се, васале мой, и вземи меча си.

Младежът се подчини, а после отстъпи заедно със Сапфира. Тълпата закрепця одобрително и се изправи на крака. Джуджетата започнаха да тропат в ритъм с подкованите си ботуши, а хората удряха мечове в щитовете си.

Насуада се обърна към подиума, стисна парапета с двете си ръце и погледна към всички в амфитеатъра. После им се усмихна, а на лицето ѝ блестеше чиста радост.

— Народе на Варден!

Тишина.

— Както моя баща преди мен, и аз ще отдам живота си на каузата... и на вас. Никога няма да спра да се боря, докато ургалите не бъдат унищожени, Галбаторикс — убит, а Алагезия — отново свободна!

Още възгласи и аплодисменти.

— Затова ви казвам, че сега е времето да се подготвим. Тук във Фардън Дур — след безкрайни битки — ние спечелихме най-голямата си битка. Трябва да отвърнем на удара. Галбаторикс е слаб след загубата на толкова много сили. Няма да имаме втора възможност. Ще повторя, сега е времето да се подготвим и да победим докрай...

Приветствията и речите отшумяха. Когато и все още намръщеният Фалберд каза своето, амфитеатърът започна да се изпразва. Щом и Ерагон стана, Орик го дръпна за ръката. Джуджето бе ококорило широко очи.

— Ерагон, беше ли планирал това предварително?

Младежът обмисли за кратко дали да му каже, а после кимна.

— Да.

Орик издиша, клатейки глава.

— Това беше смел удар, наистина смел. Даде на Насуада силата, с която да започне. Ако съдя по реакциите на Съвета на старейшините обаче, бе доста опасен ход. Аря одобри ли го?

— Съгласи се, че е било необходимо.

Джуджето го изгледа замислено.

— Сигурен съм, че е било. Току-що измени баланса на силите. Никой повече няма да те подценява... Внимавай, пази се от негодниците. Днес спечели уважение, но и сериозни врагове.

Орик потупа Ерагон по рамото и продължи към изхода.

Сапфира го изгледа и отсече:

— *Трябва да напуснем Фардън Дур. Съветът е жаден за мъст. Колкото по-скоро се окажем извън досега им, толкова по-добре.*

МАГЪОСНИЦА, ЗМИЯ И СВИТЪК

Същата вечер, когато Ерагон се върна в покоите си след живителна баня, откри, че в коридора го очаква висока жена. Имаше тъмна коса, невероятни сини очи и сочни устни, макар и изкривени в кисела усмивка. Около китката ѝ се виеше златна гривна, изваяна във формата на съскаща змия. Момчето си пожела да не е тук, за да му иска съвет както мнозина от Варден.

— Аргетлам — поздрави го тя учтиво.

Той смутено сведе глава.

— Мога ли да ви помогна?

— Надявам се. Аз съм Триана, магьосница от Ду Врангр Гата.

— Наистина? Магьосница? — запита той, заинтересован.

— Също и боен маг, шпионин и каквото още им дотрябва на Варден. Няма достатъчно хора, способни да използват магия, затова всеки от нас има безброй задачи. — Тя се усмихна ласкаво, разкривайки броеница от изящни, бели зъби. — Затова и дойдох днес. За нас ще бъде чест, ако поемеш контрола над групата ни. Само ти можеш да замениш Близнаците.

Почти неволно, той се усмихна в отговор. Тя беше толкова убедителна и... чаровна, че му стана неприятно да ѝ откаже.

— Боя се, че не мога. Сапфира и аз ще напуснем Тронхайм съвсем скоро. Освен това така или иначе ще трябва първо да се консултирам с Насуада.

„Повече не искам да се забърквам в политически игри... особено на мястото на Близнаците“.

Триана прехапа устни.

— Съжالياвам да го чуя — тя пристъпи към него. — Навярно ще можем да прекараме малко време заедно, преди да напуснеш. Мога да ти покажа как да призоваваш и контролираш духове... Ще бъде *полезно* и за двамата ни.

Ерагон усети как по лицето му плъзва червенина.

— Оценявам предложението, но наистина съм твърде зает в момента.

В очите ѝ проблесна яростна искра, но после изчезна толкова бързо, че той се зачуди дали изобщо я е видял. Тя въздъхна изкусително.

— Разбирам.

Звучеше толкова разочарована и изглеждаше толкова отчаяна, че Ерагон се почувства виновен. „Е, няма да ме заболи, ако си поговорим няколко минути“ — каза си той.

— Любопитно ми е как се научи да използваш магия?

Триана се оживи.

— Майка ми беше лечителка в Сурда. Притежаваше сила и ме напътстваше в старите учения. Разбира се, аз не мога да се меря с един Ездач. Никой от Ду Врангр Гата не би могъл да победи Дурза сам, а ти... го стори. Това беше героична постъпка.

Смутен, Ерагон пристъпи от крак на крак.

— Нямах да оцелея без Аря.

— Твърде скромни си, Аргетлам — смъмри го тя. — Не друг, а *ти* нанесе финалния удар. Трябва да се гордееш. Извърши дело, достойно за самия Враел. — Магьосницата се наведе към него. Сърцето му пропусна няколко удара, когато усети съблазнителния аромат на парфюма ѝ — богат и екзотичен. — Чувал ли си песните в твоя чест? Варден ги пеят всяка вечер около огньовете си. Казват, че си дошъл да вземеш трона от Галбаторикс!

— Не — отвърна Ерагон бързо и остро. Това беше слух, който не възнамеряваше да толерира. — Може и да го казват, но не съм. Каквато и да е съдбата ми, нямам желание да управлявам.

— И е мъдро от твоя страна да не искаш. В крайна сметка какво друго е кралят, ако не мъж, в плен на задълженията си? Това би било като окови за последния свободен Ездач и неговия дракон. Не, на теб е отредена свободата да отидеш, където пожелаеш и да определиш бъдещето на Алагезия. — Триана замълча за момент. — Имаш ли семейство на територията на Империята?

„Моля?“

— Само един братовчед.

— Значи не си сгоден?

Въпросът го хвана неподготвен. Никога не го бяха питали нещо такова лично.

— Не, не съм.

— Несъмнено има някой, за когото си мислиш в студените нощи, нали. — Тя приближи още по-близо и докосна ръката му.

— Не бях близък с никого в Карвахол — заекна той. — А оттогава само пътувам.

Триана се отдръпна леко, а после вдигна китка, така че змийската гривна да е на нивото на очите му.

— Харесваш ли я? — запита.

Ерагон премигна объркано и кимна, макар че всъщност му действаше доста притеснително.

— Наричам я Лорга. Тя е мой фамилиар^[1] и защитник — навеждайки се напред, тя духна нежно към гривната и промълви: — Се орум торнеса хавр шарджалви лифс.

Змията оживя и се раздвижи със сухо шумолене. Ерагон гледеше удивен, докато създанието се извиваше около бледата китка на жената, а после се надигна и впи своите въртящи се рубинени очи в него. Езикът ѝ се стрелкаше. Очите нарастваха все повече и повече — по-големи от юмрук. И Ерагон почувства, че пропада в огнените им дълбини; вече не можеш да отлепи погледа си от тях.

Последва ново заклинание и змията застина в първоначалната си форма. Магьосницата въздъхна изморено и се облегна на стената.

— Малко хора осъзнават с какво се занимават заклинателите. Просто исках да знаеш, че има и други като теб и че ще ти помогнем, ако можем.

Ерагон импулсивно постави ръка върху нейната. Никога досега не бе докосвал жена по този начин, но инстинктът го подтикваше да поеме риска. Беше малко страшничко, но толкова сладостно!

— Искаш ли да... да отидем да хапнем. Наблизо има кухня.

Тя постави другата си ръка върху неговата. Пръстите ѝ бяха толкова гладки, нежни и това бе така различно от грубото ръкостискане, с което бе свикнал.

— Бих искала. Нека...

И тогава Триана отскочи напред, защото вратата се отвори рязко зад нея. Магьосницата се извърна яростно, само за да изпищи, когато се озова лице в лице срещу Сапфира.

Муцуната ѝ бавно се разтвори и разкри страховитите остри зъби. После драконът изръмжа — тихо, но зловещо, сякаш с презрение и заплаха. Триана трескаво мачкаше роклята си с две ръце. Лицето ѝ бе побеляло от страх. Едва успя да се поклони на дракона и клатушкайки се, хукна по коридора. Сапфира се престори, че нищо не е станало, вдигна лапа и облиза единия си нокът.

— *Интересно, доста трудно отворих вратата, защо ли?* — изсумтя след малко.

Ерагон не можеше да се сдържа повече.

— *Защо го направи?* — избухна той. — *Защо се намеси!*

— *Нуждаеше се от помощта ми* — отвърна тя, без да се притесни.

— *Ако ми трябваше помощта ти, щях да извикам!*

— *Не ми крещи, ако обичаш* — скастри го тя, щракайки с челюсти. — *Няма да допусна да отпратиш с някоя мърла, която ламти за Ерагон Ездача и не се интересува от Ерагон човека.*

— *Не беше мърла* — изрева Ерагон и ядно удари стената. — *Вече съм мъж, Сапфира, и не съм отшелник. Не можеш да очакваш да отбягвам... да игнорирам жените само защото съм това, което съм. И определено нямаш право да взимаш подобни решения вместо мен. Най-малкото... просто можеше да ми е приятно да си поговоря с нея за нещо различно от битки, трагедии, политика, погребения... от всичко, което ни заобикаля напоследък. Нали си в главата ми, знаеш как се чувствам. Защо не ме остави да се оправям сам? Какво толкова щеше да стане?*

— *Ти не разбираш* — тя отказа да срещне погледа му.

— *Не разбирам! Нима ще ми попречиш да имам някога жена и деца? Семейство?*

— *Ерагон* — тя най-сетне впери едното си огромно око в него. — *Ние с теб сме интимно свързани.*

— *Очевидно!*

— *И ако ти имаш връзка, със или без моята благословия, ако се... обвържеш... с някого, моите чувства също ще се обвържат. Трябва да го разбираш. Така че... и ще те предупредя само веднъж — бъди внимателен кого избираш, защото ще повлечеш и двама ни.*

Той се замисли върху думите ѝ.

— Да, нашата връзка е двустранна. Ако ти мразиш някого — и аз ще го намразя, ако ти обикнеш... Разбирам тревогата ти. Значи не е било просто ревност?

Тя облиза нокътя си още веднъж.

— Може би мъничко.

Този път Ерагон изръмжа. Той мина покрай нея и влезе в стаята. Взе Зар'рок и отпраши нанякъде, втъквайки меча в колана си.

Часове наред броди из Тронхайм, избягвайки всякакъв контакт. От случилото се го болеше, макар и да не можеше да отрече истината в думите на Сапфира. Тази нощ, за първи път откак ги бяха заловили в Гил'еад, той спа далеч от нея, в една от казармите на джуджетата.

Върна се в покоите им чак на следващата сутрин. Двамата се спогледаха и отказаха да обсъждат случилото се. Спорът бе излишен. Нито една от страните нямаше да отстъпи. Освен това и двамата бяха щастливи, че отново са заедно и не искаха да застрашават приятелството си.

Сапфира тъкмо разкъсваше един грамаден кървав бут, когато в столовата изникна Джарша. Също както преди, той зяпна дракона, хипнотизиран, следвайки всяко нейно движение.

— Да? — запита Ерагон, избърсвайки брадичка и чудейки се дали Съветът на старейшините го вика. Не беше чувал нищо от тях от погребението насам.

Джарша едва успя да откъсне поглед от Сапфира и хлъцна:

— Насуада би искала да ви види, сър. Чака ви в кабинета на баща си.

Сър! Ерагон почти се изсмя. Съвсем доскоро на него щеше да му се налага да нарича хората сър, а не обратното. Той хвърли един поглед на Сапфира.

— Готова ли си, или да изчакаме няколко минути?

Тя завъртя очи с досада, а после набута останалото месо в устата си и строши кокала със силно пукане.

— Готова съм.

— Добре — каза Ерагон и стана. — Можеш да си вървиш, Джарша. Знаем пътя.

Заради размерите на града планина им отне почти половин час да стигнат кабинета. Също както по времето на Аджихад, пред вратата имаше стражи, но вместо двама мъже на пост стоеше цял отряд от

закалени в битки воители, готови да скочат и при най-малкия намек за опасност. Явно бяха готови да се пожертват, за да защитят новия си водач. И въпреки че със сигурност бяха познали Ерагон и Сапфира, те блокираха пътя. Един от тях влезе да предупреди Насуада за посетителите и чак тогава им позволиха да влязат.

Ерагон незабавно забеляза промяната: ваза с цветя на бюрото. Малките лилави цветчета изпълваха въздуха с ненаатрапчив мек аромат, който извика спомени за лято, прясно набрани малини и окосени ливади, с цвят на бронз под слънцето. Той жадно вдиша аромата, оценяйки умелия начин, по който Насуада бе успяла да внесе в кабинета на баща си и нещо от себе си, без да погазва паметта на Аджихад.

Тя седеше зад широкото бюро, все още облечена в траурно черно. Докато Ерагон сядаше пред нея, а Сапфира се излягаше до него, момичето каза:

— Ерагон — простичко — нито приятелско, нито враждебно. Насуада се извърна за кратко, а после отново фокусира твърдия си поглед върху него. — Прекарах последните няколко дни в проучване на делата на Варден такива, каквито са в действителност. Мрачно преживяване. Ние сме бедни, разпръснати на твърде голяма площ, и без провизии. Възнамерявам да променя това. Джуджетата не могат да ни поддържат безкрайно, защото реколтата беше лоша и имат собствените си грижи за изхранване... Имайки предвид това, реших да преселя Варден в Сурда. Решението бе трудно, но вярвам, че е единственото правилно. Веднъж пристигнали там, най-накрая ще сме достатъчно близо, за да атакуваме Империята директно.

Дори Сапфира се размърда изненадано.

— *Представи си каква работа ще бъде това!* — каза Ерагон. — *Ще отнеме месеци да се пренесе всичко до Сурда, да не говорим за самите хора. И вероятно ще ги атакуват по пътя.*

— Мислех, че крал Орин не смее да се изправи открито срещу Галбаторикс — възрази той.

Насуада се усмихна мрачно.

— Позицията му се промени донякъде след нашата победа над ургалите. Той ще ни подслони и нахрани. И ще се бие рамо до рамо с нас. Мнозина от Варден вече са в Сурда, най-вече жените и децата,

които не могат или не пожелаха да се бият. Те също ще ни подкрепят, или ще им отнема правото да живеят като наши поданици.

— А как успя толкова бързо да осъществиш връзка с крал Орин? — запита Ерагон.

— Джуджетата използват система от огледала и фенери, за да пренасят съобщения през тунелите си. Могат да пращат оттук чак до края на планините Беор само за един ден. После куриерите го предават в столицата на Сурда — Аберон. Колкото и да е бърз, този метод все пак е твърде бавен, ако Галбаторикс реши да ни изненада. С ургалска армия ще ни изтреби за по-малко от ден. Възнамерявам да осигуря много по-бърза връзка между Ду Врангр Гата и магьосниците на Хротгар, преди да тръгнем.

Насуада отвори едно чекмедже в бюрото и извади дебел свитък.

— Варден ще напуснат Фардън Дур в рамките на един месец. Хротгар се съгласи да ни осигури безопасно придвижване през тунелите. И най-важното, изпратил е отряд до Ортиад, за да унищожи и последните остатъци от ургалите и после да взриви тунелите, така че никой да не може да нападне по същия маршрут. Но тъй като и това може да се окаже недостатъчно, за да гарантирам оцеляването на Варден, трябва да те помоля за услуга.

Ерагон кимна. Беше очаквал молба или заповед. Само затова можеше да го е повикала тук.

— На твоите заповеди съм.

— Може би... — погледът ѝ за момент се отклони към Сапфира. — Във всеки случай това не е заповед и искам да помислиш внимателно, преди да ми отговориш. За да привлека подкрепа за Варден, искам да разпространя сред Империята новината, че нов Ездач на име Ерагон Сенкоубиец и неговият дракон Сапфира са се присъединили към нас. Искам обаче да имам твоето позволение, преди да го сторя.

— *Твърде опасно е* — възрази Сапфира.

— *Новината за нашето присъствие тук така или иначе ще достигне Империята — изтъкна Ерагон. — Варден ще искат да се хвалят с победата си и смъртта на Дурза. И след като това ще стане независимо от позволения ни, може просто да се съгласим да помогнем.*

Тя изсумтя тихо:

— Тревожа се за Галбаторикс. Досега не сме показали открито към кого сме лоялни.

— Действията ни са достатъчно ясни.

— Да, но дори когато Дурза се би с теб в Тронхайм, той не се опитваше да те убие. Ако открито се противопоставим на Империята, Галбаторикс вече няма да е толкова благосклонен. Докато не демонстрираме открито позицията си, няма да знае какво да стори.

— Времето за неяснота приключи — натърти Ерагон. — Бихме се с ургалите, убихме Дурза и се заклехме във вярност към водача на Варден. Вече няма двусмисленост. Край! С твое позволение искам да се съглася с нейното предложение.

Тя помълча известно време, а после сведе глава.

— Както пожелаеш.

Той положи ръка на рамото ѝ и се обърна към Насуада:

— Стори това, което сметнеш за необходимо. Ако това е начинът най-добре да помогнем на Варден, така да бъде.

— Благодаря ти. Знам, че искам много. А сега, както вече ти казах и преди погребението на баща ми, държа да отпътуваш за Елесмера и да завършиш обучението си.

— С Аря?

— Разбира се. Елфите отказаха всякакъв контакт с хората и джуджетата след нейното залавяне. И тя е единствената, която може да ги убеди в обратното.

— Нима не може да използва магия, за да ги извести за освобождаването си?

— За съжаление не. Когато елфите се скриха в Ду Велденварден след падането на Ездачите, те поставиха около гората прегради, които пречат на всяка мисъл, предмет или създание да проникне вътре чрез магически средства. Така че за да разбере кралица Исланзади, че пратеничката ѝ е жива, че вие двамата със Сапфира съществувате и за събитията около Варден през последните месеци, Аря трябва да влезе физически в Ду Велденварден. — Насуада му подаде свитъка. Беше запечатан с восъчен печат. — Това е съобщение до кралица Исланзади, което ѝ разкрива състоянието на Варден и моите планове. Пази го с цената на живота си. В погрешните ръце може да причини огромна вреда. Надявам се, че Исланзади ще е все още достатъчно

благосклонна, за да възстанови дипломатическите връзки. Помощта ѝ може да се окаже фаталната разлика между победата и поражението. Аря знае това и се съгласи да защитава каузата ни, но искам ти също да си наясно със ситуацията, за да можеш да се възползваш от всяка появила се възможност.

Ерагон прибра свитъка в джоба на жилетката си.

— Кога ще потеглим?

— Утре сутрин... освен ако нямаш други планове?

— Не.

— Добре — тя склочи ръце. — Трябва обаче да знаеш, че с теб ще пътува още някой. — Той я погледна въпросително. — Крал Хротгар настоя, че в името на почтеността трябва да има и джудже, което да наблюдава твоето обучение, понеже то засяга и тяхната раса. Затова праща Орик.

Първата реакция на Ерагон бе раздразнение. Сапфира можеше да прелети с него и Аря до Ду Велденварден и така да им спести седмици ненужно пълзене. Трима пътници бяха твърде много за раменете на дракона. Присъствието на Орик щеше да ги прикове към земята. Но след кратко обмисляне, проумя мъдростта на Хротгар. За новия Ездач и Сапфира беше важно да поддържат баланс в отношенията си с другите раси. Накрая момчето се усмихна.

— Е, това ще ни забави, но предполагам, че трябва да угодим на краля на джуджетата. Честно казано се радвам, че Орик ще дойде. Да прекося цяла Алагезия само с Аря ми се струва доста страшно преживяване. Тя е...

Насуада също се усмихна.

— Тя е различна.

— Да — той отново стана сериозен. — Наистина ли смяташ да атакуваш Империята? Сама каза, че Варден са слаби. Не ми се струва най-мъдрият план за действие. Ако почакаме...

— Ако почакаме — прекъсна го тя твърдо, — Галбаторикс само ще стане по-силен. За пръв път от убийството на Морзан насам имаме шанс да го хванем неподготвен. Той дори не подозираше, че ще победим ургалите — което сторихме единствено благодарение на теб, — и не очаква наш удар в сърцето на Империята.

— *Удар!* — възкликна Сапфира. — *И как планира да се изправи срещу магията на Галбаторикс и да го убие?*

Насуада поклати глава в отговор, когато Ерагон повтори възражението.

— От онова, което знаем, той няма да се бие, докато самият Уру’баен не бъде застрашен. Дори и да победим половината Империя — какво от това. Защо да се безпокои наистина? Ако успеем да го достигнем, войските ни ще са изчерпани и смазани от умора, което ще ги направи много по-лесна плячка.

— Все още не си отговорила на Сапфира — настоя Ерагон.

— Не съм, защото не мога. Подготовката ще бъде дълга. Когато приключи, ти вече може да си достатъчно силен, за да победиш Галбаторикс, или пък елфите може да са се присъединили към нас... а техните заклинатели са най-силните в Алагезия. Независимо какво ще стане, не можем да си позволим да се бавим повече. Сега е времето да поемем риск и да заложим всичко на карта. Достатъчно дълго живяхме в сенките. Трябва да предизвикаме Галбаторикс или да се примирим и да изглеедем.

Мащабът в думите на Насуада притесни Ерагон. В тях имаше толкова много рискове и неизвестни опасности, че изглеждаха почти абсурдни. Но решението не беше негово. Той го приемаше и не смяташе да спори.

„Сега трябва да се доверим на преценката й“.

— Ами ти, Насуада? В безопасност ли ще си, докато ни няма? Дал съм обет. Сега сигурността, че няма скоро да присъстваме и на *твое* погребение, е моя отговорност.

Тя стисна челюст и посочи към вратата и воините зад нея.

— Няма от какво да се боиш, добре защитена съм — после погледна надолу. — Трябва да призная... една от причините да отивам в Сурда е, че Орин ме познава отдавна и ще ми предложи защитата си. Не мога да си позволя да остана, когато вас с Аря ви няма. Съветът на старейшините все още е властен и няма да ме приеме за свой водач, докато не докажа, че не той, а аз контролирам Варден. — После, сякаш призовавала някаква вътрешна сила, Насуада изпъна рамене и вдигна гордо брадичка: — Върви, Ерагон. Подготви коня си, събери провизии и утре заран ме чакайте пред северната порта.

Той се поклонил ниско и напуснал заедно със Сапфира.

След вечеря Ерагон полетя с дракона над Тронхайм. От стените на Фардън Дур висяха вкаменени ледени висулки, оформящи величествена бяла мантия. Въпреки че до падането на нощта оставаха часове, във вътрешността на планината вече бе тъмно.

Ерагон отметна глава, наслаждавайки се на вятъра в лицето си. Липсваше му вятърът, носещ се през тревата, вятърът, който вихреше облаците, вятърът, който носеше дъжд и бури, вятърът, който караше дърветата да се огъват...

— *Като стана дума, липсват ми и дърветата* — помисли си той. — *Фардън Дур е невероятно място, но е точно толкова бедно на животни и растения, колкото и гробницата на Аджихад.*

Сапфира се съгласи.

— *Джуджетата явно си мислят, че скъпоценните камъни могат да заменят цветята.*

Тя утихна, а светлината продължи да избледнява. Когато стана прекалено тъмно и Ерагон престана да вижда, без да се напруга, отново чу гласа ѝ в главата си:

— *Късно е. Трябва да се връщаме.*

— *Добре.*

Сапфира се понесе към земята в плавни спирали, приближавайки се към Тронхайм, който блестеше като фар в центъра на Фардън Дур. Все още се намираха далеч от града планина, когато тя изви глава и каза:

— *Виж.*

Той проследи погледа ѝ, но видя само сивата безлична равнина под тях.

— *Какво?*

Вместо да отговори, тя изви криле и се понесе наляво, спускайки се над единия от четирите пътя, които излизаха от Тронхайм в четирите посоки на света. Докато кацаха, той забеляза някакво бяло петънце на близкия хълм. Петното трептеше странно в мрака като пламъче на свещ, а после се превърна в Анджела, която бе облечена с бледа, вълнена туника. Вещицата носеше плетена кошница, широка почти четири стъпки, пълна с гъби. Докато се приближаваха, той ѝ махна и извика:

— *Пак ли си събирала отровни гъби?*

— Здравейте — засмя се Анджела и остави товара си на земята. — Отровни гъби е твърде широко понятие. И в крайна сметка наистина трябва да ги наричат жабешки^[2]. — Тя бръкна в кошницата. — *Тази* е сулфурно снопче, а *тази* — мастилена шапчица, имам и джуджешки щит, червен крак, кървав пръстен, петнист измамник... Прекрасно, нали! — Тя посочи гъба с розови, лавандулови и жълти петна по чашката.

— А тази? — запита той, сочейки към една със синьо като мълния стъбло, оранжеви ресни и черна двуредова чашка.

Тя я погледна с умиление.

— Фрикаи Андлат, както биха казали елфите. Стъблото е моментална смърт, а чашката може да предотврати въздействието на всички отрови. От нея се изцежда нектарът на Тунивор. Фрикаи Андлат расте само в пещерите в Ду Велденварден и Фардън Дур. И ще изчезне, ако джуджетата решат да изхвърлят своята тор другаде.

Ерагон погледна към хълма и си даде сметка, че е точно това — купчина тор.

— Здравей, Сапфира — каза Анджела и погали дракона по носа. Сапфира премигна доволно и махна с опашка. В същото време се появи Солебум. В устата си стискаше безжизнен плъх. Без дори да помахна с мустаци, котколакът седна на земята и започна да дъвче гризача, игнорирайки нарочно и тримата.

— Е — каза Анджела, пригласяйки непослушен кичур от огромната си коса. — Към Елесмера, а?

Ерагон кимна. Не си направи труда да пита как е разбрала. Тя винаги знаеше всичко, което става наоколо. Но тъй като не отговори, тя се намръщи.

— Е, не се преструвай на чак толкова тъжен. Не е като да те пращат на екзекуция, нали!

— Знам.

— Тогава се усмихни. Щом не е екзекуция, бъди щастлив! Отпуснал си се като... плъха на Солебум. *Отпуснат*. Прекрасна дума, не мислиш ли?

Това успя да го развесели, а нейде от дълбините на гърлото на Сапфира също изклокочи нещо, подобно на кикот.

— Не съм сигурен, че е чак толкова прекрасна, колкото си мислиш, но, да, разбирам какво искаш да кажеш.

— Радвам се, че разбираш. Разбирането е хубаво нещо — тя повдигна вежди и обърна една гъба с пънчето нагоре. После прокара нокътя си по него и каза: — Добре, че се срещнахме тази нощ, защото ти ще заминеш, а аз... аз ще изпроводя Варден до Сурда. Както ти казах и преди, обичам да се намирам там, където се случват важните неща.

Ерагон отново се усмихна:

— Вероятно това означава, че пътят ни ще бъде спокоен, иначе ти щеше да си с нас.

Анджела сви рамене, а после каза сериозно:

— Внимавай в Ду Велденварден. Това, че елфите не разкриват емоциите си, не означава, че не изпитват ярост или страст като останалите смъртни.

— Била ли си там?

— Някога, много отдавна.

Последва пауза, след това той запитва:

— Какво мислиш за плановете на Насуада?

— Ммм... обречена е! И ти си обречен! Всички са обречени! — тя се изкикоти, преви се надве, а после рязко се изправи. — Забележи, че не уточних на какво точно сте обречени, така че каквото и да стане, ще съм познала. Не съм ли *безкрайно* мъдра? — тя вдигна отново кошницата си и я намести в сгъвката на лакътя. — Предполагам, че няма да те видя дълго време, така че сбогом, много късмет, избягвай печено зеле, не яж ушна кал и гледай само веселата страна на живота!

И с игриво смигване Анджела отпраши, оставяйки слисания Ерагон да примигва на парцали. Веднага след нея Солебум прибра останките от вечерята си и все така гордо и високомерно пое след господарката си.

[1] Свръхестествено създание, принадлежащо на някой магьосник. Нещо като магически домашен любимец. — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи. На английски toadstools е събирателно за отровни гъби. Анджела ги нарича „frogstools“. — Б.пр.

↑

ПОДАРЪКЪТ НА ХРОТГАР

Оставаше половин час до зазоряване, когато Ерагон и Сапфира минаха през северната порта на Тронхайм и спряха да изчакат във вдлъбнатата местност от другата страна, където се издигаха стълбове от червен яспис и издялани зверове ръмжаха между кървавите пилони. Отвъд тях в самия край на Тронхайм стояха сякаш на пост два златни грифона, всеки висок над тридесет стъпки. Такива стражи пазеха всяка от портите на града планина.

Ерагон държеше юздите на Снежноплам. Жребецът беше изкъпан, подкован и оседлан, а дисагите му бяха препълнени с провизии. Той риеше нетърпеливо — не бе язден вече повече от седмица.

Не след дълго се появи Орик, нарамил огромна раница и с още един вързоп в ръце.

— Нямаш ли кон? — запита изненадано Ерагон. — „Нима очаква да вървим до Ду Велденварден пеша?“

Джуджето изсумтя.

— Ще спрем в Тарнаг, намира се недалеч на север. Оттам ще вземем сал по Аз Рагни до Хедарт — аванпоста за търговия с елфите. При него няма да ни трябват жребци преди Хедарт, затова ще използвам собствените си крака.

Той постави вързopa на земята. Чу се силно дрънчене. След това го разви, изваждайки бронята на Ерагон. Щитът беше изцяло преработен. Всички драскотини и вдлъбнатини бяха изчезнали и инкрустираният дъб ясно се открояваше в центъра му. Отдолу се виждаше дългата ризница, излъскана до блясък. Нямаше и следа от мястото, където Дурза заби меча си. Качулката, ръкавиците, налакътниците и шлемът също бяха като нови.

— Най-добрите ни ковачи работиха върху тях — каза Орик. — А също и върху твоята броня, Сапфира. Но тъй като не можем да я носим с нас, я оставихме на Варден. Те ще я съхраняват, докато се върнем.

— *Моля те, благодари му от мое име* — каза Сапфира.

Ерагон изпълни молбата, а после си сложи наколенниците и налакътниците и прибра останалото в дисагите. Накрая посегна към шлема си, но видя, че Орик неуверено го върти в ръцете си:

— Не бързай толкова, Ерагон. Първо, трябва да направиш един избор.

— Какъв избор?

Орик вдигна шлема и разкри полираното му чело. Чак сега младежът видя промяната: в стоманата бяха гравирани чукът и звездите на Дургримст Ингетум — клана на Хротгар и Орик. Джуджето напрегна лицето си и изрече с официален глас:

— Моят крал Хротгар ти подарява този шлем в знак на приятелство и чрез него ти предлага да станеш член на клана Дургримст Ингетум, член на собственото му семейство.

Ерагон зяпна шлема, удивен от жеста на Хротгар.

— *Това значи ли, че ще съм длъжен да му се подчинявам?... Ако продължа да се заклевам във вярност наляво-надясно, съвсем скоро ще бъда напълно неспособен да сторя каквото и да било, без да наруша някоя клетва.*

— *Няма нужда да го слагаш — отбеляза Сапфира.*

— *И да рискувам да обидя Хротгар? Отново сме в капан.*

— *Може пък да е само подарък, просто знак на дружба — не капан. Предполагам, че иска да се отблагодари за предложението ми да възстановя Исидар Митрим.*

— *Наистина. Но мисля, че това е и опит да възстанови баланса на силите, който наруших с обета към Насуада. Джуджетата едва ли са били доволни от този развой на събитията.*

Той отново погледна към Орик, който чакаше разтревожен.

— Подобни жестове традиция ли са?

— За човек? Никога! Хротгар спори със семействата в Ингетум един ден и една нощ, преди да ги придума да те приемат. Да носиш нашия герб, означава и да имаш всички права на членовете на рода. Можеш да присъстваш на нашите съвети, да имаш мнение по всеки въпрос. И... — изражението му стана сериозно и мрачно. — И ще имаш дори привилегията да бъдеш погребан при нашите мъртви... ако пожелаеш.

Чак сега Ерагон осъзна значението на жеста на Хротгар — най-високата чест, с която джуджетата можеха да го удостоят. Той взе

шлема от ръцете на Орик и гордо го сложи на главата си.

— За мен е чест да се присъединя към Дургримст Ингетум.

Джуджето кимна одобрително и рече:

— Тогава вземи този Кнурлниен, това сърце от камък, и го стисни между ръцете си — да, точно така. Сега трябва да обагриш камъка с кръвта си. Само няколко капки от вената... Така! И за финал, повтори след мен: Ос ил дом кирану карн дур тарген, зейтмен, оен гримст фор формв едарис рак скилфц Нархо ис белгонд...

Текстът беше дълъг. При това Орик спираше на всеки няколко изречения, за да преведе. Когато приключиха, Ерагон излекува порязаната си китка с магия, а Орик възкликна възторжено:

— Каквото и да кажат клановете за това — отбеляза джуджето, — ти се държа с достойнство и уважение. Не могат да го игнорират — той се ухили. — Сега сме от един род, а? Ти си ми доведен брат! При други обстоятелства Хротгар щеше да ти поднесе шлема лично на истинска церемония в чест на твоето посвещаване в Дургримст Ингетум, но времето ни притиска. Осиновяването ти ще бъде отпразнувано подходящо, когато се върнете във Фардън Дур. Ще пирувате, ще танцувате, ще...

— Нямам търпение — отвърна Ерагон. Все още бе твърде зает с обмислянето на възможните последствия от факта, че вече е част от Дургримст Ингетум.

След още няколко минути Орик свали раницата си и нервно се взря към Тронхайм, премятайки брадвата между дланите си.

— Барзул кнурлар! — промърмори. — Къде са те? Уж Аря щеше да ни чака тук. Ха! Единствената представа за време на елфите е *късно* и *по-късно*.

— Много вземане-даване ли си имал с тях? — запита Ерагон и приклезна.

Сапфира ги следеше с интерес.

Джуджето рязко се изсмя:

— Не. Само с Аря, и то рядко, защото тя пътуваше често. За седем десетилетия обаче научих нещо важно — не можеш да юркаш елф. Все едно да удрияш пила с чук. Може да се счупи, но никога няма да се огъне.

— Джуджетата не са ли същите?

— Чакай, чакай! Камъкът се изменя с времето — Орик въздъхна и поклати глава. — От всички раси на този свят елфите са се променили най-малко и това е една от причините да не искам да отивам при тях.

— Но нали ще се срещнем с кралица Исланзади, ще видим Елесмера и кой знае още какво? Кога за последен път джудже е било канено в Ду Велденварден?

Орик го изгледа намръщено.

— Няма значение. Достатъчно грижи си имаме в Тронхайм и достатъчно спешни задачи. И вместо да ги решавам, аз трябва да трамбовам из цяла Алагезия, за да си разменям учтивости с елфите и да дебелея, докато теб те обучават. И кой знае колко дълго. Може и години!

„Години!... И все пак ако това е необходимо, за да победя Сенките и Ра'зак, ще го сторя“.

Сапфира докосна ума му:

— *Съмнявам се, че Насуада ще ни остави в Елесмера повече от няколко месеца. След всичко, което ни каза, сигурно ще сме ѝ нужни съвсем скоро.*

— Най-сетне! — каза Орик, надигайки се.

Към тях се приближаваха Насуада, Йормундур и Аря, която носеше раница, подобна на тази на Орик. Беше облечена в същите черни кожени дрехи, с които Ерагон я бе видял за първи път. Но сега носеше и меча си. Изведнъж си даде сметка, че Аря и Насуада можеха и да не одобрят придобитото родство с Ингетум. За миг го обхвана колебание, осъзнавайки, че е трябвало първо да потърси тяхното одобрение. Спомни си как Аря побесня след срещата му със Съвета на старейшините. Затова когато Насуада спря пред него, той отклони очите си от нейните, но тя каза приветливо:

— Приел си.

Той кимна, все още забил поглед в земята.

— Чудех се дали ще го сториш. Сега си обвързан и с трите раси, и те с теб. Джуджетата могат да претендират за родство, защото си в клана Дургримст Ингетум, елфите — защото ще те обучават и защото двамата със Сапфира сте обвързани от тяхната магия, а хората — защото положи клетва за вярност към мен... Дано е за добро...

Насуада посрещна изненадата му със странна усмивка, а после дискретно пхна в дланта му малка кесийка с монети и отстъпи място на Йормундур, който разтърси ръката му силно с думите:

— Пожелавам ти приятно пътуване, Ерагон. Пази се.

— Хайде — каза Аря, плъзгайки се край тях в мрака на Фардън Дур. — Време е да тръгваме. Айедаи залезе, а имаме много път.

— Да, да! — съгласи се Орик и извади червен фенер от страничния джоб на раницата си.

Насуада ги огледа още веднъж на сбогуване:

— Ерагон и Сапфира, давам ви моята лична благословия и тази на Варден. Нека пътят ви е лек и безопасен. Помнете, вие сте посланици на нашите надежди и очаквания. Бъдете достойни за тях.

— Ще сторим най-доброто, на което сме способни — поклони се Ерагон, дръпна рязко юздите на Снежноплам и тръгна след Аря, която вече се губеше в мрака. Орик го последва веднага, но Сапфира се забави и Ерагон забеляза, че когато драконът мина покрай Насуада, спря за секунда и я близна приятелски по бузата. После ускори крачка и бързо го настигна.

Мълчаливо поеха на север. Портата зад тях ставаше все по-малка и по-малка, докато не се превърна в тънка ивичка светлина, озаряваща бегло самотните силуети на Насуада и Йормундур, които все още гледаха след тях.

Когато достигнаха основата на Фардън Дур, гигантските — високи цели тридесет стъпки — врати бяха отворени и сякаш ги очакваха. Трима стражи джуджета им се поклониха и посочиха изхода — тунел, по чиито стени бяха разположени колони с фенери, подобен на този, по който бяха дошли. Но след първите петдесет крачки светлината изчезна, а тунелът погълна дори звука на стъпките им — тих и празен като мавзолей. Наистина изглеждаше точно като западния вход на Фардън Дур, но Ерагон отлично знаеше, че този тунел е различен. Вместо да сече дебелата цяла миля основа на планината и да излиза навън, той дълбаеше надолу скала след скала по целия път до Тарнаг.

— Оттук — махна Орик и вдигна фенера си.

И двамата с Аря решително пресякоха прага. Ерагон го направи със свито сърце. Не се боеше от тъмното, но мисълта, че ще е погълнат от вечна нощ чак до града на джуджетата — Тарнаг, го гнетеше.

Знаеше и друго. Влезеше ли веднъж в този гол тунел, щеше отново да се хвърли в неизвестното и да изостави и малкото красиви неща, които видя сред Варден.

— *Какво има?* — запитва Сапфира.

— *Нищо.*

Той пое дълбоко дъх и пристъпи, позволявайки на планината да го погълне в дълбините си.

ЧУК И ЩИПЦИ

Три дни откак Ра'зак обсадиха селото, а Роран все още се криеше сред Гръбнака и крачеше нервно напред-назад по пътеката около лагера си. От визитата на Албрийч насам не бе чул нищо ново около Карвахол. Изглежда с омраза далечния стан на войниците, плю и... продължи да крачи. По обяд хапна набързо и докато мачкаше безцелно последните трохи в малка хлебна топчица, се зачуди: „Колко ли още време ще го чакат тези Ра'зак?“ Ако това бе състезание по търпение, той бе решен да го спечели.

За да убие времето, Роран обстрелваше един изгнил пън, спирайки само когато някоя стрела рикошираше във вклинения в дънера камък. Щом и това му омръзна, продължи да крачи нагоре и надолу по голата пътека. Изведнъж чу стъпки откъм гората, сграбчи лъка си, притихна и зачака. Но разпозна Балдор и облекчено му махна да се приближи.

Седнаха и Роран запита:

— Защо никой не дойде толкова време?

— Не можехме — отвърна Балдор, избърсвайки потта от челото си. — Войниците слухтят навсякъде. Едва днес успях да се измъкна, и то за кратко — той извърна лице към страховития връх над тях и потрепери. — По-смел си от мен, щом стоиш тук. Нямаше ли проблеми с вълци, мечки или планински котки?

— Не, не, всичко е наред. Войниците казаха ли нещо ново?

— Един от тях се похвали пред Морн снощи, че отрядът им е бил специално избран за тази мисия. — Роран се намръщи. — Не са особено дисциплинирани... Неколцина се натряскват всяка нощ. Изпотрошиха кръчмата на Морн още в началото.

— Поне платиха ли за щетите?

— Естествено че не.

Роран се извърна и погледна надолу към селото.

— Все още не мога да повярвам, че Империята си направи целия този труд само и само за да ме залови. Какво искат от мен? Какво си

мислят, че мога да им дам?

Балдор последва погледа му.

— Ра'зак разпитваха Катрина днес. Някой се е раздрънкарал, че сте близки.

Кръвта нахлу в главата на Роран и той впи очи в лицето на приятеля си.

— Тя добре ли е?

— Нужно е нещо повече от онези двамата, за да я изплаши — увери го Балдор, но допълни, внимателно подбирайки думите си: — Може би трябва да помислиш дали да не се предадеш?

— По-скоро ще се обеся на някой клон, ако мога да затрия и тях със себе си — още по-добре. — Роран рязко стана и закричи, бесен, потупвайки краката си с ръка. — Как можа да го кажеш, та тези чудовища измъчваха баща ми.

Балдор го стисна за ръката:

— А какво ще стане, ако войниците не си тръгнат изобщо, а? Или ако разберат, че те крием. Империята не прощава на предателите.

Роран го отблъсна и рязко седна. „Прав си! Ако не се предам, може и това да се случи, но има и друга възможност — да се опитам да ги отведа надалеч...“ Само че не бе толкова добър, че да се изплъзне на тридесет войници и двама Ра'зак сред горите. „Ерагон би могъл, но не и аз“. И все пак ако ситуацията не се променеше, може би това щеше да е най-добрият начин за действие.

Той погледна към Балдор.

— Не искам никой да пострада заради мен. Засега ще изчакам, но ако Ра'зак станат нетърпеливи и... Е, тогава ще измисля нещо.

— Ситуацията е отвратителна — отбеляза Балдор.

— Да, но възнамерявам да я преживея.

Скоро след това приятелят му си тръгна, оставяйки Роран на пътеката. Напред-назад, миля след миля, крачките подкопаха бразда под тежестта на мислите му. Когато хладният здрач го обгърна, махна ботушите си — от страх да не ги изтърка — и продължи да кръстосва бос. А когато и бледата луна изгря и разпръсна нощните сенки с лъчи от мраморна светлина, Роран забеляза нещо нередно в Карвахол. Десетки фенери проблясваха покрай къщите. Жълтите пламъчета се събраха в центъра на селото като облак светулки, а после се разпръснаха хаотично към края на Карвахол, където бяха посрещнати

от стройна редица от факли в лагера на войниците. В продължение на два часа противниковите страни стояха изправени една срещу друга — фенерите безпомощно бледнееха пред упоритите факли. После двете групи се разпръснаха и светлините забързаха към палатките или къщите.

Когато нищо повече не се случи, Роран се пъхна под одеялата.

И през следващия ден Карвахол бе изпълнен с необичайна активност. Между къщите непрестанно кръстосваха дребни фигурки, други язدهа към фермите, разпръснати в долината Паланкар. По обяд двама мъже влязоха в лагера и изчезнаха в палатката на Ра'зак за почти час.

Младежът наблюдаваше напрегнато, че почти не мръдна през целия ден. Точно вечеряше, когато Балдор изникна от гората.

— Гладен ли си? — попита Роран и посочи храната.

Балдор поклати глава и се просна до него, напълно изтощен. Тъмни кръгове под очите, тънка и ожулена кожа... Носеше вест:

— Куимби е мъртъв.

Паницата на Роран издрънча на земята. Той изпсува, изрита студеното задушено от крака си и ядно просъска:

— Как?

— Снощи двама войници започнали да досаждат на жената на Морн. Тара се справяла, но мъжете се сбили на кого да сервира първа. Куимби се оказал наоколо и се опитал да ги разтърве. — Роран кимна. Типично за Куимби, винаги да се бута, където не му е работата. — Само че един войник метнал халба по него и го ударил в главата. Умрял на място.

Роран се втренчи в земята и се опита да овладее дишането си. Чувстваше се така, сякаш Балдор му бе изкарал въздуха. „Не е възможно... Куимби — мъртъв?“ Куимби — фермерът и пивоварът, който отдавна бе станал толкова важен за селото, колкото горите, планините и полето около Карвахол. Куимби бе сърцето на селцето.

— Войниците ще бъдат ли наказани?

Балдор вдигна ръка.

— Веднага след смъртта на Куимби Ра'зак сграбчиха тялото му от таверната и го помъкнаха към своите палатки. Опитвахме се да си го

вземем през нощта, но те не ни допуснаха.

— Видях.

Балдор изсумтя, потривайки лице.

— Татко и Лоринг преговаряха и успяха да ги убедят. Войниците обаче няма да бъдат съдени. Има и още нещо — той спря за момент. — Точно тръгнах, когато донесоха Куимби. Всъщност това, което бе останало от него!

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш ли какво получи жена му? Кости.

— Кости?

— Оглозгани до блясък. Дори се виждаха местата, където са впивали зъби, а повечето дори бяха отгризани, с изсмукаан костен мозък.

Роран усети, че му се повдига. Клетият Куимби. Какъв край! Духът му нямаше да намери покой, докато тялото не бъде погребано според обичаите. Но нямаше тяло! Отвратен от нечовешкото оскверняване, той запита:

— Кой... какво го е изяло?

— Ра'зак! И войниците бяха ужасени.

— Защо?

— Те не са хора — отвърна Балдор тихо. — Изгърбени и изкривени са, говорят помежду си със странни прищракования, дъхът им е отвратителен, винаги покриват лицата си с черни шалове... Дори подчинените им се боят от тях.

— Щом не са хора, какво са? — прошепна на себе си Роран. — Със сигурност не са ургали.

— Кой знае?

Към отвращението му се прибави и страх — страх от свръхестественото. Видя същото на лицето на Балдор. Нима всички истории за престъпленията и злините на Галбаторикс бяха истина. Нима злите сили, познати само от песни и легенди, бяха стигнали до дома им?

— Длъжни сме да сторим нещо — промълви Роран.

През нощта въздухът стана още по-топъл, а в ранния следобед на следващия ден долината Паланкар изнемогваше от неочакваната

пролетна жега. Карвахол пустееше като мъртвило под голото синьо небе, но Роран долавяше напрежението и горчивото негодувание, което притискаше обитателите му със зловеща сила — като чаршаф на пътя на вихъра. Въпреки усещането, че нещо ще се случи, денят се оказва скучен. Почти през цялото време Роран се занимаваше с кобилата на Хорст. Накрая легна да спи, взирайки се отвъд извисяващите се борове към мъглата от звезди, обсипала нощното небе. Изглеждаха толкова близо. Струваше му се, че ако се засили, може да скочи сред тях и да изчезне в най-черната бездна...

Луната вече залязваше, когато Роран се събуди, защото гърлото му гореше от... дим. Той се закашля и скочи на крака, мигайки с очи, ослепели от сълзи и болка. Гъстите пушеци го задушаваша.

Младежът сграбчи одеялата, оседла изплашената кобила и я пришпори високо в планината. Искаше да диша. Нуждаеше се от въздух... Но пушекът се издигаше с него и той зави и препусна направо към гората.

След дълго лутане в тъмното успя да излезе на открито — точно до прочистена от нощния вятър скална издатина. Роран прочисти дробовете си с няколко дълбоки вдишвания и огледа долината. Видя огъня на мига. Гореше градският хамбар на Карвахол. Нажежени до бяло, адските пламъци превръщаха безценното му съдържание в порой от алени пращинки. Пожарът поглъщаше прехраната на градчето. Роран искаше да изкрещи и да се втурне през гората, да помогне с каквото успее, но не можеше.

После прехвъркнала искра падна върху къщата на Делвин и само след миг сламеният покрив лумна.

Роран изруга и заскуба безпомощно косата си. По лицето му се стичаха сълзи. „Инцидент? Или войниците? Или Ра’зак наказват селяните заради мен?... Нима аз съм виновен?“

Лумна и къщата на Фиск. Ужасен, младежът успя единствено да извърне лице... Презираше се!

С проблясъците на зората огненият ад бе потушен. Само късметът и спокойната нощ бяха спасили Карвахол от пълно

изпепеляване. Роран искаше да остане на крака и през деня, но умората го надви. Заспа като мъртъв, но и на сън гореше в огнени кошмари. Когато се свести, бе сигурен, че ще има посетител. Така и стана, но този път дойде Албрийч. Той пристигна по здрач, по-мрачен и от буря.

— Ела с мен — бе единственото, което каза.

Роран се напрегна.

— Защо? — „Нима са решили да ме предадат?“ Всъщност, ако той беше причината за огъня, можеше да разбере. И не можеше да очаква, че който и да е в Карвахол ще се жертва заради него. Но нямаше да се остави на зъбите на Ра'зак. Щеше да се бие до смърт.

— Защото — започна Албрийч, стискайки челюсти, — защото войниците... Морн им забрани да стъпват в „Седемте снопа“, но те се напили другаде и един от тях хвърлил факла върху хамбара по пътя си към лагера.

— Има ли пострадали? — запита Роран.

— Няколко изгаряния. Гертруде се справи с тях. Опитахме се да преговаряме с Ра'зак. Те плюха на молбата ни Империята да ни възстанови загубите и виновните да бъдат наказани. Дори отказаха да не пускат войниците извън лагера им.

— И защо трябва да се връщам?

Албрийч прокашля кисело.

— За чук и щипци. Имаме нужда от помощта ти, за да... *премахнем* Ра'зак.

— Готови сте да се сражавате заради мен?

— Не рискуваме живота си само заради теб. Вече засяга цялото село. Поне ела да поговориш с татко и другите и чуй думите им... Време е да се махнеш от тези прокълнати планини.

Преди да го последва, Роран обмисли ситуацията внимателно.

„Да, това е изход. Другият е да бягам, но винаги мога да избягам и по-късно“.

Наближавайки Карвахол, забавиха скорост, използвайки дърветата и храстите като прикритие. Албрийч се промъкна зад една бъчва за дъждовна вода и огледа улиците. После махна на Роран да го последва. Прокрадваха се от сянка на сянка, нащрек за слугите на Империята. Когато стигнаха до ковачницата на Хорст, Албрийч

открехна една от двойните врати, колкото приятелят му да влезе с кобилата, и я затвори без звук.

Работилницата бе осветена от една-единствена свещ, която хвърляше мъждива светлина върху скупчените лица в околния мрак. Разпозна гъстата брада на Хорст, както и напрегнатите очи на Делвин, Гедрик и Лоринг. Останалите мъже в групата бяха по-млади: Балдор, тримата сина на Лоринг, Пар и момчето на Куимби — Нолфаврел, който бе само на тринадесет.

Всички се извърнаха към Роран, а Хорст възкликна:

— А, значи успяхте. Имаше ли проблеми горе в Гръбнака?

— Не, извадих късмет.

— Значи можем да продължим.

— С какво точно? — Роран закачи юздите на кобилата на една наковалня.

Отвърна му Лоринг. Бледото като пергамент лице на obuцаря бе събрало всички бръчки и вдлъбнатини на света.

— Опитавме се да говорим като хора с тези Ра'зак, но те не са хора — той спря, а слабото му тяло се разтърси от суха, кънтяща на кух метал, кашлица. — Те ни се подиграха... — той издаде странен звук и изрече отчетливо и твърдо: — И... трябва... да си отидат. Подобни създания...

— Не — прекъсна го Роран. — Не създания. Осквернители.

Намръщените лицата закимаха в знак на съгласие. Делвин пое нишката на разговора:

— Въпросът е, че животът на всички ни е в опасност. Ако онзи огън се бе разпространил малко по-далеч, десетки хора можеха да загинат, а онези, които успеяха да избягат, щяха да загубят всичко, което имат. Накратко... решихме да прогоним Ра'зак от Карвахол. Ще се присъединиш ли към нас?

Роран се поколеба.

— Ами ако пак се върнат и доведат подкрепления? Не можем да победим цялата Империя.

— Не можем — мрачно отвърна Хорст. — Но и не можем да стоим бездейно и да гледаме как тези скотове ни избиват и унищожават собствеността ни. Какво още трябва да изтърпим, преди да отвърнем на удара. Мъже ли сме, или какво!

Лоринг се засмя, отмятайки глава, така че пламъкът се отрази в зъбите му.

— Първо, се укрепваме — прошепна той с мрачна насмешка. — А после, се бием. Ще ги накараме да съжаляват, че изобщо са насочили гниещите си очи към Карвахол! Ха-ха!

ОТПЛАТА

Роран се съгласи с плана им и Хорст раздаде лопати, вили, колове — всичко, което би могло да се използва, за да бъдат прогонени Ра'зак и войниците.

Роран грабна кирка, повъртя я между дланите си, а после я остави. Макар и никога да не се бе заслушвал много в историите на Бром, една от тях — *Песента за Геранд*, разказваше за Геранд, най-великия воин на своето време, който изоставил меча заради жена си и фермата. Въпреки това не намерил покой, защото завистлив лорд разбунил кървава война със семейството му, която го принудила да убива отново. Да убива, но не с меч, а с чук.

Роран свали от стената голям чук с дълга дръжка и кръгло острие от едната страна на главата. Прехвърли го в ръце, прецени тежестта му, а после отиде при Хорст и попита:

— Мога ли да го взема?

Ковачът кимна.

— Само го пази от корави глави. — После се обърна към останалата част от групата: — Чуйте ме. Целта е да ги изплашим, не да ги избием. Строшете няколко кокала, но не прекалявайте. И каквото и да става, не влизайте в открит двубой. Колкото и силни да се чувствате в момента, помнете, че те са тренирани войници.

Когато всеки се въоръжи, дружината напусна ковачницата и тихо се отправи към лагера. С изключение на четирима стражи, които патрулираха около сивите палатки, войниците отдавна спяха. Конете на Ра'зак бяха завързани около димящите въглени на огъня.

Хорст ги подреди мълчаливо, изпращайки Албрийч и Делвин да устроят засада на двама от стражите, а Пар и Роран — на другите двама.

Младежът притаи дъх и се прокрадна зад нищо неподозиращия войник. Сърцето му заби лудо. Прикри се зад ъгъла на една къща и зачака сигнала на Хорст.

В този миг ковачът изскочи от скривалището си с див рев, повличайки цялата тълпа към палатките. Роран се стрелна напред и замахна с чука. Рамото на стража се раздробиха със зловещ пукот. Мъжът нададе вой и изпусна алебардата си. После залитна, защото Роран го удари в ребрата и гърба. Младежът вдигна чука за трети път, но войникът успя да хукне, викайки за помощ. Роран се втурна напред, крещейки несвързано. По пътя си събори някаква палатка и всичко в нея, после замахна към шлем, който изникна от друга. Металът иззвъня като камбана. Вилнеещият наблизо Лоринг се кискаше в нощта, докато ръгаше войниците с тризъба вила за сено. Старецът летеше като хала. Хаос от викове и вкопчени тела изпълни лагера.

Извъртайки се рязко, Роран забеляза войник, който опъваше тетивата на лъка си. Затича се и удари лъка с чука си, разцепвайки дървото на две. Мъжът избяга с писъци.

Ра'зак се измъкнаха от палатката си, издавайки ужасяващи щракащи звуци. В ръцете си държахме мечове, но преди да успеят да атакуват, Балдор изпрати в галоп срещу двете страховити фигури собствените им коне. Ра'зак нямаха време да се опомнят и бяха пометени. Като по сигнал останалите войници ги последваха в панически бяг.

И всичко приключи!

Роран дишаше тежко, стискайки до болка дръжката на чука. Чак кокалчетата му побеляха. И бавно тръгна към Хорст, проправяйки си път през безформените купчини от обърнатите и разкъсани палатки. Ковачът се усмихваше широко изпод брадата си.

— Какво ще кажеш, а — това беше най-добрата кръчмарска свада, в която съм участвал от години насам.

Зад него Карвахол закипя от живот. Зад прозорците със спуснати кепенци проблеснаха газени лампи, наизлизаха хора, дочуха се десетки гласове...

Изведнъж Роран дочу зад гърба си тихо хлипане. Малкият Нолфаврел бе коленичил до тялото на отдавна мъртъв войник и хипнотично го пронизваше в гърдите. И пак, и пак, а по бузите му капеха сълзи. Гедрик и Албрийч се втурнаха и го изтръгнаха от трупа.

— Той не биваше да идва — каза Роран.

Хорст сви рамене.

— Напротив. Имаше право да дойде. Убиха баща му!

„Но смъртта на един от хората на Ра’зак ще ни навлече още големи беди“ — помисли си и изкрещя:

— Трябва да барикадираме пътя и пролуките между къщите, за да не ни изненадат.

Оглеждайки за ранени, Роран видя дълга порезна рана на ръката на Делвин, която фермерът бе бинтовал с парче от разпраната си риза. С няколко вика Хорст организира групата. Изпрати Албрийч и Балдор да вземат каруцата на Куимби от ковачницата, а после нареди на синовете на Лоринг и Пар да съберат от Карвахол всичко, което можеше да се използва за защита на селото.

Още даваше нареждания, когато започнаха да се събират хора, зяпнали останките от лагера и мъртвия войник.

— Какво стана? — извика Фиск.

Лоринг притича до дърводелеца и го изгледа победоносно.

— Какво стана ли? Ще ти кажа какво *стана*. Изкоренихме тези торни бръмбари... Хванахме ги със смъкнати гащи и ги пребихме като кучета!

— Радвам се — силният глас принадлежеше на Биргит — жената с кестенява коса, която притискаше Нолфаврел към гърдата си, без да забелязва кръвта, покрила лицето му. — Заслужават да умрат като страхливци заради смъртта на съпруга ми.

Селяните закимаха в съгласие, но тогава проговори Тейн:

— Да не си полудял, Хорст? Успя да подплашиш Ра’зак и войниците им, но Галбаторикс ще прати още повече мъже. Империята няма да се усмири, докато не залови Роран.

— Трябва да го предадем — изръмжа Слоун.

Хорст вдигна ръце.

— Съгласен съм — животът ни е нищо без Карвахол. Но нима смятате, че Галбаторикс ще ни пощади, ако предадем Роран? В неговите очи ние вече не сме по-различни от Варден.

— Тогава *защо* атакува? — дрезгаво изломоти Тейн. — Кой ти даде правото да взимаш такова решение? Обрекъл си всички ни!

Този път му отвърна Биргит:

— Ще им позволиш ли да убият съпругата ти? — тя обгърна лицето на сина си и показа на Тейн кървавите си длани. — Ще им позволиш ли да ни изгорят?... Къде е мъжеството ти, грънчарю?

Той сведе очи, неспособен да понесе погледа ѝ.

— Запалиха фермата ми — каза Роран. — Убиха баща ми, после Куимби и почти унищожиха Карвахол. Това малко ли беше? Подобни престъпления не могат да останат ненаказани. Нима ще бъдем като пилци на заколение или като подплашени зайци, които се крият и чакат съдбата си? Не! Трябваше да се защитим! — застина за миг, щом видя, че Балдор и Албрийч влачат каруцата и махна с ръка: — Можем да спорим и по-късно. Сега трябва да се приготвим. Кой ще ни помогне?

Повече от четиридесет мъже скочиха като един и се заеха с трудната задача да превърнат Карвахол в недостъпна крепост. Роран работеше неуморно. Ковеше заграждения между къщите, трупаше стени от бъчви, пълни с камъни, влачеше дънери по главния път... Обърнаха две каруци, превръщайки ги в барикада. Роран бе трескав и не спираше нито за миг. Дори не забеляза Катрина, която го причакваше в една странична уличка. Зяпна учудено, но тя бързо го прегърна и рече:

— Радвам се, че се върна и че си добре.

Той я целуна.

— Катрина... Трябва да говоря с теб веднага щом приключим. — Тя се усмихна несигурно, но искра на надежда изгря в очите ѝ. — Ти си права, наистина беше глупаво от моя страна да отлагам решението си. Всяка секунда повече, която можем да прекараме заедно, е безценна и не искам да губя малкото време, което имаме. И особено сега, когато съдбата може да ни раздели...

Роран точно поливаше сламения покрив на къщата на Киселт с вода, за да не се запали, когато Пар извика:

— Ра'зак!

Той захвърли кофата и хукна към каруците за чука си. Грабна го и видя чудовището, изправено на седлото си, надолу по пътя — извън обсега на лъковете. В лявата си ръка държеше факла, а дясната бе изпъната назад, готова да метне нещо.

Роран се изсмя.

— Нима ще хвърля камъни по нас? Твърде е далеч, за да уцели каквото и да...

Но не можа да довърши. Ра'зак замахна рязко и едно стъклено шише прелетя между него и барикадата, разбивайки се в дясната

каруца. Секунда по-късно взрив на огромно огнено кълбо я запрати във въздуха, а ударната вълна захвърли Роран към близката стена. Той падна на ръце и колене, замаян и без дъх. През писъка в ушите си дочу тътен на галопиращи коне. Опита се да се изправи, но отново бе съборен от летящите с конете си Ра'зак, които нахлуха в Карвахол през пламтящата дупка между каруците.

Двамата извадиха мечовете си и... трима мъже паднаха покосени още преди Хорст и Лоринг да се окопитят! Но дългите им вили бяха безсилни. Преди селяните да успеят да се прегрупират, през пробива нахлуха войници и настана сеч.

Роран разбра, че ако веднага не бъдат спрени, Карвахол ще падне. Събрал сетни сили, скочи срещу най-близкия войник, замахна страшно и смаза лицето му с острието на чука. Трупът се свлече като сноп. Други се втурнаха към Роран. Той вдигна щита на мъртвеца и точно навреме, за да блокира първия удар. После и втория, и третия... Отново замахна с чука и го стовари под брадичката на войника, пращайки го далеч на земята.

— Насам! Към мен! — изкрещя Роран. — Защищавайте домовете си! — отстъпи, за да избегне опасен удар, когато петима войници го наобиколиха, продължавайки да крещи: — Насам! Към мен!

Балдор и Албрийч го последваха първи. След секунди синовете на Лоринг и още двадесетина души се присъединиха към тях. От страничните улици жени и деца замерваха войниците с камъни.

— Стойте заедно и допрете гърбовете си — нареди Роран през две замахвания с чука. — Те са повече от нас, но ако сме заедно, ще ги отблъснем...

Войниците се стъписаха, защото отрядът на селяните продължаваше да нараства. Вече с повече от сто мъже зад гърба си, Роран започна бавно да напредва.

— Атакувайте, глупаци! — изкрещя единият Ра'зак, избягвайки на косъм вилата на Лоринг.

Стрела изсвистя към Роран. Той я отби с щита и пиан от битката, се изсмя. Ра'зак вече отстъпваха заедно с войниците, съскайки безпомощно. Злостна омраза струеше изпод тъмните им качулки. Един от тях се втренчи в Роран и момчето почувства, че краката му се вцепеняват. Не можеше да помръдне. Трудно му беше дори да мисли. Неестествена сила скова ръцете му.

Точно тогава въздуха разцепи яростният рев на Биргит. Секунда по-късно остър камък прелетя над главата на Роран и се понесе към Ра'зак. Той залегна, за да го избегне, и разхлаби хватката около съзнанието на младежа.

„По дяволите, тяхната магия!“ — опомни се Роран. Пусна щита, сграбчи чука с две ръце и го вдигна над главата, цялото му тяло се наклони назад, ръцете му се стрелнаха напред и чукът полетя с мощно свистене. Цепейки въздуха, той се стовари върху щита на Ра'зак, оставяйки голяма вдлъбнатина. Ударът стъписа чудовището, а селяните изреваха и се понесоха напред. Злокобните създания стиснаха юздите на конете си и изсъскаха:

— Отссстъпление, отссстъпление!

Облечените в алено воини покорно тръгнаха заднишком, размахвайки мечове към всеки, който се опитваше да се доближи. Чак когато задминаха горящите каруци, обърнаха гърбове и хукнаха.

Роран въздъхна облекчено и прибра чука си, докосвайки натъртеното си от удара в стената рамо. До мястото на експлозията лежеше безжизненото тяло на Пар. Роран сведе глава. Още деветима мъже бяха убити и съпругите и майките им вече изпълваха нощта със стонове и плач.

„Как е възможно това да се случи точно тук? И точно с нас!“

— Елате всички! — тревожно извика Балдор.

Роран примигна и се запрепъва към средата на пътя, където стоеше приятелят му. Единият Ра'зак се бе вкопчил като бръмбар в гърба на коня си, само на двадесетина стъпки от тях. Създанието насочи кривия си пръст към младежа и каза:

— Ти... ти миришеш вкусно, като братовчед сси. Ние никога не ззабравяме мириззми.

— Какво искате? — извика той. — Защо сте тук?

Ра'зак се изсмя като бръмчащо насекомо.

— Исскаме... *теб* — създанието погледна през рамо към мястото, където бяха изчезнали спътниците му, а после извика: — Предайте ни Роран и ще ви продадем като роби. Ако го защитавате, ще ви иззядем вссички. Бъдете готови с отговора си при сследващото ни идване. Погрижете ссе да е правилният.

АЗ СВЕЛДН РАК АНУИН^[1]

Когато портите се отвориха с трясък, в тунела нахлу силен блясък. Ерагон примижа, защото очите му бяха отвикнали от дневната светлина след толкова време под земята. До него Сапфира изсъска и протегна врат.

Заради безкрайния мрак, който ги заобикаляше, двата дни в подземния проход от Фардън Дур му се сториха цяла вечност. Като мъртвешки похлупак тишината бе обсебила групата им. Не бяха си разменили повече от няколко думи през цялото пътуване.

Ерагон се бе надявал да научи повече за Аря по време на пътуването, но единственото, до което се бе добрал, бе плод на наблюденията му. Дори не се хранеха заедно. Тя носеше собствена храна и не близваше месо. Когато я попита защо, тя му отговори:

— И ти никога повече няма да вкусиш плътта на животно след обучението, а ако го сториш, ще е само в краен случай.

— Защо да се отказвам от месото? — намръщи се той.

— Не мога да ти го обясня с думи. Сам ще разбереш, щом достигнем Елесмера.

Но и този кратък разговор потъна в тъмнината на тунелите, а сега, когато Ерагон нетърпеливо тичаше към изхода, напълно го забрави. Озова се на гранитна платформа — на повече от сто стъпки над блесналото в лилаво под източното слънце езеро. Също като Коста-мерна, водата се ширеше по цялата долина — от планина до планина. От най-далечната страна на езерото река Аз Рагни тръгваше на север и се виеше между върховете, чак до невидимите източни равнини в безкрайността. Вдясно от него планините се извисяваха голи и навъсени. А наляво... Наляво се издигаше град Тарнаг. Тук джуджетата бяха издялали гранитната гръд на Беор в множество тераси. По-ниските бяха превърнати във ферми — тъмни, покрити с пръст оазиси, чакащи да бъдат засети, — изпъстрени на места с малки хълмове, които явно бяха изградени изцяло от камък. Над тях етаж

след етаж се разкриваха, сякаш никнещи една от друга, препокриващи се сгради, а най-отгоре се извисяваше огромен купол, оцветен в златистобяло. Сякаш целият град бе гигантска стълба, устремена към него. Куполът блестеше като млечна капка — грамада от полиран лунен камък над пирамида от сива скала.

Орик очакваше въпроса на Ерагон и му отговори още преди да го е задал:

— Това е Селбедеил — най-великият храм на джуджетата и дом на Дургримст Куан, клана Куан, свещените служители на нашите богове.

— *Те ли управляват Тарнаг?* — запита Сапфира.

Ерагон повтори въпроса ѝ.

— Не — отговори им Аря, минавайки край тях. — Макар и Куан да са силни заради властта си над отвъдното и златото... те са малобройни. Тук управляват Рагни Хефтин — речната стража. Докато сме тук, ще живеем при техния родов вожд Ундин.

Докато следваха елфката през рехавата горичка, която покриваше планината, Орик прошепна:

— Не ѝ обръщай внимание. Тя е в спор с Куан вече много години. Всеки път, когато дойде в Тарнаг и говори с жреците, се стига до свада, която може да уплаши дори Кул.

— Аря?

Джуджето кимна мрачно.

— Не знам много, но съм чувал, че се отнася с презрение към много от ритуалите на Куан. Изглежда, елфите не си падат по това *да се молиш на изображения, искайки помощ*.

Ерагон зяпна гърба на Аря, чудейки се дали думите на Орик са истина и ако са, в какво точно вярваше самата тя. Но бързо разкара тези мисли от главата си. Чувстваше се чудесно на открито. Отново усещаше аромата на мъх и папрати, на дърветата в гората. Слънцето топлеше лицето му, а пчелите и другите насекоми бръмчаха весело.

Пътеката ги отведе до брега и отново се заизкачва към отворените порти на Тарнаг.

— Как сте скрили града от Галбаторикс? — запита Ерагон. — Разбирам за Фардън Дур, но това... никога не съм виждал нещо подобно.

Орик се засмя меко.

— Да го крием? Това е невъзможно. Просто след падането на Ездачите бяхме принудени да изоставим всичките си градове над земята и да се скрием в тунелите, за да избегнем Галбаторикс и клетвопрестъпниците. Те често летяха над Беор, избивайки всеки, когото срещнат.

— Мислех, че джуджетата винаги са живели под земята.

Орик се намръщи и гъстите му вежди се срещнаха.

— Защо да го правим? Може и да сме привързани към камъка, но обичаме слънцето и откритите пространства не по-малко от елфите и хората. Но едва напоследък — петнайсетина години след смъртта на Морзан — посмяхме да се върнем в Тарнаг и другите ни древни убежища. Галбаторикс може и да е неестествено могъщ, но няма да нападне сам цял град. Разбира се, би могъл да ни причини безкрайни беди, но напоследък той рядко напуска Уру'баен. А и не би могъл да изпрати армия тук, без преди това да е надвил Бураг и Фардън Дур.

— *Кое то почти стана* — изкоментира Сапфира.

Изкачвайки малък склон, Ерагон подскочи, когато някакво животно се стрелна през храстите и се спря на пътеката. Рошавото създание изглеждаше като планинска коза от Гръбнака, но бе малко по-голямо, с огромни ребрести, силно извити рога. В сравнение с тях, тези на ургалите изглеждаха не по-големи от гнездо на лястовица. Още по-странно бе седлото, затегнато на гърба на козата, и джуджето върху него, опнало лъка си срещу тях.

— Херт дургримст? Филд растн? — извика новодошлият.

— Орик трифкз ментив оен Хреткарач Ерагон рак Дургримст Ингетум — отвърна Орик. — Варн, аз ваниали-караруг Аря. Не ок Ундинз гримстбелардн.

Козата зяпаше нервно Сапфира. Ерагон забеляза колко ярки и интелигентни бяха очите ѝ на фона на комичната остра муцуна, увенчана с бяла брада. Мрачното ѝ изражение му напомни на това на Хротгар и той се засмя.

— Азт йок йордн раст — дойде отговорът.

Козата скочи напред без команда и скокът ѝ бе толкова фантастичен, че приличаше повече на полет. След това ездачът и странният му жребец изчезнаха в храстите.

— Какво беше това същество? — запита удивеният Ерагон.

Орик продължи да върви.

— Фелдуност е едно от петте животни, които се срещат само в тези планини. На всяко от тях е кръстен по един от клановете. Дургримст Фелдуност обаче е може би най-смелият и почитаният род.

— Защо?

— Те ни снабдяват с мляко, вълна и месо. Без тях нямаше да оцелеем в планините Беор. Когато Галбаторикс и неговите Ездачи предатели започнаха да ни тероризират, именно Дургримст Фелдуност рискуваха живота си, грижейки се за стадата и полетата. Имаме дълг към тях.

— Всички джуджета ли яздят такива Фелдуност? — той се запъна за момент над необичайната дума.

— Само в планините. Те са издръжливи, лесно намират сигурна почва и са незаменими по скалите.

Сапфира побутна Ерагон с носа си, което накара Снежноплам да отстъпи.

— *Изглеждат и незаменими за лов. Толкова отдавна не съм ловила храната си! Ако имаме време в Тарнаг...*

— *Не* — прекъсна я той. — *Ще обидим джуджетата.*

Тя изсумтя раздразнено:

— *Бих могла да поискам разрешение. Изглеждат толкова вкусни...*

Пътеката, която криволичеше под високите борове, достигна огромно открито пространство до града. Сред полята вече се бяха събрали групи наблюдатели. Тогава откъм Тарнаг се появиха седем Фелдуност, с украсени със скъпоценни камъни седла. Ездачите им носеха копия. Знамената под остриетата плющяха като камшици на вятъра. Водещото джудже дръпна юздите на своята коза и ги приветства:

— Добре сте дошли в град Тарнаг. В името на Ундин и Ганел, аз, Торв, син на Брок, ви предлагам в знак на мир убежището на нашите стени.

Гласът му тътнеше и доста се различаваше от този на Орик.

— В името на Хротгар, ние от Ингетум приемаме гостоприемството ви — отвърна Орик.

— Както и аз, от името на Исланзади — добави Аря.

Очевидно доволен, Торв сигнализира на другите ездачи, които тържествено заобиколиха четиримата гости, поклониха се и се

понесоха напред, водейки ги към портите на Тарнаг.

Външната стена бе дебела четиридесет стъпки и оформяше сенчест тунел към първата от множеството ферми, намиращи се в долните нива на града. Прекосиха още пет стени — всяка от които с добре укрепена порта, — след което достигнаха същинската част на Тарнаг.

В контраст с непревземаемите груби укрепления, сградите вътре, макар и от камък, бяха изваяни умело, с грация и лекота. По стените им се виеха красиви резби на цветя, джуджета и животни. Но най-впечатляващ бе самият камък: изпълнени с живот цветове, от яркоалено до най-ефирно зелено, които придаваха на материала мекота и топлина. Целият град бе изпълнен с фенери и техните разноцветни искри предвещаваха спускането на дългата нощ над Беор.

За разлика от Тронхайм, сградите в Тарнаг бяха построени единствено за джуджетата — прекалено ниски и тесни за хора и елфи, и съвсем миниатюрни за дракони. Вратите достигаха най-много пет стъпки, а най-често бяха само четири и половина. Ерагон бе средно висок, но сега се чувстваше като гигант, попаднал на куклена сцена. Но пък улиците бяха широки и... препълнени. Джуджета от най-различни кланове бързаха по работата си, струпваха се в магазините... Мнозина бяха облечени в екзотични костюми, като например група от свирепи на вид чернокоси мъже, които носеха сребърни шлемове, оформени като вълчи глави.

Ерагон зяпаше най-вече жените джуджета, защото в Тронхайм ги бе виждал само за малко и все отдалеч. Те бяха по-едри от мъжете, а лицата им — някак си по-широки. Но очите им блестяха, косите им бяха дълги и гъсти, а ръцете — прегърнали мъничките им деца — излъчваха нежност. Явно избягваха бижутата, като се изключат малките изкусно направени брошки от желязо и камъни.

Дочувайки копитата на Фелдуност, джуджетата се обръщаха да видят новодошлите. И вместо да ги приветстват, както бе очаквал Ерагон, се кланяха, шептейки: *Сенкоубиеца*. Но когато забележеха чука и звездите върху шлема му, възхищението преминаваше в шок, а в много случаи и в ярост. Най-ядосаните се струпаха около козите, сипейки проклетия през рогата на животните.

Космите по врата на Ерагон настръхнаха.

— Изглежда, това, че ме осинови, не е било особено леко решение за Хротгар.

— Така е — съгласи се Сапфира. — Може би е спечелил влияние над теб, но е загубил одобрението на джуджетата... По-добре да се махнем от улицата, преди да се пролее кръв.

Торв и другите стражи се движеха твърдо напред, сякаш тълпата не съществува, прочиствайки пътя през седемте вътрешни нива. Накрая от Селбедеил ги делеше само една порта. Тогава водачът им зави наляво — към голяма галерия, сякаш притисната между двете страни на планината и защитена отпред от две стражеви кули. Но когато я приближиха, от уличките между къщите заприиждаха джуджета и блокираха пътя им. Дълги лилави воали покриваха лицата и раменете им като качулки на ризници.

Стражите незабавно спряха техните Фелдуност с твърди изражения.

— Какво става? — обърна се Ерагон към Орик, но джуджето само поклати глава и се придвижи напред с ръка на брадвата.

— Етзил нитгеч! — извика едно закачулено джудже, вдигайки юмрук. — Формв Хреткарач... формв юргенкармеитдер нос ета горот бахст Тарнаг, дур енцести рак китн! Йок ис варев аз барзулегур дур дургримст, аз Свелдн рак Ануин, мог тор рак Юргенврен? Не удим етал ос раст кнурлаг. Кнурлаг ана... — то продължи да ломоти с нарастваща злоба.

— Врон! — излая Торв, прекъсвайки го, а после двете джуджета започнаха да спорят. Въпреки яростната размяна на думи, Ерагон разбра, че водачът им явно уважава другия.

Младежът се наведе леко на една страна в опит да види по-добре случващото се иззад Фелдуноста на Торв. В този миг забуленото джудже млъкна и посочи шлема му с изражение на ужас.

— Кнурлаг кана кирану Дургримст Ингетум! — изкрещя той. — Карзул ана Хротгар оен волфилд...

— Йок из фрек дургримстврен? — прекъсна го Орик, леко придърпвайки брадвата си. Разтревожен, Ерагон погледна към Аря, но тя бе твърде съсредоточена в разговора, за да му обърне внимание. Той незабелязано спусна ръка и хвана дръжката на Зар'рок.

Странното джудже изгледа сурово Орик. После извади железен пръстен от джоба си, отскубна три косъма от брадата си, уви ги около

него и го хвърли на улицата с глух звън. Сетне плю върху него и без да продумат повече, забулените в лилаво джуджета се отдалечиха.

Торв, Орик и останалите воители потрепериха, когато пръстенът отскочи от гранитния паваж. Дори Аря изглеждаше смутена. Две по-млади джуджета преbledняха и посегнаха към мечовете си, но Торв излая „Ета!“ и те замръзнаха.

Реакциите на всички притесниха Ерагон много повече от случилото се преди малко. Когато Орик пристъпи напред сам и прибра пръстена в една кесия, младежът попита:

— Какво означава всичко това?

— Означава — промърмори тревожно Торв, — че имаш врагове.

Те побързаха да минат край стражевите кули и влязоха в широк двор, в който бяха наредени празнични маси, украсени с фенери и знамена. Пред тях стоеше група джуджета, а най-отпред — сивобрад мъж, облечен във вълча кожа. Той разпери ръце и каза:

— Добре дошли в Тарнаг, дом на Дургримст Рагни Хефтин. Чухме много добри думи за теб, Ерагон Сенкоубиец. Аз съм Ундин, син на Дерунд и водач на клана.

Напред пристъпи друго джудже. Раменете и гърдите му бяха на воин, а черните му дълбоки очи обхождаха всеки милиметър от лицето на Ерагон.

— И аз, Ганел, син на Орм Кървавата брадва и водач на Дургримст Куан, те приветствам.

— За нас е чест да бъдем ваши гости — отвърна Ерагон, свеждайки глава. Усети раздражението на Сапфира, че я пренебрегват.

— *Търпение* — промърмори мислено и се усмихна насила.

Тя изсумтя.

Водачите на кланове поздравиха Аря и Орик, но джуджето — спътник на Ерагон, им отвърна единствено, като протегна ръка, за да покаже пръстена в дланта си.

Очите на Ундин се разшириха и той бързо взе парченцето метал, стискайки го между палеца и показалеца си, сякаш е отровна змия.

— Кой ти го даде?

— Свелдн рак Ануин. И не на мен, а на Ерагон.

Тревогата, изписала се по лицата на всички, върна страховете на младежа. Бе виждал джуджетата да се изправят беззащитни срещу

групи Кул, без дори да трепнат. Пръстенът трябваше да символизира наистина нещо ужасно, щом ги караше да се свиват тревожно.

Ундин се намръщи, докато слушаше мърморенето на съветниците си, и после рече:

— Трябва да обсъдим този проблем. Сенкоубиецо, устроили сме угощение в твоя чест. Нека слугите ми да те отведат до покоите ти, за да се освежиш. После ще можем да започнем.

— Разбира се.

Ерагон подаде юздите на Снежноплам на чакащото джудже и последва друго към галерията. Докато минаваше през вратата, се обърна и видя Аря и Орик да говорят оживено с водачите на кланове.

— *Няма да се бавя* — обеща той на Сапфира.

След като се изгърби по коридорите, предназначени за джуджета, с удоволствие откри, че стаята, която са му приготвили, е достатъчно голяма, за да се изправи спокойно. Слугата се поклони и каза:

— Ще се върна, когато Гримстборит Ундин е готов.

Веднага щом джуджето изчезна, Ерагон се отпусна, благодарен за тишината, но сблъсъкът със забулените джуджета все още гнетеше мислите му. „Поне явно няма да останем дълго в Тарнаг“.

Той махна ръкавиците си и отиде до мраморния леген, поставен на пода до ниското легло. Потопи ръце във водата, а после ги извади рязко с неволен писък. Водата беше вряла. „Сигурно е някакъв обичай“ — осъзна той. Изчака я да се поохлади малко и изми лицето и врата си. От кожата му се издигна пара. После освежен, облече дрехите, които бе носил на погребението на Аджихад. Докосна Зар'рок, но реши, че това ще е обида за масата на Ундин и си сложи само ловджийския нож. Доста повече време му отне решението какво да направи със свитъка, поверен му от Насуада. Дълго го въртя в ръка, чудейки се къде да го скрие. Посланието бе твърде важно, за да го остави там, където лесно би могло да бъде прочетено или откраднато. Неспособен да измисли по-добро място, той го пъхна в ръкава си. „Там ще е в безопасност, освен ако не се озова наред битка, но тогава и без това няма да ми е до него“.

Когато слугата се върна, бе минал само час след пладне, но слънцето вече чезнеше зад върховете на планините, потапяйки Тарнаг

в здрач. Излизайки от покоите си, Ерагон бе удивен от настъпилата промяна. С настъпването на нощта, фенерите на джуджетата разкриха истинската си мощ, изпълвайки улиците с чиста и нетрепкаща светлина, от която цялата долина блестеше.

Ундин и другите джуджета вече го чакаха в двора. Сапфира се бе разположила начело на масата и явно никой не възнамеряваше да оспорва решението ѝ.

— *Случи ли се нещо?* — запита Ерагон, отивайки бързо до нея.

— *Ундин извика още воини, а после заключиха портите.*

— *Нима очаква атака?*

— *Най-малкото е обезпокоен от възможността за такава.*

— Ерагон, заповядай при мен — учтиво помоли Ундин, посочвайки стола от дясната си страна. Водачът на клана седна веднага след него, а останалите ги последваха.

Ерагон бе щастлив, когато Орик се озова до него, а Аря — точно от другата страна на масата, макар че и двамата изглеждаха мрачни. Преди да успее да попита Орик за пръстена, Ундин удари масата с ръце и изрева:

— Игн аз вот!

Слугите излязоха откъм галерията, носейки подноси от ковано злато, покрити с месо, сладкиши и плодове. Те се разделиха в три колони — по една за всяка маса — и започнаха да сервират с поклони.

Пред тях се натрупаха супи, задушено от сърна, горещи хлебчета и медни сладкиши, покрити с малинов сироп. Насред букет от зеленина лежеше филе от пъстърва, гарнирано с магданоз, а от двете му страни се виеше Маринована змиорка, чиито безжизнени очи сякаш се молеха на купите със сирене да я върнат някак си в реката. На всяка маса бяха поставени и печени лебеди, яребици, гъски и патици. И навсякъде гъби: едни — на сочни парчета, поставени върху главите на птиците като бонета, други — изваяни във формата на замъци, заобиколени от ровове от соев сос, трети — пухкави и бели, с размера на юмрук, четвърти — крехки и ароматни, нарязани внимателно през средата, за да се вижда синята им вътрешност...

После се появи и гвоздеят на празненството — гигантски печен глиган, блестящ от покрилия го сос. Поне Ерагон се надяваше да е глиган, защото създаването бе голямо колкото Снежноплам и бяха нужни шест джуджета, за да го донесат. Бивните му бяха по-големи от

лактите на младежа, муцуната — широка колкото главата му, а от пикантната миризма чак очите му се навлажниха.

— Награ — прошепна Орик. — Гигантски глиган. Не помня Ундин да е оказвал другиму подобна почит, Ерагон. Само най-смелите джуджета смеят да ловуват Награ и само най-храбрите са достойни да го вкусят. Мисля, че това е знак, че той ще те подкрепи пред Дургримст Награ.

Ерагон се наведе към него, така че никой да не чуе:

— Значи това е още едно от животните, присъщи само на Беор? Какви са останалите?

— Горски вълци, достатъчно големи, за да нападат Награ, и достатъчно бързи, за да догонят Фелдуност. Пещерни мечки, които наричаме Урзадн, а елфите наричат Беорн. На тях са кръстени тези планини, макар че ние самите не използваме това име. Названието им на нашия език е тайна, която не споделяме с никоя друга раса. И...

— Смер вот! — нареди Ундин, усмихвайки се на гостите си. Слугите незабавно извадиха малки извити ножове и започнаха да режат парчета от Награ, които поставиха в чиниите на всички, освен в тази на Аря. Това включваше и един голям бут за Сапфира. Ундин отново се усмихна, извади кинжал и отрязва малко от месото си.

Ерагон посегна към собствения си нож, но Орик сграбчи ръката му.

— Чакай.

Ундин задъвка бавно, кимайки одобрително, а после преглътна и обяви:

— Илф гаунит!

— Сега — каза Орик, обръщайки се към собствената си порция, докато по дългите маси всички подхванаха разговори.

Ерагон никога не бе опитвал нещо подобно. Месото бе сочно, меко и ароматно — като напоено с мед, сайдер и мента. „Чудя се как са успели да сготвят нещо толкова огромно?“

— *Бавно* — измърка блажено Сапфира.

Между няколко хапки Орик обясни:

— Това е обичай от дните, когато отравянето е било чест похват в разчистването на сметките и междуклановите борби. Тогава домакинят е трябвало да опита храната първи, за да я обяви за безопасна пред гостите си.

По време на пиршеството Ерагон се опита да пробва всички ястия, докато говореше с Орик, Аря и джуджетата, насядали около тях на масата. Часовете прелетяха като миг. Докато вкусят и последното блюдо и изпият и последната глътка, бе станало късен следобед. И точно тогава Ундин попита Ерагон:

— Храната ти хареса, нали?

— Беше великолепна.

Главатарят кимна.

— Радвам се. Вчера наредих да пренесат масите навън, за да може и драконът да се храни с нас — докато говореше, не спираше да гледа момчето в очите.

Ерагон почувства хлад. Умишлено или не, Ундин се бе отнесъл към Сапфира като към обикновено животно. Бе възнамерявал да го пита за забулените джуджета, но сега само каза:

— Двамата със Сапфира ви благодарим, — а после добави: — Но, сър, защо ни хвърлиха пръстена?

Над двора се възцари болезнена тишина. С ъгълчето на окото си Ерагон видя как Орик потрепери. Аря обаче се усмихна, сякаш разбираше какво прави той.

Ундин постави кинжала си на масата и се намръщи.

— Онези Кнурлан, които сте срещнали, са от клан с трагична история. Преди падането на Ездачите, те бяха сред най-старите и богати родове в нашето кралство. Съдбата им обаче бе предопределена от две грешки: живееха в най-западните краища на планините Беор и доброволно дадоха най-великите си воители в служба на Враел — в гласа му се прокраднаха нотки на ярост. — Галбаторикс и неговите трижди проклети клетвопрестъпници ги изклаха във вашия град Уру'баен. После полетяха към нас, убивайки мнозина. От онзи клан оцеляха само Гримсткарвлорс Ануин и нейните стражи. Ануин скоро умря от мъка, а народът ѝ прие името Аз Свелдн рак Ануин, или *Сълзите на Ануин*. Покриха лицата си, за да им напомня за загубата и жаждата за мъст.

Ерагон се бореше да запази лицето си безизразно.

— Така че — продължи Ундин, мръщейки се на един сладкиш — те възстановиха клана си през десетилетията, чакайки и борейки се за възмездие. И ето че сега идваш ти, понесъл знака на Хротгар. Това е най-голямата възможна обида за тях, независимо от доброто, което си

направил на народа ни във Фардън Дур. Ето, затова ти връчиха пръстена — той е предизвикателство и означава, че Дургримст аз Свелдн рак Ануин ще ти се противопоставят по всички възможни начини и с всички свои сили. Те са твои кръвни врагове.

— Възнамеряват ли да ме наранят физически? — попита Ерагон смутено.

Погледът на Ундин се отклони за момент към Ганел, а после поклати глава и се засмя дрезгаво, може би малко по-силно, отколкото изискваше случаят.

— Не, Сенкоубиецо! Дори те не биха посмели да наранят гост. Забранено е. Те само искат да те няма, няма, няма.

Но Ерагон не бе убеден. После Ундин каза:

— Моля, нека не говорим повече за неприятни неща. Ганел и аз предложихме храната, медовината и гостоприемството си. Нима нещо друго има значение?

Свещеникът измърмори съгласието си.

— Оценявам го, разбира се — отстъпи накрая Ерагон.

Сапфира го погледна сериозно и мрачно, а после гласът ѝ прозвуча в главата му:

— *Те се боят, Ерагон. Страх ги е и са ядосани, защото са били принудени да приемат помощта на Ездач.*

— *Да. Може и да се бият редом с нас, но не се бият за нас...*

[1] Сълзите на Ануин (джуджешки — вж. речника в края на книгата). — Б.пр. ↑

СЕЛБЕДЕИЛ

Лишената от зора сутрин свари Ерагон в главната зала на Ундин, където вождът и Орик обсъждаха нещо на собствения си език. Когато го забеляза, Ундин млъкна и му кимна:

— А, Сенкоубиецо. Добре ли спа?

— Да.

— Добре — той посочи към Орик. — Говорехме за вашето заминаване. Надявах се, да прекарате известно време при нас, но при така стеклите се обстоятелства ще бъде най-уместно да продължите пътуването си утре рано сутринта, когато улиците още са пусти. Слугите вече приготвят провизиите. Заповедите на Хротгар бяха трима да ви съпроводят до Серис. Аз увеличих броя им на седмина. За всеки случай.

— А междувременно?

Ундин сви покритите си с козина рамене.

— Възнамерявах да ви покажа чудесата на Тарнаг, но не би било разумно да кръстосваш моя град. Гримстборит Ганел обаче те кани в Селбедеил за целия ден. Приеми, ако желаш. С него ще си в безопасност. — Клановият водач явно бе забравил по-раншното си твърдение, че Аз Свелдн рак Ануин не биха наранили гост.

— Благодаря, може би ще приема. — Докато напускаше залата, Ерагон придърпа Орик на една страна и запита: — Колко сериозна е в действителност тази вражда? Трябва да знам истината.

Джуджето отговори с явно нежелание:

— В миналото подобни кървави разпри са продължавали с поколения. Цели родове са изчезнали заради тях. Беше твърде прибързано от страна на Аз Свелдн рак Ануин да се позовават на старите обичаи — подобна дързост не е правена от последните кланови войни насам... И докато не се отрекат от клетвата си, трябва да се пазиш — независимо дали година или век. Съжалявам, че дружбата ти с Хротгар ти навлече това, Ерагон. Но ти не си сам. Дургримст Ингетум е с теб и в тази битка.

Когато излезе навън, Ерагон изтича до Сапфира, която бе прекарала нощта, свита на двора.

— *Имаш ли нещо против да посетя Селбедеил?*

— *Върви, ако искаш. Но вземи и Зар'рок.*

Той последва съвета ѝ, пъхайки и свитъка на Насуада в туниката си.

Още на портите към изхода на галерията пет джуджета избутаха грубо издяланите резета настрана и се скупчиха около него, с ръце на дръжките на мечовете и брадвите си, оглеждайки внимателно улицата. Стражите го съпроводиха чак до най-далечното ниво на Тарнаг. Момчето потрепери. Градът изглеждаше неестествено празен. Вратите бяха затворени, прозорците — със спуснати кепенци, а малцината минавачи отклоняваха погледи и свиваха в странични улички.

„Страх ги е да не ги видят край мен. Може би защото знаят, че Аз Свелдн рак Ануин ще се настроят срещу всеки, който ми помага“.

Нетърпелив да се махне от улицата, Ерагон вдигна ръка, за да почука, но преди да успее, една врата се отвори и облечено в черна роба джудже го подкани да влезе. Младежът пристегна колана с меча си и прекрачи прага, оставяйки стражите отвън.

Първите му впечатления можеха да бъдат изразени като водопад от цветове. Пламтяща зелена морава, простираща се около Селбедеил, като мантия, увита около симетричния хълм, на който се издигаше храмът. Около древните стени на сградата се увиваше бръшлян в безкрайна плетеница от зелени въжета, по чиито изострени листа още блещукаше сутрешната роса. А огромният бял купол, гравирани със злато, се издигаше над всичко, почти до отвесните планински върхове.

Следващото му впечатление бе миризмата. Цветя и тамян смесваха ароматите си в толкова ефирна смес, че Ерагон почувства, че може да живее само с нея до края на дните си.

Последно осъзна тишината, защото въпреки множеството свещеници, които се движеха по пътеките и поляните, единственият звук, който Ерагон можеше да отличи, бе мекият плясък на крилата на прелитаща над тях врана.

Джуджето отново го повика с жест, а после тръгна по централната алея към Селбедеил. Докато минаваха под стряхата ѝ,

Ерагон се удиви на богатата и майсторска изработка. Стените бяха обсипани със скъпоценни камъни във всякакви цветове и форми — до един свършени, — а каменните фризове бяха инкрустирани с червено злато. На места блещукаха перли и сребро, заобиколени от розетки от нефрит. Вместо украси от плат джуджетата бяха поставили безброй статуи, много от които изобразяваха чудовища и божества, вкопчени в епична битка.

След като изкачиха няколко етажа, те минаха през тежка и позеленяла от годините медна врата и влязоха в гола стая с дървен под. По стените висяха гъсто наредени брони и мечове тояги, досущ като онази, която Анджела въртеше при битката във Фардън Дур.

Точно тук откриха Ганел, който тренираше с три по-млади джуджета. Робата на клановия лидер бе навита над бедрата му, за да може да се движи свободно. Лицето му бе като свирепа маска, а затъпените му мечове се въртяха като разгневени стършели. Две джуджета нападаха едновременно, но Ганел ловко скочи между тях. Последваха светкавични удари в коленете и главите и те полетяха към пода. Ерагон се засмя, докато гледаше как вождът обезоръжава последния си опонент с брилянтна поредица от хватки.

Най-накрая Ганел го забеляза и освободи подчинените си. А докато връщаше оръжието си в стойката на стената, Ерагон попита:

— Всички Куан ли са толкова добри с меча? Не е ли нетипично за жреци.

Вождът се обърна към него.

— Трябва да можем да се отбраняваме, нали? Тази земя има много врагове. Какво ще кажеш за нашите специални мечове?

Ерагон кимна.

— Наистина са уникални. Но аз вече съм виждал такъв. В ръцете на... една билкарка, която майсторски го използва при битката във Фардън Дур.

Джуджето си пое дъх и после го изпусна със съскане през зъбите си.

— Знам за кого говориш. Анджела — изражението му стана мрачно. — Тя спечели своята тояга меч от наш жрец при игра на гатанки. Беше коварен номер. Ние сме единствените, на които е позволено да използват хутвирн. Както и Аря, а сега и Анджела... — той сви рамене и отиде до малка маса, където напълни две халби с

бира. Подаде едната на Ерагон и продължи: — Поканих те тук по молба на Хротгар. Той ми каза, че ако приемеш предложението му да станеш Ингетум, трябва да те запозная с нашите традиции.

Ерагон отпи от бирата и продължи да мълчи, гледайки как гъстите вежди на Ганел хвърляха сенки по бузите му.

Вождът на клана продължи:

— Никога преди не се е случвало чужденец да бъде посвещаван в тайните на нашата религия. Но без това знание не можеш да бъдеш истински кнурла. Сега ти си Ингетум: наша кръв, наша плът и наша чест. Разбираш ли?

— Да.

— Ела.

И все още стискайки халбата си, Ганел поведе Ерагон извън стаята за тренировки. Прекосиха пет огромни коридора и спряха под арката на сумрачна зала, обвита в мъгла от тамян. Пред тях почти до тавана се издигаше масивна статуя. Бледата светлина върху застиналото лице разкриваше суровата грубост на издялания кафяв гранит.

— Кой е той? — запита Ерагон, леко изплашен от надвисналото джудже.

— Гунтера, кралят на боговете. Той е и воин, и учен, но настроенията му се менят лесно и затова — за да спечелим добронамереността му по време на слънцестоене, сеитба, смърт и раждане — му принасяме дарове. — Ганел изви ръка в странен жест и се поклони пред статуята. — На него се молим и преди битки, защото той е създал тази земя от костите на гигант и носи ред в света. Всичко е сътворено от Гунтера.

Ганел обясни на Ерагон как да отдаде почит на бога, тълкувайки знаците и думите, използвани при ритуала. Изясни му и значението на тамяна — че той символизира живота и щастието, — а после заразказва легендите за Гунтера: как се родил направо възрастен от една вълчица по време на зората на звездите; как се борил с чудовища и гиганти, за да спечели място за своя народ в Алагезия; как взел Килф, богинята на реките и морето, за своя съпруга...

После се поспряха и до статуята на самата Килф — издялана с невероятна вещина от бледосин камък. Косата се спускаше по раменете ѝ на плавни къдрици, а на лицето ѝ блестяха две весели

аметистови очи. В ръцете си държеше водна лилия и парче изпълнен с шупли червен камък, който Ерагон не можа да разпознае.

— Какво е това? — запита той, посочвайки го.

— Корал, изваден от дълбините на морето до Беор.

— Корал?

Ганел отпи от бирата си и продължи:

— Нашите гмуркачи го откриха, докато търсеха перли. Изглежда, че в солената вода някои камъни са живи.

Ерагон зяпна удивен. Никога не бе мислил за камъчетата или скалите като за живи, но ето че тук виждаше доказателството, че всичко, от което се нуждаят, за да разцъфтят, е вода и сол. Това обясняваше как камъните продължаваха да се появяват в полетата на долината Паланкар, дори и след всяко пролетно прекопаване. *Растели са!*

Продължиха към Урур, господаря на въздуха и небесата, и неговия брат Морготал — бога на огъня. Пред червената статуя на Морготал свещеникът разказа как братята се обичали толкова силно, че никой от тях не можел да живее без другия. Затова пламтящият дворец на Морготал се носел в небето през деня, а през нощта искрите от ковачницата му озарявали земята. И затова Урур непрестанно хранел брат си, така че да не умре.

Оставаха още две божества: Синдри — майка на земята, и Хелцвог.

Статуята на последния бе различна от останалите. Голият бог беше превит надве над безформена купчина от сив кремък, с размерите на джудже, и я галеше с върха на показалеца си. Мускулите на гърба му бяха изпънати в невероятно усилие, но изражението му бе нежно, сякаш пред него лежи новородено дете.

Гласът на Ганел се снижи до тих шепот:

— Гунтера може и да е крал на боговете, но не друг, а Хелцвог е най-обичаният от нас. Именно той решил, че земята трябва да бъде населена след смъртта на гигантите. Другите богове не се съгласили, но той тайно изваял първото джудже от недрата на скалите. Когато делото му било разкрито, боговете почувствали завист и Гунтера създал елфите, които да управляват Алагезия в негово име, Синдри замесила от пръст хората, а Урур и Морготал обединили знанието си и пуснали драконите по света. Така се появили първите раси.

Ерагон поглъщаше жадно думите на Ганел, неспособен да потисне въпроса: „Откъде знаеш?“ Но усещаше, че ако попита, ще настане неловка ситуация и затова само слушаше и кимаше.

— Това — каза Ганел, довършвайки бирата си — ни довежда до най-важния ритуал. Знаем, че Орик го е обсъждал с теб... Всички джуджета трябва да бъдат погребани под камък, иначе духовете ни никога не могат да се върнат при Хелцвог. Ние не сме създадени от земя, въздух или огън, а от камък. И като Ингетум твое задължение е да осигуриш подходящо място за вечен сън на всяко джудже, което умре пред очите ти. Ако не го направиш — при липсата на рани или врагове, които да ти попречат, — Хротгар ще те отлъчи и никое джудже няма да признае съществуването ти до смъртта ти — той изпъна рамене и погледна Ерагон твърдо. — Има да учиш още много, но ако следваш обичаите, ще се справиш.

— Няма да забравя — каза Ерагон.

Удовлетворен, Ганел го поведе по виещото се стълбище извън залата със статуите. Докато се изкачваха, клановият лидер пхна ръка в робата си, извади една семпла верижка, на която висеше миниатюрен сребърен чук, и я подаде на Ерагон.

— Това е друга услуга, която Хротгар поиска от мен — обясни Ганел. — Той се бои, че Галбаторикс те е видял през очите на Дурза, Ра'зак или някой от войниците.

— И защо да се боя от това?

— Защото би могъл да те открие с магия. Дори може би вече го е сторил.

Ерагон потрепери. Усещането бе като ледена змия, пълзяща по гърба му. „Трябваше сам да се сетя за това“ — укори се наум.

— Тази огърлица ще попречи на всеки, който се опитва да открие с магия теб или дракона ти. Самият аз втъках в нея силата на вълшебството, така че ще издържи дори на най-могъщия ум. Но внимавай, сложиш ли я веднъж, огърлицата ще изсмуква от твоята сила, докато не я махнеш, или опасността не отмине.

— Ами ако спя? Може ли да ми отнеме цялата енергия, без дори да усетя?

— Не. Ще те събуди.

Ерагон повъртя сребърния чук между пръстите си. Беше трудно, дори невъзможно да надвиеш чужди магии, особено пък тези на

Галбаторикс. „Ако Ганел е толкова могъщ, какви ли други заклинания може да е скрил в този подарък?“ Той забеляза руните, гравирани по дръжката на чука. Те гласяха *Астим Хефтин*.

Стигнаха до края на стълбите и той запита:

— Защо джуджетата използват същите руни като хората?

За пръв път откак се бяха запознали, Ганел се засмя — звукът проехтя из храма, а широките му рамене се разтресоха.

— Обратното е — хората пишат с *нашите* руни. Когато твоите прародители дошли в Алагезия, те били неграмотни като зайци. Скоро обаче приели нашата писменост и я пригодили към своя език. Някои от вашите думи идват от нас, например *баща*, която в началото е звучала като Фардън^[1].

— Значи Фардън Дур означава...? — Ерагон закопча огърлицата и я скри под туниката си.

— ... нашият баща.

Те спряха пред една врата и Ганел го подкани да влезе в извитата галерия, намираща се точно под купола. Проходът ограждаше Селбедеил, предоставяйки гледка към откритите арки на планините отвъд Тарнаг, както и към терасирания град под тях.

Ерагон почти не обърна внимание на пейзажа, защото самата вътрешна стена на галерията представляваше една безкрайна картина разказ, който започваше още със създаването на джуджетата от Хелцвог. Фигурите и предметите бяха релефни и изглеждаха обемни — като живи в блестящите си цветове и най-дребни детайли.

Запленен, Ерагон запита:

— Как е направено това чудо?

— Всяка сцена е изсидана от малки мраморни късчета. После всяко е емайлирано поотделно.

— Не е ли било по-лесно с обикновена боя?

— Да — съгласи се Ганел, — но не и ако искаме да издържи векове и хилядолетия. Емайлът не избледнява и не губи блясъка си за разлика от всички останали бои. Първата секция е издялана само десетилетие след откриването на Фардън Дур — много преди елфите да стъпят в Алагезия.

Жрецьт хвана Ерагон за ръката и го поведе покрай картината. Всяка стъпка ги пренасяше през безбройни години история.

Ерагон видя, че някога джуджетата са били номади, бродещи по безкрайна равнина, докато земята не станала твърде гореща и негостоприемна и били принудени да се придвижат на юг към планините Беор. „Тогавя се е появила пустинята Хадарак“ — осъзна той удивен.

Докато продължаваха покрай гравюрите, насочвайки се към задната част на Селбедеил, Ерагон стана свидетел на всичко — от опитомяването на Фелдуност до изграждането на Исидар Митрим, първата среща на джуджетата и елфите и коронацията на всеки крал. Често се появяваха и дракони, които изгаряха и избиваха всичко по пътя си. Изумен, младежът трудно успяваше да сдържи вълнението си.

Стъпките му съвсем притихнаха, когато стигна до събитието, което се бе надявал да види — войната между елфите и драконите. Джуджетата бяха посветили огромно пространство на разрухата, причинена на Алагезия от двете воюващи раси. Ерагон потрепери с ужас при гледката на избиващите се елфи и дракони. Битките продължиха още няколко метра, все по-кървави и все по-страшни, докато тъмнината не се стопи, разкривайки млад елф, коленичил на ръба на скала и държащ бяло драконово яйце.

— Нима това е...? — прошепна младежът.

— Да, това е Ерагон, първият Ездач. И приликата е пълна, защото се е съгласил да позира на художниците ни.

Удивен, Ерагон огледа лицето на своя съименник. „Мислех, че е по-стар“. Очите на елфа бяха изографисани под странен ъгъл, носът му бе извит, а брадичката — тясна, придавайки му свирепо излъчване. Това бе чуждо лице, напълно различно от неговото... и все пак раменете, високи и напрегнати, му напомняха на онова, което бе почувствал, когато откри яйцето на Сапфира. „Двамата с теб не сме чак толкова различни — помисли си, докосвайки студения емайл. — Бихме могли да станем братя до края на вечността... Чудя се дали би одобрил действията ми?“ Той знаеше, че са направили поне един еднакъв избор — и двамата бяха задържали яйцето...

Изведнъж чу отварянето на врата и щом се обърна, видя Аря, която се приближаваше от далечния край на галерията. Тя огледа стената с онова не издаващо емоции изражение, което Ерагон бе забелязал при споровете ѝ със Съвета на старейшините. Но каквито и да бяха чувствата ѝ, бе повече от ясно, че ситуацията не ѝ се нрави.

Тя сведе глава.

— Гримстборит.

— Аря.

— Разказвал си на Ерагон митове и легенди ли?

Ганел се усмихна, но очите му останаха безизразни.

— Той трябва да разбира вярата на обществото, към което принадлежи.

— Но осъзнаването не изисква вяра — тя докосна стълба на арката. — Нито означава, че онези, които разпространяват подобна вяра, го правят заради нещо повече от... материални блага.

— Нима отричаш жертвите, които сме дали, за да донесем мир на братята си?

— Не отричам нищо, само се питам какво ли добро можеше да бъде постигнато, ако богатствата ви бяха разпределени сред нуждаещите се, гладуващите, бездомните, или дори за закупуване на провизии за Варден, вместо да ги влагате в монумент, възхваляващ собствените ви празни мечти.

— Достатъчно! — джуджето сви юмруци, а лицето му почервения. — Без нас реколтите ще загинат от суша. Реките и езерата ще донесат наводнения. Стадата ще раждат единствено уроди. Самите небеса ще се разтърсят от яростта на боговете! — Аря се усмихна. — Единствено *нашите* молитви и служби предотвратяват това. Ако го нямаше Хелцвог, къде...

Ерагон престана да следи спора. Не проумяваше упреците на Аря, но от думите на Ганел усещаше, че някак си индиректно, при това с учтив и спокоен глас, тя е заявила, че боговете на джуджетата не съществуват, поставила е под въпрос вярата на всяко джудже, влязло в храма.

След малко Аря вдигна ръка, спирайки потока думи на Ганел, и каза:

— Това е разликата помежду ни, Гримстборит. Ти си се посветил на нещо, в което вярваш, но не можеш да докажеш. Така че разногласията ни си остават. — После тя се обърна към Ерагон. — Аз Свелдн рак Ануин са насъскали жителите на Тарнаг срещу теб. Ундин, както и аз смятаме, че ще бъде най-добре да останеш зад стените на града, докато напуснем.

Младежът се поколеба. Искаше да види още от Селбедеил, но ако се задаваха беди, щеше да е най-добре да е близо до Сапфира. Той се поклони на Ганел и помоли да бъде извинен.

— Няма нужда от извинения, Сенкоубиецо — отвърна клановият вожд. После изгледа ядно Аря. — Направи каквото е нужно и дано благословията на Гунтера е с теб.

Ерагон и Аря напуснаха храма и прекосиха града, заобиколени от дузина воини. На няколко пъти момчето дочуваше виковете на ядосана тълпа нейде по долните нива. Камък отскочи от близкия покрив и привлече погледа му към тъмни валма дим, издигащи се от покрайнините на Тарнаг.

Веднага щом влезе в покоите си, си сложи ризницата, закачи наколениците и налакътниците, вдигна качулката, положи шлема... Накрая взе щита. Прерови раницата и дисагите си, а после изтича на двора и приседна до Сапфира.

— *Тарнаг е като разровен мравуняк* — лениво отбеляза тя.

— *Да се надяваме, че няма да бъдем ухапани.*

Скоро и Аря се присъедини към тях, както и група от петдесет тежковъоръжени джуджета, които се разположиха в средата на двора. Те чакаха с безизразни лица, говорейки си с ниско ръмжене, докато гледаха залостената порта и планината зад нея.

— Боят се — каза Аря, сядайки до Ерагон. — Страх ги е, че тълпите ще ни попречат да достигнем саловете.

— Сапфира може да ни пренесе.

— И Снежноплам ли? И стражите на Ундин ли? Не, ако ни спрат, ще трябва да изчакаме яростта на джуджетата да утихне — тя се загледа в потъмняващото небе. — Лошо е, че успя да си спечелиш толкова много врагове, но от друга страна бе неизбежно. Клановете са в непрестанен спор — за всичко и всички. Онова, което радва едни, вбесява други. Така е било, така и ще бъде. Вероятно!

Той се заигра с края на ризницата си.

— Май не трябваше да приемам дара на Хротгар.

— Напротив. Както и с Насуада, направи единствения правилен избор спрямо ситуацията. Ако някой има вина, то това е Хротгар. Със сигурност е бил наясно с последствията от подобна стъпка.

В настъпилата неловка тишина Ерагон погледна нежно към Аря и неуверено запита:

— Имаш ли семейство в Ду Велденварден?

Мина много време, преди Аря да отговори:

— Не и близки роднини.

— А... а защо?

Тя отново се поколеба.

— Не одобрих избора ми да стана пратеник и посланик на кралицата. Сметнах го за... неподобаващ. Когато игнорирах техните възражения и позволих да татуират на рамото ми Яве — което символизира, че отдавам живота си за доброто на нашата раса, същия като на пръстена на Бром, — те се отрекоха от мен и отказаха да ме видят отново.

— Но това е било преди повече от седемдесет години! — възкликна той.

Аря отвърна поглед, скривайки лице зад дългата си коса. Ерагон се опита да си представи какво ли е било за нея — отхвърлена от семейството си и изпратена да живее сред две напълно чужди раси.

„Нищо чудно, че е толкова студена“ — осъзна той.

— Има ли други елфи извън Ду Велденварден?

Все още покрила лице, тя каза:

— Трима от нас бяха пратени от Елесмера. Фаолин и Гленвинг винаги пътуваха с мен, когато носехме яйцето на Сапфира между Ду Велденварден и Тронхайм. Само аз оцелях след засадата на Дурза.

— Какви бяха те?

— Горди воители. Гленвинг обичаше да говори с птиците наум. Можеше с часове да стои в гората, заобиколен от ято пойни птички, и да слуша трелите им. После ни пееше най-красивите мелодии, които можеш да си представиш.

— А Фаолин? — Аря не отговори, а ръцете ѝ се стегнаха около лъка ѝ. Но вместо да се смути, Ерагон смени темата: — Защо ненавиждаш толкова силно Ганел?

Тя внезапно се обърна към него и докосна бузата му с нежните си пръсти. Той трепна от изненада.

— Това е разговор за друго време — каза тя. После стана и тръгна.

Объркан, Ерагон зяпна гърба ѝ.

— *Не разбирам* — каза той, облягайки се на корема на Сапфира. Тя изсумтя, развеселена, а после го обви с врата и опашката си и не

след дълго заспа.

Докато в долината се спускаше здрач, Ерагон се бореше със съня. Реши да проучи магията, обвила огърлицата на Ганел, но не успя да я пробие. Опита отново и отново и когато откри само пазещите заклинания на жреца, се отказа и я върна под туниката си. После придърпа щита над себе си и се излегна в очакване на нощта.

Още при пукването на зората — макар че самата долина щеше да остане в плен на сенките чак до средата на деня — Ерагон скочи и разбута Сапфира. Отдавна накрак, джуджетата вече смазваха оръжията си, за да могат да се прокраднат през Тарнаг, без да ги усетят. Ундин помоли младежа да увие с парцали ноктите на Сапфира и копитата на Снежноплам. Когато всички бяха готови, войниците се построиха в каре около Ерагон, Сапфира и Аря, портите бяха отворени дори без звук и заедно потеглиха към езерото.

Тарнаг изглеждаше като изоставен. В къщите от двете страни на празните улици джуджетата спяха и сънуваха. Малцината, които срещнаха, изчезваха като призраци в сумрака. При портите на всяко ниво стражът им махваше, без да отрони и звук. Скоро напуснаха жилищните квартали и се озоваха сред голите полета в основата на Тарнаг. Отвъд тях достигнаха каменен кей, връзан дълбоко в неподвижната сива вода. До него бяха вързани два широки сала, готови за пътуване. На първия чакаха три джуджета, а на втория — четири. Когато видяха Ундин, те се поклониха.

Ерагон помогна на слугите да вържат очите на Снежноплам и търпеливо поведе пръхтящия кон към втория сал, където го спънаха и вързаха. Сапфира скочи в езерото. Бяха готови за път.

На сбогуване Ундин хвана ръката на Ерагон.

— Тук се разделяме. Давам ти най-добрите си хора. Те ще те бранят, докато достигнеш Ду Велденварден. — Ерагон се опита да му благодари, но Ундин поклати глава. — Недей, това е мой дълг. Срамувам се, че престоят ти бе помрачен от омразата на Аз Свелдн рак Ануин.

Ерагон се поклони, а после се качи на първия сал с Орик и Аря. Въжетата бяха развързани и джуджетата се отблъснаха от брега с дълги пръти. И докато зората настъпваше, двата сала се понесоха към

устиято на Аз Рагни. До тях Сапфира пореше водата с мощните си лапи.

[1] Непреводима прилика между „father“ и „farthen“. — Б.пр. ↑

ДИАМАНТИ В НОЩТА

„Империята оскверни дома ми“.

Това бяха мислите на Роран, докато слушаше изпълнените с мъка стонове на мъжете, ранени по време на битката с Ра'зак и войниците миналата нощ. Той трепереше от страх, ярост и трескавия студ, който обсебваше тялото му. Бузите му запламтяха, дъхът му се учести. И бе тъжен, толкова тъжен... сякаш стореното от натрапниците бе унищожило завинаги невинността на детството му.

Роран остави лечителката Гертруде да се грижи за ранените и тръгна към къщата на Хорст, прескачайки импровизираните барикади между къщите: дъски, бъчви и купчини камъни... и разбитите рамки на двете каруци, унищожени от експлозивите на Ра'зак. Купчините изглеждаха толкова крехки и безполезни.

Малцината, които се движеха из Карвахол, гледаха с празни очи, покосени от мъка и изтощение. И Роран бе изморен до смърт. Не беше спал от предишната нощ и се чувстваше разглобен от нанесените и получените в боя удари.

Още преди да успее да влезе, Илейн го пресрещна на вратата на трапезарията и махна по посока на гласовете в трапезарията.

Веднага след битката първенците на Карвахол се бяха събрали, в опит да решат какво трябва да предприеме селото и дали Хорст и сподвижниците му трябва да бъдат наказани за своеволието си. Обсъждането продължаваше вече цяла сутрин.

Роран надзърна в стаята. Около дългата маса седяха Биргит, Лоринг, Слоун, Гедрик, Делвин, Фиск, Морн и още неколцина. Също и Хорст.

— И пак повтарям, че беше глупаво и безразсъдно! — пенеше се Киселт, надигайки се на кокалестите си лакти. — Нямахте право да ни поставяте в опасност...

Морн махна с ръка.

— Приключихме с това. Вече няма значение дали е *трябвало*, или не е *трябвало*. Беше направено и самият аз го подкрепям —

Куимби бе мой приятел, както и на всеки от нас. Повече от ясно е каква съдба чака Роран. Чудовищата ще го изядат... Сега е много важно да решим как да се измъкнем от бедата.

— Лесно, като избием войниците — излая Слоун.

— А после? Ще дойдат още и ще ни удавят в море от кръв. Дори и да предадем Роран, няма да постигнем нищо. Чухте Ра'зак — ще ни убият, ако го защитаваме, и ще ни поробят, ако им го оставим. За вас може и да е изход, но аз по-скоро бих умрял, отколкото да живея като роб. — Морн поклати глава, а устата му ядно потръпна. — Не можем да оцелеем.

Фиск се наведе напред.

— Бихме могли да избягаме.

— И къде ще отидем? — сурово го сръза Киселт. — Зад гърба ни лежи Гръбнака, а войниците са блокирали пътя към останалата част на Империята.

— Вината е твоя — извика Тейн, насочвайки треперещ пръст към Хорст. — Ще изгорят къщите ни и ще избият децата ни заради теб. Заради теб!

Ковачът се изправи толкова бързо, че столът му падна назад.

— Къде е честта ти, човече? Нима ще ги оставиш да ни изядат, без да отвърнеш на удара?

— Да, ако другото означава самоубийство.

Тейн ги огледа трескаво и излетя от стаята, минавайки край Роран. Лицето му бе изкривено от страх.

Гедрик забеляза младежа и му махна да влезе.

— Ела, ела, чакахме те.

Роран усети върху себе си погледите на всички.

— Как мога да помогна?

— Всички сме съгласни поне с едно нещо — няма да постигнем нищо, ако те предадем на Империята — каза Гедрик. — Вече е без значение и дали е имало смисъл да го сторим по-рано. Единственото важно сега е да се подготвим за друга атака. Хорст ще изкове върхове за копия и други оръжия, ако има време, Фиск се съгласи да приготви щитовете — за щастие неговата работилница не изгоря. Но някой трябва да се занимава с организация на защитата и бихме искали да си ти. Ще получиш цялата необходима помощ.

Роран кимна.

— Ще направя всичко възможно.

Тара се изправи от мястото до Морн, извисявайки се над съпруга си. Тя бе едра жена, с посребряваща черна коса и силни ръце, които можеха да извият пилешки врат със същата лекота, с която разтърваваше побойници в кръчмата.

— Гледай да е така, Роран, или ще има още погребения — каза тя и се обърна към Хорст: — Преди да продължим с всичко това, трябва да погребем мъжете си. И... да пратим децата в безопасност, може би във фермата на Коули в Ност Крийк. Илейн, и ти трябва да заминеш.

— Няма да оставя Хорст — отвърна спокойно съпругата на ковача.

Тара се наежи.

— Тук няма място за бременни в петия месец. Ще изгубиш детето, ако продължиш да търчиш както досега.

— Това не е сигурно, но със сигурност ще го загубя, ако се тревожа какво става тук. Ще остана като всяка друга жена в Карвахол.

Хорст заобиколи масата и нежно пое ръката ѝ.

— И аз не бих искал да бъдеш другаде, освен до мен. Децата обаче наистина трябва да заминат. Трябва да проверим дали пътят до фермата на Коули е безопасен.

— Не само това — намеси се Лоринг. — Трябва да се разберем и за още нещо. Никой от нас не бива да има вземане-даване със семействата от долината, като изключим Коули, разбира се. Те не могат да ни помогнат, а ние не трябва да насъскваме осквернителите срещу тях.

Всички се съгласиха и събранието приключи, а участниците му се пръснаха из Карвахол, за да се съберат отново, заедно с по-голямата част от селото, в малкото гробище зад дома на Гертруде.

Десет увити в саван тела бяха наредени до гробовете си. На гърдите на всяко лежеше китка бучиниш, а на шията — сребърен амулет.

Гертруде застана пред събралите се селяни и бавно изрече имената на умрелите:

— Пар, Виглиф, Гед, Бардрик, Фаролд, Хейл, Гарнър, Келби, Мелколф и Албем.

Тя постави черни камъчета върху очите им, после вдигна ръце и лице към небето и запя песента на мъртвите. От очите ѝ потекоха

сълзи, а гласът ѝ се издигаше и спускаше с древните думи, стенойки, въздишайки и виейки със скръбта на селото. Пееше за земята, за нощта и за вечната съдба на човека, от която никой не можеше да избяга.

Когато и последният тъжен рефрен се стопи в тишината, семействата на загиналите излязоха, за да възхвалят делата на онези, които бяха загубили. После ги погребяха.

Докато Роран слушаше, погледът му се насочи към купчината пръст, под която лежах тримата безименни войници. „Един убит от Нолфаврел и двама от мен“. Все още усещаше как мускулите и костите им поддават... пукат се... хлътват под чука му. Жлъчката му се обърна и трябваше да стисне уста, за да не повърне пред цялото село. „Аз съм този, който ги унищожи“. Дори не бе помислял, че някога ще убие, а сега бе отнел повече живот от всеки друг в Карвахол. Ръцете му бяха белязани с кръв...

Побягна от погребението, без дори да поговори с Катрина, и запраши към хълма, от който можеше да огледа целия Карвахол и да прецени как най-добре да го защити. Къщите бяха твърде пръснати. Не можеше се оформи защитна линия, като се укрепят разстоянията между тях. А и идеята — сражението да се допусне вътре в селото — бе лоша. „Река Анора защитава западния ни фланг — помисли си той, — но останалата част на Карвахол... не можем да я опазим дори от дете... Каква достатъчно силна преграда бихме могли да издигнем за малкото време, с което разполагаме... И от какво?“

После се сепна, притича до средата на селото и извика:

— Моля всеки, който е свободен, да ми помогне да отсека дърва!
— След минута на улицата изскочиха няколко човека. — Елате, още! Всички трябва да помогнат!

Роран изчака, докато групата около него нарасна достатъчно.

Дармен, един от синовете на Лоринг, запита:

— Какво планираш?

Младежът повиши глас, така че всички да могат да го чуят.

— Трябва ни стена около Карвахол. Колкото по-дебела, толкова по-добре. Ако съберем големи дървета, поставим ги легнали и наострим клоните им, Ра'зак доста ще се озорят, докато минат през тях.

— Колко дървета мислиш, че ще са нужни? — запита Орвал.

Роран се поколеба, опитвайки се да измери обиколката на Карвахол.

— Поне петдесет. Може би шестдесет, за да го направим както трябва. — Мъжете почнаха да ругаят и да спорят. — Чакайте! — Роран изброи хората в тълпата. Оказаха се четиридесет и осем. — Ако всеки от вас успее да отсече дърво през следващия час, ще сме почти готови. Можете ли да се справите?

— За какви ни имаш? — провикна се Орвал. — Последния път, когато ми отне цял час да отсека дърво, бях на десет!

— Ами бодливи храсти? — обади се Дармен. — Можем да покрием дърветата с тях. Не познавам човек, който да може да се катери през бодливи растения.

Роран се усмихна.

— Страхотна идея. Пратете децата си да оседлаят конете ви, за да извлечем дърветата. — Мъжете се пръснаха из Карвахол да си намерят брадви и триони за работата, а Роран спря Дармен и му каза: — Искам да съм сигурен, че дърветата ще имат остри клоно по целия дънер, иначе няма да ни вършат работа. Заеми се с това!

— А ти къде ще си? — попита го мъжът.

— Ще работя по друга отбранителна линия.

Роран го остави и се затича към къщата на Куимби, където свари Биргит да кове дъски върху прозорците.

— Да? — обърна се тя към него.

Той бързо ѝ обясни плана си с дърветата.

— Искам също така да изкопаем ров зад преградата, за да забавим всеки, който успее да я пробие. Може дори да забием на дъното остри колове и да...

— Накъде биеш, Роран?

— Искам да организирам жените и децата, както и всички други, които успееш, да копаят. Не мога да се справя сам, а и нямаме много време... — той я погледна право в очите. — Моля те.

Биргит се намръщи.

— Защо аз?

— Защото също като мен имаш причина да мразиш Ра'зак и съм сигурен, че ще сториш всичко по силите си да ги спреш.

— Да — прошепна жената, а после бързо плесна с ръце. — Добре, както искаш. Но никога няма да забравя, Роран Гароусон, че ти

и твоето семейство подписахте смъртната присъда на мъжа ми.

После излезе, преди да успее да ѝ отговори.

Роран прие враждебността ѝ за самообладание. Имайки предвид загубата ѝ, не беше неочаквано. Имаше късмет, че не бе обявила кървава вражда. После тръсна глава и се затича там, където главният път влизаше в Карвахол. Това бе най-слабото място в отбраната и трябваше да бъде двойно подсигушено. „Не трябва да оставяме Ра’зак отново да си пробият път с огън и взрив“.

Роран привика Балдор и заедно започнаха да копаят ров през пътя.

— Скоро ще трябва да те оставя — предупреди го приятелят му, замахвайки яростно с кирката. — Баща ми има нужда от мен в ковачницата.

Роран изсумтя и продължи да върти лопатата, а докато работеше, в главата му отново се настани ужасното *усещане* за това как чукът му смазва човешко тяло, сякаш е прогнил дънер. Догади му се и падна на колене. Чак тогава забеляза, че цял Карвахол бръмчи като кошер. Хората се подготвяха за следващата атака.

Когато дълбокият до кръста ров бе готов, Роран отиде в работилницата на дърводелеца Фиск за трупи. Извлачи ги с коне до главния път, намести единия им край в рова, другия заостри със секирата и скоро непробиваемата бариера пред Карвахол бе почти готова.

Докато застопоряваше трупите, се появи Дармен.

— Отсякохме дърветата. В момента ги поставят по местата им.

Роран го последва до северния край на Карвахол, където дванадесет човека се бореха с четири зелени бора, опитвайки се да ги подредят в редица. Впряг коне тъкмо отиваше обратно към хълмовете, подканван от камшика на младо момче.

— Повечето помагат в пренасянето на дърветата. Останалите ги обхвана вдъхновението. Мисля, че когато ги оставих, възнамерявах да изсекат цялата гора.

— Добре, допълнителният материал ще ни свърши работа.

Дармен посочи купчината гъсти шипкови храсти, която бе струпана в края на нивата на Киселт.

— Отрязвах тези до Анора. Използвай ги както намериш за добре. Аз отивам за още.

Роран стисна ръката му и се отправи към източния край на селото, където дълга върволица жени, деца и мъже копаеха начело с Биргит, която се бе изпънала като генерал и разпределяше задачите. Ровът вече бе широк пет крачки и дълбок две. Когато жената спря, за да си поеме въздух, Роран подхвърли:

— Впечатлен съм.

Тя отметна кичур коса, без да го погледне.

— Ние така и така бяхме прекопали земята. Това направи задачата по-лесна.

— Имаш ли лопата и за мен? — запита той. Биргит посочи купчината сечива от другата страна на рова. Вървейки натам, Роран зърна медния отблясък на косата на Катрина сред редицата приведени гърбове. До нея Слоун мушкаше меката почва яростно и настървено, сякаш се опитваше да разцепи кожата на земята, да обели глинената ѝ обвивка и да достигне до самото ѝ сърце. Очите му бяха диви, а зъбите — оголени в страшна гримаса, въпреки праха и мръсотията, покрили лицето му. Роран потрепери при вида му, подмина бързо, за да не срещне кръвнишкия поглед, сграбчи лопата и веднага я заби в земята.

Денят напредваше. Не бяха спирали нито за почивки, нито за храна. Ровът растеше все по-дълъг, все по-дълбок, докато не обгърна две трети от селото, достигайки до самата река Анора. Изкопаната пръст бе струпана по вътрешната му страна, за да попречи на всеки, опитал се да го прескочи... или да се изкачи по него.

Стената от колове бе завършена в ранния следобед. Роран спря да копае и помогна да подострят безбройните клонки, които бяха преплетени колкото се може повече, и да наместят мрежата от бодливи храсти.

До вечерта укрепленията бяха станали по-здрави и широки, отколкото Роран се бе надявал, макар че им трябваша поне още няколко часа работа, за да ги завършат изцяло.

Изтощен до крайност, Роран седна да отдъхне и захапа комат хляб, зяпайки звездите. Една ръка го тупна по рамото и той се стресна. Беше Албрийч.

— Вземи — каза той и му подаде груб дървен щит и дълго шест стъпки копие. Роран кимна благодарно, а Албрийч продължи напред,

раздавайки копия и щитове на всеки, когото срещнеше.

Младежът се изправи насила, взе чука си от къщата на Хорст и пое към входа на главния път, където Балдор и още двамина стояха на стража.

— Събудете ме, когато усетите, че не можете без почивка — каза им той и легна на меката трева под стряхата на близката къща. Нареди оръжията до себе си, за да може да ги намери лесно в тъмното, и затвори очи, жаден за сън.

— Роран.

Шепотът дойде откъм дясното му ухо.

— Катрина? — той замига на пресекулки, докато тя вдигаше капака на фенера. — Какво правиш тук?

— Искях да те видя.

Очите ѝ, големи и влажни, бяха потъмнели от нощните сенки. Тя хвана ръката му и го поведе към една изоставена веранда далеч от Балдор и останалите стражи. Там постави ръце на бузите му и нежно го целуна, но той не ѝ отвърна. Тя се отдръпна и го погледна.

— Какво не е наред, Роран?

Той насила се изсмя и в смеха му нямаше топлина.

— Какво не е наред ли? Светът не е наред. Изкривен е като картина, надолу с главата — той заби юмрук в гърдите си. — И аз не съм наред. Всеки път, когато се опитам да затворя очи, виждам разбитите глави на войниците, кървящи под чука ми. Мъже, които аз убих, Катрина. И очите им... *очите* им! Те знаеха, че ще умрат, те знаеха, че не могат да сторят нищо, за да го предотвратят — той потрепери в мрака. — Те знаеха... И аз знаех... и все пак трябваше. Не можех да не... — думите му избягаха и той почувства горещи сълзи по страните си.

Катрина обгърна главата му, а Роран плачеше. Плачеше за Гароу и Ерагон, за Пар, Куимби и другите мъртъвци. И за себе си и съдбата на Карвахол. Плачеше, докато сълзите пресъхнаха и оставиха сърцето му сухо и кухо като стара черупка.

Пое дълбоко дъх, погледна към Катрина и видя нейните сълзи, блеснали като диаманти в нощта. Нежно ги изпи с устни.

— Катрина... обич моя — после го повтори, опитвайки вкуса на думите: — Обич моя. Нямам нищо, което да ти дам, освен любовта си. Но... трябва да попитам. Ще се омъжиш ли за мен?

В мътната светлина на фенера лицето ѝ се озари от лъчиста радост. После помръкна в съмнение. Беше грешка да я пита. Беше грешно тя да приема без позволенията на Слоун. Но на Роран вече не му пукаше. Той трябваше да знае! Сега!

И узна с тихия ѝ отговор.

— Да, Роран. Ще се омъжа за теб.

ПОД ПРИТЪМНЯВАЩОТО НЕБЕ

Тази нощ валя. Скупчилите се, натезжали от вода, облаци покриваха долината Паланкар като одеяло, протягайки се към планините със здрави ръце и изпълвайки въздуха с тежка студена мъгла. Застанал пред прозореца, Роран гледаше как сивата вода покрива като втора кожа дърветата и листата им. Дъждът разкапваше рова около Карвахол, дращеше с нокти по сламените покриви и стрехи, докато облаци сипеха товара си върху света. Всичко бе мокро, размито и скрито зад неуморните потоци на пороя.

До средата на сутринта бурята утихна, макар че ситният дъждец все още проникваше през мъглата и бързо напои косата и дрехите на Роран, когато пое стражата на барикадата към главния път. Младежът приклепна до изправените трупи, отърси наметалото и придърпа качулката още по-надолу върху лицето си, опитвайки се да не обръща внимание на студа. Въпреки времето той витаеше в облаци, щастлив от мисълта за съгласието на Катрина. Бяха сгодени! Блаженство? Може би! Сякаш някакво липсващо парче от света бе дошло на мястото си. Чувстваше се недосегаем, непобедим. Какво значение имаха войниците, Ра'зак и цялата проклетата Империя пред любовта? Не бяха нищо повече от въглени пред буен пожар.

При цялото си щастие обаче умът му бе концентриран върху най-важното: как да направи така, че Катрина да оцелее невредима. Откак се бе събудил, все за това мислеше. „Най-добре би било да я скрия при Коули — реши той, загледан в мъгливия път, — но Катрина никога няма да се съгласи да напусне... освен ако Слоун не й нареди. Може би ще успее да го убеди. Със сигурност желае да я спаси не по-малко от мен“.

Докато обмисляше как да заговори касапина, облаци се сгъстиха отново и дъждът заплющя върху селото на жилещи вълни. Локвите заподскачаха като живи, докато капките блъскаха повърхността им, отскачайки като стреснати скакалци...

Когато огладня, Роран отстъпи мястото си на Ларн — най-младия син на Лоринг — и отиде да си намери нещо за хапване, притичвайки от стряха към стряха. Зад един ъгъл внезапно попадна на Албрийч, увлечен в лют спор с група мъже.

— Ти си сляп — ако се движим през гората, никога няма да ни видят! — крещеше Ридли. — Твоят маршрут е за идиоти!

— Опитай го, ако искаш — възрази Албрийч.

— Ще го направя!

— Таман ще ни разкажеш какъв е вкусът на стрелите.

— Може би — каза Тейн — те не са толкова тромави, колкото си ти.

Албрийч се обърна към него и изръмжа:

— Думите ти са също толкова кухи, колкото и главата ти. Не съм достатъчно глупав, че да рискувам безопасността на семейството си заради прикритието на няколко листенца, които дори не съм виждал преди.

Очите на Тейн изскочиха и бузите му станаха петнисто-морави.

— Какво? — подигра му се Албрийч. — Езика ли си гълтна?

Мъжът изрева и го удари по лицето с юмрук.

Албрийч се изсмя.

— Ръката ти е слаба като на жена — после сграбчи Тейн за рамото и го изхвърли извън верандата, чак в калта, където остана да лежи в несвяст.

Хванал копието си като сопа, Роран скочи до Албрийч, за да попречи на Ридли и останалите да му се нахвърлят.

— Стига — изръмжа той, вбесен. — Имаме други врагове. Можем да съберем съвета и той да реши спора на Албрийч и Тейн. Но после! Дотогава нямаме право да се бием помежду си.

— Лесно ти е да го кажеш — тросна се Ридли. — Ти нямаш жена и деца.

После помогна на Тейн да се изправи и заедно с останалите тръгнаха.

Роран изгледа сурово Албрийч и синината, която разцъфваше под дясното му око.

— Кой започна? — запита той.

— Аз... — Албрийч спря, направи гримаса и опипа челюстта си. — ... отидох да намеря Дармен. Ра'зак са поставили войници по

хълмовете. Имат видимост и към другия бряг на Анора, и надолу по продължението на долината. Един или двама от нас *може би* биха могли да се промъкнат край тях, без да ги забележат, но никога няма да успеем да отведем децата до Коули, без да сме принудени да убием войниците, и така да покажем на Ра'зак къде сме се запътили.

Ужасът стисна Роран за гърлото и прободеше сърцето и вените му. „Какво мога да сторя?“ Чувстваше се скован от усещането за приближаваща гибел. Въпреки това обви раменете на Албрийч с ръка.

— Хайде, ела. Гертруде трябва да те прегледа.

— Не — отвърна младежът и го отблъсна. — Тя има по-важна работа от мен.

После се затича през пороя в посока на ковачницата.

Роран проследи отдалечаващия се силует, поклати глава и влезе вътре. Намери Илейн, седнала на пода, с група деца. Заедно заточваха остриетата на копията с точила и пили. Роран махна на жената и когато излязоха от стаята, той ѝ разказа за случилото се.

Илейн прокле грубо, с което го стресна, защото никога не я бе чувал да използва такъв език. После запита:

— Дали ще започне вражда?

— Може би — призна Роран. — И двамата си размениха обиди, но онези на Албрийч бяха по-жлъчни... Тейн обаче го удари пръв. И самата ти можеш да предизвикаш вражда.

— Глупости — отвърна тя, увивайки шала около раменете си. — Това е проблем на съвета. Ако трябва да платим глоба, така да бъде, стига да избегнем кръвопролитията.

Тя се насочи към входната врата, с готово копие в ръка.

Смутен, Роран хапна хляб и месо в кухнята, после помогна на децата в работата им с остриетата и щом Фелда, една от майките, пристигна, ги остави на нейните грижи и отново излезе из Карвахол, насочвайки се към главния път.

Докато газеше сред калта, слънчев лъч пробие през пелената на облаците и освети спускащия се порой. Всяка капка заблестя с кристален огън. Роран гледаше, изпълнен с благоговение, престанал да забелязва шибачката лицето му вода. Пролуката в небето се разшири, въздухът настръхна... над по-голямата част от долината черните градоносни облаци се наежиха срещу ивицата чисто небе. Небосводът се преполови. Напоеният от дъжда пейзаж бе ярко озарен от едната

страна и покрит с тъмни сенки от другата. Колко нереално изглеждаха полетата, храстите, дърветата, реката и планините... Сякаш целият свят бе застинал в скулптура от полиран метал.

И тогава Роран мерна движение. Войник с броня, блестяща като лед, стоеше на пътя и изпиваше с очи новите укрепления на Карвахол. Когато го забеляза, се обърна и потъна в златистата мъгла.

— Войници! — закрепця Роран и скочи на крака. Искаше му се лъкът да е тук, но го беше оставил вътре, за да предпази тетивата от влагата. Единствената му утеха бе, че в този дъжд войниците още по-трудно щяха да опазят оръжията си сухи.

От къщите наизскачаха мъже и жени и се скупчиха покрай рова, втреничени през стената от преплитащи се борове. Дългите клони тежаха от влагата — същински кристали, отразяващи напрегнатите им очи.

Досами Роран бе застанал Слоун. Касапинът стискаше един от дървените щитове на Фиск в лявата си ръка и извит като полумесец сатър в дясната. На колана му бяха препасани грамадни ножове, наточени като бръснач. Кимна сухо на младежа, а после и двамата се загледаха в посоката, в която бе избягал войникът.

След по-малко от минута съскащите гласове на Ра'зак достигнаха до тях през мъглата:

— Ссс решението ссси да продължите да зззащитавате Карвахол, вие обявихте сссвоя избор и подпечатахте сссъдбата си. Ще умрете до един!

Отговори им Лоринг:

— Покажете си покритите с личинки физиономии, ако смеете, трупоядни, кривокраки, змиеоки *изчадия* такива! Ще ви разбием черепите и ще нахраним свинете си с кръвта ви!

Нещо тъмно изсвистя към тях, последвано от приглушен удар. Копието се заби във вратата, само на сантиметър от лявата ръка на Гедрик.

— Прикрийте се! — извика Хорст от средата на барикадата.

Роран коленичи зад щита си и погледна през тънката като косъм цепнатина между две от дъските. И точно навреме, защото половин дузина копия прелетяха над стената от дървета и се забиха сред прикритите селяни.

Прозвуча агонизиращ писък.

Сърцето на Роран подскочи болезнено. Беше се задъхал, макар и да не бе помръднал, а ръцете му бяха лепкави от пот. Чу звук от счупващо се стъкло някъде в северния край на Карвахол... а после тътена на експлозия и счепващо се дърво.

Извъртайки се рязко, двамата със Слоун се затичаха през селото и попаднаха на шестима войници, които извлачваха парчетата от няколко дървета. Зад тях, бледи като призраци в дъжда, двамата Ра'зак се носеха на черните си коне. Без да забавя скорост, Роран се хвърли върху близкия войник, замахвайки с копието си. Първите му два удара бяха отблъснати, но после успя да го прободне в бедрото и когато залитна — в гърлото.

Слоун нададе вой на див звяр и метна сатъра си, който разцепи шлема на друг войник, а после и черепа му. Двама мъже се спуснаха към него с извадени мечове. Слоун отстъпи и блокира атаките им с щита си. Единият войник замахна толкова силно, че острието му остана забито в ръба на дървото. Слоун го придърпа по-близо, извади касапски нож от колана и го заби в окото му. После грабна сатър и започна да се върти около другия, с безумна усмивка.

— Дали да те изкормя и да те провеса на кука? — пееше си той през ужасяващ кръвожаден смях.

Роран изгуби копието си в битката си със следващите двама войници. Едва успя да извади чука си навреме, за да спре меча, насочил се към крака му. Войникът, който бе успял да му вземе оръжието, сега го запрати по него, прицелил се в гърдите му. Роран пусна чука, сграбчи дръжката напред полет, завъртя го и го заби през бронята в ребрата на мъжа, който го бе метнал. Отново невъоръжен, младежът отстъпи пред другия войник, препъна се в нечий труп и разряза прасеца си на един меч, докато падаше. Успя да се претърколи и избягна удара, драпайки отчаяно сред дълбоката кал в търсене на нещо, *каквото и да било*, което да използва за оръжие. Пръстите му напипаха някаква дръжка и той я извади от мръсотията. Замахна към дясната ръка на войника и отрязва китката му.

Мъжът зяпна глуповато в блестящото от дъжда чуканче и сякаш усетил неизбежното, изпусна едно:

— А...

— Аха — кимна му Роран и го обезглави.

Последният войник се паникьоса и хукна към безчувствените фантоми Ра'зак, сподирен от гръмогласните псувни на Слоун. Когато мъжът най-сетне проби блестящата стена от дъжд, Роран с ужас видя как двете черни фигури се наведоха на седлата си и впиха изкривените си ръце във врата му. Жестоките им пръсти се стегнаха, мъжът изкрещя отчаяно, сгърчи се и се отпусна безжизнен. Ра'зак метнаха трупа зад седлото на единия кон и се скриха в мъглата.

Роран потрепери и погледна Слоун, който чистеше остриетата си.

— Би се много добре — каза младежът. Никога не бе подозирал, че в касапина се крие такава свирепост.

Слоун му отговори с тих глас:

— Никога няма да докопат Катрина. Никога, дори ако трябва да ги одера живи или да се преборя с хиляда ургала. Ще съборя самото небе и ще удавя Империята в собствената ѝ кръв, преди да допусна, дори да докоснат дъщеря ми.

После стисна устни, прибра ножовете си в колана и започна да влачи трите сцепени дънера обратно на мястото им.

Междувременно Роран издърпа мъртвите войници през отъпканата кал далеч от укрепленията. „Ето че убих петима“. Когато привърши, се огледа с почуда. Не чуваше нищо друго освен съскането на дъжда. „Защо никой не дойде да ни помогне?“

Питайки се какво ли се е случило, той се върна със Слоун на мястото на първата атака. Двама войници висяха безжизнено на хлъзгавите клони на дървесната стена, но не това задържа вниманието им. Хорст и другите селяни се бяха скупчили около малко телце. Дъхът на Роран секна. Това бе Елмунд — синът на Делвин. Десетгодишното момче бе пронизано от копие в главата. Родителите му седяха проснати в калта до него, а лицата им бяха празни и безжизнени, като изваяни от камък.

„Трябва да направим нещо“ — простена Роран, падайки на колене. Да изгубиш първороден син. Син, който никога нямаше да порасне висок и силен и да заеме мястото на баща си в Карвахол... Гибелта на детето бе смазала всички. „Катрина... децата... те трябва да бъдат скрити. Но къде?... Къде?... Къде?... **КЪДЕ!**“

ПО БУЙНИЯ ПОТОК

Първия ден след напускането на Тарнаг, Ерагон се опита да научи имената на стражите, пратени от Ундин. Те бяха Ама, Трига, Хедин, Ексвар, Дютмер, Торв и Шргниен. Младежът така и не можа да произнесе последното, но поне разбра, че означавало *вълче сърце*.

В центъра на всеки от саловете имаше малка кабина. Ерагон предпочиташе да прекарва времето си, седнал на ръба на дървените трупи, гледайки как се носят бавно покрай планините Беор. Рибарчета и врани прелитаха над чистата река, а по блатистите брегове сини чапли стърчаха на подобните си на кокили крака. Брегът бе плетеница от светли петна, защото слънчевите лъчи се пречупваха през клоните на леските, буковете и върбите. От време на време някоя голяма жаба изквакваше от скривалището си сред папратите.

Когато Орик седна до него, Ерагон каза:

— Красиво е.

— Така си е.

Джуджето тихо запали лулата си.

Ерагон се заслуша в скърцането на дървото и въжетата, докато Трига движеше сала с дългия прът, вклинен в задната част на кърмата.

— Орик, можеш ли да ми кажеш защо Бром се е присъединил към Варден? Знам толкова малко за него. През по-голямата част от живота ми той бе просто селският разказвач.

— Той не се е *присъединявал* към Варден. Той *създаде* организацията. — Орик замълча, за да изтърси малко пепел във водата. — Когато Галбаторикс стана крал, Бром се оказа единственият все още жив Ездач, който се опълчи на клетвопрестъпниците.

— Но тогава той не е бил Ездач. Драконът му е бил убит в битката при Дору Араеба.

— Е, така или иначе бе трениран за Ездач. Бром организира приятелите и съюзниците на Ездачите, принудени да избягат в изгнание. Именно той убеди Хротгар да пусне Варден да живеят във Фардън Дур и осигури подкрепата на елфите.

Те помълчаха известно време.

— Но защо се е отказал от водачеството? — запита Ерагон.

Орик се усмихна криво.

— Може би никога не го е искал. Това бе, преди Хротгар да ме осинови, така че не съм виждал много-много Бром в Тронхайм... Той непрестанно се бореше с клетвопрестъпниците.

— Твоите родители са мъртви?

— Аха. Шарката ги покоси, когато бях млад, и Хротгар бе достатъчно добър да ме приветства в залата си. И тъй като нямаше собствени деца, реши да ме направи свой наследник.

Ерагон си помисли за шлема си, белязан от символа на Ингетум. „Хротгар бе добър и към мен“.

Когато настъпи следобедният здрач, джуджетата поставиха по един фенер в ъглите на саловете. Червената им светлина позволяваше да се вижда в тъмното. Ерагон се приближи до Аря и загледа чистите им лъчи.

— Знаеш ли как са направени? — запита той.

— С магия, която дарихме на джуджетата преди много години. Те я използват с невероятно майсторство.

Той вдигна ръка и се почеса по брадичката и бузите, усещайки наболата на места брада.

— Можеш ли да ме научиш на други магии, докато пътуваме?

Тя се обърна към него грациозно, въпреки неравните трупи на сала.

— Не е редно да го правя. Очаква те учител.

— Тогава поне ми кажи какво значи името на меча ми? — запита Ерагон.

Гласът на елфката бе много мек:

— *Страдание*. И това носеше, докато не стана твой.

Той погледна Зар'рок с неохота. Колкото повече научаваше за оръжието, толкова по-злоещо му се струваше. Сякаш острието можеше да причини злина по своя собствена воля. „Не стига че Морзан е избивал с него Ездаци, но и самото му име — Зар'рок — е зло“. Ако Бром не му го бе дал и ако не беше фактът, че мечът не можеше да се изтъпи или счупи, Ерагон щеше да го хвърли в реката на мига.

Преди да се стъмни съвсем, той реши да полети със Сапфира. Правеха го за пръв път от напускането на Тронхайм. Носеха се над Аз Рагни, където въздухът бе студен и рядък, а водата приличаше на лилава лента в далечината. Тъй като не разполагаше със седло, Ерагон стискаше здраво Сапфира с коленете си. Усещаше как твърдите ѝ люспи се търкат в белезите от първия им полет.

Докато драконът се накланяше наляво, за да улови едно въздушно течение, той видя как от планините под тях три кафяви точки се изстреляха нагоре и започнаха да се издигат с голяма скорост. В началото Ерагон ги взе за соколи, но когато се приближиха, осъзна, че тези животни са дълги поне двадесет стъпки, с тънки опашки и кожести криле. Всъщност приличаха на дракони, макар и телата им да бяха по-малки и слаби, по-змиевидни от това на Сапфира. А и люспите им не блестяха и бяха покрити със зелени и кафяви петна. Възбуден, младежът ги посочи на Сапфира.

— *Възможно ли е да са дракони?* — запита я той.

— *Не знам.*

Тя се зарея на едно място, за да изчака приближаващите се със спираловидни движения създания. Новодошлите изглеждаха озадачени. Понесоха се към тях, но в последния момент се отклониха и продължиха нагоре със съсък.

Ерагон се ухили и напрегна ума си, в опит да докосне мислите им. Тогава обаче и трите се отдръпнаха и изреваха, отваряйки устите си като гладни змии. Пронизителният им писък бе не само физически, но и мисловен. Той прободеше ума на Ерагон с дивашка сила, в опит да го обездвижи. Сапфира също го почувства. И без да спират писъка, съществата ги атакуваха с остриете си като бръснач нокти.

— *Дръж се* — предупреди Сапфира.

Сви лявото си крило и се завъртя намясто, избягвайки двама от нападателите, а после бързо се издигна над третия. В същото време Ерагон яростно се опитваше да блокира крясъка им. В мига в който умът му се прочисти, той използва магията си.

— *Не ги убивай* — каза Сапфира. — *Искам да натрупам опит.*

Макар и създанията да бяха по-бързи, тя бе по-едра и силна. Едно от тях се спусна срещу ѝ. Сапфира се преобърна назад — с главата надолу — и го изрита в гърдите. Силата на писъка намалня, докато раненият враг отстъпи с подвита опашка.

Сапфира разпери криле и се стрелна нагоре срещу другите две чудовища. Изпъна врат и Ерагон чу дълбокия тътен между ребрата ѝ, а после огнената струя излетя с рев през челюстите ѝ. Главата на дракона се обви от синкав ореол, който проблесна по подобните ѝ на кристали люспи, докато тя не заискря цялата, сякаш озарена отвътре.

Двата драконоподобни звяра изграчиха ужасено и се хвърлиха в различни посоки. Умствената атака се стопи, докато те бягаха надалеч, отвъд билото на планината.

— *За малко да ме изсипеш* — каза Ерагон, отпусайки ръцете си, досега спазматично вкопчени във врата на Сапфира.

Тя се извърна и го погледна хитро.

— *За малко, но не съвсем.*

— *Наистина* — засмя се той.

Ободрени от тръпката на победата, те се върнаха при саловете. Докато драконът се снижаваше между две широки вълни, вдигнати от крилете ѝ, Орик извика:

— Ранени ли сте?

— Не — отвърна му Ерагон. Ледената вода се завихри около краката му. — Това друга типична за Беор раса ли беше?

Орик го изтегли на борда.

— Наричаме ги Фангур. Те не са интелигентни като драконите и не могат да издишват огън, но все пак са опасни врагове.

— Забелязахме — Ерагон започна да масажира слепоочията, за да прогони главоболието след мисловната атака на Фангур. — Сапфира обаче бе доста над нивото им.

— *Естествено* — каза тя.

— Те така ловуват — обясни Орик. — Използват ума си, за да обездвижат плячката си, а после я убиват.

Сапфира опръска Ерагон с опашката си.

— *Идеята е добра. Може би ще я пробвам при следващия лов.*

Той кимна.

— *Би могло да се окаже и полезно по време на бой.*

Аря дойде при тях.

— Радвам се, че не ги убихте. Фангур са толкова редки.

— Но пак успяват да изяждат стадата ни — изръмжа Торв от вътрешността на кабината. Джуджето излезе и отиде при Ерагон, дъвчейки раздразнително под усуканите възли на брадата си. — Недей

да летиш повече, докато се намираш в планините Беор, *Сенкоубиецо*. Достатъчно трудно е да те пазим и без да се биеш с небесни змии.

— Ще останем на земята, докато не достигнем равнините — обеща момчето.

— Добре.

Когато спряха, за да пренощуват, джуджетата завързаха саловете за две дървета близо до малко поточе, вливащо се в реката. Ама запали огън, докато Ерагон помагаше на Ексвар да издърпа Снежноплам на брега. После завързаха жребеца на една поляна.

Торв надзираваше издигането на шест широки палатки. Хедин събра дърва за подпалки, а Дютмер донесе провизии от втория сал и започна да готви вечеря. Аря пое стражата в края на лагера, а щом приключиха с останалите си задачи, към нея се присъединиха Ексвар, Ама и Трига.

Като че ли за Ерагон не остана нищо важно за вършене и той прилекна край огъня заедно с Орик и Шргниен, който свали ръкавиците си и простря ръце над пламъците. Момчето забеляза, че на всяко от кокалчетата на джуджето, освен на палците, бе поставен по един полиран метален кабър, дебел може би половин сантиметър.

— Какво е това? — запита го.

Шргниен го погледна и се засмя.

— Това са моите Аскудгамлн... моите *стоманени юмруци*. — Без да се изправя, той се изви и стовари пестника си в ствола на близкото дърво, оставяйки в кората четири симетрични дупки. — Добре удрят, нали?

Ерагон усети любопитство и завист.

— Как се правят? Искам да кажа, как се забиват в ръцете?

Шргниен се поколеба, опитвайки се да намери точните думи.

— Някой лечител те приспива дълбоко, така че да не изпитваш болка. После се... *пробиват* — нали това е думата? — ... пробиват се дупки през ставите... — той прекъсна обяснението и заговори бързо на Орик на джуджешкия език.

— Във всяка дупка се поставя метално гнездо — обясни приятелят му. — Използва се магия, за да се застопори, и когато воинът се е съвзел напълно, в тези гнезда могат да се слагат бодли с различна големина.

— Да, точно — каза Шргниен и се ухили. Той хвана габъра на левия си показалец, внимателно го изви и го извади от кокалчето си, а после го подаде на Ерагон. Момчето се усмихна, докато го въртеше в дланта си.

— И аз не бих отказал да имам *стоманени юмруци*.

— Операцията е опасна — предупреди го Орик. — Малцина кнурлан си слагат Аскудгамлн, защото лесно може да изгубиш ръце си, ако бургията стигне твърде надълбоко — той вдигна юмрук и го показа на Ерагон. — Нашите кости са по-дебели и по-здрави от вашите. Може да се окаже невъзможно за човек.

— Ще го запомня.

При все това Ерагон си представи как със своите Аскудгамлн разбива главите на бронирани ургали и направо се влюби в идеята.

След като се нахрани, младежът се прибра в палатката си. Осветен от огъня, силуетът на свилата се отвън Сапфира приличаше на фигура, изрязана от черна хартия и залепена за платнището.

Ерагон бавно нагласяше одеялата. Спеше му се, но все още не искаше да си ляга. Мислите му летяха към дома. Чудеше се как ли са Роран, Хорст и останалите му познати от Карвахол, а също и дали в долината Паланкар е достатъчно топло, за да започне засаждането на реколтата. Обзе го внезапна тъга и силен копнеж и той извади дървена паница от раницата си и я напълни до ръба. После се концентрира върху образа на Роран и прошепна:

— Драумр копа.

Както винаги водата почерня, а после се избистри и разкри желаниния образ. Видя Роран, сам, в осветена от свещ спалня. Разпозна дома на Хорст.

„Сигурно се е отказал от работата си в Теринсфорд“ — реши Ерагон.

Братовчед му бе застанал на колене и стиснал ръце, гледаше стената с изражение, което Ерагон добре познаваше. Роран се бореше с някакъв сериозен проблем. При все това изглеждаше достатъчно добре, макар и малко изтощен, и Ерагон освободи контрола си над магията. Заклинанието се разпадна и повърхността на водата се прочисти. Успокоен, Ерагон изпразни купата и легна, придърпвайки

одеялата до брадичката си. Затвори очи и потъна в топлия мрак — там, където реалността се огъва и извива пред вятъра на мисълта и където въображението разцъфтява, освободено от границите, и всичко е възможно. Скоро заспа. Дълбоко и спокойно, но точно преди да се събуди, мъгливите сънища бяха сменени от картина — ясна и жива, като истинска.

Видя измъчено черно небе, черно и алено от покрилия го пушек. Гарвани и орли кръжаха над дъжда от стрели, който летеше в двете посоки на велика битка. И един мъж, проснат в гъстата кал, с изкривен шлем и окървавена броня, а лицето му — скрито от проснатата върху него ръка.

Една бронирана длан се появи в полезрението на Ерагон. Ръкавицата бе толкова близо, че затъмни половината свят с полираната си стомана. Като безжалостна машина палецът и последните три пръста се свиха в юмрук, оставяйки показалеца да сочи към падналия мъж с неумолимостта на самата съдба.

Когато изпълзя от палатката и тръгна да се разтъпче, видението все още изпълваше ума му. Извън лагера Сапфира гризеше някакъв, покрит с козина, труп. Когато ѝ каза какво е видял, тя спря напред хапка, а после опъна врат и погълна парчето месо наведнъж.

— *Последния път твоето видение се оказа реално събитие. Дали не е така и сега. Мислиш ли, че някъде в Алагезия се води подобна битка? Точно сега?*

Той подритна един паднал клон.

— *Не съм сигурен... Бром каза, че мога да откривам само хора, места и неща, които вече съм виждал. Но онова място ми е непознато. А и първия път, когато сънувах в Теирм, все още не бях виждал Аря.*

— *Може би Тогира Иконока ще е в състояние да го обясни.*

Докато джуджета се готвеха да потеглят, Ерагон усети, че са много по-спокойни, отколкото в покрайнините на Тарнаг. Подновиха пътя си по Аз Рагни и Ексвар, който движеше сала със Снежноплам, запря с грубия си бас:

*Надолу по буйния поток
на бликащата кръв на Килф
се носим, криволичейки с нашия сал,
за огнище, клан и чест.*

*Под небесното царство на орлите,
през горите на ледените вълци,
плаваме на окървавения сал,
за желязо, злато и диаманти.*

*Нека ръката ми стиска брадвата
и бронята пази моя камък,
когато напускам своя бащин край
към пустите земи отвъд него.*

Другите джуджета се присъединиха към Ексвар и неусетно преминаха на своя език. Ниският тътен на гласовете им сподиряше Ерагон, докато той внимателно пристъпваше към предната част на сала, където Аря седеше със скръстени крака, вперила очи във водата.

— Присъни ми се... видение — каза й. Тя го погледна любопитно и той й описа картините от съня си. — Ако това е някакво предсказание...

— Не, не е — каза Аря. Говореше бавно, за да избегне евентуално недоразумение. — Размишлявах дълго над това — как си ме видял, затворена в Гил'еад — и мисля, че докато съм била в безсъзнание, духът ми е търсел помощ напосоки.

— Но защо точно аз те открих?

Аря кимна към мястото, където Сапфира се люшкеше във водата.

— По време на петнадесетте години, в които пазех яйцето на Сапфира, привикнах с присъствието й. Когато съм докоснала сънищата ти, вероятно съм търсела нещо познато, каквото и да е.

— Наистина ли си достатъчно силна да се свържеш с някой от Теирм чак от Гил'еад, дори и упоена?

Призрачна усмивка докосна устните на елфката.

— Бих могла да стоя на самите порти на Вроенгард и пак да си говоря с теб също толкова ясно, колкото и сега — после замълча за

момент. — Щом не си ме търсил магически в Теирм, значи и този сън е дошъл по-скоро като предчувствие. А предчувствието е най-силно точно при владеещите вълшебства и магии.

Салът се разклати леко и Ерагон стисна мрежата, покриваща провизиите.

— Ако това, което видях, със *сигурност* ще се случи, как можем изобщо да променим нещо? Важен ли е нашият избор? Ами ако сега се хвърля от сала и се удавя?

— Но няма да го направиш. — Аря докосна водата с левия си показалец и се загледа в капката, останала върху кожата ѝ като треперещо стъкълце. — Някога много отдавна елфът Маержади имал видение, че ще убие по случайност сина си по време на битка. Вместо да чака мрачното събитие, той се самоубил, спасявайки сина си, и доказвайки, че бъдещето не е предопределено. Като изключим самоубийството обаче, не можеш да сториш нищо, за да промениш съдбата си, защото не знаеш кой избор ще доведе до онова бъдеще, което си видял. — Тя обърна длан и капката падна на дървото между тях. — Знаем, че е възможно да получиш информация за бъдещето — гадателите често усещат пътищата, по които може да тръгне животът на човек, — но не сме в състояние да контролираме процеса до степен да избираме какво, къде и кога да видим.

Цялата идея за овладяване на процеса за гледане в бъдещето му се струваше силно тревожна и пораждаше прекалено много въпроси за същността на настоящето.

„Независимо дали съдбата и предопределеността наистина съществуват, единственото, което мога да сторя, е да се радвам на своето СЕГА и да живея, колкото мога по-почтено“ — помисли си Ерагон.

Но при все това не се сдържа да попита:

— Мога ли да надникна магически в собственото си минало?

Погледът на Аря отскочи рязко и улови неговия.

— Ако цениш живота си, никога не се опитвай да извършиш подобно нещо. Преди много години неколцина от нашите заклинатели се отдадоха на това да победят тайните на времето. Когато се опитаха да призват миналото, успяха да създадат само размити образи, преди магията да изсмуче енергията им и да ги убие. Не сме правили повече експерименти в тази сфера. Твърди се, че заклинанието може би ще

успее, ако участват повече магьосници, но никой не иска да поеме риска. Но дори и да видиш миналото, какво от това. Не можеш да го промениш. Как точно се получават тези предчувствия насън и как е възможно несъзнателно да извършиш нещо е въпрос, с чиито отговор се провалиха и най-великите ни магове. Вероятно тези явления са свързани със самата същност на магията... или работят по начин, подобен на наследствените спомени на драконите. Не знаем. Много от пътищата на магията все още са неизследвани. — Тя се изправи плавно. — Внимавай да не се загубиш сред тях.

ПО ТЕЧЕНИЕТО НА РЕКАТА

Докато сутринта преваляше и саловете се носеха през пролуката между планините, долината започна да се разширява. Достигнаха изхода ѝ в ранния следобед и се озоваха извън сенките на върховете наред слънчева прерия, която се простираше чак до северния хоризонт.

После течението ги понесе отвъд замръзналите чукари и стените на света изчезнаха, за да разкрият безкрайното небе на равнинната шир. Въздухът се затопли почти незабавно. Аз Рагни зави на изток и така от едната страна се виждаше планината, а от другата — равнините.

Откритото пространство явно тревожеше джуджетата. Те мърмореха напрегнато и току поглеждаха крадешком и с копнеж назад към пещеристия проход зад гърба им.

А на Ерагон слънчевата светлина му действаше ободряващо. Най-сетне щеше да се чувства наистина буден, далеч от сенките на върховете, които превръщаха три четвърти от деня в сумрак. Сапфира излетя от водата и се понесе над прерията. Летеше все по-нависоко и нависоко, докато не се превърна в петънце на лазурното небе над тях.

— *Какво виждаш?* — попита я той.

— *Огромни стада от газели на север и изток. На запад е пустинята Хадарак. Това е всичко.*

— *Никакви ургали, робовладелци или номади?*

— *Не, сами сме.*

Тази вечер Торв избра за лагер малко заливче. Дютмер се зае с вечерята, а Ерагон започна да разчиства пространството около палатката си. После извади Зар'рок и застана в стойката за бойна готовност, която му бе показал Бром при първата им тренировка. Младежът знаеше, че така и така е в неизгодна позиция спрямо

елфите, и нямаше намерение да пристигне в Елесмера, без да е във форма.

Мъчително бавно превъртя меча над главата си и го спусна надолу с две ръце, все едно посича вражески шлем. Контролирайки изцяло движенията си, се изви встрани, за да парира въображаем удар, а после се спря с изтръпнали ръце. С крайчеца на окото си забеляза, че Орик, Аря и Торв го гледат. Реши да не им обръща внимание и се концентрира върху рубиненото острие. Държеше го като змия, която може да се отскубне от хватката му и да го ухапе по ръката. Ерагон отново се обърна с гръб и направи няколко сложни движения с тренирана лекота, като бавно увеличаваше скоростта си. В ума си той вече не се намираше в сенчестия залив, а бе заобиколен от няколко свирепи ургала и Кул. Прилекна и замахна, парира, отвърна на удара, скочи на една страна и мечът му се понесе във вихър от удари. Биеше се с онази лишена от разум енергия, която го бе обладала във Фардън Дур. Биеше се, без да мисли за собствената си безопасност, промушвайки и разсичайки въображаемите си врагове.

Завъртя Зар'рок около себе си в опит да прехвърли дръжката от едната в другата си длан и... изпусна меча. Вълна от пареща божа го прониза в гърба и той падна покосен. Над себе си чуваше възбудените викове на Аря и джуджетата, но виждаше единствено блестяща червена мъгла, като кървав воал, спуснат над света. Съществуваха единствено болката. Тя замъгли всяка мисъл и здрав разум, превръщайки го в пленено диво животно, което крещеше да бъде освободено.

Когато се опомни, Ерагон лежеше в палатката, увит с одеяла. До него седеше Аря, а през входа се подаваше главата на Сапфира.

— *Дълго ли бях в безсъзнание?* — запита той.

— *Известно време. Накрая заспа. Опитах се да проникна в съзнанието ти и да го защита от болката, но докато беше в безсъзнание, нямаше как да го сторя.*

Ерагон кимна и затвори очи. Чувстваше се разбит. Цялото му тяло пулсираше. Той пое дъх и погледна Аря.

— Как да се тренирам?... — попита я тихо. — Как да се бия и използвам магия?... Когато съм просто счупена черупка...

Лицето му изглеждаше състарено с векове.

Тя му отвърна също толкова тихо:

— Можеш да стоиш отстрани и да гледаш. Можеш да слушаш. Да четеш. И да учиш.

Въпреки успокоението ѝ, той усети несигурност, дори страх в думите ѝ. Завъртя глава, за да не среща очите ѝ. Беше го срам, че е толкова безпомощен пред нея.

— Как успя Сянката да ми причини това?

— Не зная, Ерагон. Не съм нито най-мъдрият, нито най-силният елф. Всички правим онова, на което сме способни, и ти не си виновен за нищо. Може би времето ще излекува раната ти. — Аря допря пръсти до челото му и промълви: — Се мор'ранр оно фина.

После напусна палатката.

Ерагон седна и примижа от болка, когато схванатите мускули на гърба му се обтегнаха. Той се взря в ръцете си, без да ги вижда.

— *Чудя се дали белегът на Муртаг някога е болял като моя.*

— *Не зная* — отвърна Сапфира.

Възцари се мъртвешка тишина. А после.

— *Страх ме е.*

— *Защо?*

— *Защото...* — той се поколеба. — *Защото нищо, което правя, не е в състояние да предотврати нова атака. Не знам кога и къде ще се случи, но знам, че е неизбежно. Така че чакам и всеки миг се боя, че ако вдигна нещо твърде тежко или се протегна в грешната посока, болката ще се върне. Собственото ми тяло е мой враг.*

Сапфира избоботи гърлено.

— *И аз нямам отговори. Животът е едновременно болка и удоволствие. Ако това е цената, която трябва да платиш за часовете радост, твърде голяма ли е?*

— *Да* — отсече той. Изрита одеялата и профуча към центъра на лагера, където Аря и джуджетата седяха край огъня.

— Остана ли някаква храна — запита Ерагон.

Дютмер безмълвно напълни една паница и му я подаде.

— По-добре ли си сега, Сенкоубиецо? — запита Торв почтително. Джуджета изглеждаха втрещени от видяното.

— Всичко е наред.

— Тежък товар носиш, Сенкоубиецо.

Ерагон се намръщи, сърдито се дръпна към дъното на палатките и седна сам в мрака. Чувстваше присъствието на Сапфира, но тя го остави на мира. Той изруга на глас и зачопли яростно в задушеното на Дютмер.

Точно започваше да яде, когато Орик застана до него и каза:

— Не бива да се отнасяш така с тях.

Ерагон изгледа, ядосан, скритото от сенките лице на приятеля си.

— Моля?

— Торв и другите бяха изпратени да бранят теб и Сапфира. Готови са да умрат за вас, ако се наложи, и... да оставят свещеното си погребение в ръцете ти. Трябва да го помниш. — Зъбите на Орик проблеснаха в мрака, докато се усмихваше. — Това е урок, който всеки главатар е нужно да научи. На мен Хротгар ми го наби в главата, след като метнах ботуша си по едно джудже, което бе оставило алебардата си на място, където някой можеше да я стъпче.

— Уцели ли го?

— Строших му носа — изхили се Орик.

Въпреки мрачното си настроение Ерагон не можа да не се засмее.

— Повече няма да правя така — обещавам!

Той стисна паницата с ръце, за да ги стопли. След малко се чу дрънчене на метал и джуджето извади нещо от кесията на колана си.

— Ето — каза Орик и пусна в дланта на Ерагон взел от преплетени златни пръстени. — Това е тест за ума и ловкостта. Има осем сглобки. Ако ги подредиш правилно, ще оформят един-единствен пръстен. Повярвай ми — изключително полезно занимание е, когато си разтревожен или искаш да се разсееш.

— Благодаря ти — промърмори младежът, вече заплепен от сложността на блестящото кълбо пръстени.

— Ако успееш да го сглобиш — твой е!

Когато се върна в палатката си, Ерагон легна по корем и заразглежда главоблъсканицата на мъждивата светлина на огъня, прокрадваща се през входа. Четири сглобки, прекарани през други четири. Всяка бе гладка в долната си част и несиметрично усукана плетеница в горната, където можеше да се провери през останалите сегменти. Опитваше всякакви комбинации до мига, в който, вместо да се успокои, побесня и реши, че двете редици сглобки просто не могат

да се разположат паралелно една с друга и да образуват пръстен. Но продължи да опитва с хипнотична упоритост и наистина забрави ужаса на болката в гърба.

Ерагон се събуди точно преди пукването на зората. Разтърка очи, за да прогони съня, излезе от палатката и се протегна. Дъхът му излизаше на бели облачета пара в студеното утро. Кимна на Шргниен, който беше на стража до огъня, а после отиде до брега и наплиска лицето си с ледената вода.

Концентрира се за миг и веднага откри Сапфира. Препаса колана със Зар'рок и се насочи към нея през дърветата, пръснати около Аз Рагни. Не след дълго ръцете и лицето му се покриха с роса от стената диви череша, които пресичаха пътя му. Той премина с усилие през мрежата от клони и се озова наред тихата равнина. Пред него се издигаше кръгъл хълм. А на върха му, като две древни статуи, стояха Сапфира и Аря. Те се взираха на изток, където в небето блестеше алена светлина, озаряваща равнината в кехлибарени краски.

Когато светлината озари двете неподвижни фигури, Ерагон си спомни първия изгрев на Сапфира. Тя го видя от рамката на леглото му само няколко часа след като се бе излюпила. Изглеждаше като ястреб с изострената си муцуна, блестящите очи под роговите издатини, свирепата извивка на врата ѝ и мощта, излъчвана от всеки сантиметър от тялото ѝ. Тя бе ловец и притежаваше цялата свирепа красота на хищника. Острите черти на Аря и грациозните ѝ като на пантера движения идеално допълваха тези на дракона — една приказна хармония за дракон и елф, окъпани от първите лъчи на зората.

По гръбнака на Ерагон пробяга радостна тръпка. На *тази* картина като Ездач принадлежеше и той. От всички в Алагезия, точно той бе имал честта да е част от *това тайнство*. Осъзнавайки величието на мига, от очите му потекоха сълзи и той се усмихна с дива радост, която разпръсна съмненията и страховете му в изблик на чиста емоция. Все така усмихнат, се качи на хълма и зае мястото си до Сапфира, за да посрещне новия ден заедно с нея.

Аря го погледна. Ерагон срещна очите ѝ и всичко в него се преобърна. Изчерви се, почувствал внезапна топлина от връзката с нея и усещането, че тя го разбира по-добре от всеки друг на този свят след

Сапфира. И всичко това го обърка, защото нито една жена досега не бе докосвала сърцето му.

През останалата част от деня не можа да мисли за нищо друго, освен за този момент. Караше го да се усмихва внезапно, изпълваше го със смесица от странни чувства, които не можеше да определи. Прекара по-голямата част от времето, опрял гръб в стената на кабината на сала, с кълбото от пръстени на Орик в ръце.

Около обяд подминаха една долина и втора река се вля в Аз Рагни, удвоявайки размера и скоростта ѝ. От бряг до бряг водата вече достигаше повече от миля. Джуджетата едва успяваха да удържат клатещите се като вейки салове и да избягват плаващите в бурното течение дървета.

Малко след вливането на реките, Аз Рагни изви на север и се понесе край обвит в облаци връх, който се издигаше отделно от главното тяло на Беор, като гигантска наблюдателна кула над равнините.

Щом го видяха, джуджетата се поклониха на върха и Орик каза на Ерагон:

— Това е Молдун Гордия — последната истинска планина, която ще видим до края на нашето пътешествие.

Когато завързаха саловете за през нощта, Ерагон видя, че приятелят му изважда дълга черна кутия, инкрустирана с перли, рубини и плетеници от сребро. Орик докосна леко закопчалките, а после вдигна капака, разкривайки необтегнат лък, положен върху червено кадифе. Бе от абанос, върху който нечия майсторска ръка бе инкрустирала от чисто злато сложна плетеница от лиани, цветя, животни и руни. Грехота бе да се използва подобна красота. Но Орик явно бе на друго мнение. Джуджето го обтегна, остави кутията на земята и обяви:

— Отивам за прясно месо. Ще се върна до час — и изчезна в храсталака.

Торв изсумтя неодобрително, но не понечи да го спре.

Точно след час Орик се върна с връзка дълговрати гъски.

— Намерих цяло ято, кацнало на едно дърво — каза той и хвърли птиците на Дютмер.

Докато джуджето вдигаше украсената със скъпоценности кутия, Ерагон запита:

— От какво дърво е направен лъкът ти?

— Дърво? — засмя се Орик и поклати глава. — Не можеш да направиш толкова къс лък от дърво и да запратиш стрела на повече от двадесетина метра. Ще се счупи или ще скъса тетивата само след няколко изстрела. Не, този лък е от рог на ургал!

Ерагон го изгледа подозрително, сигурен, че джуджето му се подиграва.

— Рогът не е достатъчно гъвкав, за да направиш лък от него.

— Да — изсмя се Орик. — Но не и ако знаеш как да се грижиш за него. Първо се научихме да изработваме подобни лъкове от рогове на Фелдуност, но ургалските са още по-добри. Рогът се реже напречно през средата. После се остъргва външното покритие, докато стане с подходяща дебелина. След това се оформя с вряла вода, а накрая се прикрепя към ясеново дърво с лепило от рибешки люспи и кожа от пъстърви. Задната част на дъгата се покрива с няколко слоя сухожилия, които дават на лъка еластичност. Последната стъпка е украсата. Целият процес може да отнеме и десетилетие.

— Никога преди не съм чувал за лък, който да се прави по този начин — възкликна удивен Ерагон. Описанието караше собственото му оръжие да изглежда като грубо одялан клон. — На колко далеч може да стреля?

— Виж сам — отвърна му Орик. После подаде лъка на момчето и то го пое внимателно, страхувайки се да не издраска украсата. Джуджето извади стрела от колчана си и му я подаде с думите: — Ще ми дължиш обаче една стрела.

Ерагон прилепи перата до опънатата тетива и се прицели над Аз Рагни, изненадан от тежестта му — многократно по-голяма от тази на собствения му лък, и едва успя да удържи тетивата. Стрелата изчезна, изписвайки дъга над реката, сподирена от звъntenето на отпуснатия лък, и се приземи във фонтан от пръски на половината път до другия бряг. Ерагон се концентрира, изпълни съзнанието си с магическа сила и извика:

— Гат сем оро ун лам йет.

След секунда стрелата пое обратния път и се приземи в протегнатата му длан.

— Ето — каза той. — Връщам стрелата, която ти дължах.

Орик удари юмрук в гърдите си и прибра стрелата в колчана с явно задоволство.

— Чудесно! Сега пак имам две дузини. Иначе трябваше да чакам чак до Хедарт, за да презаредя.

Той сръчно свали тетивата и прибра лъка в кутията, а нея уви в плата, който я пазеше от удар.

Ерагон забеляза, че Аря ги гледа.

— Елфите също ли използват рогови лъкове? — запита я той. — Вие сте толкова силни. Обикновен дървен лък би се строшил.

— Но не и нашите. Получаваме ги, като пеем на дървета, които не растат — отвърна тя, обърна се и пое към палатката си.

— Какво правите? Пеете ли? — слиса се Ерагон.

Няколко дни изминаха в плаване край полета, покрити със зелена трева. Планините Беор избледняваха в мъгливо-бяла стена зад тях. Задминаваха огромни стада газели и малки червени сърни, които ги оглеждаха любопитно, а после се разбягваха по бреговете.

Сега, когато Фангур вече не бяха заплаха, Ерагон често летеше със Сапфира. Това бе първата им възможност от Гил'еад насам — да прекарат толкова много време заедно във въздуха — и искаха да се възползват от нея. Освен това младежът предпочиташе да стои подалеч от претъпкания сал, където близостта на Аря го караше да се чувства неловко.

АРЯ СВИТ-КОНА

Ерагон и спътниците му следваха течението на Аз Рагни, докато тя се съедини с река Еда и свърна към непознатия изток. Точно до мястото, където се сливаха, пътешествениците слязоха на брега, за да посетят търговския пост Хедарт, където смениха саловете си с магарета. Джуджетата никога не използваха коне заради размера си.

Аря отказа предложеното ѝ животно.

— Няма да се върна в земята на предците си на гърба на магаре.

Торв се намръщи.

— А как ще поддържаш нашата скорост?

— Тичайки.

И тя с лекота надбягваше Снежноплам и магаретата, а после ги изчакваше на някоя полянка или хълм. Дори не изглеждаше уморена, когато спряха да пренощуват, нито пък пожела да обели повече от няколко думи между закуската и вечерята. Сякаш с всяка стъпка към дома се напругаше все повече и повече.

От Хедарт поеха на север, движейки се по брега на река Еда към извора ѝ — езерото Елдор.

След три дни най-сетне съзряха Ду Велденварден. Гората изглеждаше като мъглива ивица на хоризонта, но бързо се превърна в смарагдово море от вековни дъбове, букове и явори. Погледнат от гърба на Сапфира, лесът се простираше до самия хоризонт и на север, и на запад — по цялата дължина на Алагезия.

Сенките под извисяващите се корони на дървесата изглеждаха мистериозни и примамливи, а също и опасни. Там бе домът на елфите. Скрит нейде в зеленото сърце на Ду Велденварден, се издигаха Елесмера, Осилон и другите елфически градове, които малцина пришълци бяха виждали от падането на Ездачите насам и където щеше да завърши обучението му. Ерагон чувстваше, че гората е опасно място за смъртните, изпълнено със странна магия и създания.

— *Това е като друг свят — отбеляза той.*

Две пеперуди летяха в спирала една около друга, докато се издигаха над тъмните глъбини на гората.

— *Надявам се — каза Сапфира, — че ще има място за мен сред тези дървета, независимо какви пътеки използват елфите. Не мога да летя през цялото време.*

— *Сигурен съм, че са измислили начини да се грижат за драконите по времето на Ездачите.*

— *Ммм.*

Тази нощ точно когато Ерагон се опитваше да намери одеялото си, до рамото му като призрак, материализирал се от въздуха, се появи Аря. Прокрадването ѝ го накара да подскочи — не можеше да разбере как успява да се движи толкова тихо. Преди да успее да я попита какво иска, мислите ѝ докоснаха неговите:

— *Последвай ме колкото можеш по-тихо.*

Контактът го изненада също толкова, колкото и молбата. Бяха обменяли мисли по време на бягството към Фардън Дур, тъй като това бе единственият начин да общуват, докато бе в кома, но откак се бе възстановила, Аря не беше подновявала опитите си да докосва ума му. Подобно общуване бе като интимно преживяване. Винаги, когато докоснеше нечие съзнание, усещаше, че оголената му душа се докосва до друга такава. Изглеждаше му грубо и грозно да започне подобен контакт без желание от страна на Аря, а също така и като предателство към доверието ѝ. И най-важното — Ерагон се боеше, че мисловната им връзка може да разкрие обърканите му чувства към елфката, и не искаше да стане за смях заради тях.

Последва я, докато напуснаха кръга от палатки, внимателно избягвайки Трига, който бе поел първата стража. Единствено Сапфира разбра, но не ги обезпокои.

Аря седна на покрит с мъх пън, обвивайки ръце около коленете си, без да го погледне.

— *Има неща, които трябва да знаеш, преди да достигнем Серис и Елесмера, за да не изложиш себе си и мен с невежеството си.*

— *Като например? — той приклепна срещу нея, любопитен.*

Елфката се поколеба.

— *През дългите ми години като посланик на Исланзади започнах да осъзнавам, че джуджетата и хората всъщност си приличат много.*

Споделяте много еднакви вярвания и страсти. Не един човек е живял спокойно сред джуджетата, защото може да разбере културата им така, както и те разбират вашата. И двете раси обичат, мразят, бият се, копнеят и създават по един и същи начин. Приятелството ти с Орик и приемането ти в Дургримст Ингетум са пример за това. — Ерагон кимна, макар и за него разликите да бяха доста големи. — Елфите обаче не са като другите раси.

— Говориш така, сякаш ти самата не си елф — каза той, повтаряйки собствените й думи от Фардън Дур.

— Живяла съм сред Варден достатъчно години, за да свикна с обичаите им — отвърна Аря с леко ядна нотка в гласа.

— Аха... Нима твърдиш, че елфите нямат същите емоции като джуджетата и хората? Струва ми се трудно за вярване. Всички живи същества имат едни и същи основни нужди и копнежи.

— Не това исках да кажа! — Ерагон се намръщи и я загледа изпитателно. Беше необичайно да е толкова нервна. Аря затвори очи, натисна с пръсти слепоочията си и пое дълбоко дъх. — Заради дълголетието си елфите приемат вежливостта за най-важното социално качество. Не можеш да си позволиш да обидиш някого, когато последвалата разпра може да продължи с десетилетия или векове. Учтивостта е единственият начин да предотвратиш натрупването на подобна враждебност. Това невинаги успява, но ние се стремим да изпълняваме отдадено собствените си ритуали, защото те ни защитават от особено опасни състояния. Освен това елфите не са особено плодовита раса, така че е от жизнена важност да избягваме конфликта помежду си. Ако имахме същата престъпност като при вас или джуджетата, щяхме да се изтребим преди хилядолетия. Има определен начин, по който да поздравиш стражите на Серис, точни ритуали и формули, които трябва да спазваш, когато те представя на кралица Исланзади, а и около стотина различни вида обръщение към онези около теб, ако не е по-добре да си мълчиш.

— С всички тези обичаи, изглежда, само е станало по-лесно да обидиш някого — рискува да каже Ерагон.

По устните й премина усмивка.

— Може би. И двамата знаем, че ще те съдят възможно най-сурово. Ако направиш грешка, елфите ще си мислят, че си я извършил нарочно. А ако разберат, че е от незнание, ще стане още по-лошо.

Много по-добре е да те мислят за недодялан, но способен, отколкото за недодялан и неспособен, ако не искаш да те манипулират като змията в игра на руни. Циклите, в които се движи нашата политика, са потайни и дълготрайни. Това, което чуеш или видиш от някой елф сега, може да е просто ход в стратегия, която се простира хилядолетия назад и е възможно да няма нищо общо с начина, по който ще се държи същият този елф утре. Това е игра, която всички играем, но малцина контролират, и в която ти нямаш избор, освен да участваш...

Сега може би осъзнаваш защо казвам, че елфите не са като другите раси. Джуджетата също са дълголетни, но са по-плодовити от нас и нямат нито нашите задръжки, нито влечението към интригите. А хората... — Тя остави гласа си да заглъхне тактично.

— Хората правят всичко, на което са способни, с онова, което им е дадено — каза Ерагон.

— Независимо от това...

— Защо не кажеш същото и на Орик? И той ще остане в Елесмера, не само аз.

В гласа на Аря се прокрадна острота:

— Той е донякъде запознат с етикета ни. Но като Ездач, ти ще трябва да изглеждаш по-добре образован от него.

Ерагон прие аргумента ѝ, без да спори.

— Какво трябва да науча?

И така Аря започна да го учи, а чрез него и Сапфира, на условностите в елфическото общество. Първо обясни, че когато един елф срещне друг, те трябва да спрат и да докоснат устните си с два пръста, за да покажат, *че ние няма да изкривим истината в този разговор*. След това следва фразата: *Атра естерни оно телдуин*, на която се отговаря: *Атра ду евариня оно варда*.

— И — прибави Аря — ако си изключително учтив, се прибавя и трети отговор: *Ун ата мор'ранр лифа унин хярта онр*, който значи: *И нека мирът живее в твоето сърце*. Тези реплики идват от благословия, дадена ни от дракон по време на сключването на договора с тяхната раса. Тя гласи:

*Атра естерни оно телдуин,
Мор'ранр лифа унин хята онр,*

Ун ду евариня оно варда.

— Тоест: „Нека добрият късмет царува над живота ти, мирът да живее в сърцето ти и звездите да бдят над теб“.

— Как разбираш кой трябва да говори пръв?

— Ако поздравяваш някой, който има по-висок ранг от теб или искаш да почетеш някой от по-ниска каста, говориш пръв. Ако другият е с по-нисък ранг, си последен. Но ако не си сигурен в позицията си, дай на събеседника си шанс да заговори и ако той замълчи, го поздравя. Такова е правилото.

— *Това важи ли и за мен?* — запита Сапфира.

Аря взе едно сухо листо от земята и го стри между пръстите си. Зад нея джуджетата засипаха огъня с купчина пръст, така че въглените и жарта да издържат до сутринта. Лагерът избледня в сенките.

— Ти си дракон, а в нашата култура никой не стои по-високо от теб. Дори и кралицата не може да претендира за власт над теб. Можеш да правиш и говориш всичко което пожелаеш. Не очакваме драконите да спазват нашите закони.

После показа на Ерагон как да извива дясната си ръка и да я поставя над гърдите си в странен жест.

— Ще използваш този знак, когато срещнеш Исланзади — каза тя. — С него показваш, че ѝ предлагаш своята лоялност и подчинение.

— Той обвързващ ли е като клетвата ми за вярност към Насуада?

— Не, само учтивост, при това салонна.

Ерагон се опита да запомни различните форми за обръщение, които му показа Аря. Поздравите бяха различни — мъж към жена, възрастен към дете, момче към момиче, а също и според ранга и престижа. Списъкът бе безкраен, но той разбираше, че трябва да го усвои до съвършенство.

Когато запомни всичко, което можеше, Аря се изправи:

— Докато не забравяш това, ще се справиш добре.

Тя се обърна, за да си тръгне.

— Чакай — помоли я Ерагон. Той се пресегна, за да я спре, а после рязко върна ръката си, преди да е забелязала наглостта му. Елфката погледна през рамо с въпросително изражение в тъмните си очи и стомахът го присви, докато се опитваше да намери начин да

изрази мислите си на глас. Но въпреки най-доброто си желание да бъде учтив, успя да изтърси единствено: — Добре ли се чувстваш, Аря?... Изглеждаш разсеяна и се държиш нетипично, откак напуснахме Хедарт.

Лицето ѝ се вкамени като безжизнена маска, а той се укори, знаейки, че е избрал погрешния подход, макар и да не разбираше как я е обидил въпросът му.

— Когато пристигнем в Ду Велденварден, очаквам да не ме заговаряш толкова фамилиарно, освен ако не искаш да ме оскърбиш — информира го тя хладно, обърна се и потегли към лагера.

— *Тичай след нея!* — възкликна Сапфира.

— *Какво?*

— *Не можем да си позволим да ти се сърди. Върви и се извини.*

Гордостта му се разбунтува.

— *Не! Вината е нейна, не моя.*

— *Отиди да се извиниш, Ерагон, или ще напълня палатката ти с мърша.*

Това не бе празна заплаха.

— *Как?*

Сапфира помисли за момент, а после му каза какво да стори. Без да спори, той скочи и се изпречи на пътя ѝ, принуждавайки я да спре. Тя го изгледа надменно.

Той докосна пръстите си до устните и каза:

— Аря Свит-кона — използваше току-що наученото от елфката обръщение за много мъдра жена. — Думите ми бяха необмислени и затова отчаяно моля за извинение. Двамата със Сапфира се безпокояхме за здравето ти. След всичко, което си сторила за нас, ни се струваше, че най-малкото, което можем да сторим, е да ти окажем на свой ред помощ, ако имаш нужда от нея.

Аря омекна и каза:

— Оценявам загрижеността ви. И аз говорих необмислено — тя погледна надолу. В тъмното ръцете ѝ изглеждаха болезнено слаби. — Питаш какво ме безпокои, Ерагон? Наистина ли искаш да знаеш? Тогава ще ти кажа — гласът ѝ бе мек като пух, носещ се по вятъра. — Страх ме е.

Втрещен, Ерагон онемя и тя мина край него, оставяйки го сам в нощта.

СЕРИС

На сутринта на четвъртия ден Ерагон яздеше рамо до рамо с Шргниен.

— Я ми кажи, хората наистина ли имат по десет пръста на краката, както се говори? — запита джуджето. — Досега не съм излизал извън пределите на нашите земи и знам малко за вас.

— Естествено че имаме по десет пръста! — възкликна удивено Ерагон. Той се извъртя на седлото на Снежноплам, вдигна крака си, махна ботуша и чорапа и размърда пръсти пред удивените очи на Шргниен. — Вие нямате ли?

Джуджето поклати глава.

— Не, ние имаме по седем на всеки крак. Така ни е създал Хелцвог. Пет са твърде малко, а шест е лошо число, но седем... седем си е точно на мястото.

Той отново погледна към крака на Ерагон, а после пришпори магарето си напред и заговори оживено на Ама и Хелдин, които му подадоха няколко сребърни монети.

— *Мисля* — каза Ерагон, докато си слагаше ботуша обратно, — *че току-що бях в основата на някакъв бас.*

А на Сапфира това ѝ се стори невероятно забавно.

Докато здрачът се спускаше над света, а луната се издигаше високо, река Еда се приближаваше все повече и повече към покрайнините на Ду Велденварден. Те язدهа надолу по една тясна пътека — през плетениците на увивни растения и диви розови храсти, напълно разцъфнали и изпълващи вечерния въздух с приятен аромат.

Ерагон бе завладян от клокочещо нетърпение, защото си даваше сметка, че вече са в царството на елфите и съвсем близо до Серис. Той се приведе над Снежноплам и здраво стисна юздите му. И Сапфира изглеждаше обладана от възторг — носеше се над тях, махайки нетърпеливо с опашка напред-назад.

Ерагон се чувстваше като в сън. „Но сън наяве — каза си той. — Да. Тук старите легенди все още бродят по земята.“

Накрая се озоваха на малка полянка, разположена между реката и гората.

— Спрете тук — каза тихо Аря. Тя пристъпи напред напред насред буйната трева и извика на древния език:

— Излезте, братя! Няма от какво да се боите! Аз съм Аря от Елесмера. Спътниците ми са приятели и съюзници и няма да ни навредят.

После добави още десетина непознати за Ерагон думи.

Изминаха няколко минути, в които чуваха единствено реката, шумоляща зад тях. После изпод неподвижните листа долетя реплика на елфически, толкова бърза, че Ерагон не можа да я разбере.

Аря отвърна:

— Да.

Последва шумолене и накрая на поляната се появиха два елфа, а други двама пристъпиха върху клоните на един извит дъб. Онези на земята носеха дълги копия с бели остриета, а другите — лъкове. Всички бяха облечени в туники с цвят на мъх и дървесна кора, а наметалата им бяха прихванати на рамото с брошки от слонова кост. Косата на единия бе черна като на Аря. Тези на другите трима бяха с цвят на звездна светлина.

Елфите скочиха от дървото и прегърнаха Аря, смеейки се с техните ясни и чисти гласове. Сключиха ръце и затанцуваха в кръг около нея като деца, пеейки весело, докато се носеха през тревата.

Ерагон гледаше с удивление. Вечно тъжната Аря не му бе давала повод да очаква, че елфите обичат — или дори че изобщо *могат* — да се смеят. А смехът им бе толкова прекрасен, като флейти и арфи, трептящи от възторг от собствената си музика. Искаше му се да слуша тази музика вечно.

Внезапно Сапфира долетя и кацна до момчето. При нейната поява елфите извикаха изплашено и вдигнаха оръжията си. Аря им заговори бързо, сочейки към дракона и Ерагон. Когато спря да си поеме въздух, той събра кураж, свали ръкавицата на дясната си ръка, наклони длан, за да може Гедвей игнасия да улови лунната светлина, и произнесе както някога при първата му среща с Аря:

— Ека фрикай ун Шур'тугал (аз съм Ездач и приятел). — Спомняйки си вчерашния урок, той докосна устни и прибави: — Атра естерни оно телдуин.

Елфите свалиха оръжията, а на лицата им се изписа искряща радост. Те притиснаха показалци към устните си и се поклониха на него и Сапфира, изричайки отговора си на древния език.

После се изправиха, посочиха към джуджетата и се засмяха, сякаш на някаква невидима за другите шега. След това се понесоха обратно към гората, махайки възторжено ръце:

— Елате, елате!

Ерагон, Аря и Сапфира ги последваха. Джуджетата също, но с неохота, мърморейки си нещо начумерени. Естественият покрив на дърветата ги обви в кадифен мрак. На места лунната светлина пробиваше през пролуки в черупката от преплетени листа и чертаеше загадъчни пътеки. Ерагон чуваше шепота и смеха на елфите навсякъде около себе си, макар и да не можеше да ги види. От време на време им викаха, за да ги насочат в правилната посока, когато той или джуджетата се отклоняваха.

Някъде напред през дърветата гореше огън, чиито сенки се носеха като духове по покритата с листа земя. Когато Ерагон пристъпи в обсега на светлината, видя три малки колиби, сгушени около ствола на голям дъб. Високо в короната забеляза покрита с покрив платформа, от която страж на пост наблюдаваше реката и гората. Между стените на две от колибите бе вклинена тънка греда, на която се сушаха вързопи с билки.

Елфите изчезнаха в колибите и след миг изникнаха с подноси, пълни с плодове и зеленчуци, а после бързо започнаха да приготвят вечеря за своите гости. Докато работеха, си тананикаха, прескачайки от една мелодия на друга според настроението си. Когато Орик ги запита за имената им, тъмнокосият елф посочи към себе си и каза:

— Аз съм Лифаен от дома Рилвенар. А спътниците ми са Едурна, Келдин и Нарн.

Ерагон седна до Сапфира и уморено се загледа в елфите. И четиримата бяха мъже, но лицата им поразително приличаха с това на Аря — деликатни устни, тънки носове и големи, скосени очи, които блестяха под веждите им. И телата им бяха подобни — тесни рамене и слаби ръце и крака. Изглеждаха по-красиви и благородни от всеки

човек, когото Ерагон бе виждал, макар и по някакъв странен и екзотичен начин.

„Кой ли би помислил, че някога ще посетя родината на елфите?“ — запита се той, усмихна се и се облегна на една от колибите, унесен от топлината на огъня.

Над него дълбоките сини очи на Сапфира поглъщаха всяко движение на елфите с неотклонно внимание.

— *Магията струи от тази раса. Толкова по-различна е от хора и джуджета — отбеляза тя накрая. — Не произхождат нито от земята, нито от камъка. По-скоро от друг свят. Самите те са наполовина тук, наполовина в него, като отражения във водата.*

— *Не знам, но определено са невероятно грациозни —* отвърна Ерагон възхитено. — *Всяко тяхно движение е плавно и леко — като танц.*

Бром му бе казал, че е неприлично да общуваш със съзнанието на дракон без позволение на Ездача му и елфите спазваха този обичай, изговаряйки на глас всичко, което искаха да кажат на Сапфира. И тя избягваше да докосва умовете на джуджета и хора, а вместо това държеше Ерагон да предава думите ѝ, защото малцина бяха достатъчно тренирани да го понесат. А и мисловният контакт бе твърде интимна връзка за делнични разговори. Елфите обаче нямаха подобни страхове. Те приветстваха Сапфира в умовете си, наслаждавайки се на присъствието ѝ.

Накрая храната бе готова и сервирана в извити чинии, които изглеждаха като вкаменена кост, макар и през цветята и лианите, красящи ръба им, да прозираха дървени жилки. Ерагон получи и гарафа боровинково вино, направена от същия странен материал, с гравирани дракон, обвит около гърлото ѝ.

Докато ядяха, Лифаен извади тънка тръстикова флейта и засвири весела мелодия. Пръстите му ловко пробягваха върху отворите и скоро най-високият среброкос елф — Нар, запя:

О!

*Денят се сгушва кротко в звездна светлина;
гората тихо спи под бялата луна!*

*Врага зловещ презри с усмивка на уста,
и тази нощ опазена ще е на Меноа кръвта!*

*Отне ни злото черно горска дъщеря;
но чудо, без да знаем, жива тя била!
Без страх, сред пламък и съвсем сама,
измъкнала Ездача от на сенките гмежта!*

*Отново с драконите ний ще полетим
и мъката им горестна ще отмъстим!
Със рамо крепко и със здрав кинжал;
дошло е време да убием крал!*

О!

*Тих е вятърът, реката е дълбока;
заспали птиците, дърветата — високи!
Врага зловещ презри с усмивка на уста,
часът дошъл е да прегърнем радостта!^[1]*

Когато елфът приключи, Ерагон изглеждаше онемял. Никога не бе чувал подобен глас — имаше чувството, че Нарри бе вложил в песента най-потайните дълбини на душата си.

— Това беше прекрасно, Нарри-водър.

— Груба композиция, Аргетлам — възпротиви се елфът. — Но независимо от това ти благодаря.

Торв изсумтя.

— Много хубаво, господарю елф. Имаме обаче по-сериозна работа от това — да си рецитираме стихчета. Трябва ли да съпровождаме Ерагон и по-навътре в гората?

— Не — отвърна Ария бързо, улавяйки погледите на другите елфи. — Можете да се върнете у дома си още на сутринта. Ние ще се погрижим Ерагон да достигне Елесмера.

Торв сведе глава.

— Значи задачата ни е изпълнена.

Докато лягаше в постелята, приготвена от елфите, Ерагон се опита да улови репликите на Аря в една от близките колиби. Макар и да използваше много непознати думи на древния език, той разбра, че разказва как е изгубила яйцето на Сапфира и последвалите събития. След като спря да говори, настъпи дълго мълчание, а после един елф промълви:

— Хубаво е, че се върна, Аря Дръотнингу. Исланзади бе покосена от мъка, когато те заловиха, а яйцето беше откраднато, при това от ургали! Това прониза сърцето ѝ и раната не зарасна.

— Тихо, Едурна... тихо — сгълча го друг. — Двергар са малки, но имат остри уши. Сигурен съм, че ще докладват на Хротгар.

Гласовете им се снишиха и се сляха с шепота на листата. Накрая Ерагон се унесе, а елфическата песен звучеше в съня му през цялата нощ.

Когато се събуди, въздухът бе изпълнен с миризмата на цветя. Пред очите му се издигаше окъпаният от слънчевите лъчи Ду Велденварден. Над главата му се преплитаха зелените корони на дърветата, чиито дебели дънери се бяха вкопали дълбоко в сухата гола земя. Само мъх, лишей и ниски храсталаци оцеляваха в зеленикавия сумрак. Липсата на ниска растителност позволяваше да се вижда надалеч между кафявите стълбове, поддържащи зеления купол, и да се върви свободно под него.

Ерагон скочи на крака и завари Торв и другите стражи да прибират багажа си, готови за път. Магарето на Орик бе завързано зад това на Ексвар. Ерагон се приближи до Торв и каза:

— Благодаря ви, че бдяхте над мен и Сапфира. Моля предайте признателността ми и на Ундин.

Джуджето опря юмрук в гърдите си.

— Ще го сторя. — Той се поколеба и погледна към колибите. — Елфите са особена раса, пълна със светлина и мрак. Сутринта пият с теб, а вечерта те пронизват в гърба. Пази гърба си, Сенкоубиецо. Те са капризни и своенравни.

— Ще го запомня.

— Ммм — Торв посочи към реката. — Планират да стигнат до езерото Елдор с лодки. Какво ще правиш с коня си? Можем да го вземем с нас в Тарнаг, а оттам и в Тронхайм.

— Лодки! — извика удивен Ерагон. Той бе възнамерявал да заведе Снежноплам в Елесмера. Добре беше да имаш кон подръка, когато Сапфира летеше, или когато пътеките бяха твърде тесни за нея. Той потърка наболия мъх по брадичката си.

— Това е много мило предложение. Ще се погрижиш ли за Снежноплам? Не мога да понеса мисълта, че с него може да се случи нещо лошо.

— Кълна се в честта си — обяви Торв. — Ще го намериш охранен и щастлив.

Ерагон доведе коня, потупа го приятелски и го предаде заедно с юздите и седлото в ръцете на джуджето. После се простиха и воините тръгнаха, сподирени от погледите им, докато изчезнаха по пътеката, по която бяха дошли.

После Ерагон, Сапфира и Орик последваха елфите към гъсталака до брега на река Еда, където ги очакваха две бели канута с лиани, издялани по страните им. Ерагон се качи на по-близкото и намести раницата под краката си, удивен от това, колко леко е кануто. Можеше да го вдигне с една ръка. А това, което го слиса наистина, бе корпусът му — уж изграден от парчета брезова кора, а слят в едно неделимо цяло. Той го докосна любопитно. Кората бе обтегната като опънат пергамент и студена заради допира с водата. Почука я и влакнестата черупка завибрира като кожа на тъпан.

— Всичките ви лодки ли са такива? — запита Ерагон.

— Да, с изключение на най-големите — отвърна Нари и приседна до него. — За тях изпяваме във формата само най-добрия кедър и дъб.

Преди момчето да успее да го попита какво има предвид, Орик скочи в кануто им, а Аря и Лифаен седнаха във второто. Елфката се обърна към Едурна и Келдин, които останаха на брега, и им каза:

— Пазете пътя, за да не ни последва никой, и не казвайте на никого за нас. Кралицата трябва да е първата, която ще разбере. Ще пратя подкрепления, когато достигна Силтрим.

— Аря Дръотнингу.

— Нека звездите бдят над вас! — отвърна тя.

Нари и Лифаен извадиха от дъното на лодките по един дълъг десет стъпки дървен прът, с който започнаха да движат канутата нагоре по реката. Сапфира се потопи във водата зад тях и когато Ерагон я погледна, тя му намигна закачливо, а после се гмурна и сякаш изду реката с гърба си. Елфите се засмяха и започнаха да сипят комплименти за размерите и силата ѝ.

След около час достигнаха езерото Елдор. Ниски, буйни вълни прорязваха повърхността му. Край стената от дървета по западния бряг кръжаха птици, а източният се издигаше към равнините. Там мързеливо се разхождаха стотици сърни.

Когато се откъснаха от течението на реката, Нар и Лифаен прибраха прътите и раздадоха на всеки по едно гребло с край, оформен като листо. Орик и Аря знаеха как да гребат и да управляват лодка, но се наложи Нар да обясни на Ерагон какво да прави.

— Обръщаш се към страната, от която гребеш — каза елфът, — така че ако аз гребя отдясно, а Орик — отляво, ти трябва да сменяш страните, иначе ще започнем да завиваме.

На дневната светлина косата на Нар блестеше като свила. Всеки косъм бе огнен конец...

Ерагон се справи бързо и когато движенията му станаха механични, се остави в омайния плен на мислите и впечатленията си. И така се носеха върху хладното езеро, изгубени във фантастичните светове, скрити от очите им. Когато спряха да отдъхнат, отново извади главоблъсканицата на Орик и се опита да се пребори с упоритите златни сегменти, търсейки вярната сглобка.

Нар го изгледа с любопитство:

— Мога ли да видя този пръстен?

Ерагон го подаде и елфът му обърна гръб с нахитряла усмивка. Само след няколко секунди Нар възкликна доволно и вдигна ръка — на средния му пръст блестеше сглобения пръстен.

— Великолепна гатанка — обяви елфът. После махна рязко и пръстенът отново се разпиля в плетеница от части.

— Как го направи? — възкликна момчето, удивено и дори малко завистливо. — Чакай... Не ми казвай. Искам сам да се справя.

— Разбира се — отвърна елфът и се усмихна.

[1] Превод — Георги Пенчев. — Б.ред. ↑

РАНИТЕ НА МИНАЛОТО

В продължение на три и половина дни жителите на Карвахол обсъждаха последната атака, трагичната смърт на малкия Елмунд и какво биха могли да сторят, за да се измъкнат от тази трижды проклета ситуация. Горчива ярост бушуваше във всяко сърце. За нищо приятели се изправяха срещу приятели, съпрузи — срещу съпругите си, деца — срещу родителите, за да се сдобрят след миг, в отчаян опит да открият начин да оцелеят.

Мнозина смятаха, че след като Карвахол така и така е обречен, по-добре е да изстребят Ра'зак и останалите войници и поне да вкусят от пиянството на отмъщението. Други казваха, че щом Карвахол няма шансове за оцеляване, трябва да се оставят на милостта на краля, дори и това да означава мъчения и смърт за Роран и робство за всички останали. Имаше и такива, които не вземаха страна, а просто се потапяха в необуздан черен гняв към всичко и всички. Не малко се опитваха да удавят паниката си в дъното на халбата.

Самите Ра'зак очевидно бяха осъзнали, че при единадесет мъртви войника вече не разполагат с достатъчно сили да атакуват фронтално Карвахол и се бяха оттеглили надолу по пътя, където просто разположиха стражи из цялата долина Паланкар.

— Чакат проклетниците, чакат подкрепления от Сеунон или Гил'еад, ако мен питате — каза Лоринг на едно от събранията.

Роран слушаше всичко, което се говореше, но пазеше собственото си мнение и преценяваше различните планове. Всички изглеждаха твърде рисковани. Младежът все още не бе казал на Слоун, че двамата с Катрина са сгодени. Знаеше, че е глупаво да протака, но се боеше, че касапинът ще избухне веднага щом научи, че Роран и Катрина са поругали традицията и са подкопали авторитета му. Освен това имаше достатъчно работа, която да обсеби вниманието му. Непрестанно се самонавиваше, че укрепяването на загражденията около Карвахол е най-важната му задача в момента. Оказа се по-лесно да накара хората да помагат, отколкото бе очаквал. След последната

битка селяните вече бяха по-склонни да го слушат и да му се подчиняват. Поне онези, които не го обвиняваха за проблемите си. Той бе изненадан от новата си власт, осъзнавайки, че тя е резултат от възхищение, уважение... но и страх. Страх при вида на бойните му подвизи. Вече го наричаха Стронгхамър^[1]. Роран — Силния чука.

Името му харесваше.

Когато нощта погълна долината, младежът се подпря на един ъгъл в трапезарията на Хорст и притвори очи. Разговорът на мъжете и жените, седнали около осветената от свещи маса, достигаше до него на вълни. Киселт обясняваше с какви провизии разполага Карвахол след загубата на общия хамбар.

— Засега има — заключи той. — Но ако не се погрижим за полята и стадата си скоро, ще трябва сами да си прережем гърлата. Ще изпукаме от глад през зимата.

Хорст се намръщи.

— Пълни глупости!

— Пълни глупости или не, съмнявам се да ни дадат шанса да разберем сами — вметна Гертруде. — Когато войниците се появиха, ги превъзхождахме числено десет пъти. Те изгубиха единадесет човека, а ние — дванадесет. Но имаме и девет ранени. Та се чудя, какво ли ще стане, когато *те* ни превъзхождат с десет към едно?

— Какво ли — сопна се Хорст, — ще дадем на бардовете причина да запомнят имената ни.

Гертруде поклати тъжно глава.

Лоринг удари с юмрук по масата.

— А аз казвам, че е *наш* ред да ударим, преди наистина да са започнали да ни превъзхождат числено. Имам нужда само от петима мъже, щитове и копия и можем да приключим още тази нощ!

Роран се размърда неспокойно. Вече бе чувал всичко това и точно както и предните пъти думите на Лоринг подпалиха искрата на нов спор, в който се включи цялата група. След около час дебатът продължаваше да е напълно безплоден, а когато Тейн изкреця на Гедрик да ходи да си оцави собствената кожа, почти се стигна до бой.

Когато страстите утихнаха, Роран довлачи до масата ранения си крак.

— Мога ли и аз да кажа нещо.

За него това бе, като да стъпи на дълъг бодил и да го извади, без да мисли за болката. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

Всички очи — твърди, меки, ядосани, мили, незаинтересовани и любопитни — се обърнаха към него и Роран си пое дълбоко дъх.

— Нерешителността ще ни убие точно толкова сигурно, колкото меч или стрела. — Орвал изсумтя презрително, но останалите се заслушаха. — Не съм сигурен дали трябва да атакуваме, или да избягаме...

— Къде? — изсумтя Киселт.

— Но знам едно: децата ни, майките ни и старците трябва да бъдат защитени от опасността. Ра'зак са блокирали пътя към Коули и другите ферми в долината. Но... но ние познаваме тези земи по-добре от всеки друг в Алагезия и знаем отлично, че има едно... място, където ще сте в безопасност — Гръбнака.

Роран примижа инстинктивно от избухналата канонада ругатни. Слоун бе най-шумният.

— Ще се обеса, преди да пристъпя в тези прокълнати планини! — изрева той.

— Роран. Ти би трябвало най-добре да знаеш, че Гръбнака е твърде опасен — каза Хорст, надвиквайки шумотевицата. — Именно там Ерагон намери камъка, който доведе Ра'зак! Планините са студени и пълни с вълци, мечки и други чудовища. Защо изобщо ги споменаваш?

„За да опазя Катрина!“ — искаше да изкрещи Роран. Вместо това каза:

— Защото независимо колко войници извикат при себе си Ра'зак, няма да посмеят да влязат в Гръбнака. Никога! Не и след като Галбаторикс изгуби половината си армия там.

— Това беше много отдавна — отбеляза със съмнение Морн.

При тези думи Роран скочи.

— Именно! Историите са станали още по-страшни заради многобройните преразказвания! Вече има пътека, водеща до водопада Игуалда. Трябва само да пратим децата и останалите горе. Те ще са в подстъпите към планината, а ще са в безопасност. Ако Карвахол падне, ще трябва просто да изчакат войниците да си тръгнат, а после да намерят убежище в Теринсфорд.

— Твърде е опасно — изръмжа Слоун. Касапинът стисна ръба на масата толкова силно, че пръстите му побеляха. — Студ, зверове. Никой със здрав разум няма да прати семейството си горе.

— Но... — изпелтечи Роран, изгубил почва под краката си. Макар и да знаеше, че касапинът мрази Гръбнака повече от всички, защото жена му бе умряла при падане от скалите до водопада Игуалда, се бе надявал, че твърдата му решимост да защити Катрина ще бъде достатъчна, за да се пребори с тези чувства. Сега Роран разбираше, че ако иска планът му да сработи, трябва да спечели касапина на своя страна. Успокои гласа си и рече:

— Не е толкова лошо. Снегът вече се топи по върховете. Горе не е по-студено, отколкото бе тук само допреди няколко месеца. И се съмнявам, че вълците и мечките ще посмеят да нападнат толкова голяма група.

Слоун се намръщи и вдигна устни над зъбите си. После поклати глава.

— В Гръбнака можеш да намериш само смърт.

Другите, изглежда, бяха съгласни, което само подсили решителността на Роран, защото беше сигурен, че Катрина ще умре, ако не успее да ги убеди. Огледа кръга от лица, търсейки поне едно, което го подкрепя.

— Делвин, знам, че е жестоко да го кажа, но ако Елмунд не беше в Карвахол, още щеше да е жив. Със сигурност. Ти поне би трябвало да разбереш, че това е правилният път! Имаш възможността да спестиш на другите родители своето страдание.

Никой не обели дума.

— А ти, Биргит! — Роран се завлачи към нея, стискайки облегалките на столовете, за да не падне. — Нима искаш Нолфаврел да сподели съдбата на баща си? Той трябва да се махне. Нима не виждаш, че само така ще бъде в безопасност... — Роран усещаше как сълзи изпълват очите му. — Направете го заради децата си, не заради мен! — извика той яростно.

В стаята настана тишина, а младежът заби поглед в пода, в опит да се успокои. Делвин се размърда първи.

— Аз няма да напусна Карвахол! Не и докато убийците на сина ми са на прага ми. — Той замълча, а после продължи, болезнено

бавно: — При все това обаче не мога да отрека истината в думите ти. Децата трябва да бъдат защитени.

— Както казах и аз в самото начало — обяви Тара.

Тогава заговори Балдор:

— Роран е прав. Не можем да се оставим страхът да ни заслепява. Повечето от нас са се качвали до върха на водопадите. Знаете, че не е чак толкова опасно.

— Аз също трябва да се съглася — добави накрая Биргит.

Хорст кимна.

— Бих предпочел да не го правя, но при тези обстоятелства... Не мисля, че имаме друг избор.

След минута повечето мъже и жени с нежелание изразиха съгласието си.

— Глупости! — избухна Слоун. Той се изправи и насочи пръст към Роран. — Откъде ще получат достатъчно храна, за да издържат седмици наред? Не могат да я носят. Как ще се опазят да не измръзнат от студ? Ако запалят огънове, ще ги видят! Как, как, как? Ако не умрат от глад, ще премръзнат. Ако не премръзнат, ще бъдат изядени. Ако не бъдат изядени... кой знае? Може да паднат!

Роран разпери ръце.

— Ако всички помогнем, ще имат достатъчно храна. Огънят не е проблем, ако влязат по-навътре в гората, което така и така трябва да направят, защото точно до водопада просто няма достатъчно място.

— Извинения! Оправдания!

— А ти какво ще ни предложиш, Слоун? — запита сурово Морн. Мъжът се изплю кисело.

— Не и това.

— Тогава какво?

— Няма значение. Знам само, че това е грешният избор.

— Не си длъжен да участваш — изтъкна Хорст.

— Нито възнамерявам да го правя — отсече касапинът. — Направете го, ако искате, но докато съм жив, нито аз, нито друг от моята кръв ще стъпи в Гръбнака.

Той сграбчи шапката си и напусна, хвърляйки отровен поглед на Роран.

Ето че Слоун застрашаваше Катрина заради твърдоглавието си. „Ако той не може да приеме Гръбнака като убежище — реши Роран, —

значи е станал мой враг и аз трябва да поема нещата в свои ръце“.

Хорст се облегна на лакти и сплете дебелите си пръсти.

— Е... какви приготовления са нужни, ако ще приемем плана на Роран?

Групата се спогледа притеснено, а после започна да обсъжда темата.

Роран изчака, докато бъде сигурен, че е постигнал целта си, а после излезе от трапезарията. Накуцвайки през потъналото в здрач село, той затърси Слоун нейде по външния периметър на стената. Накрая го видя — изгърбен, с факла в ръка и щит, подпрян на коленете. Роран се обърна и въпреки болката в крака, се затича към магазина на касапина и бързо се вмъкна в кухнята отзад.

Катрина спря наред подреждането на масата и го зяпна удивено.

— Роран! Защо си тук? Да не би да си казал на баща ми?

— Не. — Той пристъпи и взе ръката ѝ в своята, наслаждавайки се на докосването. Дори само това, че бяха в една и съща стая, го изпълваше с щастие. — Дойде време да поискам нещо важно от теб. Бе решено да изпратят децата и неколцина други в Гръбнака, над водопада Игуалда. — Катрина ахна. — Искам и ти да отидеш с тях.

Тя издърпа ръката си, а на лицето ѝ бе изписан ужас. Обърна се към камината, а после обгърна рамене с ръцете си, загледана в пламтящите въглени. Дълго време не продума. Накрая каза:

— Татко ми забрани да се приближавам до водопада. Откакто мама умря, фермата на Албем е най-близкото до Гръбнака място, което съм посещавала последните десет години. — Тя потрепери, а гласът ѝ се изпълни с гняв. — Как можеш да настояваш да изоставя и теб, и баща си? Това е моят дом. И защо трябва да замина, когато Илейн, Тара и Биргит ще останат?

— Катрина, моля те. — Той колебливо постави ръце на раменете ѝ. — Ра'зак са тук за мен и няма да допусна ти да пострадаш. Докато си в опасност, не мога да се концентрирам над това, което трябва да правя — да защитавам Карвахол.

— Кой ще ме уважава, ако избягам като страхливка? — Тя вирна брадичка. — Ще ме е срам да се изправя пред жените от селото и да се наричам твоя жена.

— Страхливка? Не е проява на страх да пазиш децата в Гръбнака. И щом ще си говорим за смелост, нужна е много повече, за

да *влезеш* в планините, отколкото за да останеш тук.

— Какво стана с нас? — прошепна Катрина. — Мъжът, който ще бъде мой съпруг, вече не ме иска до себе си.

Той поклати глава.

— Това не е истина. Аз...

— *Истина* е! Ами ако те убият, докато ме няма?

— Не казвай...

— Не! Карвахол няма големи шансове да оцелее и ако трябва да умрем, предпочитам да умра с теб, вместо да се крия в Гръбнака и да се чувствам безжизнена и безчувствена. Нека децата сами се грижат за себе си. Както и аз.

По бузата ѝ потече сълза.

От силата на благородната ѝ отдаденост в Роран забушуваха стихии...

— Именно заради тази любов искам да те отпратя. Знам как се чувстваш. Знам, че това е най-тежката жертва, която и двамата трябва да направим, но трябва да я поискам.

Катрина потрепери, цялото ѝ тяло се сви, а белите ѝ ръце се стиснаха около колана ѝ.

— Ако го сторя — каза тя с треперещ глас, — трябва да ми обещаеш тук и сега, че никога няма да поискаш отново подобно нещо от мен. Трябва да се закълнеш, че дори ако сме изправени пред самия Галбаторикс и само един от нас може да избяга, няма да ме помолиш да напусна.

Роран я изгледа безпомощно.

— Не мога да обещаая подобно нещо!

— Тогава как можеш да очакваш от мен да направя нещо, което ти не би могъл?! — извика тя. — Това е цената ми и нито злато, нито диаманти или красиви думи могат да заменят клетвата ти. Ако не ти пука достатъчно за мен, за да направиш тази жертва, Роран *Стронгхамър*, махни се и никога повече не искам да виждам лицето ти!

„Не мога да я изгубя“. Макар и да го болеше толкова силно, че едва дишаше, той сведе глава и каза:

— Имаш думата ми.

Катрина кимна и приседна сковано, като избърса сълзите си с ръкав. После тихо прошепна:

— Баща ми ще ме намрази, ако тръгна.

— Как ще му кажеш?

— Няма да му казвам — отвърна тя предизвикателно. — Той никога не би допуснал да отида в Гръбнака, но трябва да разбере, че решението е мое. Не би посмял да ме преследва в планините, защото се бои от тях повече, отколкото от самата смърт.

— Може да се бои повече от това да не те изгуби.

— Ще видим. И още нещо — когато се върна, очаквам вече да си говорил с него за годежа ни. Времето трябва да му е достатъчно да се примири с факта.

Роран кимна в съгласие, но през цялото време си мислеше колко огромни късметлии трябваше да са, за да протече всичко толкова гладко.

[1] Stronghammer (англ.) — от strong (силен) и hammer (чук). — Б.пр. ↑

РАНИТЕ НА НАСТОЯЩЕТО

Когато слънцето изгря, Роран се събуди, но остана да лежи, загледан в боядисания в бяло таван и заслушан в собственото си бавно дишане. След около минута се изтърколи от леглото, облече се и отиде до кухнята, където грабна комат хляб, намаза го с меко сирене, а после излезе на верандата, за да се порадва на изгрева, докато яде.

Скоро спокойствието му бе нарушено. Възторжена орда немирни деца притича през градината на близката къща, крещейки от удоволствие в игра на „Хвани котката“. Последва ги група възрастни, хукнали да усмирят хлапетата. Роран проследи с поглед изчезващия зад ъгъла какофоничен парад, дояде остатъка от хляба и се върна в кухнята, където междувременно бяха влезли и останалите обитатели на къщата.

Илейн го поздрави:

— Добро утро, Роран. — Тя отвори прозореца и се загледа в небето. — Изглежда, пак ще вали.

— Колкото повече, толкова по-добре — отбеляза Хорст. — Това ще ни скрие, докато се изкачваме по планината Нарнмор.

— *Ние?* — запита Роран. Той седна на масата до Албрийч, който все още търкаше сънено очи.

Хорст кимна.

— Слоун се оказа прав за храната и провизиите. Трябва да им помогнем да ги занесат до водопада, иначе няма да стигнат.

— Но ще останат ли достатъчно мъже, които да пазят Карвахол?

— Разбира се, че ще останат.

Когато всички закусиха, Роран помогна на Балдор и Албрийч да опаковат храната, одеялата и другите провизии в три големи вързопа. После ги метнаха на рамо и потеглиха към северния край на селото. Кракът на Роран все още болеше, но не непоносимо. По пътя срещнаха тримата братя Дармен, Ларн и Хамънд, които носеха подобен товар.

Близо до рова, обикалящ къщите, Роран и спътниците му стигнаха до голяма група деца, родители и по-възрастни хора, всеки от които се готвеше за пътешествието. Няколко семейства бяха отстъпили магаретата си, за да носят най-малките деца и провизиите. Животните пръхтяха нетърпеливо в нестройна редица, която подсилваше всеобщата бъркотия.

Роран остави вързопа на земята и огледа групата. Видя Сварт — чичото на Ивор, който бе почти на шестдесет и това го правеше най-старият мъж в Карвахол. Той седеше върху купчина дрехи и забавляваше едно бебе с дългата си бяла брада. Там беше и Нолфаврел, пазен от Биргит. Също Фелда, Нола, Калита и още няколко загрижени майки. Всички — и мъже, и жени — имаха несигурни и изпълнени с отчаяние изражения. Сред тълпата бе и Катрина. Тя го погледна над раницата, която оправяше, усмихна се и продължи работата си.

Тъй като, изглежда, никой не бе поел командването, Роран реши да се опита да внесе малко ред в хаоса, надзиравайки и разпределяйки прибирането на различните провизии. Откри, че не достигат мехове за вода, но когато поиска още, се оказа с тринадесет в повече. Подобни неразбории погълнаха цялата сутрин.

Роран тъкмо обсъждаше евентуалната възможност за нужда от още обувки, когато забеляза, че на пътя е застанал Слоун. Касапинът огледа суетнята пред себе си. В бръчките на намръщената му уста се четеше презрение, което за миг се стопи и се превърна в яростно вцепенение, когато зърна Катрина. А тя вече пристягаше раницата на гърба си и не можеше да се оправдае, че е дошла само да помага. Гневни вени набраздиха челото му.

Роран се затича към нея, но баща ѝ я достигна пръв. Той сграбчи раницата ѝ, разтърси я грубо и изкрещя:

— Какво правиш тук?

Катрина промърмори нещо за децата и се опита да се измъкне, но Слоун рязко издърпа раницата, извивайки ръцете ѝ, и я тръшна на земята, така че всичко се разпиля. Все така крещейки, Слоун сграбчи момичето за ръката и започна да го влачи след себе си. Тя заби пети в земята, опитвайки се да се бори, а медната ѝ коса се завихри около лицето ѝ като пясъчна буря.

Роран яростно се хвърли върху Слоун и го отскубна от Катрина, блъскайки касапина в гърдите с такава сила, че той залитна на няколко

крачки.

— Спри! Аз исках тя да замине.

Слоун го изгледа и изръмжа:

— Нямах право!

— Напротив, имам — Роран погледна насъбралите се хора и обяви, така че всички да го чуят: — Двамата с Катрина сме сгодени и аз няма да допусна подобно отношение към бъдещата ми съпруга!

За първи път този ден настана пълна тишина. Дори магаретата замълчаха опулени.

Изненада и неутешима болка се изписаха на безпомощното лице на Слоун. От очите му бликнаха сълзи. На Роран чак му дожаля, но после касапинът се затресе в неистови гърчове, а кожата му почервения. Той прокле и извика:

— Ти, двуличен страхливецо! Как смееш да ме гледаш в очите и да ми говориш като почтен човек, докато в същото време си ухажвал дъщеря ми без позволение? Аз ти имах доверие, а ти си се опитвал да ме ограбиш зад гърба ми!

— Надявах се да го направя както трябва — отвърна кротко Роран. — Но събитията ми попречиха. Никога не съм си и помислял да те огорчавам. И макар и това да не стана по начина, по който смятах, все пак бих искал благословията ти... ако изобщо си склонен да ми я дадеш.

— По-скоро бих взел разядено от личинки прасе за син, отколкото теб! Ти нямаш ферма. Нямах семейство. И няма да имаш нищо общо с дъщеря ми! — Касапинът отново изруга. — А тя няма да има нищо общо с Гръбнака!

Слоун се пресегна към Катрина, но Роран блокира пътя му с решимост — толкова твърда, колкото и стиснатите му юмруци. Само на една ръка разстояние те се впиха с очи, треперейки от силата на гнева си. Почервенелите зеници на Слоун хвърляха мълнии.

— Катрина, ела — нареди той.

Роран се отдръпна от него и също я погледна. По лицето ѝ се стичаха сълзи, очите ѝ се стрелкаха между него и баща ѝ, безумно уплашени. Тя пристъпи напред, поколеба се, а после с мъчителен вик се строполи на земята, неспособна да реши...

— Катрина! — възкликна Слоун, но в гласа му се прокрадна страх.

— Катрина — прошепна тихо Роран.

Като чу гласа му, тя се изправи с вдигнати рамене и спокойно изражение.

— Съжалявам, татко, но съм решила да се омъжа за Роран — каза тя и пристъпи до бъдещия си съпруг.

Слоун побеля като кост. Прехапа устните си до кръв.

— Не можеш да ме изоставиш! Ти си ми дъщеря!

Той скочи към нея, с пръсти, сгърчени като на граблива птица. В този миг Роран изрева и удари касапина с такава сила, че го просна в калта пред цялото село.

Слоун се изправи бавно, лицето и вратът му бяха морави от унижението. Когато отново погледна Катрина, касапинът сякаш се срина отвътре, приведе се и цял се изгърби, сякаш бе останала само черупката на онзи силен мъж. После той промълви с горчива решителност:

— Явно така е писано — онези, които са най-близо до сърцето ти, ти носят най-много болка. Ти, змийо отровна, няма да получиш от мен нито зестра, нито наследството на майка си.

И после, плачейки безутешно, Слоун се обърна и побягна към магазина си.

Катрина се облегна на рамото на Роран и той я обгърна с ръка. Заедно те се държаха един за друг, докато хората се струпваха около тях, за да им честитят, предложат съболезнования, съвети, поздравления или неодобрение. Въпреки суматоката, Роран не забелязваше нищо друго, освен жената, която държеше и която го държеше.

Тогава Илейн се вклини в тълпата толкова, доколкото ѝ позволяваше бременността.

— О, горкичката! — извика тя и прегърна Катрина, изтегляйки я от ръцете на Роран. — Наистина ли сте сгодени?

Момичето кимна, усмихна се, а после отново избухна в истерични сълзи на рамото на по-възрастната жена.

— Стига, стига — Илейн прегърна Катрина нежно, галейки я, за да я успокои, но безуспешно. Всеки път, когато изглеждаше, че ще се съвземе, сълзите отново я събаряха. Накрая бременната жена погледна над рамото ѝ към Роран.

— Ще я заведа у нас.

— Идвам и аз.

— Не, не идваш — възрази Илейн. — Тя има нужда от време да се успокои, а ти имаш работа. Искаш ли съвета ми? — той кимна глуповато. — Не се мяркай до довечера. Гарантирам ти, че утре ще се присъедини към останалите. — И без да изчака отговора му, тя поведе хлипащата Катрина далеч от барикадата от изострени дървета.

Роран остана сам, с безпомощно увиснали ръце. Чувстваше се замаян. „Какво направих?“ Съжaliaваше, че не е разкрил годежа им порано на Слоун. Мъчно му беше, че двамата с баща й нямаше да могат да се грижат заедно за безопасността й пред заплахата от Империята. И съжaliaваше, че Катрина бе принудена да отхвърли най-близкия си човек заради него. Отговорността му бе станала двойно по-голяма. Вече нямаха избор, *трябваше* да се оженят. Той въздъхна и стисна юмрук, после примижа от болка, когато кожата върху наранените му кокалчета се опъна.

— Как си? — приятелски запита Балдор, слагайки ръка на рамото му.

Роран се усмихна насила.

— Не стана, както го бях планирал. Когато се опре до Гръбнака, Слоун не е способен на здрав разум.

— И до Катрина.

— Да, Катрина. Аз... — Роран замълча, защото Лоринг се изправи пред него.

— Това беше адски, *адски* глупаво! — изръмжа обуцарят и сбърчи нос. После издаде брадичка напред, ухили се и оголи зъби. — Но се надявам двамата с момичето да имате късмет. — Той поклати глава. — Наистина ще ви трябва, Стронгхамър!

— На всички ни ще трябва — подхвърли остро Тейн, докато минаваше край тях.

Лоринг махна с ръка.

— Ба, киселоч такъв. Слушай, Роран. Живял съм в Карвахол много, много години и според мен е по-добре, че това стана *сега*, а не когато всички сме си на топло и уютно.

Балдор кимна, но Роран запита:

— И защо?

— Не е ли очевидно? При нормални обстоятелства двамата с Катрина щяхте да сте в устите на хората поне през следващите девет

месеца. — Лоринг се почеса по носа. — Но сега — в тази беда и бъркотия — скоро ще ви забравят. Може би дори ще намерите и малко време за себе си.

Роран се намръщи.

— Предпочитам да ме одумват цял живот, отколкото тези зверове да обсаждат селото ми.

— Всички бихме го предпочели. Но все пак и това е нещо, за което да си благодарен, а всички имаме нужда от нещо, за което да сме благодарни... особено... щом се ожените! — Той се засмя и посочи Роран. — Лицето ти току-що порозовя, момче!

Младежът изсумтя и отиде да събере нещата на Катрина от земята. Докато го правеше, постоянно го прекъсваха коментари от всички, оказали се наблизко. Никой от тях не му помогна да се успокои.

— Мътните го взели — измърмори си той след поредната оскърбителна забележка.

Въпреки че походът до Гръбнака се забави от необичайните събития пред очите на цялото село, групата успя да потегли малко след края на утрото. Магарета и хора се закатериха по голата пътека, която пресичаше планината Нарнмор, за да достигне водопада Игуалда. Качването бе стръмно и трябваше да се движат бавно заради децата и тежките товари.

През по-голямата част от пътя Роран пълзеше зад Калита — жената на Тейн — и техните пет деца, но не роптаеше, защото това му даде възможност да щади ранения си крак и да обмисли внимателно сполетялата го беда. Беше притеснен от сблъсъка си със Слоун. „Поне Катрина няма да остане още задълго в Карвахол“ — успокои се младежът, защото дълбоко в сърцето му се прокрадваше предчувствието, че селото ще падне. Тази мисъл го гнетеше, но не успяваше да я прогони. Когато преполовиха пътя, спря, за да си почине, облегат на едно дърво, и погледна с възхищение ширналата се под него долината Паланкар. Опита се да открие и лагера на Ра'зак, някъде вляво от река Анора или пътя на юг, но не улови дори струйка дим.

Ревът на водопада Игуалда оглуши колоната дълго преди да го видят. Приличаше на гигантска снежна грива, която се спускаше с грохот от назъбения връх на Нарнмор към долината, намираща от половин миля разстояние. Водните талази се изсипваха на различни страни, брулени от силния вятър.

Отвъд каменната плоча, от която река Анора политаше надолу към безкрая, по тясната, покрита с боровинки, долчинка, се стигаше до широка поляна, оградена от купчини камъни. Точно тук хората от началото на колоната бяха започнали да устройват бивак. Гората ехтеше от виковете на децата.

Роран свали раницата си, развърза брадвата от горния ѝ край и тръгна да разчиства храстите заедно с няколко мъже. Когато приключиха с това, започнаха да режат дърва, за да оградят лагера. Ароматът на борова смола изпълни въздуха. Роран работеше бързо и стърготините хвърчаха в унисон с ритмичните му удари.

Оградата и лагерът бяха завършени почти едновременно. Резултатът бе седемнадесет вълнени палатки, четири малки готварски огъня и мрачни изражения не само по хората, но и по магаретата. Никой не искаше да си тръгва и никой не искаше да остава.

Роран огледа момчетата и старците, които стискаха копия, и си помисли: „Твърде много и твърде малко опит. Дядовците знаят как да се справят с мечки и други подобни, но дали внуците им ще имат силата да го направят вместо тях?“ После забеляза твърдия блясък в очите на жените и осъзна, че макар и да се грижеха за някое бебе или одраскана ръка, техните собствени щитовете и копия винаги им бяха подръка. Роран се усмихна. „Може би... може би все пак има надежда“.

Видя Нолфаврел, който седеше сам на един пън и зяпаше долината Паланкар. Момчето го изгледа сериозно.

— Скоро ли ще си тръгваш? — запита го Нолфаврел. Роран кимна, впечатлен от неговото спокойствие и решителност. — Нали ще направиш всичко възможно да убиеш Ра'зак и да отмъстиш за баща ми? Аз бих го направил и сам, но мама казва, че трябва да пазя братята и сестрите си.

— Лично ще ти донеса главите им — обеща Роран.

Брадичката на момчето потрепери.

— Това е добре!

— Нолфаврел... — Роран спря, търсейки правилните думи. — Като изключим мен, ти си единственият тук, убивал човек. Това не значи, че сме по-добри или по-лоши от който и да било друг, но означава, че мога да разчитам, че ще се биеш добре, ако ви нападнат. Когато Катрина дойде утре, ще се погрижиш ли да е добре защитена?

Гърдите на момчето се издуха от гордост.

— Ще я пазя, където и да отиде! — После на лицето му се изписа съжаление. — Така де... освен когато трябва да се грижа за...

Роран го разбра.

— О, разбира се, семейството ти е на първо място. Но може би Катрина ще може да остане в палатката с братята и сестрите ти.

— Да — отвърна Нолфаврел бавно. — Да, мисля, че това ще е добре. Можеш да разчиташ на мен.

— Благодаря ти. — Роран го потупа по рамото. Можеше да помоли някой по-голям и с повече опит, но възрастните бяха твърде заети със собствените си грижи, за да пазят Катрина така, както на него му се искаше. Нолфаврел обаче щеше да има не само възможност, но и желание да го направи. „Той може да ме замества, докато сме разделени“. Роран видя приближаващата се Биргит и се изправи.

Тя го изгледа безизразно и каза:

— Време е да тръгваме.

После прегърна сина си и продължи към водопада, заедно с Роран и другите селяни, които се връщаха в Карвахол. Зад тях всички в малкия лагер се сгушиха край повалените дънери и се загледаха мрачно през дървената ограда.

ЛИЦЕТО НА ВРАГА МУ

През остатъка от деня, докато работеше, Роран усещаше дори със сърцето пустотата на Карвахол. Сякаш някаква част от самия него бе извадена и скрита в Гръбнака. Сега, когато децата ги нямаше, селото изглеждаше като укрепен военен лагер. Промяната бе умърлушила всички.

Слънцето най-сетне започна да се спуска към чакащите го зъби на планината и Роран се изкачи по хълма към къщата на Хорст. Той спря пред вратата и постави ръка на чукалото, но се спря, неспособен да влезе. „Защо ли това ме плаши повече от битката?“

Накрая изостави идеята за предната врата и заобиколи отзад. Промъкна се през кухнята и с изненада завари шиештата Илейн, в спокоен разговор със стоящата срещу нея Катрина. И двете се обърнаха към него, щом го усетиха, и Роран се стъписа съвсем.

— До... добре ли си? — изпелтечи накрая.

Катрина стана и се приближи до него.

— Да. — Тя се усмихна меко. — Просто беше голям шок, когато татко... когато... — Тя сведе глава за момент. — Илейн бе невероятно мила с мен. Съгласи се да ми отстъпи стаята на Балдор тази нощ.

— Радвам се, че си по-добре — каза Роран. После я прегърна, опитвайки се да вложи цялата си любов в този обикновен жест.

Илейн остави плетивото си.

— Хайде. Слънцето залезе и е време да си лягаш, Катрина.

Младежът я пусна с нежелание, а тя го целуна по бузата и прошепна:

— Ще се видим утре сутринта.

Той понечи да я последва, но спря, защото Илейн каза остро:

— Роран.

Деликатното ѝ лице излъчваше твърдост.

— Да?

Тя изчака скърцането на стълбите, което показваше, че Катрина вече не може да ги чуе.

— Надявам се, че си искрен във всичко, което си обещал на това момиче, защото, ако не си, ще извикам съвета и ще те отлъча от селото завинаги.

Той бе потресен.

— Разбира се, че съм искрен. Аз я обичам.

— Катрина се отказа от всичко, което притежаваше и което обичаше, заради теб. — Илейн го гледаше с немигащи очи. — Виждала съм мъже, които свалят звезди на млади девизи, както се хвърлят семена на кокошките. Момичетата стенат, плачат и вярват, че са нещо специално, а за мъжете са само временно забавление. Винаги си бил почтен младеж, Роран, но онази работа на мъжа може да превърне и най-разумния човек в идиот или в коварна лисица. Ти такъв ли си? Защото Катрина не се нуждае нито от глупак, нито от ловък хитрец, нито дори от любов. Тя има нужда най-вече от мъж, който ще се погрижи за нея. Ако я изоставиш, ще я превърнеш в жалка отрепка, принудена да живее от подаяния — първия и единствения просяк в Карвахол. И в името на кръвта във вените си, аз няма да допусна това.

— Нито пък аз — отвърна Роран.

Илейн кимна отсечено.

— Именно. Не забравяй, че възнамеряваш да се ожениш за момиче, което е изгубило не само зестрата си, но и наследството на майка си. Разбираш ли какво значи това за Катрина? Няма сребро, нито дрехи, нито дантели, нито каквото и да е от нещата, нужни за дома. Вещите са всичко, с което разполагаме, и се предават от майка на дъщеря от деня, в който за пръв път сме стъпили в Алагезия. Те определят стойността ни. Жена без наследството е като... като...

— ... като мъж без ферма и занаят — довърши Роран.

— Точно така. Беше много жестоко от страна на Слоун да отнеме на Катрина наследството ѝ, но вече е късно. И двамата нямате пари или други средства. Животът и така е достатъчно труден, за да се добавят още мъки. Ще започнете от нищо и с нищо. Перспективата не ти ли се струва плашеща или непоносима? Затова те питам още веднъж и не ме лъжи, защото иначе и двамата ще съжалявате до края на живота си — ще се грижиш ли за нея без дори и помен от негодувание или яд?

— Да.

Илейн въздъхна, взе една кана от рафта и напълни две глинени чаши с ябълково вино. После подаде едната на Роран и седна обратно

на масата.

— Тогава предлагам да се отдадеш докрай на това — да създадеш дом и наследството за Катрина, така че тя и нейните дъщери да застанат без срам сред жените на Карвахол.

Роран отпи от хладното вино.

— Ако живеем достатъчно дълго.

— Да. — Тя отметна кичур от русата си коса и поклати глава. — Избрал си трудна пътека.

— Трябваше да съм сигурен, че Катрина ще напусне Карвахол.

Илейн повдигна вежда.

— Значи това било. Е, няма да споря, но защо, мътните го взели, не каза на Слоун за годежа ви преди тази сутрин? Когато Хорст попита баща ми, той подари на семейството ни дванадесет овце, свиня и осем чифта свещници от ковано желязо, преди дори да разбере дали родителите ми ще се съгласят. Така се прави. Със сигурност си имал предвид малко по-добра стратегия, от тази да удряш бъдещия си тъст.

Роран се засмя болезнено.

— Така е, но при тези атаки моментът все не беше подходящ.

— Ра'зак не са нападали вече шест дни.

Той се намръщи.

— Да, но... беше... О, не знам! — Той удари масата с юмрук. Чувстваше се напълно безпомощен.

Илейн остави чашата си и хвана ръцете му в своите малки шепи.

— Ако успееш да запълниш тази бездна между теб и Слоун сега, преди да се натрупат години на омраза, животът ти с Катрина ще бъде много по-лек. Утре сутрин трябва да отидеш в къщата му и да помолиш за прошка.

— Няма да моля! Не и него.

— Роран, чуй ме. Струва си дори и месец молби, за да постигнеш мир в семейството си. Знам го от опит — гордостта може да ти донесе единствено нещастие.

— Но Слоун ненавижда Гръбнака. Няма да иска да има нищо общо с мен.

— При все това си длъжен да опиташ — отвърна му тя честно. — Дори и да те изхвърли, поне ще знаеш, че си направил каквото зависи от теб. Ако обичаш Катрина, ще преглътнеш гордостта си и ще

сториш онова, което е най-добро за нея. Не я карай да страда заради твоите грешки.

Илейн довърши виното си, загаси свещите с метална чашка и остави Роран сам в мрака.

Минаха няколко минути, преди той да се насили да се размърда. Протегна ръка и я прокара по ръба на стената, докато не намери вратата, а после се качи по стълбите, държейки се за стената, за да не изгуби равновесие. Влезе в стаята си и се хвърли на леглото, обвивайки ръце около възглавницата. После се заслуша в тихите звуци на къщата — стърженето и писукането на мишка, пробягала по тавана, стенанията на дървените трупи, които се охлаждаха през нощта, шепота на вятъра в рамката на прозореца и... и шумоленето на чехли в коридора точно пред вратата на стаята му.

Той видя как резето се вдигна, а после вратата се отвори леко, скърцайки в знак на протест. После спря. Една тъмна сянка влезе вътре, затвори след себе си и Роран усети как завеса от коса милва лицето му, а след нея — устни като розови листенца. Той въздъхна.

„Катрина“.

Гръмотевичен трясък го изтръгна от съня му.

Докато се опитваше да осъзнае къде се намира — като гмуркач, отчаяно драпащ да достигне повърхността, — по лицето му проблесна светлина. Отвори очи и видя, че на мястото на вратата му зее огромна дупка. През зеещия проход нахлуха шестима войници, следвани от двамата Ра'зак, които сякаш изпълниха цялата стая с гнусното си присъствие. Един от тях опря меч в шията на Роран. До него Катрина изкрещя и придърпа одеялата около себе си.

— Ссстатавай — нареди Ра'зак. Младежът внимателно се изправи и стъпи на пода. Сърцето щеше да се пръсне в гърдите му. — Зззавържете му ръцете и го водете.

Когато един войник се приближи към Роран, Катрина отново изкрещя и скочи върху мъжете, дращейки и хапейки яростно. Острите ѝ нокти издраха лицата им и кръвта заслепи псуващите войници.

Роран мълниеносно сви коляно и сграбчи чука си от пода, а после стъпи здраво и го размаха над главата си, ръмжейки като мечка. Мъжете се хвърлиха отгоре му, в опит да го усмирят с численото си превъзходство, но безуспешно — Катрина бе в опасност и това го правеше неуязвим. Щитовете се цепеха под ударите му, брони и

нагръдници се вдлъбваха пред безмилостното му оръжие, шлемовете се смачкваха. Двама паднаха тежко ранени, трима издъхнаха на място.

Дрънченето и трясъците бяха разбудили домочадието. Роран чу през пелената на яростта си виковете на Хорст и синовете му откъм коридора. Ра'зак си изсъскаха нещо един на друг, а после се хвърлиха напред и сграбчиха Катрина с нечовешка сила, вдигайки я от пода. После се втурнаха извън стаята.

— Роран! — изкрещя тя.

Той се опита да събере остатъците от силите си и си проби път през двамата останали мъже. Запрепъва се към коридора, където видя как Ра'зак се измъкват през един прозорец. Роран се втурна към тях и замахна към втория точно докато се спускаше под рамката. Създанието обаче протегна рязко ръка и хвана китката на младежа насред полет. След това се изсмя злокобно, облъхвайки лицето му със зловонния си дъх.

— Дааа! Ти сси този, когото исскаме!

Роран се опита да се отскубне, но Ра'зак не отстъпи. Със свободната си ръка младежът заудря главата и раменете на създанието, но те бяха твърди като желязо. Отчаян и разярен, той сграбчи качулката му и я дръпна рязко назад, разкривайки чертите на Ра'зак.

Зловещото лице изкрещя. Черната кожа блестеше като черупка на бръмбар. Коса липсваше. Всяко лишено от клепач око имаше размера на юмрук и лъщеше като полиран хематит. Нямахше зеници или ириси. Вместо нос, уста и брадичка, стърчеше клюн, с извит остър връх, който тракаше над грапав лилав език.

Роран изкрещя и заби пети от двете страни на прозореца, борейки се да се освободи от чудовището. Ра'зак обаче неумолимо го изтегляше извън къщата. Виждаше Катрина долу на земята, все така крещяща и борееща се.

Точно когато коленете му поддадоха, до него се появи Хорст, който обви здравата си ръка около гърдите му и го задържа на едно място.

— Някой да донесе копие! — извика ковачът. Той изръмжа, а вените по врата му се издуха от усилието да задържи Роран. — Нужно е нещо повече от тези две демонични изчадия, за да ни победи!

Ра'зак дръпна за последно, а после, когато не можа да отскубне младежа, наклони глава и каза:

— Ти сси наш!

С тези думи създанието се хвърли напред с невероятна скорост и Роран изрева, когато клонът се заби в дясното му рамо, пробождайки мускула. В същия миг китката му се счупи. Със злобен крясък Ра'зак го пусна и потъна в нощта.

Хорст и Роран се проснаха на земята един до друг.

— Отвякоха Катрина — изстена младежът. Погледът му се премрежи и когато се надигна на лявата си ръка — дясната беше безполезна, — му притъмня пред очите. Албрийч и Балдор излязоха от неговата стая, целите опръскани с кръв. Зад тях имаше само трупове. „Сега вече съм убил осмина“. Роран вдигна чука си от земята и се запрепъва по коридора, но откри, че пътят му е препречен от Илейн, все още облечена в бялата си нощница.

Тя го погледна с широко отворени очи, а после хвана ръката му и го избута до един дървен сандък, подпрян на стената.

— Трябва да отидеш при Гертруде.

— Но...

— Ще припаднеш всеки миг, ако някой не спре кръвта ти.

Той погледна към дясното си рамо, което бе напоено с кръв.

— Трябва да спасим Катрина преди... — той стисна зъби, обхванат от силна болка. — ... преди да й сторят нещо.

— Прав е, не можем да чакаме — каза надвесилият се над тях Хорст. — Бинтовай го, доколкото можеш, а после тръгваме.

Илейн облиза устни и се затича към шкафа с бинтовете. Върна се с няколко парцала, които стегна здраво около разкъсаното рамо и счупената китка на Роран. Междувременно Албрийч и Балдор свалиха броните и взеха мечовете на войниците. Хорст се задоволи с обикновено копие.

Илейн положи ръце върху гърдите на мъжа си и каза:

— Внимавай. — После погледна към синовете си. — Всички внимавайте.

— Всичко ще бъде наред, мамо — обеща Албрийч.

Тя се усмихна насила и ги целуна по бузите.

Всички изскочиха от къщата и се затичаха към покрайнините на Карвахол, където завариха дървената барикада разрушена, а пазачът Бърд — убит. Балдор коленичи и огледа тялото, а после задавено промълви:

— Пронизан е в гръб.

Роран едва го чуваше през трясъка в ушите си. Замаян, той се облегна на стената на близката къща и се опита да си поеме въздух.

— Ей! Кой е там?

От другите постове на Карвахол заприиждаха останалите стражи и бързо се струпяха около убития си другар. Хорст им разказа накратко за атаката и отвличането на Катрина и решително запита:

— Кой ще ни помогне?

Последва бързо обсъждане и петима мъже се съгласиха да ги съпроводят. Останалите щяха да пазят пробива в стената и да събудят селяните.

Роран се отблъсна от къщата и отиде до челото на оформилата се колона, докато групата се спускаше през полетата към долината и лагера на Ра'зак. Всяка крачка бе агония, но нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен Катрина. Свлече се от болка, но Хорст безмълвно го улови.

На половин миля от Карвахол Ивор забеляза страж на хълма и трябваше да заобиколят отдалеч. Няколкостотин крачки по-нататък започнаха да различават яркочервения блясък на факли. Роран вдигна здравата си ръка, за да забави групата, а после започна да се прокрадва, лазейки през оплетения гъсталак. Мъжете го следваха неотлъчно, докато забелязаха малка поляна, където видяха тринадесетимата оцелели войници.

„Къде е тя?“

За разлика от първото им появяване, имперските бойци изглеждаха мрачни и раздърпани, с ръждясали оръжия и брони, обсипани с вдлъбнатини от получените удари. Повечето носеха мръсни бинтове, покрити с петна от засъхнала кръв. Мъжете се бяха скупчили близо един до друг, загледани в двамата закачулени Ра'зак от другата страна на малкия огън.

Единият войник крещеше:

— ... Половината от нас избити от сбирщина малоумни дървесни плъхове, които не могат да различат кирка от брадва или да намерят върха на меч, дори да е забит в корема им, само защото *вие* нямате и половината здрав разум на знаменосеца ми! Не ми пука дали самият Галбаторикс ви лиже ботушите, ние няма да правим нищо повече,

докато не получим свестен командир. — Мъжете закимаха. — Някой човек.

— Наисстина ли? — запита меко единият Ра'зак.

— Писна ни да изпълняваме заповедите на гърбушковци като вас — с цялото ви гадно цъкване и свистене като чайник — повдига ни се! И не знам какво сте направили със Сардсон, но ако останете тук още една нощ, ще ви дадем да опитате от стоманата ни, за да видим дали кървите като нас. Можете обаче да ни оставите момичето, тя ще ни...

Мъжът не можа да продължи, защото по-едрият Ра'зак скочи през огъня и се приземи върху раменете му като гигантски гарван. Войникът изкрещя и падна под тежестта на изчадието. Опита се да извади мечата си, но Ра'зак го клъвна два пъти по врата със скрития си клюн и той замря.

— Трябва да се бием с това? — измърмори Ивор иззад Роран.

Войниците замръзнаха, стъписани, а двамата Ра'зак започнаха да разкъсват и гризат врата на трупа. Когато черните създания се изправиха, потъркаха изкривените си ръце, сякаш ги мият, и казаха:

— Да. Ще сси отидем. Оссстанете, ако исскате. Подкрепленията ссса ссамо на няколко дни оттук.

Ра'зак вдигнаха рязко глави и започнаха да крещят към небето. Воят им ставаше все по-рязък и остър, докато стана невъзможен за чуване.

Роран също погледна нагоре. В началото не видя нищо, но после го обхвана безименен ужас, защото две дълги сенки се спуснаха от Гръбнака, затъмнявайки звездите. Те се движеха бързо и ставаха все по-големи и по-големи, докато не затулиха половината небе със зловещото си присъствие. През гората премина вятър, носещ гнусна миризма на сярата, която накара младежа да се закашля. Доповръща му се.

Войниците реагираха по сходен начин. Проклятията им се чуваха дори през покрилите устни и носовете им ръкави и шалове.

Над тях сенките се спряха, а после започнаха да кацат, обвивайки лагера в купол от заплашителен мрак. Слабите факли затрептяха заплашително, сякаш всеки миг щяха да изгаснат, но все пак светлината им се оказа достатъчна, за да се видят двата звяра, които се спускаха сред палатките.

Телата им бяха голи като на новородени мишки. Опънатата върху жилестите им гърди кожа бе сива и твърда. Приличаха на прегладнели кучета, но задните им крака изглеждаха достатъчно силни, за да строшат и камък. От теметата на тънките им глави излизаха гребени, които продължаваха и по гърбовете им. Имаха прави черни клюнове и студени издути очи, подобни на тези на Ра'зак. От раменете и гърбовете им стърчаха огромни криле, които караха въздуха да стене под тежестта им.

Войниците се хвърлиха на земята, в опит да скрият лицата си от чудовищата. От създанията струеше зловеца и непонятна интелигентност, издаваща раса, много по-древна и могъща от човешката. Роран внезапно изпита ужас, че мисията им ще се провали. Зад него Хорст тихо нареди на мъжете, да не мръдват от местата си.

Ра'зак се поклониха на зверовете, а после влязоха в палатката си и се върнаха, влачейки след себе си овързаната с въжета Катрина... и Слоун. Касапинът вървеше свободно.

Роран зяпна, неспособен да разбере как може да е бил пленен бащата на годеницата му. „Къщата му е твърде далеч от тази на Хорст. После прозря истината“.

— Той ни е предал — промълви младежът удивено. Юмрукът му бавно се сви около чука, докато истинският ужас на ситуацията експлодира в ума му. — Той е убил Бърд и ни е предал! — Лицето му почервеня от сляпа ярост.

— Роран — сграбчи го Хорст. — Не можем да атакуваме сега. Ще ни убият. Роран... чуваш ли ме?

Ала младежът не чуваше, само гледаше хипнотизиран как подребният Ра'зак скача на раменете на звяра, а после хваща Катрина и я мята пред себе си. Сега Слоун изглеждаше притеснен и изплашен. Започна да спори с изчадията, клатейки глава и сочейки към земята. Накрая Ра'зак го зашлеви през устата и касапинът падна в безсъзнание. После създанието се качи на раменете на другото чудовище с мъжа на рамо и обяви:

— Отново ще сссе върнем, когато е беззопасно. Убийте ли момчето, можете да сссе просстите ссс живота ссси.

После зловеците им жребци разкършиха масивните си крака и скочиха в небето — отново сенки сред полето от звезди.

У Роран вече не бяха останали думи или емоции. Чувстваше се напълно опустошен. Изправи се със сетни сили, вдигна чука, готов за атака, но когато пристъпи напред, главата му избухна, земята изчезна във взрив от светлина и той потъна в забвение.

СТРЕЛА В СЪРЦЕТО

Откакто напуснаха Серис, всеки ден минаваше като мъглив сън в един безкраен топъл следобед, прекаран в гребане по езерото Елдор и река Гаема. Около тях водата шумолеше през тунели от свежи борове и навлизаше все по-навътре към сърцето на Ду Велденварден.

За Ерагон пътуването с елфите беше истинско удоволствие. Нари и Лифаен постоянно се смееха и пееха песни, особено когато и Сапфира бе наоколо. Рядко гледаха в друга посока или говореха за друго в нейно присъствие, освен за самата нея. И независимо от външните прилики, елфите не бяха хора. Движеха се твърде бързо и твърде плавно за създания от плът и кръв. И когато разговаряха, често използваха обиколни изрази и афоризми, които оставяха Ерагон напълно объркан. Между изблиците си на веселие Лифаен и Нари мълчаха с часове, наблюдавайки обкръжението си, а лицата им изразяваха покой. Ако Ерагон или Орик се опитаха да ги заговорят по време на такова съзерцание, получаваха най-много една-две думи за отговор.

Това накара момчето да оцени колко пряма и директна е била Аря в сравнение със своите сънародници. Всъщност тя определено се чувстваше некомфортно около Лифаен и Нари, сякаш вече не бе сигурна как да се държи със собствения си вид.

От носа на кануто Лифаен погледна през рамо и каза:

— Кажи ми, Ерагон-финиарел... Какво пее твойт народ за тези тъмни времена? Помня песните и стиховете, които чух в Илиреа — сагите, посветени на вашите горди крале, — но това бе много, много отдавна, а спомените са като изсъхнали цветя в ума ми. Какви нови творби е създал народът ти?

Ерагон се намръщи, опитвайки се да си спомни имената на историите, които му бе разказвал Бром. Когато ги чу, Лифаен поклати тъжно глава и каза:

— Толкова много е изгубено. Дворцовите балади не са оцелели и ако това е всичко, значи нищо не е останало и от историята и

изкуството ви, освен няколко глупави разказчета, които Галбаторикс е позволил да оцелеят.

— Веднъж Бром ни разказа за падането на Ездачите — отвърна Ерагон, в опит да се защити. В ума му проблесна образ на сърна, бягаща край прогнили пънове — картина от очите на Сапфира, която ловуваше.

— О, смел мъж. — За известно време Лифаен гребеше мълчаливо. — Ние също пеем за *падането*... но рядко. Повечето от нас помнят деня, в който Враел прекрачи прага, от който няма връщане, и все още тъжим за избитите си семейства и изпепелените ни градове — червените лилии на Евайена, кристалите на Лутивира... Времето не може да заглуши болката от тези рани, дори и да изминат хиляда години и самото слънце да умре, оставяйки света, потопен във вечна нощ.

Орик изсумтя изотзад.

— Същото е и с джуджетата. Помни, елфе, че ние изгубихме цял клан при предателството на Галбаторикс.

— А ние — своя крал Евандар.

— Никога не съм чувал за това — възкликна изненадано Ерагон.

Лифаен кимна, докато ги прекарваше край един скрит под повърхността камък.

— Малцина го знаят. Бром можеше и да ти каже — той беше свидетел на фаталния удар. Преди смъртта на Враел елфите се изправиха срещу Галбаторикс на полетата на Илиреа, в последен опит да го надвием. Там Евандар...

— Къде е Илиреа? — прекъсна го Ерагон.

— Това е Уру'баен, момче — отвърна Орик. — Някога беше елфически град.

Без да се обижда от прекъсването, Лифаен продължи:

— Както казах, Илиреа бе един от нашите градове. Изоставихме го по време на войната с драконите, а после човеците го приеха за своя столица след отлъчването на крал Паланкар.

— Крал Паланкар? Кой е той? На него ли е кръстена долината Паланкар?

Този път елфът се обърна към него и го изгледа с насмешка.

— Имаш повече въпроси от листата по дърветата, Аргетлам.

— И Бром така казваше.

Лифаен се усмихна, а после замълча, за да събере мислите си.

— Когато твоите предци пристигнали в Алагезия преди осемстотин години, те я обходили в търсене на подходящо място, на което да се заселят. Накрая избрали долината Паланкар, макар и тогава да не се е казвала така, защото била едно от малкото добре защитени места, незаети от нас или джуджетата. Там вашият крал Паланкар започнал да изгражда могъщо кралство. В опит да разшири границите си, той решил да води война с нас, макар и да не сме го провокирали. Нападнал ни на три пъти, но и трите пъти сме го отблъснали. Силите ни изплашили благородниците под властта на Паланкар и те помолили краля си да склучи мир. Той не им обърнал внимание. Тогава те ни предложили договор, който ние сме подписали без знанието на краля им. С наша помощ Паланкар бил надвит, но той, както и семейството му, отказали да напуснат долината. И тъй като ние не сме искали да го убиваме, сме изградили кулата Риствак'баен, така че Ездачите да бдят над Паланкар и да гарантират, че той няма отново да се сдобие с власт или да нападне някой от народите на Алагезия...

Не след дълго някогашният крал бил убит от най-алчния си син — онзи, който нямал търпение да получи наследството му. От този миг нататък в семейството му царували убийства, предателства и други извращения, докато домът Паланкар не се превърнал в жалка сянка на някогашното си величие. Неговите наследници обаче така и не напуснали долината и кралската кръв все още тече във вените на Теринсфорд и Карвахол.

— Разбирам — каза Ерагон.

Лифаен вдигна едната си вежда.

— Дали? Това има по-голямо значение, отколкото си мислиш. Именно това събитие убедило Ануурин — предшественика на Враел — да позволи на хората да стават Ездачи. Целта му била да се избягват нови подобни конфликти.

Орик се изсмя остро.

— Това трябва да е предизвикало доста спорове.

— Да, решението не било особено популярно — призна Лифаен. — Дори и днес мнозина се съмняват, че е било достатъчно мъдро. Това предизвикало такова несъгласие между Ануурин и кралица Деланир, че Ануурин се отказал от поста си в нашето правителство и основал Ездачите на Вроенгард като отделна независима институция.

— Но ако Ездачите са били разделени от вашето правителство, как са могли да поддържат мира? Нали това е било предназначението им? — запита Ерагон.

— Не са могли — отвърна Лифаен. — Не и докато кралица Деланир не прозряла необходимостта Ездачите да станат независими от повелител или крал и не им върнала достъпа до Ду Велденварден. Но тя така и не приела напълно идеята, че нечия власт може да бъде по-голяма от нейната.

Ерагон се намръщи.

— Нима това не е било целият смисъл на начинанието?

— И да... и не. Ездачите е трябвало да внимават за опасности сред различните правителства и раси, но някой трябвало да надзирава надзирателите? Точно този проблем е предизвикал *падането*. Никой не ги е предупредил за недостатъците в собствената им система, защото били недостъпни и неподвластни за никого.

Ерагон гребеше, докато обмисляше думите на Лифаен. Първо от едната страна, после от другата. Греблото подскочи в ръцете му, защото се вряза странично в течение.

— Кой е наследил Деланир като крал или кралица?

— Евандар. Той се възкачил на трона преди петстотин години, когато Деланир абдикирала, за да изучава мистериите на магията, и останал на него до смъртта си. Сега ни управлява неговата съпруга Исланзади.

— Това е... — Ерагон се спря, широко отворил уста. Щеше да каже *невъзможно*, но осъзна колко нелепо би прозвучало. Вместо това попита: — Елфите безсмъртни ли са?

— Някога сме били като вас — отвърна меко Лифаен. — Ярки, мимолетни, ефимерни като сутрешна роса. Сега животът ни продължава безкрайно през прашните години. Да, ние сме безсмъртни, макар и все така уязвими за раните на плътта.

— *Станали* сте безсмъртни? Как?

Но елфът отказа да обясни, колкото и да го увещаваше Ерагон.

— Колко възрастна е Аря? — запита накрая момчето.

Лифаен обърна блестящите си очи към него и Ерагон потрепери от смуцаващата яснота, с която те го изучаваха.

— Аря? От какво естество е интересът ти към нея?

— Аз... — Ерагон замълча смутено, внезапно осъзнал, че не е наясно с намеренията си. Елфката го привличаше, но това усещане се усложняваше от факта, че тя не принадлежи към расата му и че възрастта ѝ, каквато и точно да беше, със сигурност надвишаваше неговата поне петкратно. „В очите ѝ сигурно съм малко дете“.

— Не зная — отвърна честно той. — Но тя спаси не само моя живот, но и този на Сапфира и искам да науча повече за нея.

— Чувствам се засрамен, че зададох този въпрос — каза Лифаен, изговаряйки много внимателно всяка дума. — Сред моя вид се смята за грубо да се интересуваш от личните работи на друг... Но трябва да го кажа, а мисля, че и Орик е съгласен с мен — нужно е да се научиш да пазиш сърцето си, Аргетлам. Сега не е времето да го загубиш, а и в този случай няма да бъде в добри ръце.

— Аха — изсумтя Орик.

Ерагон почувства горещина и кръвта се изля в лицето му като нажежено олио, врящо из цялото му тяло. Преди да успее да отвърне, Сапфира влезе в ума му.

— *А, ето че е време да пазиш и езика си. Те ти мислят доброто. Не ги обиждай.*

Той си пое дълбоко дъх и се опита да позволи на смущението си да премине.

— *Съгласна ли си с тях?*

— *Ерагон, аз мисля, че ти си преизпълнен с обич и в момента търсиш някой, който да отвърне на чувствата ти. В това няма нищо срамно.*

Той се опита да приеме думите ѝ, а накрая отвърна само:

— *Скоро ли ще се върнеш?*

— *Вече съм на път.*

Момчето върна вниманието си върху непосредственото си обкръжение. Елфът и джуджето го гледаха внимателно.

— Разбирам тревогата ви... и все пак бих искал да получа отговор на въпроса си.

Лифаен се поколеба само за кратко.

— Аря е съвсем млада. Роди се една година преди краха на Ездачите.

На сто години! Макар и да бе очаквал нещо подобно, Ерагон все пак се шокира. Опита се да го скрие зад безизразно изражение. „Та тя

би могла да има праправнуци, по-стари от мен!“ Замисли се за това в продължение на няколко минути, а после, за да се разсее, каза:

— Спомена, че хората са открили Алагезия преди осемстотин години. Но Бром ми разказа, че сме дошли три века след основаването на Ездачите, което е било преди хиляди години.

— Две хиляди седемстотин и четири по вашето летоброене — обяви Орик. — Бром е бил прав, ако смяташ един самотен кораб с двадесетина воители за *пристигането* на хората в Алагезия. Те пуснали котва на юг — там, където сега се намира Сурда. Срецнали сме ги по време на експедициите им и сме обменили дарове, но после те си тръгнаха и ние не сме виждали друг човек почти две хилядолетия, тоест докато крал Паланкар не пристигнал с цялата си флота. Хората напълно ни бяха забравили по онова време, ако се изключат бабините истории за косматите мъже от планините, които крадели деца посред нощ. Ба!

— Знаеш ли откъде е дошъл Паланкар? — запита Ерагон.

Орик се намръщи и загриза крайчеца на мустака си, но после поклати глава.

— Историята ни казва само, че родината му била далеч на юг, отвъд Беор, и че бягал от война и глад.

Идеята много се хареса на Ерагон и той изгърси:

— Значи може би някъде там има страни, които могат да ни помогнат в битката срещу Галбаторикс.

— Възможно е — съгласи се Орик. — Но ще ни е трудно да ги открием дори на гърба на дракон, а и се съмнявам, че ще говорят нашия език. А и кой би искал да ни помогне? Варден не могат да предложат кой знае какво на чужда страна. А и е достатъчно трудно да прекараш армия от Фардън Дур до Уру'баен, пък какво остава да я накараш да измине стотици, ако не и хиляди мили.

— И не можем да си позволим да те пращаме на подобна мисия — добави Лифаен.

— Аз все пак...

Ерагон бе прекъснат от Сапфира, която прелетя над реката, следвана от разлютено ято врабчета и косове, решени да я прогонят далеч от гнездата си. В същото време от армиите катерички, скрити сред клоните, проехтя хор от писукане и цвърчене.

Лифаен засия и извика:

— Не е ли великолепна? Виж как люспите ѝ улавят светлината! Никое съкровище на света не може да се сравни с тази гледка.

От стоящия в другото кану Нарисе чуваха подобни възклицания.

— Направо нетърпимо според мен — измърмори Орик на брадата си.

Ерагон потисна усмивката си, макар и да бе съгласен с джуджето. Елфите явно нямаше да се уморят да възхваляват Сапфира.

— *Няма нищо лошо в няколко комплимента* — каза тя в главата му. После се приземи с голям плисък и потопи глава, за да избегне едно гмуркащо се врабче.

— *Естествено че няма* — отвърна Ерагон.

Сапфира го погледна изпод водата.

— *Това сарказъм ли беше?*

Той се захили и не отговори. После се обърна към другата лодка и се загледа в гребящата Аря, в изпънатия ѝ изящен гръб, в съвършеното ѝ лице и светлите петна, които го озаряваха през гъстите клони на дърветата. Изглеждаше толкова мрачна и нещастна, че му се доця да я утеши.

— Лифаен? — запита той тихо, за да не го чуе Орик. — Защо Аря е толкова... нещастна? Ти и...

Раменете на елфа се вкочаниха под червеникавата му туника и той прошепна толкова тихо, че Ерагон едва го чу:

— За нас е чест да служим на Аря Дръотнингу. Тя е страдала в името на народа ни повече, отколкото можеш някога да си представиш. Ние се радваме и празнуваме заради онова, което е постигнала със Сапфира, и плачем в сънищата си за жертвата... и загубата ѝ. Но това е нейната собствена мъка и аз нямам право да я разкривам без позволението ѝ.

Докато Ерагон седеше край лагерния им огън, галейки парче мъх, което на допир наподобяваше заешка козина, чу някаква суматоха по-навътре в гората. Споглеждайки се със Сапфира и Орик, той извади Зар'рок и залази по посока на звука.

Спря на ръба на малко дефиле и погледна към отсрещната му страна, където един сокол със счупено крило се гърчеше насред

боровинков храст. Птицата замръзна, щом го видя, а после отвори клюн и нададе пронизителен писък.

— *Каква ужасна съдба, да не можеш да летиш* — каза Сапфира.

Когато Аря пристигна, тя погледна сокола, опъна лъка и с един безпогрешен изстрел го прониза в сърцето. В началото Ерагон си помисли, че го е сторила, за да набави храна, но тя не понечи да прибере нито птицата, нито стрелата.

— *Защо?* — запита той.

Тя го изгледа изпитателно и свали тетивата на лъка си.

— *Защото бе ранен твърде лошо, за да го излекувам, и щеше да умре тази нощ или утре сутрин. Така е в природата. Спестих му часове мъки.*

Сапфира сведе глава и докосна Аря по рамото с муцуна, а после се върна в лагера им, дращейки кората на дърветата с опашка. Когато Ерагон понечи да я последва, Орик го дръпна за ръкава и той се наведе, за да чуе тихите думи на джуджето:

— *Никога не моли елф за помощ — може да реши, че ще ти е по-добре, ако си мъртъв, а?*

ЗАКЛИНАНИЕТО ДАГШЕЛГР

Въпреки че бе изморен от предния ден, Ерагон се насили да стане преди съмване, за да успее най-сетне да свари някой от елфите спящ. Това се бе превърнало в нещо като игра за него — да открие кога стават те и дали изобщо спят, тъй като досега никога не ги бе виждал със затворени очи. Днешният ден не се оказа изключение.

— Добро утро — поздравиха го Нар и Лифаен. Ерагон изви глава и видя, че и двамата стоят на клоните на един бор на петдесет стъпки над земята. После, скачайки от клон на клон с грацията на котки, елфите слязоха до него.

— Стояхме на стража — обясни Лифаен.

— Заради какво?

Изад едно дърво се появи Аря и каза:

— Заради моите стракове. Ду Велденварден крие много мистерии и опасности, особено за един Ездач. Ние сме живели тук хиляди години и старите заклинания са оцелели на неочаквани места. Магията изпълва въздуха, водата и земята. В някои области е засегнала и животните. Понякога откриваме странни създания в дълбините на гората и не всички от тях са приятелски настроени.

— А те... — Ерагон млъкна рязко, защото неговата Гедвей игнасия изведнъж започна да го гъделичка. Сребърният чук на огърлицата, дадена му от Ганел, стана горещ на гърдите му и усети как магията на амулета започва да извлича от силата му.

Някой се опитваше да го открие с магия.

„Дали е Галбаторикс?“ — зачуди се той, изплашен. Стисна огърлицата и я извади изпод туниката си, готов да я махне от себе си, ако отслабне твърде много. От другата страна на лагера Сапфира тревожна се затича и вля в тялото му собствената си енергия.

Миг по-късно горещината отслабна и изчезна, а чукът отново стана студен. Ерагон го повъртя из дланта си, а после го прибра обратно под дрехата. Тогава Сапфира каза:

— *Нашите врагове ни търсят.*

— Врагове? А не може ли да е някой от Ду Врангр Гата?

— Мисля, че Хротгар щеше да каже на Насуада, че е наредил на Ганел да ти даде омагьосаната огърлица... Вероятно дори тя самата е предложила идеята.

Когато Ерагон ѝ обясни какво е станало, Аря се намръщи.

— Значи е още по-наложително да стигнем възможно най-бързо в Елесмера, за да продължим обучението ти. Събитията в Алагезия не ни чакат и се боя, че няма да разполагаш с нужното време да се научиш на всичко.

Ерагон искаше да поговорят още по темата, но нямаше възможност, защото всички бързаха да напуснат лагера. Когато натовариха багажа в канутата и покриха останките от огнището с пръст, продължиха пътя си през река Гаема.

След около час момчето забеляза, че реката става все по-широка и дълбока. След още няколко минути достигнаха водопад, изпълващ дълбините на Ду Велденварден с могъщ грохот. Издигаше се на около сто стъпки и се изливаше от скала, която стърчеше страховито с обратния наклон на склона си.

— Как ще минем отвъд? — Вече чувстваше студените капки по лицето си.

Лифаен посочи криволичещата пътека на левия бряг.

— Ще трябва да носим на гръб около миля провизиите и канутата. После реката отново става плавателна.

Петимата развързаха вързопите, разположени между седалките, и разделиха провизиите на купчини, които набутаха в раниците си.

— Ъх! — изпъшка Ерагон, докато вдигаше товара си. Раницата му тежеше като торба с камъни.

— *Мога да ти я пренеса нагоре по течението... както и на другите* — предложи Сапфира, докато излизаше на калния бряг и отръскваше водата от себе си.

Когато Ерагон повтори предложението ѝ, Лифаен го изгледа ужасено.

— Никога не бихме използвали дракон за товарно добиче. Това ще ни опозори и ще говори зле за гостоприемството ни.

Драконът изсумтя и от ноздрите му излетяха огнени струйки, които се врязаха в реката сред облаци пара.

— *Това са глупости.* — После тя се пресегна край Ерагон с единия си люспест крак, закачи с нокти презрамките на всички раници и излетя над главите им. — *Хванете ме, ако можете!*

Насред тишината прозвуча смях — искрен и весел, като песен на птица. Ерагон се обърна удивен и погледна към Аря. За пръв път я чуваше да се смее и звукът бе прекрасен. Тя се усмихна на Лифаен.

— Ако си въобразяваш, че можеш да казваш на един дракон какво може и какво не може да прави, значи имаш още много да учиш.

— Но позорът...

— Не е позор, ако Сапфира го върши по собствена воля — прекъсна го Аря. — А сега да вървим, преди да сме изгубили още време.

Ерагон вдигна кануто си заедно с Лифаен, с надеждата, че усилието няма да извика болката в гърба му, а после го намести над раменете си. Налагаше му се да разчита на елфа да го води по пътеката, защото виждаше единствено земята под краката си.

Около час по-късно успяха да прехвърлят хребета и се спуснаха отвъд опасните пенещи се води до място, където река Гаема отново ставаше спокойна и гладка като огледало. Там ги чакаше Сапфира, която ловеше риба из плитчините, забивайки триъгълната си глава във водата като харпун.

Аря я привика при себе си и се обърна към нея и Ерагон:

— Отвъд следващата извивка се намира езерото Ардвен, а на западния му бряг се издига Силтрим — един от най-великите ни градове. След това ни остава да прекосим обширна територия от гората, за да достигнем Елесмера. В такава близост до Силтрим ще срещнем мнозина елфи. Въпреки това обаче не искам никой друг да ви вижда, преди да говорим с кралица Исланзади.

— *Защо?* — запита Сапфира, повтаряйки мислите на Ерагон.

Аря им отвърна с мелодичния си глас:

— Вашето пристигане символизира огромна промяна за нашето кралство, а подобни неща са опасни, освен ако не бъдат представени внимателно. Кралицата трябва да бъде първата, която ще се срещне с вас. Само тя има властта и мъдростта да надзирава този преход.

— Имаш много високо мнение за нея — изкоментира Ерагон.

При тези думи Нар и Лифаен замръзнаха и се обърнаха към Аря с неразгадаеми изражения. Нейното лице също стана безизразно, а

после тя се изправи гордо.

— Тя ни води добре... Ерагон, зная, че носиш наметало с качулка от Тронхайм. Докато не се освободим от евентуални наблюдатели, ще те помоля да го облечеш и да държиш главата си покрита, за да не види някой кръглите ти уши и да разбере, че си човек. — Той кимна. — А ти, Сапфира, ще трябва да се криеш през деня и да ни догонваш през нощта. Аджихад ми каза, че на територията на Империята си правела точно това.

— *И мразех всеки миг от това време* — изръмжа драконът в отговор.

— Ще е необходимо само днес и утре. След това ще се намираме достатъчно далеч от Силтрим, за да не ни се налага да се безпокоим, че ще срещнем някой, опасен за нас — обеща Аря.

Сапфира обърна сините си очи към Ерагон.

— *Когато избягахме от Империята, се заклек, че ще стоя до теб, за да те пазя. Винаги когато ме няма, се случва нещо лошо: Язуак, Дарет, Драс-Леона, робовладелците...*

— *Но не и в Теурм.*

— *Знаеш какво имам предвид! И ми е особено противна мисълта да те оставя, когато не можеш да се пазиш с този сакат гръб.*

— *Вярвам, че Аря и останалите ще ме опазят. Ти нямаш ли им доверие?*

Сапфира се поколеба.

— *Имам доверие на Аря.* — Тя изви глава и отиде няколко крачки по-нагоре по брега. Постоя там за около минута, а после се върна. — *Добре.* — Тя предаде съгласието си и на Аря, добавяйки: — *Но няма да чакам повече от утре вечер, дори и ако в този момент се намирате в центъра на Силтрим.*

— Разбирам — отвърна елфката. — Все пак ще трябва да внимаваш дори нощем, докато летиш, защото елфите виждат ясно и при нищожна светлина. Ако някой случайно те забележи, ще те атакуват с магия.

— *Прекрасно* — изкоментира Сапфира.

Докато Орик и елфите товареха багажа в канутата, двамата с Ерагон отидоха да проучат гъстата гора, търсейки подходящо скривалище. Накрая се спряха на една суха пещера, заобиколена от

скали и покрита с борови иглички, които хруптяха под краката им. Сапфира се сви на земята и кимна.

— *Върви. Аз ще се оправя.*

Ерагон прегърна врата ѝ, внимавайки да избегне острите шипове, и после с нежелание се отдалечи, хвърляйки по някой поглед назад. Когато се върна при реката, си сложи наметалото и пътуването продължи.

Когато видяха езерото Ардвен, въздухът бе неподвижен, а огромната водна площ — гладка и равна — съвършено огледало за дърветата и облаците. Илюзията бе пълна — на Ерагон му се струваше, че гледа през прозорец към друг свят и че ако продължат, канутата ще паднат надолу и ще летят вечно в отразеното небе. Потрепери при мисълта.

В мъглявата далечина се мержелееха безброй бели лодки от брезова кора. Движеха се с невероятна скорост, тласкани от огромната сила на елфите. Ерагон сведе глава и придърпа краищата на качулката около лицето си.

С всеки метър, който ги отдалечаваше един от друг, връзката му със Сапфира ставаше по-тънка. Накрая между тях не остана нищо, освен тъничка, почти прозрачна, нишка. После престана да чувства присъствието ѝ, дори когато напрягаше ума си до краен предел. Внезапно Ду Велденварден му се стори самотно и пусто място.

Когато здрачът се задълбочи, на около миля напред сред дърветата на всякакви височини започнаха да проблясват бели светлини. Искрите играеха със сребристото сияние на пълната луна, призрачни и мистериозни в нощта.

— *Наближаваме Силтрим — обяви Лифаен.*

Тъмна лодка мина край тях в обратната посока, последвана от тихия плясък на вода. Елфът, който гребеше, промърмори „Квета Фрикай“.

Аря приближи кануто си към това на Ерагон.

— *Тази нощ ще спрем тук.*

Издигнаха лагера си на известно разстояние от езерото Ардвен, където земята бе достатъчно суха, за да се спи на нея. Свирепите рояци комари принудиха Аря да издигне защитна магия, така че да могат да хапнат необезпокоявани.

След това петимата седнаха около огъня, загледани в златистите пламъци. Ерагон опря глава в дънера на дървото зад гърба си и видя как през небето проблясва метеор. Клепачите му вече се затваряха, когато откъм дърветата в посока на Силтрим се дочу женски глас — тих шепот, който докосна ухото му като перце. Той се напрегна, опитвайки се да го чуе по-ясно.

Точно както тънката струйка дим става все по-дебела, докато новороденият пламък се разпалва, така и гласът ставаше по-силен, докато гората не започна да стене със закачлива извиваща се мелодия, която се носеше напред-назад дива и свободна. Към неземната песен се присъединиха още гласове, добавяйки към основната мелодия стотици вариации. Сякаш самият въздух се нажежи от вихъра на музиката.

Странното приповдигнато настроение, което го обзе, прободете гръбнака му със стрелите на въодушевлението и страха. Гласовете замъгляваха сетивата му, привличайки го в дебрите на кадифената нощ. Примамен от призрачната песен, той скочи на крака, готов да се втурне в гората и да танцува до забрава сред дърветата и мъха. Готов беше на всичко, само и само да може да се присъедини към веселието на елфите. Но преди да успее да помръдне, Аря го хвана за ръката и го обърна с лице към себе си.

— Ерагон! Прочисти ума си! — Той се задърпа, в безполезен опит да се отскубне от хватката ѝ.

— Еидр ейрея онр (изпразни ушите си)! — Отново се възцари тишина. Чувстваше се така, сякаш е оглушал. Спря да се дърпа и се огледа наоколо, чудейки се какво е станало току-що. От другата страна на огъня Лифаен и Нари се бореха безшумно с Орик.

Ерагон виждаше как устата на Аря се отваря и затваря, докато тя говореше, а после светът отново се изпълни със звуци, но вече без музиката.

— Какво...? — запита той замаяно.

— Махайте се от мен, бе — изръмжа Орик.

Лифаен и Нари вдигнаха ръце и отстъпиха.

— Приеми извиненията ни, Орик-водр — каза Лифаен.

Аря се обърна към Силтрим.

— Объркала съм броя на дните. Не исках да се намирам в близост до който и да е град по време на Дагшелгр. Нашите

сатурналии — празненствата ни — са опасни за смъртните. Ние пеем на древния език и стиховете плетат магии на страст и копнеж, на които е трудно да се устои, дори и за нас.

Нари се размърда неспокойно.

— Май сме попаднали на някоя свещена поляна.

— Така е — съгласи се Аря. — Но ще изпълним дълга си и ще чакаме.

Леко разтърсен от станалото, Ерагон седна по-близо до огъня. Искаше му се Сапфира да е с него. Беше сигурен, че тя би могла да опази ума му от влиянието на музиката.

— Каква е целта на Дагшелгр? — запита той.

Аря седна до него и кръстоса дългите си крака.

— Да пази гората здрава и плодородна. Всяка пролет пеем за дърветата, пеем за растенията и пеем за животните. Без нас Ду Велденварден би била двойно по-малка.

Сякаш за да докажат думите ѝ, всички животни, притаени до момента в околността, се затичаха като луди наоколо, в какофония от кръсъци, сумтене и скимтене. Птици, сърни, червени и сиви катерички, язовци, лисици, зайци, вълци, жаби, костенурки — разнообразието беше безкрайно.

— Търсят си партньор — обясни Аря. — Из цялата Ду Велденварден, във всеки от нашите градове, елфите пеят тази песен. Колкото повече участват, толкова по-силна е магията и толкова по-велика ще бъде гората през тази година.

Ерагон дръпна рязко ръката си, защото три таралежа преминаха покрай крака му. Цялата гора гъмжеше от звуци и движение. „Озовах се в страната на приказките“ — помисли си той и обгърна рамене с ръце.

Орик дойде до огъня и повиши глас, за да надвика шума:

— В името на брадата и брадвата ми, няма да позволя да контролират волята ми с магия. Ако това се повтори, Аря, кълна се в каменната препаска на Хелцвог, че ще се върна във Фардън Дур и ще трябва да се изправите срещу гнева на Дургримст Ингетум.

— Не възнамерявах да ви подлагам на Дагшелгр — отвърна елфката. — Извинявам се за грешката си. И въпреки че в момента ви пазя, не можете да избегнете напълно магията в Ду Велденварден — цялата гора е пропита с нея.

— Стига да не замъглява ума ми... — Орик поклати глава и стисна дръжката на брадвата си, докато гледаше сенчестите зверове, които се движеха сред мрака отвъд светлия кръг, създаден от огъня.

Тази нощ никой не спа. Ерагон и Орик будуваха заради глъчката и животните, които не спираха да се блъскат в палатките им, а елфите — защото все още слушаха песента. Лифаен и Нарн започнаха да се въртят в безкрайни кръгове около лагера, а Аря гледаше към Силтрим, жадно и напрегнато. Кожата ѝ изглеждаше като опъната по остриите скули.

Четири часа след избухването на глъчката в гората, Сапфира се спусна от небето, а очите ѝ светеха странно. Тя потрепери и изпъна врат, дишайки тежко през отворените си челюсти.

— *Гората е жива* — каза след малко. — *И аз съм жива. Кръвта ми кипи като никога преди. Гори както твоята, когато мислиш за Аря. Аз... вече разбирам!*

Ерагон постави ръка на рамото ѝ и почувства трепета, който я изпълваше. Цялата вибрираше заедно с музиката. Беше впила нокти в земята, а мускулите ѝ бяха стиснати, в огромното усилие да остане неподвижна. Върхът на опашката ѝ се гърчеше така, сякаш тя всеки миг ще скочи нанякъде.

Аря се изправи и застана до Ерагон от другата страна на Сапфира. Елфката също постави ръка на рамото на дракона и тримата се загледаха в мрака, свързани в жива верига.

С пукването на зората Ерагон веднага забеляза, че сега всички дървета имат пъпки с яркозелени игли по краищата на клоните си. Наведе се, за да огледа тревата в краката си и откри, че всички растения, големи и малки, са пораснали през нощта. Гората се събуждаше за нов живот с ярките си цветове — всичко бе свежо и чисто. Въздухът миришеше, сякаш току-що е валило.

Сапфира се разтърси до него и каза:

— *Треската отмина. Отново съм на себе си. Но почувствах такива неща... Сякаш светът се раждаше наново и аз помагах да бъде създаден с огъня в крайниците си.*

— А сега как си? Отвътре, имам предвид.

— Ще ми трябва време, за да осмисля преживяното.

Аря бе махнала магията си от Ерагон и Орик, с отшумяването на песента. Сега тя каза:

— Лифаен. Нарі. Идете в Силтрим и ни доведете пет коня. Не можем да вървим през целия път оттук до Елесмера. И кажете на капитан Дамита, че Серис се нуждае от подкрепления.

Нарі се поклони.

— А какво да кажем, ако ни запита по каква причина сме напуснали поста си?

— Кажете й, че онова, на което някога се е надявала и от което винаги се е бояла, се е случило — червеят е захапал опашката си. Тя ще разбере.

Елфите изпразниха лодките от товара си и потеглиха към Силтрим. Три часа по-късно Ерагон чу пукане на пръчки и ги видя как се връщат, възседнали горди, бели жребци. Зад гърба си водеха още четири коня. Великолепните създания се движеха сред дърветата нереално тихо, а кожата им блестеше сред постоянния смарагдов здрач. Нито един от тях нямаше седло или юзди.

— Блъотр, блъотр — измърмори Лифаен и жребецът му спря и започна да рие земята с тъмните си копита.

— Всичките ви коне ли са толкова красиви? — запита Ерагон. Внимателно приближи един, удивен от прелестта му. Животните бяха малко по-високи от понита, което им позволяваше с лекота да се движат из тесните пространства между дънерите. Изглежда, изобщо не се бояха от Сапфира.

— Далеч не — засмя се Нарі и сребърната му коса се развя около лицето. — Но повечето са. Отглеждаме ги от много векове.

— И как се очаква да ги яздя?

— Елфическият кон веднага откликва на команди на древния език — отвърна Аря. — Кажи му къде искаш да отидеш и той ще те отведе сам. Не бива обаче да ги удряш или да им говориш грубо, защото те не са роби, а приятели и съюзници. Носят те по собствена воля и за всеки това е привилегия. Аз успях да спася яйцето на Сапфира от Дурза само защото конете ни почувстваха, че нещо не е наред и ни попречиха да попаднем в засадата... Няма да те оставят да паднеш, освен ако не се хвърлиш умишлено, и са опитни в избирането

на най-безопасния и бърз маршрут през опасни територии също като Фелдуност.

— Точно така — изсумтя Орик. — Един Фелдуност може да те прехвърли и през най-стръмната скала, без дори да те одраска. Но как ще носим храната и провизиите без седла? Отказвам да яздя с раница на гръб.

Лифаен хвърли няколко кожени торби в краката на Орик и посочи шестия кон.

— Няма да ти се наложи.

Отне им половин час да подредят провизиите в чантите и да ги струпат на голяма купчина върху гръба на коня. После Нарича каза на Ерагон и Орик думите, които могат да използват, за да насочват конете:

— *Ганга фрам* — за напред, *блъотр* — за да спре. *Хлаупа*, ако имаш нужда да бързаш, и *ганга аптр*, за да се върнеш обратно. Можете да давате и по-точни инструкции, ако знаете древния език. — Той поведе Ерагон към единия кон и го посочи. — Това е Фолквир. Протегни ръка.

Момчето изпълни молбата и жребецът изсумтя, мърдайки с ноздри. После Фолквир подуши дланта на Ерагон, докосна я с муцуна и му позволи да го почеше по дебелия врат.

— Добре — каза Нарича. — Изглежда доволен. — После елфът заведе Орик и го прекара през същата процедура с друг кон.

Докато Ерагон се качваше на гръба на Фолквир, Сапфира се приближи към тях. Той погледна към нея, забелязвайки, че все още изглежда притеснена от изминалата нощ.

— *Още само една нощ* — каза й.

— *Ерагон...* — Тя замълча смутено. — *Докато бях под влиянието на магята на елфите, мислех за нещо. Нещо, което винаги съм смятала за маловажно, но сега то се издига в ума ми като черна заплашителна планина. Всяко създание, независимо колко чисто или чудовищно е, има партньор от собствения си вид. Аз нямам. — Тя потрепери и затвори очи. — *Напълно сама съм.**

Тези думи припомниха на Ерагон, че тя едва е навършила осем месеца. В повечето случаи младостта й не си личеше заради наследствените й инстинкти и спомени, но в това отношение бе дори по-беззащитна и от него, чийто опит се изразяваше в няколко краткотрайни увлечения в Карвахол. Почувства жалост, но я потисна,

преди да се прехвърли по мисловната им връзка. Сапфира би изпитвала единствено презрение към подобна емоция — тя нито щеше да реши проблема ѝ, нито да я накара да се почувства по-добре. Вместо това той ѝ каза:

— *Галбаторикс все още има две драконови яйца. По време на първата ни аудиенция с Хротгар ти спомена, че би искала да ги спасиш, ако успеем...*

Сапфира изсумтя горчиво.

— *Това може да отнеме години и дори да спасим яйцата, нямам гаранция, че те ще се измътят, нито че ще са мъжки, нито че онези дракони ще стават за партньори. Съдбата е решила расата ми да умре.* — Тя размаха ядосано опашка и скърши няколко малки дръвчета. Изглеждаше опасно близо до това да избухне в сълзи.

— *Какво мога да ти кажа?* — запита той, смутен от тъгата ѝ. — *Не бива да губиш надежда. Има шанс да намериш партньор, но трябва да бъдеш търпелива. Дори ако яйцата на Галбаторикс не свършат работа, на други места по света сигурно също има дракони, така както има хора, елфи и ургали. В мига в който сме свободни от задълженията си, ще ти помогна да ги потърсиш. Съгласна?*

— *Съгласна* — подсмъркна тя. После изви глава и избълва кълбо бял дим, който се разпръсна сред клоните над тях. — *Не би трябвало да допускам емоциите ми да ме надвиват.*

— *Глупости. Трябва да си направена от камък, за да не се чувстваш така. Напълно нормално е... Но ми обещавай, че няма да мислиш за това, докато си сама.*

Тя насочи едното си огромно синьо око към него.

— *Няма.*

Той усети как топлината на благодарността ѝ се разлива по тялото му: Наведе се от гърба на Фолквир и постави ръка на люспестата ѝ буза, задържайки я за миг.

— *Върви, малки мой* — промърмори тя. — *Ще се видим по-късно.*

Ерагон се мразеше за това, че я изоставя в подобно състояние. Той с нежелание навлезе в гората с Орик и елфите, които се насочваха на запад към сърцето на Ду Велденварден. След около час, обзет от тъгата на Сапфира, момчето реши да я сподели с Аря. Тя се намръщи и по челото ѝ се появиха леки бръчки.

— Това е едно от най-ужасяващите престъпления на Галбаторикс. Не знам дали съществува разрешение на този проблем. Можем само да се надяваме. Трябва да се надяваме.

БОРОВИЯТ ГРАД

Ерагон се намираше в Ду Велденварден вече толкова много време, че започваше да копнее за поляни, открити простори и дори планини, вместо безкрайните дървесни дънери и мизерните храсти под тях. Полетите му със Сапфира разкриваха единствено покрити със зеленина хълмове, докъдето стигаше погледът — море от растителност.

Понякога клоните бяха толкова гъсти, че ставаше невъзможно да се разбере откъде изгрява слънцето и къде залязва. Еднаквият във всички посоки пейзаж караше Ерагон да се чувства напълно изгубен, независимо че Аря и Лифаен често му показваха компаса. Разбираше, че ако елфите не бяха до него, можеше да броди из Ду Велденварден до края на дните си, без някога да намери пътя навън.

Когато валеше, облаците и горският таван ги потапяха в пълен мрак, сякаш са погребани дълбоко под земята. Плющящата вода се спираше върху игличките на боровете над тях и после падаше от сто стъпки височина върху главите им като хиляди малки водопади. В такива случаи Аря призоваваше блестяща сфера от зелена магия над дясната ѝ ръка, която бе единственият източник на светлина в подобната на пещера гора. Спираха и се сгушваха до някое дърво, докато бурята премине, но дори тогава водата се струпваше върху клоните и при най-лекото разклащане се изливаше отгоре им.

С навлизането все по-навътре и по-навътре в сърцето на Ду Велденварден, дърветата станаха все по-дебели и по-високи. Увеличиха се и разстоянията помежду им. Голите кафяви дънери, които се издигаха към вълнистия таван, скрити от сенките, се извисяваха на двеста стъпки — по-високи от най-големите дървета в Гръбнака или Беор. Ерагон провери обиколката на едно от тях — седемдесет стъпки.

Спомена го на Аря и тя кимна.

— Това означава, че сме близо до Елесмера. — Елфката протегна ръка и нежно докосна корена на близкото дърво, сякаш е рамото на

приятел или любим. — Тези дървета са сред най-древните живи създания в Алагезия. Елфите са се грижили с любов за тях, откак за пръв път сме открили Ду Велденварден, и винаги сме правили всичко по силите си, за да им помогнем да растат. — Сноп светлина прониза прашните смарагдови клони над главите им и озари лицето и ръката ѝ в течно злато, греещо ярко на тъмния фон. — Ерагон, ние изминахме дълъг път заедно, но сега ще влезеш в моя свят. Бъди внимателен, защото земята и въздухът са натежали от спомени и нищо не е такова, каквото изглежда... Днес не лети със Сапфира. Заобиколени сме от защитните заклинания, пазещи Елесмера. И още нещо... по-добре да не се отклоняваме от пътеката.

Сапфира лежеше свита насред легло от мъх и се забавляваше, като бълваше димни струйки и наблюдаваше как се разтапят във въздуха.

— *На земята има достатъчно място за мен. Няма да имам проблеми* — каза тя без предисловие, щом Ерагон я погледна.

— *Добре.*

Той се качи на гърба на Фолквир и последва Орик и елфите по пътя им в празната тиха гора. Сапфира лазеше до него. В полумрака тя и конете блестяха странно и Ерагон се спря, обладан от тържествената красота на мига. Всичко около него излъчваше древност, сякаш нищичко под сплетените игли на боровете не се бе променяло от хиляда години и никога нямаше да се промени. Сякаш самото време бе задрямало и не искаше да се събужда никога.

В късния следобед от здрача изплува фигурата на елф. Лъч ярка светлина, пробила горския таван, го озари и разкри старо, благородно и спокойно лице, със сребърна диадема на челото. Бе облечен в надиплена роба.

— Ерагон, покажи ми дланта и пръстена си — прошепна Аря.

Младежът оголи дясната си ръка и я вдигна, така че първо да се види пръстенът на Бром, а после и Гедвей игнасия. Елфът се усмихна, затвори очи и разпери ръце, поздравявайки ги.

— Пътят е открит — каза Аря. След тиха команда жребецът ѝ потегли напред. Преминаха край елфа като вода, разделена от могъща скала, и когато всички го бяха подминали, той се изпъна, плесна с ръце и изчезна заедно със светлината, която го бе озарявала.

— *Кой е той?* — запита Сапфира.

— Гилдериен Мъдрия — отвърна Аря. — Принц на дома Миоландра, владетел на белия пламък на Вандил и пазител на Елесмера от дните на Ду Фирн Скулблака — нашата война с драконите. Никой не може да влезе в града, без да му позволи.

След четвърт миля гората се разреши и сред зеления покрив се появиха процепи, през които слънчевата светлина озаряваше земята. Минаха под две, облеgnати едно на друго, извити дървета и спряха на ръба на празна поляна.

Земята бе покрита с цветя. Рози, зюмбюли, лилии... пролетните съкровища бяха струпани като купчини рубини, сапфири и опали. Зад храстите отдясно се чуваше ромонът на малко поточе, а около един камък се гонеха две катерички.

Ерагон реши, че поляната е убежище на сърна, но докато се взираше, започна да откроява пътеки, скрити сред храстите и дърветата — мека светлина на места, където трябваше да има изумрудени сенки или странни форми сред клоните и цветята — фини и почти незабележими. Явно не бяха дело единствено на щедрата природа. Той разтърка очи и картината внезапно се измени, сякаш някой бе махнал воала пред погледа му. Цветята си бяха цветя, но пътеки наистина имаше, а извитите дървета се оказаха красиви къщи, израстващи направо от боровете.

Едно от дърветата например се издуваше в основата си, за да оформи двуетажна къща, пускаща корени в почвата. И двата етажа бяха с по шест стени, а горният — наполовина по-малък от долния — придаваше на дома пирамидален вид. Покривите и стените бяха изградени от дървесни панели, покриващи шест дебели колони. По стрехите, както и над украсените със скъпоценни камъни прозорци, разположени на всяка от стените, висяха мъх и жълта плесен. Предната врата представляваше мистериозна черна сянка, скрита под арка, на която бяха изписани странни символи.

Друга къща се бе загнездила между три бора, които се срастваха посредством няколко гигантски клона. Подсилена от тези въздушни подпори, къщата се издигаше на пет нива, но си оставаше лека и ефирна. До нея, изтъкана от върба и дрян, се гушеше беседка, около която бяха наредени фенери, замаскирани като шикалки.

Всяка сграда бе уникална сама за себе си, родена от гората и част от гората, и бе невъзможно да се разбере кое е изработено от

майсторска ръка и кое от майката природа. Вместо да овладеят и покорят околната среда, елфите бяха приели света такъв, какъвто е, и бяха успели да се адаптират към него, без да променят естеството на нещата.

Най-накрая Ерагон успя да зърне и обитателите на Елесмера, макар и бегло, неясно. В началото му се стори, че борови иглички, носени от бриза, танцуват наоколо, после започна да различава ръце, бледо лице, крак със сандал, вдигната длан... Един по един предпазливите елфи никнеха пред тях, а бадемовите им очи се впиваха в Сапфира, Аря и Ерагон.

Жените носеха косите си пуснати свободно. Те падаха по гърбовете им на вълни като водопади от сребро и злато, преплетени със свежи цветя. Притежателките им бяха пленително красиви, някак деликатни, ефирни... На Ерагон му се струваха съвършени и това нежно съвършенство не издаваше огромната им вътрешна сила. Мъжете бяха също толкова впечатляващи, с високите си скули, фините носове и дълги мигли. Всички носеха туники в зелено и кафяво, обагрени в здрачни отсенки на оранжево, червено и златисто.

„Наистина красив народ“ — помисли си момчето. После докосна устните си в знак на поздрав.

Елфите се поклониха като един, грейнаха и започнаха да се смеят в неудържимо щастие. Една жена запя:

*Гала, о, Вирда брунхвитр,
Абр берундалвандр-фодр,
Буртро лауфсбледар екар ундир,
Еом кона даутлейкр...*

Ерагон покри ушите си с ръце от страх, че мелодията е магия като онази, която бе чул до Силтрим, но Аря поклати глава и хвана дланите му.

— Това не е магия. — После се обърна към коня си и промълви: — Ганга. — Жребецът се затича нанякъде. — И вие освободете конете си. Нямаме повече нужда от тях. Заслужават да си починат в конюшните ни.

Песента се усили. Междувременно Аря пристъпи напред по павираната, покрита със зеленикави кристали, пътека, която се виеше между хълмовете към къщите и дърветата и пресичаше потока. Те ходеха, а елфите танцуваха около тях и от време на време скачаха на някой клон и сякаш летяха над главите им, възхвалявайки Сапфира с имена като Дългоноктестата, Дъщерята на въздуха и огъня и Всемогъща.

Възхитен и омагьосан от ставащото, Ерагон прошепна: „Бих могъл да живея тук вечно — потопен в покоя, скрит в Ду Велденварден, но и свободен...“ Харесваше Елесмера повече от който и да било от градовете на джуджетата. Той посочи жилище, вградено в огромно дърво, и запита Аря:

— Как го правите?

— Пеем на гората на стария език и ѝ даваме нашата сила, за да порасне във формата, която желаем. Всичките ни сгради и сечива са създадени по този начин.

Пътеката свърши напред плетеница от корени, които оформяха стъпала, приличащи на езерца от пръст. Качиха се по тях до врата в стена от млади фиданки. Тя се отвори, сякаш от само себе си, и сърцето на Ерагон подскочи. Пред него се разкри зала, оградена от дървета. Стотици клони се сливаха в едно цяло, за да образуват таван като на кошер. Под него дванадесет стола стояха, подпрени срещу всяка стена. А на тях седяха елфически благородници — мъже и жени. Те изглеждаха мъдри и красиви, с гладки, небелязани от възрастта лица и блестящи очи. Всички се приведоха напред, стискайки облегалките на столовете си, за да видят групата на Ерагон, с открито удивление и надежда. За разлика от останалите елфи, тези носеха мечове, с украсени с берил и гранат дръжки и корони.

А над всички на бял пиедестал се издигаше трон от преплетени корени и на него седеше кралица Исланзади. Красива като есенен залез, горда и величествена, с тъмни вежди като вдигнати криле и устни — ярки и червени като малини. Косата ѝ с цвят на най-тъмната нощ се сипеше под диамантена диадема. Туниката ѝ бе алена. Около бедрата си носеше колан от преплетени златни пръстени, а на нежната ѝ шия бе закачено кадифено наметало, което се спускаше по земята на красиви вълни. Кралицата бе изумително внушителна, но изглеждаше и крехка, сякаш таеше дълбоко в себе си огромна болка.

До лявата ѝ ръка бе поставена пръчка с гравирана напречна летва. На нея бе кацнал бял гарван, нетърпеливо пристъпващ от крак на крак. Той наклони глава, изглежда Ерагон с изумителна интелигентност и изграчи:

— Вирда!

Ерагон потрепери от силата на тази една-единствена дума.

Вратата зад шестимата се затвори и те пристъпиха към кралицата. Аря коленичи на покритата с мъх земя и се поклони първа, последвана от Ерагон, Орик, Лифаен и Нари. Дори Сапфира, която не се бе кланяла дори на Аджихад и Хротгар, сведе глава.

Исланзади се изправи и слезе от трона, диплейки наметалото си в безброй гънки. Тя застана пред Аря, постави треперещи ръце на раменете ѝ и тихо прошепна:

— Стани.

Аря се подчини, а кралицата се втренчи в лицето ѝ, сякаш искаше да го прочете. Най-накрая Исланзади извика и я прегърна с думите:

— О, дъще моя, толкова съм виновна пред теб!

КРАЛИЦА ИСЛАНЗАДИ

Ерагон бе коленичил пред кралицата на елфите и нейните съветници във фантастичната стая, изградена от дънерите на живи дървета, ала цялото му същество бе изпълнено от една-единствена мисъл: „Аря е принцеса!“ Всъщност нещата идваха на мястото си — винаги бе изглеждала родена да командва и това поставяше още една бариера помежду им, колкото и да му се искаше да ги разкъса всичките. В устата му залютя, когато си спомни пророчеството на Анджела, че щял да обикне жена с благороден произход... и предупреждението ѝ, че не може да види дали това ще свърши добре, или зле.

— *Очевидно сме пътували в присъствието на кралска особа, без да знаем* — дочу в ума си смеха на Сапфира.

— *Защо не ни е казала?*

— *Може би това е цяло да я постави в по-голяма опасност.*

— Исланзади Дръотнинг — каза Аря формално.

Кралицата се отдръпна като ужилена и повтори признанието си на древния език.

— О, дъще моя, толкова съгреших пред теб! — Тя покри лице с длани. — Не мога да се храня и да спя, откак изчезна. Живях в постоянен страх, че никога повече няма да те видя. Да ти забраня да се приближаваш до мен бе най-ужасната грешка, която съм правила някога... Можеш ли да ми простиш?

Събраните елфи се размърдаха удивено.

Аря замълча, а после горчиво отрони.

— Седемдесет години, майко. Седемдесет години живях и обичах, борих се и убивах, без да ми проговориш нито веднъж.

Исланзади се изпъна и вдигна брадичка. По тялото ѝ пробяга тръпка.

— Не мога да променя миналото, Аря, колкото и да ми се иска.

— А аз не мога да забравя онова, което преживях.

— Нито е редно. — Исланзади стисна ръцете на дъщеря си. — Аря, аз те обичам. Ти си единственото ми дете. Върви си, ако пожелаеш, но ако останеш и ако не се отречеш от мен, те моля за прошка.

В един безкраен миг изглеждаше, че Аря няма да отговори или по-лошо — ще отхвърли молбата. Ерагон усети колебанието ѝ, както и бързия поглед, който хвърли наоколо. После сведе очи и каза:

— Не, майко. Не мога да си отида.

Исланзади се усмихна несигурно и отново прегърна дъщеря си. Този път Аря отвърна и сред елфите премина стон на облекчение. Белият гарван подскочи на стойката си и изграчи:

— И на вратата го гравираха за вечни времена и стана то закон семеен: *Нека нивга пак да се намразим не посмеем!*

— Тихо, Благден — обърна се Исланзади към гарвана. — Задръж бездарните стихове само за себе си.

После кралицата се откъсна от дъщеря си и се обърна към Ерагон и Сапфира:

— Моля да ме извините, че толкова неучтиво игнорирах най-важните си гости.

Ерагон докосна устни, а после изви дясната си ръка над гърдите, както му бе показвала Аря.

— Исланзади Дръотнинг. Атра естерни оно телдуин. — Не се съмняваше, че именно той трябва да заговори първи.

Тъмните очи на кралицата се разшириха и тя отвърна:

— Атра ду евариня оно варда.

— Ун атра мор'ранр лифа унин хярта онр — завърши ритуала той. Веднага разбра, че елфите не са очаквали да знае обичаите им. В ума си чу как Сапфира повтаря поздрава му към Исланзади.

— Как е името ти, драконе — запита кралицата, щом приключиха.

— *Сапфира.*

В изражението ѝ се мярна някакъв проблясък, но тя не каза нищо.

— Добре дошла в Елесмера, Сапфира. А твоето, Ездачо?

— Ерагон Сенкоубиец, Ваше Величество.

Този път елфите зад тях видимо се размърдаха. Дори Исланзади изглеждаше потресена.

— Имаш могъщо име — каза тя меко. — Ние рядко го даваме на децата си... Добре дошъл в Елесмера, Ерагон Сенкоубиецо. Дълго време те чакахме.

Тя пристъпи към Орик и го поздрави, а после се върна при трона си, придърпвайки грациозно воалите на наметалото си.

— Ако съдя по твоето пристигане тук толкова скоро след излюпването на Сапфира, по пръстена на ръката ти и по меча на кръста ти, Бром е мъртъв и твоето обучение — незавършено. Бих искала да чуя цялата история, включително как е умрял Бром и как си срещнал дъщеря ми, или как *тя* е срещнала *теб*, ако случаят е такъв. После ще чуя и за мисията ти тук, джудже, както и за приключенията на Аря след засадата в Ду Велденварден.

Ерагон вече бе разказвал премеждията си и преди, така че не му бе трудно да го стори и пред кралицата. Когато паметта му го подвеждаше, Сапфира се притичваше на помощ. На няколко места я остави да разказва вместо него, а когато свършиха, той извади свитъка на Насуада от раницата си и го подаде на Исланзади.

Тя пое пергамента, счупи червения печат и след като го прочете, въздъхна и затвори очи.

— Най-накрая осъзнавам истинската сериозност на глупостта си. Мъката ми щеше да приключи много по-рано, ако не бях оттеглила войните си и не бях отхвърлила пратениците на Аджихад, след като научих, че Аря е пленена. Не биваше да виня Варден за залавянето ѝ. Явно все още съм твърде глупава, въпреки годините си...

Настана дълга тишина, защото никой не смееше да се съгласи или отрече. Накрая Ерагон събра смелост и каза:

— След като Аря се завърна жива и здрава, ще се съгласите ли да помогнете на Варден както преди? Насуада няма други шансове за успех, а аз се заклях във вярност към нея.

— Кавгата ми с Варден е като прах на вятъра — отвърна Исланзади. — Не се бой. Ние ще им помагаме както преди, а и още повече... заради теб и победата им над ургалите. — Тя се приведе напред с протегнатата ръка. — Ще ми дадеш ли пръстена на Бром, Ерагон?

Той го свали без колебание и го подаде с поклон.

— Не е трябвало да го носиш, защото не е предвиден за теб. Но заради помощта, която си оказал на Варден и семейството ми, аз те

удостоявам с титлата „Приятел на елфите“. Този пръстен вече е твой и където и да отидеш, елфите ще знаят, че заслужаваш доверие и помощ.

Ерагон благодари и върна пръстена на пръста си, усещайки смущаващо пронизващия, изучаващ и премислящ поглед на кралицата върху себе си. Имаше чувството, че тя знае всичко, което би могъл да каже или стори.

Накрая тя обяви високо:

— Новини като тези не са идвали в Ду Велденварден от много години. Свикнали сме на по-бавен ритъм на живот от останалата част на Алагезия, но фактът, че толкова много неща могат да се случат, без изобщо да чуем за тях, е повече от тревожен.

— А моето обучение?

Ерагон хвърли един бърз поглед на насядалите около тях елфи, чудейки се дали някой от тях не е Тогира Иконока — създанието, което бе достигнало ума му, за да го освободи от зловещата сила на Дурза след битката във Фардън Дур, и което го бе окуражило да отпътува за Елесмера.

— Ще започне възможно най-скоро. Но се боя, че то ще се окаже безполезно, докато не надвиеш магията на Сянката вътре в теб. Сигурно и така ще има полза от теб, но само като бледо подобие на надеждата, която храним вече повече от век. — Исланзади не влагаше укор в гласа си, но думите ѝ удряха Ерагон като чукове. Знаеше, че е права. — Не е твоя вината и ме боли да го изричам на глас, но сам трябва да проумееш степента на собствената си немощ... Съжалявам.

После тя се обърна към Орик:

— Минаха много години, откак за последно някой от твоя народ е влизал в кралството ни, джудже. Ерагон-финиарел обясни присъствието ти, но все пак имаш ли какво да добавиш?

— Само поздрави от своя крал Хротгар и молба, която вече не е нужна, защото вие сама решихте да възстановите контактите с Варден. Като изключим това, аз съм тук само за да се уверя, че договорът, сключен от Бром между вас и човеците, ще бъде спазен.

— Ние винаги изпълняваме обещанията си, независимо дали са казани на този език, или на древния. Приемам поздравите на Хротгар и му отвърщам със същото.

Накрая кралицата стори това, което Ерагон предполагаше, че ѝ се е искало да направи още от самото начало на срещата — обърна се към

Аря:

— Сега ми разкажи за твоите прекеждия, дъще.

И елфката започна да говори бавно и напевно. Първо разказа за залавянето си и дългия и изпълнен с мъчения престой в затвора в Гил'еад. Сапфира и Ерагон умишлено бяха пропуснали подробностите, но Аря не се притесняваше да описва онова, на което са я подлагали. Лишените ѝ от емоция думи обаче накараха Ерагон да почувства същата ярост, която бе изпитал и първия път, щом видя раните ѝ. Елфите не обелиха и звук, макар че стискаха здраво мечовете си, а лицата им се бяха изопнали до скъсване, чертаейки остри като бръснач резки на студен гняв. По бузата на Исланзади потече сълза...

След мъчителния разказ жилав елфически лорд пристъпи напред по мъхестия под между столовете и смирено изрече:

— Аря Дръотнингу, сигурен съм, че говоря от името на всички ни, като казвам, че сърцето ми гори от мъка при мисълта за твоите прекеждия. Това е престъпление отвъд всякакви извинения и оправдания, а Галбаторикс трябва да бъде наказан за него. Мисля, че всички ние сме ти задължени, защото си скрила местонахождението на градовете ни от Сянката. Малцина сред нас биха устояли толкова дълго.

— Благодаря ти, Детедр-вор.

След това кралицата отново заговори, а гласът ѝ прозвуча като камбанен звън сред дърветата:

— Стига. Нашите гости са изморени, а ние ги държим накрак. Освен това говорихме предостатъчно за злините по света. Стига сме дълбали в старите рани. — На лицето ѝ разцъфтя величествена усмивка. — Дъщеря ми се завърна, появиха се дракон и Ездач и аз искам да го отпразнуваме както се полага!

Тя се изправи, висока и зашеметяваща в алената си туника, и плесна с ръце. При този звук върху столовете и павилиона заваляха стотици лилии и рози — появиха се от нищото двадесетина стъпки над главите на присъстващите — и се понесоха като шарени снежинки, изпълвайки въздуха с приятния си аромат.

„Тя не използва древния език“ — забеляза Ерагон.

Също така видя, че докато всички се любуват на цветята, Исланзади докосна нежно Аря по рамото и промълви толкова тихо, че той едва я чу:

— Никога не би страдала така, ако бе приела съвета ми. Показах се права, като се противопоставих на решението ти да приемеш Яве.

— Решението си беше мое.

Кралицата замълча, после кимна и протегна ръка.

— Благден.

Гарванът разпери криле, полетя от поставката си и се приземи на лявото ѝ рамо. Всички присъстващи се поклониха на Исланзади и тя тръгна към изхода. Отвори рязко вратите, изправи се пред стотиците елфи, събрали се отвън, и обяви началото на празненството на древния език. Избухнаха аплодисменти и радостни викове, а после всички се втурнаха в различни посоки.

— Какво точно им каза? — прошепна Ерагон на Нари.

Елфът се усмихна.

— Да отворим най-добрите бъчви и да запалим огньовете, защото ни чака нощ на пирове и песни. Ела!

Той хвана момчето за ръката и го задърпа след кралицата, докато тя слизаше между рехавите борове през туфите папрат. По време на престоя им вътре слънцето се бе спуснало ниско в небето и къпеше гората в кехлибарена светлина, която обгръщаше дърветата и другите растения като слой блестящо масло.

— *Осъзнаваш, надявам се* — вметна Сапфира, — *че кралят, за когото ни разказа Лифаен, този Евандар, трябва да е баща на Аря.*

Ерагон едва не се спъна от изненада.

— *Права си... И това означава, че е бил убит или от самия Галбаторикс, или от клетвопрестъпниците.*

— *Кръгове в кръговете...*

Те спряха на върха на малък хълм, където елфите бяха разположили дървени маси и столове. Навсякъде около тях гората бръмчеше като жива. С приближаването на нощта из цяла Елесмера заблещукаха веселите светлинки на пламъци.

Някой подаде на Ерагон бокал, направен от същото странно дърво, което бе забелязал и в Серис. Той отпи от кристалната течност и почти се задави, когато тя премина като огън през гърлото му. Имаше вкус на греяно ябълково вино, смесено с мед. Върховете на пръстите и ушите му изтръпнаха от странната напитка, но пък главата му някак странно се проясни.

— Какво е това? — обърна се към Нари.

Елфът се засмя.

— Фаелнирв. Дестилираме го от смачкани бъзови плодове и усукани лунни лъчи. Ако пие от него, всеки мъж може да пътува и три дни без прекъсване.

— *Сапфира, трябва да го опиташ.*

Тя помириса бокала, а после отвори уста и му позволи да излее остатъка в гърлото ѝ. Очите ѝ се разшириха, а опашката ѝ потрепери.

— *Ето, това се казва питие! Има ли още?*

Преди Ерагон да успее да отговори, Орик се дотътри до тях.

— Дъщеря на кралицата — измърмори той, клатейки глава. — Как ми се ще да можех да кажа на Хротгар и Насуада.

Исланзади се настани в стол с висока облегалка и отново плесна с ръце. Появиха се четирима музиканти с арфи от черешово дърво и духов инструмент с червени тръби. Четвъртата елфка запя и гласът ѝ се извиси в игрива песен, която затанцува в ушите на всички.

Ерагон почти не успяваше да проследи думите, но и малкото, което схвана, го накара да се засмее. Беше история за елен, който не можел да пие от езерото, защото една сврака постоянно го тормозела. Младежът слушаше, а погледът му блуждаеше, докато попадна на малко момиченце, което се криеше зад кралицата. Уж момиченце, но рошавата му коса не бе сребриста като тази на повечето елфи, а побеляла от старост, а лицето му — сбръчкано и спаружено като изсушена ябълка. Не беше елф, нито джудже, нито... човек. Съществуването предизвикателно му се усмихна, разкривайки остриите си зъби.

Когато певицата завърши песента и музикантите засвириха нова, Ерагон се оказа заобиколен от десетки елфи, които искаха да се запознаят с него и Сапфира. Всъщност драконът ги интересуваше много повече.

Всички им се представяха и се кланяха леко, докосвайки устните си с показалеца и средния си пръст, на което Ерагон отвръщаше по същия начин. Следваше безкрайно повторение на поздравленията на древния език. Те го затрупаха с учтиви въпроси за приключенията му, но главната част от разговора водеха със Сапфира.

В началото я остави да говори на воля. Досега никой не бе имал толкова голямо желание да общува с нея. Скоро обаче започна да се дразни, че го игнорират. Усмихна се мрачно, удивен, че комай е

започнал да свиква с чуждото внимание още от пристигането му при Варден и сега му липсваше. Трябваше се насили, за да се отпусне и да се наслаждава на празненството.

Не след дълго ароматът на храна изпълни цялата поляна заедно с елфите, носещи подноси, отрупани с деликатеси. С изключение на топлия хляб и купчините медени кексчета, менюто включваше само плодове и зеленчуци, като горските дарове преобладаваха. Присъстваха във всяко ястие — боровинкова супа, малинов сос, къпиново желе... От купа с нарязани ябълки капеше сироп от диви ягоди, а до тях — сладкиш от гъби, пълнен със спанак, мащерка и стафиди.

Да няма месо, дори риба или птици, все още се струваше странно на Ерагон. В Карвахол и навсякъде другаде из Империята месото бе символ на положение в обществото. Колкото повече злато имаш, толкова по-често можеш да си позволиш пържола или телешко. Дори най-дребните благородници ядяха месо всеки ден. Всяко друго ястие би показало, че кесиите им са празни. А елфите не признаваха тази зависимост въпреки очевидното им богатство и лекотата, с която можеха да ловуват, използвайки магия.

Всички огледаха масите с ентусиазъм и бързо насядаха: Исланзади начело с Благден — гарвана, Детедр отляво, Аря и Ерагон отдясно. Орик седеше срещу тях, а останалите — включително Нар и Лифаен — по-надолу. От отсрещния край нямаше стол, само огромна табла за Сапфира.

Докато вечерята напредваше, всичко около Ерагон се превърна в мъгла от разговори и веселие. Той беше толкова увлечен в празненството, че изгуби всякакво чувство за време. Осъзнаваше само смеха, чуждите думи, които се носеха над главата му, и меката топлина, останала в стомаха му от фаелнирв. Неуловимата музика на арфите шептеше едва в ушите му и запращаше тръпки на вълнение по гърба му. От време на време улавяше премрежения поглед на жената-дете, която го наблюдаваше, дори докато се хранеше.

Единствено Аря мълчеше. Не бе продумала повече от десетина думи и Ерагон използва първото затишие в пиршеството, за да я заговори. Аря се раздвижи.

— Дори Аджихад не знаеше.

— Какво?

— Извън Ду Велденварден не съм казвала никому коя съм. Само Бром... защото ме срещна за първи път тук, но запази тайната ми по моя молба.

Ерагон се зачуди дали му го обяснява от чувство за дълг, или защото се чувства виновна, че ги е измамил.

— Веднъж Бром каза, че онова, което елфите *не* казват, е по-важно от онова, което казват.

— Да, той ни разбираше добре.

— Но защо? Щеше ли да има значение, ако някой знаеше?

Този път Аря се поколеба.

— Когато напуснах Елесмера, не исках да ме почитат заради потеклото ми, пък и то нямаше връзка с мисията ми при джуджетата и Варден. Нямаше никакво отношение към това, което бях станала... и към това коя съм.

Тя погледна към кралицата.

— Можеше да кажеш поне на мен и Сапфира.

Елфката се въздържа да реагира на упрека в гласа му.

— Нямах причини да подозирам, че отношенията ми с Исланзади са се подобрили и ако ви кажех, това нямаше да промени нищо. Моите мисли са си само мои, Ерагон.

Той се изчерви, давайки си сметка за скритото значение на тези думи: Защо ѝ беше на *нея* — дипломат, принцеса, елфка, по-възрастна и от баща му, и от дядо му, които и да бяха те — да доверява на един шестнадесетгодишен хлапак тайните си?

— Е, поне се сдобри с майка си — измърмори той.

Тя се усмихна странно.

— Имах ли избор?

В този момент Благден скочи от рамото на Исланзади и пристъпи към средата на масата, клатейки глава наляво-надясно в подигравателни поклони. Спря се пред Сапфира, изкашля се и заграчи:

*Драконите имат ребра
като каруците.*

*Драконите имат гърла
като гарафите.*

*Но докато в две от тях има пиво,
третото изяжда цяло стадо живо!*

Елфите замръзнаха и пребледняха, в очакване на реакцията на Сапфира. След дълго мълчание тя вдигна поглед от своя сладкиш от дюли и издиша облаче дим, което обгърна Благден.

— *Ядем и малки птици* — каза драконът, излъчвайки мислите си, така че всички да ги чуят.

И докато гарванът се запрепъва назад, кашляйки възмутено и пляскайки с криле, за да прочисти въздуха от дима, елфите се заливаха от смях.

— Извинявам се за нескопосаните стихчета на Благден — каза Исланзади. — Винаги е имал груб език, въпреки опитите ни да го опитомим.

— *Приемам извинението* — отвърна спокойно Сапфира и се върна към сладкиша си.

— Откъде идва той? — запита Ерагон, търсейки повод отново да заговори Аря.

— Някога Благден е спасил живота на баща ми — отвърна елфката. — Евандар се биел с ургал, но се спънал и изпуснал меча си. Преди чудовището да го удари, един гарван скочил отгоре му и изкълвал очите му. Никой не знае защо птицата го е направила, но това отвличане на вниманието позволило на Евандар да спечели битката. Баща ми винаги е бил щедър, така че дари гарвана с интелигентност и дълъг живот. Заклинанията обаче имали два непредвидени странични ефекта: Благден изгубил цвета на перата си и придобил способността да предугажда определени събития.

— Може да вижда в бъдещето? — запита Ерагон, удивен от чутото.

— Да вижда? Не. Просто да чувства какво предстои. Във всеки случай винаги говори с гатанки, повечето от които не са нищо повече от глупости. Но помни, че ако някога Благден дойде при теб и ти каже нещо различно от шега или подигравка, ще бъде добре да се вслушаш в думите му.

Когато вечерята приключи, Исланзади се изправи, предизвиквайки вихрушка от движения, защото всички се разбързаха да я последват.

— Късно е и съм изморена — каза кралицата. — Ще се оттегля в будоара си. Сапфира, Ерагон, моля елате с мен, искам да ви покажа къде ще спите тази нощ.

Исланзади повика Аря с жест, а после се отдръпна от масата. Дъщеря ѝ я последва.

Докато заобикаляше струпаните елфи заедно със Сапфира, Ерагон спря до жената-дете, хипнотизиран от дивите ѝ очи. Тези очи, тази рошава коса, тези остри зъби — изведнъж си спомни къде е виждал подобно създание.

— Ти си котколак, нали? — Тя примигна, а после оголи зъби в опасна усмивка. — Срецнах един от вашата раса в Теирм и Фардън Дур. Казва се Солембум.

Усмивката ѝ се разшири.

— Да. Той е добър. Хората ме отегчават, но *той* смята, че да пътува с тази вещица Анджела е забавно.

После погледът ѝ се насочи към Сапфира и тя нададе приятелски гърлен звук — наполовина ръмжене, наполовина мрънкане.

— *Как се казваш?* — запита я драконът.

— Имената са могъща сила в сърцето на Ду Велденварден, драконе, да, наистина са такива. При все това... сред елфите съм известна като Наблюдателя, и като Бързата лапа, и като Танцьорката в сънищата, но вие можете да ме наричате Мауд. — Тя отметна къдравата си коса. — По-добре да догоните кралицата, деца. Тя не обича мудни глупаци.

— За мен беше удоволствие да се запознаем, Мауд — каза Ерагон, после се поклони, а Сапфира сведе глава. Младежът хвърли поглед към Орик, чудейки се дали и джуджето ще ги последва, а после затича след Исланзади.

Настигнаха кралицата точно когато пристъпваше към основата на едно дърво. В дънера бе вдълбана стълба, която се издигаше спираловидно нагоре към няколко стаи-глобуси, сгушени сред короната, наред плетеница от клони.

Исланзади вдигна елегантно ръка и посочи към гнездото.

— Ще се наложи да стигнеш дотам с летене, Сапфира. Стълбищата ни не са отглеждани с идеята по тях да вървят дракони. — После се обърна към Ерагон: — Тук живееше водачът на Драконовите ездачи по време на престоя си в Елесмера. Предоставям ти покоите, защото ти си наследникът на тази титла... и ти се полага по право.

Преди Ерагон да успее да ѝ благодари, кралицата го подмина и си тръгна с Аря, която го погледна изпитателно и изчезна сред дълбините на града.

— *Е, нека видим какви удобства са ни осигурили* — каза Сапфира. После скочи във въздуха и се понесе около дървото, балансирайки върха на едното си крило перпендикулярно на земята.

Когато Ерагон стъпи на първото стъпало, се убеди, че думите на Исланзади са истина — стълбите и дървото бяха едно цяло. Кората под краката му бе гладка и равна, излъскана от краката на множеството елфи, но въпреки това бе част от дънера, както и подобният на паяжина парапет.

Тъй като бяха изградени спрямо фигурите и способностите на елфите, стъпалата се оказаха твърде стръмни за Ерагон и скоро краката започнаха да го болят. Дишаше толкова тежко, че когато достигна върха и премина през вратата, разположена в пода на една от стаите, застана с ръце на коленете си и се наведе напред, задъхан.

Когато пулсът му се нормализира, огледа наоколо. Намираше се в кръгъл вестибюл с пиедестал в центъра. От него се издигаше изящна скулптура на две бледи ръце, които се преплитаха, без да се докосват. Три платнени врати водеха отвъд — към семпло обзаведена трапезария за най-много десетина човека, другата — към шкаф с дупка в пода, чиято функция Ерагон не можа да разбере, а последната — към спалня, гледаща към ширналата се под тях Ду Велденварден.

Младежът свали един фенер от куката му на тавана и влезе в спалнята, съпроводен от сенките, които заскачаха и се завихриха в див танц. В отсрещната стена имаше капковиден отвор с размер на дракон. В стаята имаше още легло, разположено така, че да гледа към небето и луната, докато лежи по гръб; камина, направена от твърдо и студено като стомана сиво дърво и нещо като огромна вана с нисък ръб, застлана с одеяла и явно предвидена за легло на Сапфира.

Докато той разглеждаше, тя се спусна и кацна на ръба на отвора. Люспите ѝ блестяха като съзвездие от сини звезди. Зад нея последните

лъчи слънчева светлина проблясваха из гората, рисувайки различни картини върху хълмовете в мъгливи кехлибарени краски, сред които игличките блестяха като нажежено желязо. Светлината прогони сенките към виолетовия хоризонт. От тази височина градът изглеждаше като множество поляни в обширния горски таван — острови на спокойствие сред неспокойния зелен океан. Чак сега Ерагон си даде сметка за истинския размер на Елесмера. Елфическата столица се простираше на мили.

— *Ако Браел е живял по този начин, това само показва, че Ездачите заслужават още повече уважението ми* — каза той. — *Много по-простичко и скромно, отколкото очаквах.*

Цялата къща-дърво потръпна леко в отговор на по-силен повей на вятъра.

Сапфира подуши одеялата си.

— *Все още не сме видели Вроенгард* — предупреди го тя, но Ерагон почувства, че споделя мнението му.

Докато момчето затваряше платницето към спалнята, видя в ъгъла нещо, което не бе забелязало досега: спираловидно стълбище, издигащо се нагоре в тъмен дървен комин. Той вдигна фенера и започна да се катери предпазливо. След около двадесет стъпки се озова в кабинет с тежко бюро, отрупано с пера, мастило и хартия, но не и пергаменти. Имаше и още едно драконово легло, а в отсрещната стена — драконов отвор, подобен на този в спалнята.

— *Сапфира, ела и виж.*

— *Как?* — запитва тя.

— *Мини отвън.*

Ерагон изтръпна за миг, защото чу цепещата се дървесна кора под ноктите на Сапфира, докато тя излизаше от спалнята. После долетя при него.

— *Е, доволна ли си?* — запитва я.

Тя смигна със сините си очи, а после продължи с разглеждането на стените и мебелировката.

— *Чудя се как ли запазват топлината в стаите, когато всички са отворени към дъжда и вятъра* — зачуди се тя.

— *Не знам.*

Ерагон огледа стените от всяка страна на отвора, прокарвайки пръсти по абстрактните фигури, които дървото бе родило под песента

на елфите. Спря, напипвайки вертикална резка. Бръкна и дръпна леко. От стената се разви прозрачна мембрана. Момчето я придърпа пред портала и откри втора резка, в която да закрепи подгъва на странния плат. В мига, в който го стори, притокът на въздух отвън престана.

— *Ето го и отговора ти* — каза той.

После освободи мембраната и тя се залюля напред-назад, докато се навиваше.

Когато се върнаха в спалнята, Ерагон разопакова вещите си, а Сапфира се засуети около новото си ложе. Младежът подреди внимателно щита, ръкавиците, наколенниците, налакътниците, качулката и шлема, а после съблече туниката и махна подплатената си с кожа ризница. Седна на леглото гол до кръста и загледа металните плочки. Чак сега забеляза приликата им с люспите на Сапфира.

— *Успяхме* — каза той изумено.

— *Дълго пътешествие... но да, успяхме. Имахме късмет, че по пътя не ни застигна някое злощастие.*

Ерагон кимна.

— *Сега ще разберем дали си е струвало. Понякога се чудя дали нямаше да е по-добре, ако бяхме останали в помощ на Варден.*

— *Ерагон! Знаеш, че имаме нужда от по-нататъшно обучение. Бром настояваше. Освен това Елесмера и Исланзади определено си заслужават целия този път.*

— *Може би. Какво мислиш за всичко това?*

Сапфира раздели леко челюсти, за да разкрие зъбите си.

— *Не знам. Елфите крият повече тайни дори и от Бром, а с магията си са способни дори на невъзможното. Не зная какви методи използват, за да растат дърветата им в подобни форми, нито как Исланзади призова онези цветя. Просто не го разбирам.*

Ерагон почувства облекчение. Явно не бе единственият слисан от всички тези новости.

— *Ами Аря?*

— *Какво за нея?*

— *Знаеш, това, че разбрахме каква е.*

— *Тя не се е променила с нищо. Различен е само начинът, по който я възприемаш ти.*

Сапфира се изкиска дълбоко и гърлено — звукът бе като грохот на блъскащи се камъни. После сведе глава и я положи на предните си

лапи.

Звездите блестяха ярко в небето. Из Елесмера се понесе приглушеното бухане на бухали. Светът спокойно и тихо заспиваше в пазвата на нощта.

Ерагон изпълзя под пухестите одеяла и понечи да загаси фенера, но ръката му застана в почуда. Ето че се намираше в столицата на елфите, на стотици метри височина, в леглото на Враел. Бе непосилно да го осмисли. Той се изправи, взе фенера в една ръка и Зар'рок в другата и изненадвайки Сапфира, се сгуши до топлия ѝ корем. Тя тихо измърка и го обгърна с кадифеното си крило. После затвори очи.

И заедно заспаха дълбоко в сърцето на Елесмера.

ОТ МИНАЛОТО

Ерагон се събуди с пукването на зората. Чувстваше се отпочинал. Докосна Сапфира и тя вдигна крилото си. После той прекара ръце през косата си и отиде до отвора в стената. Подпря раменете си и внимателно погледна надолу. Гората блестеше като поле от диаманти — всяко дърво отразяваше сутрешната светлина с хиляди капки роса.

Изведнъж подскочи изненадан, защото Сапфира прелетя край него, въртейки се като свредел към короните на дърветата, преди да се издигне, за да закръжи из небето, ревейки от радост.

— *Добро утро, малки мой.*

Той се усмихна, доволен, че е толкова щастлива. Вдигна платнената врата към спалнята и намери там две пълни с плодове паници, които някой бе поставил до трегера посред нощ. До тях имаше и купчина дрехи със забоден лист хартия. Ерагон не бе чел повече от месец и бе позабравил някои от руните, но поне разбра смисъла.

Сапфира Бяртскулар и Ерагон Сенкоубиец, добре дошли.

Аз, Белаен от дома Миоландра, смирено се извинявам на Сапфира за тази незадоволителна закуска. Елфите не ловуват и нито в Елесмера, нито в който и да е от нашите градове може да се намери месо. Ако желаш, можеш да сториш това, което са правели драконите в древността, и сама да уловиш храната си в Ду Велденварден. Молим само да оставяш жертвите си във водата, за да не бъдат замърсени въздухът и водата ни от кръвта им.

Ерагон, тези дрехи са за теб. Изтъкани са от Нидуен от дома на Исланзади и са подарък.

Нека добрият късмет те съпътства,
мирът да живее в сърцето ти,

звездите да бдят над теб!

Белаен ду Хьодр

Когато той прочете съобщението на Сапфира, тя каза:

— Няма значение, няма да ми се налага да се храня известно време след снощното угощение. — Въпреки това излапа няколко кекчета. — Само за да не изглеждам невъзпитана — оправда се с достойнство.

След като се нахрани, Ерагон хвърли купчината дрехи на леглото си и внимателно я разрови, откривайки две туники в червеникавокафяво, кафяви панталони, които стигаха до прасците му, и три чифта чорапи, толкова меки, че докато ги държеше, имаше чувството, че са течни. Качеството на тъканите правеше смешни не само плетивата на жените от Карвахол, но и дрехите на джуджетата, които носеше в момента.

Наистина се зарадва на новите си одежди. Собствената му туника и панталоните бяха захабени от седмиците пътуване под жаркото слънце и дъжда. Съблече се и сложи една от красивите туники, пленен от мекотата ѝ. Тъкмо връзваше ботушите си, когато някой почука на рамката на вратата.

— Влез — каза Ерагон и се пресегна към Зар'рок.

Орик подаде главата си вътре, а после влезе внимателно, опипвайки пода с крака. Погледна към тавана.

— И с меч да ме заплашват, ще избира пещера пред птиче гнездо като това. Ерагон, Сапфира, как спяхте?

— Добре. А ти?

— Като камък. — Джуджето се засмя на собствената си шега, а после погали брадата си и опипа острието на брадвата. — Виждам, че сте яли, така че ще ви помоля да ме последвате. Аря, кралицата и още цяла армия елфи ви чакат в основата на дървото. — Той изгледа изпитателно Ерагон. — Тук става нещо, за което не са ни казали. Не съм сигурен какво искат от теб, но явно е важно. Исланзаци е по-напрегната от хванат натясно вълк... Исках просто да те предупредя.

Ерагон му благодари, а после двамата заслизаха по стълбите, докато отвън Сапфира се спускаше към земята. Посрещна ги

Исланзади, която носеше наметало от рошави лебедови пера — като девствен зимен сняг върху нея.

— Последвайте ме — каза тя, след като ги поздрави.

Те го сториха и тя ги поведе към покрайнините на Елесмера, където сградите бяха по-нарядко, а пътеките изглеждаха неотъпкани. Исланзади спря при основата на една обрасла с дървета могила и каза с каменен глас:

— Преди да продължим, вие тримата трябва да се закълнете на древния език, че никога няма да говорите на друг за това, което ще видите, не и без позволение от мен, дъщеря ми или онзи, който наследи трона след нас.

— Защо трябва да си запушвам устата? — възпротиви се Орик.

— *Защо, наистина?* — запита Сапфира. — *Нима не ни вярвате?*

— Не е въпрос на доверие, а на безопасност. Трябва да пазим това знание на всяка цена, защото то е най-голямото ни предимство пред Галбаторикс. И ако сте обвързани с древния ни език, никога няма да разкриете съзнателно тайната ни. Ти, Орик-водр, дойде тук, за да надзираваш обучението на Ерагон. Ако не ми дадеш думата си, по-добре се върни във Фардън Дур.

Накрая Орик отговори:

— Сигурен съм, че не мислите злото на джуджетата или Варден, иначе никога не бих се съгласил. И ви заклевам в честта на двора и клана ви, че това не е план да ни измамите. Кажете ми какво трябва да направя.

Докато кралицата обясняваше на джуджето точното произношение на нужната фраза, Ерагон се обърна мислено към Сапфира:

— *Какво да правя?*

— *Имаме ли избор?*

Той си спомни, че вчера Аря му бе задала същия въпрос и май вече разбираше, какво бе искала да му каже: кралицата не оставяше място за маневри.

Когато Орик завърши, Исланзади погледна очаквателно към Ерагон. Той се поколеба, но после даде клетвата си, а след него и Сапфира.

— Благодаря ви — каза Исланзади. — Сега можем да продължим.

На върха на могилата дърветата бяха заменени от море червени детелини чак до ръба на каменна стена. Скалата продължаваше на километри във всяка посока и се спускаше на хиляда стъпки към гората долу, която се простираше чак до хоризонта, за да се слее с небето. Сякаш стояха на ръба на света, загледани в безкрайната зеленина.

„Познавам това място“ — осъзна Ерагон, спомняйки си видението на Тогира Иконока.

Бам. Въздухът потрепери от силата на удара. *Бам.* Още един глух тътен, от който зъбите му загракаха. *Бам.* Той запуши уши с пръсти, за да ги предпази от болезненото налягане. Елфите стояха неподвижни. *Бам.* Детелините се огънаха под внезапен порив на вятъра.

Бам. И отвъд ръба на скалата се издигна огромен златен дракон с Ездач на гърба си.

УБЕДЕНОСТ

Роран гледаше яростно Хорст.

Намираха се в стаята на Балдор. Младежът се бе надигнал от леглото и следеше думите на ковача.

— Какво очакваше да направя? Ти припадна — как да атакуваме? Освен това мъжете не бяха в състояние да се бият. И не мога да ги виня. Самият аз едва не си прехапах езика от страх, когато видях тези чудовища. — Хорст поклати глава и дългата му коса се разпиля по раменете.

Роран запази каменното си изражение.

— Виж, можеш да избиеш войниците, ако искаш, но първо трябва да възстановиш силите си. Ще има много доброволци. Хората ти имат доверие, особено след като победи нападателите миналата нощ.

Когато младежът не продума, Хорст въздъхна, потупа го по здравото рамо и напусна стаята, затваряйки вратата след себе си.

Роран дори не примигна. До този миг в живота си истински го бяха вълнували само три неща — семейството му, домът му в долината Паланкар и Катрина. Семейството му бе избито, фермата му — опожарена, а земята — пустееше.

А сега и Катрина я нямаше.

Той преглътна задавено през желязната буца в гърлото си. Колебанията го разкъсваха: единственият начин да спаси жената, която обичаше, бе да проследи Ра'зак, но не можеше да изостави Карвахол на войниците. Нито да забрави Катрина.

„Сърцето или домът ми“ — за кой ли път горчиво се запита. Едното без другото нямаше никаква стойност. Ако избиеше войниците, щеше да направи невъзможно завръщането на Ра'зак, а с тях евентуално и Катрина. Но ако наистина идваха подкрепления, битката щеше да е безсмислена, защото Карвахол бе обречен.

Болката отново заръфа превързаното му рамо. Роран стисна зъби и затвори очи. „Надявам се и Слоун да го изядат като Куимби“. Този

мръсен предател. Заслужава жестока съдба... Младежът го прокълна с най-зловещите думи, на които бе способен.

„Дори ако спасим Карвахол, как ще открия Ра’зак? Кой ще посмее да издаде слугите на Галбаторикс?“ Усети как отчаянието го обгръща в жестоката си паст. Представи си как отива в някой от великите имперски градове, лутайки се безнадеждно сред мръсните сгради и ордите непознати, търсейки и най-малкия намек, знак или шепот от изгубената любов.

Нямаше надежда.

Той се преви под тежестта на агонията и страха, а от очите му потече река от сълзи. Клатеше се напред-назад, сляп за всичко друго, освен за сгромолясването на света му.

След цяла вечност плачът на Роран пресъхна в жални хлипания. Все още треперейки, избърса очи и се опита да поеме дълбоко въздух. Примижа от болка. Имаше чувството, че дробовете му са пълни със счупени стъкла.

„Трябва да мисля“ — каза си за кой ли път.

Наведе се към стената и със сетните усилия на волята си започна да се бори с развихрилите се емоции, докато не ги подчини изцяло на единственото, което можеше да спаси разсъдък му — здравия разум. Вратът и раменете му трепереха от усилието.

Когато върна контрола над мислите и чувствата си, Роран внимателно започна да подрежда събитията в ума си, както майстор занаятчия подрежда инструментите си в редица. „След онова, което видях и знам, трябва да има някакво разрешение. Просто трябва да го открия“.

Не можеше да проследи Ра’зак във въздуха. Това беше ясно. Някой трябваше да му каже къде да ги намери и комай Варден бяха единствените хора, които щяха да знаят. Но и самите те бяха не по-малко трудни за откриване, а той нямаше излишно време да ги търси. *От друга страна...* Едно тихо гласче в главата му напомни слуховете, дочути от трапери и търговци, че Сурда тайно подпомага Варден.

Сурда. Страната се намираще в долния край на Империята или поне така бе чувал, защото никога не бе виждал карта на Алагезия. При идеални условия щеше да му отнеме поне няколко седмици да ги

достигне на кон и много повече, ако трябваше да избягва войниците по пътя си. Разбира се, най-бързото средство за придвижване би бил кораб, но това означаваше да пропътува целия път до река Тоарк, а после до Теирм, за да намери пристанище. Щеше да му отнеме твърде много време. И пак рискуваше да се натъкне на войници.

— Ако би могло, би станало, *би трябвало* — мърмореше си той, стискайки непрестанно лявата си ръка в юмрук. Единственото пристанище, северно от Теирм, бе Нарда, но за да го достигне, трябваше да прекоси целия Гръбнак по ширина — подвиг, с който дори траперите не можеха да се похвалят.

Роран изруга тихо. Всички тези варианти бяха безсмислени. „Трябва да мисля как да спася Карвахол, а не как да избягам от него“. Проблемът беше, че вече бе приел за себе си, че селото и всеки, който останеше в него, е обречен. В угълчетата на очите му отново се появиха сълзи. „Всички, които останат...“

„Ами... ами ако цялото население на Карвахол дойде с мен до Нарда, а после в Сурда?“ Така щеше да постигне и двете си цели едновременно.

Дързостта на тази идея го вцепени.

Беше светотатство да си мисли, че ще може да убеди фермерите да изоставят полята си, а търговците — магазините си... но ако... но ако алтернативата бе робство или смърт? А Варден? Варден щяха да приемат с радост нови попълнения, и особено вече закалени в битка. От друга страна, водейки им цяло село, щеше да спечели доверието на Варден, и те щяха да го упътят към Ра'зак. „Може би дори ще могат да ми обяснят защо Галбаторикс толкова отчаяно иска да ме залови“.

Но ако искаше планът му да успее, трябваше да влезе в действие, преди новите войски да достигнат Карвахол — само няколко дни, ако изобщо разполагаше и с толкова. Трябваше да организира бягството на триста души. Самата мисъл го плашеше.

Роран знаеше, че простата логика няма да е достатъчна, за да убеди когото и да било да напусне. Трябваше му месиански фанатизъм, за да събуди емоциите на хората, да ги накара да *почувстват* дълбоко в сърцата си, че е *нужно* да се откажат от досегашния си живот. Страхът нямаше да е достатъчен аргумент. Роран си даваше сметка, че често точно страхът и отчаянието карат човека да се бие още по-яроствно за онова, което има. Не, ако искаше да постигне своето, трябваше да

накара селяните да повярват като него, че ако се присъединят към Варден и се противопоставят на Галбаторикс, това ще бъде най-благородната кауза на света, че това е съдбата им и че тази съдба е достойна.

За това му трябваше страст, която да не се огъне пред трудностите, да не се ужаси от страданието и да не бъде задушена от смъртта.

Виждаше Катрина — бледа и призрачна, с тъжни кехлибарени очи. Спомни си горещината на кожата ѝ, аромата на косата ѝ, прегръдките под покривалото на нощта. После в ума му изникнаха познати, приятели, семейството му и всички, които бе познавал в Карвахол — живи и мъртви. „Ако не беше Ерагон... ако не бях аз... Ра'зак изобщо нямаше да дойдат тук. Длъжен съм да спася селото от Империята не по-малко, отколкото съм длъжен да спася Катрина от осквернителите“.

Вдъхновен от порив, Роран се надигна от леглото, но осакатеното му рамо пламна от болката. Той се препъна и едва успя да се облегне на стената. „Дали някога отново ще мога да използвам дясната си ръка?“ Изчака болката да утихне. Но тя пулсираше, без да спира, и Роран стисна зъби и тръгна смело напред.

Илейн сгъваше кърпи в коридора. Тя извика удивено.

— Роран! Какво пра...

— Ела — изръмжа той, докато минаваше покрай нея.

Балдор също излезе от друга стая с притеснено изражение.

— Роран, не бива да се движиш. Изгубил си твърде много кръв. Ще ти помогна да...

— Елате с мен.

Той ги чу как го следват, докато се спускаше по извитите стълби към изхода на къщата, където разговаряха Хорст и Албрийч. Те го изгледаха изненадано.

— Елате.

Глух за пороя от въпроси, той отвори входната врата и пристъпи сред угасващата светлина на късния следобед. Над него се бяха струпали облаци, обрамчени в златно и лилаво.

Повел малката си група, Роран се влачеше към покрайнините на Карвахол, повтаряйки краткия си призив пред всеки, когото срещнеше. Вече в центъра на селото изтръгна от калта една факла заедно с кола,

на който бе закачена, заби пръчката в земята между краката си, вдигна дясната си ръка и изрева:

— ЕЛАТЕ!

Селото проехтя от гласа му. Той продължи да крещи, докато и последните хора не излязоха от къщите си, за да се скупчат около него. Мнозина бяха любопитни, други изглеждаха изненадани, трети — изпълнени с яд. Но призивът на Роран не спираше да кънти из долината. Пристигнаха Лоринг и синовете му. От противоположни посоки се зададоха Биргит, Делвин и Фиск, с жена си Изолд. Морн и Тара излязоха от таверната заедно и се присъединиха към сборището.

Когато целият Карвахол се събра, Роран замълча и стисна лявата си ръка в юмрук, толкова здраво, че ноктите му се забиха в дланта. *Катрина*. Той вдигна ръка, отвори я и показа на всички алените сълзи, които покапаха по китката му.

— Това е моята болка — изрева той. — Разгледайте я добре, защото тя ще стане и ваша, освен ако не победим проклятието, което злата съдба изсипа върху ни. Вашите приятели, семействата ви, всички ще бъдат овързани във вериги и продадени в робство сред далечни земи или избити пред очите ви, посечени от безмилостните остриета на войниците. Галбаторикс ще поръси земята ни със сол, за да остане безплодна за вечни времена. Това видях аз. И това знам.

Той направи няколко крачки като вълк в клетка, мръщейки се и клатейки глава. Беше привлякъл вниманието им. Сега трябваше да разпали у тях яростта, която пламтеше у самия него.

— Осквернителите убиха баща ми. Братовчед ми трябваше да избяга. Сравниха фермата ми със земята. А моята годеница бе отвлечена от собствения си баща, който уби Бърд и предаде всички ни! Куимби бе изяден. Хамбарът ни — изгорен заедно с домовете на Фиск и Делвин. Пар, Виглиф, Гед, Бардрик, Фаролд, Хейл, Гарнър, Келби, Мелколф, Албем и Елмунд — всички те умряха. Мнозина от вас са ранени и вече не могат да помогнат на семействата си. Не стига че всеки ден от живота ни е борба да свържем двата края, оставени на милостта или капризите на природата, а сме принудени да плащаме и непосилните данъци, наложени от Галбаторикс? Трябва ли да търпим и тези безсмислени мъчения?

Роран се изкиска гробовно, виейки към небето, сам осъзнал лудостта в гласа си. В тълпата никой не помръдваше.

— Сега аз разбирам истинската природа на Империята и Галбаторикс — те са *зли*. Кралят е тумор върху лицето на този свят. Той унищожи Ездачите, а с тях и най-големия просперитет и мир, които сме имали. Слугите му се гнусни демони, родени в някоя пъклена яма. Но стига ли му на Галбаторикс да ни тъпче с пета? Не! Той иска да отрови цяла Алагезия, да ни задуши с неговото наметало на нещастieto. Децата ни и техните наследници ще живеят в сянката на неговия мрак вовеки като роби, червеи, *насекоми*, които той да тормози за собствено удоволствие. Освен ако...

Роран се вгледа в широко отворените очи на селяните, съзнавайки контрола, който има над тях в този миг. Никой досега не бе посмял да изговори това, което той смяташе да каже. Остави гласа си да се сведе до хрипящ шепот:

— Освен ако не намерим куража да се изправим срещу злото. Бихме се с войниците и Ра'зак, но това ще е без значение, ако бъдем убити, забравени или ако ни отведат нанякъде във вериги като стока. Не можем да останем тук, а аз няма да допусна Галбаторикс да унищожи всичко, за което си струва да се живее. По-скоро ще позволя да ми извадят очите и да ми отсекаат ръцете! Избирам да се бия! Избирам да изляза от гроба си и да зароя там враговете си! Избирам да напусна Карвахол. Ще прекося Гръбнака и ще взема кораб от Нарда до Сурда, където ще се присъединя към Варден. Варден от десетилетия се борят за нашата свобода. — Селяните изглеждаха в шок. — Но не искам да отида сам. Елате с мен. Елате с мен и нека изковем по-добър живот за себе си. Захвърлете оковите, които са ви приковали тук.

Роран посочи лицата им, движейки пръст от един към друг.

— Чии имена ще бъдат възпята от бардовете след сто години? Хорст... Биргит... Киселт... Тейн — те ще рецитират нашите саги. Ще пеят „Епиката на Карвахол“, защото ние сме били единственото село, достатъчно смело да се опълчи на Империята.

Сълзи на гордост потекоха от очите на Роран.

— Кое дело би могло да бъде по-благородно от това да прочистим Алагезия от чумата? Тогава няма да живеем в страх, че фермите ни ще бъдат разрушени, а ние избити или изядени. Реколтата, която събираме, ще ни принадлежи. Реките и потоците ще преливат от злато. Ще бъдем щастливи, в безопасност и сити! Това е съдбата ни.

Роран вдигна ръка пред лицето си и бавно склучи пръсти над живата рана. Остана така, разпнат от хорските погледи и чакащ някаква реакция. Такава не последва. Накрая той осъзна, че те *искат* той да продължи, че искат да чуят още за каузата и бъдещето, които им бе описал.

Катрина.

И докато мракът около факела му се сгъстяваше, Роран се изпъна и продължи да говори. Не скри нищо, но се постара да ги накара да разберат мислите и чувствата му, за да споделят и те усещането за цел и посока, което го тласкаше напред.

— Епохата ни върви към своя край. И ако искаме децата ни да израстат свободни, трябва да се включим в борбата и да помогнем на Варден.

В гласа му се прокрадваха и ярост, и мекота. Думите му коваха горещи пътеки в сърцата на хората и трескавата му убеденост ги държеше в транс.

Когато каза всичко, което извираше от самото му същество, Роран погледна в лицата на приятелите и съседите си и каза твърдо:

— Потеглям след два дни. Елате с мен, но ако не искате, ще тръгна и сам.

После сведе глава и напусна кръга светлина.

Луната блестеше иззад облаците. Лек ветрец се понесе из Карвахол. Един железен ветропоказател изскърца, увлечен от течението.

Биргит си проби път сред тълпата, стиснала гънките на полата си. Намести шала си със смирено изражение и се обърна към хората пред себе си.

— Днес видяхме... — Тя замълча, поклати глава и се засмя смутено. — Трудно ми е да говоря след Роран. Планът му изобщо не ми харесва, но мисля, че е добър, макар и поради друга причина. Аз искам да уловя Ра'зак и да отмъстя за смъртта на мъжа си. Ще отида с него. И ще взема децата си.

После жената на свой ред се отдръпна от факлата.

Измина една безкрайна минута, преди Делвин и жена му Лена също да пристъпят напред, здраво прегърнати. Лена погледна Биргит и каза:

— Разбирам нуждата ти, сестро. И ние копнеем за отмъщение, но има нещо, което желаем още по-силно — останалите ни деца да са в безопасност. Затова ще дойдем с вас.

Няколко жени, чиито съпрузи бяха убити от войниците, дойдоха при нея, за да покажат, че са съгласни с думите ѝ.

Селяните утихнаха, неподвижни. Изглежда, никой друг не искаше да говори по въпроса. Моментът бе твърде важен. Роран ги разбираше. Самият той все още се опитваше да осмисли ставащото.

Накрая Хорст излезе напред и се загледа в пламъците на факлата с измъчено изражение.

— Няма смисъл да говорим повече... Имаме нужда от време. Всеки мъж трябва да реши сам за себе си. Утре... утре е нов ден. Може би тогава всичко ще ни бъде по-ясно.

Той поклати глава, вдигна факлата и я стъпка на земята, оставяйки всеки да намери сам пътя към дома си под лунната светлина.

Роран догони Албрийч и Балдор, които вървяха след родителите си, за да им дадат възможност да поговорят насаме. Братята дори не го погледнаха. Притеснен от безизразните им лица, младежът запита:

— Мислите ли, че още някой ще дойде? Достатъчно убедителен ли бях?

Албрийч се изсмя горчиво.

— Достатъчно!

— Роран, тази нощ можеше да убедиш и ургал да стане фермер — каза Балдор със странен глас.

— Не!

— Когато приключи, бях готов да сграбча копието и да се затичам към Гръбнака след теб. И нямаше да съм сам. Въпросът не е кой ще дойде, а кой няма. Онова, което каза... Никога не съм чувал нещо подобно.

Роран се намръщи. Целта бе да убеди хората да приемат плана му, а не да последват лично него. „Но ако това е нужно, за да успее, ще го приема“ — помисли си той и сви рамене. Все пак тази мисъл го свари неподготвен. Няколко дни по-рано би го притеснила, но сега беше благодарен за всичко, което можеше да му помогне да спаси Катрина и селяните.

Балдор се наведе към брат си.

— Татко ще изгуби повечето от сечивата си.

Албрийч кимна мрачно.

Роран знаеше, че ковачите изработват сами инструментите си и че според обичая те се превръщаха в свято наследство, което се предава от баща на син и от майстор на чирак. Броят сечива, с който разполагаше един ковач, показваше нивото на уменията и богатството му. За Хорст това да изостави всичко, което имаше, щеше да бъде... „Не по-трудно, отколкото онова, което всеки друг от тях трябва да стори“ — помисли младежът. Съжаляваше само че Албрийч и Балдор щяха да изгубят полагащото им се по право наследство.

Когато достигнаха къщата, Роран влезе в стаята на Балдор и се строполи в леглото. През стените чуваше тихия звук от разговора на Хорст и Илейн. Подобни разговори сега кипяха из цял Карвахол. И те решаваха неговата и тяхната съдба.

ОТЗВУК

На сутринта Роран видя през прозореца десетина мъже, които напускаха Карвахол в посока към водопада Игуалда, и бързо закуцука надолу по стълбите към кухнята.

Хорст седеше сам на масата и въртеше халба бира в ръцете си.

— Добро утро — каза той.

Роран изсумтя, откъсна парче хляб от самуна, оставен на тезгяха, и седна от другия край на масата. Докато се хранеше, забеляза почервенелите очи на Хорст и рошавата му брада. Предположи, че ковачът е стоял буден цяла нощ.

— Знаеш ли защо тази група отива към...

— Трябва да говорят със семействата си — прекъсна го Хорст. — Цяла сутрин някой поема нагоре към Гръбнака. — Той стовари халбата върху масата. — Нямах и най-смътна идея какво направи, Роран. Цялото село е в хаос. Притисна ни в ъгъла и ни остави един-единствен изход — твоя план. Някои хора те намразиха заради това. Разбира се не малко от тях вече те мразеха и заради това, че ни докара тая беда на главата.

Хлябът имаше вкус на стърготини. Ако можеше да го преглътне, Роран щеше да извика: „Ерагон донесе този камък от планината, не аз“. Но каза друго:

— А останалите?

Хорст отпи от бирата си и се намръщи.

— Останалите те обожават. Никога не съм си мислел, че ще дойде ден, в който синът на Гароу ще запали пожар в сърцето ми с думите си, но ти успя, момче, наистина успя. — Той махна с ръка над главата си. — Всичко това? Построих го за Илейн и синовете ми. Отне ми седем години! Виждаш ли онази подпора над вратата отдясно? Счупих си три пръста на крака, за да я наместя. И знаеш ли какво? Ще се откажа от всичко заради онова, което каза снощи.

Роран не отговори. Това бе всичко, което искаше. „Решението е взето. Ще го приема без страх, независимо какво ще ми донесе, защото

това е единственият път за бягство от Империята и за победа и... отмъщение!“

— Но... — продължи Хорст и се наведе, а черните му очи пламтяха под челото, — ... помни, че ако реалността не съвпадне с приказните сънища, които ни описа снощи, ще имаш дългове за плащане. Когато дадеш на хората надежда и после им я отнемеш, те те унищожават.

Роран не се безпокоеше от това. „Ако стигнем до Сурда, бунтовниците ще ни приемат като герои. Ако не успеем, смъртта ни ще плати всички възможни дългове“.

— Къде е Илейн? — запита той, когато стана ясно, че ковачът няма повече за казване.

Хорст се намръщи.

— Отзад на двора. — Той се изправи и приглади туниката си над широките рамене. — Трябва да отида да почистя ковачницата и да реша кои сечива ще взема. Останалите ще скрия или унищожа. Империята няма да докопа моя труд.

— Ще ти помогна. — Роран избута стола си назад.

— Не — отвърна грубовато Хорст. — Това е дело, което мога да споделя единствено с Албрийч и Балдор. Ковачницата бе целият ми живот, както и техният... А и ти няма да си ни от голяма помощ с тази ръка. Остани тук. Може да помогнеш на Илейн.

След като ковачът излезе, Роран отвори задната врата и видя жена му да говори с Гертруде до голямата купчина подпалки. Лечителката постави ръка на челото му.

— Аха. Боях се да не би да имаш треска след снощните вълнения. Но цялото ти семейство е здраво като камък. Не можех да повярвам на очите си, когато Ерагон започна да ходи само след два дни, въпреки че краката му бяха одрани до кокал.

Роран се вкочани при споменаването на братовчед му, но тя не забеляза.

— Да видим как е рамото ти.

Младежът наведе врат, за да може Гертруде да се пресегне зад гърба му и да развърже възела на превръзката. След това внимателно я разгъна, ловко пхна пръсти под настойката, положена върху раната, и я отлепи.

— Олеле — възкликна тя.

Във въздуха се разнесе злокобната миризма на гнило. Роран стисна зъби, за да спре гаденето, а после погледна надолу. Кожата под бинта бе побеляла и лепкава. Изглеждаше мека като гигантски родилен белег. Лечителката бе зашила следите от ухапването, докато той бе в несвяст, и сега за пръв път видя назъбената розова линия, покрита със засъхнала кръв. Заради подуването и възпалението конците от котешки черва се бяха впили болезнено в плътта, като процеждаше мътна течност.

Гертруде изцъка с език, докато го оглеждаше, а после върна бинтовете на мястото им и погледна Роран в очите.

— Раната заздравява, но плътта може да гангрения. Рано е да преценим, но ако това стане, ще трябва да... обгорим рамото.

Той кимна.

— Ще мога ли да използвам ръката си, когато зарасне?

— Стига мускулът да заздравее правилно. Също така зависи за какво искаш да я използваш. Ти...

— Ще мога ли да се бия?

— Ако искаш да се биеш — отвърна Гертруде бавно, — препоръчвам да се научиш да използваш лявата ръка.

Тя го потупа по бузата, обърна се и тръгна забързано към колибата си.

„Ръката ми“. Роран се загледа в бинтования крайник, сякаш не бе сигурен дали наистина му принадлежи. Не си бе давал сметка колко силно зависи духовната сила от силата на тялото. Раните на плътта причиняваха травми на психиката и обратно. Той се гордееше с тялото си и тревожната перспектива го изпълваше с паника. „Е, нищо — усмихна се през зъби, — при всички случаи ще ми остане белег и винаги ще ми напомня за тази битка“.

Илейн го хвана и поведе обратно към къщата, където сложи да ври чай с мента.

— Ти наистина я обичаш, нали?

— Моля? — Той я погледна изненадан.

Илейн положи ръка на корема си.

— Катрина. — Усмихна се. — Не съм сляпа. Знам какво направи заради нея и се гордея с теб. Не всеки мъж би стигнал дотам.

— Всичко ще бъде без значение, ако не я освободя.

Чайникът започна да свири пронизително.

— Сигурна съм, че ще успееш... по един или друг начин. — Илейн наля чая. — Трябва да започнем да се готвим за пътуването. Първо, ще прегледам кухнята. Ще можеш ли през това време да отидеш до горе, за да ми донесеш всички дрехи, одеяла и останалото, което сметнеш за необходимо?

— Къде да го сложа? — запитва Роран.

— В трапезарията ще е добре.

Тъй като планината бе твърде стръмна, а горите — твърде гъсти за каруци, провизиите трябваше да бъдат ограничени само до онова, което всеки от тях можеше да носи на гръб или на единия кон на Хорст. Другият трябваше да остане свободен за Илейн, когато пътят се окажеше твърде тежък за бременността ѝ.

Фактът, че и други семейства в Карвахол нямаха достатъчно ездитни животни, които да носят едновременно и багажа им, и децата, старците или ранените, допълнително усложняваше ситуацията. Багажите трябваше да бъдат разделени. Въпросът обаче беше между кого, защото още не знаеха кой ще дойде.

Затова когато приключи с опаковането на нещата, които смяташе за задължителни — най-вече храна и завивки, — Илейн прати Роран да разбере дали някой няма нужда от допълнително място за багажа си, а пък ако няма, дали тя може да използва тяхното, защото имаше много предмети, макар и не от първа необходимост, а пък искаше да вземе.

Въпреки хората, бързаци по улиците, Карвахол бе обхванат от страшна тишина — едно неестествено спокойствие, което прикриваше трескавата активност зад стените на къщите. Почти всички ходеха със сведени глави, потънали в собствените си мисли.

Когато Роран пристигна пред дома на Орвал, се наложи да блъска мандалото почти минута, преди фермерът да му отвори.

— О, ти ли си, Стронгхамър — Орвал излезе на верандата. — Съжалявам, че те накарах да чакаш, но бях зает. С какво мога да ти помогна?

Той почукваше в дланта си дълга черна лула, а после започна да я върти нервно между пръсти. От вътрешността на къщата зад гърба му се чуваше как някой размества столовете из стаите и трополи с

тигани и тенджери. Роран бързо предаде молбата на Илейн. Орвал примижа към небето.

— Мисля, че имам достатъчно място за моите неща. Разпитай наоколо и ако все още ти трябва място, моите два вола могат да понесат и още малко отгоре.

— Значи и *ти* идваш?

Мъжът пристъпи от крак на крак с неудобство.

— Е, не съм го казал. Просто... се приготвяме, в случай че има нова атака.

— Аха.

Озадачен, Роран отиде до дома на Киселт. Скоро откри, че никой не иска да разкрие дали е решил да замине — дори когато бе ясно, че стяга вързопите.

И всички се отнасяха към него с уважение, което го притесняваше. Виждаше го в дребните им жестове — съболезнования за нещастията му, почтително мълчание, докато говореше, и изказване на съгласие, когато споделяше мислите си. Сякаш делата му го бяха издигнали в очите на хора, които бе познавал от раждането си, и ги бе смирило, отваряйки бездна помежду им.

„Белязан съм“ — помисли си Роран, докато куцаше сред калта. Спря се пред една локва и се наведе да огледа отражението си, любопитен дали ще открие промяната.

Видя мъж, в опърпани и изцапани с кръв дрехи, с превит гръб и осакатена ръка, завързана пред гърдите му. По врата и бузите му растеше брада, а косата му се бе сплъстила на оплетени кичури. Но най-плашещи бяха очите му, хлътнали дълбоко в орбитите си, като на мъченик. От тези мрачни пещери погледът му пламтеше като нажежена от мъка, омраза и копнеж разтопена стомана. По лицето му пропълзя крива усмивка. Май му харесваше как изглежда. Външността му отразяваше чувствата. Сега разбираше как е успял да повлияе на селяните. Оголи зъби. „Мога да използвам този облик. Мога да го използвам, за да унищожа Ра’зак“.

После вдигна глава и продължи нагоре по улицата, доволен от себе си. В този миг към него се приближи Тейн и го сграбчи сърдечно.

— Стронгхамър! Представа си нямаш колко се радвам да те видя.

— Нима? — Роран се зачуди да не би светът да се е обърнал наопаки през нощта.

Тейн кимна отривисто.

— Откак нападнахме войниците, всичко ми се струваше безнадеждно. Боли ме да го призная, но е истина. Сърцето ми се блъскаше в гърдите, все едно всеки миг ще падна в кладенец. Ръцете ми трепереха, чувствах се зле. Мислех си, че някой ме е отровил! Беше по-лошо от смъртта. Но онова, което ни каза вчера, ме излекува на мига и сега най-сетне отново знам, че на този свят има неща, като смисъл, цел и посока! Аз... не мога да опиша ужаса, от който ме спаси. Имам дълг към теб. Ако се нуждаеш от нещо, каквото и да е, кажи ми и ще помогна.

Силно трогнат от думите на фермера, Роран стисна дланта му в отговор и каза:

— Благодаря ти, Тейн. Благодаря ти!

Мъжът сведе глава със сълзи на очи, а после го пусна и го остави сам наред улицата.

„Какво направих?“

БЯГСТВО

Когато влезе в таверната на Морн — „Седемте снопа“, Роран се закашля от гъстия задимен въздух. Добра се до двата ургалски рога, забити над вратата, и извика:

— Хей, има ли някой!

Вратата към задните стаи се отвори с трясък. Изскочи Тара, следвана от Морн. И двамата го изгледаха сърдито.

— За какво си дошъл? — попита го остро Тара и опря едрите си ръце на бедрата.

Роран я погледна изненадано, опитвайки се да разбере причината за враждебността ѝ.

— Решихте ли дали ще дойдете с мен в Гръбнака?

— Изобщо не е твоя работа — отсече жената.

„О, напротив, моя е“. Той обаче се въздържа да го каже на глас, а вместо това отвърна:

— Каквото и да сте планирали, ако *все пак* идвате, Илейн би искала да знае дали имате излишно място за няколко от нейните неща, или дали имате нужда от такова. Тя има...

— Излишно място! — извика Морн. Той посочи отрупана с дъбови бъчви стена зад бара. — Имам дванадесет бъчви от най-чистото зимно пиво, което съм държал в идеална температура последните пет месеца. Готови са за транспортиране. Това беше последната партида на Куимби! И какво се очаква да ги правя? А каците със светла и тъмна бира? Ако ги оставя, войниците ще ги излокат за по-малко от седмица, или ще излеят всичко в калта, където единствените, които ще се наслаждат на моята бира, са личинките и червеите. — Той зачупи ръце, клатейки глава.

— Дванадесет години тежък труд! След смъртта на татко ръководех таверната по същия начин като него, ден след ден. И после вие с Ерагон трябваше да ни причините всичко това. Аз... — той млъкна, явно му бе трудно да си поеме въздух. Избърса плувналото си в пот лице с края на ръкава.

— Хайде, хайде — намеси се Тара. Тя прегърна мъжа си и насочи обвинителен пръст към Роран.

— Кой ти позволи да разбунваш Карвахол с приказките и фантазиите си? Как ще живее бедният ми съпруг, ако заминем? Той не може да вземе със себе си занаята или стоката си като Хорст или Гедрик. Не може и да клечи насред празно поле без ферма като теб! Невъзможно! Всички ще си заминат и ние ще умрем от глад. Или ще заминем с тях и *пак* ще умрем от глад. Ти ни съсипа!

Роран прехвърляше поглед от нейното зачервено ядосано лице към съсипания Морн, а после се обърна и отвори вратата. Спря се на прага и каза тихо:

— Винаги съм ви смятал за мои приятели. И не бих искал да бъдете убити от Империята.

След това излезе навън и придърпа жилетката плътно около себе си. При кладенеца на Фиск той спря, за да пие вода, и завари Биргит. Тя загледа как се бори да завърти колелото само с една ръка. Избута го, вдигна кофата и му я подаде, без да отпие. Той погълна студената вода на един дъх.

— Радвам се, че идваш — каза, след което ѝ подаде обратно съда.

Тя го изгледа странно.

— Лесно познах силата, която те тласка, Роран, защото същият огън гори и в мен. И двамата искаме да намерим Ра'зак. Но щом успеем, ти ще ми платиш за смъртта на Куимби. Не го забравяй.

Тя хвърли полупълната кофа обратно. Тракането и дивото въртене бяха заглушени от ехото на пляска.

Роран се усмихна. Думите ѝ по-скоро го радваха, вместо да го притесняват. Той добре съзнаваше, че дори и всички други да се откажат или да умрат, Биргит ще остане до последно. А после — ако изобщо имаше „последно“ — щеше да се наложи да плати кръвнина или да я убие. Така се решаваха подобни проблеми в Карвахол.

Привечер Хорст и синовете му се върнаха в къщата, натоварени с два малки вързопа, увити в мушама.

— Това ли е всичко? — запита Илейн.

Ковачът кимна отсечено, постави вързопите на кухненската маса и ги разви — четири чука, три чифта клещи, менгеме, средно на големина духало и малка наковалня.

Когато и петимата седнаха да вечерят, Албрийч и Балдор обсъждаха хората, които бяха видели да се подготвят тайно за тръгване. Роран слушаше напрегнато, опитвайки се да си води мислен списък за това кой на кого е заел магаретата си, кой не показва признаци за заминаване и кой може да има нужда от помощ при напускането на селото.

— Най-големият ни проблем е храната — каза Балдор. — Можем да носим ограничено количество, а в Гръбнака трудно ще ловуваме достатъчно за гърлата на двеста-триста души.

— Хммм — Хорст поклати пръст, защото устата му беше пълна с боб. После преглътна и каза: — Ловуването няма да свърши работа. Трябва да вземем стадата със себе си. Ако ги съберем, ще имаме мляко и месо за повече от месец.

Роран вдигна нож.

— Вълци.

— Повече се тревожа за това как ще прекараме животните през гората, без да ги загубим — отвърна Хорст. — Наглеждането им ще е голяма мъка...

Новия ден Роран прекара в опит да помогне на всеки, на когото може. Говореше малко. Предпочиташе просто да го виждат, че работи за доброто на селото. Строполи се в леглото си късно през нощта, напълно изтощен, но и обнадежден.

Зората прониза сънищата му и го събуди с усещането за очакване. Изправи се и слезе на долния етаж на пръсти, а после излезе навън и се загледа в мъгливите планини, погълнат от тишината на утринта. Дъхът му излизаше на бели облачета, но му бе топло, защото сърцето му биеше яростно в страх и нетърпение.

След мълчаливата закуска, Хорст доведе конете пред входната врата и Роран помогна на Албрийч и Балдор да ги натоварят. После младежът взе собствената си раница и я сложи на гръб. Когато презрамката се притисна към раната му, болката го прониза и той изстена неволно.

Ковачът затвори вратата на къщата. Повъртя се за момент с пръсти на стоманеното мандало, а после пое ръката на Илейн и рече простичко:

— Да тръгваме.

А из целия Карвахол семействата се скупчваха мрачно пред домовете си с купчини багаж и скимтящ добитък. Видях овце и кучета с чанти, завързани на гърбовете им, разплакани деца, качени върху магарета, и коне, впрегнати в импровизирани шейни, от всяка страна на които висяха кафези с пилета. Навсякъде Роран съзираше плодовете на успеха си и не знаеше дали да се смее, или да плаче.

Спряха в северния край на Карвахол и зачакаха да видят кой ще ги последва. Първа бе Биргит. След нея вървяха Нолфаврел и помалките му братя и сестри. Поздравиха Хорст и Илейн и зачакаха редом.

Ридли и семейството му пристигнаха откъм източния край на долината Паланкар, отвъд стената от дървета, тикайки пред себе повече от сто овце.

— Реших, че ще е най-добре да ги държа извън Карвахол — оправда се фермерът.

— Правилно! — отвърна Хорст.

След малко дойдоха Делвин, Лена и петте им деца, Орвал и семейството му, Лоринг със синовете си, Калита и Тейн — който се усмихна широко на Роран, — а после и домочадието на Киселт. Жените — скорошни вдовици, се струпаха около Биргит. Преди слънцето да се покаже иззад планинските върхове, по-голямата част от селото вече се бе събрала около стената. Но не всички.

Морн, Тара и неколцина други още не се бяха появили, а когато към тях се приближи Ивор, видяха, че не носи никакви провизии.

— Мислиш да останеш — отбеляза Роран. Наложил му се да отстъпи, за да направи път на сприхавите кози, които Гертруде се опитваше да озапти.

— Да — отвърна Ивор и думата прозвуча като изморено признание. Той потрепери и скръсти кльощавите си ръце, за да се стопли. Обърна се към изгряващото слънце и вдигна глава, за да улови прозрачните му лъчи.

— Сварт отказа да напусне. Ха! Дори първия път, когато се наложи да го накарам да се качи в Гръбнака, беше като да дялаш срещу

посоката на жилката. Някой трябва да се грижи за него, а аз нямам деца, така че... — Той сви рамене. — И без това не мога да зарежа фермата си.

— А какво ще правиш, когато пристигнат войниците?

— Ще се бия така, че да ме запомнят за цял живот.

Роран се засмя дрезгаво и потупа Ивор по рамото, правейки всичко възможно да не мисли за злощастната съдба, която очакваше всеки, останал тук.

Към събралото се множество се приближи слаб мъж на средна възраст на име Етлберт и извика:

— Вие всички сте глупаци!

Хората се обърнаха към него със заплашителен ропот.

— Запазих мълчание по време на цялата тази лудост, но няма да последвам един плямпац лунатик! Ако не бяхте заслепени от думите му, щяхте да проумеете, че ви обрича на смърт! Е, аз няма да дойда! Ще се опитам да се промъкна покрай войниците и да намеря убежище в Теринсфорд. Те поне са от собствения ни народ, а не като варварите от Сурда.

Той се изплю на земята, обърна се и отпраши.

Притеснен, че Етлберт може да убеди още някой да се откаже, Роран огледа тълпата и с облекчение видя, че хората не правят нищо друго, освен да мърморят неспокойно. При все това не искаше да се бави, давайки им време да размислят. Обърна се към Хорст и запита шепнешком:

— Колко още да чакаме, как мислиш?

— Албрийч, двамата с Балдор притичайте колкото може по-бързо през селото, за да разберете дали ще дойде още някой. И ако няма — тръгваме.

Братята се затичаха в противоположни посоки.

След около половин час Балдор се върна заедно с Фиск, Изолд и взетия им назаем кон. Изолд изостави съпруга си и се завтече към Хорст, размахвайки ръце срещу всеки, който се изпречеше на пътя ѝ, явно без да си дава сметка, че по-голямата част от косата ѝ е излязла от хватката на кока и стърчи на странни туфи. Тя спря задъхана пред ковача.

— Много съжалявам, че закъсняхме толкова, но Фиск едва успя да затвори магазина. Не можеше да избере кои трупчета и длета да

вземе. — Тя се засмя пискливо, почти истерично. — Все едно гледам котка, наобиколена от мишки, неспособна да реши коя да подгони. Първо това, после онова.

Хорст се усмихна мрачно.

— Прекрасно го разбирам.

Роран се огледа за Албрийч, но не го видя. Стисна зъби.

— Къде се бави?

Хорст го потупа по рамото.

— Ето там, мисля.

Албрийч се показа между къщите, завързал три бурета бира на гърба си и нацупен като малко дете. Балдор и неколцина други се засмяха. От двете страни на младежа вървяха Морн и Тара, които се препъваха под тежестта на огромните си раници. Магарето им и двете кози, които се влачеха зад гърба им, бяха натоварени с още бъчви.

— Няма да издържат и миля — отсече Роран, ядосан на глупостта на двойката. — И нямат достатъчно храна. Нима очакват ние да ги храним или...

Хорст го прекъсна с кикот.

— Не бих се притеснявал за храна. Бирата на Морн ще повдига общия дух повече от всяка храна. Ще видиш.

В мига в който Албрийч успя да се освободи от бъчвите, Роран дотича до него и брат му.

— Това ли са всички?

Когато и двамата кимнаха утвърдително, той изруга и удари с юмрук по бедрото си. Като се изключи Ивор, още три семейства бяха решили да останат в долината Паланкар: тези на Етлберт, Пар и Кнут. „Не мога да ги принудя“. Той въздъхна.

— Е, добре. Няма смисъл да чакаме повече.

Сред селяните премина вълна от възбуда. Мигът най-сетне бе настъпил. Хорст и още петима мъже отвориха път сред стената от дървета и поставиха над рова дебели греди, за да могат да го прекосят хората и животните.

Ковачът посочи към отворения път.

— Мисля, че ти трябва да минеш пръв, Роран.

— Чакай!

Фиск дотича и с възторг подаде на младежа глогово дърво, високо почти два метра. На върха имаше няколко преплетени корена, а

в основата — стоманен шип, с изтъпен връх.

— Направих го снощи — каза дърводелецът. — Реших, че може да ти потрябва.

Роран прекара лявата си ръка по дървото, удивявайки се на гладкостта му.

— Не бих могъл да си представя нещо по-добро. Имаш невероятни умения... Благодаря ти.

Фиск се ухили и отстъпи.

Разбирайки, че всички са отправили взор към него, Роран се обърна към планините и водопада Игуалда, опитвайки се да не мисли за болката под кожената презрамка на раницата. Зад гърба му лежаха костите на баща му и всичко, което бе познавал в живота си. Напред се простираха издигащите се високо в бледото небе непристъпни върхове, които блокираха пътя и волята му. Но той нямаше да спре. И нямаше да погледне назад.

„Катрина“.

Вдигна гордо чело и пристъпи напред. Тоягата му изтрака в дъските над рова. И той напусна Карвахол, повеждайки селяните към пустошта.

ПО ЗЪБЕРИТЕ НА ТЕЛ'НАИР

Бам.

Ярък като пламтящо слънце, драконът се носеше пред Ерагон и всички останали, струпани по зъберите на Тел'наир, и ги удряше с поривите на вятъра под крилете му. Тялото му сякаш гореше, озарено от лъчите на зората. Златните му люспи обливаха земята и дърветата с отразената светлина. Създанието бе много по-голямо от Сапфира — достатъчно огромно, за да е поне на няколкостотин години, — с много по-дебели врат, крака и опашка. На гърба му седеше Ездач, облечен в бяла роба, която също блестеше под златното зарево.

Ерагон падна на колене, с вдигнато лице. „Не съм сам...“ В ума му бушуваха възхищение и облекчение. Вече нямаше да му се налага да носи на плещите си цялата отговорност за Варден и Галбаторикс. Пред него се намираше един от древните пазители, съживен от дълбините на времето, за да го напътства — жив символ и доказателство за истината в легендите, с които бе отраснал. Неговият учител. *Жива легенда!*

Когато драконът се обърна, за да кацне, Ерагон ахна — предният ляв крак на създанието бе отсечен от ужасен удар, оставяйки безполезен бял чуқан на мястото на някога могъщия крайник. От очите му бликнаха сълзи.

Около хълма се разрази ураган от сухи клечки и листа, предизвикан от драконовите криле, докато кацаше на поляната. Ездачът внимателно слезе от гърба му по здравия десен крак и се приближи към Ерагон със склучени пред себе си ръце. Беше елф със сребърна коса, неизмеримо стар, макар и единственият признак за възрастта му да бе изражението, изпълнено с вековно състрадание и тъга.

— Остато Четова — каза Ерагон. — Печалния мъдрец... Аз дойдох, както поискахте.

После стреснато си спомни обноските и докосна устни.

— Атра естерни оно телдуин.

Ездачът се усмихна. Хвана момчето за раменете и го изправи, взирайки се в очите му с такава доброта, че Ерагон не можеше да отклони поглед. Чувстваше как безкрайните дълбини в очите на елфа го поглъщат.

— Истинското ми име е Оромис, Ерагон Сенкоубиец.

— Ти си знаел — прошепна тревожно Исланзади. После почудата се превърна в буреносна ярост. — Знаел си за съществуването на Ерагон, а не ми каза? Защо си ме предал, Шур'тугал?

Оромис освободи момчето от взора си и го насочи към кралицата.

— Реших да запазя мълчание, защото не беше сигурно дали Ерагон или Аря ще оживеят и стигнат дотук. Не исках да ти давам напразна надежда, която можеше да бъде стъпкана всеки миг.

Исланзади се извъртя рязко и наметалото ѝ от лебедови пера се разпери като криле.

— Нямах право да криеш подобна информация от мен! Можех да пратя воители да пазят Аря, Ерагон и Сапфира още във Фардън Дур, а после да ги доведат тук.

Оромис се усмихна тъжно.

— Не съм скрил нищо от теб, Исланзади, освен онова, което сама избра да не разбереш. Ако бе претърсила страната с магия, както повелява дългът ти, щеше да откриеш източника на хаоса, който помете цяла Алагезия отвъд пределите на гората ти, и да научиш истината за Аря и Ерагон. Това, че в мъката си забрави Варден и джуджетата, е разбираемо, но Бром? Винр Алфакин? Последният от приятелите на елфите? Ти беше сляпа за света, Исланзади, и не изпълняваше задълженията, заради които седиш на трона. Не исках да те хвърлям в още по-дълбока бездна, като те подложа на нова загуба.

Ядът на кралицата премина, оставяйки лицето ѝ бледо, а раменете — приведени.

— Аз съм посрамена — прошепна.

Златният дракон се наведе, за да разгледа Ерагон с блестящите си очи, и облъхна момчето със струя горещ, влажен въздух.

— *Добра среща, Ерагон Сенкоубиец. Аз съм Глаедр.* — Гласът му — защото явно бе мъжки — удари ума на момчето като грохота на лавина.

Единственото, което Ерагон можеше да стори, бе да докосне устните си и да отвърне:

— За мен е чест.

После Глаедр насочи вниманието си към Сапфира. Тя стоеше неподвижна, с изпънат врат, докато той душеше бузите и крилата ѝ. Ерагон видя, че мускулите ѝ треперят несъзнателно.

— *Миришеш на хора* — каза ѝ Глаедр. — *И знаеш за собствената си раса единствено онова, което са ти показали инстинктите, но сърцето ти е на истински дракон.*

През това време Орик се представи на Оромис.

— Наистина това надминава всичките ми надежди и очаквания. Ти си светлина в тези тъмни времена, Ездачо. — Той удари гърди с юмрук. — Ако не е твърде нагло от моя страна, бих искал да помоля за услуга от името на своя крал и клан, както е обичаят между нашите народи.

Оромис кимна.

— Разбира се, ако е във възможностите ми.

— Тогава ми кажи защо си се крил през всичките тези години? Светът имаше ужасна нужда от теб, Аргетлам.

— Ах — отвърна елфът. — Има много видове мъка на тази земя, но една от най-великите е да не можеш да помогнеш на онези, които се нуждаят от теб. Не можех да рискувам да напусна това убежище, защото, ако ме бяха убили преди някое от яйцата на Галбаторикс да се е измътило, нямаше да има кой да предаде нашите тайни и знания на новия Ездач и щеше да бъде невъзможно да надвием Империята.

— *Това ли е причината?* — изплю ядно Орик. — *Думи на страхливец! Яйцата можеше и никога да не се измътят.*

Всички замълчаха, като ударени от мълния, като се изключи леко ръмжене от страна на Глаедр.

— Ако не бе мой гост тук, щях да те ударя заради тази обида — каза студено Исланзади.

Оромис разпери ръце.

— Не, не съм се засегнал. Това е нормална реакция. Трябва да разбереш, Орик, че двамата с Глаедр не можем да се бием. Той има своите рани, а аз... — той докосна тила си от едната страна. — Аз също съм осакатен. Докато бях пленник на клетвопрестъпниците, те пречупиха нещо в мен и макар и все още да мога да обучавам и сам да

се уча, вече не мога да управлявам истинска магия, само най-простите заклинания. Силата ми убягва, независимо колко упорито се мъча да я възвърна. По време на битка бих бил безполезен и по-лошо — слабост и спънка за останалите. Лесно биха могли да ме заловят и да ме използват срещу всички вас. Затова се оттеглих от взора на Галбаторикс, макар и да копнеех да му се опълча открито.

— Сакатия, който е цял — промърмори Ерагон.

— Прости ми — каза Орик. Изглеждаше сломен.

— Няма какво да се прощава. — Оромис постави ръка на рамото на Ерагон. — С твое позволение, Исланзади Дръотнинг?

— Вървете — отвърна тя изморено. — Вървете и да се свършва.

Глаедр се приведе до земята и Ездача ловко се качи по крака му. После седна на седлото и каза:

— Ерагон, Сапфира, елате. Имаме да говорим за много неща.

Златният дракон скочи от скалата и се понесе над тях, сякаш управлявайки теченията на вятъра.

Ерагон и Орик стиснаха ръце.

— Нека твоят клан се гордее с теб — каза джуджето.

Докато момчето се качваше на гърба на Сапфира, имаше чувството, че му предстои дълго пътуване и че трябва да се прости с онези, които оставя тук. Затова погледна към Аря и се усмихна, без да крие радостта на лицето си. Тя се намръщи половинчато, сякаш разтревожена, но... после той изчезна, хвърлен в небето от нетърпението на Сапфира, и не разбра дали иска да му каже нещо.

Заедно двата дракона се понесоха над бялата скала на север. Летяха няколко мили, съпровождани единствено от звука на собствените им криле. Сапфира летеше до Глаедр. Ентусиазмът ѝ се изливаше върху съзнанието на Ерагон и удвояваше собствените му емоции.

Приземиха се на друга поляна, накрая на скалата, точно преди стената от оголен камък да се скрие обратно в земята. Малка пътека водеше към прага на ниска колиба, израснала между дънерите на четири дървета, едно от които обкрачваше малко поточе, извиращо сякаш от мрачните дълбини на гората.

— Добре дошли в моя дом — каза Оромис, докато слизаше с нечовешка лекота от гърба на дракона. — Живея тук — в покрайнините на зъберите на Тел'наир, защото уединението ми дава

възможността да мисля и да се уча на спокойствие. Умът ми работи по-добре, когато съм далеч от Елесмера и другите елфи.

Той изчезна в колибата, а после се върна с два стола в едната ръка и гарафи, пълни с чиста, студена вода за него и Ерагон. Момчето отпи, прехласнато от гледката към Ду Велденварден. Опитваше се да прикрие удивлението и нервността си, докато чакаше елфът да заговори. „Намирам се в компанията на друг Ездач!“ До него Сапфира се излежаваше, впила очи в Глаедр и бавно чистеше калта от ноктите си.

Мълчанието ставаше все по-дълго и по-дълго. Изминаха десет минути... половин час... цял час. Ерагон започна да изчислява времето по движението на слънцето. И докато в началото умът му гъмжеше от мисли и въпроси, с часовете те се сляха в спокойно търпение. Беше му приятно просто да се наслаждава на времето и да не мисли за предстоящото.

Чак тогава Оромис проговори:

— Научил си се на търпение. Това е добре.

На Ерагон му отне няколко мига да си възвърне гласа.

— Не можеш да преследваш елен, ако бързаш.

Елфът сведе главата си в знак на съгласие.

— Така е. Нека видя ръцете ти. Открих, че те могат да ми кажат много за личността на притежателя си.

Ерагон свали ръкавиците си и позволи на Оромис да стисне китките му със слабите си сухи пръсти. Той огледа мазолите му и каза:

— Поправи ме, ако греша. Използвал си косата и плуга по-често, отколкото меча, макар и да си свикнал с лъка.

— Така е.

— И не си писал или рисувал много, може би всъщност никога не ти се е случвало.

— Бром ме научи на нашата азбука в Теирм.

— Ммм. Изглеждаш ми склонен към безразсъдство. Май не те е грижа особено за собствената ти безопасност.

— Какво те кара да мислиш така, Оромис-елда? — запита момчето, използвайки най-учтивата и възпитана форма, която можеше да измисли.

— Не *елда* — поправи го елфът. — Можеш да ме наричаш учител на този език или *ебритил* на древния, но нищо повече. Същата

учтивост използвай и към Глаедр. Ние сме ваши учители, а вие — наши ученици, така че е редно да възприемеш съответното поведение.

Оромис говореше меко, но в думите му се усещаше авторитетът на мъж, очакващ пълно подчинение.

— Да, учителю Оромис.

— Същото се отнася и за теб, Сапфира.

Ерагон почувства колко ѝ бе трудно да сподави гордостта, но и тя отвърна:

— Да, учителю.

Оромис кимна.

— Така. Всеки с подобна колекция от белези трябва или да е имал безнадеждно лош късмет, или да се е бил със сляпа ярост, или целенасочено да е търсил опасностите. Ти биеш ли се със сляпа ярост?

— Не.

— Нито ми изглеждаш кой знае колко лишен от късмет, всъщност точно обратното. Което ни оставя с едно-единствено обяснение. Освен ако ти нямаш друго мнение?

Ерагон прехвърли в ума си спомените си от дома и извървения дотук път, опитвайки се да категоризира поведението си.

— По-скоро бих казал, че веднъж посветя ли се на някакъв път, или цел, стигам докрай, независимо от цената... особено ако някой, когото обичам, е в опасност.

Погледът му за миг се спря на Сапфира.

— А захващаш ли се с предизвикателни цели?

— Обичам предизвикателствата.

— Значи изпитваш нужда да се изправяш срещу опасности, за да изпиташ уменията си?

— Обичам да преодолявам препятствия, но съм се сблъсквал с достатъчно мъка в живота си, за да знам, че е глупаво да правиш умишлено нещата по-сложни, отколкото са и без това. Само това мога да сторя, за да оцелея.

— Но при все това предпочете да последваш Ра'зак, въпреки че щеше да е много по-лесно да останеш в долината Паланкар. И ето те тук.

— Струваше ми се, че така е редно да постъпя... Учителю.

Тишината отново се спусна, но този път само за минути. Ерагон се опита да познае за какво си мисли елфът, но се сблъска в преградата

на подобното му на маска изражение. Накрая Оромис се размърда на стола си.

— Ерагон, случайно някой да ти е давал някакъв подарък в Тарнаг? Може би украшение, броня или дори монета?

— Да — отвърна момчето и извади изпод туниката си огърлицата с миниатюрния сребърен чук. — Ганел направи това за мен по заповед на Хротгар, за да попречи на всеки, който се опита да открие мен или Сапфира с магия. Страхуваха се, че Галбаторикс може да е... Но как позна?

— Защото отдавна престанах да те усещам — отвърна Оромис.

— Някой се опита да ме проследи при Силтрим преди около седмица. Ти ли беше?

Елфът поклати глава.

— След като ви открих с Аря за пръв път, вече нямах нужда от подобни груби методи, за да ви намеря, когато пожелаея. Можех просто да се пресегна и да докосна ума ти с моя, както го сторих, когато те раниха във Фардън Дур.

Той вдигна амулета и промърмори няколко думи на древния език, а след това го пусна.

— В него няма други магии, или поне аз не ги откривам. Дръж го винаги със себе си. Това е ценен дар. — Той докосна върховете на дългите си пръсти един в друг и се загледа през рамката, която те оформяха пред взора му към хоризонта. Ноктите му бяха кръгли и лъскави като рибешки люспи. — Защо си тук, Ерагон?

— За да завърша обучението си.

— И какво смяташ, че включва този процес?

Момчето се размърда с неудобство.

— Да науча повече за магията и битките. Бром не успя да ми предаде всичко, което знаеше.

— Магията, боравенето с меча и другите подобни умения са безполезни, ако не знаеш кога и как да ги използваш. И именно на това ще те науча. При все това обаче, както Галбаторикс ни демонстрира многократно, ако великата сила няма морал, тя се превръща в най-голямата опасност за света. Така че главната ми цел е да насоча теб и Сапфира — да ви накарам да разберете от какви принципи е редно да се водите и как да откривате точните причини за всеки избор. Трябва

да научите повече за себе си, за това кои сте и на какво сте способни. Затова сте тук.

— *Кога ще започнем?* — запита Сапфира.

Оромис понечи да отговори, а после се вцепени и изпусна гарафата. Лицето му побеля, а пръстите му се свиха като нокти на граблива птица. Той задрапа по робата си. Промяната бе изненадваща и плашеща. Преди Ерагон да успее да направи каквото и да е, елфът отново се отпусна, макар и цялото му тяло да говореше за слабост.

— Добре ли си? — запита младежът притеснено.

Ъгълчетата на устата на Оромис потрепнаха в усмивка.

— Не толкова, колкото ми се иска. Ние елфите се хвалим с безсмъртието си, но не сме в състояние да избегнем някои болести на плътта. Знанията ни за магията не ни позволяват да ги спрем, а само да ги забавим. Не, не се бой... не е заразно, но и не мога да се избавя от него. — Той въздъхна. — Живях десетилетия, обгръщайки се със стотици малки и слаби магии. Взети заедно, те дублират ефектите на заклинания, на които вече не съм способен. Сторих го, за да мога да живея достатъчно дълго, за да стана свидетел на раждането на последните дракони и да наглеждам повторното съживяване на Ездачите от руините на нашите грешки.

— Колко време имаш, докато...

Оромис повдигна една остра вежда.

— Докато умра ли? Имаме време, но твърде малко и за двама ни, особено ако Варден решат да поискат помощта ти. Затова ще започнем обучението ви незабавно и ще трябва да ви тренирам по-бързо, отколкото някой Ездач някога е бил или ще бъде трениран. Налага ми се да сбия десетилетно познание в месеци и седмици.

— Нали знаеш — поде Ерагон, борейки се със срама и неудобството, които караха бузите му да поаленят — за моята... за моята *слабост*? — Той почти изплю последната дума. Ненавиждаше звученето ѝ. — Аз съм също толкова сакат, колкото си и ти.

В погледа на Оромис се четеше съчувствие, но гласът му остана твърд.

— Ерагон, ти си сакат само защото се смяташ за такъв. Разбирам как се чувстваш, но трябва да запазиш оптимизма си, защото примиряването с лошото е много по-голям недъг от всяка физическа рана. Говоря от личен опит. Самосъжалението не помага нито на теб,

ните на Сапфира. Заедно с другите заклинатели ще изучим белега ти, за да видим дали не можем да открием начин да го неутрализираме, но междуременно тренировките ти ще продължат все едно ти няма нищо.

Стомахът на Ерагон се сви и му се доповръща при мисълта за подобен начин на действие. „Оромис не може да иска да ме прекара отново през това мъчение!“

— Болката е нетърпима — отвърна той разпалено. — Тя ще ме убие! Аз...

— Не, Ерагон. Няма да те убие. Поне дотолкова съм наясно с проклятието ти. Но и двамата имаме дълг. Ти — към Варден, а аз — към теб. Не можем да си позволим да бягаме от него заради някаква си болка. Всичко е зложено на карта и ние нямаме право да се проваляме.

Ерагон едва успя да поклати глава. Паниката заплашваше да го погълне. Опита се да отрече думите на Оромис, но истината бе неизбежна.

— Ерагон. Трябва да приемеш този товар по собствена воля. Нима няма никой или нищо, заради което да си готов да се пожертваш?

Първата му мисъл бе за Сапфира, но той не правеше всичко това за нея. Нито дори за Аря. Какво го тласкаше напред тогава? Когато положи клетвата си към Насуада, го стори заради Роран и всички други хора, страдащи в хватката на Империята. Но дали те означаваха толкова много за него, че да се подложи на подобна агония заради тях? „Да — реши накрая. — Да, означават, защото аз съм единственият, който има шанс да им помогне, и защото няма да съм свободен от сянката на Галбаторикс, докато те не се спасят. И защото това е единствената цел в живота ми. Какво друго мога да правя?“ Той потрепери, докато изговаряше плашещите думи:

— Приемам от името на тези, за които се боря: всички раси и народи в Алагезия, които страдат от бруталността на Галбаторикс. Независимо от болката, кълна се, че ще уча по-упорито от всеки ученик, който си имал преди.

Оромис кимна мрачно.

— Не съм съгласен на нищо по-малко. — Той погледна за момент към Глаедр, а после каза: — Стани и свали туниката си. Нека видя как изглеждаш.

— *Почакай* — намеси се Сапфира. — *Бром знаеше ли за твоето съществуване, учителю?*

Ерагон се сепна, изненадан от тази мисъл.

— Разбира се — отвърна Оромис. — Той бе мой ученик като момче в Илиреа. Щастлив съм, че го погребяхте както подобава, защото той живя тежко и малцина се отнасяха добре с него. Надявам се, че е намерил покой, преди да пристъпи в бездната.

Ерагон бавно се намръщи.

— Познавал ли си и Морзан?

— Той бе мой чирак преди Бром.

— А Галбаторикс?

— Аз бях сред старейшините, които му отказаха друг дракон, след като неговият загина, но не, никога не съм имал нещастieto да му преподавам. Той лично улови и изби всичките си учители.

Ерагон искаше да го пита за други неща, но знаеше, че ще е по-добре да изчака, затова се изправи и развърза вървите на туниката си.

— *Изглежда, че никога няма да научим всички тайни на Бром* — каза той на Сапфира. Потрепери, докато издърпваше дрехата над главата си от студения въздух, а после изпъна рамене и изпъчи гърди.

Оромис направи кръг около него и възкликна изненадано, когато видя белега на гърба му.

— Нима Аря или някой от лечителите на Варден не ти предложиха да го махнат? Не е нужно да го носиш.

— Аря предложи, но... — Ерагон се спря, неспособен да изрази ясно чувствата си. Накрая каза просто: — Сега той е част от мен по същия начин, по който белегът на Муртаг беше част от него.

— Белегът на Муртаг?

— Да, той имаше подобен на гърба си. От времето, когато баща му Морзан хвърлил Зар'рок по него, докато бил малко дете.

Оромис го оглеждаше изпитателно дълго време, а после кимна и продължи.

— Имаш доста мускули и не изглеждаш изкривен на една страна като повечето мечоносци. Еднакво добре ли си служиш и с двете ръце?

— Всъщност не, но се наложи да се науча да се бия и с лявата, когато си счупих дясната китка в Теирм.

— Добре. Това ще ни спести малко време. Сключи ръце зад гърба си и ги вдигни колкото можеш по-високо.

Ерагон изпълни нареждането, но раменете го заболяха от усилието и едва успя да накара ръцете си да се срещнат.

— Сега се наведи напред, но с изпънати колене. Опитай се да докоснеш земята.

Това се оказа още по-трудно. Накрая се оказа приведен като гърбушко, с ръце увиснали безпомощно до главата му, докато сухожилията на колената му горяха от болка. Пръстите му все още се намираха на двадесетина сантиметра от земята.

— Е, поне можеш да се протягаш, без да се нараниш. Не се надявах и на толкова. Ще можеш да правиш някои от упражненията за гъвкавост, без да се преумориш. Да, ще можеш.

После Оромис се обърна към Сапфира:

— Искам да науча и за твоите възможности, драконе.

Той я накара да застане в няколко сложни пози, от които краката ѝ се извиха във всички посоки. Кулминацията бяха няколко въздушни акробатики, каквито Ерагон никога преди не беше виждал. Съвсем малко от задачите, които ѝ постави, се оказаха сложни за Сапфира. Затрудни я единствено да се преобърне с главата надолу, докато се движи като свредел във въздуха.

Когато се приземи, Глаедр каза:

— *Боя се, че сме разглезили Ездачите. Ако нашите новородени бяха принудени да живеят в пустошта така, както си живяла ти, както и нашите прадеди, сигурно щяха да притежават същите завидни умения.*

— Не — каза Оромис. — Дори и ако Сапфира бе отгледана във Вроенгард според установените методи, пак щеше да е невероятен летец. Много рядко ми се е случвало да видя дракон така естествено пригоден към небето. — Сапфира примигна, а после сгъна криле и започна да си чисти една от лапите, така че главата ѝ да не се вижда. — Разбира се, има накъде да подобряваш уменията си, но пътят не е никак дълъг.

Елфът отново седна с изпънат гръб.

През следващите пет часа Оромис проучи всеки аспект от познанията на Ерагон и Сапфира, или поне на младежа му се струваше така. От ботаника и дърводелство до металургия и медицина, макар и да се вълнуваше най-вече от познанията им по история и древния език. Разпитът успокои Ерагон, защото му напомни за начина, по който го

изпитваше Бром по време на дългите им пътувания до Теирм и Драс-Леона.

Когато прекъснаха за вечеря, елфът го покани в дома си, оставяйки двата дракона насаме. Къщата на Оромис бе скромно обзаведена — имаше само най-необходимите неща за прехрана, лична хигиена и обучение. Цели две стени бяха покрити с рафтове, изпълнени със стотици свитъци. До масата бе окачена златна ножница, чийто цвят напомняше за люспите на Глаедр, а до нея — меч, чието острие изглеждаше като бронзово.

От вътрешната страна на вратата, вдълбан в сърцето на дървото, имаше плосък панел с височина една педя и дължина две. На него беше нарисуван красив град с високи кули, построен до стръмен склон, над който се издигаше яркочервена луна. Покритото с кратери лунно лице бе преполовено от хоризонта и изглеждаше като поставено на земята — купол с големината на планина. Картината бе толкова ясно и подробно нарисувана, че в първия миг Ерагон я помисли за магически прозорец. Чак когато се убеди, че образът наистина е неподвижен, успя да повярва, че вижда произведение на изкуството.

— Кое е това място? — запита той.

Острите черти на Оромис се изпънаха за момент.

— Ще бъде добре да запомниш този пейзаж, Ерагон, защото там се крие причината за всичките ти нещастия. Това някога бе нашият град Илиреа. Опожарен и изоставен по време на Ду Фирн Скулблака, той стана столица на кралство Бродринг, а накрая се превърна в черния град Уру'баен. Нарисувах този фаирт в нощта, в която заедно с другите бях принуден да избягам от дома си, преди пристигането на Галбаторикс.

— Нима ти си нарисувал този... фаирт?

— Не, нищо подобно. Фаиртът е образ, замразен с магия върху полиран панел, предварително обработен с няколко слоя багрила. Пейзажът на тази врата предава с абсолютна точност начина, по който изглеждаше Илиреа в моите очи в мига, в който направих заклинанието.

— А какво е това кралство Бродринг? — запита Ерагон, неспособен да спре прииждащите въпроси.

Очите на Оромис се разшириха от неверие.

— Нима не знаеш?

Ерагон поклати глава.

— Как е възможно? Предвид обстоятелствата и страха, който вся Галбаторикс у твоя народ, бих могъл да разбера, че си израснал сред тъмнина, незапознат с наследството си. Но за Бром няма оправдание, че е пропуснал неща, които дори най-младите елфи и джуджета знаят. Децата на вашите Варден сигурно са в състояние да кажат повече за миналото си от теб.

— Бром бе твърде зает с това да ме опази жив, за да ми разказва за хора, които вече са мъртви — отвърна Ерагон.

Това накара Оромис да замълчи. Накрая той каза:

— Прости ми. Не желяех да поставям под съмнение преценката на Бром, просто съм твърде нетърпелив. Имаме толкова малко време, а всяко ново нещо, което трябва да научиш, ще бъде за сметка на друго.

Той отвори няколко долапа, скрити в извитата стена, и извади от тях два самуна хляб и паници с плодове, които подреди на масата. За момент застана неподвижен над храната със затворени очи, а после седна.

— Кралството Бродринг бе човешката държава преди падането на Ездачите. Когато Галбаторикс уби Враел, той отлетя до Илиреа с неговите клетвопрестъпници и уби крал Ангреност, а после заграби трона и титлите му. Така кралството се превърна в бисера на завоеванията му. Към него добави Вроенгард и други земи на изток и юг към владенията си и така създаде Империята, която ти познаваш. Технически кралство Бродринг все още съществува, но се съмнявам на този етап да е нещо повече от име в имперските документи.

Тъй като се притесняваше да не досади на елфа с по-нататъшни въпроси, Ерагон се концентрира върху храната си. Лицето му обаче явно издаде мислите му, защото Орик каза:

— Напомняш ми за Бром, когато го избрах за свой чирак. Той беше по-млад от теб, само на десет, но любопитството му бе също толкова огромно. Съмнявам се, че в първата година съм чул от него нещо различно от *как, какво, кога* и *най-вече защо*. Не се срамувай да ме питаш за всичко, което те вълнува.

— Искам да науча толкова много — прошепна Ерагон. — Кой си ти? Откъде идваш?... Откъде е дошъл Бром? Какъв е бил Морзан? Как, какво, кога, *защо*? И искам да знам всичко за Вроенгард и Ездачите. Може би тогава собственият ми път ще стане по-ясен.

После двамата се умълчаха, докато Оромис методично разкъсваше една къпина, изваждайки едно по едно месестите топчета. Когато и последното изчезна между червените му устни, той потърка ръце в жест, който Гароу наричаше *полиране на дланите*. После каза:

— Тогава е редно да научиш за мен следното: роден съм преди няколко века в нашия град Лутивира, който се издигаше сред горите до езерото Тюдостен. Когато навърших двадесет, ме представиха пред яйцата, дарени от драконите на Ездачите, както се правеше с всяко дете на моя възраст. Глаедр избра да се излюпи за мен. Тренираха ни за Ездачи и в продължение на почти цял век обикаляхме света, изпълнявайки волята на Браел. Накрая дойде денят, когато решиха, че е редно да се оттеглим и да предадем опита си на следващото поколение, затова приехме мястото в Илиреа и започнахме да обучаваме нови Ездачи, по един или двама наведнъж. После Галбаторикс ни унищожи.

— А Бром?

— Той произлизаше от семейство на художници на витражи в Куаста. Майка му се казваше Нелда, а баща му — Холкомб. Куаста е толкова изолирана от останалата част на Алагезия заради Гръбнака, че се е превърнала в странно място, изпълнено с непонятни обичаи и суеверия. Когато бе все още новодошъл в Илиреа, Бром чукаше на рамката на вратата три пъти, преди да влезе или излезе от всяка стая. Учениците хора му се подиграваха, докато не се отказа от това, както и от още някои свои навици...

Морзан обаче бе моят най-голям провал. Бром го обожаваше. Никога не се отделяше от него, никога не му противоречеше и не вярваше, че е способен да го надмине в каквото и да било. Срам ме е да го призная, тъй като аз можех да го спра, но Морзан всъщност осъзнаваше този факт и се възползваше от предаността на Бром по стотици различни начини. Стана толкова горд и жесток, че обмислях дали да не ги разделя. Преди да успея обаче, Морзан помогна на Галбаторикс да открадне малкия дракон Шруйкан, за да замести неговия, и при това уби истинския му Ездач. После Морзан и Галбаторикс избягаха заедно и така предрешиха съдбата ни...

Без да познаваш чувствата на Бром към Морзан, не би могъл да си представиш какъв ефект имаше върху него предателството на приятеля му. И когато Галбаторикс се разкри, а клетвопрестъпниците

убиха дракона на Бром, той насочи цялата си ярост и болка към онзи, който бе разрушил неговия собствен свят: Морзан.

Оромис замълча, а лицето му бе мрачно.

— Знаеш ли защо, като изгубиш дракона си — или той теб, — обикновено загива и оцелелият?

— Мога да си представя — отвърна Ерагон. От мисълта му призля.

— Болката е достатъчен шок, макар и невинаги да е главният фактор, но това, което причинява истинското поражение, е усещането, че част от твоя ум, от собствената ти същност, е умряло. Когато това стана с Бром, за известно време той сякаш загуби разума си. След като ме заловиха и успях да избягам, аз го отведох в Елесмера, за да бъде в безопасност, но той отказа да остане и вместо това тръгна с армията ни към равнините на Илиреа, където загина крал Евандар...

Объркването, което настана тогава, е неопишуемо. Галбаторикс бе твърде зает да укрепва властта си, джуджетата отстъпваха, югозападните територии бяха погълнати от войната, в която хората се вдигнаха на бунт и се пребориха за създаването на Сурда, а ние току-що бяхме изгубили своя крал. Тласкан от жаждата за отмъщение, Бром се опита да използва хаоса за целите си. Събра със себе си мнозина от изгнаниците, освободи неколцина затворници на Империята и така сформира Варден. Стана техен водач за няколко години, но после се отказа, за да е свободен да преследва истинската си цел — унищожаването на Морзан. Бром лично уби трима от клетвопрестъпниците, включително и самия Морзан, и е отговорен за смъртта на петима други. Той не намери много щастие в живота си, но бе добър Ездач и добър човек, и за мен е чест, че го познавах.

— Никога не съм чувал името му, замесено в смъртта на клетвопрестъпници — възрази Ерагон.

— Галбаторикс не искаше да се разкрива фактът, че все още съществува някой, способен да победи слугите му. Голяма част от силата му идва от илюзията за неуязвимост, която е изградил около себе си.

На младежа отново му се налагаше да преосмисли представата си за Бром. От селския разказвач, за какъвто го бе взел в началото, през война и магьосника, с когото бе пътувал, до Ездача, който най-сетне се разкри пред него, а сега и яростен водач на революционери и убиец.

Беше трудно да свърже всички тези роли ведно. „Имам чувството, че изобщо не съм го познавал. Иска ми се да имах шанса да поговорим поне веднъж за всичко това“.

— Наистина беше добър човек — съгласи се накрая Ерагон.

Той погледна през един от кръглите прозорци, гледащ към рѣба на стената. Следобедната топлина изпълваше стаята пред него. Загледа се в Сапфира и начина, по който се държеше с Глаедр — едновременно срамежлив и сдържан. В един момент се извъръщаше, за да разгледа някаква част от поляната, а в следващия разперваше криле и се приближаваше полека към по-големия дракон, въртейки глава, а върхът на опашката ѝ трепереше така, сякаш се готви да скочи върху дивеч. Напомняше на Ерагон на котенце, което се опитва да примамва стария котак да си играе с него, но Глаедр остана неподвижен през цялото време.

— *Сапфира* — извика я той. Тя му отвърна с разсеяно проблясване на мислите си, сякаш едва го забелязва. — *Сапфира, отговори ми.*

— *Какво?*

— *Знам, че си превъзбудена, но не се излагай.*

— *Ти си се излагал много пъти* — отрязва го тя.

Отговорът ѝ бе толкова неочакван, че го вцепени. Това бе от типа зловни забележки, които хората си подхвърляха между другото, но не очакваше, че ще чуе подобно нещо от нея. Най-накрая успя да отвърне:

— *Това не прави излагането ти по-добро.*

Тя изсумтя и затвори ума си за неговия, макар че все още чувстваше нишката от емоции, която ги свързваше.

Ерагон прекъсна мисловния контакт и откри, че сивите очи на Оромис са се впили в него. Погледът на елфа бе толкова пронизващ, че младежът беше сигурен, че Оромис знае какво е станало. Ерагон се насили да се усмихне и посочи към Сапфира.

— Въпреки че сме свързани, никога не мога да предвидя какво ще направи. Колкото повече научавам за нея, толкова по-ясно осъзнавам колко сме различни.

Тогава Оромис каза първото нещо, което Ерагон можеше с чиста съвест да нарече мъдрост:

— Онези, които обичаме, често са ни най-чужди. — Елфът замълча за момент. — Тя е много млада, също както и ти. На двамата с

Глаедр ни отне десетилетия, докато започнем да се разбираме истински. Връзката на Ездач и дракон е като всяка друга — постоянно променящ се процес. Вярваш ли й?

— Бих й поверил живота си.

— А тя на теб?

— Да.

— Тогава я остави на мира. Ти си бил отгледан като сирак. Тя пък мислеше, че е единственият представител на расата си. А сега разбра, че греши. Не се изненадвай, ако й отнеме месеци да спре да тормози Глаедр и да върне вниманието си върху теб.

Ерагон повъртя една боровинка между палеца и показалеца си. Апетитът му никакъв го нямаше.

— Защо елфите не ядат месо?

— А защо да го правим?

Оромис вдигна една ягода и я завъртя така, че светлината се отрази в набръчканата й обвивка и озари мъничките косъмчета.

— Можем да извлечем от растенията всичко, от което се нуждаем или поискаме, включително и храната. Би било варварско да караме животните да страдат, за да имаме допълнителни блюда на масата... Скоро изборът ни ще добие по-голям смисъл за теб.

Ерагон се намръщи. Винаги бе ял месо и не изгаряше от желание да кара на плодове и зеленчуци през целия си престой в Елесмера.

— Не ви ли липсва вкусът?

— Не може да ти липсва нещо, което никога не си имал?

— Ами Глаедр? Той не може да се храни с трева.

— Не, но и не причинява ненужно болка. Всички правим най-доброто, на което сме способни, с онова, което ни е дадено. Не можеш да промениш това как или какъв си се родил.

— А Исланзади? Наметалото й беше направено от лебедови пера.

— Да, паднали пера, събирани в продължение на много години. Нито една птица не е била убита, за да се направи тази дреха.

Приключиха с яденето и момчето помогна на Оромис да почисти чиниите с пясък. Докато елфът ги прибираше обратно в шкафа, той запита:

— Къпа ли се тази сутрин?

Въпросът удиви Ерагон, но все пак отвърна, че не е.

— Моля те, направи го утре, както и всеки следващ ден.

— Всеки ден! Но водата е твърде студена. Ще ме втресе.

Оромис го изгледа странно.

— Тогава си я стопли.

Сега беше ред на младежа да гледа подозрително.

— Не съм достатъчно силен, за да затопля цял поток с магия — възрази той.

Смехът на елфа проехтя из къщата. Навън Глаедр изви глава към прозореца и погледна Ездача си.

— Предполагам, че миналата нощ си огледал апартамента си. — Ерагон кимна. — И си видял малка стая с улей в пода?

— Помислих, че може да е предназначена за пране на дрехи.

— Не, предназначена е, за да се миеш *ти* в нея. В стената зад улея има скрити два крайника. Отвори ги и можеш да се къпеш с вода — с каквато температура поискаш. Също така — той посочи брадичката на Ерагон, — докато си мой ученик, очаквам да си винаги гладко избръснат, поне до момента, в който ще можеш да си пуснеш истинска брада. Не искам да изглеждаш като обрулено дърво. Елфите не се бръснат, но аз помолих да ми доставят бръснач и огледало.

Ерагон се съгласи, въпреки накърнената си гордост.

Върнаха се навън, където Оромис изгледа Глаедр и драконът каза:

— *Уточнихме учебния план за Сапфира и теб.*

Елфът продължи:

— *Ще започнете...*

— *... час след разсъмване утре, във времето на Червената лилия. Ще ви чакаме тук.*

— И донеси седлото, което Бром ти е направил, Сапфира — продължи Оромис. — Междувременно правете каквото пожелаете. Елесмера крие много чудеса за един чужденец, стига да ви интересуват.

— Ще го имам предвид — отвърна Ерагон и сведе глава. — Преди да си тръгна, учителю, искам да ти благодаря, че ми помогна в Тронхайм, след като убих Дурза. Съмнявам се, че щях да оцелея без твоя помощ. Задължен съм ти.

— *И двамата сме ти задължени* — добави Сапфира.

Оромис се усмихна леко и наклони глава за поздрав.

ТАЙНИЯТ ЖИВОТ НА МРАВКИТЕ

В мига в който Оромис и Глаедр се стопиха в далечината, Сапфира възкликна:

— *Можеш ли да повярваш? Друг дракон!*

Той я потупа по рамото.

— *Прекрасно е.*

Единственият признак, че гората високо над Ду Велденварден е обитавана, бяха спорадичните призрачни струйки дим, които се издигаха над короната на някое дърво и скоро се стапяха в чистия въздух.

— *Никога не съм очаквала да срещна друг дракон, освен Шруйкан. Да спася яйцата от Галбаторикс — да, но не смеех да се надявам на нищо повече. А сега това!* — Тя потръпна радостно. — *Глаедр е невероятен, нали? Толкова е силен, а люспите му са толкова ярки. Трябва да е два, не, три пъти по-голям от мен. Видя ли ноктите му? Те...*

Тя продължи в същия дух още няколко минути, възхвалявайки с невероятно красноречие всяка черта на Глаедр, за която можеше да се сети. Но емоциите ѝ, които Ерагон усещаше, бяха по-силни от думите — нетърпение, ентузиазъм и нещо, което можеше да определи само като... копнеж.

Момчето се опита да разкаже на Сапфира какво е научило от Оромис, тъй като знаеше, че тя не е обърнала внимание, но откри, че е невъзможно да промени темата на разговора. Затова просто се смълча на гърба ѝ и остави безкрайният смарагдов океан под него да изпълни цялото му същество. Чувстваше се най-самотният човек в света.

Когато се върнаха в покоите си, на Ерагон не му бе до разходки. Чувстваше се твърде изморен от събитията през изминалия ден и седмиците пътуване. А и Сапфира предпочиташе да си седи в ложето и да приказва за Глаедр, докато той изследваше мистериите на стаята за къпане на елфите.

Дойде сутринта, а с нея се появи и пакет, опакован с тънка хартия, в който Ерагон откри бръснача и огледалото, обещани му от Оромис. Острието бе елфска изработка, така че нямаше нужда от точене. Момчето се нацупи мъченически и с неохота влезе в горещата вана. После вдигна огледалото пред лицето си.

„Изглеждам по-стар“. Не само това — чертите му бяха станали много по-изострени, а лицето му бе придобило аскетичен ястребов вид като на елф. Ерагон придърпа косата си назад и с изненада откри, че ушите му са леко изострени — още едно доказателство, че връзката му със Сапфира наистина го бе променила. Докосна едното си ухо и опипа непознатата форма с пръсти. Беше му трудно да приеме трансформацията на плътта си. Макар и да знаеше, че ще настъпи, и понякога дори да се радваше на тази мисъл, защото тя бе поредното потвърждение, че е истински Ездач, реалността го изпълваше с объркване. Ядосваше се, че няма право на избор, но и чувстваше любопитство докъде ще го отведе този процес. Осъзнаваше и друго — че все още се намира в собственото си човешко юношество и неговото царство на мистерии и трудности.

„Кога ли ще разбере кой и какво съм?“

Ерагон постави острието на бръснача върху бузата си, както бе виждал да го прави Гароу, и го прокара по кожата си. Космите започнаха да падат, но трудно и неравно. Той смени ъгъла на острието и опита отново, но бръсначът се изплъзна от ръката му и го поряза от ъгълчето на устата до средата на челюстта. Нададе вой и го изпусна. По врата му покапа кръв.

— Вайс Хейл — изсъска той през стиснати зъби.

Болката бързо намаля, докато магията лекуваше плътта, макар и сърцето му все още да думкаше от гняв.

— *Ерагон!* — извика Сапфира. Тя вкара главата и раменете си във вестибюла и помръдна с ноздри при миризмата на кръвта.

— *Ще оживея* — увери я той.

Тя огледа почервенялата вода.

— *Бъди по-внимателен. Предпочитам да изглеждаш като елен, който си сменя козината, отколкото да се обезглавиш, за да си гладко избръснат.*

— *Аз също. Добре съм, върви си.*

Сапфира изсумтя и се отдръпна с нежелание, а Ерагон се загледа с омраза в бръснача. Накрая промърмори:

— Стига глупости.

Запрехвърля наум думи от древния език, избра онези, които му трябваха, а после произнесе новоизмислената си магия. Наболата му брада се превърна в малко черно облаче прах. Когато то се разсея, бузите му изглеждаха идеално гладки. Доволен от резултата, Ерагон оседла Сапфира, която незабавно се понесе към зъберите на Тел'наир. Приземиха се пред колибата и Оромис и Глаедр ги посрещнаха.

Елфът огледа седлото на Сапфира. Проследи всеки каиш с дългите си пръсти, спирайки се на шевовете и закопчалките, а после обяви, че изработката е сносна, като се има предвид кога и как е правена.

— Бром винаги е бил ловък. Използвай това седло, когато имаш нужда от скорост. Но когато е възможен и комфорт... — Той влезе в колибата и когато се върна, носеше голямо седло, декорирано с позлата по седалката и каишите. — ... можеш да използваш това. Изработено е във Вроенгард и в него има вплетени много магии, за да не те изостави никога във време на нужда.

Ерагон пое седлото и едва не залитна под тежестта му. Формата му най-общо наподобяваше тази на направеното от Бром, а от двете му страни висяха редици каиши, предназначени да обездвижат краката му. Дълбоката седалка бе толкова плавна, че с лекота можеше да лети и часове независимо дали стои изправен, или прегърнал врата на Сапфира. Каишите, които обгръщаха гърдите на дракона, бяха покрити с възли и скоби, за да позволяват разширяване, докато тя растеше с годините. Ерагон забеляза и няколко дълги ленти, висящи от двете страни на предната част на седлото. Той попита за какво служат.

— *Държат китките и ръцете ти, за да не умреш като разтърсен до смърт плъх, когато Сапфира прави някоя по-сложна маневра* — засмя се Глаедр в ума му.

Оромис помогна на младежа да свали старото седло и заповяда на дракона.

— Сапфира, днес ще летиш с Глаедр, а аз ще работя тук с Ерагон.

— *Както кажеш* — отвърна тя и измърка от вълнение.

Златният мъжкар се издигна плавно и се понесе на север, а Сапфира бързо полетя след него.

Оромис не даде на момчето време да мисли за отдалечаването на приятелката му. Елфът бързо го отведе до място, където здраво отъпкана пръст оформяше квадрат под една върба накрая на малка полянка. Елфът застана срещу него от другата страна на пространството и каза:

— Сега ще ти покажа нещо, наречено Римгар, тоест Танца на змията и жерава. Това е поредица от пози и хватки, които сме развили, за да подготвим воините си за битка, макар че сега всички елфи ги използват, за да се поддържат във форма. Римгар се състои от четири нива, всяко от които по-трудно от предишното. Ще започнем с първото.

Ерагон осъзна, че го чака мъчително изпитание, и цял се скова. Стисна юмруци, изгърби рамене, белегът на гърба му се изви мъчително, а той се вторачи безпомощно в краката си.

— Отпусни се — посъветва го Оромис.

Момчето отвори ръце, но те увиснаха безжизнено.

— Помолих те да се отпуснеш, Ерагон. Не можеш да изпълниш Римгар, ако си стегнат като сурова кожа.

— Да, учителю — Ерагон се намръщи и с нежелание отпусна мускулите и ставите си, макар и стомахът му да бе все така свит на топка.

— Застани изправен, с крака, прилепени един в друг, и ръце отстрани. Погледни право напред. Сега поemi дълбоко въздух и ги вдигни над главата си, за да се срещнат дланите... Да, точно така. Издишай и се наведи колкото можеш по-напред, постави ръце на земята, поemi си отново дъх... и отскочи назад. Добре. Вдишай и се извий назад, гледай към небето... и издишай. Вдигни бедра, докато не оформиш триъгълник. Вдишай през задната част на гърлото... и издишай. Вдишай... и издишай. Вдишай...

За успокоение на Ерагон стойките се оказаха достатъчно лесни, за да ги поддържа, без да разпалва болката в гърба си, но и достатъчно предизвикателни, за да се покрие челото му с пот и да се задъха. От усилието, тревогата му се изпари и тялото му започна да се прелива от поза в поза като вода. Повечето от тях бяха много по-сложни, отколкото неговата гъвкавост позволяваше, но той се бореше да ги

усвои с онази енергия, която го бе обладала при битката във Фардън Дур. „Може би съм се излекувал!“

Оромис изпълняваше Римгар с него, демонстрирайки сила и гъвкавост, които удивляваха Ерагон. Елфът можеше да докосне чело с пръстите на краката си. По време на цялото упражнение Оромис дори не се задъха, сякаш не правеше нищо повече от това да се разхожда в градината си. Инструкциите му бяха по-спокойни и търпеливи от тези на Бром, но отново нетърпящи възражение. Не си позволяваше и най-малкото отклонение от правилния път.

— Нека отмием потта от крайниците си — нареди Оромис, когато приключиха.

Те отидоха при потока до колибата и бързо свалиха одеждите си. Ерагон огледа елфа тайно, любопитен как ли изглежда без дрехите си. Оромис бе невероятно слаб, но въпреки това покрит с релефни — като гравирани под кожата му с длето — мускули. Нямаше косми нито по гърдите, нито по краката, дори и около слабините. Сравнено с тези на мъжете, които бе свикнал да гледа в Карвахол, тялото му изглеждаше почти женствено, но в него се криеше елегантност като на дива котка.

Когато се изкъпаха, Оромис поведе Ерагон дълбоко в Ду Велденварден. Стигнаха до поляна, където тъмните дървета се извиваха навътре, скривайки небето зад клони и завеси от преплетени клони. Краката им затънаха в мъх до глезените. Наоколо цареше пълна тишина.

Елфът посочи към бял пън, плосък и излъскан отгоре, който се намираще в центъра на поляната.

— Седни там.

Ерагон изпълни заповедта.

— Скръсти крака и затвори очи.

Светът се стопи в мрак. Единственото, което чуваше, бе шепотът на Оромис.

— Отвори ума си, Ерагон. Отвори ума си и чуй света наоколо, чуй мислите на всяко създание в тази поляна — от мравките по дърветата до червеите в земята. Слушай, докато проникнеш в природата им. Слушай и когато няма какво повече да чуеш, ела, за да ми кажеш какво си научил.

И гората утихна.

Тъй като не беше сигурен дали Оромис си е тръгнал, Ерагон колебливо свали бариерите около съзнанието си и напрегна ума си точно както когато се опитваше да се свърже със Сапфира на голямо разстояние. В началото го обгръщаше само празнина, но после в мрака се появиха точки от светлина и топлина. Те ставаха все по-силни и по-силни, докато не се озова сред цяла галактика от вихреци се съзвездия, в която всяка звезда бе един живот. Винаги досега, когато се бе свързвал мисловно с други създания, като Кадок, Снежноплам или Солебум, се концентрираше върху онзи, с когото искаше да говори. Но този път... усещането бе такова, сякаш е стоял наред тълпа, но е бил глух, а сега, когато слухът му изведнъж се е възвърнал, шумът на разговорите заплашва да го помете като буен поток.

Внезапно се почувства уязвим. Бе напълно оголен пред света. Всички, които биха поискали да нахлуят в ума му, за да го контролират, сега можеха да го сторят. Напрегна се несъзнателно и се оттегли навътре в себе си. Усещанията му за заобикалящия го живот изчезнаха на мига. Спомняйки си един от уроците на Оромис, Ерагон забави дишането, успокои дробовете си и се отпусна достатъчно, за да отвори отново ума си.

От всички живи същества, които можеше да усети, броят на насекомите, надвишаваше останалите в пъти. Втреци се! Десетки хиляди се криеха само в един квадратен метър мъх. Сред поляната имаше милиони, а отвъд нея — милиарди. Тяхното множество изплаши Ерагон. Винаги бе знаел, че в Алагезия хората са малко, а животинските видове — безбройни, но никога не му бе минавало през ум с колко много ги превъзхождат числено само *бръмбарите*. Тъй като бяха сред малкото насекоми, които познаваше, а и Оромис ги бе споменал, Ерагон се концентрира над редиците червени мравки, движещи се по земята и вейките на един див розов храст. Онова, което видя, не бяха точно мисли, тъй като мозъците им бяха твърде примитивни, а по-скоро инстинкти. Инстинкт да намериш храна и да избегнеш нараняване. Инстинкт да браниш територията си и да си намериш партньор... Ерагон се концентрира върху инстинктите на мравките и сякаш започна да разбира поведението им. Изненада се, когато разбра, че всяка мравка знае точно къде отива. Не можеше да прецени какъв механизъм ги води, но те следваха ясно очертани пътища от гнездото си към храната и обратно. Източникът им на храна

се оказа друга изненада. Както бе очаквал, те убиваха други насекоми, но усилията им бяха насочени най-вече в култивирането на... на *нещо*, което покриваше розовия храст. Каквато и форма на живот да бе това, той едва успяваше да я почувства. Насочи цялата си сила, в опита да я разпознае и да задоволи любопитството си. А отговорът бе толкова прост, че се засмя на глас: *листни въшки*. Мравките бяха като овчари за листните въшки — водеха ги в нужните посоки и ги защитаваха, а освен това извличаха от коремите им някаква субстанция чрез търкане с антени. Ерагон не можеше да повярва, но колкото по-дълго гледаше, толкова по-сигурен ставаше, че е прав. Проследи мравките под земята в сложната им плетеница от лабиринти и видя как се грижат за един по-специален член на вида си — няколко пъти по-голям от тях. Но не можа да разбере целта на насекомото. Виждаше само щураците се наоколо слуги, които взимаха и отнасяха настрани някакви малки неща, които то изкарваше от себе си.

След известно време Ерагон реши, че е видял за мравките всичко, което е могъл, освен ако не иска да стои тук целия ден. Тъкмо щеше да се върне обратно в тялото си, когато една катеричка скочи напред поляната. Появата ѝ бе като могъщ изблик на светлина в ума му, който се бе настроил за мащаба на насекомите. Слисан, той потъна в усещанията и емоциите на животинчето. Подуши гората с носа му, почувства кората на дървото под извитите му нокти и въздуха, който свистеше зад вдигнатата пухкава опашка. В сравнение с мравката, катеричката пламтеше с енергия и притежаваше неоспорим интелект. После тя скочи на друг клон и изчезна от обсега на сетивата му.

Когато Ерагон отвори очи, гората изглеждаше много по-тъмна и тиха. Той пое дълбоко дъх и се огледа наоколо. За пръв път в живота си осъзнаваше колко много живот съществува по света. Раздвижи схванатите си крака и пристъпи към розовия храст.

Наведе се, за да огледа клоните. И наистина по тях се виждаха листните въшки и техните алени пазители. Близо до основата на растението пък се намираше купчинката борови иглички, в която бе входът към леговището на мравките. Чувстваше се странно да го вижда със собствените си очи. С тях не можеше да проникне до важните взаимодействия в мравуняка, които зрението на съзнанието му бе разгадало.

Потънал в мислите си, младежът се върна до поляната, чудейки се колко ли много живинки стъпква с всяка крачка. Когато излезе извън заслона на дърветата, слънцето бе слязло ниско на хоризонта. „Седял съм тук поне три часа“.

Откри Оромис в колибата му. Елфът пишеше нещо с гъше перо. Той довърши един ред, а после избърса върха на перото, затвори мастилницата и запита:

— И какво чу, Ерагон?

Момчето нямаше търпение да сподели откритието си. Докато описваше преживяното, той усети, че гласът му се повишава от ентузиазъм, особено при частта с детайлите за мравешкото общество. Разказа всичко, което успя да си спомни, включително и най-дребните и незначителни наблюдения, горд с информацията, която е събрал.

Когато приключи, Оромис повдигна вежда.

— Това ли е всичко?

— Аз... — Ерагон осъзна, че по някакъв начин е пропуснал целта на занятието и се смути. — ... да, Ебритил.

— Ами другите организми по земята и из въздуха? Можеш ли да ми кажеш какво вършеха те, докато твоите мравки се грижеха за стадата си?

— Не, Ебритил.

— И именно в това е грешката ти. Трябва да се научиш да възприемаш поравно всичко около себе си, а не да се ограничаваш, за да се концентрираш върху един конкретен обект. Това е невероятно важен урок и докато не го овладееш, ще медитираш на онзи пън по един час всеки ден.

— Как ще разбера кога съм го овладял?

— Когато можеш да виждаш едно, а да разбираш всички неща.

Оромис повика Ерагон с жест към масата, а после постави пред него празен лист хартия, заедно с перо и мастилница.

— До момента си се справял, без да познаваш изцяло древния език. Не че някой от нас знае всички негови думи, но трябва да научиш граматиката и структурата му, за да не се изложиш с някой поставен не намясто глагол или друга подобна грешка. Не очаквам да заговориш езика ни като елф, това би ти отнело цял живот. Но искам да можеш да го използваш, без да мислиш. В добавка към това е нужно да се научиш да четеш и пишеш на древния език. Това не само ще ти

помогне да запомниш думите, но е и незаменимо умение при създаването на особено сложна магия, за която нямаш доверие на паметта си, както и в случаите, когато просто имаш нужда да използваш нечие чуждо заклинание. Всяка раса е развила собствена система от правила при писането на древния език. Джуджетата, както и хората, използват руническата азбука. Това обаче са само заместители, които не са в състояние да предадат истинските нюанси на нашия Лидуен кваеди — поетичното писмо. Лидуен кваеди е бил измислен, с цел да бъде колкото се може по-елегантен, красив и точен. Изграден е от четиридесет и два различните знака, отговарящи на различните звуци. Тези знаци могат да се комбинират в безкрайно количество глифове, които показват както конкретни думи, така и цели фрази. Символът на твоя пръстен е един такъв глиф. Този на Зар'рок е друг... Нека да започнем: Кои са основните гласни в древния език?

— Моля?

Скоро пълната неграмотност на Ерагон по всички тънкости на древния език стана очевидна. Докато пътуваха с Бром, старият разказвач се бе концентрирал върху това да го накара да запомни списъци с думи, които ще му трябват, за да оцелее, както и върху подобряване на произношението му. Момчето успя да напредне в тези две области, но дори не можеше да обясни разликата между пълен и непълен член. При все това дори и празниците в обучението му да дразнеха Оромис, той не го показва с нищо, а просто се опита да ги запълни.

В един момент от разговора Ерагон спомена:

— Никога не са ми трябвали много думи за магиите ми. Бром каза, че фактът, че мога да направя толкова много само с *брисингр*, си е истинска дарба. Мисля, че съм използвал езика най-много когато говорех с Аря в ума ѝ и когато благослових едно сираче във Фардън Дур.

— Благословил си дете на древния език? — запита Оромис, внезапно притеснен. — Спомняш ли си как точно изговори тази благословия?

— Да.

— Повтори го пред мен.

Ерагон го стори и елфът го изгледа, ужасен.

— Казал си скьолир! — възкликна той. — Сигурен ли си? Не беше ли *скьолиро*?

Ерагон се намръщи.

— Не, *скьолир*. Защо да не го използвам? Думата означава *защитен*. ... *И нека бъдеш защитен от беди*. Мислех, че е добро пожелание.

— Това не е било благословия, а проклятие. — Ерагон никога не беше виждал Оромис толкова превъзбуден. — Наставката „о“ образува пасивната форма на глаголите, завършващи с „р“ и „и“. *Скьолиро* означава *защитен*, но *скьолир* значи *щит*. Всъщност си казал *Нека късметът и щастието те сподирят и дано бъдеш щит от беди*. Вместо да защитиш това дете от превратностите на съдбата, ти си го обрекъл да бъде жертва на други, да поглъща тяхното страдание и нещастия, за да могат те да живеят в мир.

„Не, не! Не може да бъде!“ Ерагон потрепери при мисълта.

— Но ефектът на магията не зависи само от смисъла на думите, но също и от намерението ми, а аз не исках да навредя...

— Не можеш да обърнеш изцяло природата на една дума. Да я извъртиш — да. Да я насочиш — също. Но не и да противоречиш на значението ѝ, за да създадеш точно обратен ефект. — Оромис притисна пръсти един в друг и се загледа в масата, а устните му бяха тънка бяла линия. — Ще повярвам, че *наистина* не си искал да навредиш, иначе трябва да не те обучавам повече. Ако си бил честен и чист в сърцето си, тази благословия може да причини по-малко злина, отколкото се боя, но все пак ще предизвика повече болка, отколкото добро.

Ерагон започна да трепери неудържимо, осъзнавайки какво е направил с живота на детето.

— Това може би няма да неутрализира моята грешка — каза несигурно той, — но навярно поне ще я намали. Сапфира беляза детето по челото, точно както беляза и дланта ми с Гедвей игнасия.

За пръв път в живота си Ерагон видя онемял от изненада елф. Сивите очи на Оромис се разшириха, устата му се отвори и той стисна облегалките на стола, докато дървото не изскърца.

— Носител на знака на Ездачите, който не е Ездач — промълви той. — През всичките години от живота си не съм виждал двама като вас. Изглежда, всяко решение, което вземете, има много по-голям

ефект върху всички, отколкото някой би могъл да очаква. Променят света с капризите си.

— Това добро ли е, или лошо?

— Нито едното, то просто е. Къде е детето сега?

На Ерагон му трябваша няколко секунди, докато събере мислите си.

— С Варден или във Фардън Дур, или в Сурда. Мислиш ли, че знакът на Сапфира ще ѝ помогне?

— Не зная — каза Оромис. — Нямаме precedent, от който да извлечем мъдрост.

— Трябва да има начин да се премахне благословията, да се неутрализира заклинанието. — Ерагон почти се молеше.

— Има начини. Но за да са ефективни, трябва не друг, а ти да направиш контрамагиите, а сега не можем да си позволим да губим време, като те пращаме обратно. Дори и при най-добрите обстоятелства обаче остатъците от твоята благословия ще преследват момичето до края на дните му. Такава е силата на древния език. — Той се смълча за момент. — Виждам, че разбираш сериозността на ситуацията, затова ще го кажа само веднъж: ти носиш пълна отговорност за съдбата на това дете и заради злото, което си му причинил, ти трябва да му помогнеш, ако стане нужда. По закона на Ездачите то е твой срам така, както ако я беше заченал без брак — нещо много позорно сред вас, хората, ако правилно си спомням.

— Да — прошепна Ерагон. — Разбирам.

„Разбирам, че съм наложил на едно незащитно бебе съдба, над която то не е имало право на избор. Нима някой може да бъде истински добър и да разбере какво е да си добър, ако никога не е извършил нещо лошо? Аз я направих роб“.

Младежът също така знаеше, че ако той бе обвързан по подобен начин пряко волята си, щеше да мрази причинителя с всяка частица от съществуването си.

— Тогава няма да говорим повече за това.

— Да, Ебритил.

Към края на деня Ерагон все още се чувстваше потиснат. Едва успя да вдигне поглед, когато излязоха навън да посрещнат Сапфира и

Глаедр, които се връщаха от полета си. Дърветата се превиха от яростния ураган на крилете им. Сапфира изглеждаше горда със себе си. Изпъна врат и подскочи към Ерагон, разтваряйки устни във вълча усмивка.

Един камък изпука под тежестта на Глаедр и древният дракон обърна голямото си като поднос око към Ерагон.

— *Какви са трите правила за забелязване на опасни течения и петте правила за избягването им?*

Стреснат, Ерагон примигна глуповато.

— Не зная.

Тогава Оромис се обърна към Сапфира и запита:

— *Какви създания отглеждат мравките и как извличат храна от тях?*

— *Как бих могла да знам?* — отвърна засегнато тя.

В очите на елфа проблесна гняв и той скръсти ръце, но изражението му остана спокойно.

— След всичко, през което сте преминали заедно, очаквах да сте научили най-основния урок — на това да си Шур'тугал: Споделяй всичко с партньора си. Ще отрежеш ли дясната си ръка? Ще летиш ли без едно крило? Никога. Тогава защо игнорирате връзката, която ви прави едно цяло? По този начин отхвърляте най-великия дар и предимството, което имате над всеки враг. Не е достатъчно просто да говорите един с друг в умовете си, а да смесвате съзнанията си, докато не започнете да действате и мислите като един. Очаквам всеки от вас да знае онова, което е научил другият.

— Ами уединението ни? — възрази Ерагон.

— *Уединение?* — възкликна Глаедр. — *Пазете си мислите, когато напуснете това място, но докато ние ви обучаваме, за вас няма уединение.*

Момчето изгледа Сапфира, чувствайки се дори по-зле отпреди. Тя избягна погледа му, а после тропна с крак и му отвърна троснато.

— *Какво?*

— *Прави са. Наистина бяхме невнимателни.*

— *Не е моя вината.*

— *Не съм го и твърдяла.*

Но бе усетила мислите му — той се дразнеше от вниманието, с което обгръщаше Глаедр, и смяташе, че то я отдалечава от него.

— *Ще се справим и по-добре, нали?*

— *Разбира се!* — отсече тя.

Сапфира обаче не пожела да се извини на Оромис и Глаедр, оставяйки това на Ерагон:

— Няма да ви разочароваме отново.

— Дано не го сторите. Утре ще ви изпитаме за онова, което е научил другият. — Оромис отвори длан и в нея се появи малка дървена дрънкулка. — Ако го навивате редовно, това устройство ще ви буди точно навреме всяка сутрин. Върнете се тук, след като се изкъпете и нахраните.

Въпреки че размерът му беше като на орех, устройството бе изненадващо тежко. По дължината му бяха гравирани венчелистчета като на роза. Имаше и малка издатина, която Ерагон дръпна с любопитство. Чу три изщраквания.

— Благодаря ти — каза накрая.

ПОД ДЪРВОТО МЕНОА

След като се сбогуваха, Ерагон и Сапфира отлетяха към дървесния си дом. Драконът държеше новото седло между предните си лапи. Без да го споменават, и двамата отвориха умовете си. Връзката помежду им стана по-широка и по-дълбока, но никой от тях не се пресягаше съзнателно към другия. Мрачните чувства на Ерагон обаче явно бяха достатъчно силни, защото Сапфира запита:

— *Какво се случи?*

Той усети пулсираща болка зад очите си, докато обясняваше за ужасното престъпление, което бе извършил във Фардън Дур. Сапфира изглеждаше потресена.

— *Твоят дар може и да помогне на момичето, но стореното от мен е непростимо и само ще я нарани* — завърши той.

— *Вината не е само твоя. Аз споделям твоето познание на древния език и също не съм забелязала грешката.* — Когато Ерагон се смълча, тя добави: — *Поне гърбът ти не ни създаде тревоги днес. Бъди благодарен за това.*

Той изсумтя. Не възнамеряваше толкова лесно да излиза от мрачното си настроение.

— *А какво научи ти през този прекрасен ден?*

— *Как да откривам и избягвам опасни течения.*

Тя замълча, очевидно готова да сподели, но Ерагон бе твърде разтревожен над изкривената си благословия, за да пита. А и в този момент не можеше да понесе мисълта за подобна интимност. И щом не откликна, Сапфира се отдръпна в необщително мълчание.

Върнаха се в апартамента, където откриха поднос с храна до платнената врата точно както и предната нощ. Той го занесе до леглото си, което бе оправено и застлано с чисти чаршафи, проклинайки липсата на месо. Изморен от Римгар, той се подпря на няколко възглавници и точно щеше да започне да яде, когато чу внимателно почукване откъм входа.

— *Влез* — изръмжа Ерагон и отпи от гарафата с вода.

И почти се задави, защото през входа влезе Аря. Тя бе заменила кожените одежди, които носеше обикновено, с мека, зелена туника, пристегната в кръста с тънко коланче, обсипано с лунни камъни. Липсваше и обичайната лента на главата, така че косата ѝ падаше свободно по раменете ѝ. Най-голямата промяна обаче бе не толкова в облеклото, колкото в държанието. Напрегнатата горчивина, която излъчваше, откакто се запознаха, сега бе изчезнала.

Аря най-накрая се бе отпуснала.

Той скочи на крака, забелязвайки, че нейните са голи.

— Аря! Защо си тук?

Тя докосна първите си два пръста до устните и каза:

— Да не би да смяташ да прекараш вечерите си, затворен тук?

— Аз...

— Намираш се в Елесмера вече от три дни, а не си видял нищо от града ни. Знам, че винаги си искал да го разгледаш. Ела с мен.

Тя взе Зар'рок от мястото, където го бе оставил, и го повика с жест.

Ерагон стана от леглото и я последва във вестибюла, откъдето се спуснаха по стръмното стълбище, увито около грубата кора на дънера. Над тях скупчените облаци блестяха в последните лъчи на слънцето, преди то да се скрие зад ръба на света.

Малко парче кора удари Ерагон по главата и той погледна нагоре. Сапфира се бе навела от спалнята им, стискайки дървото с лапите си. Тя скочи във въздуха, без да разтваря криле, и се стовари на земята в гръмотевичен облак от кал.

— *И аз ще дойда.*

— Естествено — каза Аря, сякаш не е очаквала друго.

Ерагон се намръщи. Искаше му се да бъде само с нея, но знаеше, че не бива да се оплаква.

Те вървяха под дърветата, където здрачът вече проникваше с тъмни пипала откъм кухите дънери, тъмните тераси на скалите и изпод стрехите на къщите. Тук-таме по дънерите и клоните блестяха фенери, подобни на скъпоценни камъни, които хвърляха светли петна от двете страни на пътеката.

Около тях кипеше живот. Повечето елфи бяха сами, но имаше и няколко двойки. Неколцина бяха накацали по високите клони и свиреха красиви мелодии на тръстиките си флейти, а други гледаха

небето в пълен покой — нито будни, нито заспали. Един елф седеше с кръстосани крака пред грънчарско колело, което се въртеше с постоянен ритъм, докато под ръцете му се появяваше формата на красива урна. Котколакът Мауд бе коленичила до него в сенките. Очите ѝ проблеснаха в сребристо, когато погледна към Ерагон и Сапфира. Елфът последва погледа ѝ и им кимна, без да прекъсва работата си. Сред дърветата младежът видя друг елф — не можеше да определи дали е мъж, или жена, — който стоеше на камък в потока и шептеше някакво заклинание над стъкленото кълбо в ръцете си. Ерагон се обърна, за да го види по-добре, но вече се бе стопил в мрака.

— Какво правят повечето елфи? Какво работят? — запита Ерагон, говорейки тихо, за да не притесни никого.

Аря му отвърна също толкова тихо:

— Силата на магията ни дава цялото свободно време, което пожелаем. Ние не ловуваме, не обработваме земята. И затова прекарваме дните си в работа по усъвършенстване на онова, което ни интересува — каквото и да е то. Има твърде малко неща, за които да ни се налага да се борим.

Те навлязоха в тунел от клони, покрити с пълзящи растения, и се озоваха в атриума на къща, израснала между кръг от дървета. В центъра на стаята се намираше колиба с отворени стени, а в нея се виждаше ковачница, оборудвана с уреди, за които Ерагон бе сигурен, че Хорст би копнял.

Една елфка стискаше чифт малки клещи в центъра на кръг пламтящи въглени и работеше с духалото в другата си ръка. Тя извади клещите с нечовешка скорост от огъня и между тях Ерагон различи пръстен от нажежена до бяло стомана. Прекара го през отворения му край в една недовършена ризница, закачена върху наковалня, а после сграбчи чука и затвори пръстена с един удар, сред поток от искри.

Чак тогава Аря се приближи към нея.

— Атра естерни оно телдуин.

Елфката се обърна към тях, а вратът и бузите ѝ бяха озарени от кървавата светлина на въглищата. По лицето ѝ имаше плетеница от линии, подобни на опънати жици под кожата — най-явния признак за преклонна възраст, който Ерагон бе виждал досега у някой от нейния народ. Тя не отговори на Аря, което бе очевидно обидно и

невъзпитано, особено при положение че дъщерята на кралицата я е удостоила с честта да я заговори първа.

— Руньон-елда, доведох ти новия ни Ездач, Ерагон Сенкоубиец.

— Чух, че си мъртва — каза Руньон на Аря. Гласът ѝ бе гърлен и дрезгав, нетипичен за елф. Той напомни на момчето за старите мъже в Карвахол, които седяха на верандите пред къщите си, пушеха лули и си разказваха истории.

Аря се усмихна.

— Кога за последен път си напускала къщата си?

— Ти би трябвало да помниш. Беше по време на празненството за лятното слънцестоене, на което ме принуди да участвам.

— Но това беше преди три години.

— Така ли? — Руньон се намръщи, докато загасяше огнището и го покриваше с очукан капак. — Е, и? Компанията на другите ме изморява. Неспирно безсмислено ломотене, което... — тя изгледа Аря свирепо. — Защо говорим на този гнусен език? Предполагам, че искаш да му изкова меч? Знаеш, че се заклев никога повече да не създавам инструменти, сеещи смърт, не и след като онзи предател Ездач нанесе подобни поражения над света с острие, изковано от мен.

— Ерагон вече си има меч — каза Аря. Тя вдигна ръка и показа Зар'рок на ковачката.

Руньон пое меча като рожба. Тя погали виненочервената ножница, загледа се в гравирания върху нея черен символ, после почисти малко мръсотия от дръжката и обви пръсти около нея. Извади меча с цялото достойнство на истински воин. Огледа всички ръбове на Зар'рок и огъна острието между ръцете си толкова силно, че Ерагон се изплаши, че ще се счупи. След това с едно плавно движение елфката завъртя меча над главата си и го спусна върху клещите до наковалнята. Те се разделиха на две със силно звънтене.

— Зар'рок — каза Руньон. — Помня те. — Тя прегърна оръжието така, както майка прегръща първородното си дете. — Все така съвършен, както в деня, когато те създадох. — Тя им обърна гръб и погледна към преплетените клони над тях, докато проследяваше с пръсти извивките на дръжката. — Прекарах целия си живот в изковаване на мечове. И после дойде *той* и ги унищожи. Векове работа, сринати в един миг. Доколкото знам, оцеляха само четири —

неговия меч, този на Оромис и два други, пазени от семейства, които успяха да избягат от Вирдфел.

— *Вирдфел?* — запита предпазливо Ерагон в ума на Аря.

— *Друго име за клетвопрестъпниците.*

Руньон се обърна към Ерагон.

— Сега Зар'рок се върна при мен. От всичките ми творения най-малко очаквах да държа отново в ръката си това, ако се изключи *неговият* меч. Как така острието на Морзан попадна у теб?

— Даде ми го Бром.

— Бром? — тя повъртя меча между ръцете си. — Бром... Помня го. Той ме молеше да заменя меча, който бе изгубил, с нов. И наистина ми се искаше да му помогна, но вече бях дала клетвата си. Отказът ми го разяри неистово. На Оромис му се наложи да го повали в безсъзнание, за да го накара да си тръгне.

Ерагон се вкопчи в тази информация с интерес.

— Вашият труд ми послужи добре, Руньон-елда. Щях да съм отдавна мъртъв, ако го нямаше Зар'рок. Убих Сянката Дурза с него.

— Нима? Значи от него е произлязло поне малко добро.

Елфката върна меча в ножницата и му го подаде, макар и не без известно нежелание, а после погледна към Сапфира.

— Ах, добре дошла, Скулблака.

— *Добра среща, Руньон-елда.*

Без да си прави труда да иска разрешение, Руньон отиде до рамото на Сапфира и почука една люспа със затъпения си нокът. Приведе се на една страна, после на друга, за да види по-ясно прозрачния материал.

— Добър цвят. Не като на онези кафяви дракони, дето приличат на кал. Ако трябва да сме откровени, цветът на меча на Ездача трябва да отговаря на този на неговия дракон, а от това синьо би се получило великолепно острие...

Мисълта сякаш изсмука цялата ѝ енергия. Тя се върна до наковалнята и се загледа в строшените клещи, сякаш волята да ги поправи я е изоставила завинаги.

Ерагон почувства, че ще бъде лошо да приключат разговора си така, но не можа да измисли тактичен начин да смени темата. Блестящата броня привлече вниманието му и докато я разглеждаше, той с удивление установи, че всяка брънка е отделно заварена. Тъй

като тънките пръстенчета се изстудяваха невероятно бързо, обикновено се налагаше да ги спояват, преди да ги закачат към основната част от бронята, което значеше, че най-тънко изплетените ризници — като тази на Ерагон, са изработени от заварени поотделно и после споени брънки. Освен, изглежда, ако ковачът не притежаваше скоростта и прецизността на елф.

— Дори сред джуджетата не съм виждал толкова изкусно направена броня — каза той. — Как имаш търпението да спояваш всяка връзка? Защо просто не използваш магия, за да си спестиш целия този труд?

Избухването, което предизвика тази реплика у Рунон, бе напълно неочаквано. Тя отметна късо подстриганата си коса и отсече троснато:

— И да си отнема цялото удоволствие от работата? Да, и аз като всеки друг елф мога да използвам магия, за да задоволя желанията си. Не малко го правят. Но какво тогава ни остава в този живот? Как да запълня времето си? Кажи ми.

— Не зная — призна той.

— Като се занимавам с това, което обичам най-много. Когато можеш да получиш всичко, което искаш, само с няколко думи, целта няма значение, а само пътят, извървян, за да се достигне. Урок за теб. Един ден ще се изправиш срещу същата дилема, ако живееш достатъчно дълго... А сега се махайте! Всичките тези приказки ме измориха.

И с тези думи Рунон свали капака от огнището, взе друг чифт клещи и потопи нов пръстен в разгорелите се пламъци.

— Рунон-елда — каза Аря. — Помни, че ще се върна за теб във вечерта на Агаети Блюдрен.

Единственият отговор бе силно изсумтяване.

Докато излизаха през тунела на пътеката, ги съпровождаха единствено ритмичните удари на стомана в стомана, самотни като писъка на лешояд в нощта. Зад тях Рунон не бе нищо повече от черен силует, наведен над смътната светлина от огнището ѝ.

— Тя ли е направила всички мечове на Ездачите? — запита Ерагон. — Всички до един?

— Да, и не само. Тя е най-великият ковач, живял някога. Реших, че е нужно да се срещнеш с нея не само заради теб, но и заради нея

самата.

— Благодаря ти.

— *Винаги ли е толкова груба?* — запита Сапфира.

Аря се засмя.

— Винаги. За нея нищо друго няма значение, освен занаята ѝ. И е сурова към всичко и всички, които ѝ пречат да се занимава с него. Ексцентричността ѝ обаче се толерира заради невероятното ѝ умение.

Докато елфката говореше, Ерагон се опита да разбере значението на Агаети Бльодрен. Беше почти сигурен, че *блъод* означава *кръв* и като резултат *бльодрен* трябваше да е *кръвна клетва*, но никога не бе чувал думата *агаети*.

— Празненство — обясни Аря, когато я попита. — Ние провеждаме Тържеството на Кръвната клетва веднъж на столетие в чест на нашия договор с драконите. Вие двамата имате невероятен късмет да сте тук сега, защото Тържеството предстои съвсем скоро... — тя се намръщи и тънките ѝ вежди се сключиха. — Съдбата наистина ни е приготвила едно много подозрително съвпадение.

Тя поведе Ерагон още по-надълбоко сред Ду Велденварден по пътеки, обгърнати от коприва и лози, докато светлините около тях не изчезнаха напълно, загубени в дивите територии на гората. В мрака Ерагон трябваше да разчита на острото нощно зрение на Сапфира, за да не се изгуби. Дърветата станаха по-широки и по-нагъсто, заплашвайки да издигнат непреодолима бариера. И точно когато изглеждаше, че тримата не могат да продължат по-нататък, гората се оттегли и те се озоваха на сред поляна, окъпана в светлината на лунния сърп ниско в източното небе.

В центъра на поляната се издигаше самотен бор. Не беше по-висок от останалите си братя, но на дебелина надвишаваше сто нормални дървета, взети заедно. В сравнение с него те изглеждаха нищожни като клечки, носени от вятъра. Около масивния му дънер имаше одеяло от корени, които покриваха земята като вени, създаващи впечатлението, че цялата гора е продължение на това дърво. Сякаш то бе самото сърце на Ду Велденварден. Борът наглеждаше останалата част от гората като майка, сгушила децата си в пазва от клони.

— Дървото Меноа — прошепна Аря. — Ние провеждаме Агаети Бльодрен в неговата сянка.

По гърба на Ерагон премина студена тръпка. След като Анджела му бе предсказала бъдещето в Теирм, Солебум дойде при него и му каза: „Когато дойде времето и ти трябва оръжие, погледни под корените на дървото Меноа. После, когато всичко изглежда загубено и силата ти не е достатъчна, отиди при камъка на Кутиан и кажи името си, за да отвориш хранилището на душите“. Младежът не можеше да си представи какво ли оръжие може да е скрито под дървото, нито как ще го открие.

— *Виждаш ли нещо?* — обърна се той към Сапфира.

— *Не, но се съмнявам, че думите на Солебум ще придобият смисъл, докато не му дойде времето.*

Ерагон разказа на Аря за съвета на котколака. Но точно както бе сторил и с Аджихад, и Исланзади, запази предсказанието на Анджела в тайна, тъй като го смяташе за твърде лично, а и защото се боеше, че елфката може да предугади чувствата му към нея.

Когато приключи, Аря каза:

— Котколаците рядко предлагат помощта си, а когато го сторят, тя не трябва да се игнорира. Доколкото знам, дори според песните и легендите тук няма скрито оръжие. Що се отнася до камъка на Кутиан... Името ехти в главата ми като гласа на полузабравен сън — познато, но странно. Чувала съм за него преди, но не мога да си спомня къде.

Когато се приближиха към дървото Меноа, вниманието на Ерагон се насочи към стотиците мравки, които пълзяха над корените му. Виждаше само смътни черни петънца, но задачата, поставена му от Оромис, го бе направила чувствителен към хода на живота около него и той можеше да почувства примитивните съзнания на мравките в ума си. Той снижи защитите си и позволи на същността си да се разлее навън, докосвайки леко Сапфира и Аря, а после отвъд тях, за да види какво още живееше сред тази поляна.

Внезапно се натъкна на някакво огромно присъствие. Разумно създание с толкова колосални размери, че той не можеше да обхване границите на ума му. Дори обширният интелект на Оромис, с който Ерагон се бе докосвал във Фардън Дур, бе нищожен в сравнение с това присъствие. Самият въздух пулсираше от енергията и силата, излъчваща се от... *дървото?*

Източникът не можеше да се сбърка. Целенасочени и неуморими, мислите на бора се движеха бавно, като пълзенето на леда над гранит. Той не осъзнаваше присъствието на Ерагон, нито на който и да е друг определен индивид. Бе изцяло погълнат от делата на онези неща, които растяха и цъфтяха сред ярката слънчева светлина — от дъба и лилията, през игликата и копринения напръстник, до жълтия синап, издигащ се до киселицата и нейните лилави цветчета.

— Дървото е будно! — възкликна Ерагон, шокиран. — Искам да кажа... то е интелигентно.

Знаеше, че Сапфира също го е почувствала. Тя наклони глава към дървото Меноа, сякаш слушаше, а после полетя до един от клоните му, дебел колкото пътя от Карвахол до Теринсфорд. Там тя кацна със свободно висяща опашка, чийто връх се движеше като махало. Гледката на дракон, кацнал на дърво, бе толкова странна, че Ерагон почти се засмя.

— Разбира се, че е будно — отвърна Аря. Гласът ѝ бе нисък и мек в нощния въздух. — Искаш ли да ти разкажа историята на дървото Меноа?

— Бих искал, да.

Едно бяло петънце прелетя през небето като прогонен призрак и кацна пред Сапфира, преобразявайки се в Благден. Тесните рамене на гарвана и дългият му врат му придаваха вид на скъперник, който се къпе в блясъка на купчина злато. Гарванът вдигна бледата си глава и изграчи зловещо:

— *Вурда!*

— Ето какво се случило. Някога живяла жена на име Линеа. Това било в годините на подправките и виното, преди войната ни с драконите и преди да станем толкова безсмъртни, доколкото е възможно за създание, обвързано от плътта. Линеа остаряла, без да познае радостта от съпруг или деца, но и не изпитвала нужда да ги търси. Вместо това предпочитала да се занимава с изкуството да пее на растенията, в което била ненадмината. Но се случило така, че на прага ѝ дошъл млад мъж, който я засипал с любовни думи. Чувствата му събудили в Линеа нещо, за което дори не подозирала, че съществува. Копнеж към неща, които, без да знае, била пожертвала. Възможността да ги вкуси била твърде голям шанс, за да го изпусне. Тя изоставила работата си и се посветила на младия мъж. И за известно време

дватамата били щастливи. Но той бил наистина млад и скоро започнал да копнее по жена, по-близка до възрастта му. Погледът му се спрял на млада девица. Той избягал, за да спечели сърцето ѝ и за известно време двамата също били щастливи. Когато Линеа открила, че е изоставена, полудяла от мъка. Младият мъж извършил ужасно престъпление — позволил ѝ да вкуси от радостта на живота, а после ѝ я отнел без повече мисъл, отколкото влага един петел, скачащ от кокошка на кокошка. Тя го заварила с другата жена и в яростта си го пронизала в сърцето. Линеа знаела, че стореното от нея е ужасно престъпление. Също така знаела, че дори да бъде оправдана, не би могла да се върне към предишното си съществуване. За нея в живота вече нямало радост. Затова тя отишла при най-старото дърво в Ду Велденварден, притиснала се към него и се възпяла в него. Пяла три дни и три нощи и когато спряла, вече се била сраснала в едно от своите обични растения. Така било създадено дървото Меноа. И оттогава до днес то пази гората ни...

Към края на историята Аря и Ерагон се озоваха един до друг на един голям корен, издигащ се на дванадесетина стъпки над земята. Младежът клатеше крака, удряйки пети в дървото и се чудеше дали тази история е предупреждение към него, или просто невинен разказ.

Съмненията му се оправдаха, когато Аря го попита:

— Мислиш ли, че младият мъж е бил виновен за трагедията?

— Мисля, че стореното от него е било жестоко... но Линеа е реагирала твърде спонтанно. И двамата носят вина — отвърна той, знаейки, че някой нетактичен отговор може да я настрои срещу него.

Аря го загледа изпитателно и той отклони поглед.

— Не са били подходящи един за друг?

Ерагон понечи да отрече, но се спря. Тя беше права. И го бе хванала в капана — да го каже на глас, да го каже на *нея*.

— Може би — промълви той.

Като пясък, струпващ се в купчина, между тях се натрупа тишина и никой от двамата не желаше да я наруши. Накрая Ерагон се престаши:

— Изглежда, това, че си у дома, ти се отразява добре.

— Така е.

Тя се наведе напред с несъзнателна лекота и вдигна един тънък клон, който бе паднал от дървото. После започна да преплита иглите в малка кошница.

Докато я гледаше, кръвта нахлу в лицето на Ерагон. Надяваше се, че луната е достатъчно бледа, за да скрие червените му бузи.

— А ти... къде живееш? Двете с Исланзади имате ли... нещо като дворец или замък?

— Живеем в Тиалдари Хол, наследствения дом на семейството ни в западната част на Елесмера. Би ми било приятно да ти покажа дома ни.

— Ах — внезапно нещо му дойде наум и Ерагон се вкопчи в него, за да прогони притеснението си. — Аря, имаш ли роднини?

Тя поклати глава.

— Значи си единствената наследница на елфическия трон?

— Разбира се. Защо питаш? — тя изглеждаше изненадана от любопитството му.

— Не разбирам защо са те пуснали да станеш посланик при джуджетата и Варден, както и носач на яйцето на Сапфира оттук до Тронхайм. Твърде е опасно за една принцеса, а какво остава за наследницата на трона.

— Искаш да кажеш, че е твърде опасно за *човешка* жена. И преди ти казах, че аз не съм една от вашите безпомощни женски. Онова, което явно все още не успяваш да осъзнаеш, е, че ние гледаме на нашите властници по съвсем различен начин от вас и джуджетата. За нас най-сериозната отговорност на краля или кралицата е да служи на народа си както и когато е възможно. Ако това означава да пожертваш живота си, ние приветстваме възможността да докажем предаността си към — както казват джуджетата — огнище, дом и чест. Ако бях умряла по време на изпълнение на дълга си, сред домовете щеше да бъде избран нов наследник. Дори и сега не съм длъжна да стана кралица, ако реша, че не желая. Ние не приемаме водачи, които не желаят да се отдадат на дълга си с цялото си сърце. — Тя се поколеба, а после притисна колене към гърдите си и подпря брадичка на тях. — Имах много години да полирам до блясък всички аргументи в тези спорове с майка ми.

За около минута се чуваше единствено бръмченето на цикадите. Сега пък тя го заговори:

— Как върви твоето обучение с Оромис?

Ерагон изсумтя и лошото му настроение се върна заедно с неприятните спомени, които развалиха удоволствието му, че е с Аря. Всичко, което искаше, бе да изпълзи в леглото си, да заспи и да забрави деня.

— Оромис-елда е много подробен — каза той, опипвайки всяка дума с език в устата си, преди да я произнесе.

Тя го стисна рязко за ръката с невероятна сила и той примижа от болка.

— Какво не е наред?

Той се опита да махне ръката й.

— Нищо.

— Достатъчно дълго съм пътувала с теб, за да знам кога си щастлив, ядосан или... те боли. Да не би между вас с Оромис да се е случило нещо? Ако е така, кажи ми, за да може да се поправи колкото е възможно по-бързо. Или е гърбът ти? Бихме могли...

— Проблемът не е в обучението ми!

Въпреки накърненото си честолюбие, той забеляза, че тя изглежда искрено разтревожена, което го зарадва.

— Попитай Сапфира, тя ще ти каже.

— Искам да го чуя от теб — отвърна елфката тихо.

Мускулите на челюстта му се свиха конвулсивно, когато той стисна зъби. После с тих глас — почти шепот — описа първо провала си в медитацията насред поляната с мравките, а после и инцидента, който тровеше сърцето му като пепелянка, свита в гърдите му: благословията.

Аря пусна ръката му и стисна корена на дървото Меноа, сякаш за да не падне.

— Барзул.

Джуджешката ругатня го изплаши — никога преди не я бе чувал да използва вулгарни думи, а тази беше особено подходяща, защото наред с всички други неща значеше й *зла съдба*.

— Знаех за онова, което си направил във Фардън Дур, но не ми бе минало през ум... Не *подозирах*, че може да се случи подобно нещо. Моля те за прошка, Ерагон, че те принудих да напуснеш стаите си тази вечер. Не предполагам какво може да те мъчи. Сигурно искаш да си сам.

— Не — отвърна той. — Не, радвам се на компанията ти и на всичко, което ми показва.

Той ѝ се усмихна и след малко и тя му се усмихна в отговор. Заедно седяха неподвижни в основата на древното дърво и гледаха как луната се издига в небето над тихата гора, преди да се скрие зад струпалите се облаци.

— Само се чудя какво ще се случи с детето.

Нейде над главите им Благден закълва кокалено-белите си пера и изпищя:

— *Вурда!*

ПЛЕТЕНИЦА ОТ ПРОТИВОПОСТАВЯНИЯ

Насуада скръсти ръце, без да си прави труда да прикрие нетърпението си, докато гледаше двамата мъже пред себе си.

Онзи отдясно бе с толкова дебел врат, че главата му се бе издула напред почти под прав ъгъл спрямо раменете, което му придаваше упорит и тъпоумен вид. Това се подсилваше от ниското чело и двете му дебели вежди, които почти се спускаха над очите му. Големите му устни изглеждаха като гъби, дори докато говореше. Тя обаче го познаваше достатъчно добре, за да не обръща внимание на грозния му външен вид. Независимо колко груб и вулгарен, езикът му бе по-ловък от този на придворен шут.

Единственият отличителен белег на втория мъж беше бледата му кожа, която отказваше да потъмнее дори под упоритото слънце на Сурда, макар и Варден да се намираха в столицата Аберон вече от няколко седмици. Насуада предполагаше, че е роден нейде в най-северните предели на Империята. Той държеше ръчно изплетена вълнена шапка, която бе извил като въже в ръцете си.

— Ти — каза тя и го посочи. — Колко от кокошките ти казваш, че е убил?

— Тринадесет, мадам.

Насуада насочи вниманието си към грозния мъж.

— Много нещастно число, както и да го гледаме, господарю Гамбъл. Такова е и за теб. Виновен си за кражбата и унищожаването на чужда собственост, без да предложиш компенсация.

— Не съм го и отричал.

— Чудя се само как си успял да изядеш тринадесет кокошки за четири дни. Има ли *изобщо* момент, в който се чувстваш сит, господарю Гамбъл?

Той ѝ се ухили демонично и се почеса по бузата. Стърженето на неподдържаните му нокти по наболата четина я раздразни и тя не го накара да спре само с помощта на огромно усилие на волята.

— Е, не искам да проявявам неуважение, мадам, но запълването на стомаха ми нямаше да е проблем, ако вие ни хранехте добре, при цялата работа, която вършим. Аз съм голям мъж и на стомаха ми му трябва месо след половин ден чупене на камъни с кирка. Направих всичко възможно да издържа на изкушението, наистина. Но три седмици намалени дажби и всички тези фермери, които тикат дебелия си добитък наоколо и не биха го споделили, дори и да умираш от глад... Е, признавам си, това ме пречупи. Не съм силен, когато опре до храна. Обичам я гореща и по много. И ми е неприятно, че съм единственият, който е готов да направи нещо по въпроса.

„И това е в основата на проблема“ — помисли Насуада. Варден не можеха да си позволят да хранят членовете си, дори и с помощта на краля на Сурда — Орин. Той отвори съкровищницата си за тях, но отказа да се държи така, както постъпваше Галбаторикс, когато придвижваше армията си през Империята, а именно — да изземва провизии от хората, без да им плаща. „Благородно решение, но то прави задачата ми много по-трудна“. Все пак тя знаеше, че именно подобни действия отличаваха нея, Орин, Хротгар и Исланзаци от деспотизма на Галбаторикс. „Колко лесно би било да прекрачим тази граница“.

— Разбирам причините ти, господарю Гамбъл. При все това, въпреки че Варден не са страна и не отговаряме пред ничий закон освен пред нашия, това *не* ти дава право, нито на който и да било друг, да игнорира правилата за поведение в Сурда. Така че ще платиш на човека по една медна монета за всяка кокошка, която си откраднал.

Гамбъл я изненада, като не нададе протест.

— Както искате, мадам — отвърна той.

— Това ли е? — възкликна бледият мъж. Той усуква шапката си още по-стегнато. — Това не е честна цена. Ако ги продам на кой да е пазар, щях да...

Тя не може да се сдържи повече.

— Да! Щеше да вземеш повече. Но случайно знам, че господарят Гамбъл не може да си позволи да ти плати пълната цена на билетата, тъй като аз съм тази, която му плаща! Както и на теб. Забравяш, че ако реша да прибера стоката ти в името на доброто на Варден, ще си щастлив, ако вземеш и по медник на пиле. Ясна ли съм?

— Той не може...

— Ясна ли съм?

След малко бледият мъж се изгърби и промърмори:

— Да, мадам.

— Чудесно. И двамата сте свободни.

Гамбъл докосна челото си с изражение на иронично възхищение и се поклони на Насуада, преди да отстъпи заднешком от каменната стая заедно с ядосания си съперник.

— Вие също — каза тя на стражите от двете страни на вратата.

В мига, в който се озова сама в стаята, тя се свлече в стола си с въздишка и се пресегна за ветрилото си. Размаха го пред лицето си в неуспешен опит да разпръсне капките пот, които бяха избили по челото ѝ. Постоянната жега изсмукваше силата ѝ и правеше и най-дребната работа ужасно изморителна. Тя подозираше, че щеше да е така, дори и ако беше зима. Колкото и да бе запозната с тайните на Варден, се оказа по-трудно да прекара цялата организация от Фардън Дур през планините Беор и да я отведе в Сурда и Аберон, отколкото очакваше. Тя потрепери при спомена за дългите изнурителни дни на седлото. Беше ѝ невероятно трудно да планира и приведе в действие заминаването им, както и да интегрира Варден в новото им обкръжение, като междувременно подготвя атака срещу Империята. „Нямам достатъчно време да реша всички проблеми“ — помисли си жално тя.

Накрая Насуада пусна ветрилото и дръпна връвчицата на звънеца, за да извика прислужницата си Фарика. Знамето, висящо отдясно на бюрото от черешово дърво, се надипли, когато скритата зад него врата се отвори. Фарика се промъкна край него и сведе очи до лакътя на Насуада.

— Има ли още? — запита момичето.

— Не, мадам.

Тя се опита да не издава облекчението си. Веднъж седмично организираше съд, за да разреши различните спорове във Варден. Всеки, който смяташе, че срещу него е извършено престъпление, можеше да поиска аудиенция и да помоли за нейното решение. Тя не можеше да си представи по-трудна и неблагоприятна работа. Както бе казал нередко баща ѝ след преговори с Хротгар: „Истинският компромис оставя всички ядосани“. Изглежда, наистина бе така.

Тя върна вниманието си върху належащата задача.

— Искам Гамбъл да бъде преместен — нареди тя на Фарика. — Намерете му работа, където талантът му с думите ще ни е от полза. Може би интендант... каквото и да е, стига да му се осигуряват пълни дажби. Не искам да ми се вясва отново тук, обвинен в кражба.

Фарика кимна и отиде до бюрото, където записа инструкциите на Насуада върху свитък. Дори само това й умение я правеше незаменима. Слугинята запита:

— Къде ще го намеря?

— Една от работните дружини в каменоломната.

— Да, мадам. О, докато бяхте заета, крал Орин попита дали може да се присъедините към него в лабораторията му.

— Какво ли е направил този път? Ослепил ли се е?

Насуада изми ръцете и врата си с лавандулова вода, после огледа косата си в полираното сребърно огледало, което Орин й бе подарил, и пооправи роклята си, за да изпъне ръкавите. Доволна от външния си вид, тя излезе от покоите, следвана от Фарика. Днес слънцето бе така ярко, че във вътрешността на замъка „Боромео“ нямаше нужда от факли, а и допълнителната топлина беше силно нежелана. През кръстовидните прорези във вътрешната стена на сградата проникваха лъчи светлина, които пронизваха въздуха на равни интервали с копия от златен прах. Насуада погледна през един от тях към кулата, където тридесетина от облечените в оранжево войници от кавалерията на Орин се подготвяха за смяна на патрула около Аберон.

„Не че ще свършат особена работа, ако Галбаторикс реши да ни напада“ — помисли си с горчивина. Единствената им защита бе гордостта на Галбаторикс и — надяваше се — страхът му от Ерагон. Всички водачи съзнаваха риска от узурпиране на властта, но самите узурпатори се бояха два пъти повече от заплахата, която би могла да представлява една самотна, но решителна личност. Насуада знаеше, че играе невероятно опасна игра с най-могъщия и побъркан мъж в Алагезия. Ако бе сбъркала в преценката си, тя, както и останалата част от Варден, щеше да бъде унищожена, заедно с всяка надежда за прекратяване на властта на Галбаторикс.

Свежата миризма на замъка й напомни за времето, когато бе идвала тук като дете, когато бащата на Орин — крал Ларкин, все още управляваше Сурда. Тогава тя почти не виждаше Орин. Той бе с пет

години по-голям от нея и вече твърде зает със задачите си на принц. Сега обаче ѝ се струваше, че тя е по-голямата.

При вратата към лабораторията ѝ се наложи да спре и да изчака стражите, които винаги стояха на пост отвън, да обявят пристигането ѝ. След малко гласът на Орин изтътна в коридора:

— Лейди Насуада! Толкова се радвам, че дойдохте! Искам да ви покажа нещо.

Тя се подготви мислено за изпитанието и влезе в лабораторията заедно с Фарика. Лабиринт от маси, покрити с фантастични аламбики, като стъклен гъсталак, който непрестанно се опитваше да оплете роклите им на някой от разнообразните си крехки клони. Тежката миризма на метални пари насълзи очите ѝ. Двете с Фарика вдигнаха полите си от пода и тръгнаха една зад друга към задната част на стаята, минавайки край пясъчни часовници и везни, древни токове в метален обков, астролаби и купчини фосфоресциращи кристални призми, изпълнени с пулсираща синя светлина.

Откриха Орин до покритата с мрамор пейка, където разбъркваше пълнен с живак тигел с кух стъклен инструмент, отворен от единия край и затворен в другия, който бе дълъг поне три стъпки, макар и да не бе по-дебел от сантиметър.

— Сир — кипна Насуада. Както се полагаше на жена с ранг, равен на този на краля, тя остана права, докато Фарика направи реверанс. — Изглежда сте се възстановил от експлозията миналата седмица.

Орин се намръщи шеговито.

— Разбрах, че не е умно да се комбинират фосфор и вода в затворено пространство. Резултатът може да бъде доста жесток.

— Върна ли се слухът ви?

— Не изцяло, но...

Той се засмя като момче, получило първия си кинжал, и запали една клечка от въглените на близкия мангал. На Насуада ѝ беше непонятно как успява да търпи тази жегга, но Орин, изглежда, изобщо не я забелязваше. Той занесе клечката обратно до пейката и я използва, за да запали лула, пълна с някаква особена трева.

— Не знаех, че пушите.

— Всъщност не пуша — призна той. — Но открих, че тъй като тъпанчето ми не е зараснало напълно, мога да правя това...

Той засмука от лулата и стисна бузи, докато от лявото му ухо не излезе тънка струйка дим, която се усука около главата му като змия, напускаща леговището си. Това бе толкова неочаквано, че Насуада се разсмя и само след миг Орин се присъедини към нея, изпусайки дима от устата си.

— Много особено усещане — довери й той. — Страшно гъделичка, преди да излезе.

Насуада отново стана сериозна и запита:

— Имаше ли нещо друго, което искахте да споделите с мен, сир?

Той изщрака с пръсти.

— Разбира се. — После потопи стъкления инструмент в тигела и го напълни с живак, а след това запусти отворения му край с един пръст и й показа резултата. — Бихте ли се съгласила с мен, че единственото в този съд е живакът?

— Бих. — „Затова ли искаше да ме види?“

— Ами сега?

С едно бързо движение Орин обърна съда и постави отворения му край в тигела, като преди това отдръпна пръста си. Вместо да се изсипе, както очакваше Насуада, живакът в съда се спусна наполовина, а после спря и остана на едно място. Кралят посочи празното място над замрелия метал.

— Какво има в това място? — запита той.

— Би трябвало да е въздух — предположи Насуада.

Орин се ухили и поклати глава.

— Ако беше така, как ще мине покрай живака или стъклото? Няма откъде въздухът да влезе там. — Той посочи Фарика. — Какво е твоето мнение?

Прислужницата погледна към съда, а после сви рамене и каза:

— Не може да няма нищо, сир.

— О, но аз точно това мисля, че има *нищо*. Вярвам, че съм решил една от големите загадки на естествената философия, като съм създал и доказал съществуването на вакуум! Това прави теориите на Вачер напълно невалидни и означава, че Ладин всъщност е бил гений. Проклетите елфи, изглежда, винаги са прави.

Насуада се пребори със себе си, за да остане възпитана.

— А каква цел би могло да изпълнява това откритие, сир?

— Цел? — Орин я изгледа с искрено удивление. — Никаква, разбира се. Поне не мога да се сетя. Но това ни помага да разберем принципите на нашия свят — как и защо се случват нещата. Прекрасно откритие. Кой знае до какво друго би могло да доведе? — Докато говореше, той изпразни съда и внимателно го постави в покрита с кадифе кутия, в която държеше и други деликатни инструменти. — Възможността, която истински ме привлича обаче, е в това да използваме магия, за да разкрием тайните на природата. Ето, вчера Триана ми помогна да открия два изцяло нови вида газ. Представете ли си какво бихме могли да научим, ако магията се прилагаше систематично върху различни сфери от естествената философия? Самият аз възнамерявам да я изуча, ако имам талант, разбира се, и ако мога да убедя някой магьосник да сподели знанието си с мен. Жалко, че вашият Драконов ездач Ерагон не дойде с вас тук. Сигурен съм, че той би ми помогнал.

Насуада се обърна към Фарика и каза:

— Изчакай ме отвън.

Жената направи реверанс и се оттегли. Когато водачката на Варден чу звука от затварянето на вратата, тя се обърна към краля:

— Орин, да не би да си си изгубил ума?

— Какво имаш предвид?

— Докато прекарваш времето си, заключен тук и провеждаш експерименти, които никой не разбира — заплашвайки в процеса собствения си живот, — страната ти е на ръба на война. Хиляди проблеми очакват твоето решение, а ти стоиш тук, гълташ пушек и си играеш с живак?

Лицето му се изпъна.

— Прекрасно съзнавам задълженията си, Насуада. Ти може и да водиш Варден, но аз все още съм крал на Сурда и ще е добре да си го спомниш, преди да ми говориш толкова неуважително. Нужно ли е да ти напомням, че вашето убежище тук зависи от моята добра воля?

Това беше празна заплаха и тя го знаеше. Много от сурданите имаха роднини във Варден и обратно. Бяха твърде дълбоко свързани, за да се разделят. Не, истинската причина Орин да се засегне, бе това, че постави под въпрос авторитета му. Тъй като бе почти невъзможно да поддържах големи въоръжени отряди в постоянна готовност за дълъг период от време, Варден бяха започнали да приемат каква да е работа,

да се занимават със земеделие и да се вливат в гостоприемната страна по всякакви други начини. Насуада се бе убедила, че изхранването на толкова много хора е истински кошмар и не им пречеше. „Но докъде ще стигнем така накрая? Ще се окажа ли лидер на несъществуваща армия? Генерал или съветник на Орин?“ Позицията ѝ бе опасно хлъзгава. Ако действаше твърде бързо или поемеше твърде голяма инициатива, Орин щеше да го приеме за заплаха и да се обърне срещу нея, особено сега когато зад гърба си тя имаше победата на Варден във Фардън Дур. Но ако изчакаше твърде дълго, щяха да изгубят шанса си да се възползват от моментната слабост на Галбаторикс. Единственото ѝ предимство в тази плетеница от противопоставяне бе властта ѝ над елемента, отговорен за началото на всичко това — Ерагон и Сапфира.

— Нямам намерение да подкопавам командването ти, Орин — каза тя накрая. — Никога не съм го искала и се извинявам, ако е изглеждало така.

Той сведе глава в сковано кимване. Несигурна как да продължи, тя се наведе на пръсти над облегалката на пейката.

— Просто... толкова много неща трябва да бъдат свършени. Аз работя ден и нощ — а до леглото ми стои дъсчица за водене на бележки — и пак не успявам да свърша всичко. Имам чувството, че сме на ръба на катастрофа.

Орин взе едно почерняло от употреба чукало и започна да го върти из дланите си в равномерен хипнотичен ритъм.

— Преди да дойдете тук... Не, това не е честно. Преди Ездачът ти да се материализира от нищото като Моратензис от неговия фонтан, очаквах да изживея живота си като баща ми и дядо ми преди мен. Тоест — да се противопоставям тайно на Галбаторикс. Трябва да ме извиниш, но ще ми отнеме известно време да се нагодя към новата реалност.

Това бе най-близко до разкаянието, което Насуада можеше да очаква.

— Разбирам.

Орин спря да върти чукалото за момент.

— Ти си новодошла на тази позиция, а аз съм на моята вече няколко години. Макар и да е арогантно да предлагам съвет, открий, че е жизненоважно за запазването на здравия разум да отделям определена част от деня за собствените си интереси.

— Не бих могла да сторя това — възрази Насуада. — Всеки миг, който губя, може да е мигът, нужен, за да бъде победен Галбаторикс.

Чукалото отново спря.

— Правиш лоша услуга на Варден, ако се преуморяваш. Никой не може да изпълнява задълженията си без малко мир и тишина. От време на време. Не е нужно почивките да са големи, пет до десет минути са напълно достатъчни. Можеш дори да упражняваш стрелбата си и така пак би служила на целите си, макар и по друг начин... Затова построих тази лаборатория. Затова дишам пушек през ухото си и си играя с живак, както го нарече ти... за да не крещя истерично през останалата част от деня.

Въпреки нежеланието си да се откаже от мнението си, че Орин е слабоват безделник, Насуада не можеше да не признае правотата на аргумента му.

— Ще взема думите ти предвид.

Част от предишното му лекомислие се върна и той се усмихна.

— Само това искам.

Тя отиде до прозореца, отвори го по-широко и се загледа в Аберон, с виковете на дългопръстите му търговци към нищо неподозиращите клиенти, с гъстите облаци жълт прах откъм западния път с приближаването на керван към градските порти... Въздухът блестеше над керемидените покриви и носеше със себе си миризма на опиати и тамян откъм мраморните храмове и полетата, които заобикаляха Аберон като разцъфналите венчелистчета на цвете.

Без да се обръща, запита:

— Получавал ли си копия от последните ни доклади от Империята?

— Да. — Той се присъедини до нея на прозореца.

— Какво мислиш за тях?

— Че са твърде мътни и непълни, за да си извадя някакви смислени заключения.

— За съжаление са най-доброто, с което разполагаме. Кажи ми подозренията и усещанията си по въпроса. Абстрахирай се от известните факти така, все едно това е един от твоите експерименти. — Тя се усмихна вътрешно. — Обещавам, че няма да придавам значение на нищо, което кажеш.

Наложи се да почака за отговора му и когато той дойде, донесе тежестта на предсказание за апокалипсис:

— Увеличени данъци, опразнени гарнизони, конфискувани коне и добитък... Изглежда, Галбаторикс множи силите си в подготовка да се изправи срещу нас, макар че не мога да разбера как планира да го направи — защитавайки се или нападайки.

Рояк скорци закри слънцето и сенките около прозореца охладиха лицата им.

— Въпросът, който тежи най-силно в ума ми сега, е колко дълго ще му отнеме да мобилизира армията си? Защото това ще определи курса на нашите собствени стратегии.

— Седмици. Месеци. Години. Не мога да предвидя действията му.

Той кимна.

— Агентите ти продължават ли да разпространяват вести за Ерагон?

— Това начинание става все по-опасно, но да. Надявам се, че ако изпълним градове като Драс-Леона със слухове за силата на новия Ездач, когато най-накрая ги достигнем и те го видят с очите си, ще се присъединят към нас по собствена воля и ще избегнем обсада.

— Войната рядко е толкова лесна.

Тя не оспори.

— А какво става с мобилизацията на твоята собствена армия? Варден са готови за бой както винаги.

Орин разпери ръце в помирителен жест.

— Трудно е да вдигнеш цяла нация, Насуада. Има благородници, които трябва да убедя да ме подкрепят, трябва да изковем броня и оръжия, да съберем провизии...

— А как да храня хората си междуременно? Трябва ни повече земя, отколкото си ни дал...

— Да, знам — отвърна той.

— ... а ще я добием само ако нахлуем в Империята, освен ако не смяташ да превърнеш Варден в постоянна добавка към Сурда. Ако е така, ще трябва да намериш домове на хилядите хора, които доведох от Фардън Дур, а това няма да се понрави на поданиците ти. Но каквото и да си решил, прави го бързо, защото се боя, че ако продължаваш да протакаш, Варден ще се превърне в неконтролируема орда.

Тя се постара последното да не прозвучи като заплаха.

Въпреки това на Орин явно не му се понравиха твърденията ѝ. Горната му устна се присви:

— Баща ти никога не допусна хората му да излязат от контрол. Вярвам, че и ти ще успееш, ако очакваш да останеш водач на Варден. Що се отнася до нашата подготовка — има си лимит на това, което можем да постигнем за толкова кратко време. Ще се наложи просто да чакаш, докато се подготвим.

Тя сграбчи рамката на прозореца, докато вените по китките ѝ не изпъкнаха до пръсване, а ноктите ѝ потънаха в улеите между камъните, но не позволи ядът ѝ да се промъкне в гласа ѝ:

— В такъв случай ще отделиш ли още злато и храна за Варден?

— Не. Дадох ви всичко, което мога да отделя.

— А как ще се храним тогава?

— Бих препоръчал сама да увеличиш приходите в хазната си.

Вече напълно побесняла, тя отвори уста в широка усмивка, задържайки я достатъчно дълго, за да го накара да се почувства неудобно, а после направи нисък реверанс като слугиня, без да свали гримасата от лицето си.

— Тогава довиждане, сир. Надявам се и остатъкът от деня ви да е също толкова приятен, колкото беше този разговор.

Орин измърмори някакъв неразбираем отговор, а тя се въртна и тръгна с бърза крачка към изхода на лабораторията. В яда си закачи с десния си ръкав една изумрудена бутилка и я събори. От нея се разля някаква жълта течност, която напръска роклята ѝ. Тя изтръска китката си с досада, без дори да спре.

Фарика я чакаше отвън и заедно поеха през лабиринта от коридори към покоите на Насуада.

ВИСЯЩ НА КОСЪМ

Насуада блъсна вратата към стаята си и с бърза крачка отиде до бюрото, а после се свлече на стола, сяпа за всичко наоколо. Гърбът ѝ бе толкова схванат, че раменете не се допираха до облегалката. Чувстваше се вкочанена от неразрешимата дилема, пред която бяха изправени Варден. Издигането и спускането на гърдите ѝ се забави толкова, че стана почти недоловимо. „Провалих се“ — мислеше си тя.

— Мадам, ръкавът ви!

Извадена от самосъжалението си, тя подскочи стреснато, осъзнавайки, че Фарика се опитва да почисти нещо на дясната ѝ ръка. От богато бродирания ръкав излизаше струйка дим. Насуада притеснено стана от стола и се изви, за да открие източника на пушека. Цялата ѝ рокля наоколо се разпадаше на тебеширен прах, от който излизаха зловонни изпарения.

— Помогни ми да се измъкна от това — каза тя.

Държейки засегнатата си ръка далече от тялото, момичето застина неподвижно, докато Фарика развързваше горната част на дрехата ѝ. Пръстите на прислужницата се движеха по гърба ѝ с трескава скорост в неравната борба с възлите, но накрая тя успя да свали вълнената черупка, обграждаща гърдите на Насуада. Когато това стана, водачката на Варден бързо измъкна ръце от ръкавите и отскочи далеч от плата. Тя се изправи до бюрото, задъхана и облечена единствено в лененото си бельо и чехлите. За нейно облекчение, те не бяха пострадали, но пък воняха отвратително.

— Изгорихте ли се? — запита Фарика. Насуада поклати глава, защото не вярваше на езика си достатъчно, че да говори. Прислужницата подритна роклята с крак. — Що за зло е това?

— Един от отвратителните бъркочи на Орин — изграчи Насуада. — Разлях го в лабораторията му.

Тя се успокои с няколко дълги вдишвания и с ужас огледа съсипаната рокля. Жените от Дургримст Ингетум ѝ я бяха ушили като дар за последния ѝ рожден ден и тя бе една от най-ценните ѝ одежди.

Нямаше с какво да я замени, нито пък можеше да оправдае закупуването на нова, имайки предвид финансовите трудности на Варден. „Някак си ще трябва да карам без нея“.

Фарика поклати глава.

— Срамота е да изгубим толкова красива рокля. — Тя отиде от другата страна на бюрото до кошницата си за шиене и се върна с ножици в ръце. — Но можем да спасим по-голямата част от плата. Ще отрежа поразените части и ще ги изгоря.

Насуада се намръщи и започна да обикаля из стаята, пламтейки от гняв заради собствената си непохватност и заради това, че към и без това огромния ѝ списък с проблеми се е добавил нов.

— Какво ще облека утре? — възкликна тя.

Ножиците захапах вълната с неумолима твърдост.

— Може би ленената рокля?

— Твърде е делнична, за да я нося пред Орин и благородниците му.

— Дайте ми малко време, мадам. Сигурна съм, че ще мога да я прекроя, така че да ви послужи добре. Щом свърша, ще изглежда два пъти по-красива, отколкото някога е била.

— Не, не. Няма да се получи. Просто ще ми се изсмеят. И добре облечена ми е достатъчно трудно да си извоювам уважението им, а какво остава, ако нося кърпени рокли. Само ще афишират бедността ни.

По-възрастната жена изгледа Насуада твърдо.

— Уверявам ви, че *ще* стане. И не само това, гарантирам ви, че останалите дами ще бъдат толкова заплени от новата мода, че ще ви имитират. Просто изчакайте и ще видите. — Тя отиде до вратата, отвори я съвсем мъничко и подаде повредения плат на един от стражите отвън. — Господарката иска това да се изгори. Направи го тайно и да не си издумал дума на никого, или ще се разправяш с мен.

Стражът отдаде чест.

Насуада не можа да не се усмихне.

— Как ли щях да се справям без теб, Фарика?

— Доста добре, мисля си.

След като си сложи зелената ловджийска рокля, която ѝ даваше малко спасение от жегата заради тънката си пола, Насуада реши, че дори и толкова зле настроена към Орин, колкото бе в момента, ще

приеме съвета му и ще прекъсне обичайния си график, за да свърши нещо съвсем маловажно, като например да помогне на Фарика да разпори шевовете на съсипаните одежди. Тя откри, че монотонната дейност е чудесен начин да фокусира мислите си. Докато дърпаше конците, обсъди проблемите на Варден с прислужницата с надеждата, че по-възрастната жена може да види някакъв изход, който Насуада е пропуснала.

Но единствената помощ на Фарика в тази посока се оказва нейната наблюдателност:

— Изглежда, че повечето проблеми на този свят се коренят в златото. Ако имахме достатъчно, щяхме да откупим самия Галбаторикс направо от черния му трон... Можеше дори да не ни се наложи да се бием с войниците му.

„Наистина ли очаквах, че някой друг ще свърши моята работа вместо мен? — запита се Насуада. — Аз ни набутах в това и аз трябва да ни измъкна“.

Тя протегна ръка с намерението да разпори един шев, но вместо това закачи с върха на ножа си единия ръб на дантелата и я срязва на две. Загледа се в назъбената рана на материята, в разкъсаните краища на жълтите нишки, които се изсипаха върху роклята като гърчещи се червеи. Загледа се и почувства как в гърлото ѝ се надига истеричен смях, а очите ѝ се насълзават. Възможно ли беше късметът ѝ да стане по-лош?

Дантелата беше най-ценната част от роклята. Макар и да изискваше усилие, редкостта и високата ѝ цена идваха най-вече от основната съставка за изготвянето ѝ: огромно и смразяващо количество време. Правенето на дантела отнемаше толкова много, че ако човек опиташе да я прави сам, прогресът се измерваше не в седмици, а в месеци. При равно тегло този материал струваше повече от злато и сребро.

Тя прокара пръсти по дантелата, спирайки се при прореза, който бе направила. „Не че отнема чак толкова много енергия, само време“. Тя самата ненавиждаше да я прави. *Енергия... енергия...* В този миг през ума ѝ пробягаха няколко образа: Орин, който говори за използване на магия в изследванията; Триана, жената, която оглавяваше Ду Врангр Гата след смъртта на Близнаците; един от лечителите на Варден, който ѝ обясняваше принципите на магията,

когато беше на пет или шест години. Разпокъсаните картини образуваха редица, която водеше до толкова нетипична и нестандартна мисъл, че тя най-накрая пусна смеха, зародил се в гърлото ѝ.

Фарика я изгледа странно и зачака обяснение. Насуада се изправи и половината рокля се изсипа от скута ѝ на пода.

— Бързо извикай Триана — каза тя. — Не ме интересува какво прави, просто ми я доведи.

Кожата около очите на Фарика се опъна, но тя само направи реверанс и отвърна:

— Както поискате, мадам.

После излезе през скритата врата за прислугата.

— Благодаря ти — прошепна Насуада на празната стая.

Тя разбираше нежеланието на прислужницата си. И на нея не ѝ беше уютно при общуването с магьосници. Всъщност вярваше на Ерагон само защото бе Ездач, макар че и това не бе гаранция за почтеност, за което Галбаторикс бе живото доказателство. Също така и заради клетвата му за вяност, която Насуада знаеше, че той никога няма да наруши. Мисълта за силите на заклинателите я плашеше. Мисълта, че привидно нормален човек може да те убие с една дума, да нахлуе в ума ти, ако поиска, да лъже, мами и краде, без да го хванат, да наранява обществото по всякакви възможни начини...

Пулсът ѝ се ускори.

Как можеш да наложиш единен закон, ако някаква част от населението притежава специални сили? На най-първично ниво войната на Варден срещу Империята не беше нищо повече от опит да се наложи справедливостта на един мъж, който бе използвал безогледно своите магически сили, и да му се попречи да извърши нови престъпления. „И цялата тази болка и разруха само защото никой няма силата да надвие Галбаторикс. Той дори няма да умре след нормалния брой години!“

Но макар Насуада и да не харесваше магията, тя знаеше, че тази сила ще играе ключова роля в отстраняването на Галбаторикс и че не може да си позволи да отстрани заклинателите от играта, преди победата да е сигурна. И щом това станеше, тя щеше да разреши проблема, който представляваха те.

Рязко почукване по вратата смути мислите ѝ. Нагласи учтива усмивка на лицето си, вдигна преградите на ума си така, както я бяха

учили, а после каза:

— Влез!

Беше важно да изглежда мила, след като е извикала Триана толкова внезапно.

Вратата се отвори със замах и чернокосата магьосница нахлу в стаята. Докато вървеше към бюрото, очевидно забързана, къдриците ѝ се клатеха високо над главата. Изглеждаше така, сякаш току-що са я вдигнали от леглото. Покланяйки се като джуджетата, тя каза троснато:

— Викали сте ме, лейди?

— Да.

Насуада се отпусна на стола и огледа бавно Триана. Магьосницата вдигна брадичка пред взора на водачката на Варден.

— Искам да разбера какво е най-важното правило в магията?

Триана се намръщи.

— Че каквото и да направиш с нейна помощ, ще изисква също толкова енергия, колкото би изисквало и иначе.

— А онова, което *можеш* да направиш, е ограничено само от находчивостта ти и познанията ти върху древния език, нали?

— Има и някои други ограничения, но най-общо казано — да. Лейди, защо питате? Сигурна съм, че макар и да не ги разпространяваме наляво и надясно, вие сте запозната с основните принципи на магията.

— Така е. Но исках да съм сигурна, че съм ги разбрала правилно.

Без да помръдва от стола си, Насуада се пресегна и вдигна полите си, за да може Триана да види скъсаната дантела.

— Значи в рамките на тези ограничения би трябвало да можете да измислите магия, чрез която да създавате дантела.

Тъмните устни на магьосницата се изкривиха в презрителна усмивка.

— Ду Врангр Гата имат по-важни задачи от това да поправят дрехите ви, лейди. Изкуството ни не е толкова често срещано, че да се използва за подобни капризи. Сигурна съм, че вашите шивачки и шивачи ще са повече от способни да изпълнят желанието ви. Сега, ако ми позволите, ще...

— Замълчи, жено — каза Насуада с гневен тон. Удивена, Триана замръзна посред думите си.

— Виждам, че ще ми се наложи да дам на Ду Врангр Гата същия урок, който дадох на Съвета на старейшините. Може и да съм млада, но не съм дете и няма да бъда покровителствана от вас. Питам те за дантелата, защото ако можете да я произвеждате бързо с помощта на магия, значи можем да подпомогнем Варден, като продаваме по-евтино плата из Империята. Собственият народ на Галбаторикс ще ни осигури средствата да оцелеем.

— Но това е нелепо — възкликна Триана. Дори стоящата зад гърба ѝ Фарика изглеждаше скептична. — Не можем да платим за война с *дантела*!

Насуада вдигна вежда.

— И защо не? Жените, които иначе никога не биха могли да си позволят да притежават подобно нещо, ще се втурнат при шанса да купят нашата. Всяка фермерска жена, която копнее да изглежда по-богата, отколкото всъщност е, ще поиска да си набави. Дори заможните търговци и благородници ще ни дадат златото си, защото нашата дантела ще е по-фина от всяка, създадена от човешки ръце. Ще станем толкова богати, че ще съперничим на джуджетата. Тоест, *ако* сте достатъчно опитни в уменията си, за да изпълните желанието ми...

Триана отметна коса.

— Съмнявате се в уменията ми?

— Възможно ли е да се направи?

Магьосницата се поколеба, а после взе роклята от Насуада и огледа дантелата дълго и задълбочено. Накрая каза:

— Би трябвало да е възможно, но ще трябва да извърша няколко експеримента, преди да разбера със сигурност.

— Направи го веднага. Отсега нататък това е най-важната ти задача. И си намери опитен майстор на дантели, за да ти дава съвети за моделите.

— Да, лейди Насуада.

Насуада смекчи глас.

— Добре. Също така искам да избереш най-добрите членове на Ду Врангр Гата и да работиш с тях, за да измислите магически техники, които да помогнат на Варден. Това е твоя отговорност, не моя.

— Да, лейди Насуада.

— Сега ще ти позволя да си тръгнеш. Очаквам доклада ти утре сутринта.

— Да, лейди Насуада.

Доволна, водачката на Варден се загледа в гърба на отиващата си магьосница, а после затвори очи и си позволи да се наслади на момента и гордостта си от постигнатото. Знаеше, че никой мъж, дори баща ѝ, не би могъл да измисли такова разрешение.

— Това ще е *моят* принос към Варден — каза си Насуада, съжалявайки, че Аджихад не може да го види. После повиши глас и запита: — Изненадах ли те, Фарика?

— Винаги го правите, мадам.

ЕЛВА

— Мадам?... Мадам, имат нужда от вас.

— Какво?

На Насуада не ѝ се мърдаше, затова само отвори очи, когато Йормундур влезе в стаята. Жилестият ветеран свали шлема си, постави го в свивката на дясната си ръка и отиде при нея с лявата си длан, поставена на дръжката на меча. Той се поклони и брънките на ризницата му изтракаха.

— Милейди.

— Здравей, Йормундур. Как е синът ти днес?

Тя се радваше, че е дошъл. От всички членове на Съвета на старейшините той единствен прие водачеството ѝ със същата лоялност и отдаденост, както навремето на Аджихад. „Ако всичките ми воини бяха като него, никой нямаше да може да ни спре“.

— Кашлицата му намаля.

— Радвам се да го чуя. А сега какво те води тук?

По челото на Йормундур се появиха бръчки. Той прокара свободната си ръка над косата си, която бе вързал на опашка, а после се усети и я върна върху меча.

— Магия, от най-странния тип.

— О?

— Помните ли бебето, което Ерагон благослови?

— Да.

Насуада бе виждала момиченцето само веднъж, но бе чувала невероятните истории за детето, които се носеха сред Варден, както и надеждите в организацията за това какво може да постигне то, когато порасне. Самата Насуада бе прагматична. Каквото и да станеше с детето, това щеше да отнеме години, а дотогава битката с Галбаторикс отдавна щеше да е била спечелена или изгубена.

— Помолиха ме да ви отведа при него.

— Помолиха? Кой? И защо?

— Едно момче на тренировъчния плац ме убеди, че трябва да я посетите. Каза, че ще ви се стори интересно. Отказа да ми даде името си, но изглеждаше така, както се очаква да изглежда котколакът на вещицата, когато е в човешка форма, така че си помислих... Е, помислих си, че трябва да знаете. — Йормундур изглеждаше леко смутен. — Разпитах мъжете си относно момичето и чух разни неща... казват, че то е *различно*.

— По какъв начин?

Той сви рамене.

— Достатъчен, за да мисля, че трябва да послушате котколака.

Насуада се намръщи. От старите истории знаеше, че да пренебрегнеш един котколак е връх на глупостта и често водеше до смърт. Но пък тя не вярваше напълно на неговата спътница — билкарката Анджела, която също бе магьосница. Беше твърде независима и непредвидима.

— Магия — каза тя, изговаряйки думата като ругатня.

— Магия — съгласи се Йормундур, макар в неговите уста да прозвуча с възхищение и страх.

— Добре, нека отидем да посетим детето. В замъка ли е?

— Орин осигури стаи в западното крило за него и детегледачката му.

— Отведи ме при момиченцето.

Насуада събра полите си и нареди на Фарика да отложи останалите й срещи за деня, а после излезе от покоите си. Зад себе си чу как Йормундур щракна с пръсти и даде нареждания на четирима стражи да се разположат около нея. Само след миг той застана от дясната й страна и й посочи накъде да тръгнат.

Горещината в замъка „Боромео“ се бе увеличила до нетърпимост. Имаха чувството, че са попаднали в огромна фурна за хляб. Въздухът трептеше като течно стъкло около прозорците.

Макар и да се чувстваше зле, Насуада знаеше, че се справя с жегата по-добре от повечето си подчинени заради мургавата си кожа. Онези, на които им беше най-тежко да понесат високите температури, бяха мъже като Йормундур и стражите й. Те трябваше да носят броня по цял ден, дори и да стояха на пост навън под изцъкленото слънце.

Тя следеше внимателно петимата мъже и видя как кожата им се покрива с пот, а дишането им става още по-учестено. Откак бяха

пристигнали в Аберон, неколцина Варден получиха инфаркт, а двама умряха скоро след това. Тя нямаше намерение да губи още от подчинените си, като ги докарва отвъд границите на физическата им издръжливост.

Когато прецени, че е нужна почивка, тя им нареди да спрат въпреки протестите им и да пият вода, която им поднесе един слуга.

— Не искам да се скапете от умора.

Наложи се да спрат още два пъти, преди да стигнат до целта си — една неотличаваща се с нищо врата в малка ниша на вътрешната стена на коридора. Подът около нея бе покрит с дарове.

Йормундур почука и отвътре се чу треперлив глас:

— Кой е?

— Лейди Насуада е дошла да види детето — отвърна той.

— Сърцата ви чисти ли са, а решителността ви несломима ли е?

Този път отговори Насуада:

— Сърцето ми е чисто, а решителността ми е като желязо.

— Прекосете прага тогава и добре сте дошли.

Вратата се отвори към антре, осветено от един-единствен фенер. Никой не ги посрещна. Насуада влезе вътре и видя, че стените и таванът са покрити с няколко ката тъмен плат, от който мястото приличаше на пещера. За нейна изненада въздухът бе доста хладен, всъщност почти студен като в късна есенна нощ. Усецането заби отровни нокти в стомаха ѝ. „Магия“.

На пътя ѝ висеше черна продупчена завеса. Тя я дръпна встрани и се озова в нещо, което някога е било хол. Мебелировката беше махната, като се изключи редица от столове, избутани до покритите с плат стени. На една гънка в горната част на стената висяха няколко малки фенера, които хвърляха разноцветни сенки във всички посоки.

От единия ъгъл ги наблюдаваше прегърбена старица. До нея стояха билкарката Анджела и нейният котколак, който се бе наежил. В средата на стаята бе коленичило бледо момиче — на три или четири години. То се хранеше от един поднос в скута си. Никой не говореше.

Объркана, младата жена попита:

— Къде е бебето?

Момичето вдигна поглед.

Насуада ахна, когато видя драконовия белег на челото на детето, и се вгледа в дълбоките му виолетови очи. Момичето изви устни в

ужасна разбираща усмивка.

— Аз съм Елва.

Водачката на Варден отстъпи, без да мисли, и стисна кинжала, който държеше, привързан към дясната си ръка. Гласът беше на възрастен, изпълнен бе с опита и цинизма на възрастния. От устата на дете звучеше страшно.

— Недей да бягаш — каза Елва. — Аз съм твой приятел.

Тя постави подноса на земята. Сега той бе празен. После се обърна към старицата и каза:

— Още храна.

Старата жена бързо излезе от стаята. Елва потупа пода до себе си.

— Моля, седни. Чакам те, откак се научих да говоря.

Насуада не пусна кинжала си, но приседна на камъните.

— И кога стана това?

— Миналата седмица.

Елва скръсти ръце в скута си. Обърна ужасяващите си очи към Насуада и я прикова намясто с неестествената сила на взора си. Жената се почувства така, сякаш виолетово копие е пронизало черепа ѝ и сега се върти из ума ѝ, разкъсвайки спомените и мислите ѝ. Пребори се с желанието да извика.

Детето се наведе напред и погали бузата на Насуада с меката си ръчичка.

— Знаеш ли, Аджихад не би могъл да води Варден по-добре от теб. Избра правилния път. Името ти ще бъде славено столетия наред заради куража и предвидливостта да преместиш Варден в Сурда и да атакуваш Империята, когато всички други са мислели, че това е лудост.

Насуада зяпна към момичето, втрещена от изненада. Думите на Елва пасваха на най-големите ѝ страхове, на съмненията, които я караха да стои будна нощем и да се поти в мрака. Пасваха им като ключ в ключалка. Усети как несъзнателно я изпълва някаква силна емоция, самочувствие и спокойствие, които не бе изпитвала от смъртта на Аджихад насам. От очите ѝ покапаха сълзи на облекчение и се застичаха по лицето ѝ. Сякаш Елва бе разбрала точно какво да каже, за да я облекчи. Насуада я мразеше заради това. Еуфорията ѝ се бореше с отвращението от това кой и как бе предизвикал този момент на слабост. А и тя не вярваше на момичето.

— *Какво си ти?* — настоя да разбере жената.

— Аз съм онова, което Ерагон ме е направил.

— Той те благослови.

Ужасните древни очи се премрежиха за миг и Елва примигна.

— Той не разбираше действията си. Откак Ерагон ме омагьоса, винаги когато видя някой, чувствам болките и страховете, които го тормозят или ще го тормозят в бъдеще. Когато бях по-малка, не можех да направя нищо по въпроса. Затова пораснах.

— *Защо би...*

— Защото магията в кръвта ми ме тласка да защитавам хората от болка... независимо от онова, което ще причиня на себе си по този начин... — усмивката ѝ стана горчива. — И ако се опълча на този подтик, плащам жестока цена.

Докато Насуада осмисляше казаното, тя осъзна, че странната и смуцаваща природа на Елва е само страничен резултат от страданието, на което тя самата е била подложена. Младата жена потрепери при мисълта за онова, което бе преживяло момичето. „Сигурно е било разкъсващо да усеща този подтик и да не може да стори нищо“. Въпреки здравия си разум тя започна да симпатизира на Елва.

— *Защо ми казваш това?*

— Защото сметнах за нужно да знаеш коя и какво съм аз. — Момиченцето замълча за миг и огънят в очите му отново се разпали. — И за да разбереш, че ще се боря за теб с всички сили. Използвай ме така, както би използвала убиец — скришно, в мрака и без милост. — То отново се засмя с тъничкия си смразяващ глас. — Чудиш се защо — виждам го. Защото, ако тази война не приключи час по-скоро, аз ще полудея. Достатъчно ми е трудно да се справям с агонията на ежедневието, без да трябва да се сблъсквам със зверствата на битката. Използвай ме, за да приключиш този ужас, и аз ти обещавам, че животът ти ще бъде по-щастлив от всяко щастие, което човеците са имали шанса да изпитат.

В този момент старицата се върна обратно в стаята, поклони се на Елва и ѝ подаде нов поднос с храна. Момиченцето насочи поглед към него. За Насуада облекчението от това, че то отвърна очи от нея, беше направо физическо. Детето се нахвърли върху един овнешки бут, тикайки месото в устата си с две ръце. Ядеше с яростната лакомия на умиращ от глад вълк, без изобщо да се съобразява с правилата на

етикета. И тъй като виолетовите му очи и драконовият белег бяха скрити под косата му, то отново изглеждаше просто като невинно дете.

Насуада изчака, докато не стана ясно, че Елва е казала всичко, което е възнамерявала. После, виждайки приканващия жест на Анджела, тя отиде с билкарката до страничната врата, оставяйки бледото момиче само в центъра на тъмната, покрита с плат стая, като зловец зародиш в черната ѝ утроба, който чака правилния момент да се роди.

Анджела провери дали вратата е добре затворена и прошепна:

— Тя не прави нищо друго, освен да яде и яде. Не можем да задоволим апетита ѝ със сегашните дажби. Можеш ли...

— Ще я нахраним. Не се безпокой за това.

Насуада потърка ръце една в друга, в опит да забрави онези ужасни, зловещи очи...

— Благодаря.

— Това случвало ли се е някога преди?

Анджела поклати глава и къдравата ѝ коса подскочи по раменете.

— Не и в записаната история на магията. Опитах се да видя бъдещето ѝ, но това е безнадеждно и непреодолимо тресавище — чудесна дума е *тресавище*, нали — защото животът ѝ е преплетен с безброй много други.

— Опасна ли е?

— Всички сме опасни.

— Знаеш за какво говоря.

Анджела сви рамене.

— По-опасна е от някои и по-безопасна от други. Онзи, когото е най-вероятно да убие обаче, е самата себе си. Ако срещне някого, който скоро ще бъде наранен и магията на Ерагон я свари неподготвена, тя ще заеме мястото на обречения. Затова стои тук през повечето време.

— Колко надалеч може да предвиди събитията?

— Два-три часа максимум.

Насуада се облегна на стената и обмисли най-новото усложнение в живота си. Елва можеше да стане опасно оръжие, ако я използваше правилно. „Чрез нея мога да разбера проблемите на опонентите си и техните слабости, както и какво би ги зарадвало и накарало да изпълнят желанията ми“. В случай на спешност момичето можеше да

бъде и неуморим страж, ако някой от Варден, например Ерагон или Сапфира, има нужда от защита.

„Но не мога да я оставя без надзор. Трябва ми някой, който да я наблюдава. Някой, който разбира магията и е достатъчно силен, за да не се озове под влиянието на Елва... и някой, на когото мога да вярвам...“ Тя незабавно отхвърли Триана. После погледна към Анджела. Макар и да бе предпазлива по отношение на билкарката, Насуада знаеше, че тя е помагала на Варден в някои от най-трудните им моменти, като например лечението на Ерагон, а никога не е искала нещо в замяна. Младата жена не можеше да се сети за никой друг, който да има времето, желанието и познанията, за да се грижи за Елва.

— Осъзнавам, че е проява на наглост от моя страна, тъй като ти не си под моя власт, а и знам малко за живота и задълженията ти, но искам да те помоля за услуга — каза Насуада.

— Кажи — Анджела махна с ръка.

Водачката на Варден се обърка за момент, а после продължи:

— Мога ли да те помоля да държиш Елва под око заради мен? Трябва ми...

— Но разбира се! Ще я държа и под две, ако мога да ги отделя. За мен е огромно удоволствие да я изучавам.

— Ще трябва обаче да ми докладваш — предупреди я Насуада.

— Отровна стреличка, скрита в пая. Е, предполагам, че ще съумея.

— Значи имам думата ти?

— Имаш думата ми.

Успокоена, Насуада изстена и потъна в близкия стол.

— О, каква бъркотия. Какво *тресавище*. Като суверен на Ерагон, аз съм отговорна за действията му, но никога не ми е минало през ум, че ще стори нещо толкова ужасно. Това е петно по моята чест също толкова, колкото и по неговата.

Чуха се няколко резки звука, докато Анджела изпукваше кокалчетата на ръцете си.

— Да. Планирам да си поговоря с него веднага щом се върне от Елесмера.

Изражението ѝ бе толкова свирепо, че изплаши другата жена.

— Е, не го наранявай. Трябва ни.

— Няма да го наранявам... за постоянно.

ВЪЗРАЖДАНЕ

Ураганен вятър изтръгна Ерагон от съня му.

Над него прелитаха одеяла, докато бурята се вихреше из стаята му, разхвърляйки вещите му из въздуха и блъскайки фенерите в стените. Навън небето беше почерняло от буреносни облаци.

Момчето се запрепва по пода, опитвайки се да запази равновесие, а дървото се люлееше като кораб сред морето. Сапфира го гледаше от ложето си. Той снижи глава и си проправи път през стаята, държейки се за стената, докато не достигна отвора, през който проникваше бурята. Ерагон погледна отвъд тресящия се под към земята. Изглеждаше, сякаш се клати напред-назад. Той преглътна и се опита да потисне гаденето в стомаха си. Успя пипнешком да намери ръба на мембраната, която можеше да се издърпа от дървото, за да затвори отвора, а после се подготви мислено да скочи от единия му край до другия. Ако се подхлъзнеше, нищо нямаше да го спаси да не полети надолу към корените на дървото.

— *Почакай* — каза Сапфира.

Тя отстъпи от ниския пиедестал, където спеше, и му протегна опашката си, която да използва като парапет. Той хвана мембраната само с дясна ръка, а с лявата се придържаше по редицата от шипове по опашката на Сапфира, за да пресече отвора. Когато стигна другия край, сграбчи мембраната с две ръце и я притисна в жлеба, който я застопори на място.

Стаята потъна в тишина. Мембраната се вдлъбна навътре под силата на яростния вятър, но не показа признаци на поддаване. Ерагон заби пръст в нея. Материята бе опъната като барабан.

— *Учудващо е какви неща са способни да сътворят елфите* — каза той.

Сапфира наклони глава, а после я вдигна, така че да опре в тавана, докато слушаше.

— *По-добре да затвориш и кабинета, мисля, че бурята го опустошава.*

Като се отправи към стълбището, дървото се разтресе и кракът му се подгъна и той падна на пода на едно коляно.

— Мътните го взели — изръмжа той.

Кабинетът представляваше вихрушка от хартия и пачи пера, които се носеха наоколо, сякаш имаха собствен разум. Той се гмурна сред тях, покрил глава с ръце. Върховете на перата бяха толкова твърди, че имаше чувството, че го замерват с камъни. Ерагон се опита да затвори отвора без помощта на Сапфира. И в мига, в който го стори, в гърба го прониза болката — безкрайната, изпепеляваща разума болка.

Той изкрещя и оглуша от силата на писъка си. Пред погледа му се появи червена и жълта мъгла, а после потъмня до черно, докато политаше на една страна. Отдолу чу безпомощния рев на Сапфира. Но стълбището бе твърде малко, а навън вятърът нямаше да й позволи да го достигне. Връзката му с нея отслабна. Той се предаде на мрака, в опит да се спаси от агонията.

Ерагон се събуди с ужасен вкус в устата си. Не знаеше колко дълго е лежал на пода, но мускулите на ръцете и краката му се бяха схванали. Бурята все още тресеше дървото. Бесният дъжд барабанеше в синхрон с бученето в главата му.

— *Сапфира...?*

— *Тук съм. Можеш ли да слезеш долу?*

— *Ще опитам.*

Чувстваше се твърде слаб, за да се изправи на клатещия се под, затова пролази до стълбите и се прекатури по тях, примижавайки от болка при всяко сътресение. По средата на разстоянието се спря в Сапфира, която бе вкарала главата и врата си колкото можеше по-нагоре, прегризвайки дървото в лудия си страх.

— *Малкият ми.*

Тя протегна език и го докосна по ръката с грубия му връх. Той се усмихна. После драконът изви врат и се опита да се отдръпне, но не помръдна.

— *Какво има?*

— *Заклеших се.*

— *Зак...* — не можеше да се сдържи. Засмя се, въпреки че го заболя. Ситуацията бе абсурдна.

Тя изръмжа и започна да се гърчи цялата, тресейки дървото. Ерагон падна отгоре ѝ. После Сапфира се свлече на стълбището, задъхана.

— *Добре де, спри да се хилиш като глупава лисица и ми помогни!*

Борейки се с порива да се закикоти отново, той постави единия си крак на носа ѝ и натисна колкото смееше по-силно, докато Сапфира се извиваше и усукваше в опит да се освободи.

Отне им повече от десет минути. Чак тогава Ерагон осъзна пълния размер на пораженията върху стълбището. Изстена. Драконовите люспи бяха прорязали кората и унищожили изящните картини, израснали по дървото.

— *Опа* — каза Сапфира.

— *Е, поне го направи ти, а не аз. Елфите може и да простят, щом си ти. Биха пели и джуджешки любовни балади, ако ги помолиш.*

Той отиде при ложето на Сапфира и се сгуши до плоските люспи на корема ѝ, заслушвайки се в бурята, която вилнееше край тях. Широката мембрана ставаше прозрачна при всяка мълния отвън.

— *Кое време смяташ, че е?*

— *Няколко часа преди срещата ни с Оромис. Хайде, поспи, за да се възстановиш. Аз ще те пазя.*

И той стори точно това, въпреки клатенето на дървото.

ЗАЩО СЕ БИЕШ?

Уредът за измерване на времето на Оромис извънтя като гигантски стършел и зави в ушите на Ерагон чак докато не спря механизма. Натъртеното му коляно бе станало мораво, болеше го и от изблика на болка, и от елфическия Танц на змията и жерава, и не можеше да издаде през сухото си гърло звук, по-различен от грачене. Най-голямата му травма обаче бе усещането, че това със сигурност няма да е последният път, в който раната на Дурза ще го тормози. И тази мисъл изсмукваше силата и волята му.

„Толкова седмици минаха от последния пристъп — каза си той, — че си мислех, че вече съм се излекувал... Предполагам, че само късметът ме отърваваше досега“.

Сапфира изпъна врат и го докосна с муцуна по ръката.

— *Знай, че не си сам, малки мой. Ще сторя всичко по силите си да ти помогна.*

Той ѝ отвърна с бегла усмивка. После тя близна лицето му и добави:

— *Трябва да се подготвиш за тръгване.*

— *Знам.*

Той зяпна пода. Изобщо не му се тръгваше, но после се довлече до банята, където се изкъпа и използва магия, за да се избърсне.

Точно се бършеше, когато почувства как нечие присъствие докосва ума му. Почти механично, Ерагон започна да укрепва съзнанието си, концентрирайки се върху големия пръст на крака си и изключвайки всичко друго. После дочу гласа на Оромис:

— *Възхитително, но ненужно. Донеси и Зар'рок със себе си днес.*

Присъствието изчезна.

Ерагон издиша треперливо.

— *Трябва да внимавам повече — каза на Сапфира. — Ако беше враг, щях да съм беззащитен.*

— *Не и с мен наоколо.*

Когато пригответленията му приключиха, той откачи мембраната от стената и яхна Сапфира, стискайки Зар'рок.

Драконът полетя сред вихъра, създаден от крилете му, и се насочи към зъберите на Тел'наир. От тази височина можеха да видят пораженията, нанесени от бурята върху Ду Велденварден. В Елесмера нямаше паднали дървета, но по-надалеч, където магията на елфите бе по-слаба, няколко бора се бяха прекаатурили. По-спокойният сега вятър търкаше преплетените клони в писклив хор от стонове и скърцане. От поляните се носеха облаци златен цветен пращец, гъст като прахоляк.

Докато летяха, Ерагон и Сапфира обмениха спомените за отделните си уроци от предния ден. Той й каза какво е научил за мравките и древния език, а тя на него — за теченията и опасните климатични промени, както и как да се предпазва от тях.

Затова, когато кацнаха и Оромис разпита Ерагон за уроците на Сапфира, а Глаедр — нея за неговите, те успяха да отговорят на всичките им въпроси.

— Много добре, Ерагон-водр.

— *Да. Много добре, Бяртскулар* — добави Глаедр на Сапфира.

Също както преди, двата дракона отлетяха, а Ерагон остана при скалите, макар че този път двамата със Сапфира внимаваха да задържат връзката си, за да възприемат инструкциите, които получаваше другият.

Когато драконите изчезнаха, Оромис отбеляза:

— Гласът ти е прегракнал, Ерагон. Да не си болен?

— Тази нощ получих нов пристъп на болка.

— Ах. Имаш искреното ми съчувствие. — Елфът посочи с пръст. — Чакай тук.

Ерагон гледаше как Оромис влиза в колибата си, а после се появява отново, хванал бронзовия си меч. Със сребрилата си коса, вееща се зад гърба му, изглеждаше много свиреп.

— Днес няма да се занимаваме с Римгар. Вместо това ще кръстосаме остриетата на Наеглинг и Зар'рок. Извади меча си и притъпи ръба му, както те е учил Бром.

Ерагон искаше да откаже, но нямаше намерение да нарушава клетвата си или да остави решителността му да се срине пред Оромис. Той преглътна в опит да прогони тревогите си. „Това означава да си Ездач“ — помисли си.

Младежът затърси дълбоко в ума си и откри в центъра на съществуването си същината, които го свързваха с дивия поток на магията. Той се гмурна в тях и енергията го изпълни.

— Гюлот ду кнйфр — изрече Ерагон и между палеца и показалеца му се появи блещукаща синя звездичка, която започна да подскача между двата пръста, докато той ги прокарваше по опасното острие на Зар'рок.

В мига, в който мечовете им се кръстосаха, Ерагон осъзна, че Оромис го превъзхожда също толкова, колкото и Дурза или Аря. Младежът бе добър по човешките стандарти, но не можеше да се сравнява с воители, в чиято кръв кипеше магия. Ръката му бе твърде слаба, а рефлексите — твърде бавни. Все пак това не му попречи да се опитва да победи. Биеше се на предела на възможностите си, въпреки че и това се оказа безполезно.

Оромис го изпита по всеки възможен начин, принуди го да използва целия арсенал от удари, контраудари и мръсни номера, които знаеше. Напразно. Не можеше дори да докосне елфа. Като последно средство се опита да промени целия си стил на бой — нещо, което можеше да смути дори най-закоравелия ветеран. Единственото, което постигна, бе шибване по бедрото.

— Движи краката си по-бързо — извика Оромис. — Онзи, който стои като стълб в битката, умира бързо. Само ако си гъвкав като тръстика, ще победиш!

Елфът бе невероятен. Съвършена смес от контрол и сила. Подскачаше като котка, удряше като чапла и се усукваше и извиваше като невестулка.

Изминаха около двадесетина минути и изведнъж Оромис се препъна, а тясното му лице се сгърчи в болезнена гримаса. Ерагон разпозна симптомите на мистериозната болест на учителя си и замахна със Зар'рок. Беше подло, но се чувстваше толкова безпомощен, че бе готов да се възползва от всяка пролука в защитата на Оромис само за да изпита удоволствието да го докосне поне веднъж.

Зар'рок така и не достигна целта си. Докато вдигаше ръка, Ерагон пренапрегна гърба си.

Болката го обгърна без предупреждение.

Последното, което чу, бе крясъкът на Сапфира:

— *Ерагон!*

Въпреки силата на пристъпа, момчето остана в съзнание. Но не виждаше заобикалящия го свят, а само огъня, горящ в плътта му, който превръщаше всяка секунда във вечност. Най-лошото бе, че не можеше да стори нищо, за да прекрати страданието си, освен да чака... и чака...

Ерагон лежеше и дишаше тежко в студената кал. Примигна, за да фокусира погледа си, и видя Оромис на стола до него. Момчето се надигна на колене и огледа новата си туника със смесица от съжаление и отвращение. Прекрасният червеникавокафяв плат бе покрит с мръсотия. Косата му също бе кална от конвулсиите.

Усещаше Сапфира в ума си. Излъчваше тревога:

— *Как е възможно да продължаваш по този начин?* — възкликна тя. — *Това ще те унищож!*

Тревогата ѝ подкопа и последните остатъци от смелостта му. Досега никога не бе изразявала съмнение, че той ще надделее — нито в Драс-Леона, нито в Гил'еад или Фардън Дур, нито при която и да е от другите опасности, пред които се бяха изправяли. Нейната увереност му даваше кураж. А сега... сега започна да го изпълва ужас.

— *Трябва да се концентрираш върху урока си* — каза той.

— *Трябва да се концентрирам върху теб!*

— *Остави ме на мира* — извика ѝ той като ранено животно, което иска да бъде раните си в тишина и мрак. Тя замълча и се оттегли, оставяйки контакта помежду им само дотолкова, че Ерагон едва да възприема урока на Глаедр за огнената трева, която драконите могат да дъвчат, за да подобряват храносмилането си.

Младежът се опита да почисти калта от косата си с пръсти, а после изплю кръв.

— Прехапах си езика.

Оромис кимна, сякаш това е напълно в реда на нещата.

— Имаш ли нужда от лечение?

— Не.

— Добре. Погрижи се за меча си, а после се изкъпи и отиди до поляната с пъна, за да слушаш мислите на гората. Слушай и когато няма какво повече да чуеш, ела да ми кажеш какво си научил.

— Да, учителю.

Когато седна на дънера, Ерагон веднага видя, че бушуващите мисли и емоции му пречат да се концентрира достатъчно, за да отвори ума си за създанията в поляната. А и нямаше голямо желание да го прави.

Но изпълнената с мир и спокойствие обстановка малко по малко облекчи объркването и упорития му яд. Не го правеше щастлив, но му донесе усещане за примирение. „Явно това е съдбата ми и по-добре да свикна с нея, защото едва ли ще се промени в близко бъдеще“.

След около четвърт час уменията му за концентрация се възстановиха напълно и той започна отново да изучава колонията червени мравки, която бе открил преди ден. Опитва се да възприема и всичко останало, случващо се наред поляната, както му бе казал Оромис.

Не постигна голям успех. Отпуснеше ли се достатъчно, за да усети всички съзнания наблизо, го заливаха хиляди картини и чувства, трупаха се едни върху други в бързи проблясъци на звук и цвят, досег и миризма, болка и удоволствие. Количеството информация бе смазващо. Умът му по навик се вкопчваше в един или друг разум и изключваше останалите, преди той да усети и да се върне обратно в състоянието на пасивно приемане. Цикълът се повтаряше на всеки няколко секунди.

Въпреки това успя да проникне още по-дълбоко в света на мравките. Започна да разпознава половете им. Откри, че голямата мравка в сърцето на подземното леговище снася яйца — по едно на минута. Така че тя трябваше да е женска. А когато последва една група до стъблото на техния розов храст, видя и демонстрация на враговете, които срещаша: *нещо* изскочи и уби една от мравките. Ерагон не можа да разбере какво точно представлява създанието, защото мравките виждаха само части от него, а и за тях миризмата бе по-важна от зрението. Ако бяха хора, щеше да каже, че ги е нападнало ужасяващо чудовище с размера на дракон, с челюсти — могъщи като кулите на Теирм и скорост на камшик. Мравките обкръжиха чудовището като коняри, опитващи се да хванат избягал кон. Те се втурваха към него без капчица страх и го удряха по кривите крака, а после отскачаха назад само миг преди да ги достигнат железните му щипци. В битката се включваха все повече и повече от червените воители. Работеха заедно, за

да надвият натрапника, не отстъпваха и крачка, дори когато две бяха хванати и убити, а неколцина други паднаха от стъблото на земята.

Битката бе отчаяна и никоя страна не искаше да отстъпи. Само бягство или победа можеше да спаси участниците. Ерагон проследи събитията със затаен дъх, удивен от смелостта на мравките и това, че не спираха да се бият въпреки раните си. Подвизите им бяха толкова героични, че можеха да бъдат възпети от бардовете по цялата земя... ако бяха хора.

Младежът бе толкова погълнат, че когато най-накрая мравките надделяха, нададе силен вик и подплаши птиците в гнездата им сред дърветата.

Изпълнен с любопитство, той се върна в тялото си и отиде до розовия храст, за да види мъртвото чудовище. Откри най-обикновен кафяв паяк. Мравките го носеха към леговището си, за да го използват за храна.

„Невероятно“.

Той понечи да си тръгне, но осъзна, че отново не е успял да възприеме пълноценно всички останали животни и насекоми на поляната. Затвори очи и се понесе през умове на няколко създания, опитвайки се да запомни колкото може повече интересни детайли. Това бе отбиване на номера, но той бе гладен, а и вече бе прехвърлил времето.

Когато се върна при Оромис в колибата му, елфът запита:

— Как мина?

— Учителю, бих могъл да слушам през следващите двадесет години и пак да не знам всичко, което се случва в гората.

Оромис повдигна вежда.

— Постигнал си напредък. — След като Ерагон му описа всичко, което бе видял, елфът каза: — Но се боя, че все още не е достатъчно. Трябва да работиш по-упорито, Ерагон. Зная, че можеш. Ти си природно интелигентен и имаш потенциала да станеш велик Ездач. Колкото и да е трудно, трябва да се научиш да изхвърляш от съзнанието си всякакви тревоги и лични проблеми и да се концентрираш над належащата работа. Открий мира в себе си и всичко, което правиш, ще потече оттам.

— Давам най-доброто от себе си.

— Не, това не е най-доброто. Ще разпознаем най-доброто, на което си способен, когато се появи. — Той замълча умислен. — Може би ще ти помогне, ако има друг ученик, с когото да се съревноваваш. Може би тогава ще видим най-доброто от теб... Ще помисля.

След това Оромис извади от шкафа самун прясно изпечен хляб и дървена съдинка с лешниково масло, което елфите използваха вместо обикновеното, и напълни две купи от зеленчуковата яхния, която къкреше в котела над огнището в ъгъла.

Ерагон погледна яхнията с отвращение. Гадеше му се от диетата на елфите. Копнееше за месо, дори от птица или риба. Нещо, в което да може да забие зъби. Не този безкраен плодов парад.

— Учителю, защо ме караш да медитирам? — запита той, за да се разсее. — За да разбере какво вършат животните и насекомите, или има и по-сериозна причина?

— Не ти ли идва наум друг мотив?

Младежът поклати глава и Оромис въздъхна.

— С новите ми ученици винаги е така, особено с хората. Умът е последният мускул, който са свикнали да използват, а и онзи, на който обръщат най-малко внимание. Попитай ги нещо за боравенето с меча и те ще ти изброят всеки удар от дуел от преди един месец, но ако поискаш да ти разрешат проблем или да направят смислено изказване... е, имам късмет, ако получа дори празен поглед в отговор. Ти още си нов в света на магията, но трябва да започнеш да обмисляш всичките ѝ страни.

— В какъв смисъл?

— Представи си за миг, че ти си Галбаторикс и разполагаш с всички тези огромни ресурси на свое разположение. Варден са унищожили ургалската ти армия с помощта на нов Драконов ездач, за който знаеш, че е бил обучаван, поне отчасти, от един от твоите най-опасни и непреклонни врагове — Бром. Също така знаеш, че враговете ти се събират в Сурда и се подготвят за нападение. Имайки всичко това предвид, кое би било най-доброто решение за справяне с тези проблеми, като изключим сам да полетиш в битка?

Ерагон разбърка яхнията си, за да я охлади, докато мислеше над въпроса. После бавно заговори:

— Струва ми се, че най-лесният начин би бил да обуча отряди от магьосници. Дори не би имало нужда да са особено силни. После ще

ги принудя да ми се закълнат на древния език, а след това ще ги изпратя в Сурда и ще саботирам усилията на Варден, ще отровя кладенците и ще убия Насуада, крал Орин и другите ключови за съпротивата водачи.

— А защо Галбаторикс не го е направил досега?

— Защото доскоро Сурда не представляваше интерес за него, а Варден се криеха във Фардън Дур от десетилетия, където бяха в състояние да проверят съзнанието на всеки новодошъл за двуличие. Сега това е невъзможно в Сурда заради броя на населението.

— До този извод стигнах и аз — каза Оромис. — Ако Галбаторикс не изостави леговицето си в Уру'баен, което е малко вероятно, най-голямата опасност ще дойде от други магьосници. Ти знаеш не по-зле от мен колко трудно е да се опазиш от чужда магия, особено ако опонентът ти се е закълел на древния език да те убие независимо от цената. Вместо да се опитва първо да завладее ума ти, такъв враг просто ще хвърли върху теб унищожително заклинание. Да, дори когато умираш, ще можеш да отвърнеш на удара, но не и ако не знаеш кой е и къде се намира убиецът ти.

— Значи понякога не е нужно да поемаш контрол над ума на опонента си?

— Понякога, но това е риск, който трябва да се избягва. — Оромис спря да говори и отпи от яхнията. — А сега достигахме до същината на твоя въпрос — как да се опазиш от анонимни врагове, които могат да преодолеят физическите предпазни мерки и да убиват с една прошепната дума?

— Не виждам как, освен... — Ерагон се поколеба, а после се усмихна. — Освен ако не усещам съзнанията на всички хора около себе си. Тогава бих доловил, ако ми желаят злото.

Оромис изглеждаше доволен от отговора му.

— Именно, Ерагон-финиарел. И това е отговорът. Медитацията настройва съзнанието ти и то се научава да открива и използва недостатъците в умствените защити на враговете ти, независимо колко са малки.

— Но друг заклинател няма ли да усети, ако докосна ума му?

— Да, той ще узнае, но останалите ти врагове не биха могли. А що се отнася до магьосниците, те ще разберат, ще се изплашат и ще защитят съзнанията си от теб в страха си. По това и ще ги разпознаеш.

— Не е ли опасно да оставяш съзнанието си незащитено? Ако те атакуват в такъв момент, лесно ще те надвият.

— По-малко опасно е, отколкото да си сляп за света.

Ерагон кимна. Той побутна няколко пъти купата си ритмично с лъжицата, потънал в мислите си, а после каза:

— Не мога да го приема.

— Нима? Обясни ми.

— Ами какво става с уединението на тези около мен? Бром ме учеше никога да не нахлувам в нечий ум, освен ако не е напълно необходимо... Просто не се чувствам добре от идеята да надничам в чуждите тайни... тайни, които имат пълното право да крият, щом искат. — Той наведе глава. — Защо Бром не ми е казал за това, ако е толкова важно? Защо той самият не ме обучи така?

— Той ти е казал онова, което е било уместно да ти каже при онези обстоятелства — отвърна спокойно Оромис. — Гмуркането в морето от умове може да се окаже пристрастяващо за онези, които са злонамерени по природа и копнеят за власт. Никога не сме го преподавали на бъдещите Ездачи, докато не бъдем сигурни, че са в състояние да устоят на изкушението, въпреки че и преди това ги карахме да медитират, както ти сега. Да, това е нахлуване в личното пространство и ти наистина ще научиш в него много неща, които не би искал. Това обаче е за твое собствено добро и за доброто на Варден. От собствен опит и наблюденията върху други Ездачи ще ти кажа, че подобно нахлуване в най-голяма степен ще ти помогне да разбереш какво движи хора, елфи и джуджета, какво ги мотивира и кара да продължават напред. А разбирането води до симпатия и съпричастност дори и към най-жалкия просяк от най-жалкия град на Алагезия.

Известно време помълчаха, хранейки се, а после Оромис попита:

— Можеш ли да ми кажеш кое е най-ценното умствено оръжие, с което разполагаме?

Въпросът беше сериозен и Ерагон помисли дълго, преди да посмее да отвърне:

— Решителността.

Елфът разчупи хляба на две с дългите си пръсти.

— Разбирам защо достигна до този извод — решителността ти е служила добре по време на приключенията ти. Но не, имах предвид оръжието, което е най-нужно за избор на правилния път на действие

при всяка ситуация. Решителността е често срещана у глупавите и недосетливите, както и сред невероятно интелигентните. Така че тя не би могла да бъде онова, което търсим.

Този път Ерагон погледна на въпроса като на гатанка — преброи думите, прошепна си ги, за да види дали се римуват, и ги огледа под всички ъгли за скрито значение. Проблемът се коренеше в това, че той беше слаб с гатанките и никога не се класираше високо в годишното състезание в Карвахол. Приемаше твърде буквално условията на загадките — наследство от прагматичното възпитание на Гароу.

— Мъдрост — каза той накрая. — Мъдростта е най-важното оръжие.

— Добър опит, но отново — не. Правилният отговор е логика. Или за да го кажа по друг начин, способността да мислиш аналитично. Ако се приложи правилно, тя може да надвие дори липсата на мъдрост, която идва с възрастта и опита.

Ерагон се намръщи.

— Да, но това да имаш добро сърце не е ли по-важно от логиката? Чистата логика може да те доведе до изводи, които са погрешни от етична гледна точка, а ако имаш морал и си праведен, ще избегнеш срамните действия.

Тънка като бръснач усмивка плъзна по устните на Оромис.

— Смесваш понятията. Искях да знам кое е най-полезното качество, което някой може да притежава, независимо дали е добър, или зъл. Съгласен съм, че е важно да бъдеш почтен, но също така твърдя, че ако трябва да избираш между това да направиш човек честен и добър, и да го научиш да мисли точно и ясно, трябва да избереш второто. Твърде много от проблемите на този свят са дошли от личности с благородни сърца и замъглени умове. Историята ни дава много такива примери — хора, убедени, че делото им е правилно, които извършват жестоки престъпления заради него. Имай предвид, Ерагон, че никой не се мисли за злодей и малцина взимат решения, за които знаят, че са грешни. Може да мразят избора си, но пак ще го отстояват, защото дори при най-лошите обстоятелства вярват, че той е бил най-добрият възможен. Сам по себе си фактът, че си добър, не гарантира, че ще вършиш добро, което ни връща към единствената защита, която имаме срещу демагози, лъжци и лудостта на тълпите, и най-сигурният пътеводител през несигурните течения на живота —

трезво и аналитично мислене. Логиката никога няма да те предаде, освен ако не съзнаваш или не игнорираш умишлено последствията от делата си.

— Но ако елфите са толкова логични, би трябвало винаги да сте на едно мнение за всичко — каза Ерагон.

— Нищо подобно — отклони удара Оромис. — Като всяка раса, и ние притежаваме широк спектър от принципи и виждания и като резултат често стигаме до противоположни изводи в едни и същи ситуации. Изводи, бих добавил, които често до един са логически обосновани. И макар да ми се иска да беше иначе, не всички елфи тренират умовете си, както е редно.

— И как ще ме научиш на тази логика?

Усмивката на Оромис се разшири.

— По най-стария и изпитан метод: водейки спорове. Ще ти задавам въпрос, а ти ще ми отговаряш и ще трябва да защитиш позицията си. — Той почака, докато Ерагон напълни отново паницата си с яхния. — Например този: защо се биеш с Империята?

Внезапната смяна на темата хвана момчето неподготвено. Имаше чувството, че току-що Оромис е достигнал темата, която е целял през цялото време.

— Както казах и преди, искам да помогна на онези, които страдат под игото на Галбаторикс. А в известна степен — и за лично отмъщение.

— Значи причините ти са хуманни?

— Какво искаш да кажеш?

— Че се бориш да помогнеш на хората и другите народи, които Галбаторикс е наранил, и да му попречиш да го стори отново.

— Именно.

— О, но отговори ми тогава на този въпрос, Ездачо: Няма ли твоята война с този тиранин да причини повече болка, отколкото би могла да предотврати? Повечето хора в Империята живеят нормален и спокоен живот, недокоснат от лудостта на краля им. Как можеш да оправдаеш нахлуването си в техните земи, унищожението на домовете им и избиването на синовете и дъщерите им?

Ерагон зяпна, втрещен. Не очакваше Оромис да зададе подобен въпрос — та Галбаторикс бе зъл, мътните го взели! — и същевременно

удивен, че не може да измисли лесен отговор. Знаеше, че е прав, но как да го докаже?

— Не вярваш ли, че Галбаторикс трябва да бъде свален?

— Не говорим за това.

— Но ти *трябва* да го вярваш — настоя Ерагон. — Погледни какво причини на Ездачите.

Оромис натопи хляба си в яхнията и продължи да яде, оставяйки младежа да се гневи. Когато Ерагон замълча, елфът склучи ръце в скута си и запита:

— Разстроих ли те?

— Да, разстрои ме.

— Виждам. Е, тогава продължавай да мислиш над този въпрос, докато не намериш отговор. Очаквам да е задоволителен.

КРАСОТАТА НА ЧЕРНАТА УТРИН

Заедно разчистиха масата и изнесоха чиниите отвън, където ги почистиха с пясък. Оромис стри остатъците от хляба на дребни трохи, които разпръсна около къщата си, за да ги изядат птиците, а после двамата се прибраха обратно вътре.

Елфът извади пера и мастило за Ерагон и те продължиха образованието му за Лидуен кваеди — писмената форма на древния език, която бе много по-елегантна от човешките или джуджешките руни. Младежът се потопи в мистичните глифове, щастлив от това, че има задача, която не изисква нищо повече от механично наизустяване.

След няколко часа, прекарани над хартията, Оромис махна с ръка и каза:

— Достатъчно. Ще продължим утре. — Ерагон се облегна назад и разкърши рамене, докато елфът избираше пет свитъка от рафтовете по стените. — Два от тях са на древния език, а другите три — на твоя. Ще ти помогнат да овладееш и двете азбуки, а и ще ти дадат ценна информация, която би ми било трудно да изкажа на глас.

— Да изкажеш на глас?

Ръката на Оромис се стрелна с безпогрешна точност и извади от рафта обемист шести свитък, който добави към пирамидата в ръцете на Ерагон.

— Това е речник. Съмнявам се да успееш, но се опитай да го прочетеш целия.

Когато елфът отвори вратата, за да излязат, младежът каза:

— Учителю?

— Да, Ерагон?

— Кога ще започнем да работим с магия?

Оромис се облегна на рамката на вратата и се преви, сякаш вече нямаше волята да остане прав. После въздъхна и отговори:

— Трябва да ми вярваш, че съм избрал най-правилния път за обучението ти, Ерагон. Но предполагам, че е глупаво да отлагам

повече. Ела, остави свитъците на масата и нека се впуснем в мистичните дебри на магията.

Те застанаха наред моравата пред колибата. Оромис гледаше отвъд зъберите на Тел'наир, обърнал гръб на Ерагон, широко разкрячен и с ръце, скръстени зад гърба му. Без да се обръща, той запита:

— Какво е магията?

— Манипулацията на енергия чрез използването на древния език.

Последва кратка пауза, а после Оромис отвърна:

— Технически си прав и мнозина заклинатели така и никога не научават повече от това. Твоето описание обаче не успява да улови есенцията на магията. Тя е изкуство на *мисленето*, не на силата или езика — ти вече знаеш, че и ограниченият речник не е препятствие пред използването на магия. Също както с всичко друго, което трябва да овладееш, тя разчита на дисциплинирания интелект. Бром е подминал нормалния тренировъчен режим и е игнорирал по-тънките страни на изкуството, за да е сигурен, че разполагаш с уменията, нужни за да оцелееш. Аз също трябва да наруша правилата, за да се концентрирам върху онова, което е най-вероятно да ти потрябва в предстоящите битки. Но докато Бром те е учил на грубите механики на магията, аз ще наблегна на най-тънките ѝ приложения — тайните, запазени за най-мъдрите от Ездачите: как да убиеш, като използваш не повече енергия, отколкото за да мръднеш пръст; метод, чрез който моментално да можеш да пренесеш даден предмет от едно място на друго; магия, която ще ти позволи да разпознаваш отровите в храната и питиетата си; друг вид магическо наблюдение, при което можеш и да чуваш, освен да виждаш; как да извличаш енергия от заобикалящата те среда и така да съхраниш своята сила, а също и да я увеличаваш по всеки възможен начин... Тези техники са толкова мощни и опасни, че никога досега не са били споделяни с новаци като теб, но обстоятелствата ме принуждават да го сторя и се надявам, че няма да злоупотребиш с тях.

Той вдигна дясната си ръка и изви пръсти като ноктите на граблива птица. После рязко каза:

— Адурна!

Ерагон видя как от поточето до къщата се образува сфера от вода, която се понесе във въздуха и се спря над протегнатите пръсти на Оромис.

Самата рекичка бе кафява под клоните на гората, но сферата, извадена от него, беше безцветна като стъкло. В кълбото се носеха песъчинки, парченца мъх и други боклучета.

Все така взрян в хоризонта, елфът каза:

— Дръж.

После хвърли сферата през рамо към Ерагон. Младежът се опита да я хване, но в мига, в който докосна кожата му, водата се разплиска по гърдите му.

— Хвани я с магия — обясни Оромис. После отново извика: — Адурна!

От повърхността на потока изникна нова сфера и подскочи в ръката му като трениран ястреб, подчиняващ се на господаря си. Този път учителят метна кълбото без предупреждение. Ерагон обаче бе подготвен и се протегна към него, казвайки:

— Реиза ду адурна.

Сферата се забави и спря на косъм разстояние от кожата на дланта му.

— Нескопосан избор на думи, но работещ въпреки това — каза Оромис.

Ерагон се ухили и прошепна:

— Триста.

Топката промени посоката си и се засили към врата на елфа. Тя обаче така и не го достигна. Вместо това го подмина и се обърна, увеличавайки скоростта си.

Водата беше все така твърда и солидна като полиран мрамор, когато го удари по главата с глухо кънтене. Сблъсъкът го събори на земята, където остана да лежи, зашеметен и примигващ срещу пулсиращите светлини пред очите му.

— Да — каза Оромис. — По-добра дума би била *лета* или *кодтр*.

После се обърна и повдигна вежда, уж изненадано.

— Какво правиш там? Стани. Не можем да се излежаваме цял ден.

— Да, учителю — изстена момчето.

Когато Ерагон се изправи, Оромис го накара да манипулира водата по различни начини, никой от които не се оказа особено труден. Правеше сложни възли, променяше цвета на светлината, която течността абсорбираше или отразяваше, замразяваше я на определени интервали.

Упражненията продължиха толкова дълго, че първоначалният му интерес се замени от нетърпение и учудване. Беше предпазлив да не засегне учителя си, но не виждаше причина в това, което вършеше елфът. Сякаш Оромис избягваше всякакви магии, които биха го накарали да използва повече от минимално количество сила. „Вече му демонстрирах уменията си. Защо продължава да ме занимава с основите?“ Накрая не издържа.

— Учителю, аз зная всичко това. Не можем ли да продължим нататък?

Мускулите на врата на Оромис се стегнаха, а раменете му се вкочаниха. Дори дишането му се забави, преди да отговори:

— Никога ли няма да се научиш на уважение, Ерагон-водр? Така да бъде!

После той промълви четири думи на древния език, но толкова тихо, че младежът не можа да ги разпознае.

Ерагон изпищя, когато почувства, че нещо обгръща двата му крака от коляното надолу, притискайки и смазвайки прасците му с такава сила, че не можеше изобщо да помръдне. Бедрата и горната част от тялото му бяха свободни, но надолу сякаш бе попаднал в хоросан.

— Освободи се — каза учителят му.

Това беше ново предизвикателство за Ерагон — как да контрира чужди магии. Можеше да пререже невидимите окови по два различни начина. Най-ефективният щеше да бъде, ако знаеше как го е обездвижил Оромис — дали като е засегнал тялото му директно, или използвайки външен източник, — защото тогава би могъл да пренасочи тази външна сила, за да разпръсне магията на елфа. Или можеше да използва някое по-общо заклинание, с което да блокира всичко, което върши Оромис. Лошото на тази тактика бе, че щеше да доведе до директно мерене на сили между тях.

„Е, все някога трябва да се случи“ — помисли Ерагон. Нямахше надежда да пребори елфа, но премисли нужната фраза и каза:

— Лосна калфя йет (освободи прасците ми).

Избликът на енергия, която усети, че го напуска, бе много по-голям от очакваното. От леко изморен от упражненията през деня, сега изведнъж се почувства така, сякаш цял ден е носил камъни. Тогава обаче натискът изчезна от краката му и той се препъна, докато се опитваше да запази равновесие.

Оромис поклати глава.

— Глупаво — каза. — Много глупаво. Ако бях вложил повече енергия в магията си, щеше да умреш. Никога не използвай абсолютни крайности.

— Абсолютни крайности?

— Не изговаряй магиите си така, че да има само два възможни изхода: успех или смърт. Ако врагът ти те е хванал по този начин и е по-силен от теб, щеше да изразходваш цялата си енергия в опит да пробиеш магията. Щеше да умреш, без да можеш да се откажеш, след като вече си осъзнал, че е безполезно.

— Как да избягна това? — запита Ерагон.

— Най-добре е да превърнеш магията си в *процес*, който да можеш да прекъснеш по всяко време. Вместо да кажеш: „Освободи прасците ми“, което е абсолютна крайност, можеш да пробваш с „Отхлаби магията, държаща прасците ми“. Малко е дълго, но тогава можеш да прецениш в каква степен си в състояние да премахнеш магията на опонента си и дали си в състояние напълно да я унищожиш. Ще опитаме отново.

Оромис повтори неразбираемите си думи и краката на Ерагон отново натежаха. Той обаче бе толкова изморен, че се съмняваше, че ще може да се противопостави. Въпреки това той се пресегна към магията.

Още преди древният език да е напуснал устата му, осъзна, че странната тежест, смазваща краката му, отслабва равномерно. Гъделичкаше го и имаше чувството, че го издърпват от студена лепкава кал. Погледна към Оромис и видя, че лицето на елфа е изкривено от страстно желание, сякаш се е вкопчил в нещо безценно, което не може да понесе да изгуби. На челото му пулсираше една вена.

Когато магическите окови на Ерагон изчезнаха, учителят му се отдръпна рязко, сякаш ужилен от стършел, и застина с поглед, впит в ръцете си. Слабите му гърди се надигаха с усилие. За около минута той

остана така, а после се изпъна и отиде до самия ръб на зъберите — самотна фигура, очертана на бледото небе.

Младежът почувства силно съжаление и мъка — същите емоции, които бе изпитал, когато за пръв път видя осакатения преден крак на Глаедр. Прокле се за това, че е бил толкова арогантен с Оромис, толкова незаинтересован от неговите собствени проблеми и че не е имал доверие в решението на елфа. „Не само аз трябва да се боря с раните на миналото“. Ерагон не бе осъзнал напълно какво има предвид учителят му, когато каза, че вече всичко, освен най-простите заклинания, просто му се изплъзва. Сега осъзна колко сериозна е ситуацията на Оромис, както и болката, която му носеше. Да принадлежи към тази раса — родена и отгледана с магия, а да я губи.

Ерагон отиде при елфа и коленичи по начина, по който го правеха джуджетата — с чело, опряно в земята.

— Ебритил, моля за извинение.

Елфът не показва, че го е чул.

Двамата останаха неподвижни, докато слънцето се снижаваше пред тях, а птиците пееха вечерните си песни. Въздухът стана по-хладен и влажен. От север се чуха отначало тихо, после все по-силно махове на криле — Сапфира и Глаедр се завръщаха.

— Ще продължим утре с този и други предмети — каза накрая Оромис тихо и сухо. От профила му Ерагон разбра, че елфът си е възвърнал обичайното изражение на невъзмутима сдържаност. — Съгласен ли си?

— Да, учителю — отвърна младежът, благодарен за въпроса.

— Мисля, че е най-добре отсега нататък да се опитваш да говориш само на древния език. Имаме малко време, а това е най-бързият начин, по който можеш да се научиш.

— Дори и като говоря със Сапфира?

— Дори тогава.

Преминавайки на езика на елфите, Ерагон изрече като клетва:

— Тогава ще работя неуморно, докато не само говоря и мисля, но и сънувам на вашия език.

— Ако постигнеш това, начинанието ни все пак може и да успее — отвърна му Оромис пак на древния език. После след кратка пауза добави: — Вместо да летите направо тук утре, искам да последвате елфа, когото ще пратя за вас. Той ще ви отведе до мястото, където

жителите на Елесмера се тренират в изкуството на меча. Остани там един час, а после ела тук както винаги.

— Няма ли ти да ме учиш? — запита Ерагон, чувствайки се предаден.

— Нямам на какво да те науча. Рядко съм срещал по-добри фехтовачи от теб. Аз не зная повече за боя с мечове от теб, а онова, което притежавам, а ти — не, не бих могъл да ти дам. Сега ти остава само да запазиш сегашното си ниво на умения.

— А защо не мога да правя това с теб... учителю?

— Защото не ми харесва да започвам деня си с конфликт. — Той погледна към Ерагон, а после омекна и добави: — И защото ще е добре за теб да се запознаеш с други, които живеят тук. Аз не съм олицетворение на цялата ни раса. Но достатъчно по този въпрос. Виж, те идват.

Двата дракона прелетяха пред плоския диск на слънцето. Първо, с рев на вятъра дойде Глаедр, който затъмни небето с огромното си тяло, преди да кацне на тревата и да сгъне златните си криле. Последва го и Сапфира — бърза и ловка — като лястовичка до орел.

Точно както и сутринта, Оромис и Глаедр ги разпитаха, за да са сигурни, че Ерагон и Сапфира са обърнали внимание на уроците на другия. Не бяха успели да поддържат контакт през цялото време, но си помагаха, споделяйки спомените си, и отговориха правилно на всички въпроси. Единствената спънка се оказа чуждият език, на който им бе поискано да говорят.

— *По-добре* — изтътна Глаедр накрая. — *Много по-добре.* — Той сведе поглед към Ерагон. — *Двамата с теб ще трябва скоро да тренираме заедно.*

— Разбира се, Скулблака.

Старият дракон изсумтя и тръгна до Оромис, накуцвайки с предния си крак, за да компенсира липсата на другия. В този миг Сапфира внезапно скочи напред, захапа крайчеца на опашката на дракона и я хвърли във въздуха с рязко отмятане на глава, както би направила, за да счупи врата на сърна. Глаедр се извъртя рязко и изцпрака с челюсти към врата ѝ, разкривайки огромните си зъби, но тя отскочи рязко.

Ерагон потрепери и със закъснение успя да запуши уши, за да ги предпази от рева на златния дракон. Скоростта на реакцията му

показваше, че това не е първият път днес, когато Сапфира го е подразнила. Вместо съжаление обаче младежът усети нейната възбуда и игривост. Беше като дете с нова играчка. Долови и сляпата ѝ преданост към другия дракон.

— Въздържай се, Сапфира! — срязва я Оромис. Тя отскочи назад и седна на задните си крака, но нищо в поведението ѝ не показваше разкаяние. Ерагон измърмори някакво неясно извинение, но учителят му само махна с ръка и нареди: — Хайде, вървете си и двамата.

Ерагон се покачи с усилие на гърба на Сапфира, без да спори. Трябваше няколко пъти да я подканя да излети и когато най-накрая го послуша, тя настоя да прелетят над поляната три пъти, преди младежът да успее да я насочи към Елесмера.

— *Какъв демон те облада, че тръгна да го хапеш?* — скара ѝ се той. Смяташе, че знае, но искаше тя да го потвърди.

— *Само си играех.*

Това бе самата истина, тъй като използваша древния език, но той подозираше, че е само част от по-голяма истина.

— *Да, а на каква игра?* — Тя се напрегна. — *Забравяш дълга си. Като...* — Той затърси правилната дума. Не можа да я намери и се върна за момент на родния си език: — *... като провокираш Глаedr, разсейваш него, Оромис и мен... и затрудняваш процеса на учене. Никога преди не си била толкова лекомислена.*

— *Не си позволявай да бъдеш моя съвест.*

Тогава той се засмя, забравил за миг, че е сред облаците, наклони се на една страна и едва не падна от раменете ѝ.

— *О, това е то ирония. След безбройните пъти, когато си ми казвала какво да правя — аз станах твоята съвест. Сапфира, истината е, че аз съм твоята съвест точно толкова, колкото и ти си моята. Имаше причини да ме назидаваш и предупреждаваш в миналото, а сега аз трябва да сторя същото с теб: спри да досаждаш на Глаedr с този вид внимание.*

Тя мълчеше.

— *Сапфира?*

— *Чувам те.*

— *Искрено се надявам.*

След около минута кротко летене, тя смени темата:

— *Два пристъпа за един ден. Как си?*

— *Всичко ме боли и ми е лошо. — Той се намръщи. — И от дуелирането с Римгар, но най-вече от пристъпа. Като отрова е, отслабва мускулите ми и замъглява ума ми. Само се надявам, че няма да полудея, преди да достигна края на това обучение. После... Не знам какво ще правя. Определено не мога да се бия за каузата на Варден в това състояние.*

— *Не мисли за това — посъветва го тя. — Не можеш да сториш нищо, а само ще се чувстваш по-зле. Живей в настоящето, помни миналото и не се бой от бъдещето, защото то не съществува и никога няма да съществува. Има само сега.*

Той я потупа по рамото и се усмихна смирено. Вдясно от тях един ястреб се носеше по топло течение, докато оглеждаше разчупения терен на гората за космата или перната плячка. Ерагон го наблюдаваше и мислеше за думите на Оромис: „Как би могъл да оправдае борбата с Империята, след като тя ще причини толкова мъка и агония?“

— *Аз имам отговор — каза Сапфира.*

— *И какъв е?*

— *Че Галбаторикс е... — Тя се поколеба, а после каза: — Не, няма да ти кажа. Трябва сам да достигнеш до него.*

— *Сапфира! Бъди добра.*

— *Такава съм. Щом не знаеш защо това, което вършим, е правилно, по-добре направо се предай на Галбаторикс...*

Независимо с колко сладкодумни молби я обсипа, не можа да изкопчи нищо повече. Тя бе блокирала ума си.

Когато се върнаха в гнездото си, Ерагон хапна малко и точно смяташе да се заеме с един от свитъците на Оромис, когато някой почука на вратата.

— *Влез — каза той с надеждата, че е Аря.*

Така и беше.

Елфката поздрави Ерагон и Сапфира, а после каза:

— *Помислих, че може да се възползваш от възможността да посетиш Тиалдари Хол и градините около нея. Ако не си твърде изморен, разбира се.*

Беше облечена в надиплена червена рокля, украсена със сложни черни плетеници. Цветовете напомняха тези на робата на кралицата и

наблягаха на силната връзка между майка и дъщеря.

Ерагон остави свитъка настрана.

— За мен ще е удоволствие да ги видя.

— *Иска да каже, че за нас ще е удоволствие* — добави Сапфира.

Аря ги изгледа изненадана, когато и двамата заговориха на древния език, и Ерагон ѝ обясни за нареждането на Оромис.

— Чудесна идея — възкликна елфката, преминавайки на същия език. — А и е по-приемливо да говорите така, докато сте тук.

Когато и тримата се спуснаха от дървото, Аря ги насочи на запад, към непознатата част на Елесмера. Срецнаха мнозина елфи по пътя си и всички те спираха, за да се поклонят на Сапфира.

Ерагон отново забеляза, че никъде не се виждат елфически деца. Той го спомена на Аря и тя каза:

— Да, ние имаме съвсем малко деца. В момента в Елесмера има само две — Дусан и Алана. Да имаш дете е най-голямата чест и отговорност за всяко живо същество.

Накрая пристигнаха до една стреловидна арка, израснала между две дървета, която служеше за вход на широк двор. Все така на древния език Аря напевно промълви:

— Дървесен корен, плод от лозите, пусни ме да мина, в името на кръвта ми.

Двете врати се разтресоха, а после се разтвориха навън, освобождавайки няколко огромни пеперуди, които се понесоха към смрачаващото се небе. Отвъд арката се простираше огромна цветна градина — чиста и естествена като дива поляна. Единственият елемент, който показваше, че е изкуствена, бе огромното разнообразие от растения. Много от видовете цъфтяха извън сезона си или идваха от по-студен, или по-топъл климат и никога не биха оживели тук без магията на елфите. Тази неземна сцена бе осветена от подобни на кристали фенери без пламъци, подсилени от носещи се навсякъде съзвездия светулки.

Аря се обърна към Сапфира:

— Моля те, внимавай за опашката си. Не мачкай цветята.

Те пристъпиха напред, прекосиха градината и навлязоха сред група разпръснати нашироко дървета. Преди Ерагон да осъзнае къде се намира, дърветата станаха повече, а после се превърнаха в стена.

Откри, че стои на прага на зала, изградена от полирано дърво, без дори да бе осъзнал, че е влязъл вътре.

Залата бе топла и приятна — място за покой, размишления и уют. От вътрешната страна дървесните дънери бяха без кора и в тях бе втрито някакво масло, от което дървото блестеше като кехлибар. На равни интервали между стволовете имаше пролуки, които играеха ролята на прозорци. Миризмата на борови иглички освежаваше въздуха. Вътре имаше няколко елфи. Едни четяха и пишеха, а други свиреха на тръстикови флейти. Всички те сведоха глави в поздрав към Сапфира.

— Великолепно е — възкликна Ерагон.

— Щяхте да живеете тук, ако не бяхте Ездач и дракон — отговори Аря.

Елфката ги разходи наоколо или поне до местата, достъпни за дракон. Всяка нова стая носеше изненада. Нямаше две еднакви и всяка използваше различни методи за включване на гората в конструкцията си. В една от тях сребристо поточе течеше по чворестата стена и минаваше като вена по пода през улей от камъчета. В друга — пълзящи растения бяха обвили стените и тавана в зелено наметало, украсено с разцъфнали цветя в нежни розови и бели краски. Аря ги нарече *лиани*.

Видяха множество произведения на изкуството — от фаиртове^[1] и картини до скулптури и разноцветни мозайки от опушено стъкло. Всички черпеха вдъхновение от хармоничните форми на растенията и животните.

В друг павилион, свързан с две сгради чрез покрити пътеки, зърнаха Исланзади, която веднага попита за обучението на Ерагон и състоянието на гърба му. Той ѝ разказа с кратки учтиви фрази. Изглежда, това бе достатъчно и след като размени няколко думи със Сапфира, кралицата се оттегли.

После се върнаха в градината. Ерагон пристъпваше до Аря, а драконът вървеше зад тях. Младежът се чувстваше опиянен от гласа на елфката, докато тя му разказваше за различните видове цветя — откъде са, как се поддържат, как многократно са били променяни чрез магия и кои разтварят чашките си само нощем...

— Кое е любимото ти цвете? — прекъсна я той.

Аря се усмихна и го отведе до едно дърво накрая на градината, на брега на малко езерце, обрасло с тръстики. Около най-ниските му клони се гушеха грамофончета с по три черни кадифени венчелистчета, които бяха здраво затворени.

Аря ги духна леко и прошепна:

— Отворете се.

Те помръднаха и се разтвориха. Цветята разгърнаха черната си роба, разкривайки цяло съкровище от нектар в сърцевината си. Бяха оцветени в кралско синьо, което се преливаше в черното отвън като ден в нощ.

— Не е ли това най-красивото и съвършено цвете? — запита Аря.

Ерагон я гледаше, осъзнавайки болезнено колко са близо и колко далеч, и плахо изрече:

— Да... наистина. — И преди смелостта да го е изоставила, добави: — Както и ти.

— *Ерагон!* — възкликна Сапфира.

Аря го прикова с очи, изучавайки изражението му, докато не се почувства принуден да извърне поглед. Когато посмя да я погледне отново, с ужас видя, че на лицето ѝ е изписана тънка усмивка, сякаш се забавлява от реакцията му.

— Твърде мил си — промърмори тя.

После се пресегна и докосна крайчеца на едно от цветята и погледна отново към момчето.

— Фаолин ги създаде специално за мен при едно лятно слънцестоене... отдавна.

Той запристъпя от крак на крак и отговори несвързано, наранен и обиден, че не е приела думите му сериозно. Искаше му се да стане невидим и дори си помисли да направи заклинание, само и само да изчезне веднага.

Накрая се изправи и каза:

— Моля, извини ни, Аря Свит-кона, но е късно и трябва да се върнем на нашето дърво.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Разбира се, Ерагон. Разбирам.

Тя ги заведе до главния вход, отвори вратите и каза:

— Лека нощ, Сапфира. Лека нощ, Ерагон.

— *Лека нощ* — отвърна Сапфира.

Въпреки неудобството си, момчето не можа да не попита:

— Ще се видим ли утре?

Аря наклони глава.

— Мисля, че утре съм заета.

После вратите се затвориха, скривайки я от погледите им.

Сапфира приклепна ниско на пътеката и побутна Ерагон по рамото.

— *Стига си мечтал. Качвай се на гърба ми.* — Той стъпи върху левия ѝ преден крак и зае обичайното си място, а после стисна един от шиповете на врата ѝ, когато тя се издигна в целия си ръст. След няколко стъпки чу гласа ѝ в главата си: — *Уж критикуваш държанието ми с Глаедр, а после какво правиш? Какво си мислеше?*

— *Знаеш какво изпитвам към нея* — измърмори той.

— *Ха! Ако ти си моя съвест, а аз твоя, значи е мой дълг да ти казвам, когато се държиш като влюбено глупаче. Не мислиш логично, както ти каза Оромис. Какво очакваш всъщност да се случи между теб и Аря? Та тя е принцеса!*

— *А аз съм Ездач.*

— *Тя е елф. Ти си човек!*

— *Аз заприличвам на елф все повече и повече с всеки изминал ден.*

— *Ерагон, тя е на над сто години!*

— *Аз ще живея също толкова дълго, колкото нея или който и да било друг елф.*

— *Да, но не си елф и точно това е проблемът. Не можеш да превъзмogneш такава необятна разлика. Тя е голяма жена с цял век опит зад гърба си, а ти...*

— *Какво? Какво съм аз?* — изръмжа той. — *Дете? Това ли искаш да кажеш?*

— *Не, не си дете. Не и след всичко, което си видял и направил, откак се събрахме. Но ти си млад дори според представите на собствената си мимолетна раса, а какво остава за представите на джуджетата, драконите и елфите.*

— *Ти също.*

Това я накара да замълчи за кратко. После каза:

— Просто се опитвам да те защита, Ерагон. Това е всичко. Искам да бъдеш щастлив, а се боя, че ако продължаваш да хлътваш по Аря, това няма да стане.

Точно щяха да си лягат, когато вратата във вестибюла се отвори с трясък, двамата дочуха дрънчене на ризница, докато някой се качваше в стаята. Стиснал Зар'рок в ръка, Ерагон се изправи, готов да изненада натрапника.

Видя Орик и свали меч. Джуджето отпи сериозна глътка от бутилката, която стискаше в лявата си ръка, и примижа към Ерагон.

— Тухли и кости, къде си? А, ето те там. Чудех се къде може да си. Не можех да те намеря, така че реших, гледай каква прекрасна нощ, може пък да отида да те намеря... и ето те тук! За какво ще си говорим аз и ти сега, когато сме заедно в това великолепно птиче гнездо?

Ерагон пое свободната ръка на джуджето и го изправи на крака, изненадан както винаги от тежестта му. Приятелят му започна да залита, сякаш ще се строполи на пода всеки миг.

— Хайде, влез — каза накрая Ерагон на собствения си език. Отиде и затвори вратата на пода. — Тук ще замръзнеш.

Джуджето примигна бавно.

— Не съм те мяткал напоследък, откак съм в това листато изгнание, не, не съм. Изоставил си ме на компанията на елфите... а тя е мизерна, скучна компания, наиштина е такава.

Ерагон усети лека вина, но я прикри с неловка усмивка. Той *наистина* бе забравил за джуджето.

— Съжалявам, че не съм те посещавал, Орик, но обучението поглъща всичкото ми време. Ето, дай ми наметалото си. — Той помогна на приятеля си да свали кафявата си пелерина и запита: — Какво пиеш?

— Фаелнирв — обяви Орик. — Невероятно чудешна и гъделичкаща отвара. Най-доброто и велико от хитрите измишльотини на елфите — дава ти дара на крашнорешиято! От устата ти се носят думи като пасажии от риби, като ята штремителни колибрита, като реки от гърчещи се змии.

Той спря, очевидно впечатлен от уникалното великолепие на сравненията си. Когато Ерагон го побутна към спалнята, Орик размаха към Сапфира бутилката и се провикна:

— Поздравления, о, Стоманенозъба! Нека люспите ти сияят ярки като възлицата на ковачницата на Морготал.

— *Здравей, Орик* — отвърна Сапфира, полагайки глава на ръба на ложето си. — *Какво те докара до това състояние? Не приличаш на себе си.*

Ерагон повтори въпроса ѝ.

— Какво ме е докарало до това състояние? — отвърна Орик. После се свлече в стола, подаден от Ерагон, и размаха крака на няколко сантиметра от пода, клатейки глава. — Червена шапка, зелена шапка. Елфи тук и елфи там. Давя се в елфическия им език и трижди проклетата им учтивост. Безкръвни са те. Необщителни са. Да, сър, не, шър, три чувала *сър*, но не мога да изкарам от уштите им и пращинка повече. — Той погледна Ерагон с тъга. — Какво да правя, докато ти се учиш? Трябва ли да седя и да си въртя палците, докато се превърна в камък и се присъединя към духовете на предшествениците си? Кажете ми, о, проницателни Ездачо.

— *Нямаш ли умения или хобита, с които да се забавляваш?* — попита Сапфира.

— Аха — отвърна Орик. — Достатъчно добър ковач съм според всеки, който би поискал да прецени. Но защо да правя ярки брони и оръжия за онези, които не ги ценят? Тук е безшмишлено. Също толкова, колкото и трикрак Фелдуност.

Ерагон протегна ръка към бутилката.

— Може ли?

Погледът на джуджето пробяга няколко пъти между него и питието, а после направи примирена гримаса и му го даде. Уж студен като лед, фаелнирвът ужили гърлото на Ерагон. Той примижа, а очите му се насълзиха. След като рискува с втора глътка, предаде бутилката обратно на Орик, който изглеждаше силно разочарован от малкото количество, останало вътре.

— И каква пакост успяхте да направите с Оромис из ония пасторални гори? — запита Орик.

Ерагон му описа тренировките си, погрешната си благословия във Фардън Дур, дървото Меноа, гърба си и всичко друго, изпълнило последните няколко дни. Джуджето редуваше кикот и болезнени стонове. Накрая младежът завърши с най-скъпата си в момента тема:

Аря. Добил смелост от питието, той призна чувствата си към нея и описа как е отхвърлила опита му да я ухажва.

Орик размаха пръст и каза:

— Скалата под теб е пропукана, Ерагон. Не изкушавай съдбата.

Аря... — той се спря, а после изръмжа и отпи още фаелнирв. — А, твърде е късно за това. Кой щъм аз да казвам кое е мъдрост и кое не е?

Сапфира бе затворила очи преди малко и сега, без да ги отваря, запита:

— *Ти женен ли си, Орик?*

Въпросът изненада Ерагон. Той никога не се бе замислял за личния живот на приятеля си.

— Ета — каза Орик. — Макар че съм обещан на красивата Хведра, дъщерята на Торгерд, Едноокия и Химинглада. Трябваше да се женим тази пролет, но ургалите ни нападнаха, а Хротгар ме прати на туй прокълнато пътешествие.

— Тя Дургримст Ингетум ли е? — запита Ерагон.

— Ештештвено! — изрева Орик, удрайки с юмрук облегалката на стола. — Нима мислиш, че ще се ожения извън клана си? Тя е дъщерята на леля ми Вардрун, далечна братовчедка на Хротгар. Има бели, кръгли прасци — гладки като сатен, бузи — червени като ябълки... най-красивата джуджешка девица, съществувала някога.

— *Без съмнение* — вметна Сапфира.

— Сигурен съм, че няма да мине много време и ще я видиш отново — каза Ерагон.

— Хм — Орик отново примижа към него. — Вярваш ли в гигантите? Високи гиганти, силни гиганти, дебели и брадати гиганти с пръсти като лопати?

— Никога не съм ги чувал, нито срещал — отвърна младежът. — Само в историите. Ако съществуват, то не е в Алагезия.

— О, съществуват, съществуват! — възкликна Орик, размахвайки бутилката над главата си. — Каж ми, о, Ездачо, ако един страховит гигант те срещне на пътеката в градината, как би те нарекъл, ако не вечеря?

— Ерагон, предполагам.

— Не, не. Ще те нарече джудже, защото това ще си ти за него — Орик се изсмя силно и сръчка момчето в ребрата с твърдия си лакът. — Виждаш ли сега? Хората и елфите са гигантите. Земята е пълна с тях

тук, там и навсякъде, те се тътрят с големите си крака и ни потапят в безкрайни сенки.

Той продължи да се смее, клатейки се напред-назад в стола си, докато не го обърна и не падна на пода със силно тупване. Ерагон му помогна да се изправи и каза:

— Мисля, че е по-добре да останеш тук през нощта. Не си в състояние да слизаш по тия стълби в тъмното.

Орик прие поканата с весела незаинтересованост. Позволи на момчето да свали ризницата му и да го настани от едната страна на леглото. След това Ерагон въздъхна, изгаси светлините и легна от своята страна.

Заспа, заслушан в мърморенето на джуджето:

— Хведра... Хведра... Хведра...

[1] Картина, създадена чрез магия. — Б.ред. ↑

ПРИРОДАТА НА ЗЛОТО

Ярката утрин пристигна твърде бързо. Все още замаян, Ерагон скочи от леглото, стреснат от бръмченето на устройството за събуждане, и сграбчи ловджийския си нож, очаквайки атака. Чак след това осъзна откъде идва шумът. Тялото му се сви болезнено от насилието през последните два дни.

Младежът премигна няколко пъти, за да прогони сълзите, и изключи будилника. Орик го нямаше. Джуджето сигурно се беше измъкнало в ранните часове на утрото. Ерагон изстена и закуцука към банята като старец, страдащ от ревматизъм.

Двамата със Сапфира чакаха около десет минути при основата на дървото, преди да се появи мълчалив чернокос елф. Новодошлият се поклони, докосна устните си с два пръста и изпревари Ерагон, казвайки:

— Нека добрият късмет царува над живота ти.

Момчето повтори жеста и отвърна:

— И нека звездите бдят над теб. Оромис ли те изпрати?

Елфът пропусна въпроса и се обърна към Сапфира:

— Добра среща, драконе. Аз съм Ванир от дома Халдтин.

Ерагон се намръщи.

— *Добра среща, Ванир.*

Чак тогава елфът отново насочи вниманието си към момчето:

— Ще ти покажа къде можеш да тренираш с меча си.

И тръгна бързо, без да ги изчака да се окопитят.

Площта, отделена за тренировки, бе изпълнена с елфи от двата пола, биещи се по двойки и на по-големи групи. Невероятните им физически дарби им позволяваха да осъществяват мълниеносни удари с такава скорост, че звучаха като градушка, удряща се върху желязна камбана. Някои от тях изпълняваха Римгар под дърветата, обграждащи терена, демонстрирайки повече грация и гъвкавост, отколкото Ерагон можеше да си представи.

След като всички присъстващи спряха упражненията си, за да се поклонят на Сапфира, Ванир извади тънкото си острие.

— Притъпи меча си, Среброръки, и можем да започваме.

Ерагон огледа с тревога нечовешкото майсторство на другите елфи.

— *Защо трябва да правя това?* — запита той. — *Само ще се унижа.*

— *Ще се справиш* — каза Сапфира, но той усети тревогата ѝ.

— *Да, бе!*

Докато приготвяше Зар'рок, ръцете му трепереха. Вместо да се хвърли в битката, той се дуелираше с Ванир от разстояние — избягваше, отстъпваше и правеше всичко възможно да избегне движения, които биха му докарали нов пристъп. Въпреки пируетите му Ванир го удари четири пъти — веднъж в ребрата, веднъж по пищяла и по двете рамена. После неутралното изражение на елфа се смени с открито презрение. Той затанцува напред и промуши острието си по дължината на Зар'рок, отхвърляйки същевременно меча в кръг и извивайки китката на Ерагон. Младежът предпочете да остави оръжието да отлети, вместо да се противи на превъзхождащата го сила на елфа.

Ванир свали меча си до врата на Ерагон и каза:

— Мъртъв.

Момчето отблъсна острието и отиде да си вземе Зар'рок.

— Мъртъв — повтори Ванир. — Как си мислиш, че ще победиш Галбаторикс в това състояние? Очаквах повече дори от един слаб човек.

— Тогава защо *ти* не отидеш да се биеш с Галбаторикс, вместо да се криеш в Ду Велденварден?

Елфът се вкочани от ярост.

— Защото — отвърна той хладно и надуто, — аз не съм Ездач. Ако бях, нямаше да съм такъв страхливец.

Никой не помръдваше и никой не продумваше по целия терен.

Обърнал гръб на Ванир, Ерагон се облегна на Зар'рок и изви глава към небето, сумтейки под нос. „Той не знае нищо. Това е просто още едно изпитание за преодоляване“.

— Страхливец, казвам аз. Кръвта ти е също толкова слаба, колкото на останалите от расата ти. Сапфира трябва да е била объркана

от магиите на Галбаторикс, да избере грешния Ездач.

Останалите елфи ахнаха при думите на Ванир и замърмориха помежду си в открито недоволство пред грубото му нарушаване на етикета.

Ерагон скръцна със зъби. Можеше да понесе обиди към себе си, но не и към Сапфира. Тя вече тръгваше, когато натрупаната му безпомощност, страх и болка избликнаха в него и той се извъртя рязко. Върхът на Зар'рок изсвистя във въздуха.

Ударът щеше да убие Ванир намясто, ако не го бе блокирал в последната секунда. Елфът изглеждаше изненадан от яростта на атаката. Вече нищо не можеше да спре Ерагон. Избута съперника си в средата на терена. Мушкаше и замахваше като полудял — беше решен да нарани Ванир и успя. Удари го по бедрото достатъчно силно, за да му пусне кръв, дори и с притъпления ръб на Зар'рок.

И точно в този миг гърбът му избухна. Нечовешката болка порази и петте му сетива: като оглушителен смазващ водопад от звук, металически вкус в устата му, ужасна, щипеща и насълзяваща очите воня в носа му, пулсиращи цветове и най-вече усещането, че Дурза току-що е отворил раната в гърба му.

Можеше да види Ванир, застанал над него с насмешлива усмивка на лице. Момчето изведнъж си помисли, че елфът е ужасно млад.

Когато пристъпът отмина, Ерагон избърса кръвта от устата си с ръка и я показа на Ванир, питайки:

— Достатъчно ли е?

Елфът не отговори, а вместо това прибра меча си и тръгна към изхода.

— Къде отиваш? — извика младежът. — Двамата имаме недовършена работа.

— Ти не си в състояние да се дуелираш — подигра му се елфът.

— Пробвай ме.

Ерагон можеше и да е по-слаб, но нямаше да им достави удоволствието да се предаде. Щеше да си спечели уважението им, ако не с друго, то със сляпа упоритост.

Затова още веднъж настоя да запълнят уговорения един час и когато Ванир отново се обърна презрително, Сапфира отиде до него,

докосна го по гърдите с нокът и просъска:

— *Мъртъв!*

Наблюдателите отстъпиха.

Когато полетяха, тя промърмори:

— *Оромис се оказа прав.*

— *За какво?*

— *Че даваш повече от себе си, когато имаш сериозен опонент.*

Стигнаха до колибата на Оромис и денят се върна в обичайното си русло: Сапфира отлетя с Глаедр, а Ерагон остана с елфа.

Момчето бе ужасено, когато откри, че Оромис очаква от него да направи и Римгар в добавка към по-ранните си упражнения. Нужна му бе цялата налична смелост, за да се подчини. Опасенията му обаче се оказаха безпочвени, защото Танцът на змията и жерава бе твърде нежен, за да го нарани, а медитацията на поляна му даде възможност за пръв път от миналия ден насам да подреди мислите си и да обмисли въпроса на Оромис.

Докато го правеше, видя как червените мравки нападат по-малка мравешка колония, надвиват обитателите и заграбват храната им. След битката бяха оцелели само няколко от мравките противници — сами в обширната и враждебна територия на поляната.

„Като драконите в Алагезия“ — помисли си Ерагон. Връзката му с мравките се стопи, докато мислеше за неблагоприятната съдба на драконите. Малко по малко отговорът се избистри — отговор, с който можеше да живее и в който да вярва.

Той приключи медитацията и се върна в колибата. Този път Оромис изглеждаше доволен от постигнатото от Ерагон.

Докато елфът сервираше обяд, момчето каза:

— Знам защо борбата с Галбаторикс е оправдана, дори и при положение че хиляди хора може да умрат.

— Нима? — Оромис седна на масата. — Каж ми тогава.

— Защото той е причинил повече страдание на света за изминалите сто години, отколкото ние бихме могли за цяло поколение. И нямаме право да го изчакаме да умре от естествена смърт. Би могъл да управлява векове или хилядолетия, преследвайки и измъчвайки всички. Трябва да го спрем. Ако стане достатъчно силен, може да

нападне джуджетата, а и вас тук в Ду Велденварден. Ще избие или пороби двете раси. И... — Ерагон потърка длан в ръба на масата. — ... и заради драконите... защото да откраднем двете яйца от Галбаторикс е единственият начин да спасим драконите и да възродим тяхната раса.

Пронизителният писък на чайника на Оромис разцепи тишината, достигайки такава височина, че ушите на Ерагон забучаха. Елфът стана и го откачи от куката над огъня, а после наля вода за боровинковия чай. Бръчките около очите му се смекчиха.

— Сега разбираш — каза той.

— Разбирам, но не ми доставя удоволствие.

— И не би трябвало. Но сега сме сигурни, че няма да се отклониш от пътя, когато се сблъскаш с несправедливостите и зверствата, които Варден неминуемо ще извършат. Не бихме могли да си позволим да бъдеш погълнат от съмнения, когато силата и вниманието ти са ни най-нужни. — Оромис кръстоса пръсти и се загледа в тъмното огледало на чая, обмисляйки онова, което виждаше в мрачното отражение. — Вярваш ли, че Галбаторикс е зъл, Ерагон?

— Разбира се!

— Вярваш ли, че той се смята за зъл?

— Съмнявам се.

Елфът почука върховете на пръстите си един в друг.

— Значи сигурно смяташ, че и Дурза е бил зъл?

Разпокъсаните спомени, които момчето бе видяло от ума на Дурза, докато се биеха в Тронхайм, се върнаха при него. Спомените за това как младата Сянка, тогава зовяща се Карсаиб, е била поробена от духовете, призвани да отмъстят смъртта на учителя му Хаег.

— Самият той не беше зъл, но духовете, които го контролираха, бяха.

— Ами ургалите? — запита Оромис и отпи от чая. — Те зли ли са?

Ерагон стисна лъжицата си и кокалчетата му побеляха.

— Когато си мисля за смъртта, виждам лицето на ургал. Те са лоши от зверове. Нещата, които са сторили...

Той поклати глава, неспособен да продължи.

— Ерагон, а какво мнение би си формирал за хората, ако ги познаваше само по действията на воините ви на бойното поле?

— Това не е... — той си пое дълбоко дъх. — Различно е. Ургалите заслужават да бъдат изтребени до последния.

— Дори жените и децата им? Онези, които не са те наранили и вероятно никога няма да го сторят? Невинните? Ти би ги избил и би обрекъл цялата им раса на забвение?

— Те никога не биха ни пожалили, ако имат шанса.

— Ерагон! — възкликна Оромис ядно. — Не искам да чувам повече, че щом някой друг е сторил или би сторил нещо, ти можеш също да си го позволиш. Това е противно и показва немощен ум. Ясен ли съм?

— Да, учителю.

Елфът надигна чашата към устните си и отпи, а ярките му очи не напускаха лицето на Ерагон.

— Какво всъщност знаеш за ургалите?

— Зная силните и слабите им страни, знам как да ги убивам. Това е всичко, което ми трябва да знам за тях.

— Но защо мразят човеците и се бият с тях? Каква е историята им, легендите им? По какъв начин живеят?

— Има ли значение?

Оромис въздъхна.

— Просто помни, че в даден момент враговете ти могат да станат твои съюзници — каза меко елфът. — Такъв е животът.

Ерагон потисна желанието да се възпротиви. Той разбърка чая в чашата си, превръщайки течността в тъмен разпенен водовъртеж.

— Затова ли Галбаторикс използва ургалите?

— Това не е примерът, който бих избрал, но да.

— Струва ми се странно, че се е сприятелил с тях. В крайна сметка именно те са убили дракона му. Виж какво стори на нас, Ездачите, а ние дори не сме виновни за загубата му.

— О — отвърна Оромис. — Галбаторикс може и да е луд, но все още е хитър като лисица. Предполагам, че е планирал да използва ургалите да унищожат Варден, джуджетата и други раси, ако беше победил във Фардън Дур. Така щеше да премахне много врагове с един удар, защото ургалите щяха да са отслабнали и нямаше да му е трудно да се отърве от тях.

Обучението в древния език погълна следобеда, а после отново започнаха да се занимават с магия. Повечето от лекциите на Оромис засягаха правилния начин, по който се контролират различните форми на енергия, като светлина, топлина, дори гравитация. Обясни на Ерагон, че тези сили изсмукват много повече от заклинателя от всяка друга магия, така че е по-безопасно да се потърсят сред природата и да се оформят със заклинание, отколкото да се правят от нищото.

После елфът смени темата и запита:

— Как би убил с магия?

— Правил съм го много пъти — отвърна Ерагон. — Ловувал съм с камъче — движа го и го насочвам с магия. Също така използвах *йерда*, за да чупя ургалски крака и вратове. Веднъж спрях сърцето на човек с *триста*.

— Има и по-ефективни методи — сподели Оромис. — Какво е нужно, за да убиеш? Меч в гърдите? Счупен врат? Загуба на кръв? Не, достатъчно е една артерия в мозъка да бъде прекъсната или определен нерв. С правилната магия можеш да изстребиш цяла армия.

— Трябваше да се сетя за това във Фардън Дур — простена Ерагон. „А и когато Кул ни преследваха в пустинята Хадарак“. — Но отново трябва да попитам — защо Бром не ме научи на това тогава?

— Защото не е очаквал да се изправяш срещу армия в близките месеци или дори години. Това не е умение, което се дава на непроверени Ездачи.

— Но ако е толкова лесно да се убиват хора, какъв е смисълът за нас или Галбаторикс да събираме армия?

— Накратко — *тактика*. Магьосниците са уязвими на физически атаки, когато са вкопчени в мисловна схватка. Затова са нужни воители, които да ги защитават. А воините трябва да бъдат пазени поне донякъде от магически атаки, иначе ще ги изстребят за минути. Тези ограничения означават, че когато две армии се сблъскат помежду си, магьосниците им се пръсват сред войниците. Заклинателите и от двете страни отварят умове, за да почувстват кой около тях използва или планира да използва магия. Тъй като враговете им може и да са отвъд досега на съзнанието им, те също така издигат защити около себе си и воините си, за да спрат широкообхватни атаки, като например твоето камъче, летящо от мила разстояние.

— Но със сигурност сам човек не може да победи цяла армия — възрази Ерагон.

— Не сам, но с достатъчно магьосници можеш да имаш пълна защита. Най-голямата опасност в такъв конфликт е, че някой умен заклинател би могъл да измисли магия, която да прескочи защитите ти, без да ги докосне. Това само по себе си би могло да реши изхода от битката. — Оромис го погледна, а после продължи: — Също така трябва да имаш предвид, че способността за използване на магия е извънредно рядка. Елфите не са изключение, макар и да имаме повече магьосници от другите, в резултат на клетвите, с които сме се обвързали преди векове. Повечето от онези, способни да я контролират, имат малък или никакъв талант. За тях е усилие дори лечението на драскотина.

Ерагон кимна. И той бе виждал заклинатели от този тип при Варден.

— Но енергията за извършване на дадена задача си остава същата.

— Енергията, да, но за по-слабите магьосници е по-трудно да почувстват потока на магията и да се потопят в него. Малцина са достатъчно силни, за да бъдат заплаха за цяла армия. А онези, които са, обикновено прекарват битката в избягване, преследване и борба с противници от същия ранг, което си е чист късмет за обикновените воители, които иначе бързо ще бъдат избити.

— Варден нямат много магьосници — каза Ерагон притеснено.

— Това е една от причините ти да си толкова важен.

Изминаха няколко минути, докато младежът мислеше над казаното от Оромис.

— Тези защити изсмукват ли силата ти, докато са активирани?

— Да.

— Значи с достатъчно време можеш да добиеш безброй пластове защити. Можеш да станеш... — той се пребори с древния език, търсейки нужните му думи — ... недосегаем... непробиваем... непробиваем за всяка атака — магическа или физическа.

— Защитите разчитат на силата на тялото — каза Оромис. — Ако прехвърлиш лимита на тази сила, умираш. Независимо колко защита си издигнал около себе си, можеш да блокираш атаки само докато тялото ти е в състояние да осигурява нужната енергия.

— А силата на Галбаторикс расте с всяка година... Как е възможно това?

Въпросът бе риторичен, но когато елфът се умълча, насочил бадемовите си очи към три лястовици, кръжащи над тях, Ерагон си даде сметка, че Оромис обмисля как да му отговори. Птиците се преследваха в продължение на няколко минути. Когато изчезнаха от поглед, учителят му каза:

— Сега не е добре да водим този разговор.

— Значи знаеш? — възкликна удивено Ерагон.

— Да, знам. Но тази информация трябва да изчака по-късен етап от обучението ти. Не си готов за нея.

Оромис го изгледа така, сякаш очакваше да нададе протест.

Младежът се поклони.

— Както искаш, учителю.

Никога не би могъл да изкопчи информацията от елфа, ако той не искаше да му я даде, така че нямаше смисъл да опитва. Все пак се чудеше какво би могло да бъде толкова опасно, та Оромис да не смее да му го каже, и защо елфите го държат в тайна от Варден. Мина му през ум и нещо друго. Той каза:

— Ако битките протичат по начина, който ми описа, защо Аджихад ме остави да се бия без защита във Фардън Дур? Аз дори не знаех, че е нужно да държа ума си отворен за врагове. А и защо Аря не избяга повечето или дори всички ургали? Там нямаше други магьосници, освен Дурза, които да ѝ се противопоставят, а той нямаше как да защити войските си, докато беше под земята.

— Нима Аджихад, Аря или някой от Ду Врангр Гата не постави защита около теб? — възкликна Оромис.

— Не, учителю.

— И ти се би по този начин?

— Да, учителю.

Погледът на елфа се разфокусира, той се отдръпна в себе си и застина неподвижен на сред поляната. После изведнъж заговори:

— Свързах се с Аря и тя казва, че Близнаците на Варден са били инструктирани да проучат способностите ти. Те казали на Аджихад, че си наясно с магията, включително и защитите. Нито той, нито Аря са се усъмнили в преценката им по въпроса.

— Тези лицемерни, плешиви, бълхясали, предателски кучета! — прокле ги Ерагон. — Опитали са се да ме убият!

След това той премина на своя език, за да може да ги насоли още по-красноречиво.

— Не цапай въздуха — скастри го кротко Оромис. — Подобен език не ти отива... Във всеки случай подозирам, че Близнаците са те пуснали в битката незащитен *не* за да умреш, а за да бъдеш заловен от Дурза.

— Какво?

— Ако може да се вярва на думите ти, Аджихад е подозирал, че във Варден има предател. Близнаците са знаели всичко за самоличността на сподвижниците на организацията. Освен това те са те примамили в сърцето на Тронхайм, разделяйки те от Сапфира, където си бил в ръцете на Дурза. Логичният извод е, че са били предатели.

— Но ако *са* били предатели, вече няма значение, защото са мъртви — каза Ерагон.

Оромис сведе глава.

— При все това Аря твърди, че ургалите са имали магьосници във Фардън Дур и че тя е преборила мнозина от тях. Никой ли не те нападна?

— Не, учителю.

— Още едно доказателство, че двамата със Сапфира сте били доведени до Дурза, за да ви залови и отведе при Галбаторикс живи. Добър капан.

През следващия час Оромис научи Ерагон на дузина методи за убийство, които не изискваха повече усилие от вдигането на писалка. Когато приключи с наизустяването им, младежът изведнъж си помисли за нещо и се усмихна.

— Следващия път, когато срещна Ра'зак, те няма да имат шанс срещу ми.

— Все пак трябва да си внимателен с тях — предупреди го Оромис.

— Защо? Три думи и ще са мъртви.

— С какво се хранят орлите рибари?

Ерагон премигна.

— С риба, естествено.

— А ако една риба е по-бърза и по-интелигентна от останалите, ще успее ли да избегне ловуващ орел рибар?

— Съмнявам се — отвърна момчето. — Поне не за дълго.

— Също както орлите рибари са най-добрите възможни ловци на риба, а вълците са най-добрите ловци на сърни и други едри тревопасни, така и всяко животно е създадено, за да изпълнява най-добре дадена функция. Така е и с Ра'зак — те са най-добрите ловци на хора. Те са чудовищата в тъмното, зловещите кошмари, чума за расата ви.

Космите по гърба на Ерагон потрепериха от ужас.

— Що за твари са те?

— Нито елф, нито човек, нито джудже или дракон. Не са космати, пернати или плуващи зверове, нито влечуги или насекоми — всъщност не спадат към нито един вид животни.

Ерагон се насили да се засмее.

— А какво са тогава — растения?

— Не, и това не са. Те се възпроизвеждат, снасяйки яйца, като драконите. Излюпените какавиди наподобяват човешката форма. Имитацията е гротескна, но е достатъчно убедителна, за да позволи на Ра'зак да приближат жертвите си, без излишно вдигане на шум. Навсякъде, където хората са слаби, те са силни. Виждат дори в забулена от облаци нощ, проследяват миризмите като хрътки, скачат по-високо и се движат по-бързо. Ярката светлина обаче им причинява болка и изпитват ужас от дълбока вода, защото не могат да плуват. Най-голямото им оръжие е лошият им дъх, който замъглява човешкия ум и напълно обездвижва някои, макар и да е по-слаб срещу джуджетата и напълно безполезен срещу елфи.

Ерагон потрепери, спомняйки си първия път, когато видя Ра'зак в Карвахол и как не можеше да помръдне, щом те го забелязаха.

— Беше като сън, в който исках да избягам, а не можех да помръдна, колкото и да се опитвах.

— Не по-лошо описание от всяко друго — отвърна Оромис. — Въпреки че Ра'зак не могат да използват магия, те не са за подценяване. Ако знаят, че ги преследваш, няма да се разкрият, а ще се спотаяват в сенките, където са силни, и ще ти устроят засада, както са сторили в Драс-Леона. Дори опитът на Бром не можа да го защити от тях. Никога не ставай твърде самоуверен, Ерагон. Никога не ставай

арогантен, защото тогава ще започнеш да допускаш грешки и враговете ти ще използват слабостта ти.

— Да, учителю.

Елфът изглежда младежа твърдо.

— Ра'зак остават ларви за около двадесет години и през това време съзряват. При първото пълнолуние от двадесетата им година те стават възрастни и разперват криле, готови да ловуват.

— Значи онези твари, на които летят, те всъщност са...

— ... да, техните родители.

КАРТИНА НА СЪВЪРШЕНСТВОТО

„Най-накрая разбирам природата на враговете си“ — помисли Ерагон. Още откакто за пръв път се появиха в Карвахол, той се боеше от Ра'зак не само заради зловещите им дела, но и защото знаеше толкова малко за тях. В незнанието си бе надарил убийците на чичо си с повече сили, отколкото те всъщност имаха, и ги възприемаше почти като свръхестествено зло. *Наистина кошмари*. Но сега обяснението на Оромис разпръсна аурата на мистичност около Ра'зак и те вече не изглеждаха толкова страховити. Фактът, че са уязвими на светлина и вода, подсили решителността на Ерагон, че при следващата им среща той ще унищожи чудовищата, отговорни за смъртта на Гароу и Бром.

— А техните родители също ли се наричат Ра'зак? — попита той.

Оромис поклати глава.

— Ние ги кръстихме Летрблака. И докато техните деца са със слаб ум, макар и невероятно хитри и коварни, Летрблака притежават интелигентността на дракон. Зъл, свиреп и жесток дракон.

— Откъде идват?

— От неизвестните земи, от които са дошли и твоите прадеди. Може би именно техните зверства са принудили крал Паланкар да емигрира тук. Когато ние, Ездачите, разкрихме гнусното присъствие на Ра'зак в Алагезия, направихме всичко по силите си да ги избием, както бихме сторили с напаст по растенията. За съжаление успяхме само донякъде. Два Летрблака избягаха и именно те заедно с ларвите си са отговорни за мъката ти. След като Галбаторикс уби Враел, той ги потърси и направи сделка — техните услуги в замяна на защита и гаранция, че ще получават от любимата си храна. Затова им позволява да живеят до Драс-Леона — един от най-големите градове на Империята.

Челюстта на Ерагон се стегна.

— Имат да отговарят за много неща. — „И ще го сторят, ако остане до мен“.

— Така е — съгласи се Оромис.

После влезе обратно в колибата и потъна в сенките на вратата. След малко се върна, носейки в ръце половин дузина глинени плочици, около половин стъпка широки и високи една. Той подаде едната на Ерагон.

— Нека изоставим тези неприятни теми за известно време. Реших, че може да ти е интересно да научиш как се прави фаирт. Това е чудесно средство за фокусиране на мислите. Плочата е напоена с достатъчно мастило, за да постигнеш всяка комбинация от цветове. Просто трябва да се концентрираш над образа на това, което искаш да се получи, и да кажеш: „Нека онова, което виждам с ума си, се отпечата върху тази плоча“. — Ерагон огледа гладката повърхност, а Оромис посочи към поляната. — Огледай се наоколо и открий нещо, което си струва да се запази.

Първото, което Ерагон забеляза, бе прекалено очевидно: жълтата лилия до краката му, покритата със зеленина колиба на Оромис, бялото поточе и самия пейзаж. Нищо от тях не беше уникално. Нищо нямаше да даде на наблюдаващия някаква по-специална информация за смисъла на фаирта или мислите на този, който го е създал. „Нещата, които се променят и изчезват, те трябва да бъдат запазвани“ — помисли си той. Очите му се спряха на бледите зелени пролетни листа на върховете на клоните на едно дърво, а после на дълбоката тясна рана по дължината на дънера, където бурята бе строшила клон, откъсвайки ивица кора. По прореза се виждаха прозрачни сфери от втвърден дървесен сок, които улавяха и отразяваха светлината.

Ерагон се настани пред дънера, така че кръглите капки от съсирената кръв на дървото да изпъкват на фона на клон, покрит с нови иглички. После запечата сцената в ума си, колкото можеше по-добре, и промълви заклинанието.

Повърхността на сивата плочка запламтя, докато по нея разцъфваха различни цветове, които се смесваха и преливаха един в друг, за да пресъздадат правилните краски на картината. Когато боите най-накрая спряха да се движат, Ерагон погледна странното копие на онова, което бе искал да пресъздаде. Игличките се виждаха в ясни детайли, но всичко останало бе разфокусирано и воднисто, сякаш видяно през полуотворени очи. Нямаше нищо общо с пълната яснота на фаирта на Оромис на Илиреа.

Учителят му го повика и той му подаде плочката. Елфът я огледа за около минута, а после каза:

— Имаш странен начин на мислене, Ерагон-финиарел. Повечето хора трудно постигат нужната концентрация да създадат нещо разпознаваемо. Ти успяваш, но този фокус е тесен. Тук имаш същия проблем, който те съпътства и в медитациите ти. Трябва да се отпуснеш и да разшириш визията си, за да абсорбираш всичко около себе си, без да преценяваш кое е важно и кое не.

Оромис остави картината настрани и взе втора празна плоча от тревата.

— Опитай отново с това, което аз...

— Хейл, Ездачо!

Изненадан, Ерагон се обърна и видя Орик и Аря, които се появиха рамо до рамо откъм гората. Джуджето вдигна ръка за поздрав. Брадата му бе прясно подрязана и сплетена на плитки, а косата му — придърпана назад в стегната опашка. Носеше нова туника, дарена му от елфите, в кафяво и червено и с бродерия от златна нишка. Видът му не издаваше с нищо състоянието му миналата нощ.

Ерагон, Оромис и Аря си размениха традиционния поздрав, а после, изоставяйки древния език, учителят запита:

— На какво дължим удоволствието от това посещение? И двамата сте винаги добре дошли в моята колиба, но както виждате работя с Ерагон, а това е от жизнена важност.

— Извинявам се, че те безпокоя, Оромис-елфа — започна Аря, — но...

— Вината е моя — каза Орик. Той погледна Ерагон, а после продължи: — Бях изпратен от Хротгар, за да съм сигурен, че момчето ще получи нужните инструкции. Не се и съмнявам, че това е така, но съм задължен да видя тренировките му със собствените си очи, за да мога да дам пълен доклад на краля си, когато се върна в Тронхайм.

— Онова, на което уча Ерагон, не може да бъде споделяно с никой — отвърна Оромис. — Тайните на Ездачите са предназначени единствено за Ездачи.

— И аз разбирам това. Ние обаче живеем в несигурни времена. Камъкът, който преди бе солиден, сега е нестабилен. Трябва да се адаптираме, за да оцелеем. Толкова много зависи от Ерагон, че ние,

джуджетата, имаме право да сме сигурни, че обучението му протича според обещанията. Нима смяташ, че желанието ни е неправомерно?

— Добре казано, скъпо джудже — отвърна Оромис. Той склочи пръсти, загадъчен както винаги. — Мога ли тогава да предположа, че това за теб е нещо като задължение?

— Задължение и въпрос на чест.

— И нито едно от двете не би ти позволило да отстъпиш в това си искане?

— Боя се, че не, Оромис-елфа — каза Орик.

— Добре. Можеш да присъстваш на остатъка от този урок. Това ще те задоволи ли?

Джуджетото се намръщи.

— В края на урока ли сте?

— Едва започваме.

— Тогава, да, ще ме задоволи. Поне засега.

Докато двамата разговаряха, Ерагон се опита да привлече погледа на Аря, но тя бе концентрирала вниманието си върху Оромис.

— ... Ерагон!

Той подскочи, примигвайки, стреснат от съзерцанието си.

— Да, учителю?

— Не се отнасяй, Ерагон. Искам да направиш нов фаирт. Дръж ума си отворен, както съм ти казвал и преди.

— Да, учителю.

Ерагон взе новата плоча. Ръцете му бяха станали леко влажни от мисълта, че Орик и Аря ще оценяват изпълнението му. Искаше да се справи добре, за да докаже, че Оромис е способен учител. Но въпреки това не можеше да се концентрира върху боровите иглички и смолата. Аря го привличаше като магнит, изсмукваше вниманието му към себе си, при всеки опит да мисли за нещо друго.

Накрая осъзна, че е безсмислено да се противопоставя на привличането. Той оформи нейния образ в главата си. Отне му само секунда, защото вече познаваше чертите ѝ по-добре от своите собствени. После произнесе магията на древния език и изля цялото си възхищение, любов и страх в лудешкия поток на магията.

Резултатът го остави без думи.

Фаиртът показваше главата и раменете на Аря на тъмен неразпознаваем фон. Отдясно я обливаше светлина от огън и тя

гледаше зрителя с разбиращи очи. Изглеждаше мистериозна и екзотична, просто най-красивата жена, която бе виждал някога. Образът бе непълноценен и несъвършен, но пак носеше толкова страст, че сърцето на Ерагон прескочи няколко удара. „Наистина ли я виждам такава?“ Която и да беше тази жена, тя излъчваше такава мъдрост и могъщество, бе толкова хипнотична, че можеше да погълне душата на всеки по-слаб мъж.

Някъде от много далеч чу шепота на Сапфира:

— *Внимавай...*

— Какво постигна, Ерагон? — попита го Оромис.

— Аз... не знам.

Когато учителят протегна ръка, за да получи фаирта, момчето се поколеба. Не искаше друг да вижда творбата му. Особено пък Аря. Най-накрая Ерагон се реши — откопчи пръстите си от плочата и я подаде на Оромис.

Когато елфът видя фаирта, изражението му стана сурово. После погледът му се насочи към ученика му, който потрепери под тежестта на тези очи. Без да каже и думичка, Оромис подаде плочата на Аря.

Елфката вдигна фаирта над главата си и го хвърли към земята, където той се строши на хиляди парченца. После се изправи и с огромно достойнство мина покрай Ерагон, скривайки се в дълбините на Ду Велденварден.

Орик вдигна едно от парченцата. На него нямаше нищо. Образът бе изчезнал със счупването на плочата. Той подръпна брада.

— През всички десетилетия, откак я познавам, Аря никога не си е изпускала нервите по този начин. Никога. Какво направи, Ерагон?

Замаян, младежът отвърна:

— Неин портрет.

Орик се намръщи, очевидно объркан.

— Портрет? А защо това би...

— Мисля, че ще е най-добре, ако сега си тръгнеш — каза Оромис. — Урокът при всички положения приключи. Ела отново утре или вдругиден, ако искаш да видиш по-добре напредъка на Ерагон.

Джуджето примига към момчето, а после кимна и отръска мръсотията от дланите си.

— Да, мисля, че така ще направя. Благодаря ти за отделеното време, Оромис-елда. Оценявам го.

После, докато тръгваше обратно към Елесмера, той каза през рамо на Ерагон:

— Ще чакам в общата зала на Тиалдари Хол, ако имаш нужда да си поговорим.

Когато Орик си тръгна, Оромис вдигна полите на туниката си, коленичи и започна да събира парчетата от плочата. Ерагон го гледаше, неспособен да помръдне.

— Защо? — запита той на древния език.

— Може би Аря се изплаши от теб — каза Оромис.

— Изплаши? Но тя никога не се плаши от нищо. — Още докато го казваше, Ерагон знаеше, че това не е истина. Тя просто прикриваше страха си по-добре от другите. Той падна на едно коляно, взе парченце от фаярта и го постави в дланта на Оромис. — Защо я плаша? — запита той. — Моля те, кажи ми.

Оромис се изправи и отиде до брега на потока, където пръсна парченцата глина по земята, оставяйки ги да паднат между пръстите му.

— Фаяртите показват само това, което искаш. Възможно е да излъжеш с тях, да създадеш измамни образи, но това изисква много повече умения от онези, които ти имаш в момента. Аря го знае. Така че е разбрала, че фаяртът ти разкрива съвсем точно чувствата ти към нея.

— Но защо това ще я плаши?

Оромис се усмихна тъжно.

— Защото са... силни и дълбоки! — Той притисна пръсти един в друг, оформяйки няколко арки. — Нека анализираме ситуацията, Ерагон. Макар и да си достатъчно голям, за да бъдеш смятан за мъж сред народа си, в нашите очи не си нищо повече от дете.

Ерагон се намръщи, чувайки ехото от думите на Сапфира миналата нощ.

— При нормални обстоятелства не бих сравнявал човешка възраст с тази на елф — продължи Оромис, — но тъй като ти споделяш нашето дълголетие, е нужно също да бъдеш съден по нашите критерии. Освен това си и Ездач. Ние разчитаме на твоята помощ, за да победим Галбаторикс. Би било истинска катастрофа за всички в Алагезия, ако се разсейваш от обучението си...

При това положение как очакваше да реагира Аря на твоя фаярт? Очевидно е, че я виждаш в романтична светлина и въпреки че самата

тя без съмнение те намира за симпатичен, един съюз между вас е невъзможен заради твоята младост, култура, раса и отговорности. Интересът ти към нея я поставя в много неудобна позиция. Тя не смее да се изправи открито срещу теб, защото се бои да не попречи на тренировката ти. Но като дъщеря на кралицата за нея е и недопустимо да те игнорира и така да обиди Ездач, особено такъв, от когото зависи толкова много... Дори и да си пасвахте, Аря пак не би окуражавала чувствата ти, за да можеш да посветиш цялата си енергия на опасната си задача. Тя би жертвала щастието си за доброто на другите.

Гласът на Оромис стана по-строг:

— Трябва да разбереш, Ерагон, че убийството на Галбаторикс е по-важно от всяка отделна личност. Нищо друго няма значение. — Той замълча, а после добави с поглед, изпълнен с топлина: — При дадените обстоятелства няма е толкова странно, че Аря се е изплашила, че чувствата ти към нея застрашават всичко, за което сме работили толкова усилено?

Ерагон поклати глава. Срамуваше се, че поведението му е притеснило Аря и че е бил толкова безразсъден. „Можех да избягна цялата тази каша, ако се бях контролирал по-добре“.

Оромис положи ръка на рамото му и го поведе обратно в колибата.

— Не си мисли, че не симпатизирам на чувствата ти, Ерагон. Всеки изпитва нещо подобно в един или друг момент от живота си. Това е част от порастването. Също така знам колко е трудно да отхвърлиш обичайните радости на живота, но е нужно, ако искаме да победим.

— Да, учителю.

Те седнаха на кухненската маса и Оромис нареди върху нея пособията за писане, за да може Ерагон да се упражнява в Лидуен кваеди.

— Би било абсурдно от моя страна да очаквам да забравиш увлечението си към Аря, но очаквам да не му позволяваш да пречи отново на обучението ти. Можеш ли да ми обещаеш това?

— Да, учителю. Обещавам.

— А Аря? Какъв би бил най-почтеният подход към нея?

Ерагон се поколеба.

— Не искам да изгубя приятелството й.

— Не.

— Така че... ще отида при нея, ще се извиня и ще я уверя, че не възнамерявам повече да я подлагам на подобно изпитание.

Беше му трудно да го каже, но щом го стори, усети облекчение, сякаш признавайки грешката си, се пречисти донякъде от нея.

Оромис изглеждаше доволен.

— Дори само с тези си думи доказваш, че си пораснал.

Листовете хартия бяха гладки под ръцете на Ерагон. Притисна ги към масата. Взря се в празното бяло пространство, после потопи перото в мастило и започна да изписва колона от глифове. Всяка извита линия бе като ивичка нощ върху хартията, бездна, в която можеше да се изгуби и да се опита да забрави обърканите си чувства.

ИЗЛИЧИТЕЛЯ

На следващата сутрин Ерагон отиде да намери Аря, за да се извини. Търси я повече от час, но без успех. Сякаш се бе изпарила сред множеството скришни места в Елесмера. Мерна я само веднъж за кратко, когато се спря пред входа на Тиалдари Хол, и я извика, но тя се стопи в сенките, преди да я настигне. „Избягва ме“ — осъзна той накрая.

През следващите дни Ерагон прегърна обучението на Оромис с фанатизъм, на който възрастният Ездач се радваше много. Надяваше така да откъсне мислите си от Аря.

Учеше се ден и нощ. Запомняше думи за съзидаване, обвързване и призоваване. Научи истинските имена на растенията и животните. Осмисли опасностите на преобразуването, откри как да вика вятъра и морето. Усвояваше уменията, нужни за разбиране на силите, движещи света. Оказа се особено добър в магиите, които манипулираха големите енергии — като светлина, топлина и магнетизъм, — защото притежаваше таланта да прецени съвсем точно колко сила е нужна за дадена задача, както и дали тя ще прехвърли лимита на тялото му.

От време на време Орик идваше да гледа от края на поляната, без да коментира, докато Оромис обучаваше Ерагон, или докато младежът се бореше сам с някоя особено трудна магия.

Елфът му поставяше множество изпитания. Дори накара Ерагон да готви с магия, за да усвои най-тънкия контрол над способностите си. Първите опити на момчето завършиха с някаква прегоряла гадост.

Оромис му показва как да открива и неутрализира всякакви отрови, след което на Ерагон му се налагаше да инспектира храната си за всички различни отвари, които учителят му можеше да е сипал вътре. Неведнъж или два пъти трябваше да си отива гладен, защото не е могъл да открие отровата или да я неутрализира. Два пъти пък му стана толкова лошо, че се наложи Оромис да го излекува.

Учителят го караше и да прави различни магии едновременно, да ги държи насочени към предвидените цели и да не им позволи да се

отклонят от пътя си.

Оромис посвети дълги часове, за да го обучи на изкуството да слива материя с енергия, да я освобождава по-късно или да придава на някакъв предмет специални качества. Той каза:

— Така Руньон омагьосва мечовете на Ездачите, за да не се чупят или изтъпяват. Така пеем на растенията, за да се развиват, както ние желаем, как можеш да скриеш капан в кутия, така че да се задейства, щом някой я отвори. Пак така ние и джуджетата правим Ерисдар — нашите фенери, и лекуваме рани, а това са само няколко от възможните употреби на умениято. Тези магии са най-могъщите, защото могат да останат скрити хилядолетия наред и са много трудни за откриване или изменяне. Те изпълват много голяма част от Алагезия и оформят земята и съдбата на онези, които живеят тук.

— Можеш да използваш тази техника и за да изменяш тялото си, нали? — запита Ерагон. — Или това е твърде опасно?

Устните на Оромис се извиха в тънка усмивка.

— Уви, ти току-що се препъна в една от най-големите слабости на елфите — нашата суета. Ние обичаме красотата във всичките ѝ форми и искаме да превъплътим този идеал във външния си вид. Затова и сме известни като Красивия народ. Всеки елф изглежда точно така, както той или тя желае. Когато научим магиите за израстване и оформяне на жива материя, често избираме да изменим външността си, за да отразява тя по-добре личността ни. Неколцина сред расата ни са стигнали отвъд обикновените естетически норми и са променили дори анатомията си, за да се адаптират към различни места, както ще видиш по време на Тържеството на Кръвната клетва. Понякога приличат повече на животни, отколкото на елфи...

Да пренесеш енергия върху живо създание обаче е различно от това да я пренесеш в нежив обект. Много малко материали са подходящи за съхранение на енергия. Повечето ще я оставят да се разпръсне или ще се изменят толкова много от силата, че когато докоснеш предмета, ще те порази мълния. Най-добрите материали, които сме открили за тази цел, са скъпоценните камъни и други кристали. Кварцът, ахатът и по-второстепенните камъни не са толкова добри, колкото, да речем, диамант, но всеки кристал би свършил работа. Затова и мечовете на Ездачите винаги имат скъпоценен камък, вграден в дръжките. Затова и твоята изцяло метална джуджешка

огърлица трябва да изсмуква от твоята сила, за да захранва магията си, тъй като не може да съхранява собствена енергия.

Когато не бе в компанията на Оромис, Ерагон допълваше образованието си, четейки множеството свитъци, и скоро се пристрасти към тях. Слабите му познания, ограничени от беглото обучение на Гароу, му бе позволило да научи главно неща, нужни за ръководене на ферма. Информацията, която откри на километрите хартия, попиваше в него, както дъждът в напуканата от горещина пустиня, задоволявайки неподозирана преди необходимост. Поглъщаше жадно текстове за география, биология, анатомия, философия и математика, както и спомени, биографии и истории... По-важно от обикновените факти беше запознаването му с алтернативни начини на мислене. Те измениха вярванията му и го принудиха да преразгледа мнението си за всичко — от правата и задълженията на личността в обществото до това, което караше слънцето да се движи в небето.

Забеляза, че някои от свитъците са за ургалите и тяхната култура. Ерагон ги четеше, без да коментира, а и Оромис не засегна темата.

От обучението си Ерагон научи много за елфите, тъй като той преследваше ненаситно тази тема с надеждата, че тя ще му помогне да разбере Аря по-добре. За негова изненада откри, че те не се женят, а вместо това си взимат партньори — независимо дали за ден или столетие. Децата бяха рядкост и това, да имаш дете, сред елфите се смяташе за най-силната клетва в любов.

Научи и друго, че откак неговата и тяхната раса се срещнали за пръв път, са съществували едва няколко смесени двойки човешки Ездачи, които са си намерили партньорки сред елфите. Но повечето завършили трагично. Дали защото любовниците не можели да разчитат един на друг, или защото хората остарявали и умирали, а елфите оставали недокосвани от белезите на времето... Така и не можа да разбере от неясните записи.

В добавка Оромис му даде копия на най-великите песни, поеми и епоси на елфите, които впримчиха въображението на Ерагон, защото единствените, които познаваше, бяха онези, които Бром рецитираше в Карвахол. Той поглъщаше редовете като вкусно ястие. Особено

любими му станаха „Делата на Геда“ и „Песен за Умодан“, които четеше бавно, за да удължи удоволствието си.

Обучението на Сапфира продължаваше редом с неговото. Чрез връзката си с нея Ерагон виждаше как Глаедр я прекарва през режим не по-малко напрегнат от неговия. Тя упражняваше летене във въздуха, докато носеше камъни, както и спринтове, гмуркания и всякакви акробатики. За да увеличи издръжливостта ѝ, златният дракон я караше да бълва огън часове наред върху каменен стълб в опит да го разтопи. В началото Сапфира успяваше да поддържа пламъците само за няколко минути, но не след дълго вече задържаше изпепеляващата струя повече от половин час, нагорещявайки стълба до бяло. Ерагон се докосна и до драконовата мъдрост, която Глаедр споделяше — детайли за живота на драконите и историята, която допълваше нейното инстинктивно знание. Много от информацията оставаше неразбираема за Ерагон и той подозираше, че Сапфира крие от него тайни на расата им, които драконите не споделяха с никого, освен със себеподобни. А сред това, което тя държеше да научи, бяха имената на нейните родители — Йормунгр и Вервада, което означаваше Буреносна секира на старата драконова реч. И докато Йормунгр бил обвързан с Ездач, Вервада била див дракон, който снесъл много яйца, но дал само едно на Ездачите — това на Сапфира. И двамата умрели при *падането*.

В някои дни Ерагон и Сапфира летяха заедно с Оромис и Глаедр и тренираха въздушни битки или посещаваха руини, скрити дълбоко в Ду Велденварден. В други дни Ерагон отиваше да се учи от Глаедр, а Сапфира оставаше при зъберите на Тел'наир с Оромис.

Всяка сутрин момчето тренираше с Ванир. И всяка от тези тренировки предизвикваше един или повече пристъпи. За да направи нещата още по-трудни, елфът продължаваше да третира Ерагон с високомерно презрение. Нанасяше му прикрити обиди, без да престъпва границата на учтивостта, и не се връзваше, колкото и да го предизвикваше младежът. Ерагон мразеше и него, и хладното му възпитано държание. Чувстваше се така, сякаш Ванир го обижда с всяко движение. А спътниците на елфа — явно от по-младо елфическо поколение, споделяха прикритата му ненавист към човека, макар и никога да не показваха нещо по-различно от уважение към Сапфира.

Съперничеството им достигна връхната си точка една сутрин, когато, след като победи Ерагон шест пъти поред, Ванир снижи меча

си и каза:

— Мъртъв си отново, Сенкоубиецо. Каква трагедия! Има ли смисъл да продължаваме?

Тонът му подсказваше, че намира това за напълно безсмислено.

— Да — изсумтя Ерагон. Вече бе получил един пристъп и нямаше настроение за приказки.

Ванир обаче продължи:

— Каж ми, защото ми е любопитно, как все пак успя да убиеш Дурза, след като си толкова бавен? Не мога да си представя как си могъл.

Ерагон не се сдържа и отговори:

— Хванах го неподготвен.

— О, прости ми. Трябваше да предположа, че е била замесена измама.

Ерагон се пребори с импулса да изскърца със зъби.

— Ако аз бях елф, а ти — човек, нямаше да можеш да се мериш с мен.

— Може би — отвърна Ванир. Той зае позиция за бой и три секунди и два удара по-късно отново го обезоръжи. — Но се съмнявам. Не бива да се хвалиш пред по-добър майстор на меча, защото може да реши да накаже наглостта ти.

Тогава Ерагон вече не можа да сдържи яростта си. Той се пресегна дълбоко в потока на магията. Освободи струпаната енергия с една от дванадесетте по-слаби думи за обвързване и извика „Малтинае!“, за да овърже краката и ръцете на Ванир и да затвори устата му, така че да не съумее да изрече контразаклинание. Очите на елфа се разшириха от възмущение.

— А ти не трябва да се хвалиш пред някой, който е по-опитен в магията от теб.

Тъмните вежди на елфа се срещнаха.

Без предупреждение, шепот или звук невидима сила удари Ерагон в гърдите и го отхвърли на десет крачки през тревата. Падна на една страна и ударът му изкара въздуха, а освен това наруши контрола му над магията и освободи Ванир.

„Как го направи?“

Елфът пристъпи към него и каза:

— Твоята необразованост те предава, човеко. Не знаеш за какво говориш. Като си помисля, че ти си избран да наследиш Враел, че са ти дадени неговите покои, че си имал честта да служиш на Скърбящия мъдрец... — той поклати глава. — Става ми лошо, като си помисля какви дарове е получил някой толкова недостоен. Ти дори не разбираш какво е магията и как работи.

Яростта заля Ерагон като алена вълна.

— Какво съм направил, за да съгреша така пред теб? — запита той. — Защо ме мразиш толкова? Нима предпочиташ да няма Ездач, който да се изправи срещу Галбаторикс?

— Моето мнение е без значение.

— Съгласен съм, но бих го чул все пак.

— Слушането, както Нуала е написал в „Съборите“, е път към мъдростта само когато доведе до съзнателно решение, а не до бездна във възприятията.

— Спри да увърташ, Ванир, и ми дай честен отговор!

Елфът се усмихна студено.

— Както наредиш, о, Ездачо.

Той дойде по-близо, така че само Ерагон да чува мекия му глас:

— Осемдесет години след падането на Ездачите нямахме никаква надежда за победа. Оцеляхме, като се скрихме чрез магия, а това е само временно, защото един ден Галбаторикс ще бъде достатъчно силен, за да се изправи срещу нас и да разбие защитата ни. Тогава, дълго след като се бяхме примирили със съдбата си, Бром и Джеод спасиха яйцето на Сапфира и отново имаше шанс. Представи си радостта ни и празненствата. Знаехме, че за да се противопоставим на Галбаторикс, ще е нужен нов Ездач, който да е по-могъщ от всеки преди него, дори от самия Враел. Но как ни се отплати съдбата? С още един човек като самия Галбаторикс. И по-лошо... сакат. Ти ни обрече, Ерагон, в мига, в който докосна яйцето на Сапфира. Не очаквай да се радваме на присъствието ти.

Ванир докосна устни с палеца и показалеца си, а после прескочи момчето и излезе от пространството за дуелиране, оставяйки го заковано намясто.

„Той е прав — помисли Ерагон. — Аз не съм подходящ за тази задача. Всеки от тези елфи, дори Ванир, би бил по-добър Ездач от мен“.

Сапфира излъчи ярост и разшири контакта помежду им.

— Толкова незначително ли ти се струва решението ми, Ерагон? Забравяш, че докато бях в яйцето си, Аря ме е приближавала до всеки един от тези елфи, както и до много от децата на Варден, и че съм ги отхвърлила до един. Ти беше правилната личност, на правилното място и в правилното време. Никога не го забравяй.

— Дори и да е било истина преди — каза той, — вече не е, след като Дурза ме рани. Сега не виждам нищо освен мрак и злоба в бъдещето ни. Няма да се предам, но се отчайвам, че може да няма смисъл от това, което правим. Може би задачата ни не е да отхвърлим Галбаторикс, а да подготвим почвата за следващия Ездач, който бъде избран от останалите две яйца.

При зъберите на Тел'наир Ерагон откри Оромис на масата в колибата си. Елфът рисуваше пейзаж с черно мастило на дъното на свитък, който току-що бе дописал.

Младежът се поклони и коленичи.

— Учителю.

Изминаха петнадесет минути преди Оромис да завърши игличките по извитото хвойново дърво. Той остави мастилото, почисти четката си с вода от глинената паница и чак тогава се обърна към Ерагон:

— Защо дойде толкова рано?

— Извинявам се, че съм те притеснил, но Ванир изостави упражненията ни по средата и не знаех какво друго да правя.

— А защо си тръгна Ванир, Ерагон-водр?

Оромис скръсти ръце в скута си, докато момчето описваше сблъсъка, завършвайки:

— Не трябваше да си изпускам нервите, но го сторих и изглеждах още по-жалък. Провалих те, учителю.

— Така е — съгласи се Оромис. — Ванир може и да те е предизвикал, но това не е причина да му отвърщаш със същото. Трябва да контролираш по-добре емоциите си, Ерагон. Ако позволиш на нрава си да влияе на преценката ти по време на битка, това може да ти коства живота. А и подобно детинско държание само дава храна за злобата на елфите, настроени против теб. Нашите машинации са потайни и не оставят място за подобни грешки.

— Съжалявам, учителю. Няма да се повтори.

Тъй като Оромис, изглежда, бе решил да седи в стола си и да чака времето, когато обикновено изпълняваха Римгар, Ерагон се възползва от възможността и запита:

— Как успя Ванир да направи магия, без да говори?

— Нима го е направил? Може би някой друг елф е решил да му помогне.

Младежът поклати глава.

— Още първия ден, когато пристигнахме в Елесмера, видях Исланзади да призовава дъжд от цветя само с плясване на ръце. А Ванир каза, че не разбирам как работи магията. Какво имаше предвид?

— Отново се опитваш да се докопаш до знание, за което не си готов — предаде се най-накрая Оромис. — Но имайки предвид обстоятелствата, не мога да ти го откажа. Искам обаче да знаеш следното: това, което искаш да научиш, не се преподава нито на Ездачи, нито на нашите магьосници, докато не са овладели всеки друг аспект от магията, защото в него се крие тайната за истинската природа на заклинанията и древния език. Онези, които го знаят, могат да добият огромна сила, но на ужасна цена. — Той замълча за момент. — Как именно е свързан древният език с магията, Ерагон-водр?

— Думите му освобождават енергията, скрита в тялото ти, така активират заклинанието.

— Ах. Значи искаш да кажеш, че определени звуци, определени вибрации във въздуха, някак могат да докосват тази енергия? Звуци, които могат случайно да бъдат възпроизведени от всяко създание или предмет?

— Да, учителю.

— Но това не ти ли изглежда абсурдно?

Ерагон се обърка и каза:

— Няма значение дали изглежда абсурдно, учителю — то просто е. Трябва ли да смятам за абсурдно, че луната става по-голяма и по-малка, или че сезоните се сменят, или че птиците летят на юг през зимата?

— Разбира се, че не. Но как може един обикновен звук да стори толкова много? Възможно ли е определени модели в звуковите вълни наистина да предизвикват реакции, които позволяват манипулирането на енергия?

— Но те го правят.

— Звукът няма контрол над магията. Не изричането на дума или фраза на този език е важното, а *помислянето* им. — Оромис махна с ръка и в дланта му се появи златист пламък, а после изчезна. — Но освен ако нуждата ти не е огромна, изказването на магиите на глас е важно, за да не позволяваш на мислите си да ги преиначават, което е опасно дори за най-опитния заклинател.

Ерагон зяпна. Помисли си за онзи път, когато почти се удави под водопада в езерото Коста-мерна и как не можеше да достигне магията заради заобикалящата го вода. „Ако тогава знаех това, можех да се спася по-лесно“ — помисли си той.

— Учителю, но ако звукът не манипулира магията, как го правят мислите?

Сега Оромис се усмихна.

— Как наистина? Трябва да посоча, че самите ние не сме източник на магията. Тя съществува сама, независима от което и да е заклинание, като светлините в мочурищата на Ароу, кладенеца на съня в пещерите Мани в планините Беор или летящия кристал в Еоам. Дивата магия като тази е опасна и непредвидима. И често е по-могъща от онази, която можем да създадем ние. Преди хилядолетия цялата магия е била такава. Използването ѝ не изисквало нищо повече от това да я почувстваш с ума си, а тази способност притежава всеки магьосник. Останалото зависело от силата и желанието да я използваш. Без структурата на древния език заклинателите не могли да контролират таланта си и като резултат изпуснали много злини по света, избивайки хиляди. С времето те открили, че изказвайки намеренията си гласно, избягват скъпо струващите грешки. Но и този метод не бил лишен от рискове. Накрая се случил инцидент — толкова ужасяващ, че унищожил почти всяко живо същество на този свят. Знаем за него само от няколко свитъка, оцелели от онази епоха, но кой или какво е предизвикал фаталната магия е тайна, която завинаги ще остане скрита. Документите казват, че след това една раса, наречена Сивия народ — не сме ние, защото елфите едва проходили като раса, — събрала сили и създала заклинание, може би най-великото, което някога е било или ще бъде. Сивия народ омагьосал самата същност на магията. Направил така, че техният език, древният език, да може да контролира действието на магията... Всъщност те ограничили магията така, че ако искаш да *изгориш вратата* и по случайност погледнеш

или помислиш за мен, магията все пак да изгори вратата, а не мен. Освен това те дарили древния език с две уникални черти — способността да пречи на онези, които го говорят, да лъжат, и тази — да описва истинската природа на нещата. Как са го сторили, все още е мистерия за нас.

Документите имат различни становища за това какво се е случило със Сивия народ. Но изглежда заклинанието отнело силата му и го превърнало в най-обикновена сянка на онова, което е бил. Те се скрили от света, предпочитайки да живеят в градовете си, докато камъните се превърнат на прах, или да си взимат партньори от помладите раси и така да се размият в мрака.

— Значи все още е възможно да използваш магия, без да познаваш древния език? — запита Ерагон.

— Как мислиш, че Сапфира бълва огън? И ако си запомнил правилно, тя не е казала и думичка, когато е превърнала гробницата на Бром в чист диамант, нито когато е благословила детето във Фардън Дур. Драконовите умове са различни от нашите. Те нямат нужда от защита от магията. Не могат да я използват съзнателно, ако изключим огъня им, но когато дарбата ги докосне, силата им е колосална... Изглеждаш притеснен, Ерагон. Защо?

Ерагон се загледа в ръцете си.

— Какво означава това за мен, учителю?

— Означава, че ще продължиш да изучаваш древния език, защото можеш да постигнеш с него много неща, които иначе биха били твърде сложни или опасни. Означава, че ако си заловен и със запушена уста, все пак ще можеш да призовеш магията, за да се освободиш, както е сторил Ванир. Означава, че ако си заловен и упоен и не можеш да си спомниш древния език, да, дори тогава можеш да направиш магия, но само в най-безнадеждната ситуация. И означава, че ако искаш да направиш заклинание, за което няма дума на древния език, отново ще успееш. — Той замълча. — Но се пази от изкушението да използваш тези сили. Дори и най-мъдрите сред нас не смеят да си играят с тях, защото се боят от смъртта.

Следващата сутрин и всяка сутрин след това от престоя си в Елесмера Ерагон се дуелираше с Ванир, но никога не изпусна нервите

си, независимо какво правеше или казваше елфът.

Не влагаше много енергия в съперничеството им. Гърбът го болеше все по-често и по-често и той бе на предела на силите си. Чудовищните пристъпи го правеха чувствителен и действия, които преди не му представляваха проблем, сега го оставяха сгърчен на пода. Дори Римгар започна да предизвиква пристъпите, когато достигнеше по-напрягащите пози. Понякога му се случваше по три-четири пъти дневно.

Лицето му стана изпито. Не вървеше, а се влачеше. Движенията му бяха станали бавни и внимателни, за да пести силите си. Стана му трудно да мисли ясно и да внимава в уроците на Оромис, а в паметта му започнаха да се появяват пропуски, за които не можеше да намери обяснение. В свободното си време започна отново да си играе с пръстена-главоблъсканица на Орик, предпочитайки да се концентрира върху неразбираемите преплитащи се сглобки, вместо върху състоянието си. Когато беше с него, Сапфира настояваше да я язди и правеше всичко възможно да е добре и да му спестява усилия.

Една сутрин, докато се държеше за врата ѝ, Ерагон каза:

— *Имам ново име за болката.*

— *Какво е то?*

— *Изличителя. Защото, когато те боли, нищо друго не може да съществува. Никакви мисли. Никакви емоции — само копнежът да се спасиш от агонията. Когато е достатъчно силен, Изличителя ни отнема всичко, което ни прави такива, каквито сме, докато не се превърнем в нещо по-жалко от животни — създания с едно-единствено желание и цел — бягство.*

— *Добро име.*

— *Разпадам се, Сапфира, като стар кон, който е изорал твърде много ниви. Дръж ме с ума си или може да забравя кой съм.*

— *Никога няма да те пусна.*

Същия ден Ерагон получи три пристъпа, докато се бореше с Ванир, и още два по време на Римгар. Когато се опомни, Оромис нареди:

— *Отново, Ерагон. Трябва да подобриш баланса си.*

Ерагон поклати глава и изръмжа гърлено.

— *Не — той обгърна рамене с ръце.*

— *Моля?*

— Не.

— Стани, Ерагон, и опитай отново.

— Не! Сам си направи позата. Аз няма да я повтора.

Оромис коленичи до него и положи студената си ръка на бузата му. Задържайки я там, той изгледа Ерагон с поглед, пропит от доброта. Чак сега момчето осъзна дълбочината на съчувствието на елфа. Осъзна и че ако можеше, Оромис би приел неговата болка, за да го отърве от страданието му.

— Не изоставяй надеждата — каза елфът. — Никога не го прави. — Сякаш някаква сила премина от него към Ерагон. — Ние сме Ездаци. Ние стоим между светлината и мрака, ние пазим баланса между двете. Безпросветност, страх, омраза — това са нашите врагове. Опълчи им се с цялата си мощ, Ерагон, или ние със сигурност ще се провалим. — Той се изправи и подаде ръка на момчето. — Сега се изправи, Сенкоубиецо, и ми докажи, че можеш да победиш инстинктите на плътта си!

Ерагон си пое дълбоко дъх и се надигна на една ръка, примижавайки от усилието. Премести крака под себе си, спря за миг, а после се изправи и погледна Оромис в очите.

Елфът кимна одобрително.

Младежът не продума думичка, докато не завърши Римгар и не отиде да се изкъпе в потока. Тогава каза:

— Учителю.

— Да, Ерагон?

— Защо трябва да търпя това мъчение? Ти можеш да използваш магия, за да ми дадеш нужните умения, да оформиш тялото ми, както го правите с дърветата и растенията.

— Бих могъл, но ако го сторя, ти няма да разбираш как си добил това тяло, собствените си умения и как да ги поддържаш. Там, където си тръгнал, Ерагон, не съществуват кратки пътища.

Студената вода потече по тялото му, когато се снижи в потока. Той спусна глава под повърхността, държейки се за един камък, за да не го отнесе течението, и остана дълго така като стрела, носеща се през водата.

НАРДА

Роран се наведе на едно коляно и почеса покаралата си брада, докато гледаше надолу към Нарда.

Малкото градче бе тъмно и компактно, като комат ръжен хляб, натъпкан в една пукнатина до брега. Отвъд него виненочервеното море блестеше под последните лъчи на умирация залез. Водата го изпълваше с възхищение. Бе напълно различна от пейзажа, с който беше свикнал.

„Успяхме“.

Той се отдръпна от издатината и отиде до импровизираната палатка, наслаждавайки се на хладния солен въздух. Намираха се високо сред Гръбнака, за да не ги открие някой, който би предупредил Империята за местонахождението им.

Докато вървеше сред селяните, свити под дърветата, Роран за кой ли път изпита тъга и ярост от състоянието им. Пътуването от долината Паланкар бе оставило всички болни, изтормозени и изтощени. Лицата им бяха изпити от глад, а дрехите — разкъсани. Почти всички носеха дрипи, увити около ръцете си, за да се предпазят от измръзване през зловещите нощи в планината. Седмиците носене на тежките раници бяха превили някога гордо изправените рамене. Най-зле бяха децата: слаби и неестествено тихи.

„Те заслужават нещо по-добро — помисли си Роран. — Ако не ме бяха защитили, сега щях да съм в лапите на Ра’зак“.

Неколцина се приближиха до него. Повечето не искаха нищо повече от това да докосне рамото им или да каже нещо успокояващо.

Някои му предложиха малко от храната си, но той отказа, а когато не можеше, я даваше на друг, по-нуждаещ се. Онези, които останаха настрана, го гледаха с кръгли, бледи очи. Знаеше какво се говори за него — че е луд, че е обладан от духове, че дори и Ра’зак не биха могли да го надвият в битка.

Прекосяването на Гръбнака се оказа по-тежко, отколкото Роран очакваше. Единствените пътища през горите бяха пътеките,

използвани от дивеча, а те бяха твърде тесни, стръмни и криволичещи за тяхната група. Бяха принудени да си проправят път през дървета и храсталаци — мъчителна работа, която всички мразеха. Работа, която оставяше следи и правеше проследяването им от Империята по-лесно. Единственото добро, което му се случи, бе, че усилията възстановиха раненото му рамо до предишната му сила, макар че все още не можеше да движи ръката си под определени ъгли.

И други беди взеха своята дан. Една внезапна буря ги хвана в капан наскоро гол проход над горите. Трима старци умряха в снега — Хида, Брена и Несбит. Това бе първата нощ, когато Роран помисли, че цялото село ще измре, защото го е последвало. Скоро след това едно момче си счупи ръката при падане, а после Саутуел се удави в буен поток. Мечки и вълци постоянно нападаха добитъка им, без да се страхуват от огньовете. Гладът гризеше стомасите им, поглъщаше силите им и изпиваше волята им да продължават напред.

И все пак те оцеляха, показвайки същите упоритост и сила на духа, които бяха задържали прадедите им в долината въпреки глада, войната и болестите.

Сега, когато достигнаха Нарда, из лагера се усещаше надежда. Никой не знаеше какво следва, но фактът, че са стигнали толкова далеч, им даваше вяра в успеха.

„Няма да сме в безопасност, докато не напуснем Империята — помисли си Роран. — И само от мен зависи да не ни хванат. Сега аз съм отговорен за всички тук...“ Отговорност, която бе приел с цялото си сърце, защото му позволяваше едновременно да предпази селяните от Галбаторикс и да преследва целта си — да спаси Катрина. „Толкова време мина, откак я заловиха. Нима е възможно още да е жива?“ Той потрепери и отблъсна тази мисъл. Очакваше го истинска лудост, ако си позволеше да мисли, че не е така.

Призори Роран, Хорст, Балдор, тримата синове на Лоринг и Гертруде потеглиха за Нарда. Те се спуснаха от хълмовете до главния път към града, опитвайки се да се крият, докато не излязоха на открито. Тук в низините въздухът се струваше твърде гъст на Роран. Имаше чувството, че диша под вода.

Той стисна чуха на колана си, когато приближиха портите на града. Двама войници стояха на пост. Те огледаха групата му сурово, спирайки поглед върху изпокъсаните дрехи, а после снижиха алебардите си и блокираха пътя.

— Откъде идвате? — запита мъжът отдясно. Не можеше да е по-стар от двадесет и пет, но косата му вече бе изцяло бяла.

Хорст изду гърди, скръсти ръце и каза:

— От Теирм, след много обикаляне, ако това ви задоволява.

— Какво ви води тук?

— Търговия. Изпратиха ни няколко магазинера, които искат да купят стоки директно от Нарда, вместо чрез обичайните търговци.

— Така ли? И какви стоки?

Когато Хорст се запъна, Гертруде каза:

— На мен ми трябва лекарства и билки. Растенията, които ми носят оттук, винаги са или твърде стари, или развалени. Трябва да си купя пресни.

— Ние с братята ми дойдохме да се пазарим с вашите обуцари — каза Дармен. — В Драс-Леона и Уру'баен обувките в северен стил са модерни. — Той се намръщи. — Или поне бяха, когато потегляхме.

Хорст кимна с престомена увереност.

— Аха. А аз съм тук да прибера една пратка железария за моя господар.

— Така, значи. Ами този? Той какво търси? — запита войникът, сочейки Роран с брадвата си.

— Грънци — отвърна младежът.

— Грънци?

— Грънци.

— А защо ти е тоя чук?

— Как си мислиш, че се отварят бутилки и делви? Не става от само себе си, знаеш ли. Трябва да ги удряш.

Белокосият мъж се опули невярващо, но Роран му отвърна с празен поглед, сякаш го предизвикваше да оспори твърдението му.

Войникът изсумтя и отново ги огледа.

— Дори така да е, не ми приличате на търговци. По-скоро на гладни улични котки.

— Имахме трудности по пътя — отвърна Гертруде.

— Лесно ми е да го повярвам. Но ако сте дошли от Теирм, къде са ви конете?

— Оставихме ги в лагера — вметна Хамънд. После посочи на юг, точно в противоположната посока на истинското скривалище на селяните.

— Нямате пари да останете в града, а? — Войникът се изсмя подигравателно, а после вдигна алебардата си и подкани с жест другия мъж да стори същото. — Добре, може да влезете, но не създавайте проблеми или ще се озовете на платформите за роби, че и по-лошо.

Щом преминаха през портата, Хорст дръпна Роран настрана и изръмжа в ухото му:

— Това беше глупаво, много, много глупаво. Да отваряш делви с чук! *Просиш* си боя ли? Не можем...

Той спря, защото Гертруде го дръпна за ръкава.

— Виж — промърмори лечителката.

Отляво на входа висеше високо шест стъпки табло с тясна дървена стреха, която да пази пожълтяващия пергамент на него. Половината от пространството бе посветено на официалните съобщения и обяви. На другата половина висяха няколко рисунки, показващи различни престъпници. И най-отпред сред тях бе образът на Роран без брада.

Втрещен, младежът се огледа, за да види дали някой по улицата е достатъчно близо, за да сравни лицето му с илюстрацията. Очакваше Империята да го преследва, но доказателството все пак бе стряскащо. „Галбаторикс явно изразходва огромни ресурси, за да ни залови“. Когато се намираха в Гръбнака, беше лесно да забравят за съществуването на останалата част от света. „Бас ловя, че моите рисунки са разлепени из цялата Империя“. Той се ухили, доволен, че е спрял да се бръсне и че заедно с другите са си избрали фалшиви имена за престоя си в Нарда.

На дъното на плаката бе изписана наградата. Гароу така и не го научи да чете, но му показа числата, защото, както казваше: „Трябва да знаеш колко имаш, какво струва и какво са ти платили за него, за да не те обере някой двуличен подлец“. Така че Роран разбра, че Империята предлага десет хиляди крони за залавянето му — достатъчно, за да живее в охолство десетилетия наред. И по някакъв почти перверзен начин тази награда го зарадва, защото го накара да се чувства важен.

После погледът му попадна на плаката до неговия. Там бе нарисован Ерагон. Стомахът на Роран се сви, сякаш някой го е ударил, и за няколко секунди забрави да диша.

„Той е жив!“

След като първоначалното облекчение отмина, Роран почувства как старият му гняв към ролята на Ерагон в смъртта на Гароу и унищожението на фермата се надига отново, но този път примесен с любопитство да разбере защо Империята търси братовчед му. „Сигурно е свързано по някакъв начин със синия камък и посещението на Ра'зак в Карвахол“. Роран отново се зачуди в какви демонични интриги се е забъркал заедно с останалите хора от селото.

Вместо награда, под лицето на Ерагон имаше два реда руни.

— В какво престъпление е обвинен? — обърна се младежът към Гертруде.

Кожата около очите на лечителката се набръчка, когато тя примижа към таблото.

— И двамата сте виновни в измяна. Пише, че Галбаторикс ще даде херцогска титла на онзи, който залови Ерагон, но че трябва да са особено внимателни, защото е невероятно опасен.

Роран замига на парцали, удивен. „Ерагон?“ Изглеждаше немислимо, докато не си даде сметка колко се е изменил самият той през последните няколко седмици. „В нашите вени тече една и съща кръв. Кой знае, Ерагон може и да е постигнал също толкова, че и повече от мен, откак избяга“.

— Ако убийството на войниците на Галбаторикс и опълчването на Ра'зак ти спечелва само десет хиляди крони награда — не че това не е огромна сума де, — какво трябва да направиш, за да струваш херцогство? — запита тихо Балдор.

— Да застрашиш самия крал — предположи Ларн.

— Достатъчно по този въпрос — намеси се Хорст. — Дръж си езика зад зъбите, Балдор, за да не свършим оковани. А ти, Роран, не привличай повече вниманието към себе си. С такава награда хората непременно ще наблюдават всички странници наоколо, търсейки някой, който да прилича на описанието.

Ковачът прокара ръка през косата си и придърпа колана си нагоре.

— Добре. Всички имаме работа за вършене. Върнете се тук по обяд, за да видим докъде сме стигнали.

С тези думи групата им се раздели на три. Дармен, Ларн и Хамънд тръгнаха заедно да купят храна и провизии за следващата част от пътуването. Гертруде отиде да възстанови запаса си от корени, тинктури и лекарства, точно както каза на стража. А Роран, Хорст и Балдор се насочиха по стръмните улици към пристанището, където се надяваха да намерят кораб, който да може да пренесе селяните до Сурда или поне до Теирм.

Когато достигнаха мижавата алея до плажа, Роран се спря и се взря в океана, който сивееше под ниските облаци. Никога не си беше представял, че хоризонтът би могъл да е толкова плосък. Глухият тътен на водата се блъскаше в пясъка под краката му и го караше да се чувства така, сякаш стои на повърхността на огромен тъпан. Миризмата на риба — прясна, изкормена или изгнила — го блъсна в главата.

Хорст прехвърли поглед между Роран и Балдор, който бе пленен по същия начин, а после каза:

— Невероятна гледка, а?

— Аха — отвърна Роран.

— Кара те да се чувстваш доста малък, нали?

— Аха — отвърна Балдор.

Ковачът кимна.

— Спомням си първия път, когато видях океана. Имаше същия ефект и върху мен.

— Кога е било това? — запита Роран. В добавка към ятата чайки, носещи се над залива, забеляза и някакъв странен вид птици, накацали по кейовете. Животното имаше тромаво тяло с раиран клюн, който държеше прилепен към гърдите си като претенциозен стар мъж, бяла глава и врат, и тяло с цвят на сажди. Една от птиците вдигна клюн, разкривайки кожеста торбичка под него.

— Бартрам, ковачът, който работеше в селото преди мен — каза Хорст. — Той умря, когато аз бях на петнадесет — една година преди края на чиракуването ми. Трябваше да си намеря ковач, който бе склонен да завърши работата на друг мъж, затова отидох до Сеунон, който е построен до Северно море. Там срещнах Келтон — зъл стар човек, но пък много добър в занаята си. Той се съгласи да ме обучи. —

Ковачът се засмя. — Когато приключихме, не знаех дали да му благодаря, или да го прокълна.

— Да му благодариш, мисля си — отвърна Балдор. — Иначе никога нямаше да се ожениш за мама.

Роран се намръщи, докато гледаше водата.

— Няма твърде много кораби — забеляза той.

И наистина, в южния край на пристанището бяха закотвени два, а от другата страна — трети. Помежду им нямаше нищо освен рибарски лодки. На единия от южните му беше счупена мачтата. Роран нямаше опит с кораби, но и трите му се струваха ужасно малки, за да пренесат почти триста пътници.

Проверявайки кораб след кораб, скоро откриха, че всеки от тях е зает по един или друг начин. Беше нужен месец, за да се поправи съдът със счупената мачта. Онзи до него, наречен „Гонещият вълните“, бе снабден с кожени платна и щеше да поеме на север към опасните острови, където растеше билката Сеитр. А „Албатрос“, последният кораб, тъкмо бе пристигнал от далечния Фейнстър и сега го стягаха, преди да потегли с товара си от вълна.

Един от докерите се изсмя на въпросите на Хорст.

— Едновременно сте и закъснели, и подранили. Повечето пролетни кораби дойдоха и си заминаха преди две-три седмици. След месец ще задухат северозападните ветрове и с тях ще се върнат ловците на тюлени и моржове. После идват корабите от Теирм и останалата част от Империята, за да отнесат кожите, месото и маслото. Чак тогава има шанс да намерите капитан с празен трюм. А дотогава — никакъв.

Роран беше отчаян.

— Няма ли друг начин да прекараш стоки оттук до Теирм? Не е нужно да бъде бързо или удобно.

— Ами... ако няма нужда да е бързо и искаш да стигнеш само до Теирм, можеш да опиташ с Кловис, ей там — каза мъжът, вдигайки един дървен сандък на рамо и сочейки към редица закрити докове между два кея, където можеха да се съхраняват лодки. — Той притежава няколко шлепа, с които пренася зърно наесен. През останалото време Кловис лови риба, като всички останали в Нарда. — После той се намръщи. — Какви стоки имате? Овцете вече са остригани, а реколтата още не е прибрана.

— Това-онова — отвърна Хорст и му метна една медна монета.
Докерът я прибра и му намигна.

— Точно така, сър. Това-онова. Познавам ги тия работи, като ги видя. Но не се бойте от стария Улрик — няма съм като мъртвец, точно така. Значи ще се виждаме, сър.

Той отпраши нанякъде, като си подсвиркваше.

Оказа се, че Кловис го няма на доковете. След като ги упътиха, им отне около половин час да стигнат до дома му на другия край на Нарда, където най-сетне го откриха. Мъжът садеше перуники около пътеката към входната си врата. Той бе едър, със загорели от слънцето бузи и прошарена черна брада. Измина още час, докато убедят моряка, че наистина се интересуват от шлеповете му въпреки сезона, а после да отидат пак до доковете, където той отключи вратите, за да им покаже трите съда — „Мерибел“, „Еделин“ и „Червеният глиган“.

Всеки от тях беше седемдесет и пет стъпки дълъг, двадесет широк и боядисан в ръждивочервено. Имаха открити трюмове, които можеха да бъдат покрити с мушама, мачта, която да се издига при нужда в центъра, за да поддържа единично квадратно платно, и няколко надпалубни каюти в задната част — или кърмата, както я нарече Кловис.

— Плават по-дълбоко от речни гемии — обясни мъжът. — Така че недейте да се боите, че ще се преобърнат при силна буря, макар че ще е добре да внимавате да не ви хване някой истински ураган. Тези шлепове не са правени за откритото море. Трябва да виждат брега. И сега е най-лошото време да ги пусна. Кълна се в честта си, вече цял месец всеки следобед има гръмотевични бури.

— Имате ли екипажи и за трите? — попита Роран.

— Ами... това е проблемът. Повечето мъже, които наемам, напуснаха преди седмици, за да ловят тюлени както винаги. И понеже ми трябва чак след жътва, са свободни да ходят където си искат през останалата част от годината... Сигурен съм, че вие, джентълмени, разбирате положението ми.

Кловис се опита да се усмихне, а после погледна поотделно Роран, Хорст и Балдор, несигурен към кого да се обърне.

Роран обходи цялата дължина на „Еделин“, проверявайки за повреди. Шлепът изглеждаше стар, но дървото бе здраво, а боята — прясна.

— Ако заменим липсващите ви хора, колко ще ни струва да отидем до Теирм с всичките три шлепа?

— Зависи — отвърна Кловис. — Моряците искат петнадесет медника на ден, храна и по глътка уиски. Онова, което печелят вашите хора, си е ваша работа. Няма да ги слагам в сметката. Нормално наемаме и стражи, но те са...

— ... отишли да ловуват, да — прекъсна го младежът. — Ще уредим и стражите.

Кловис преглътна и адамовата му ябълка подскочи.

— Това би било разумно... да, наистина. В добавка към заплатата на моряците искам и двеста крони, както и компенсация за всички поражения на шлеповете, нанесени от вашите хора, както и — в качеството ми на собственик и капитан — дванадесет процента от общата печалба, която ще реализира товарът ви.

— Нашето пътуване няма да има печалба.

Това, изглежда, притесни Кловис повече от всичко досега. Той почеса брадата си с левия си палец, два пъти понечи да заговори и спираше, но накрая каза:

— Щом е така, ще искам още четиристотин крони след завършването на пътуването. А какво, ако мога да бъда толкова смел да попитам, искате да пренасяте?

„Плашим го“ — помисли си Роран.

— Добитък.

— Овце, крави, коне, кози, биволи...?

— Имаме всякакви животни в стадата си.

— И защо искате да ги пренесете до Теирм?

— Имаме си причини — Роран почти се усмихна при вида на объркването му. — А бихте ли обмислили да продължите и след Теирм?

— Не! Това е крайната ми точка. Не познавам водите отвъд него, нито бих искал да съм разделен толкова дълго от жена си и дъщеря си.

— Кога можете да сте готови?

Кловис се поколеба и направи две крачки към шлеповете.

— Може би пет или шест дни. Не... не, по-добре седмица. Имам работи, за които трябва да се погрижа, преди да отпътуваме.

— Ще ви платим още десет крони, ако тръгнем вдругиден.

— Аз не...

— Дванадесет крони.

— Другиден тогава — обеща Кловис. — По един или друг начин дотогава ще съм готов.

Роран прокара ръка по планшира на кораба и кимна, без да се обръща. После попита:

— Мога ли да поговоря за минута насаме със съдружниците си?

— Както искате, сър. Ще отида да огледам доковете, докато сте готови. — Кловис забързано тръгна към вратата. Точно когато излизаше, се обърна и попита: — Извинете, но как беше името ви? Боя се, че съм го пропуснал по-рано, а понякога паметта ми е наистина ужасна.

— Стронгхамър. Името ми е Стронгхамър.

— А, разбира се. Добро име е това.

Когато вратата се затвори, Хорст и Балдор се събраха около Роран.

— Не можем да си позволим да го наемем — каза Балдор.

— Не можем да си позволим да *не* го наемем — отвърна другият младеж. — Нямаме златото да купим шлеповете, нито смятам да се уча точно сега как да ги управлявам сам, когато животът на всички зависи от това. Ще бъде по-бързо и по-безопасно, ако просто платим на екипажа.

— Все пак е твърде скъпо — каза Хорст.

Роран почука с пръсти по дървото.

— Можем да заплатим първоначалната му такса от двеста крони. Щом стигнем Теирм, или ще откраднем шлеповете и ще използваме уменията, които сме натрупали по време на пътуването, или ще хванем Кловис и мъжете му в капан, докато успеем да избягаме по друг начин. Така ще си спестим допълнителните четиристотин крони, както и заплатите на моряците.

— Не обичам да мамя, когато става дума за честна работа — каза Хорст. — Против принципите ми е.

— И на мен не ми харесва, но можеш ли да измислиш алтернатива?

— А и как ще качиш всички на шлеповете?

— Ще ги накараме да ни чакат на около миля надолу по брега, където от Нарда няма да ни виждат.

Хорст въздъхна.

— Добре, ще го направим, но това оставя лош вкус в устата ми. Балдор, извикай Кловис, за да се разберем твърдо.

Същата вечер селяните се събраха около малък огън, за да чуят какво е станало в Нарда. От мястото, където бе коленичил, Роран гледаше припламващите въглени, докато слушаше как Гертруде и тримата братя описваха приключенията си. Новината за обявите за Роран и Ерагон предизвика неспокоен шепот.

Когато Дармен приключи, Хорст зае мястото му и накратко обясни, че в града няма нормални кораби, че са прибягнали до шлепове и каква е сделката. За съжаление в мига, в който спомена думата *шлепове*, ядосаните викове на селяните заглушиха гласа му.

Лоринг се приближи до него и вдигна ръце за внимание.

— Шлепове? — извика общарят. — Шлепове? Ние не искаме *смадливи* шлепове!

После се изплю и мнозина го последваха.

— Всички запазете тишина! — извика Делвин. — Ако продължаваме по този начин, ще ни чуят. — И щом пращането на огъня стана най-силният звук, той продължи с по-тих глас: — Съгласен съм с Лоринг. Шлеповете са бавни и уязвими. А и ще сме струпани заедно без никаква възможност за уединение и без реално убежище за кой знае колко време. Хорст, Илейн е бременна в шестия месец. Не можеш да искаш такива като нея — а също и болните, и сакатите — да седят под изпепеляващото слънце седмици наред.

— Можем да опънем мушамы над трюмовете — отвърна Хорст. — Не е много, но поне ще ни пази от слънцето и дъжда.

Гласът на Биргит преряза като нож ропота на тълпата:

— Аз се тревожа и за друго. — Хората се отдръпнаха, докато тя вървеше към огъня. — Като имаме предвид тези двеста крони, както и парите, които Дармен и братята му са похарчили, ми се струва, че сме изхарчили по-голямата част от парите си. За разлика от онези в града, нашето богатство не е в злато, а в животните и имота ни. Него вече го няма, а от добитъка ни остана малко. Дори и ако станем пирати и откраднем шлеповете, как ще платим за провизии в Теирм, а и за пътя на юг?

— Сега най-важното е изобщо да стигнем до Теирм — изръмжа Хорст. — Едва когато стигнем там, можем да започнем да се безпокоим за това какво ще правим после... Възможно е да се наложи да прибегнем към по-драстични мерки.

Кокалестото лице на Лоринг се превърна в плетеница от бръчки.

— Драстични? Какво имаш предвид под *драстични*? Ние вече минахме през драстичното. *Цялото* това прежеждие е *драстично*! Не ме интересува какво казваш. Няма да използвам тези шлепове, не и след като сме преминали през Гръбнака. Шлеповете са за животни и жито. Ние искаме кораб с каюти и нарове, където да можем да спим удобно. Защо не почакаме още седмица и да видим дали няма да пристигне някой кораб, на който да можем да се качим? Или пък... — Той продължи да изброява около петнадесетина минути, нахвърляйки планина от възражения, преди да отстъпи на Тейн и Ридли, които допълниха аргументите му.

Разговорът секна, когато Роран застана до огъня. Самото му присъствие накара селяните да замълчат. Те зачакаха, останали без дъх, с надеждата, че ще чуят още някоя пророческа реч.

— Или шлеповете, или ще ходим пеша — каза той.

И отиде да си легне.

ЧУКЪТ ПАДА

Луната се носеше високо сред звездите, когато Роран излезе от палатката, която споделяше с Балдор, и отиде до края на лагера, за да смени Албрийч на стража.

— Нищо за докладване — прошепна другият и отиде да си легне.

Роран натегна тетивата на лъка си и заби три стрели пред себе си, където лесно можеше да ги достигне. После се уви в одеялото и се сви до скалната стена отляво. Позицията му позволяваше да вижда ясно надолу към тъмните хълмове.

Вече имаше изградени навици при патрулиране, затова раздели пейзажа на отделни сектори, оглеждайки всеки за около една минута, като през цялото време следеше за движение или светлина. Умът му скоро започна да се отнася, бродейки от тема на тема с мъгливата логика на сънищата, която го разсейваше от задачата му. Той прехапа вътрешната страна на бузата си, за да се концентрира. Радваше се, че не е изтеглил жребия за смените преди зората, защото тогава нямаше да има възможност да навакса със съня и щеше да се чувства смазан целия ден.

Внезапен порив на вятъра мина край него и погъделичка ухото му. Кожата по врата му настръхна от усещането за нещо зло. Роран се изплаши и в главата му се загнезди убеждението, че се задава смъртна опасност. Той потрепери, сякаш го бе втресло, сърцето му подскочи и трябваше да се пребори със себе си, за да не излезе от прикритието си и да се затича.

„Какво ми става?“ Костваше му огромно усилие, дори да сложи стрела на тетивата.

На изток една сянка се отдели от хоризонта. Виждаше се само като черно петно сред звездите и се носеше като разпокъсан плащ по небето, докато не закри луната. Там и остана, реейки се на място. Когато лунната светлина я озари, Роран различи прозрачните криле на един от летящите жребци на Ра'зак.

Черната твар отвори клюн и нададе дълъг пронизителен писък. Младежът се намръщи от болката, която силата и височината на звука му причиняваше. Той пронизваше тъпанчетата му и превръщаше кръвта му в лед. От него всяка радост се превръщаше в отчаяние. Крясъкът събуди цялата гора. Птици и зверове на мили околоръст нададоха възгласи на паника, за ужас на Роран и остатъците от стадата на селяните.

Притичвайки от дърво на дърво, Роран се върна в лагера и зашептя на всеки, когото видеше:

— Ра'зак са тук. Стойте където сте и пазете тишина.

Видя, че и другите стражи се движат сред уплашените селяни и им казват същото.

Фиск излезе от палатката си с копие в ръка и изрева:

— Нападат ли ни? Какво са пуснали срещу ни тези проклети...

Роран се хвърли върху дърводелеца, за да запуши устата му, и изстена тихо, когато падна на все още болното си рамо.

— Ра'зак — изстена той в отговор на въпроса на Фиск.

Мъжът застина и запита тихо:

— Какво да правя?

— Помогни ми да успокоя животните.

Заедно те предпазливо се придвижиха през лагера до близката поляна, където бяха завързани козите, овцете, магаретата и конете. Фермерите, които притежаваха най-голяма част от стадата, спяха при тях и вече се опитваха да укротят добитъка. Роран благодари на идеята си да разпръснат животните по краищата на поляната, където дърветата и храстите ги скриваха от враждебни погледи.

Докато се опитваше да усмири няколко овце, той погледна към зловещата черна сянка, която все още закриваше луната като гигантски прилеп. За негов ужас тя започна да се движи към тяхното скривалище. „Ако това изчадие изкрещи отново, сме обречени“.

Повечето животни вече се бяха успокоили, когато Ра'зак прелетя над тях. Само магарето настояваше да реве. Роран без колебание се отпусна на едно коляно, вдигна лъка и простреля животното между ребрата. Прицелът му беше безукорен и животното падна без стон.

Но за съжаление беше късно — ревът на магарето бе привлякъл вниманието на Ра'зак. Чудовището извърна глава в посоката на

поляната и се спусна към нея с широко разтворени нокти, предхождано от зловонието си.

„Сега е моментът да видим дали можем да убием кошмар“ — помисли си Роран. Фиск, който клечеше до него в тревата, вдигна копието си и се приготви да го хвърли, щом изчадието попадне в обсега му.

Точно когато младежът опъна лъка си — в опит да започне и приключи битката с една добре насочена стрела, — някакво вълнение в гората го разсея.

От храстите изскочи стадо сърни. Те се затичаха през поляната, без да обръщат внимание на селяните и добитъка, в истеричен опит да избягат от Ра'зак. Сякаш цяла вечност сърните тичаха наоколо, разоравайки почвата с острите си копита. Разширените им от ужас очи улавяха светлината на луната. Бяха толкова близо, че можеше да чуе тежкото им дишане.

Изглежда, сърните успяха да прикрият селяните, защото, след като направи още един кръг над поляната, крилатото чудовище изви на юг и се понесе надолу по дължината на Гръбнака, сливайки се с нощта.

Роран и спътниците му останаха замръзнали намясто като преследвани зайци, изплашени, че отдалечаването на Ра'зак може да е измама, за да ги подтикне да излязат на открито. Или може би близъкът на чудовището се криеше някъде наблизко. Изчакаха няколко часа, нетърпеливи и напрегнати, не смееха да мръднат.

Когато луната започна да се спуска отвъд хоризонта, смразяващият кръвта писък на изчадието проехтя в далечината... а после нищо.

„Имахме късмет — помисли си Роран, когато се събуди на следващата сутрин. — А не можем да разчитаме на късмета да ни спаси и следващия път“.

След тази нощ вече никой от селяните не смееше да се противи на пътуването с шлеп. Напротив, бяха толкова нетърпеливи, че мнозина питаха Роран дали не е възможно да отплават още днес, вместо утре.

— Иска ми се да можеше — каза той. — Но преди това има твърде много неща за вършене.

Пропускайки закуската, той се спусна към Нарда заедно с Хорст и група мъже. Роран знаеше, че рискува да го познаят, но мисията им бе твърде важна, за да остане настрана. Освен това беше убеден, че сегашният му облик е достатъчно различен от портрета на имперската обява, така че никой да не може да намери прилики.

Нямаха проблем с влизането, защото на портата патрулираха други войници. След това отидоха на доковете и платиха двеста крони на Кловис, който бе зает да надзирава мъжете, подготвящи шлеповете за морето.

— Благодаря, Стронгхамър — каза морякът и привърза кесията със златото към колана си. — Нищо не може да озари деня на човек като малко жълто златце.

Той ги отведе до една маса и разви карта на водите, заобикалящи Нарда. На нея бяха отбелязани и силата на различните течения, и местоположението на скалите и тресавищата и другите опасности, както и бележки, трупани очевидно няколко десетилетия. Кловис очерта с пръста си линия от Нарда до малко заливче малко на юг от града и каза:

— Тук ще вземем добитъка ви. По това време на годината приливите и отливите са кротки, но пак не искаме да ни се налага да се борим с тях, затова трябва да потеглим от залива с първия прилив.

— Прилив? Не е ли по-лесно да изчакаме до отлива и да го оставим да ни отнесе?

Кловис почука носа си с пръст, а очите му проблеснаха дяволито.

— Да, би било по-лесно, и така съм започвал много пътешествия. Но не искам да съм на брега и да товаря животните ви, когато приливът дойде, за да ме избута още по-навън на брега, и да се окажем по плитчините, когато водата спадне. Ако хванем прилива, морето ще работи за нас, схващате ли?

Роран кимна. Вярваше на опита на Кловис.

— А колко мъже ще ви трябват за попълване на екипажите?

— Ами успех да изкопая седем момчета — всичките са силни, честни и добри моряци. Те се съгласиха да участват, колкото и да е странно начинанието. Имайте предвид обаче, че повечето оглеждаха дъното на халбите, когато ги хванах снощи. Пропиваха заплатата от последното си пътуване, но до утре сутрин ще са трезви като стари моми, обещавам ви. При седем налични ми трябват още четирима.

— Четирима да са — възкликна Роран. — Моите хора не знаят много за плаването, но са силни и ще се учат с готовност.

Кловис изсумтя.

— И без това обикновено взимам по няколко нови момчета при всяко пътуване: Докато спазват заповеди, ще се справят чудесно. Иначе ще ги провеса от такелажа с главите надолу, помнете ми думите. Що се отнася до стражите, бих искал да имам девет — по трима на лодка. И по-добре да не са зелени като моряците ви, иначе няма да мръдна от пристанището за цялото уиски на света.

Роран си позволи мрачна усмивка.

— Всеки мъж, който язди с мен, се е доказал в битка много пъти.

— О, значи отговарят пред вас, млади Стронгхамър? — отвърна капитанът. После почеса брада, поглеждайки Гедрик, Делвин и останалите, които бяха нови в Нарда. — Колко водите със себе си?

— Достатъчно.

— Достатъчно, казвате. Чудя се. — Той махна с ръка. — Не ми обръщайте внимание. Езикът ми тича на миля пред здравия ми разум, или поне така твърдеше баща ми. Първият ми офицер, Торсън, сега е при търговеца, надзирава покупката на провизии и екипировка. Да разбирам ли, че имате храна за добитъка си?

— Наред с другото...

— Тогава по-добре ги подгответе. Можем да ги натоварим в трюма веднага щом вдигнем мачтите.

През останалата част от утрото и следобед Роран и селяните се трудиха да натоварят провизиите, купени от склада до шлеповете.

Докато младежът носеше чувал с брашно през палубата на „Еделин“, за да го подаде на чакация в трюма моряк, Кловис отбеляза:

— Повечето от това не е за животни, Стронгхамър.

— Не е — съгласи се Роран. — Но е нужно.

За негово успокоение капитанът не си позволи да разпитва повече.

Когато всичко бе натоварено, Кловис го извика при себе си.

— Можете да си вървите. Ние с момчетата ще се справим с останалото. Само помнете да ни чакате на пристанището три часа след пукването на зората, заедно с всички мъже, които ми обещахте, или ще изпуснем отлива.

— Ще бъдем там.

Горе в хълмовете Роран помогна на Елаин и другите да се подготвят за потегляне. Не им отне много време, защото вече бяха свикнали да разтурят лагера всяка сутрин. После избра дванадесет мъже, които да отидат с него в Нарда на следващия ден. Всички бяха добри бойци, но той помоли най-добрите — Хорст и Делвин — да останат, в случай че войниците ги откриеха или Ра'зак се завърнеха.

Когато нощта се спусна, двете групи се разделиха. Роран наблюдаваше как Хорст повежда редицата от хора надолу през хълмовете към заливчето, където да чакат шлеповете.

Орвал се качи при него и скръсти ръце.

— Мислиш ли, че ще са в безопасност, Стронгхамър?

В гласа му напрежението трептеше като тетива на лък.

Въпреки че се безпокоеше, Роран каза:

— Да. Обзалагам се на бъчва ябълково вино, че утре, когато се приближим, те още ще спят. Позволявам ти да събудиш Нола. Как ти звучи това?

Орвал се усмихна при споменаването на жена му и кимна, очевидно успокоен.

„Дано съм прав“. Роран остана на камъка, прегърбен като гаргойл, докато тъмната линия от хора не се стопи в нощта.

Събудиха се час преди съмване, когато небето едва бе започнало да просветлява, а влажният въздух веднага ороси пръстите им. Роран наплиска лицето си с вода, а после нарами лъка, колчана и чука, с който бе станал неразделен. Взе още един от щитовете на Фиск и едно от копията на Хорст. Другите сториха същото, но прибавиха и мечовете, прибрани по време на битките в Карвахол.

Тринадесетимата тръгнаха бързо по неравните хълмове. Скоро стигнаха до пътя към Нарда, а после и до главната порта на града. За ужас на Роран, на стража бяха същите двама войници, които го бяха тормозили първия ден. Също както преди те снижиха алебарди, за да препречат пътя.

— Тоя път май сте повечко, а? — забеляза белокосият. — А и не сте същите. Ако изключим теб. — Той насочи вниманието си върху

младежа. — Сигурно ще очакваш да повярвам, че копието и щитът ти също са за чупене на грънци?

— Не. Кловис ни нае да защитаваме шлеповете му по пътя към Теирм.

— Вие? Наемници? — Войниците избухнаха в смях. — Нали бяхте търговци?

— Наемничеството е по-доходоносно.

Белокосият се намръщи.

— Лъжеш. Опитвал съм се да бъда наемник някога. Прекарвах повече гладни нощи от сега. А и колко е голяма тая ваша *търговска* дружина? Вчера бяхте седем, а днес — тринадесет, ако броим и теб. Изглеждате ми твърде много за обикновена експедиция на група търговци. — Очите му се присвиха, докато той оглеждаше по-внимателно лицето на Роран. — Изглеждаш ми познат. Какво е името ти?

— Стронгхамър.

— А не е ли възможно вместо това да е *Роран*, как мис...

Светкавично младежът замахна с копието си и прободете белокосия мъж във врата. Бликна алена кръв. Роран пусна копието, извади чука си и се извъртя, за да блокира удара на другия войник. Замахна нагоре и встрани и смаза шлема на мъжа.

Стоеше, задъхан, между двата трупа. „С тези станаха десетима“.

Орвал и другите мъже го гледаха с ужас. Неспособен да срещне погледите им, Роран им обърна гръб и посочи канала, който течеше под пътя.

— Скрийте телата, преди някой да ги е видял — нареди той грубо.

Докато бързаха да му се подчинят, той огледа горната част на стената за други стражи. За щастие там не се виждаше никой, както и на улицата от другата страна на портата. Той се наведе и извади копието си. Избърса острието в туфа трева.

— Готово — каза Мандел, изкачвайки се от канала. Въпреки брадата си младият мъж изглеждаше преbledнял.

Роран кимна, стегна се мислено и се обърна към групата.

— Чуйте. Ще вървим към доковете, колкото можем по-бързо, но без да будим подозрение. Няма да бягаме. Когато вдигнат тревога — защото някой може да е чул шума, — се дръжете, все едно сте

изненадани и заинтересувани, но не и изплашени. Каквото и да правите, не давайте на никого повод да ни заподозре. Животът на семействата и приятелите ви зависи от това. Ако ни нападнат, единственият ви дълг е да сте сигурни, че шлеповете ще потеглят. Нищо друго няма значение. Ясен ли съм?

— Да, Стронгхамър — отвърнаха всички в един глас.

— Тогава след мен.

Докато прекосяваше Нарда, Роран бе толкова напрегнат, че се боеше, че може да се строши на хиляди парченца. „В какво се превърнах?“ — чудеше се той. Оглеждаше мъжете, жените, децата и дори и кучетата, в опит да открие потенциалните врагове. Всичко около него изглеждаше неестествено ярко и изпълнено с дребни детайли — сякаш можеше да види дори отделните нишки в дрехите на хората.

Стигнаха до пристанището без инциденти. Кловис ги посрещна.

— Подранил си, Стронгхамър — каза той, все едно бяха стари приятели. — Обичам такива мъже. Това ще ни даде възможност да подредим всичко, преди да потеглим.

— Можем ли да тръгнем веднага? — запита Роран.

— Би трябвало да знаеш, че не. Трябва да изчакаме отлива.

После мъжът замълча и огледа за пръв път тринадесетте мъже.

— Но какво е станало, Стронгхамър? Всичките изглеждате така, все едно сте видели призрака на стария Галбаторикс.

— Нищо, което няколко часа морски въздух да не могат да излекуват — отвърна Роран. В сегашното си състояние не можеше да се усмихне, но поне успя да докара по-приятно изражение на лицето си, за да успокои капитана.

Кловис подсвирна и извика двама моряци от лодките. И двамата мъже имаха лешников тен.

— Това е Торсън, първият ми офицер — каза капитанът и посочи онзи отдясно. Голото рамо на Торсън бе украсено с татуировка на летящ дракон. — Той ще управлява „Мерибел“. А това черно куче е Флинт. Той командва „Еделин“. Докато сте на борда, тяхната дума е закон така, както е моята на „Червеният глиган“. Ще отговаряте пред тях и мен, а не пред Стронгхамър... Е, да чуя едно добро да, сър, ако сте ме разбрали.

— Да, сър — казаха мъжете.

— Сега, кои от вас ще са моряци и кои — охранители? Защото, кълна се в живота си, не мога да ви различа един от друг.

Без да обръщат внимание на твърдението на Кловис, че сега той е техен командир, а не Роран, селяните погледнаха младежа, за да видят дали трябва да се подчинят. Той кимна в знак на одобрение и те се разделиха на две групи, които капитанът раздели на още по-малки групи, за да ги разпрати на отделните шлепове.

В следващия половин час Роран работеше заедно с моряците, за да приключат по-бързо с подготовката на „Червеният глиган“ за тръгване, ослушвайки се и за най-малкия намек за тревога от града.

„Ще ни заловят и убият, ако останем още“ — мислеше си, докато проверяваше височината на водата под кея. Избърса потта, избила по челото му.

Кловис сграбчи ръката му и той подскочи.

Роран бе извадил чука наполовина още преди да осъзнае какво става. Гъстият въздух заседна в гърлото му.

Кловис повдигна вежда при тази реакция.

— Наблюдавах те, Стронгхамър, и бих искал да знам как си спечелил подобна лоялност от своите хора. Служил съм с повече капитани, отколкото бих искал да си спомня, и нито един от тях не е получавал такова подчинение, каквото имаш ти, при това без дори да повишаваш тон.

Роран не можа да се сдържи и се засмя.

— Ще ти кажа как го сторих — спасих ги от робство и от това да ги изядат живи.

Веждите на Кловис се вдигнаха почти до косата.

— Така ли? Това е история, която бих искал да чуя.

— Не, не би искал.

След около минута капитанът каза:

— Да, може би наистина не бих. — Той погледна през борда. — Мътните ме взели. Мисля, че можем да потегляме. О, ето я и моята Галина, точна както винаги.

Едрият мъж скочи на подвижния мост, а оттам — на кея, където прегърна чернокосо момиче на около тринадесет и жена, която Роран прецени, че трябва да е майка ѝ. Кловис разбърка косата на детето и каза:

— Сега искам да ми обещаеш, че ще си добра, докато ме няма, нали, Галина?

— Да, татко.

Докато гледаше как капитанът се прощава със семейството си, младежът си помисли за двамата мъртви войници при портата. „Може би и те са имали семейства. Жени и деца, които са ги обичали, и дом, в който да се връщат всеки ден...“ Усети как започва да му се гади и се вторачи в шлепа, за да не повърне.

Мъжете на шлеповете изглеждаха напрегнати. Изплашен, че може да си изпуснат нервите, Роран започна да се разхожда спокойно по палубата, правейки всичко възможно да изглежда бодър и отпуснат. Най-накрая Кловис се качи обратно на борда на „Червеният глиган“ и извика:

— Вдигайте котвите, младежи! Потегляме към дълбокото!

Не след дълго мостовите бяха прибрани, въжетата — развързани, и платната на трите шлепа се издигнаха, за да посрещнат вятъра. Въздухът зазвънтя от виковете на моряците и песните им.

От брега Галина и майка ѝ гледаха как съдовете се отдалечават. Бяха тихи, неподвижни и мрачни.

— Имаме късмет, Стронгхамър — каза Кловис и го потупа по рамото. — Вятърът ще ни тласка днес. Може да не ни се наложи да гребем, преди да достигнем залива!

Когато „Червеният глиган“ беше достигнал средата на пристанището и все още на десетина минути от свободата на морето, се случи онова, от което се боеше Роран: над водата откъм каменните сгради зазвучаха тромпети и камбани.

— Какво е това? — запита той.

— Нямам представа — отвърна Кловис. Той се намръщи и се загледа към града с ръце на кръста. — Може да е пожар, но не виждам пушек в небето. Или са открили ургали в областта... — Лицето му стана угрижено. — Случайно да си видял нещо по пътя тази сутрин?

Роран поклати глава.

Флинт приближи „Еделин“ до техния кораб и извика от палубата:

— Да се върнем ли, сър?

Роран стисна парапета толкова силно, че под ноктите му влязоха трески. Беше готов да се намеси, но се страхуваше да не изглежда твърде напрегнат.

Кловис откъсна поглед от Нарда и изрева в отговор:

— Не. Ще изпуснем отлива.

— Ай-ай, сър! Но бих дал дневната си надница, да разбере какво е причинило тая шумотевица.

— Аз също — промърмори капитанът.

Докато къщите се смаляваха зад тях, Роран седеше в задната част на шлепа, обгърнал колене с ръце и облегнат на стената на каютите. Гледаше към небето, вцепенен от дълбочината, яснотата и цвета му, а после и към дирята, оставяна от „Червеният глиган“, в която плуваха водорасли. Шлепът го люлееше като в люлка. „Какъв красив ден“ помисли си той, благодарен на съдбата, че е жив да го види.

След като излязоха от пристанището, той се успокои и се качи по стълбата до палубата на кърмата зад каютите, където Кловис държеше кормилото и насочваше шлепа. Капитанът каза:

— Винаги има нещо невероятно красиво в първия ден на пътуването, преди да осъзнаеш колко е лоша храната и да започнеш да копнееш за дома.

Роран не бе забравил, че трябва да научи всичко възможно за шлепа, затова попита Кловис за имената и функциите на различни предмети на борда. Изнесоха му ентусиазирана лекция за това как работят шлеповете и корабите, както и за изкуството на плаването по принцип.

Два часа по-късно Кловис посочи към тясно полуостровче, което се простираше пред тях.

— Заливът се намира от другата му страна.

Роран се наведе над парапета и протегна врат, нетърпелив да разбере дали всички са в безопасност.

Когато „Червеният глиган“ заобиколи каменистото парче земя, видяха пясъчната ивица, на която се бяха събрали бегълците от долината Паланкар. От тълпата до тях долетяха възгласи и всички махаха на шлеповете, появяващи се иззад скалите.

Роран се отпусна.

Зад него Кловис промърмори ужасна ругатня.

— Знаех си, че нещо не е наред още в мига, в който те зърнах, Стронгхамър. Къде е добитъкът! Наистина ме направи на глупак, а?

— Не си прав за мен — отвърна Роран. — Не съм те излъгал — те са моето стадо и аз съм техният пастир. Не е ли мое право да ги

наричам добитък, ако поискам?

— Наричай ги както си поискаш, но аз не съм се съгласявал да возя хора до Теирм. Мога само да се чудя *защо* не ми каза какъв е истинският ни товар, а единственият отговор, който се задава на хоризонта, е, че с каквото и да си се захванал, ще ни донесе беди... беди за теб и за мен. Трябва да ви изхвърля през борда и да се върна в Нарда.

— Но няма да го направиш — каза Роран с опасно тих глас.

— О? И защо?

— Защото тези шлепове са ми нужни, Кловис, и ще направя всичко, за да ги задържа. Всичко! Ако си почтен в сделката ни, ще можем да завършим това пътуване миролюбиво и ще видиш отново Галина. Ако ли не...

Заплахата прозвуча по-злокобно, отколкото реално беше. Роран не възнамеряваше да го убива, макар че ако се наложеше, щеше да го изостави нейде по брега.

Лицето на капитана почервеня, но той само изсумтя и изломоти припряно:

— Така е честно, Стронгхамър.

Доволен, Роран отново насочи вниманието си към брега.

Зад гърба си чу тихо изщракване.

Действайки по инстинкт, младежът се дръпна, приклепна и отскочи встрани, прикривайки главата си с щита. Ръката му се разтърси от удара на дългата кука по щита. Той го снижи и се вгледа в изплашения Кловис, който отстъпи назад по палубата.

Роран поклати глава и гласът му прокълбна в ушите на капитана:

— Не можеш да ме победиш, Кловис. Ще попитам пак: смяташ ли да бъдеш почтен и да спазиш споразумението ни? Ако не, ще те изхвърля на брега, ще открадна шлеповете и ще принудя екипажа ти да ми служи. Не искам да ти вземам хляба, но ако ме принудиш... Хайде. Това пътуване може да е нормално и лишено от всякакви неприятни събития, ако избереш да ни помогнеш. Помни, че вече ти е платено.

Кловис се изпъна с достойнство и каза:

— Ако се съглася, трябва да ми окажеш честта да ми обясниш защо беше нужно да си служиш с измама, защо тези хора са тук, както и откъде са. Няма значение колко злато ми предлагаш, отказвам да помагам на нещо, което противоречи на принципите ми, и това е

последната ми дума. Вие бандити ли сте? Или служите на трижди проклетия крал?

— Това знание може да те изложи на голяма опасност.

— Настоявам.

— Чувал ли си за Карвахол в долината Паланкар? — запита Роран.

Кловис махна с ръка.

— Веднъж или два пъти. Какво за него?

— Ето го там на брега. Войниците на Галбаторикс ни нападнаха, без да сме ги предизвикали. Ние отвърнахме на удара и когато позицията ни стана неспасяема, прекосихме Гръбнака и последвахме бреговата линия, докато стигнем Нарда. Галбаторикс заплаши, че всички мъже, жени и деца в Карвахол ще бъдат убити или продадени в робство. Единствената ни надежда за оцеляване е да достигнем Сурда.

Роран реши да не споменава Ра'зак. Не искаше да плаши капитана твърде много.

Опитният мореплавател посивя.

— Все още ли ви преследват?

— Да, но Империята още не ни е открила.

— И заради теб ли вдигнаха тревогата?

Младежът отговори меко:

— Убих двама войници, които ме познаха.

Разкритието встрещи Кловис. Очите му се разшириха, той отстъпи и мускулите на ръцете му се стегнаха, а юмруците — свиха.

— Избирай, Кловис. Брегът приближава.

Знаеше, че е спечелил в мига, в който раменете на капитана се отпуснаха и пресилената храброст изчезна от лицето му.

— Ах, чумата да те тръшне, Стронгхамър! Аз не съм приятел на краля. Ще ви откарам до Теирм. Но после не искам да имам нищо общо с теб.

— Даваш ли ми думата си, че няма да се опиташ да се измъкнеш през нощта, или да извършиш някаква друга измама.

— Да, имаш я.

„Червеният глиган“ се насочи към плажа, следван от двамата си спътника. Пясък и камъни задраскаха по дъното на шлепа. Неизменното ритмично движение на водата, миеща сушата, звучеше като дишането на някакво гигантско чудовище. Когато сгънаха

платната и спуснаха мостовете, Торсън и Флинт дотичаха до „Червеният глиган“ и настояха Кловис да им обясни какво става.

— Има промяна в плановете — каза капитанът.

Роран го остави да обясни ситуацията, пропускайки точните причини, поради които селяните са напуснали долината Паланкар, и отиде на пясъка, където затърси Хорст сред шумната маса хора. Когато забеляза ковача, Роран го придърпа встрани и му каза за двете убийства в Нарда.

— Ако разберат, че съм напуснал с Кловис, може да изпратят войници на коне след нас. Трябва да качим всички на шлеповете, колкото се може по-бързо.

Хорст го изгледа изпитателно.

— Станал си твърд човек, Роран. По-твърд, отколкото аз някога бих могъл да стана.

— Наложил ми се.

— Само не забравяй кой си в действителност.

Роран прекара следващите три часа в подреждане и опаковане на багажите на селяните на „Червеният глиган“, докато Кловис не покаже, че е доволен. Пакетите трябваше да се застопорят, за да не паднат внезапно и да наранят някого, а също и да се разположат така, че шлепът да плава равномерно по водата, а не да натежи на една страна. Това се оказа трудна задача, защото предметите бяха с най-различни размери и тежест. Започнаха да вкарват и животните. Това никак не им се понрави и особено когато ги обездвижиха в трюма с примки, вързани за железни скоби.

Последни се настаниха хората. И те трябваше да бъдат настанени симетрично във всеки шлеп, за да не го преобърнат. Кловис, Торсън и Флинт не спираха да дават наставления.

Изведнъж Роран дочу някакъв спор. „Какво има пък сега?“ — разтревожи се и си запробива път към източника на бъркотията. Видя Калита, коленичила до доведения си баща Уейланд, в опит да успокои стареца.

— Не! Няма да се кача на този *звяр*! Не можеш да ме накараш — крещеше Уейланд, размахваше съсухрените си ръце и удряше пети в

пясъка, в опит да се отскубне от прегръдката на Калита. От устните му хвърчеше слюнка. — *Пусни* ме, казах! Веднага ме пусни!

Жената бе затворила очи от болката, която ѝ причиняваха ударите му. Тя се обърна към Роран и каза:

— Не е на себе си, откак устроихме лагера снощи.

„За всички замесени щеше да е по-добре, ако бе загинал в Гръбнака... след всички проблеми, които ни причини“ — помисли си Роран. Той отиде до Калита и заедно успяха да успокоят Уейланд, така че поне да спре да крещи и да удря. Като награда за държанието му, жената му даде парче наденица, което зае цялото му внимание. И докато дъвчеше съсредоточено месото, двамата с Роран успяха да го качат на „Еделин“ и да го настанят в един далечен ъгъл, където да не пречи на никого.

— Размърдайте си задниците, дървеняци! — изкрещя Кловис. — Приливът ще дойде всеки миг. Хайде! Давайте!

Когато прибраха мостовете, двадесетина мъже, разделени на групи, се събраха около носовете и се приготвиха да ги избутат във водата.

Роран водеше тази пред „Червеният глиган“. Пеейки в унисон с останалите, той отпусна цялата си тежест върху широкия шлеп. Сивият пясък поддаде под краката им, треските и въжетата заскърцаха, миризмата на пот изпълни въздуха. За няколко секунди усилията им изглеждаха напразни, но после „Червеният глиган“ се наклони и се плъзна назад.

— Отново! — извика Роран.

Стъпка по стъпка те бавно напредваха в морето, докато ледената вода не достигна до кръста им. Една вълна се стовари върху Роран, изпълвайки устата му с морска вода. Веднага я изплю, отвратен от вкуса на сол — беше много по-силен, отколкото очакваше.

Когато шлепът се освободи от морското дъно, Роран доплува до „Червеният глиган“ и се изкачи по едно от въжетата, провесени от мостика. Междувременно моряците спуснаха във водата дълги пръти, с които избутаха съда още по-надълбоко във водата. Същото направиха и екипажите на „Мерибел“ и „Еделин“.

Когато разстоянието до брега вече беше безопасно, Кловис нареди да извадят греблата и с тях моряците насочиха „Червеният глиган“ към изхода на залива. Вдигнаха платната, така че да уловят

лекия вятър, и отплаваха към Теирм по несигурната повърхност на океана.

НАЧАЛОТО НА МЪДРОСТТА

Дните на Ерагон в Елесмера се сляха в едно неделимо цяло. Сякаш времето не можеше да достигне боровия град. Сезонът не се променяше, дори когато следобедите и вечерите станаха по-дълги, само гората бе изпълнена с повече сенки. Цветята все така си цъфтяха, подхранвани от магията на елфите и заклинанията, носещи се из въздуха.

Ерагон започна да обиква града заради красотата и тишината му, заради сградите — изваяни от самите дървета, заради призрачните песни — носещи се из мрака, заради произведенията на изкуството — скрити в мистериозните жилища, и заради самите елфи — и вгълбени, и весели.

Дивите животни в Ду Велденварден не се бояха от ловци. Ерагон често поглеждаше надолу от прозореца на дома си и виждаше как някой елф гали елен или сива лисица, или да мърмори на някоя срамежлива мечка, която обикаля краищата на поляната, несигурна дали да се покаже. Не успяваше да разпознае някои от животните. Появяваха се през нощта, движеха се сред храстите и сумтяха, но бягаха винаги щом Ерагон посмееше да се приближи. Веднъж забеляза създание, подобно на космата змия, а друг път — облечена в бяла роба жена, чието тяло потрепери, за да се превърне във вълчица.

Двамата със Сапфира продължаваха да изучават Елесмера, когато имаха време. Разхождаха се сами или с Орик. Аря вече не искаше да ги развежда. Нито пък Ерагон бе успял да поговори след случката с фаирта му. Виждаше я от време на време, прокрадваща се сред дърветата, но винаги когато се приближеше, с желанието да ѝ се извини, тя изчезваше и го оставяше сам сред древните борове. Накрая момчето проумя, че трябва то да поеме инициативата, ако иска да оправи нещата. Затова една вечер набра букет цветя от пътеката около дървото си и отиде в Тиалдари Хол, където разпита за жилището на Аря.

Когато стигна дотам, платнената врата бе отворена. Почука, но никой не му отговори. Той влезе, ослушвайки се за приближаващи стъпки. Огледа се из просторния, обвит от лиани, хол, който се преливаше в малка спалня от едната страна и кабинет от другата. На едната стена имаше два фаирта: портрет на суров, горд елф със сребърна коса, за когото Ерагон предположи, че е крал Евандар, и един по-млад мъж, когото не разпозна.

Той се заразхожда из апартамента, без да пипа нищо, наслаждавайки се на това прозорче към живота на Аря. Опитваше се да отгатне, колкото се може повече за интересите и любимите ѝ занимания. До леглото ѝ видя стъклена сфера със запазено вътре мъртво черно грамофонче. На бюрото имаше няколко прилежно подредени реда свитъци със заглавия като „Осилон: доклад за жътвата“ и „Забелязана активност до наблюдателницата на Гил’еад“. На рамката на един отворен прозорец растяха три миниатюрни дървета с форма на глифове от древния език. Те бяха *мир*, *сила* и *мъдрост*, до тях бе оставен лист хартия с недовършена поема, покрит със задраскани думи и бележки. Ерагон го зачете:

*Под луната ярка, бяла,
има езеро — сребристо огледало,
сред напрати и храсталаци,
сред черни борове високи.*

*Пада камък във водата
и строшава лика на луната,
сред напрати и храсталаци,
сред черни борове високи.*

*Литват пръски сребриста светлина
и набръчка се повърхността.
После пак настава тишина,
Самотно езерото е в нощта.*

*И носят се във тъмнината
неясни сенки, изникнали от мрака,*

където някога...

Младежът отиде до малката масичка при входната врата, остави букета и се обърна, за да си тръгне. Тогава съзря Аря на прага и замръзна. Тя изглеждаше изненадана от присъствието му, а после прикри емоциите си зад безчувствено изражение.

Те се гледаха в пълно мълчание.

След малко Ерагон вдигна букета си и ѝ го поднесе плахо.

— Не зная как да направя цвете специално за теб, както е сторил Фаолин, но това са си истински цветя и бяха най-доброто, което можах да открия.

— Не мога да ги приема, Ерагон.

— Те не са... не са такъв подарък — той замълча. — Това не е извинение, но не бях осъзнал в колко сложна ситуация ще те постави фаиртът ми. Извинявам се за това и моля за прошка... Просто исках да направя красив фаирт, не да причинявам проблеми. Разбирам колко е важно обучението ми, Аря, и ти не бива да се боиш, че ще го изоставя, за да тичам след теб с изплезен език. — Изстреля всичко на един дъх и се облегна на стената, замаян. — Това е всичко.

Тя го изгледа. После бавно се пресегна, взе букета и го поднесе към носа си. Очите ѝ не се отделиха от неговите.

— Прав си, истински цветя са — потвърди тя. Погледът ѝ пробяга до краката му и обратно към лицето. — Болен ли си бил?

— Не. Гърбът ми...

— Чух, но не мислех, че...

Той се изправи и се отдръпна от стената.

— Трябва да си вървя.

— Почакай.

Аря се поколеба, после го отведе до отворения прозорец и му посочи покритата с възглавнички пейка, която се подаваше с плавна извивка от самата стена. После извади две чаши от шкафа, сложи в тях стрити листа от коприва, напълни ги с вода и промълви: „Заври“, за да получи чай, и му подаде едната чаша.

Ерагон я стисна с две ръце, за да поеме топлината ѝ. Младежът погледна през прозореца към земята на двадесет стъпки по-надолу,

където елфите се разхождаха сред красивите градини, разговаряха и пееха, а край тях в здрача се носеха светулки.

— Иска ми се... — започна Ерагон... — иска ми се винаги да е като сега. Толкова е свършено и тихо.

Аря разбърка чая си.

— Как е Сапфира?

— Все така. А ти?

— Приготвих се да се върна при Варден.

Той изведнъж се стресна.

— Кога?

— След Тържеството на Кръвната клетва. Останах тук твърде дълго, но не ми се тръгваше, а и Исланзади пожела да остана. Освен това... Никога не съм присъствала на Тържеството, а то е най-важният ни ритуал. — Тя го погледна над ръба на чашата си. — Оромис нищичко ли не може да направи за теб.

Ерагон се насили да свие рамене.

— Опитай всичко, което знае.

Те отпиха от чая и се загледаха в двойките сред алеите на градината.

— Ученето ти обаче върви добре, нали? — запита тя.

— Да.

Последва тишина и Ерагон вдигна листчето, оставено между дърветата, разглеждайки стиховете на Аря така, сякаш ги вижда за пръв път.

— Колко често пишеш поезия?

Елфката протегна ръка, за да вземе листа, и когато той ѝ го даде, го нави на руло, за да не се виждат думите.

— Според обичая всеки, който присъства на Тържеството на Кръвната клетва, трябва да донесе поема, песен или някое друго произведение на изкуството, което е направил, за да го сподели с останалите. Едва започнах да работя над моите стихове.

— Мисля, че са добри.

— Ако беше чел малко повече поезия...

— Чел съм.

Аря замълча, а после сведе глава:

— Прости ми. Ти вече не си онзи, когото срещнах при Гил'еад.

— Не. Аз... — той млъкна и стисна силно чашата между ръцете си, докато търсеше правилните думи. — Аря... ти ще си тръгнеш съвсем скоро. Ще бъде жалко, ако това е последният път, в който те виждам. Не можем ли да се срещнем нормално както преди и да ни разведеш със Сапфира из Елесмера?

— Не би било разумно — отвърна тя с нежен, но твърд глас.

Той вдигна очи.

— Трябва ли цената на моята недискретност да бъде нашето приятелство? Не мога да променя онова, което чувствам към теб, но по-скоро бих понесъл още една рана от Дурза, отколкото да допусна глупостта ми да унищожи връзката помежду ни. Твърде много я ценя.

Аря вдигна чашата си и допи чая си, преди да отговори:

— Нашето приятелство ще издържи това изпитание, Ерагон. Но що се отнася до това — да прекарваме време заедно... — устните ѝ се извиха в намек за усмивка. — Може би. Налага се обаче да изчакаме и да видим какво ще ни донесе бъдещето, защото сега съм много заета и не мога да обещавам нищо.

Ерагон знаеше, че думите ѝ означават помирение, и беше благодарен за тях.

— Разбира се, Аря Свит-кона — отвърна той и сведе глава.

Размениха още няколко любезности, но беше ясно, че Аря няма да стигне по-далеч днес, затова младежът се върна при Сапфира. Постигнатото му носеше някаква надежда. „Сега всичко зависи от съдбата“ — помисли си, докато отваряше последния свитък, даден му от Оромис.

Ерагон бръкна в кесията на колана си и извади малкото флаконче налгаск — пчелен восък, смесен с лешниково масло. Намаза устните си с него, за да ги опази от студения вятър, който шибаше лицето му. Затвори кесията, обви ръце около врата на Сапфира и зарови лице в сгъвката на лакътя си, за да го скрие от стихията, която бушуваше в облаците под тях. Неуморните махове на драконовите криле заглушаваха всичко друго. Движеха се по-високо и по-бързо от Глаедр, когото трябваше да следват. Летяха на югозапад още от заранта и спираха често за приятелски счепквания между Сапфира и Глаедр, като Ерагон трябваше да завързва ръцете си за седлото, за да не бъде

изхвърлен при обръщащите стомаха му акробатики. После се освобождаваше, като дърпаше възлите със зъби.

Пътуването приключи, щом стигнаха до четири скупчени един до друг върхове, които се издигаха над гората — първата планина, която Ерагон виждаше в Ду Велденварден. Покрити със сняг и под постоянната атака на стихииите, върховете пронизваха облачната обвивка и оголваха остриите си зъбери под яркото слънце, което на тази височина изобщо не носеше топлина.

— *Изглеждат толкова малки в сравнение с Беор* — каза Сапфира.

Развил навика си по време на седмиците медитация, Ерагон отвори ума си във всички посоки, докосвайки съзнанията около себе си, в търсене на някой, който би искал да му навреди. Усети един мармот, свил се на топло в хралупата си, гарвани, зидарки и ястреби, множество катерици, тичащи сред дърветата, а по-надалеч и скални змии, които се криеха сред храсталаците, в търсене на мишките, с които се хранеха, както и вездесъщите насекоми.

Глаедр се насочи към първия връх и кацна на една малка скална тераса. Сапфира трябваше да го изчака да свие могъщите си криле, за да ѝ направи място за приземяване. Сипеят, до който се намираха, беше яркожълт от изсъхналите лишеи. Над тях се издигаше масивна черна скала. Тя, изглежда, изпълняваше ролята на бент срещу синия лед, който стенеше и се пукаше под напора на вятъра. От време на време от тази посока падаха назъбени парчета, които се строшаваха в границата долу.

— *Този връх е кръстен с женско име — Фионула* — каза Глаедр. — *А братята ѝ са Етрундр, Мероговен и Гриминсмаг. Всеки има собствена история, която ще ви разкажа по време на обратния полет. А причината за нашето пътуване е да усетите природата на връзката, изкована между дракони и елфи, а по-късно — и хора. И двамата знаете по нещо за нея. Намеквал съм за пълния ѝ мащаб пред Сапфира, но сега дойде времето да научите истинското и най-дълбоко значение на вашия съюз, за да можете да го защитавате и предадете на поколенията, когато двамата с Оромис вече няма да ни има.*

— Учителю? — рече Ерагон, обвивайки се по-плътно с наметалото си, за да се опази от студа.

— Да, Ерагон.

— Защо Оромис не е с нас?

— *Защото това е дълг на всеки древен дракон от векове насам. Аз трябва, да съм сигурен, че най-новото поколение Ездачи разбира истинската значимост на ситуацията, в която се намира — отсече Глаедр и допълни тъжно. — А и защото Оромис не е толкова добре, колкото изглежда.*

Златният дракон се сви върху сипея и скалите изскърцаха приглушено под тежестта му. Той положи глава на земята, така че да вижда Ерагон и Сапфира. Огледа ги със златното си голямо като полиран кръгъл щит и два пъти по-ярко око. От ноздрите му се издигна сива струйка дим, която вятърът бързо разнесе.

— *Част от това, което смятам да ви разкрия, е известно сред елфите, Ездачите и учените хора, но повечето знаят само водачът на Ездачите, неколцина елфи, сегашният владетел на хората и разбира се — драконите...*

Слушайте сега, деца мои. Когато в края на нашата война бил сключен мирът между драконите и елфите, Ездачите били създадени като гаранция, че подобен конфликт между двете ни раси никога повече няма да бъде възможен. Кралица Тармунора от страна на елфите и драконът, избран да ни представлява, чието име... — Той спря да говори и предаде на Ерагон поредица от образи: дълъг зъб, бял зъб, счупен зъб, спечелени битки, загубени битки, безброй изядени Шрг и Нарфа, седемстотин и двадесет яйца от неговото семе и деветнадесет пораснали деца — ... не може да бъде изразено на нито един език, решили, че обикновен договор няма да свърши работа. Подписаната хартия няма стойност за един дракон. Нашата кръв е гореща, а обещанията — кратки, и щом изминело достатъчно време, повторен конфликт с елфите бил възможен — така се случило с джуджетата преди хилядолетия. Но за разлика от дребния народ, нито ние, нито елфите сме можели да си позволим нова война. И двете раси са твърде могъщи и бихме се унищожили взаимно. Единственият начин да избегнем това бил да се изкове съюз, който да свърже двете раси с магия.

Ерагон потрепери и Глаедр се обърна към Сапфира с иронична усмивка:

— Сапфира, ако си достатъчно умна, ще нагорецши един от тези камъни с огъня си, защото иначе Ездачът ти ще умре от студ.

Тя изпъна шия и между острите ѝ зъби избликна струя син пламък, който близна сипея. От горящите лишеи се разнесе зловонна миризма. Въздухът стана толкова горещ, че Ерагон трябваше да извърне лице. С ума си усещаше как огънят изпепелява насекомите под камъните. След около минута Сапфира затвори челюсти и той видя нажежените до червено скали.

— Благодаря ти — каза ѝ. Присви се до един от обгорените камъни и простря ръце, за да се стопли.

— Сапфира, научи се най-сетне да използваш езика си, за да насочваш струята — смъмри я Глаедр и после продължи. — Тогава на най-мъдрите елфически магьосници им отнело девет години да измайсторят нужната магия. Когато успели, те се събрали в Илиреа с драконите. Елфите осигурили основата на заклинанието, а ние — силата. Заедно те слели ведно душите на двете раси. Сливането ни променило. Ние, драконите, сме получили способността да използваме думите, а елфите добили нашето безсмъртие, тъй като дотогава животът им бил кратък като човешкия. Нашата, драконовата магия, която изпълва всяка частица от съществуването ни, се пренесла върху тях и с времето им дала силата и грацията, с която така се хвалят. Хората получили много по-малко дарове, защото били прибавени към заклинанието дълго след завършването му. И все пак — при тези думи окото на Глаедр проблесна — магията вече е загладила грубостта на расата ви и вие сте доста различни от дивите варвари, които дошли преди хилядолетия на бреговете на Алагезия.

— А джуджетата били ли са някога част от тази магия? — запита Ерагон.

— Не, и точно затова никога не е имало Ездач джудже. Те не се интересуват от драконите, нито ние — от тях, а и за тях мисълта да се слоят с нас е отблъскваща. Може би е добре, че не са се включили в нашия договор, защото така са избягнали упадъка на хората и елфите.

— Упадък — подскочи Сапфира.

— Да, упадък. Ако някоя от трите раси страда, това се прехвърля върху всички. Избивайки драконите, Галбаторикс нарани

жестоко и своята собствена раса, както и елфите. Двамата все още не сте видели това, защото сте новодошли в Елесмера, но елфите линеят. Силата им не е такава, каквато бе някога. А хората изгубиха огромна част от културата си и са погълнати от хаос, поквара и варварство. Само поправянето на този дисбаланс между трите раси може да върне реда в света. — Старият дракон разбърка сипея с нокти и го стри на чакъл, за да му е по-удобно. — В заклинанието на кралица Тармунора е включена и съставката, която позволява на неизлюпения дракон да се свърже с Ездача си. Когато една майка реши да даде яйце на Ездачите, над него се изричат определени думи, на които ще ви науча по-късно. Те не позволяват на бебето вътре да се излюпи, докато не се окаже в пряка близост до онзи, с когото иска да се обвърже. Драконите могат да остават в яйцата си безкрайно дълго време, така че периодът не е от значение, а и бебето няма да пострада. Ти самата си пример за това, Сапфира. Връзката между Ездач и дракон е копие на тази, която вече съществува между нашите раси. Човекът или елфът става по-силен и по-красив, а някои от най-свирепите черти на дракона се заглаждат и цивилизоват... Виждам, че нещо напират да изскочи от устата ти, Ерагон. Какво има?

— Ами просто... — той се поколеба. — Не мога да си представя теб или Сапфира по-свирепи от това. — После побърза да добави: — Не че е лошо.

Земята се разтърси като от лавина от кикота на Глаедр, който превъртя огромното си око под твърдия клепач.

— Ако някога беше виждал необвързан дракон, нямаше да мислиш така. Ако сме сами, ние не отговаряме пред никого и нищо, взимаме каквото пожелаем и сме добри единствено към собствените си деца. Дивите дракони бяха свирепи и горди, дори арогантни... Женските бяха толкова могъщи, че се смяташе за истинско чудо, обвързан с Ездач мъжкар, да им стане спътник в живота...

Липсата на тази връзка е причината партньорството на Галбаторикс и втория му дракон Шруйкан да е толкова болен и покварен съюз. Шруйкан не го е избирал за свой партньор. Той е бил заблуден от черни магии, за да служи на лудостта на Галбаторикс. Кралят е успял да изгради магическа имитация на връзката, която имате вие двамата и която той е изгубил, когато ургалите убили

собствения му дракон. — Глаедр се умълча и се загледа между двамата си ученици. Единствено окото му помръдваше. — *Вашите души, самата ви същност — наречете го както искате — са се слели на първично ниво.* — Погледът му се стрелна към Ерагон. — *Вярваш ли, че душата ти може да бъде отделена от тялото?*

— Не зная — отвърна момчето. — Веднъж Сапфира ме извади от тялото ми и ми позволи да гледам през нейните очи... Имах *чувството*, че вече не съм свързан с плътта си. А ако духовете, които магьосниците призовават, могат да съществуват, значи може би съзнанията ни също са независими от телата.

Златният дракон протегна острия си като бръснач нокът и преобърна малък камък, под който се криеше плъх. Той сграбчи животинчето с червения си език. Ерагон потрепна в мига, в който почувства, че животът на плъха секна.

— *Когато плътта бъде унищожена, умира и душата* — каза Глаедр.

— Но животното не е разумна личност — възрази Ерагон.

— *След всичките си медитации, наистина ли вярваш, че сме толкова различни от този плъх? Че сме надарени с някакво чудно качество, което другите живи твари не притежават, и че някак си то предпазва душите ни след смъртта?*

— Не — промърмори момчето.

— *Така си и мислех. Заради близостта помежду ни, когато драконът или Ездачът бъде наранен, те трябва да намерят в сърцето си сили да прекъснат връзката, за да защитят другия от ненужно страдание, дори от лудост. И тъй като душата не може да бъде откъсната от плътта, трябва да устоиш на изкушението да се опиташ да прибереш същността на партньора си в собственото си тяло, за да я защитиш там. Това би означавало смъртта и на двама ви. Дори и ако беше възможно, щеше да се получи изчадие. Едно тяло с две души е дяволско изчадие.*

— Колко ужасяващо — каза Ерагон. — Да умреш сам, разделен дори от най-близките си.

— *Всеки умира сам, Ерагон. Независимо дали си крал на бойното поле, или беден селянин, който лежи в леглото си, заобиколен от цялото си семейство. Никой няма да ти прави компания в*

бездната... Сега искам да упражнявате прекъсване на връзката помежду ви. Ще започнем с...

Ерагон зяпаше подноса с вечерята си, оставен в преддверието на дървесния си дом. Мислено състави списък с продуктите: хляб с лешниково масло, боровинки, боб, паница зеленина, две твърдо сварени яйца — неоплодени, в съответствие с вярванията на елфите, и кана с прясна изворна вода. Знаеше, че всяко ястие е било приготвено с огромна грижа, че домакините му използват всичките си кулинарни умения в готвенето и че дори Исланзади не се хранеше по-различно от него.

Но пак не можеше да понесе гледката пред себе си.

— *Искам месо* — изръмжа той и отиде обратно в спалнята си. Сапфира го изгледа от ложето си. — *Бих се примирил дори с риба или птица, с всичко друго, само не и с този безкраен поток от зеленчуци. Те просто не насищат стомаха ми. Аз не съм кон, защо трябва да ме хранят като такъв?*

Сапфира разгъна краката си, пристъпи до ръба на отвора, гледащ към Елесмера, и каза:

— *Последните няколко дни все се каня да отида да ловувам. Искаш ли да дойдеш с мен? Можеш да си наготвиш колкото месо поискаш и елфите изобщо няма да разберат.*

— *Възможно е* — отвърна той и се оживи. — *Да донеса ли седлото?*

— *Няма да ходим толкова далеч.*

Ерагон взе запаса си от сол, билки и подправки от дисагите, а после, внимавайки да не се пренапрегне, се качи между раменете на Сапфира.

Тя скочи и улови едно течение, което я понесе високо над града. Оттам се насочиха надолу, следвайки поточе, виещо се между дърветата на Ду Велденварден. Стигнаха до малко езерце на няколко мили от града. Сапфира се приземи и се сниши ниско до земята, за да може Ерагон да слезе по-лесно.

— *В тревата точно до водата има зайци. Виж дали можеш да ги хванеш. Междувременно аз ще си улова някоя сърна.*

— *Какво, не искаш да споделиш собствената си плячка?*

— *Не, не искам* — отвърна тя кисело. — *Но ще го сторя, ако не можеш да се справиш с тези тлъсти мишки.*

Той се усмихна, докато проследяваше полета ѝ в небето, а после се отправи към туфите трева и храсти, които растяха край брега на езерцето, за да си набави вечеря.

Минута по-късно Ерагон вече държеше връзка мъртви зайци, извадени от леговището им. Беше му отнело само миг да ги намери с ума си и да ги убие с една от дванадесетте смъртоносни думи. Наученото от Оромис бе отнело предизвикателството и удоволствието от преследването. „Дори не се наложи да ги дебна“ — помисли си той, спомняйки си годините, в които бе усъвършенствал преследваческите си умения. На лицето му се появи кисела усмивка. „Най-накрая съм в състояние да уловя всеки дивеч, който пожелае, само дето хем не се радвам, хем ми изглежда напълно безсмислено. Докато ловувах с камъчето на Бром, поне имаше някакво предизвикателство, а това... това е клане“.

Тогава си спомни предупреждението на ковачката Руньон: „Когато можеш да имаш всичко, което пожелаеш само с няколко думи, целта губи смисъл, важен остава само пътят към нея“.

„Трябваше да ѝ обърна по-голямо внимание“ — осъзна Ерагон.

Той извади стария си ловджийски нож и с отработени движения одра и изкорми зайците, а после отдели сърцата, дробовете и бъбреците настрана и зарови останалите карантии, за да не привлекат хищници. След това изкопа малка яма, напълни я с дърва и ги запали с магия, защото бе забравил да вземе огниво. Подклажда огъня, докато стана толкова голям, колкото му трябваше, отрязва малко клонче от близкото дърво, обели кората и разположи пръчката над пламъците, за да изгори горчивия сок. Накрая наниза телата и ги закрепил между два разклонени клона, забити в земята. За органите избра плосък камък, който също постави в огъня, намазвайки го преди това с мазнина, за да се получи импровизиран тиган.

Когато Сапфира се върна, той стоеше коленичил до огъня и бавно въртеше пръчката, за да се изпече месото равномерно. От челюстите ѝ висеше мъртва сърна, а в ноктите си стискаше останките от втора. Тя се излегна на меката трева и продължи да се храни. Изяде цялата сърна заедно с козината. Между острите ѝ като бръснач зъби костите се трошаха като сухи клонки.

Когато зайците се стотвиха, Ерагон размаха пръчката във въздуха, за да ги поохлади, а после се загледа в блестящото златисто месо, чиято миризма бе непоносимо примамлива.

Точно когато отвори уста за първата хапка, мислите му сами се насочиха към предишните му размишления. Спомни си разходките из умовете на птици, катерици и мишки, колко пълни с енергия бяха и с каква ярост се бореха за правото си да съществуват дори пред лицето на неминуема гибел. „А ако този живот е всичко, което имат...“

Обхванат от внезапна погнуса, Ерагон захвърли месото настрана. Чувстваше се отвратен от убийството на зайците. Сякаш бе заколил хора. Стомахът му се сви на кълбо. Повдигна му се.

Сапфира спря угощението си и го огледа с притеснение.

Момчето си пое дълбоко дъх, притисна юмруци в коленете си, в опит да се успокои и да разбере защо се вълнува толкова силно. Беше ял месо през целия си живот. Обичаше го. И все пак сега му ставаше лошо дори само от мисълта за тези зайци. Той погледна към Сапфира.

— *Не мога да го направя.*

— *Такъв е кръговратът на живота — всеки изяжда нещо друго. Защо искаш да се опълчиш на естествения ход на нещата?*

Той обмисли въпроса ѝ. Не можеше да обвини онези, които се хранеха само с месо — в крайна сметка за бедните селяни това бе единственият начин да оцелеят. Но вече не можеше да изяде живо същество, освен ако не го заплашваше гладна смърт. Да изяде животинчето беше равнозначно на това да изяде част от себе си.

— *Защото ние можем да се усъвършенстваме — отвърна ѝ той накрая. — Трябва ли да се поддаваме на импулсите си, да нараняваме и убиваме онези, които ни ядосат, да взимаме всичко, което поускаме, от по-слабите и да не зачитаме чувствата на другите? Ние сме несъвършени и трябва да се борим с недостатъците си, за да не ни унищожат. — Той посочи зайците. — Както каза и Оромис, защо трябва да причиняваме ненужно страдание?*

— *Нима ще отхвърлиш всичките си желания?*

— *Не, само онези, които са разрушителни.*

— *И си твърдо решен?*

— *Да.*

— *В такъв случай от тези ще стане разкошен десерт — каза Сапфира и се приближи към него. И само за миг погълна зайците, а*

после облиза мазнината от камъка. — *Аз поне не мога да живея само от растения. Те са храна за моята плячка, не за мен. Отказвам да се срамувам за онова, което ми е нужно, за да оцелея. Всяко нещо има своето място в света. Дори един заек го знае.*

— *Аз не искам да те карам да се чувстваш виновна — каза той и я потупа по крака. — Това е лично мое решение. Няма да натрапвам избора си никому.*

— *Колко мъдро — отговори тя с нотка сарказъм.*

СЧУПЕНО ЯЙЦЕ И РАЗБИТО ГНЕЗДО

— Концентрирай се, Ерагон — каза Оромис с мек глас.

Младежът премигна и разтри очи, в опит да се съсредоточи върху глифовете, които се виеха по пергамента пред него.

— Съжалявам, учителю.

Умората се вливаше в него като оловни тежести, завързани за крайниците му. Той примижа към извитите и сложни глифове, взе гъшето перо и отново започна да ги преписва.

През прозореца зад Оромис сенките от спускащото се слънце полазиха по зелената поляна на върха на зъберите на Тел'наир. Отвъд скалите небето бе изпъстрено с перести облаци.

Изведнъж по крака на Ерагон пробяга остра болка и ръката му се сгърчи. Перото се счупи и мастилото се разля по целия пергамент, съсипвайки го напълно. Срещу него Оромис също подскочи, хващайки дясната си ръка.

— *Сапфира!* — извика младежът. Той се пресегна към нея в ума си и за негово удивление попадна на непробиваеми бариери, които тя бе издигнала около себе си. Едва успяваше да почувства съществуването ѝ. Сякаш се опитваше да сграбчи кълбо от полиран гранит, намазано с олио. Тя постоянно му се изплъзваше.

Погледна към Оромис.

— С тях се е случило нещо, нали?

— Не зная. Глаедр се връща, но отказва да говори с мен.

Елфът свали меча Наеглинг от стената и изтича навън. Застана на ръба на зъберите с високо вдигната глава, докато чакаше появянето на златния дракон.

Ерагон се присъедини към него. В главата му се въртеше какво ли не — всички вероятни и невероятни неща, които можеше да са се случили на Сапфира. Двата дракона бяха излетели по обед, насочвайки се на север към място, наречено Камъка на счупените яйца, където дивите дракони гнездели преди векове. Пътуването не беше нищо особено.

„Не може да са ургали, елфите не ги допускат в Ду Велденварден“ — каза си той.

Най-накрая Глаедр се появи във висините като едва забележима прашинка сред потъмняващите облаци. Когато се спусна на земята, Ерагон видя върху десния му преден крак дълга рана, широка като дланта му. От нарезите между люспите наоколо течеше алена кръв.

В мига, в който драконът докосна земята, Оромис се затича към него, но спря, защото Глаедр му изръмжа. Накуцвайки с ранения си крак, златният дракон пролази до покрайнините на гората, където се сви под надвисналите клони, обърна гръб на Ерагон и започна да ближе раната си.

Оромис отиде и коленичи търпеливо сред детелините до Глаедр, спазвайки дистанция. Беше очевидно, че ще чака колкото е необходимо. Минутите се точеха болезнено бавно и Ерагон не го свърташе. Накрая, след някакъв безмълвен сигнал, златният дракон допусна елфа до себе си, за да огледа крака му. От Гедвей игнасия на Оромис заблестя магия, когато той докосна с ръка прореза между люспите на Глаедр.

— Как е? — запита го Ерагон, когато учителят му се отдръпна.

— Изглежда ужасяваща рана, но за толкова голям дракон не е нищо повече от драскотина.

— А какво е станало със Сапфира? Все още не мога да се свържа с нея.

— Трябва да отидеш при нея — каза Оромис. — Тя е ранена и не само физически. Глаедр отказа да говори за случилото се. — Трябваше сам да се досещам! Добре ще е да побързаш.

Ерагон се огледа за някакво средство за транспорт и изстена, когато осъзна, че не разполагат с никакво.

— Как да стигна при нея? Твърде далеч е, за да тичам, няма пътека, а аз не мога...

— Успокой се, Ерагон. Как се казваше жребецът, който те доведе тук от Силтрим?

На момчето му отне доста време, докато си спомни.

— Фолквир.

— Тогава го призови с уменията си в магията. Назови го и кажи каква е нуждата ти на най-могъщия език на света, и той ще ти се притече на помощ.

Ерагон усети как силата се влива в гласа му и извика Фолквир, изпращайки молбата си през гористите хълмове към Елесмера с цялото си сърце.

Оромис кимна, очевидно доволен.

— Добра работа.

Изминаха дванадесет минути и Фолквир изникна от тъмните сенки на дърветата като сребърен дух, тръскайки грива и сумтейки възбудено. Страните на жребеца трепереха от огромната скорост, с която бе дошъл.

Ерагон прехвърли единия си крак през гърба на дребния елфически кон и каза:

— Ще се върна веднага щом мога.

— Направи каквото трябва — отвърна Оромис.

Тогава младежът докосна с пети ребрата на жребеца и извика:

— Тичай, Фолквир! Тичай!

Конят скочи и се втурна през Ду Велденварден, проправяйки си път през чепатите борове с невероятно умение. Ерагон го водеше към Сапфира, изпращайки му образи с ума си.

На кон като Снежноплам щеше да му отнеме три или четири часа да достигне Камъка на счупените яйца без пътека през храстите. Фолквир взе разстоянието три пъти по-бързо.

Базалтовият монолит се издигаше на стотина стъпки над гората като зелен стълб. Когато достигнаха основата му, Ерагон промърмори „Спри“, а после скочи на земята. Погледна към далечния връх на Камъка на счупените яйца. Сапфира лежеше там.

Той обходи скалата, търсейки средство да достигне горния ѝ край, но напразно — излъсканият от ветровете стълб бе напълно гладък. Нямаше пукнатини, издатини или други неравности, поне не достатъчно близо до земята, за да може да се покатери по тях.

„Това може да бъде болезнено“ — помисли си той.

— Изчакай ме тук — каза на Фолквир. Конят го погледна с интелигентните си очи. — Ако искаш, можеш да си пасеш, но просто *остани тук*, моля те!

Жребецът изпръхтя и докосна Ерагон по ръката с муцуна.

— Да, добро момче. Справи се отлично.

Той насочи погледа си към върха на монолита, събра цялата си сила и каза: „Нагоре!“ на древния език.

По-късно осъзна, че ако не бе толкова привикнал с летенето на Сапфира, преживяването можеше дотолкова да го изплаши, че да изгуби контрол над магията си и да падне върху скалите. Земята се отдалечаваше под краката му с голяма скорост, а дървесните дънери се стесниха, докато той се издигаше към зеления балдахин на гората и вечерното небе над него. Клоните се протягаха към лицето и раменете му като алчни пръсти, но той ги избута и се озова на открито. За разлика от спусканията със Сапфира, сега все още усещаше тежестта си, сякаш се намираще здраво стъпил на земята.

Ерагон се издигна до върха на Камъка на счупените яйца, след което се освободи от магията и се приземи на покритата с мъх тераса. Залитна от изтощение, изчака да види дали напрежението ще предизвика поредния пристъп в гърба и въздъхна облекчено, когато това не стана.

Върхът на монолита бе изграден от назъбени скали, разделени помежду си от дълбоки и широки улеи, където растяха само няколко диви цветя. Скалите бяха нашарени от черни пещери, някои от които естествени, а други — явно издялани в базалта от нокти, дебели колкото крака на Ерагон. Подовете им бяха застлани с плътен слой кости — останки от някогашните жертви на драконите. Сега птиците гнездяха по местата, обитавани някога от гордата раса; ястреби, соколи и орли го гледаха от високо, готови да атакуват, ако застраши яйцата им.

Ерагон си проправи път сред безрадостния пейзаж, внимавайки да не си изкълчи глезена на някоя от хлъзгавите каменни плочи, или да не се приближава твърде много до пукнатините, които разцепваха колоната на места. Ако паднеше в някоя, щеше да полети в бездната. На няколко пъти му се наложи да се катери върху нови тераси, а на два пъти трябваше да се издига с магия.

Доказателствата, че тук са живели дракони, бяха пръснати навсякъде — от дълбоките драскотини в базалта, до купчини разтопен камък, както и няколко безцветни люспи, закачени в цепнатините, заедно с останалия боклук. Дори стъпи на нещо остро, което се оказа парче от зелено драконово яйце.

На източната страна на монолита се издигаше най-високата скала, а в нейния център — като черна яма, обърната на една страна, беше най-голямата пещера. Именно там Ерагон откри Сапфира, свита

в една ниша с гръб към входа. Цялото ѝ тяло трепереше. По стените на пещерата имаше пресни следи от огън, а купчините оглозгани кости бяха разпръснати, сякаш се е водила битка.

— Сапфира — извика Ерагон на глас, защото умът ѝ все още бе затворен за него.

Главата ѝ се стрелна към него и тя го зяпна така, сякаш бе напълно непознат. Зениците ѝ бяха тънки черни линии, докато очите ѝ се нагаждаха към светлината на залязващото зад гърба му слънце. Тя изръмжа като диво куче, а после се обърна обратно към стената. Междувременно повдигна за момент лявото си крило и разкри наъбената рана на крака си. Сърцето на младежа подскочи при гледката.

Ерагон знаеше, че драконът няма да го допусне до себе си, затова той постъпи както Оромис с Глаedr по-рано — коленичи сред строшените кости и зачака. Не помръдваше и не издаваше звук, докато краката му не отмаляха, а ръцете му не станаха безчувствени от студа. Но той бе готов да плати всяка цена, ако така щеше да помогне на Сапфира.

След известно време тя проговори:

— Бях глупачка.

— Всички сме глупаци понякога.

— Това не го прави по-лесно, когато ти си в ролята на идиота.

— Предполагам, че не.

— Винаги съм знаела какво да правя. Когато Гароу умря, знаех, че правилният път на действие е да преследваме Ра'зак. Когато умря Бром, знаех, че трябва да отидем до Гил'ead, а оттам — при Варден. А когато Аджихад умря, знаех, че трябва да се закълнеш на Насуада. Пътят винаги ми е бил ясен. Освен сега. В момента съм напълно изгубена.

— Какво има, Сапфира?

Вместо да му отговори, тя смени темата:

— Знаеш ли защо това място се нарича Камъка на счупените яйца?

— Не.

— Защото по време на войната между драконите и елфите, те ни проследили дотук и ни избили, докато сме спели. Разрушили

гнездата ни и строшили яйцата с магия. През този ден в гората долу валяла кръв. Оттогава никой дракон не е живял тук.

Ерагон не каза нищо. Не за това бе дошъл. Щеше да изчака, докато тя успее да обясни какво се е случило.

— *Кажси нещо!* — настоя Сапфира.

— *Ще ме оставиш ли да излекувам крака ти?*

— *Ще си се излекува и сам.*

— *Тогава ще бъда ням като статуя и ще си стоя тук, докато стана на прах, защото от теб съм взел търпението на дракон.*

Когато най-сетне отново проговори, думите ѝ бяха несигурни, горчиви и изпълнени със самоирония:

— *Срам ме е да го призная. Когато за пръв път дойдохме тук и видях Глаедър, изпитах огромна радост, че все още има живи членове на расата ми освен Шруйкан. Никога не съм виждала друг дракон преди, освен в спомените на Бром. И си мислех... мислех си, че и Глаедър ще се радва толкова на съществуването ми, колкото аз на неговото.*

— *Но той се радва.*

— *Не разбираш. Мислех, че той ще бъде партньорът, когото никога не бях очаквала да имам, мислех, че с него ще възстановим расата си.* — Тя изсумтя и през ноздрите ѝ се стрелна огнена струйка.
— *Сгреших. Той не ме иска.*

Ерагон подбра внимателно отговора си, за да не я обиди и да намери начин да я успокои:

— *Това е, защото знае, че си предназначена за друг — някое от двете оцелели яйца. А и за него не би било редно да бъде твой партньор, след като е твой учител.*

— *Или може би не ме намира за достатъчно привлекателна.*

— *Сапфира, никой дракон не е грозен, а ти си най-красивата от всички.*

— *Аз съм глупачка* — отвърна тя. Но все пак вдигна лявото си крило и го задържа във въздуха, позволявайки му да се погрижи за раната ѝ.

Ерагон доуцуква до нея и огледа червения прорез, радостен, че Оромис му бе давал толкова много свитъци, посветени на анатомията. Ударът — той не бе сигурен дали е от зъб, или нокът — бе разкъсал мускула под кожата на Сапфира, но не дотолкова, че да оголи костта.

Младежът много пъти бе затварял плътта над такива рани, но тук това нямаше да е достатъчно. Мускулът трябваше да се възстанови наново.

Магията, с която си послужи, бе дълга и сложна, и дори той не разбираше всичките ѝ части, защото я бе запомнил от един древен текст, който не обясняваше почти нищо, но твърдеше, че ако няма счупени кости и засегнати вътрешни органи „това заклинание ще изцери всяко поражение от насилствен произход, освен злата смърт“. Когато го произнесе, Ерагон с удивление видя как мускулът на Сапфира се сви под ръката му. Вените, нервите и тъканта се сплетоха в едно цяло и запулсираха. Раната обаче беше твърде голяма и той не беше сигурен, че може да я затвори в сегашното си състояние, затова използва от силата на Сапфира.

— *Сърби* — обяви драконът, когато приключи.

Ерагон въздъхна и се облегна на грубия базалт, гледайки залеза през спуснати мигли.

— *Боя се, че ще трябва да ме пренесеш на връщане. Твърде съм изморен, за да мръдна.*

Тя се изви намясто със сухо шумолене и положи глава върху костите до него.

— *Откак пристигнахме в Елесмера, се държа с теб отвратително. Не обърнах внимание на съвета ти, а трябваше да те послушам. Ти ме предупреди за Глаедр, но аз бях твърде горда, за да откроя истината в думите ти... Провалих се в това да ти бъда спътник, предадох смисъла на това да си дракон и опетних честта на Ездачите.*

— *Не, не е вярно* — отвърна той възбудено. — *Сапфира, ти не си се провалила в нищо. Може и да е било грешка, но пък беше почитена и всеки на твое място би сгрешил.*

— *Това не извинява държанието ми към теб.*

Той се опита да срещне погледа ѝ, но тя го избягваше. Накрая той я докосна по врата и каза:

— *Сапфира, членовете на едно семейство си прощават, дори и невинаги да разбират защо някой действа по определен начин... Ти си не по-малко част от моето семейство, от Роран, дори повече. И нищо, което направиш, не би могло да промени това. Нищо.* — След като тя не отвърна, той се пресегна зад челюстта ѝ и погъделичка кожата под едното ѝ ухо. — *Чу ли ме? Нищо!*

Тя се изкашля тихо с неохотно веселие, а после изви врат и вдигна глава, за да се спаси от пръстите му.

— *Как ще застана пак срещу Глаедр? Той изпадна в ужасна ярост. Цялата скала трепереше от силата на яда му.*

— *Поне не си отстъпила, когато те е нападнал.*

— *Беше обратното.*

Хванат неподготвен, Ерагон вдигна вежди.

— *Е, във всеки случай можеш само да се извиниш.*

— *Да се извиня!*

— *Да. Отиди и му кажи, че съжаляваш, че няма да се случи отново и че искаш да продължиш обучението си при него. Сигурен съм, че ще ти прости, ако му дадеш шанса.*

— *Добре — каза тя нерешително.*

— *Ще ти стане по-добре, щом го сториш. — Той се ухили. — Знаем го от опит.*

Тя изсумтя и отиде до ръба на пещерата, където приклепна и огледа гората под тях.

— *Трябва да тръгваме. Скоро ще се стъмни.*

Той стисна зъби и се надигна с мъка. Всяко движение му костваше огромни усилия. Качи се на врата ѝ, като това му отне два пъти повече време от обикновено.

— *Ерагон?... Благодаря ти, че дойде. Знаем, че си рискувал много с твоя гръб.*

Той я потупа по рамото.

— *Отново ли сме едно цяло?*

— *Отново сме едно.*

ДАРЪТ НА ДРАКОНИТЕ

Дните, които го приближаваха към Агаети Бльодрен, бяха най-добрите и най-лошите в живота на Ерагон. Гърбът го болеше повече от всякога, намаляваше издръжливостта и разрушаваше концентрацията му. Живееше в постоянен страх от пореден пристъп. В същото време двамата със Сапфира бяха по-близки от всякога. Всеки живееше в съзнанието на другия колкото в своето собствено. От време на време Аря посещаваше дървесния им дом и тримата се разхождаха из Елесмера. Но никога не идваше сама. Водеше със себе си или Орик, или котколака Мауд.

По време на тези пътешествия елфката запозна Ерагон и Сапфира с различни свои сънародници: велики воители, поети и художници. Водеше ги на концерти, изпълнени под клоните на боровете, и им показва много от скритите чудеса на Елесмера.

Ерагон използваше всяка възможност да разговаря с нея. Разказа ѝ за детството си в долината Паланкар, за Роран, Гароу и леля си Мариан, както и различни истории за Слоун, Етлберт и другите селяни, както и за любовта си към планините, заобикалящи Карвахол, и пламтящите светлини, красящи зимното небе нощем. Разказа ѝ как веднъж една лисица падна в казаните на Гедрик и трябваше да я вадят с мрежа. Сподели ѝ за радостта, която човек можеше да изпита от посяването на различни растения и отглеждането им, от това да гледаш как зелените стръкове поникват под грижите ти — радост, която той знаеше, че Аря ще оцени.

От време на време Ерагон успяваше да надзърне и в нейния личен живот. Чу нещичко за детството ѝ, приятелите и семейството, за преживяванията ѝ с Варден, които тя описваше съвсем свободно — нападения и битки, в които бе участвала, договори, за чието подписване е помогнала, споровете ѝ с джуджетата и ужасяващите събития, на които бе станала свидетел по време на престоя си като посланик.

Когато беше заедно с Аря и Сапфира, Ерагон чувстваше истински покой в сърцето си, но това бе крехко равновесие, което и най-малкото външно влияние можеше да наруши. Времето му беше враг. Аря щеше да напусне Ду Велденварден веднага след Агаети Блюдрен. Затова младежът се наслаждаваше на всеки миг с нея и се боеше от предстоящия празник.

Целият град кипеше като кошер. Елфите се готвеха за Тържеството на Кръвната клетва. Ерагон никога не ги бе виждал толкова превъзбудени. Украсяваха горите със знамена и фенери, а дървото Меноа вече имаше по един фенер на всеки клон и те блестяха като сълзи. Младежът забеляза, че дори растенията участваха в подготовката, тъй като наоколо непрестанно растяха нови цветя. Често чуваше елфите да им пеят късно през нощта.

Стотици представители на Красивия народ пристигаха всеки ден в Елесмера от своите разпръснати сред горите градове. Нито един елф не искаше да пропусне вековното честване на договора с драконите. Ерагон подозираше, че мнозина са дошли и за да се запознаят със Сапфира. „Изглежда, не правя нищо друго, освен да повтарям поздрава им“ — помисли си веднъж. Елфите, които отсъстваха заради задълженията си, щяха да устроят свои собствени празненства и да участват в церемониите в Елесмера чрез омагьосани огледала, които щяха да показват всеки детайл от церемонията.

Седмица преди Агаети Блюдрен — след края на поредните занятия в зъберите на Тел’наир — Оромис каза:

— И двамата трябва да помислите какво ще донесете на Тържеството на Кръвната клетва. Но имайте предвид, че никой няма да оцени труда ви, ако е бил създаден с магии и заклинания, вместо със собствените ви ръце. Освен това ви препоръчвам да направите, не общо, а две отделни произведения на изкуството. Това също е част от обичая.

— *Имаш ли някакви идеи?* — запита Ерагон, когато вече летяха във въздуха.

— *Може и да имам. Но ако нямаш нищо против, първо искам да се убедя, че вършат работа, преди да ги споделя.*

Той успя да мерне в ума й един оголен камък, издигащ се на сред поляна, преди тя да го прикрие. Ерагон се ухили.

— *Няма ли да ми подскажеш поне мъничко?*

— *Огън. Много огън.*

Когато пристигнаха в дървесния си апартамент, момчето се замисли за уменията си.

— *Знам повече за фермерството от всеки друг, но не виждам как мога да го използвам. Елфите ме превъзхождат и в магията, и във всяка друга област. Талантът им е по-голям дори от този на най-големите майстори в Империята.*

— *Но ти имаш едно качество, което никой друг няма — каза Сапфира.*

— *Нима?*

— *Идентичността си. Историята ти, делата и положението. Използвай ги, за да оформиш творението си, и ще направиш нещо уникално. Каквото и да решиш да бъде, използвай за основа онова, което е най-важно за теб. Само тогава то ще има дълбочина и значение и само тогава другите ще го почувстват достатъчно силно.*

Той я изгледа изненадано.

— *Нямах представа, че знаеш толкова много за изкуството.*

— *Не знам — отвърна тя. — Забравяш, че прекарах следобед си в това да гледам как Оромис пише свитъци, докато вие летяхте с Глаедр. Той каза доста по темата.*

— *А, да. Бях забравил.*

След като Сапфира излезе, за да се захване със собствения си проект, Ерагон закрачи край отвора в стената, размишлявайки над думите й. „Какво е важно за мен? — замисли се той. — Сапфира и Аря, разбира се, и това да стана добър Ездач, но всичко това е очевидно? Оценявам красотата на природата, но и тук елфите са ненадминати. Самата Елесмера е символ на отдадеността им“. Младежът насочи поглед навътре към себе си и се опита да прецени какво и кое е онова, което докосва най-дълбоките страни на същността му. Кое го изпълваше с изпепеляваща страст — независимо обич или омраза, — че да гори от желание да го сподели с другите?

Сети се за три неща: раната, нанесена му от Дурза, страха, че един ден ще трябва да се бие с Галбаторикс, и епичните истории на елфите, които пленяваха въображението му.

Изведнъж в ума му започна да се появява история, която комбинираше и трите елемента, и той усети силна възбуда. Затича се с лекота по извитото стълбище, вземайки по две стъпала наведнъж. В

кабинета седна зад бюрото, потопа перото в мастило и го задържа с трепереща ръка над белия лист.

Ерагон започна да пише, а връхчето на перото скърцаше по хартията:

*В кралство до морето,
сред планините сини...*

Думите се изливаха от перото, сякаш по своя собствена воля. Имаше чувството, че вместо да измисля историята си, той просто пренася на хартията нещо отдавна готово. Досега не бе създавал собствено произведение и се радваше на вълнението, съпътстващо всяко ново откритие. Преди никога не бе подозирал, че може да му хареса да го прави. Работеше трескаво, не спираше нито за храна, нито за вода. Ръкавите му бяха навити до лактите, за да не ги изцапа мастилото, хвърчащо от перото. Не чуваше нищо, освен ритъма на поемата си, не виждаше нищо, освен листа, и не можеше да мисли за друго, освен за думите, отпечатани на огнени редове зад очите му.

Час и половина по-късно младежът пусна перото с изтръпнала ръка, избута стола назад и стана. Пред него лежаха четиринадесет плътно изписани страници. Никога не бе писал толкова много наведнъж. Ерагон знаеше, че поемата му не може да се сравнява с тези на бардовете на елфите и джуджетата, но се надяваше, че е достатъчно искрена, за да не му се смеят.

Сапфира бе първата, която я чу, и когато свърши, тя възкликна:

— О, Ерагон, колко много си се променил, откак напуснахме долината Паланкар. Сигурна съм, че сега няма да познаеш онова несигурно момче, което потегли по пътя на отмъщението. Онзи Ерагон никога не би могъл да напише нещо подобно. Нямам търпение да видя в какво ще се превърнеш в следващите петдесет или сто години.

Той се усмихна стеснително:

— Ако изобщо живея толкова дълго.

— Грубовато, но искрено — каза Оромис, когато Ерагон му прочете поемата.

— Значи ти харесва?

— Добър портрет е на настоящото ти умствено състояние и е интересно, но не е шедьовър. Очакваше ли да бъде?

— Предполагам, че не.

— Все пак съм изненадан, че си в състояние да го прочетеш на този език. Няма бариери пред *писането* на измислици на древния език. Проблемът идва, когато се опиташ да го изговориш, защото това предполага да говориш неистини и магията няма да го позволи.

— Мога да го прочета, защото вярвам, че е истина — отвърна Ерагон.

— Това дава още повече сила на произведението ти... Впечатлен съм, Ерагон-финиарел. Поемата ти ще бъде ценно допълнение към Тържеството на Кръвната клетва. — Оромис вдигна пръст и бръкна в робата си. Извади свитък, завързан с лента, и го подаде на младежа. — Тук са написани девет защитни заклинания, които искам да поставиш върху себе си и джуджето Орик. Както си открил и в Силтрим, нашите празници са оплетени в могъщи заклинания. Ако сте незащитени, рискувате да се изгубите в мрежите на магията ни. Виждам съм го и преди. Дори и с тези предпазни мерки трябва да внимавате да не се отнесете във фантазиите, които ще се носят по ветровете. Бъдете предпазливи, защото по време на празника е напълно възможно елфите да полудеят. По невероятен и великолепен начин, но лудостта си е лудост.

В първата вечер на Агаети Блюдрен Ерагон, Сапфира и Орик отидоха с Аря до дървото Меноа, където вече се бяха събрали множество елфи. Черните им и сребристи коси блестяха на светлината на фенерите. Исланзади бе стъпила на един по-висок корен в основата на дънера — висока, бледа и красива като бреза. На лявото рамо на кралицата стоеше Благден, а Мауд, котколакът, се криеше зад гърба ѝ. Глаедр също бе там, както и Оромис, облечен в червено и черно, а също и други елфи, които Ерагон познаваше, като например Лифаен, Нар и — за негово огромно неудоволствие — Ванир. Над тях звездите блестяха на кадифеното небе.

— Чакайте тук — каза Аря. Тя се запромъква сред тълпата и се върна, водейки със себе си Руньон. Ковачката мигаше като бухал и гледаше с недоумение обкръжението си. Ерагон я поздрави и тя му кимна, а после и на Сапфира.

— Добра среща, Ярколюспеста и Сенкоубиец.

После погледна Орик и му заговори на джуджешки, а той ѝ отвърна ентузиазирано, очевидно радостен, че може да говори с някого на грубата реч на родната си земя.

— Какво каза тя? — запита Ерагон.

— Покани ме в дома си, за да видя нещата, които е правила, и да обсъдим работата с метал. — На лицето му се изписа възхищение. — Ерагон, тя е научила нашия занаят от самия Футарк, един от легендарните grimstборити на Дургримст Ингетум! Какво ли не бих дал да можем да се срещна с него.

Зачакаха заедно дванайсетия час. В полунощ Исланзади вдигна голата си лява ръка, така че да сочи към новата луна като мраморно копие. Над дланта ѝ се появи бяло кълбо от светлина. Исланзади пристъпи по корена и положи сферата в една малка хралупа, където тя започна да пулсира.

Ерагон се обърна към Аря.

— Започна ли?

— Започна! — елфката се засмя. — И ще свърши тогава, когато светлината изгасне сама.

Елфите се разделиха на групи из гората и поляната, заобикаляща дървото. Сякаш отникъде те извадиха маси, отрупани с фантастични ястия, които, съдейки по неземния им вид, бяха дело колкото на готвачите, толкова и на магьосниците.

После всички започнаха да пеят с ясните си, подобни на флейти, гласове. Изпяха много песни, но всяка бе само част от една по-голяма мелодия, която плетеше заклинание над тази приказна нощ, усилваше сетивата, премахваше задръжките и разпалваше веселието с дивата си магия. Думите им разказваха за героични дела и пътешествия по суша и по вода в забравени земи, за тъгата по изгубената красота. Пулсиращата музика обгърна Ерагон и той почувства как го обзема дива радост, желание да се затича свободен и да танцува из елфическите поляни завинаги. До него Сапфира си припяваше, а големите ѝ очи бяха притворени.

Ерагон така и не успя да си спомни напълно всичко, което се случи след това. Сякаш имаше треска и периодично изплуваше и се потапяше в нея. Спомняше си кристално ясно отделни събития като ярки и шарени картини, пълни с веселие, но не можеше да възстанови реда, в който са се случили. Не осъзнаваше дали е ден, или нощ, защото независимо от времето здрачът бе изпълнил гората. Нямахше и спомен дори дали е спал по време на цялото празненство...

Спомняше си как се върти в кръг, държейки ръцете на девойка с червени устни, и вкуса на мед по езика си, и миризмата на хвойна във въздуха...

Спомняше си елфите, накацали по разперените клони на дървото Меноа като ято скорци. Те подрънкваха на златни арфи и задаваха гатанки на стоящия под тях Глаедр. От време на време сочеха към небето, където се появяваха дъгоцветни светлини в най-разнообразни форми, проблясваха за миг и изчезваха...

Спомняше си как стои в долчинка, облегнал се на рамото на Сапфира, и как гледа възшебния танц на елфическа девойка и как чува нейната песен:

*Далеч, далеч, ще отлетиш надалеч,
над планини и долини
към земите отвъд.
Далеч, далеч, ще отлетиш надалеч,
и нивга няма да се върнеш тук.*

*И няма да си ти при мен
и не ще те видя аз отново.
И няма да си ти при мен,
но ще те чакам вечно аз.*

Спомняше си безбройните поеми, някои тъжни, други весели, а повечето — и двете. Чу завършеното стихотворение на Аря и си помисли, че наистина е много хубаво, а после и това на Исланзади, което бе по-дълго, но също толкова изящно...

Спомняше си чудесата, сътворени от Красивия народ за празненството, много от които преди това би сметнал за непостижими дори и с помощта на магия. Главоблъсканици и играчки, произведения на изкуството и оръжия, както и предмети, чиято функция не можеше да разбере. Един елф бе омагьосал стъклена топка и на всеки няколко секунди в сърцето ѝ цъфтеше различно цвете. Друг пък бе прекарал десетилетия в пътешествия из Ду Велденварден, запомняйки звуците на стихииите, и сега изпълни най-красивите от тях с гърлата на сто бели лилии.

Руньон им представи щит, който не можеше да се счупи, чифт ръкавици, изплетени от стоманена нишка, които позволяваха да се държи разтопено олово, без да причинява вреда, както и филигранна скулптура на летяща птица, издялана от твърдо парче метал, боядисана с такова майсторство, че изглеждаше жива.

Приносът на Орик бе дървена пирамида, висока двадесет сантиметра и изградена от петдесет и осем преплитащи се парчета. Елфите ѝ се зарадваха като деца и я разглобяваха и сглобяваха постоянно. Наричаха го господарю Дългобрад и казваха: „Сръчните ръце означават сръчен ум“.

Спомняше си как Оромис го придърпа настрани от музиката.

— Какво не е наред? — попита Ерагон.

— Трябва да прочистиш ума си. — Елфът го отведе до един паднал дънер и го накара да седне. — Постой тук няколко минути. Ще се почувстваш по-добре.

— Но аз съм си наред. Нямам нужда от почивка — възрази разпалено момчето.

— В момента не си в състояние да прецениш трезво. Остани тук, докато не можеш да изброиш всички големи и малки магии за промяна, а после ела пак при нас. Обещай ми го...

Спомняше си тъмни и странни създания, които се появяваха от дълбините на гората. Повечето бяха животни, изменени от натрупаните магии в Ду Велденварден и привлечени сега от Агаети Бльодрен като прегладнял човек към храна. Изглежда, трупаха сили в близост до заклинанията на елфите. Повечето не смееха да се показват, като се изключи по някой чифт блестящи очи в покрайнините на светлината от фенерите. Едно от създанията, което се осмели да се покаже, бе вълчицата, която Ерагон бе видял преди, но сега се появи в облика на облечената в бяло жена. Тя се прокрадваше зад храстите, остриите ѝ като кинжали зъби бяха оголени в щастлива усмивка, а жълтите ѝ очи се стрелкаха на всички посоки.

Но не всички същества бяха животни. Няколко се оказаха елфи, изменили първоначалната си форма, за да преследват различни представи за съвършенство и красота. Един от тях, покрит с кафеникава козина, скочи над Ерагон и продължи да подскача наоколо, често на четири, вместо на два крака. Главата му бе тясна и издължена, с котешки уши, ръцете висяха до коленете, а на дланите си имаше меки възглавнички.

По-късно две напълно еднакви елфически жени се представиха на Сапфира. Те се движеха с невероятна грация и когато докоснаха пръсти до устните си в традиционния поздрав, Ерагон видя, че между тях има прозрачни мембрани.

— Идваме отдалеч — прошепнаха те. Когато проговориха, от двете страни на тънките им вратове запулсираха по три реда хриле, разкриващи розовата плът отдолу. Кожата им блестеше, като намазана с масло. Косите им се спускаха под тесните рамене.

Срещна и елф, покрит със застъпващи се люспи като дракон, с твърд гребен на челото си и колона от шипове, които се спускаха по гърба му. В ноздрите му постоянно горяха два тънки пламъка.

Видя и други, които не бях толкова лесни за разпознаване: елфи, чиито черти се размиваха, сякаш гледани през вода. Такива, които бяха неразличими от дърветата, докато не помръднеха. Високи елфи с изцяло черни очи дори там, където трябваше да са бели. Те излъчваха зловеща красота, която изплаши Ерагон, а когато докоснеха нещо, преминаваха през него като сенки.

Най-странният пример за невероятните промени сред Красивия народ бе самото дърво Меноа, известно някога като елфката Линеа. Мислите му сякаш се ускориха под влиянието на всичко, което се случваше на поляната. Клоните му се размърдаха, макар и да нямаше дори лек бриз, а от време на време се чуваше скърцане на корени винаги в ритъм с музиката. От дънера се излъчваше нежна добронамереност, която всички наоколо можеха да почувстват.

Спомняше си и два пристъпа в гърба си, как креци и стене в сенките, докато полуделите елфи не спираха да се веселят около него. В тези мигове Сапфира идваше, за да го пази...

На третия ден от Агаети Блюдрен, или поне така му казаха по-късно, Ерагон прочете поемата си на елфите. Той се изправи и каза:

— Аз не съм ковач, нито художник, нито скулптор. Нямам умения и в другите изкуства и не бих могъл да се меря с вашите постижения в магията. Така че ми остава само собственият ми опит, който се опитах да опиша на хартия, макар да не съм и добър бард.

После Ерагон започна да рецитира така, както бе виждал Бром да го прави в Карвахол:

*В кралство до морето,
сред планините сини,
в последния ден на злата зима,
роди се мъж с една-единствена задача:
да убие врага Дурза
сред земите на сенките.*

*Отгледан с доброта и мъдрост
под буковете стари като времето,
той сърните гонеше и с мечки се бореше,
и от старците научи как
да убие врага Дурза
сред земите на сенките.*

*Научи се крадеца в черно да открива,
който сграбчва силните и слабите;
да отблъсква удари и демона да победи
с дрипи, камъни, растения и кости;
и да убие врага Дурза
сред земите на сенките.*

*Изминаха годините, бързи като мисъл,
и мъжът порасна и укрепна.
Тялото му гореше в треската на младостта
и нетърпението бушуваше в кръвта му.*

*И срещна той девицата красива,
която бе висока, силна, мъдра,
на чело носеше светлината на Геда,
която озаряваше роклята ѝ.*

*В очите ѝ среднощно сини,
в тези тайни езера,
той видя бъдещето свое,
където те нямаше да трябва,
да се боят от врага Дурза
сред земите на сенките.*

И така Ерагон разказа как мъжът пътувал до земите на Дурза, където открил и преборил врага, въпреки студения ужас в сърцето си. Но макар и накрая да триумфирал, не нанесъл последния удар, защото сега, когато победил съперника си, не се боял от съдбата на смъртните. Нямамо нужда да убива врага Дурза. Тогава мъжът прибрал меча и се върнал у дома си, където се оженил за своята любима в една лятна вечер. И с нея прекарал много години, докато брадата му не станала дълга и бяла. Ала:

*В тъмното преди зората,
в стаята, където спял мъжът,*

*врагът прокраднал се и се надвесил,
над могъщия си противник, толкова слаб сега.*

*И вдигнал той глава от възглавницата,
за да види с ясни очи
студеното и празно лице на смъртта,
краля на неумиращата нощ.*

*И сърцето старо на мъжа,
изпълнило се със спокойствие, защото някога
той изгубил своя страх от смъртта —
последната прегръдка, която всеки получава.*

*Нежен като утринния бриз,
се навел врагът и взел от мъжа
блестящия му и жив все още дух,
и заедно заминали в мир
завинаги в земите на Дурза,
в земите на сенките.*

Гласът на Ерагон затихна и той усети, че всички са впили погледи в него. Сведе глава и бързо седна обратно на мястото си. Чувстваше се засрамен, че е разкрил толкова много от себе си пред другите.

Елфическият лорд Детедр каза:

— Подценяваш се, Сенкоубиецо. Изглежда, си открил нов талант у себе си.

Исланзади вдигна бледата с ръка.

— Ще прибавим произведението ти към голямата библиотека на Тиалдари Хол, Ерагон-финиарел, така че всеки, който поиска, да може да ѝ се наслади. Макар и поемата ти да е алегорична, вярвам, че е помогнала на мнозина сред нас да разберат трудностите, които си преодолел от откриването на яйцето на Сапфира насам. Трябва да ни я прочетеш отново, за да можем да я обмислим.

Доволен, Ерагон отново сведе глава и изпълни молбата ѝ. След това дойде ред на Сапфира. Тя отлетя в нощта и се върна с един черен

камък в ноктите си. Бе три пъти по-висок от едър мъж. Синият дракон се приземи на задните си крака и постави скалата изправена в центъра на поляната, така че всички да я виждат. Полираният камък бе разтопен и Сапфира бе успяла по някакъв начин да го покрие с филигранни извивки, които се гънеха една около друга като замръзнали вълни. Фигурите бяха спираловидни и окото трудно можеше да проследи една линия от началото до края ѝ, а вместо това се прехвърляше от една плетеница на друга.

Тъй като и той самият виждаше скулптурата за пръв път, Ерагон я зяпна с не по-малък интерес от елфите.

— *Как го направи?*

Очите на Сапфира проблеснаха весело.

— *Като ближех разтопената скала.*

Тя се наведе и издиша дълга огнена струя върху камъка, къпейки го в златисто сияние, което се издигна към звездите и задраска към тях с прозрачни пръсти. Когато затвори челюсти, тънките като хартия ръбове на скулптурата блестяха в черешовочервено, а в тъмните кухини пламтяха неугаснали огньове, сякаш течните извивки на скалата се движеха под хипнотизиращата светлина.

Елфите възкликнаха удивено, плеснаха с ръце и затанцуваха около камъка. Един извика:

— Прекрасна творба, Ярколюспеста!

— *Красиво е* — каза и Ерагон.

Сапфира го докосна по ръката с нос.

— *Благодаря ти, малки мой.*

Тогава Глаедр донесе своето произведение: плоча от червен дъб, която бе издялал с върха на нокътя си в подобие на Елесмера, видяна отгоре. После бе ред на Оромис да даде своя принос: завършения свитък, над който Ерагон често го бе виждал да работи по време на уроците им. По горната половина на свитъка имаше колони от глифове, копие на „Песен за Вестари Мореплавателя“. Долната половина пък представляваше панорама на фантастичен пейзаж, изрисуван със спираци дъха майсторство, детайл и умение.

Аря взе ръката на Ерагон и го поведе през гората към дървото Меноа.

— Виж, светлината отслабва. Имаме само няколко часа, преди идването на зората, и трябва да се върнем в света на здравия разум.

Елфите се събираха около дървото с лица, блеснали от нетърпеливо очакване. Исланзади излезе напред с огромно достойнство и пристъпи до един корен, широк колкото коларски път. Тя застана на покритата с кора тераса и погледна към насъбралите се чакащи елфи.

— Както е обичаят и според договора в края на драконовата война, сключен от кралица Тармунора, първият Ерагон и белият дракон, представлявал своята раса, чието име не може да се произнесе на този и никой друг език, когато преплели съдбите на елфи и дракони, ние се събрахме, за да почетем Кръвната клетва с песни, танци и плодовете на труда си. Последния път, когато се състоя този празник, положението ни наистина бе отчайващо. Оттогава то се подобри в резултат на нашите собствени усилия, тези на джуджетата и на Варден, макар и Алагезия още да лежи под сянката на Вирдфел и ние все още да живеем в срам от това как предадохме доверието на драконите...

От древните Ездачи днес живи са само Оромис и Глаедр. Бром и мнозина други потънаха в бездната. Но днес имаме нова надежда — Ерагон и Сапфира, и е редно те да са тук сега, когато ние подновяваме клетвата между нашите три раси.

При дадения от кралицата сигнал, елфите разчистиха широко пространство около основата на дървото Меноа. Там поставиха кръг от фенери, издигнати на извити колове. По дължината на един гигантски корен се струпаха музиканти с флейти, арфи и барабани. Воден от Аря към кръга, Ерагон се озова седнал между нея и Оромис, а Сапфира и Глаедр легнаха до тях, като покрити с кристали хълмове.

Оромис се обърна към Ерагон и Сапфира:

— Сега гледайте внимателно, защото това е от огромно значение за вашето наследство като Ездачи.

Когато всички елфи се бяха настанили, две млади момичета пристъпиха към центъра на празното пространство сред поляната и застанаха с гръб едно към друго. Бяха зашеметяващо красиви и еднакви във всяко отношение, освен в цвета на косите: едната имаше къдрици — черни като старо блато, а косата на другата блестеше като полирано сребърно огледало.

— Надзирателките Идуна и Нея — прошепна Оромис.

От рамото на Исланзади Благден изпищя:

— *Вирда!*

Двете елфи вдигнаха ръце към брошките на гърдите си в унисон, разкопчаха ги и оставиха белите си роби да паднат на земята. Макар и да не носеха други дрехи, двете жени бяха обвити в дъгоцветна татуировка на дракон. Тя започваше с драконовата опашка, обвита около левия глезен на Идуна, продължаваше по крака ѝ, през гърдите и после по гърба на Нея, завършвайки с главата на гърдите ѝ. Всяка люспа на дракона бе оцветена в различен цвят и различните отсенки придаваха на татуировката усещане за дъга.

Двете момичета сплетоха ръце, така че драконът да изглежда напълно цял, пробягвайки от едното тяло до другото без прекъсване. После всяка от тях вдигна голия си крак и го стовари на земята с меко тупване.

И отново: *туп*.

При третото *туп* музикантите заудряха барабани в ритъм. След четвъртото се включиха арфистите, а миг по-късно и флейтистите подхванаха пулсиращата мелодия.

В началото бавно, а после с все по-голяма скорост Идуна и Нея започнаха да танцуват, отмервайки такта с тропане на крака в пръстта и извивайки се така, че изглеждаше сякаш не те, а драконът по телата им се движеше. Въртяха се в кръг и драконът правеше безкрайни кръгове по кожата им.

После близначките добавиха гласовете си към музиката. Свирепите им викове се присъединиха към ритъма с магическите думи на заклинание, което бе толкова сложно, че Ерагон не успя да разгадае смисъла му. Също като издигация се вятър, предвещаващ буря, елфите акомпанираха на магията, пеейки с един език, един ум и едно намерение. Ерагон не знаеше думите, но откри, че е започнал да ги произнася заедно с тях, понесен от неумолимото течение на песента. Чу, че Сапфира и Глаедр припяват в ритъм — плътен пулсиращ звук, който бе толкова силен, че вибрираше в самите кости и караше кожата да трепери под заредения с енергия въздух.

Идуна и Нея се въртяха все по-бързо, докато краката им се превърнаха в пращен облак, а косите им се понесоха около тях и заблестяха от пот. Двете жени се движеха вече с нечовешка скорост, а музиката стана още по-бясна. Тогава по цялата драконова татуировка пробяга ярка светлина и драконът се разбуди. В началото Ерагон си

мислеше, че очите го лъжат, но създанието наистина примигна, разпери криле и присви нокти.

От пастта на дракона избликна пламък и той скочи напред, отскубвайки се от кожата на девойките и издигайки се във въздуха, където се понесе, махайки с могъщите си криле. Краят на опашката му оставаше свързан с близначките под него като блестяща пъпна връв. Колосалният звяр се бореше да достигне черната луна и нададе необуздан рев, дошъл сякаш от отминалите векове, а после се извърна и огледа насъбралите се елфи.

Когато злобният поглед попадна върху Ерагон, той разбра, че създанието не е просто привидение, а разумно същество, приковано и поддържано от магия. Бученето, което излизаше от гърлата на Сапфира и Глаедр, се усили още по-силно и заглуши всички други звуци в ушите му. Над тях фантомът се носеше над елфите, докосвайки ги с безплътното си крило. Накрая се спря пред Ерагон и го погълна с всеобхватния си пламтящ поглед. Подтикнат от някакъв инстинкт, младежът вдигна дясната си ръка, усетил гъдел в дланта си.

Огнен глас проехтя в ума му: „Нашият дар за теб, за да сториш онова, което трябва“.

Драконът преви шия и докосна центъра на Гедвей игнасия на Ерагон с върха на муцуната си. Между тях проблесна искра и младежът се вцепени от изпепеляващата горещина, която премина през тялото му, поглъщайки цялата му същност. Пред погледа му избухнаха червени и черни петна и белегът на гърба му го заболя, сякаш раната се отваряше наново. Ерагон се опита да избяга в безопасност и се спусна дълбоко в себе си, където мракът го сграбчи и той нямаше силата да му се опълчи.

Последното, което чу, бе огненият глас:

„Нашият дар за теб“.

НА ПОЛЯНАТА ПОД ЗВЕЗДНОТО НЕБЕ

Когато Ерагон се събуди, край него нямаше никой.

Той отвори очи и видя изкусно гравирания таван на дома, който споделяше със Сапфира. Навън все още беше нощ и от изпълнения със светлини град под тях се носеше шумът от забавленията на елфите.

Преди да успее да осъзнае нещо повече от това, Сапфира се втурна в ума му, излъчвайки силна тревога и напрежение. В съзнанието си той я видя как седи до Исланзади сред корените на дървото Меноа, а после тя го попита:

— Как си?

— Чувствам се... добре. Отдавна не съм бил толкова добре. Колко време бях...

— Само час. Щях да остана с теб, но бяхме нужни и тримата с Оромис и Глаедр, за да завършим церемонията. Трябваше да видиш как реагираха елфите, когато припадна. Никога преди не се е случвало подобно нещо.

— Ти ли направи това, Сапфира?

— Не беше само мое дело, нито само на Глаедр. Спомените на нашата раса, които добиха форма и плът чрез магията на елфите, те надариха с всичките ни умения, защото ти си единствената ни надежда да избегнем пълното изтребление.

— Не разбирам.

— Виж се в огледалото — предложи тя. — А после си почини. Ще се върна, когато се развидели.

След това тя го остави. Ерагон стана от леглото и се протегна, изненадан от усещането за здраве, което го изпълваше. Той отиде до стаята за къпане, взе огледалото, което използваше при бръснене, и го приближи до близкия фенер.

Замръзна намясто.

Сякаш всички безбройни физически промени, които с времето придават истинския облик на човешки Ездач и които Ерагон вече бе започнал да изпитва, откак се свърза със Сапфира, бяха приключили

само за час. Лицето му сега бе гладко и скулесто като на елф, с изострени уши и скосени очи, а кожата му беше бледа като алабастр и сякаш блестеше леко с патината на магията. „Приличам на принц“. Ерагон никога не бе използвал тази дума за хора, още по-малко пък за себе си, но сега не можеше да си представи нещо, което да го описва по-добре от *красив*. И все пак не приличаше изцяло на елф. Челюстта му оставаше по-голяма, веждите — по-дебели, а лицето му бе по-широко. Сега изглеждаше по-изящен от всеки човек, но по-груб от всеки елф.

С треперещи пръсти Ерагон се пресегна под яката си, за да напипа белега.

Не откри нищо.

Той разкъса туниката си и се изви пред огледалото, за да види гърба си. Беше също толкова гладък, колкото и преди битката във Фардън Дур. В очите му бликнаха сълзи, докато докосваше мястото, където Дурза го бе осакатил. Знаеше, че гърбът му никога повече нямаше да му създава проблеми. Липсваше не само зловещият прорез, но и всеки друг белег и дефект по тялото му. Беше чист като новородено. Бяха изчезнали дори петнистите белези между бедрата му — спомен от първия му полет със Сапфира.

„Превърнах се в това, което винаги е трябвало да бъда“ — помисли си той и пое глътка от опияняващия въздух.

Пусна огледалото на леглото и се облече в най-хубавите си дрехи: алената туника със златните нишки, колан, украсен с бял нефрит, топли панталони и чифт платнени ботуши, които елфите много обичаха. На ръцете си сложи кожените гривни, подарени му от джуджетата.

После слезе от дървото и се заразхожда сред сенките на Елесмера, гледайки как елфите празнуват, обхванати от треската на нощта. Никой не го разпозна, но всички го поздравяваха като един от своите и го канеха да се включи в игрите им.

Бяха се променили дори сетивата му и трептяха чувствително от множеството нови гледки, звуци, миризми и усещания. Виждаше в мрака, който преди го бе обгръщал като слепец. Можеше само да докосне едно листо и да преброи всички влакънца по него. Разпознаваше миризмите като вълк или дракон. И можеше да чуе трополенето на миши крачета сред храстите, както и падането на

парченце кора в тревата. Туптенето на сърцата около него бе като удари с тъпан.

Безцелната му разходка го отведе до дървото Меноа, където се спря, за да погледа наобиколената от празнуващите Сапфира. Не разкри присъствието си на другите.

— *Къде отиваш, малки мой?* — запита го тя.

Той видя, че Аря става от мястото до майка си и си проправя път сред събралите се елфи, а после като горски дух се скрива сред дърветата отвъд поляната.

— *Между свещта и мрака* — отвърна той и я последва.

Ерагон я проследи по нежния ѝ аромат на стрити борови иглички, по леката ѝ като перце стъпка и трептенето, което оставаше след нея във въздуха. Откри я сама в края на малка полянка, застанала като диво животно и възряна в съзвездията на небето.

Когато Ерагон се приближи, Аря го погледна, сякаш го вижда за първи път. Очите ѝ се разшириха в шепот:

— Това ти ли си, Ерагон?

— Да.

— Какво са ти сторили?

— Не зная.

Тръгнаха заедно сред гъстите гори, които ехтяха от музиката и гласовете на празника. Промененият от драконите Ерагон усещаше твърде ясно присъствието на Аря — шепота на дрехите по кожата ѝ, мекотата на врата ѝ, изяществото на миглите ѝ, по които капчици роса блестяха като дъждовни капки върху черни венчелистчета.

Те се спряха на брега на тясно поточе, толкова кристалночисто, че на слабата светлина бе почти невидимо. Единственото, което издаваше съществуването му, бе гърленото шумолене на водата над скалите. Около тях гъстите борове оформяха пещера с клоните си, скривайки Ерагон и Аря от света и пазейки ги от студения въздух. Кухината изглеждаше като отделена от реалността, защитена сякаш с магия от дъха на времето.

И в това тайно място Ерагон внезапно се озова близо до Аря и цялата му страст към нея изригна като вулкан в ума му. Беше толкова опиянен от силата и жизнеността, които пламтяха във вените му, както и от необузданата магия, изпълваща гората, че забрави всякаква предпазливост и каза:

— Колко са високи дърветата, колко ярки звездите... и колко си красива, о, Аря Свит-кона.

При нормални обстоятелства щеше да сметне действието си за връх на глупостта, но в тази лудешка дива нощ му изглеждаше напълно нормално.

Тя настръхна.

— Ерагон...

Той не обърна внимание на предупредителния й тон.

— Аря, ще сторя всичко, за да спечеля ръката ти. Ще те последвам до края на света. Ще ти издигна замък с голи ръце. Ще...

— Ще спреш ли да ме преследваш? Можеш ли да ми обещаеш това?

И когато той се поколеба, тя пристъпи по-близо и каза с тих и нежен глас:

— Ерагон, невъзможно е, разбери. Ти си млад, а аз — стара, и това никога няма да се промени.

— Нима не изпитваш нищо към мен?

— Чувствата ми към теб са приятелски и нищо повече — отвърна тя. — Благодарна съм ти, че ме спаси от Гил'еад и намирам компанията ти приятна. Това е всичко... Откажи се, само ще разбия сърцето ти. Намери някого на своята възраст, някого с когото да прекараш дългия си живот.

Очите му се изпълниха със сълзи.

— Как можеш да си толкова жестока?

— Не съм жестока, а нежна. Ние с теб не сме предвидени един за друг.

— Можеш да ми дадеш своите спомени — предложи той в отчаянието си. — Тогава ще имам същия опит и знание като теб.

— Това би било насилие над природата.

Аря вдигна брадичка, лицето ѝ бе мрачно и сериозно. Блестящите звезди го къпеха в сребърна светлина. В гласа ѝ се прокрадна стоманена нотка:

— Чуй ме добре, Ерагон. Между нас не може и никога няма да стане нищо! И докато не успееш да постигнеш мир с чувствата си, нашето приятелство трябва да се прекрати, защото твоите емоции не правят нищо друго, освен да ни разсейват от дълга ни. — Тя му се поклони. — Довиждане, Ерагон Сенкоубиец.

После мина край него и изчезна в Ду Велденварден.

Сълзите потекоха по бузите на Ерагон и закапаха по мъха, където останаха, без да попиват — като перли, хвърлени по изумрудено кадифе. Внезапно изгубил сили, той седна на един изгнил пън, скри лице в ръцете си и заплака от мъка. Любовта му към Аря бе несподелена и обречена. И току-що я бе прогонил още по-далеч от себе си.

След няколко минути Сапфира се приближи.

— *О, малки мой.* — Тя го докосна с муцуна по рамото. — *Защо трябваше да си причиняваш това? Знаеше какво ще стане, ако отново се опиташ да спечелиш Аря.*

— *Не можях да се спра.*

Той обви ръце около раменете си и се заклати напред-назад. Силата на отчаянието му бе превърнала плача в хълцащи хлипове. Сапфира го покри с едното си топло крило и го придърпа до себе си като майка соколица — малкото си. Той се сви до нея и остана така, докато нощта не се превърна в ден и Агаети Бльодрен не приключи.

СЛИЗАНЕ НА БРЕГА

Роран стоеше на палубата на „Червеният глиган“ с ръце, скръстени пред гърдите и разкрачен, за да не залита от люлеенето на шлепа. Соленият вятър вееше косата му, дърпаше гъстата му брада и гъделичкаше голите му ръце.

До него Кловис държеше кормилото. Опитният моряк посочи една покрита с чайки скала, която се издигаше над нисък хълм, вдаден в океана.

— Теирм се намира точно отдясно на този връх.

Роран примижа под следобедното слънце, което се отразяваше в океана и създаваше ослепително ярка линия.

— Значи засега ще спрем тук.

— Не искаш ли да отидете в града?

— Не и всички наведнъж. Извикай Торсън и Флинт и им кажи да акостират на онзи бряг. Изглежда подходящо място за лагеруване.

Кловис се намръщи.

— Ах. А се надявах да ям нещо топло тази вечер.

Роран го разбираше. Прясната храна от Нарда отдавна свърши. Оставаше им само осоленото свинско, осолена херинга, осолено зеле, морски бисквити, които селяните направиха със закупеното брашно, мариновани зеленчуци и от време на време прясно месо, когато заколеха някое от малкото си оцелели животни или успеяха да хванат дивеч при слизанията на брега.

Кловис изкрещя към капитаните на другите два шлепа и грубият му глас проехтя над водата. Когато дойдоха, той им нареди да се приближат към брега, което му спечели шумното им неодобрение. И те както всички моряци бяха разчитали да се докопат до Теирм и да изхарчат заплатите си за някоя от безбройните наслади, които можеше да им предложи градът.

Вече на брега Роран се разходи сред селяните, помагайки им да вдигнат палатките си, да разтоварят провизии, да донесат вода от близкия поток. Спря се, за да окуражи Морн и Тара, защото

изглеждаха напълно отчаяни. Отговорът им бе унил. Гостилничарят и жена му се държаха хладно още от напускането на долината Паланкар. Като цяло хората бяха в по-добро състояние, отколкото когато пристигнаха в Нарда заради почивката на шлеповете, но постоянната тревога не им бе позволила да се възстановят така, както Роран се бе надявал.

— Стронгхамър, искаш ли да вечеряш в нашата палатка тази вечер? — попита го приближилият се Тейн.

Роран отказа възможно най-учтиво и се отдалечи. Попадна на Фелда, чийто съпруг Бърд бе убит от Слоун. Тя направи бърз реверанс и каза:

— Мога ли да говоря с теб, Роран?

Той ѝ се усмихна.

— Разбира се, Фелда, знаеш го.

— Благодаря ти.

Тя започна да опипва пискюлите по шала си със странен поглед, а после кимна към палатката си.

— Бих искала да те помоля за услуга. Става дума за Мандел...

Роран се учуди. Бе избрал най-големия ѝ син да го придружава в Нарда, когато уби двамата стражи. Мандел се бе справил чудесно тогава, както и през изминалите седмици, докато беше сред екипажа на „Еделин“ и учеше как се управляват шлепове.

— Доста се е сприятелил с някои от моряците на шлепа и е започнал да играе на зарове с тези безчестни типове. Не за пари, ние нямаме никакви, но за разни дреболии. Дреболии, които ни трябват.

— Помоли ли го да спре?

Фелда изви пискюла, който стискаше.

— Боя се, че откак баща му умря, той вече не ме уважава както преди. Станал е див и своенравен.

„Всички подивяхме“ — помисли си Роран.

— И какво искаш да направя по въпроса? — попита я топло.

— Ти винаги си се държал добре с Мандел. Той ти се възхищава. Ако говориш с него, ще те послуша.

Младежът обмисли молбата, а после каза:

— Добре, ще направя каквото мога.

Фелда се отпусна с облекчение.

— Каж ми обаче какво е изгубил на зарове?

— Най-вече храна. — Жената се поколеба, после добави: — Но зная, че веднъж е заложил гривната на баба ми за заек, уловен от тези мъже.

Роран се намръщи.

— Бъди спокойна, Фелда. Ще се погрижа за това веднага щом мога.

— Благодаря ти.

Тя отново направи реверанс, а после се запромъква между палатките, оставяйки го да обмисля думите ѝ.

Роран чешеше разсеяно брадата си, докато ходеше. Проблемът с Мандел и моряците беше двуостър. Той бе забелязал по време на пътуването от Нарда, че един от хората на Торсън, на име Фревин, се е сблизил с Одел — младата приятелка на Катрина. „Такива хора могат да ни причинят беди, когато оставим Кловис“.

Стараейки се да не привлича ненужно внимание, Роран премина през лагера и събра селяните, на които вярваше най-много. Заедно отидоха до палатката на Хорст, където той им каза:

— Петимата, за които се разбрахме, ще тръгнат сега, преди да е станало късно. Хорст ще заеме мястото ми, докато ме няма. Помнете, че най-важната ни задача е Кловис да не напусне с шлеповете или да ги повреди по някакъв начин. Те могат да се окажат единственият ни шанс да достигнем Сурда.

— Да, а също и да се погрижим да не ни открият — отвърна Орвал.

— Именно. Ако никой от нас не се върне преди падането на нощта след два дни, смятайте, че са ни заловили. Превземете шлеповете и отплавайте за Сурда, но не спирайте в Куаста да купувате провизии — Империята вероятно ще ви дебне и там. Ще трябва да си намерите храна другаде.

Докато спътниците му се подготвяха, Роран отиде до каютата на Кловис на борда на „Червеният глиган“.

— Само вие петимата ли отивате? — запита напрегнато капитанът, когато младежът му описа плана си.

— Да — Роран впи стоманения си поглед в Кловис, докато мъжът не потрепери страховито. — И когато се върна, очаквам ти, тези шлепове и всичките ти хора още да сте тук.

— Нима си позволяваш да поставяш под въпрос честта ми, след като спазих сделката ни?

— Нищо не поставям под въпрос, само ти казвам какво очаквам. Твърде много неща зависят от това. Ако сега ни предадеш, обричаш цялото ни село на смърт.

— Зная това — измърмори Кловис, опитвайки да избегне погледа му.

— Хората ми ще се защитават по време на отсъствието ми. Докато са живи, няма да позволят да ги отведат, измамят или изоставят. И ако *все пак* ги споходи нещастие, ще отмъстя за тях, дори ако трябва да извървя пеша хиляда левги и да се боря със самия Галбаторикс. Вслушай се в думите ми, господарю Кловис, защото те са самата истина.

— Ние не сме чак толкова влюбени в Империята, колкото явно си мислиш — отвърна ядно Кловис.

Роран се усмихна мрачно.

— Хората биха сторили всичко, за да защитят семействата и домовете си.

Когато младежът понечи да излезе, Кловис отново заговори:

— А какво ще правиш, щом стигнете до Сурда?

— Смятаме да...

— Не *ние*. *Ти*. Какво ще правиш ти? Наблюдавах те, Роран. Слушах те. И ми изглеждаш свестен младеж, ако изключим начина, по който се отнесе с мен. Но не мога да си представя как пускаш този твой чук и взимаш отново плуга само защото си пристигнал в Сурда.

Роран сграбчи дръжката на вратата толкова силно, че кокалчетата му побеляха.

— Когато отведе селяните в Сурда, отивам да ловувам — каза той с глас, сух като мъртва пустиня.

— О. След твоята червенокоса красавица? Чух някакви приказки, но не можех да си пред...

Вратата се затръшна зад Роран и той тръгна по коридора. Остави гнева си да пламти — харесваше му чувството за свобода, което му носеше тази емоция. После укроти буйните си пориви и отиде до палатката на Фелда. Мандел стоеше отвън и хвърляше ножа си към един дънер.

„Фелда е права — някой наистина трябва да му влее малко здрав разум“.

— Губиш си времето — каза той на глас.

Мандел се стресна и се извъртя рязко:

— Защо го казваш?

— В истинска битка е по-вероятно да си извадиш окото, отколкото да нараниш врага, ако не можеш да изчислиш точното разстояние между теб и целта... — Роран сви рамене. — Със същия успех можеш да мяташ и камъни.

Момчето се изпъчи гордо.

— Гунар ми каза за един негов познат в Ситри, който можел да уцели летящ гарван в окото осем от десет пъти.

— Да, а в другите два пъти те убиват. Обикновено е лоша идея да хвърляш оръжието си по време на битка. — Роран махна с ръка, за да спре протестите на Мандел. — Събери си нещата и ме чакай след петнадесет минути на хълма зад потока. Реших да дойдеш с нас в Теирм.

— Да, сър!

Мандел скочи с ентузиазизирана усмивка и се хвърли в палатката да се приготви.

Когато Роран се обърна, видя малко встрани Фелда, която люлееше най-малката си дъщеря на коляно. Погледът на възрастната жена се премести от него на сина ѝ и лицето ѝ се изопна.

— Пази го, Стронгхамър.

Тя пусна дъщеря си на земята и отиде да помага на Мандел да събере всичко, което му е нужно.

Роран пристигна първи на хълма. Той седна на белия камък и се загледа в морето, докато се подготвяше мислено за предстоящата задача. Когато Лоринг, Гертруде, Биргит и синът ѝ Нолфаврел пристигнаха, младежът скочи от скалата и каза:

— Трябва да изчакаме и Мандел, той ще дойде с нас.

— Защо? — попита Лоринг и се намръщи.

На Биргит това явно също не ѝ се нравеше.

— Мислех, че сме се разбрали никой друг да не идва с нас. И особено Мандел, защото са го виждали в Нарда. Достатъчно опасно е, че вие двамата с Гертруде идвате, но той само ще увеличи шансовете някой да ни разпознае.

— Ще поема риска. — Роран отвърна на погледа на всеки от тях.
— Той трябва да дойде.

Накрая те го послушаха и когато Мандел дойде, шестимата се насочиха на юг към Теирм.

ТЕИРМ

В тази област бреговата линия се състоеше от ниски заоблени хълмове, покрити със свежа трева, а тук-там и с някой храст, върба или топола. Калната почва поддаваше под краката им и правеше ходенето мъчително. Отдясно се простираше блестящото море. Отляво на хоризонта се виждаше лилавият силует на Гръбнака. Около покритите със сняг върхове се виеха облаци и мъгла.

Роран и спътниците му минаваха край доста постройки. Някои бяха ферми, а други — масивни имения. Карвахолците се опитваха да останат незабелязани. Когато достигнаха пътя, свързващ Нарда с Теирм, те го прекосиха и продължиха да вървят още няколко мили на изток към планините, преди отново да извият на юг. Когато бяха сигурни, че са заобиколили целия град, те отново поеха към океана, докато не достигнаха южния път.

По време на престоя си на „Червеният глиган“ Роран бе решил, че е много вероятно управниците на Нарда да разберат, че убиецът на двамата стражи е сред мъжете, тръгнали с шлеповете на Кловис. Ако наистина бе така, войниците в Теирм може би бяха предупредени да внимават за всеки, който отговаря на описанието на селяните. А ако Ра'зак бяха посетили Нарда, значи всички щяха да знаят, че търсят не просто някакви си убийци, а Роран Стронгхамър и бегълците от Карвахол. Теирм можеше да се окаже костелив орех. Но не можеха да го подминат. Трябваша им провизии и друго средство за транспорт.

Роран реши, че най-добрата предпазна мярка срещу залавяне е да не пращат в Теирм никой от ходилите в Нарда, освен него и Гертруде — нея, защото никой друг не познаваше съставките на лекарствата ѝ, а Роран, защото макар и да рискуваше да го разпознаят, той имаше пълно доверие единствено на себе си. Знаеше, че притежава волята да действа в моменти, когато другите се колебаеха и да взима мигновени решения като при убийството на стражите. Останалите от групата бяха избрани така, че да будят минимално подозрение. Лоринг бе стар, но здрав боец и отличен лъжец. Биргит се бе доказала като способна и

силна, а синът ѝ Нолфаврел вече имаше един убит войник в битка зад гърба си, въпреки крехката си възраст. Ако всичко вървеше по план, те щяха да изглеждат като обикновено многобройно семейство. „Тоест ако Мандел не провали всичко“ — промърмори си кисело Роран.

Негова идея беше и това да влязат в Теирм от юг и така да стане още по-трудно някой да се усъмни, че идват от Нарда.

Когато градът се появи пред тях, вечерта вече се спускаше и Теирм изглеждаше бял и призрачен в сумрака. Роран се спря, за да огледа пътя пред себе си. Укрепеният град се издигаше самотно накрая на широк залив — изхранващ се и практически неуязвим за атака. Между кулите светеха факли и войници с лъкове патрулираха по безкрайни маршрути. Над стените се издигаше огромна цитадела, а до нея — фар, който хвърляше мътната си светлина сред тъмните води.

— Толкова е голям — възкликна Нолфаврел.

Внезапно Роран забеляза огромен кораб на един от каменните кейове, стърчащи извън града. Тримачтовият съд бе по-голям от онези, които бе видял в Нарда — с висок нос, два реда за гребла и дванадесет могъщи катапулти за харпуни, разположени от всяка страна на палубата. Великолепният кораб изглеждаше еднакво добре пригоден както за търговия, така и за война. И което бе още по-важно, на Роран му се струваше, че може би — *може би* — е в състояние да побере цялото село в себе си.

— Ето, това ни трябва — възкликна той и посочи натам.

Биргит изсумтя кисело.

— Трябва да се продадем сами в робство, за да си позволим да се возим на онова чудовище.

Кловис ги беше предупредил, че портите на Теирм се затварят по залез, така че те ускориха крачка, за да не им се налага да прекарват нощта навън. С приближаването към светлите стени пътят се изпълни с потоци от хора, движещи се към и от града.

Роран не беше очаквал подобно стълпотворение, но определено то скриваше групата му от нежелано внимание. Той извика Мандел и му каза:

— Искам да изостанеш малко и да влезеш с някой друг през портата, така че стражите да не разберат, че си с нас. Ще те изчакаме от другата страна. Ако попитат, кажи, че си дошъл тук да търсиш работа като моряк.

— Да, сър.

Когато Мандел изостана, Роран изгърби едно рамо и започна да накуцва леко, повтаряйки си наум историята, която Лоринг бе измислил, в случай че някой попиташе защо са в Теирм. Отстъпи от пътя и сведе глава, когато един мъж мина с два едри вола, благодарен, че сенките скриваха чертите му.

Портата се издигна пред тях, окъпана в трептящо оранжево от факлите, разположени по стойките от всяка страна на входа. Под нея стояха двама войници с извития пламък на Галбаторикс, извезан на алените им туники. Докато влизаха под решетката на портата и през късия тунел отвъд, никой от въоръжените мъже не погледна към Роран или спътниците му.

Младежът изправи рамене и напрежението му изчезна. Спряха до ъгъла на една къща и Лоринг промърмори:

— Дотук добре.

Когато и Мандел се присъедини към тях, те тръгнаха да търсят евтина странноприемница, където да наемат стая. Вървяха мълчаливо, а Роран оглеждаше града и укрепените му къщи, които ставаха все по-високи, с приближаването им до цитаделата. Улиците образуваха нещо като мрежа. Онези от север на юг излизаха от цитаделата като лъчи на звезда, а източно-западните се извиваха нежно през тях и оформяха паяжина, сред която беше лесно да се издигнат барикади и разположат войници.

„Ако Карвахол беше построен по този начин — мислеше си Роран, — никой не би могъл да ни надвие“.

Успяха да намерят подслон преди залез в една извънредно противна таверна на име „Зеленият кестен“. Бирата беше отвратителна, а леглата — пълни с бълхи. Единственото й предимство бе, че цените бяха толкова ниски, че едва ли не липсваха. Легнаха си да спят без вечеря, за да пестят оскъдните си пари, и се сгушиха един в друг, за да не ги ограби някой от другите гости на таверната.

На следващия ден Роран и спътниците му напуснаха „Зеленият кестен“ преди пукването на зората, за да търсят провизии и транспорт.

— Чувала съм истории за билкарка на име Анджела, която живее тук и може да изработи най-невероятните лекарства с помощта на

магия — каза Гертруде. — Искам да я намеря, защото, ако някой има онова, което ми е нужно, това ще е тя.

— Не бива да ходиш сама — каза Роран. После погледна към Мандел. — Отиди с нея, помогни ѝ при покупките и направи всичко възможно да я защитиш, ако я нападнат. Може да те предизвикат, но не прави нищо, за да вдигаш тревога, защото това може да обрече приятелите и семейството ти на гибел.

Момчето докосна перчема си и кимна покорно. Дватамата с Гертруде тръгнаха по една странична улица, а Роран и останалите подновиха търсенето си.

Младежът притежаваше търпението на хищник-преследвач, но дори и той започна да трепери нетърпеливо, когато сутринта и следобедът минаха, а още не бяха открили кораб, пътуващ до Сурда. Научи, че тримачтовият съд „Драконово крило“ е бил току-що построен и ще бъде изпратен на първото си пътешествие. Нямахше шанс да го наемат от компанията „Блекмур“, освен ако не бяха в състояние да платят цяла стая с джуджешко злато. И по-лошо — оказа се, че нямат достатъчно средства дори за най-дребния кораб. Взимането на шлеповете на Кловис също нямаше да реши проблемите им, защото оставяше без отговор въпроса — какво ще ядат по време на пътуването.

— Трудно ще е да откраднем провизии на това място, с всички тези войници — каза Биргит. — Освен това къщите са твърде наблизко една до друга, а и по портите има стражи. Ако се опитаме да изнесем толкова много стока от Теирм, ще поискат да знаят какво правим.

Роран кимна. „И това е вярно“.

Той беше споменал на Хорст, че ако на селяните им се наложи да бягат от Теирм без нищо, ще трябва да прибегнат до нападения, за да си набавят храна. Роран обаче знаеше, че подобно действие би означавало да се превърнат в същите чудовища като онези, които мразеха толкова силно. Той не вярваше, че е способен на това. Едно беше да се биеш и убиваш онези, които служат на Галбаторикс, или да откраднеш шлеповете на Кловис, който все пак имаше и други средства за прехрана, но съвсем друго — да крадеш провизии от невинни фермери, които се бореха за оцеляването си не по-малко от селяните в долината Паланкар. Това означаваше убийство.

Тези тежки истини му тежаха като воденични камъни на шията. Успехът им висеше на косъм. Поддържаха ги най-вече страхът, отчаянието, импровизирането в последната минута. Сега се боеше, че е вкарал селяните в бърлогата на враговете и ги е оковал с веригите на собствената им бедност. „Аз мога да избягам сам и да продължа да търся Катрина, но каква победа би било, ако позволя селото ми да падне под игото на Империята? Каквато и да е съдбата ни в Теирм, аз ще остана с онези, които ми повярваха и изоставиха домовете си, за да ме следват“.

За да утолят глада си, те спряха пред една пекарна и си купиха пресен ръжен хляб, както и малко гърненце с мед, който да го подслади. Докато плащаше за тях, Лоринг спомена на помощника на пекаря, че търсят кораби, екипировка и храна.

Някой потупа Роран по рамото и той се извърна. Пред него стоеше мъж с рошава черна коса и бирено шкембе.

— Извинете, че подслушах разговора ви с младия господар, но ако се вълнувате от кораби и тем подобни, при това на добра цена, препоръчвам да посетите наддаването.

— За какво наддаване става дума? — запита Роран.

— О, тъжна история, но твърде често срещана в наши дни. Един от търговците ни на име Джеод — или Джеод Дългуча, както го наричаме — имаше отвратително лош късмет. За по-малко от година изгуби четири от корабите си и когато се опита да прати стоките си по земя, керванът му беше причакан в засада и унищожен от някакви крадливи престъпници. Инвеститорите му го принудиха да обяви банкрут и сега ще разпродадат собствеността му, за да си покрият загубите. Не знам за храна, но със сигурност ще откриете всичко друго, което ви трябва, на наддаването.

Роран изведнъж изпита някаква плаха надежда.

— Кога ще започне?

— Ами че то е обявено на всяко табло за обяви из града. Вдругиден.

Това обясняваше защо младежът не бе видял тази информация по-рано. Те правеха всичко възможно да избягнат таблата, за да не би някой да познае Роран по плаката с неговия лик.

— Много ви благодаря — каза той. — Може и да сте ни спестили много неприятности.

— Удоволствието е мое, така си е.

Когато Роран и спътниците му излязоха от магазина, те се струпяха до една сграда, встрани от улицата.

— Мислите ли, че трябва да проучим това? — запита младежът.

— Можем само да проучим — изръмжа Лоринг.

— Биргит?

— Няма нужда да ме питаш, очевидно е. Не можем обаче да чакаме до другиден.

— Не. Предлагам да се срещнем с този Джеод и да видим дали не можем да измислим някаква сделка с него, преди да е започнало наддаването. Съгласни?

Всички кимнаха утвърдително и потеглиха към дома на Джеод, научили посоката от един минувач. Къщата — или по-скоро имението — се намираше в западната част на Теирм близо до цитаделата, сред голямо струпване на подобни богаташки сгради, покрити с гравюри, артистично оформени железни порти, статуи и фонтани. Роран не можеше да си представи подобно богатство. Изненадваше го колко различен живот от неговия водеха някои хора.

Той почука на входната врата на дома на Джеод, който се издигаше до един изоставен магазин. След около минута му отвори пълен иконом, отличаващ се с особено блестящи зъби. Мъжът огледа неодобрително четиримата непознати на прага, а после им се усмихна с бляскавата си усмивка и запита:

— Как мога да ви помогна, господа и мадам?

— Бихме желали да говорим с Джеод, ако е свободен.

— Имате ли уговорена среща?

Роран си помисли, че икономът прекрасно знае, че нямат.

— Престоят ни в Теирм е твърде кратък, за да съумеем да си я уговорим.

— А, но тогава се боя, че е по-добре да прекарате времето си другаде. Господарят ми има твърде много важни работи и не може да се посвети на всяка група опърпани скитници, която чука на вратата, за да моли за подаяния — отвърна икономът и им се ухили още по-широко с блестящите си зъби, а после понечи да затвори.

— Момент! — извика Роран. — Ние не искаме подаяния. Имаме делово предложение за Джеод.

Икономът вдигна вежда.

— Нима?

— Да, точно така. Попитайте го дали иска да ни изслуша. Извървяхме повече мили, отколкото бихте искали да знаете, и е наложително да видим Джеод днес.

— Мога ли да запитам в какво се състои предложението ви?

— Поверително е.

— Много добре, сър — отвърна икономът. — Ще предам думите ви, но ви предупреждавам, че в момента Джеод е зает, и се съмнявам, че ще иска да го безпокоите. Как да ви представя, сър?

— Можете да ме наричате Стронгхамър.

Устата на мъжа се изви, сякаш името му се стори много забавно, а после той се промъкна през вратата и я затвори.

— Ако главата му беше по-голяма, нямаше да може да я навре в нужника — измърмори Лоринг полугласно.

Нолфаврел се засмя на обидата.

— Дано слугата не подражава на господаря си — вметна Биргит.

Минута по-късно вратата отново се отвори и икономът обяви с кисело изражение:

— Джеод се съгласи да се срещне с вас в кабинета си.

Той отстъпи встрани и им посочи с ръка да минават.

— Насам.

След като се озоваха в луксозното фойе, слугата ги изпревари и ги поведе по коридора с полирана ламперия към една от множеството врати, която после отвори, и им направи знак да влязат.

ДЖЕОД ДЪЛГУЧА

Ако Роран можеше да чете, сигурно щеше да се впечатли доста повече от книжната съкровищница, която покриваше стените на кабинета. Тъй като не можеше, той насочи вниманието си към високия мъж с посивяваща коса, който седеше зад извито бюро. Джеод — или поне младежът прецени, че трябва да е той — изглеждаше точно толкова изморен, колкото Роран се чувстваше. Лицето му бе покрито с бръчки и пропито от грижи и тъга. Когато се обърна към тях, видяха грозния бял белег по лявото му слепоочие. И Роран усети стоманата, скрита в мъжа. Погребана надълбоко може би, но все пак стомана.

— Моля, седнете — покани ги Джеод. — Няма да търпя церемониите в собствения си дом.

Той ги изгледа с любопитни очи, докато се настаняваха на меките кожени столове.

— Мога ли да ви предложа сладкиш и по чаша кайсиево бренди? Не мога да говоря дълго, а и виждам, че сте пътували много седмици. Добре помня колко прашно е гърлото след подобни пътешествия.

Роран се усмихна.

— Да. Малко бренди би било наистина добре дошло. Вие сте особено щедър, сър.

— Само чаша мляко за моето момче — каза Биргит.

— Разбира се, мадам. — Джеод позвъни на иконома, даде нарежданията си и се облегна в стола. — Боя се, че съм в неизгодно положение. Вярвам, че вие знаете името ми, но аз не зная вашите.

— Стронгхамър, на вашите услуги — каза Роран.

— Мардра, на вашите услуги — включи се Биргит.

— Кел, на вашите услуги — добави Нолфаврел.

— А аз съм Уоли и също съм на ваше разположение — довърши Лоринг.

— И аз на ваше — отвърна Джеод. — Сега Ролф спомена, че искате да търгувате с мен. Честно е да знаете, че аз не съм в позиция да купувам или продавам стоки, нито имам злато за инвестиции, нито

големи кораби, които да превозват вълна и храна, скъпоценности и подправки през морето. Какво тогава мога да направя за вас?

Роран положи лакти на коленете си, а после сплете пръсти и се загледа през тях, докато подреждаше мислите си. „Една погрешна дума и сме мъртви“ — помисли си той.

— Казано просто, сър, ние представляваме определена група хора, които поради различни причини трябва да закупят голямо количество провизии с много малко пари. Знаем, че вашите притежания ще бъдат разпродадени вдругиден, за да изплатят дълговете ви, и бихме искали да се опитаме да закупим сега онези неща, които са ни необходими. Щяхме да изчакаме наддаването, но обстоятелствата ни притискат и не можем да чакаме още два дни. Ако ще правим сделка, трябва да е тази вечер или най-късно утре сутрин.

— И какви провизии ви трябват? — запита Джеод.

— Храна, както и всичко друго, нужно за един кораб или друго превозно средство за дълго пътуване по море.

По измореното лице на мъжа пробяга следа от интерес.

— Имате ли определен кораб наум? Защото познавам всички, които са плавали из тези води през последните двадесет години.

— Все още не сме решили.

Джеод прие това, без да пита повече.

— Сега разбирам защо сте се сетили за мен, но се боя, че сте останали с погрешно впечатление. — Той разпери ръце, обхващайки с жест цялата стая. — Всичко, което виждате тук, вече е на моите кредитори. Нямам право да продавам притежанията си, а ако го сторя без позволение, вероятно ще ме затворят по обвинение, че се опитвам да ги излъжа и да не им платя всичко дължимо.

Той замълча, защото Ролф влезе в кабинета заднешком с голям сребърен поднос в ръце, изпълнен със сладкиши и кристални бокали, чаша мляко и гарафа с бренди. Икономът постави подноса на един тапициран стол и започна да сервира на всички. Роран пое бокала си и отпи от мекото бренди, чудейки се колко бързо ще съумеят да се измъкнат учтиво, за да продължат търсенето си.

Когато Ролф излезе, Джеод изпразни бокала си с една-единствена глътка и каза:

— Може би не мога да ви помогна, но познавам мнозина в занаята, които биха... биха... могли да го сторят. Ако ми дадете малко

повече информация за онова, което ви е нужно, ще знам кого да препоръчам.

Роран не видя заплаха, така че започна да изрежда списъка с неща, които бяха задължителни, онези, от които можеше да имат нужда, и предметите, които искаха, но никога нямаше да могат да си позволят, освен ако щастие то не им се усмихнеше. От време на време Биргит или Лоринг споменаваха нещо, което той бе забравил, например масло за лампи, а Джеод ги поглеждаше за момент, преди да върне вниманието си върху Роран. Той сякаш се интересуваше все повече и повече от думите му и това притесняваше младежа, защото имаше чувството, че търговецът знае или подозира какво крият.

— На мен ми се струва, че това са достатъчно провизии за пътуването на няколкостотин души до Фейнстър или Ароус... или отвъд. Признавам, че през последните няколко седмици имах доста работа, но не съм чувал за подобно струпване на хора в областта, нито бих могъл да се сетя откъде са дошли.

Роран срещна погледа на Джеод с безизразно лице и не каза нищо. Отвътре обаче бе изпълнен от презрение към самия себе си, че е позволил на мъжа да събере достатъчно информация, за да стигне до някакъв извод.

Джеод сви рамене.

— Е, както и да е, това си е ваш проблем. Бих препоръчал да видите Галтън на „Пазарната улица“ по въпроса с храната, както и стария Хамил при доковете, той ще ви помогне за всичко останало. И двамата са честни мъже и няма да ви измамат.

Той се пресегна и взе един сладкиш от подноса, отхапа, а после, когато спря да дъвче, се обърна към Нолфаврел:

— Е, млади Кел, харесва ли ти престоят в Теирм?

— Да, сър — отвърна момчето и се усмихна, — никога не съм виждал нещо толкова голямо, сър.

— Така ли?

— Да, сър. Аз...

Роран усети, че се движат по опасна територия и го прекъсна:

— Любопитен съм, сър, какъв е бил магазинът до вашата къща? Изглежда странно подобна скромна сграда да се намира сред всички тези великолепни имена.

За пръв път на лицето на Джеод се появи усмивка, макар и мимолетна, която изтри няколко години от вида му.

— О, той беше собственост на една жена, сама по себе си доста странна: билкарката Анджела, една от най-добрите лечителки, които съм срещал някога. Тя се грижеше за този магазин двадесет години, а после — само преди няколко месеца — го продаде и тръгна към неизвестни земи. — Той въздъхна. — Жалко, защото беше интересна съседка.

— С нея искаше да се срещне Гертруде, нали? — запита Нолфаврел и погледна към майка си.

Роран потисна желанието си да изръмжи и погледна предупредително към момчето, достатъчно, за да се свие в стола си. Името нямаше да значи нищо за Джеод, но ако Нолфаврел не внимаваше повече какво говори, рано или късно щеше да изтърси нещо много по-опасно. „Време е да вървим“ — помисли Роран. Остави бокала си на подноса.

Чак тогава осъзна, че името *наистина* говори нещо на Джеод. Очите на търговеца се разшириха от изненада и той стисна облегалките на стола си толкова силно, че пръстите му побеляха.

— Не може да бъде.

Мъжът се вгледа в Роран, изучавайки лицето му, сякаш искаше да види отвъд брадата. После промълви:

— Роран... Роран Гароусон.

НЕОЧАКВАН ПРИЯТЕЛ

Роран вече бе извадил чука от колана и тъкмо ставаше от стола, когато чу името на баща си. Само това го спря да не скочи през стаята и да повали Джеод в несвяст. „Откъде знае кой е Гароу?“ До него Лоринг и Биргит скочиха на крака и извадиха ножове от дългите си ръкави. Дори Нолфаврел се приготви за бой с кинжал в ръка.

— Ти *наистина* си Роран, нали? — запита тихо Джеод. Той не изглеждаше уплашен от оръжията им.

— Как разбра?

— Защото Бром доведе Ерагон тук, а ти приличаш на братовчед си. Когато видях твоята рисунка до тази на Ерагон, осъзнах, че Империята сигурно се е опитала да те залови, а ти си избягал. Макар че... — погледът на Джеод се насочи към другите трима. — По никакъв начин не можех да подозирам, че ще вземеш останалата част от Карвахол със себе си.

Вцепенен от изненада, Роран се отпусна в стола и постави чука на коленете си, готов да го използва.

— Ерагон е бил тук?

— Да. А също и Сапфира.

— Сапфира?

Джеод изглеждаше изненадан.

— Нима не знаеш?

— Да знам какво?

Мъжът помълча около минута, изпаднал в размисъл.

— Мисля, че дойде време да спрем да се лъжем, Роран Гароусон, и да говорим открито и без измами. Мога да отговоря на много от въпросите, които сигурно имаш, например защо те преследва Империята. Но в замяна искам да знам причината да дойдеш в Теирм... *истинската* причина.

— А защо да ти вярваме, Дългуч? — запита Лоринг. — Може пък да си шпионин на Галбаторикс.

— Бях приятел на Бром над двадесет години, преди да стане разказвач в Карвахол — отвърна Джеод. — И направих всичко възможно да им помогна с Ерагон, докато бяха под моя покрив. Но тъй като никой от тях не е тук, за да свидетелства, оставям живота си във ваши ръце. Можете да правите с мен каквото искате. Бих могъл да викам за помощ, но няма да го направя. Нито пък ще себия с вас. Искам само да ми кажете историята си и да чуете моята. После ще решите сами как да постъпите. При мен сте в безопасност, така че каква вреда може да има в приказките?

Биргит улови погледа на Роран с рязко движение на брадичката.

— Може би просто се опитва да си спаси кожата.

— Може би — отвърна той. — А може би — не! Трябва да разберем какво знае.

Младежът провлачи стола си през стаята, залости с облегалката дръжката на вратата и седна на него, така че никой да не може да влезе и да ги свари неподготвени. После насочи чука си към Джеод.

— Добре. Искаш да говорим? Тогава нека си поговорим.

— Бих предпочел ти да говориш пръв.

— Ако го сторя, а после не ни харесат отговорите ти, ще се наложи да те убием — предупреди го Роран.

Джеод скръсти ръце.

— Така да бъде.

Въпреки нежеланието си, младежът се впечатли от смелостта на търговеца. Той изглеждаше спокоен за съдбата си, макар и по доста мрачен начин.

— Така да бъде — повтори като ехо Роран.

Той беше разказвал историята за пристигането на Ра'зак в Карвахол много пъти, но никога досега не ги бе описвал толкова детайлно на друг човек. Сега, когато го направи, осъзна колко много са преживели за толкова кратко време и колко лесно е било за Империята да ги унищожи в долината Паланкар. Съживяването на стария ужас се оказа болезнено за Роран. Поне му достави удоволствие да види неприкритото удивление на Джеод, когато чу как селяните са изгонили войниците и Ра'зак от лагера им, а после научи за обсадата на Карвахол, предателството на Слоун, отвличането на Катрина, как Роран бе убедил всички да напуснат, а също и трудностите по пътя към Теирм.

— В името на изгубените крале! — възкликна търговецът. — Това е наистина невероятна история! Невероятна! Като си помисля, че сте успели да отблъснете Галбаторикс и сега цяло село се крие до стените на един от най-големите градове в Империята, а кралят дори не подозира... — той поклати глава, очевидно възхитен.

— Аха, такава е положението ни — изръмжа Лоринг, — и в най-добрия случай е на ръба на катастрофата, така че по-добре ни обясни хубаво защо трябва да *рискуваме*, като те оставим жив.

— Това ме поставя в също толкова голяма...

Той млъкна, защото някой натисна дръжката на вратата зад стола на Роран и се опита да влезе. След това заудря по дъбовото дърво. В коридора проехтя женски глас:

— Джеод! Пусни ме да вляза, Джеод! Не можеш да се криеш вечно в тази пещера.

— Може ли? — измърмори търговецът.

Роран щракна с пръсти към Нолфаврел и момчето му метна кинжала си. Той се стрелна зад бюрото и притисна острието в гърлото на Джеод.

— Накарай я да се махне!

Джеод повиши глас:

— В момента не мога да говоря. Имам делова среща.

— Лъжец! Ти нямаш работа. Банкрутирал си! Излез и се изправи срещу мен, страхливец такъв! Какъв мъж си изобщо, като не смееш да погледнеш жена си в очите? — тя замълча за момент, сякаш очакваше отговор, а после крясъците ѝ станаха още по-силни: — Страхливец! Безхарактерен плъх, мръсен жълтокож ездач на овце! Нямаш акъл да ръководиш закусвалня, а какво остава за голямо предприятие! Баща ми никога не би изгубил толкова много пари!

Роран потрепери, докато слушаше потока от обиди. „Не мога да го удържа, ако тя продължи още дълго“.

— Замълчи, жено! — нареди Джеод и настана тишина. — Късметът ни може да се обърне към по-добро, ако проявиш поне малко здрав разум и млъкнеш, вместо да пициш като жената на рибар.

Отговорът ѝ беше студен:

— Тогава ще бъда на твое разположение в трапезарията, скъпи съпруге, и ако не се появиш преди вечеря и не ми обясниш всичко, ще напусна тази прокълната къща и никога повече няма да се върна.

Звукът на стъпките ѝ утихна в далечината.

Когато беше сигурен, че се е махнала, Роран свали кинжала от врата на Джеод и върна оръжието на Нолфаврел, след което отново седна на стола си до вратата.

Търговецът потърка врат и горчиво изстена:

— Ако не се разберем, по-добре ме убийте. Ще бъде доста по-лесно, отколкото да обяснявам на Хелън, че съм ѝ крещял за нищо.

— Съчувствам ти, Дългуч — каза Лоринг.

— Вината не е нейна... наистина. Тя просто не разбира защо ни сполетяха толкова много нещастия — Джеод въздъхна. — Може би е моя вината, че не посмях да ѝ кажа.

— Какво да ѝ кажеш? — обади се Нолфаврел.

— Че съм агент на Варден — мъжът замълча, когато видя втрещените им изражения. — Може би трябва да започна от самото начало. Роран, чувал ли си през последните месеци слуховете, че има нов *Ездач*, който се противопоставя на Галбаторикс?

— Шушука се тук-там, да, но нищо, на което бих повярвал.

Джеод се поколеба.

— Не знам как иначе да го кажа, Роран... но в Алагезия *наистина* има нов *Ездач* и той е твоят братовчед Ерагон. Камъкът, който е открил в Гръбнака, е дракононото яйце, което помогнах на Варден да откраднат преди години от Галбаторикс. Драконът се е излюпил за Ерагон и той го нарекъл Сапфира. Затова и Ра'зак са дошли в долината Паланкар първия път. Сега са се върнали, защото Ерагон вече е опасен враг на Империята и Галбаторикс се е надявал, че като те залови, ще може да го спре.

Роран отметна глава и се разсмя толкова силно, че от очите му потекоха сълзи, а стомахът му се сви на топка. Лоринг, Биргит и Нолфаврел го гледаха с ужас, но на него не му пукаше. Смееше се на абсурдните твърдения на Джеод. Смееше се и на ужасяващата възможност да са истина.

Опитвайки се да си поеме дъх, Роран малко по малко се върна към нормалното си състояние, въпреки отделните изблици на истеричен кикот. Той избърса очи с ръкава си и погледна към Джеод. На лицето му се изписа безумна усмивка.

— Пасва на фактите, признавам го. Но мога да измисля още половин дузина обяснения, които също ще пасват.

— Ако камъкът на Ерагон е бил драконово яйце, кажи ни откъде се е взело — включи се Биргит.

— О, това е история, с която съм добре запознат... — започна Джеод.

Удобно настанен в стола си, Роран изслуша недоверчиво фантастичната история, в която Бром — мърморещият стар Бром — някога бил Ездач и уж помогнал в основаването на Варден. Джеод открил таен проход в Уру'баен и Варден успели да откраднат последните три яйца на Галбаторикс, но накрая им останало само едно, след като Бром се преборил и убил Морзан Клетвопрестъпника. И сякаш това не беше достатъчно абсурдно. Джеод продължи с описанието на договора между Варден, джуджетата и елфите, според който яйцето трябвало да се пренесе между Ду Велденварден и планините Беор. Именно по този начин то се оказало близо до покрайнините на голямата гора, заедно с носителите си, когато една Сянка им устроила засада.

„Сянка, ха!“ — помисли си Роран.

Но колкото и да бе скептичен, заслуша с удвоен интерес, когато Джеод започна да описва как Ерагон намерил яйцето и отгледал дракона Сапфира в гората до фермата на Гароу. Роран бе твърде зает по онова време, защото се готвеше да замине към мелницата на Демптън в Теринсфорд, но си спомняше колко разсеян изглеждаше братовчед му, как прекарваше всеки възможен миг навън, вършейки кой знае какво...

Когато търговецът обясни как и защо е умрял Гароу, младежът почувства, че го обзема ярост, че Ерагон е посмял да държи дракона в тайна, след като това толкова очевидно ги е излагало на опасност. „Негова е вината, че баща ми е мъртъв!“

— Какво си е мислел?! — избухна той.

Начинът, по който Джеод го изгледа с разбиращо спокойствие, го разяри още повече.

— Съмнявам се, че Ерагон е знаел какво прави. Ездачите и техните дракони са толкова силно обвързани, че често е трудно да различиш единия от другия.

— Но как, как... — промърмори Роран. — Заради него извърших не по-малко ужасни неща.

— Имаш правото да се чувстваш така — отвърна търговецът. — Но не забравяй, че причината Ерагон да напусне долината Паланкар е била да защити теб и всички останали. Вярвам, че за него този избор е бил невероятно труден. От негова гледна точка той се е жертвал, за да осигури безопасността ти и да отмъсти за Гароу. И макар пътуването му да не е постигнало желания ефект, сам разбираш, че ако беше останал, щяха да се случат още по-ужасни неща.

Роран не каза нищо повече, докато Джеод не спомена причината Бром и Ерагон да дойдат в Теирм. Причината, оказа се, била да се опитат да открият леговището на Ра'зак чрез търговеца.

— И успяхте ли? — извика младежът и скочи на крака.

— Да, успяхме.

— И къде са те? Мътните го взели, човече, кажи ми! Знаеш колко е важно това за мен!

— От записите изглеждаше очевидно, че леговището се намира сред планина, наречена Хелгринд, близо до Драс-Леона. От Варден научих, че Ерагон е потвърдил това.

Роран сграбчи чука си от превъзбуда. „Пътят до Драс-Леона е дълъг, но от Теирм тръгва единственият проход между него и южния край на Гръбнака. Ако успея да отведа всички в безопасност някъде по брега, ще съм в състояние да отида в Хелгринд, да спася Катрина, ако е там, а после да вървя по течението река Джийт до Сурда“.

Очевидно мислите на Роран се четяха по лицето му, защото Джеод каза:

— Няма как да стане.

— Моля?

— Никой не може да превземе Хелгринд. Това е гол черен камък, невъзможен за изкачване. Помисли за гнусните изчадия, които Ра'зак яздят. Вероятно леговището им е някъде близо до върха на скалата. Как тогава ще ги достигнеш? А и дори да стане, наистина ли вярваш, че можеш да надвиеш двамата Ра'зак и двете им чудовища. Ами ако са повече? Не се съмнявам, че си страховит воин — все пак двамата с Ерагон сте от една кръв, — но тези врагове са по-могъщи от всеки обикновен човек.

Роран поклати глава.

— Не мога да изоставя Катрина. Трябва да се опитам да я освободя, дори това да струва живота ми.

— По никакъв начин няма да ѝ помогнеш, ако просто умреш — смърти го Джеод. — Бих си позволил един съвет: опитай да достигнеш Сурда според плана. Щом се озовете там, Ерагон ще ти помогне. Дори Ра'зак не могат да се изправят срещу един Ездач и неговия дракон в открита битка.

В ума си Роран видя огромните сивокожи зверове, които яздеха осквернителите. Не му се искаше да го признае, но знаеше, че не е в състояние да убие подобни създания, независимо от силата на волята се. В мига, в който прие тази истина, той повярва на историята на Джеод. Защото, ако откажеше да го направи, Катрина щеше да е завинаги загубена за него.

„Ерагон — помисли си той. — Ерагон! В името на кръвта, която пролях и която лепне по ръцете ми, кълна се в гроба на баща си, че ще те накарам да изкупиш вината си, като нападнеш Хелгринд заедно с мен. Щом ти си виновен за тази бъркотия, ще те принудя да я оправиш“.

Роран махна на Джеод.

— Продължавай с разказа си. Нека чуем остатъка от тази налудничавата история, преди денят да е приключил.

Търговецът разказа за смъртта на Бром, за Муртаг — сина на Морзан, за залавянето и бягството в Гил'еад. Продължи с отчаяния опит за спасяване на елфката, за ургалите и джуджетата, а накрая завърши с битката в място, наречено Фардън Дур, където Ерагон победил Сянката. След това Джеод им описа как Варден напуснали планините Беор и тръгнаха към Сурда, а сега Ерагон бил дълбоко в сърцето на Ду Велденварден, където изучавал мистериозните тайни на елфите за изкуството на магията и битката. Очаквало се обаче скоро да се върне.

Когато той замлъкна, Роран извика Лоринг, Биргит и Нолфаврел в най-далечния ъгъл на стаята и ги запита за мненията им. Сnižавайки глас, Лоринг каза:

— Не мога да преценя дали лъже, или не, но всеки, способен да изплете приказка като тази, когато е заплашен от смърт, заслужава да живее. Нов Ездач! При това Ерагон! — той поклати глава.

— Биргит? — запита Роран.

— Не знам. Толкова е странно... — тя се поколеба. — Но трябва да е истина. Новият Ездач е единственото логично обяснение на факта,

че Империята ни преследва с такова ожесточение.

— Аха — съгласи се Лоринг. Очите му заблестяха от въодушевление. — Оплели сме се в много по-мощабни събития от онези, които мислехме. Нов Ездач. Само помисли! Старият ред ще бъде пометен, казвам ви... Оказа се прав, Роран.

— Нолфаврел?

Момчето си придаде сериозен вид, гордо, че са го попитали. Той прехапа устни, а после каза:

— Джеод ми изглежда честен. *Мисля*, че можем да му вярваме.

— Добре тогава — каза Роран. Той отиде при търговеца, подпря се на ръката си в края на бюрото и заговори: — Два последни въпроса, Дългуч. Как изглеждат Бром и Ерагон? И как разпозна името на Гертруде?

— Познах го, защото Бром спомена, че е оставил писмо за теб при нея. Що се отнася до това как изглеждат: Бром бе малко по-нисък от мен. Имаше гъста брада, гърбав нос и носеше крива тояга със себе си. Бих казал, че беше доста досаден на моменти.

Роран кимна в съгласие — това си беше Бром.

— Що се отнася до Ерагон, той е... млад. Кестенява коса, кафяви очи, белег на китката и не спира да задава въпроси.

Роран отново кимна. Нямахше съмнение, че говореше за братовчед му.

Младежът закачи чука на колана си. Биргит, Лоринг и Нолфаврел също прибраха оръжията си. После Роран отмести стола от вратата и четиримата отново заеха местата си като цивилизовани люде.

— А сега какво, Джеод? — запита Роран. — Можеш ли да ни помогнеш? Разбирам, че ситуацията ти е тежка, но ние... ние сме отчаяни и нямаме към кого да се обърнем. Като агент на Варден, можеш ли да ни гарантираш защитата ни? Готови сме да им служим, ако ни пазят от гнева на Галбаторикс.

— Варден ще бъдат повече от щастливи да ви приемат. Повече от щастливи — отвърна търговецът. — Подозирам, че вече сте го предположили. Що се отнася до помощта... — той прокара длан през лицето си и се вгледа отвъд Лоринг към редиците книги по рафтовете. — Вече почти цяла година зная, че истинската ми самоличност, както и тази на мнозина други търговци тук и по други места, които помагат на Варден, е известна на Империята. Заради това не смеех да избягам към

Сурда. Ако се опитам, имперските сили ще ме арестуват и кой знае какви ужаси ме чакат после? Трябваше да наблюдавам унищожаването на търговията ми, без да мога да направя нищо. И което е по-лошо, сега, когато не мога да се свържа с Варден, а и те не смеят да ми пращат послания, се боях, че лорд Ристарт ще ме окове във вериги и ще ме прати в подземията, защото вече не представлявам интерес за Империята. Буквално всеки ден, откак обявих банкрут, очаквам това да се случи.

— Може би искат да избягаш, за да могат да заловят и онези, които ще вземеш със себе си — предположи Биргит.

Джеод се усмихна.

— Може би. Но сега, когато сте тук, имам такава идея за измъкване, каквото никога не би им хрумнала.

— Значи имаш план? — запита Лоринг.

На лицето на търговеца се изписа зловна усмивка.

— О, да, имам план. Забелязахте ли „Драконово крило“ на пристанището?

Роран си спомни кораба.

— Да.

— „Драконово крило“ е собственост на компанията „Блекмур“, която принадлежи на Империята. Те пренасят провизии за армията, която е в пълна мобилизация напоследък. Набират селяни и си присвояват коне, магарета и биволи. — Джеод повдигна вежди. — Не съм сигурен какво точно означава това, но е възможно Галбаторикс да планира нашествие в Сурда. Във всеки случай следващата седмица „Драконово крило“ трябва да отплава за Фейнстър. Това е най-добрият кораб, строен някога, по планове на най-великия корабостроител Кинел.

— И ти искаш да го откраднеш — заключи Роран.

— Именно. Не само за да напакостя на Империята или защото „Драконово крило“ е теоретично най-бързият кораб с подобни размери, но и защото вече е натоварен с провизии за дълго пътуване. Храната ще стигне за цялото село.

Лоринг се изсмя.

— Дано можеш да го управляваш сам, Дългуч! Никой от нас не знае какво да прави на нещо по-голямо от шлеп.

— Няколко мъже от екипажите на корабите ми са все още в Теирм. Те са в същата позиция като мен, неспособни да се бият или да избягат. Сигурен съм, че ще ни подкрепят и ще прегърнат тази възможност. Те ще ви научат на всичко необходимо, когато се качим на „Драконово крило“. Няма да бъде лесно, но не виждам какъв избор имаме.

Роран се ухили. Планът му харесваше — бърз, решителен и неочакван.

— Спомена, че през последната година никой от корабите ти, нито на останалите търговци, служещи на Варден, не е достигнал целта си — каза Биргит. — Защо тогава очакваш тази мисия да успее?

Джеод дори не мигна.

— Защото този път ще ги изненадаме. Законът задължава търговските кораби да представят маршрута си пред властите на пристанището поне две седмици преди отплаване. Отнема много време да приготвиш кораб за тръгване, така че ако напуснем без предупреждение, на Галбаторикс ще му отнеме най-малко седмица, докато успее да изпрати преследвачи. И ако имаме късмет, няма да видим дори най-горната им мачта. Така че — завърши той, — ако желаете да опитаме, ето какво трябва да направим...

БЯГСТВО

След като обмисли предложението на Джеод от всеки възможен ъгъл и го прие с някои изменения, Роран изпрати Нолфаврел да намери Гертруде и Мандел в „Зеленият кестен“ и да ги доведе в дома на търговеца, който им бе предложил гостоприемството си.

Джеод стана.

— Сега, ако ме извините, трябва да разкрия на жена си тайната, която изобщо не трябваше да пазя от нея, и да я попитам дали иска да дойде с мен в Сурда. Изберете си стаи на втория етаж. Ролф ще ви извика, когато вечерята е готова.

После той излезе от кабинета с широка крачка.

— Дали беше умно да го оставяме да каже на жената? — запита Лоринг.

Роран сви рамене.

— Умно или не, няма как да го спрем. А и не мисля, че ще миряса, докато не го направи.

Вместо да отиде в стаята си, младежът се заразхожда из имението, несъзнателно отбягвайки слугите, докато размишляваше над казаното от Джеод. Спря се пред един прозорец, гледащ към конюшните в задната част на къщата. Вдиша от свежия въздух, натезал от познатата миризма на тор.

— Мразиш ли го?

Той се стресна и се извърна. Биргит стоеше до рамката на една врата. Тя придърпа шала около раменете си и се приближи.

— Кого? — попита той, въпреки че знаеше прекрасно кого има предвид.

— Ерагон. Мразиш ли го?

Роран се загледа в потъмняващото небе.

— Не зная. Мразя го за това, че е причинил смъртта на баща ми, но той си остава моя кръв и за това го обичам... Предполагам, че ако нямах нужда от него, за да спася Катрина, не бих искал да имаме нищичко общо за много дълго време.

— Така, както аз се нуждая от теб и те мразя, Стронгхамър.
Той изсумтя с мрачно веселие.

— Ах, да, като сгодени сме, а? Ти трябва да ми помогнеш да открия Ерагон, за да отмъстиш на Ра'зак за Куимби.

— И после на теб.

— Да, и това.

Роран се вгледа в нетрепващите ѝ очи за миг и за пореден път потвърди връзката помежду им. Това, че споделят същия стремеж, същия яростен пламък, който ускоряваше стъпките им, когато други се препъваха, му действаше странно успокояващо. В нея той виждаше сродна душа.

Докато се връщаше през коридорите към стаята си, Роран се спря пред трапезарията, защото чу гласа на Джеод. Той любопитно се наведе и се опита да погледне през цепнатината между двете врати. Търговецът стоеше пред слаба руса жена, която трябваше да е Хелън.

— Ако онова, което каза, е истина, как очакваш да ти вярвам?

— Не мога — отвърна Джеод.

— И все пак ме молиш да стана беглец заради теб?

— Някога ми предложи да напуснеш семейството си и да бродиш по земята с мен. Молеше ме да те отвлека от Теирм.

— Някога. Тогава си мислех, че си ужасно чаровен с меча и белега си...

— Все още ги имам — отвърна той меко. — Допуснах много грешки по отношение на теб, Хелън. Сега го разбирам. Но все още те обичам и искам да си в безопасност. Аз нямам бъдеще тук. А ако остана, само ще донеса страдание на семейството ти. Направи онова, което решиш. Но те моля да ми дадеш втори шанс, да намериш смелостта да напуснеш това място и да се отърсиш от горчивите спомени за живота ни тук. Можем да започнем наново в Сурда.

Тя помълча известно време.

— Онзи младеж, който беше тук, той наистина ли е Ездач?

— Такъв е. Вятърът на промяната духа все по-силно, Хелън. Варден се готвят за атака, джуджетата се събират и дори елфите са започнали да се раздвижват в древните си гори. Войната приближава, а ако имаме късмет — и падането на Галбаторикс.

— Ти важен ли си сред Варден?

— Дължат ми известно уважение заради ролята ми в спасяването на яйцето на Сапфира.

— Значи ще си някой в Сурда?

— Би трябвало.

Той постави ръце на раменете ѝ и тя не се отдръпна.

— Джеод, Джеод, не ме притискай — прошепна Хелън след малко. — Не мога да реша все още.

— Но ще помислиш ли за това?

Тя потрепери.

— О, да. Ще помисля.

Докато Роран си тръгваше, усети как сърцето го стяга.

„Катрина“.

Същата вечер, докато се хранеха, той забеляза, че очите на Хелън често се спират върху него, изучаващи и преценяващи. Беше сигурен, че го сравнява с Ерагон.

След вечеря Роран извика Мандел и го отведе в двора зад къщата.

— Какво има, сър? — попита момчето.

— Искан да поговорим насаме.

— За какво?

Роран докосна с пръсти острието на чука и си помисли, че се чувства като Гароу в случаите, когато баща му му изнасяше лекция за отговорността. Дори усещаше как в гърлото му се надигат същите думи. „И така едно поколение отминава, за да даде път на следващото“.

— Доста си се сприятелил с моряците напоследък.

— Те не са ни врагове — възрази Мандел.

— В момента всеки ни е враг. Кловис и мъжете му могат да се обърнат срещу нас всеки миг. Не би било проблем, ако заради близостта си с тях не беше пренебрегнал задълженията си.

Мандел се вцепени и бузите му почервеняха, но не допусна грешката да отрече обвинението. Това наистина щеше да разочарова Роран. Доволен, той попита:

— Кое е най-важното за нас сега, Мандел?

— Да пазим семействата си.

— Аха. И какво друго?

Момчето се поколеба, несигурно, а после призна:

— Не зная.

— Да си помагаме един на друг. Само така ще оцелеем. Бях особено разочарован, когато научих, че си залагал храната ни, при положение че това излага на риск цялото село. Ще прекарваш много по-добре времето си в ловуване, отколкото в игра на зарове и хвърляне на ножове. След като баща ти вече го няма, сега от *теб* зависи да се грижиш за майка си и другите деца. Те разчитат на теб. Ясен ли съм?

— Съвсем ясен, сър — отвърна Мандел сподавено.

— Това ще се повтори ли отново?

— Не, никога, сър.

— Добре. Но аз не те извиках тук само за да те назидавам. Ти си обещаващ младеж и именно затова ти давам задача, която не бих поверил на никой друг.

— Да, сър!

— Утре сутрин искам да се върнеш в лагера и да занесеш едно съобщение на Хорст. Джеод вярва, че Империята е поставила шпиони, които наблюдават къщата, така че е много важно да си сигурен, че никой не те следи. Изчакай, докато излезеш извън града, а после се отскубни от преследвачите си в пустошта. Убий ги, ако трябва. Когато намериш Хорст, му кажи да...

И докато Роран даваше инструкции, през лицето на Мандел преминаха първо изненада, после шок, а накрая възхита.

— Ами ако Кловис възрази? — запита момчето.

— Същата нощ искам да счупите кормилата на шлеповете, за да не могат да се управляват. Това е крайна мярка, но ако Кловис или някой от мъжете му достигне Теирм преди теб, ще е фатално.

— Няма да го допусна — закле се Мандел.

Роран се усмихна.

— Добре.

Доволен, че е разрешил проблема с поведението на момчето и че сега Мандел ще стори всичко по силите си да отнесе посланието до Хорст, Роран се прибра в къщата, пожела на домакините си лека нощ и отиде да си легне.

Всички останаха в имението през следващия ден, възползвайки се от възможността да си починат, да наточат оръжията си и да обсъдят

планове си.

На няколко пъти през деня мярнаха Хелън, която сновеше от една стая в друга. Още по-често се натъкнаха на Ролф с неговите блестящи перлени зъби, а Джеод не видяха изобщо. Посивелият търговец бе излязъл да обиколи града и да се срещне с малцината моряци, на които вярваше безусловно.

Когато се върна, веднага потърси Роран.

— Можем да разчитаме на още петима човека. Надявам се да ни стигнат.

Джеод остана в кабинета си през останалата част от вечерта. Пишеше документи и се занимаваше с уреждане на работите си.

Три часа преди съмване Роран, Лоринг, Биргит, Гертруде и Нолфаврел се събудиха и потискайки прозевките си, се струпаха във фоайето на имението и навлякоха дълги наметала, които да скриват лицата им. Когато Джеод се присъедини към тях, на бедрото му проблясваше рапира и Роран си помисли, че по някакъв странен начин тънкото острие напълно завършва образа на мъжа и показва какъв е в действителност.

Джеод запали един фенер и го вдигна пред тях.

— Готови ли сме? — запита той.

Те кимнаха. Тогава търговецът свали резето и отвори вратата. Всички излязоха на празната улица. Зад гърба им Джеод се позабави във фоайето, хвърляйки изпълнен с копнеж поглед към стълбите отдясно, но Хелън не се появи. Той сви рамене, излезе от дома си и затвори вратата.

Роран сложи ръка на рамото му.

— Каквото е писано, това ще стане.

— Знам.

Те се затичаха през тъмния град, забавяйки крачка веднага щом видяха стражи или други нощни „птици“. Повечето от вторите бягаха още щом ги зърнеха. Веднъж чуха стъпки на покрива на една близка сграда.

— Архитектурата на града позволява на крадците лесно да скачат от къща на къща... за жалост — обясни Джеод.

Отново забавиха ход, когато стигнаха до източната порта на Теирм. Тъй като тя водеше към пристанището, я затваряха само за по

четири часа всяка нощ, за да не затрудняват търговията. И наистина, въпреки ранния час през нея вече имаше движение.

Въпреки че Джеод ги бе предупредил, Роран пак се изплаши, когато стражите снижиха алебарди и ги попитаха каква работа имат на пристанището. Той прехапа устни и се опита да запази присъствие на духа, докато по-възрастният войник оглеждаше свитъка, който търговецът му подаде. След около минута стражът кимна и му върна документа.

— Можете да минете.

Когато стигнаха до кейовете и вече никой от стената не можеше да ги чуе, Джеод въздъхна облекчено.

— Добре, че онзи не можеше да чете.

Шестимата зачакаха върху мокрия кей, докато приятелите на търговеца не изплуваха от мъглата един по един. Всички бяха мълчаливи и мрачни, а сплетените им коси висяха до средата на гърбовете им. Ръцете им бяха оцапани с катран и имаха белези, от които дори Роран изпита уважение. Хареса ги, а видя, че и те го одобряват. За съжаление обаче Биргит никак не им се понрави.

Един едър моряк я посочи с пръст и се нахвърли върху Джеод:

— Не каза, че в боя ще участва и жена. Как очакваш да се концентрирам, ако някаква провинциална повлекана ми се пречка?

— Не говори така за нея — изръмжа Нолфаврел през стиснатите си зъби.

— Охо, и отрочето й?

Джеод отвърна със спокоен глас:

— Биргит се е била с Ра'зак. А синът й вече е убил един от най-добрите войници на Галбаторикс. Ти можеш ли да се похвалиш с такова постижение, Утар?

— Не е редно — каза друг мъж. — Няма да се чувствам в безопасност с жена до себе си. Те носят само лош късмет. Една дама не бива да...

Каквото и да възнамеряваше да каже, остана недоизречено, защото в този миг Биргит стори нещо твърде необичайно за дама. Тя пристъпи напред светкавично и изрита Утар между краката, след което сграбчи втория мъж и опря кинжала си до гърлото му. Поддържа го за момент, така че всички да видят какво е направила, а после пусна

пленника си. Утар се търкаляше по дъските в краката ѝ, държейки се за слабините, а от устните му летяха проклетия.

— Някой друг има ли възражения? — запита Биргит. До нея Нолфаврел бе зяпнал от удивление.

Роран придърпа качулката си по-ниско, за да скрие смеха си. „Добре, че още не са видели Гертруде“ — помисли си той.

Тъй като никой не посмя да отвърне на Биргит, Джеод запита:

— Донесохте ли каквото бях заръчал?

Всички моряци бръкнаха под жилетките си и извадиха по една извита тояга и няколко метра въже.

Въоръжени по този начин, те тръгнаха надолу по пристанището към „Драконово крило“, опитвайки се да не се набиват на очи. Джеод държеше фенера, заслонен, през цялото време. Вече на кея те се скриха зад един склад, за да изучат движението на двата фенера, носени от стражите по палубата на кораба. Подвижният мост беше прибран за през нощта.

— Помнете — прошепна Джеод. — Най-важното е да не вдигнат тревога, преди да сме готови да напуснем.

— Двама мъже на палубата и двама долу, нали? — запита Роран.

— Такъв е обичаят — отвърна Утар.

Двамата с Роран се събуха и останаха по панталони, овързаха сопите и въжетата около кръста си, спуснаха се внимателно по трупите на кея и се гмурнаха в ледената вода. Роран трябваше да остави чука си при другите.

— Бррр, мразя, когато ми се налага да правя това — изръмжа Утар.

— Вършил си го и преди?

— С този стават четири пъти. Не спирай да се движиш или ще измръзнеш.

Отблъсквайки се от хлъзгавите обрасли с водорасли купчини камъни под пристанището, те заплуваха по пътя, по който бяха дошли, докато не достигнаха каменния кей, на който бе закотвен „Драконово крило“. Там свърнаха надясно. Утар допря устни до ухото на Роран.

— Аз ще поема котвата от дясната страна.

Младежът кимна.

Двамата се гмурнаха под повърхността на черното море и се разделиха. Утар заплува като жаба под носа на кораба, а Роран се

насочи към котвата от страната на пристанището и се хвана за дебелия ѝ верига. Той развърза тоягата от кръста си и я захапа, за да освободи ръцете си. После се подготви да чака. Грубият метал изсмука топлината от ръцете му със скоростта на блокче лед.

Само три минути по-късно Роран чу трополенето на ботушите на Биргит над главата си. Стъпките спряха в края на кея — точно до средата на „Драконово крило“. После младежът чу гласа ѝ, докато тя завързваше разговор със стражите. Ако всичко минеше по план, щеше да отвлече вниманието им от носа.

Сега!

Роран започна да се катери по веригата, изтегляйки се с ръце. Дясното му рамо го заболя там, където се бяха впили зъбите на Ра'зак, но той продължи нагоре. От отвора, през която котвата влизаше в кораба, прескочи до гредите, които поддържаха боядисаната фигура на носа, а после по парапета стигна до палубата. Утар вече го чакаше там, задъхан и мокър.

С тояги в ръка, те се запрокрадваха към задната част на кораба, използвайки всяко възможно прикритие. Спряха се на по-малко от десет стъпки разстояние от стражите. Двамата мъже се бяха навели над парапета и говореха с Биргит.

Роран и Утар скочиха мълниеносно и повалиха войниците с удари по главата, преди двамата мъже да успеят да гъкнат. Долу Биргит помогна на Джеод и останалата част от групата да преместят подвижния мост към кораба, където Утар го закачи за парапета.

Когато Нолфаврел се качи на борда, Роран му хвърли въжето и каза:

— Завържи онези двамата и им запуши устите.

После всички с изключение на Гертруде се спуснаха под палубата, за да намерят двамата останали стражи. Освен тях, откриха още четирима мъже — касиера, отговорника за корабните съоръжения, готвача и помощника му. Всичките бяха по леглата си и така и не разбраха как се оказаха овързани. Биргит отново доказа достойнствата си, като се справи с двама от тях съвсем сама.

Джеод изкара недоволните пленници на палубата, така че да могат да ги държат под око, а после обяви:

— Имаме много работа и малко време. Роран, Утар става капитан на „Драконово крило“. Ще получавате заповедите си от него.

Следващите два часа преминаха в трескава дейност. Моряците се занимаваха с платната и такелажа, а Роран и останалите от Карвахол изхвърлиха от трюма излишните товари. Те ги спуснаха с въжета в морето, за да не чуе никой от пристанището плясъка. Ако искаха цялото село да се побере на борда на „Драконово крило“, трябваше да освободят достатъчно място.

Роран точно завързваше с въже една бъчва, когато чу дрезгав вик:
— Някой идва!

Всички на палубата без Джеод и Утар се проснаха по лице, посягайки към оръжията си. Двамата мъже, които останаха изправени, започнаха да се движат по палубата като стражи. Сърцето на Роран лудо се блъскаше в гърдите му, докато лежеше неподвижен, чудейки се какво ли ще се случи. Сдържа дъха си, чувайки, че Джеод говори на новодошлия... а после по моста проехтяха стъпки.

Беше Хелън. Тя носеше простичка рокля, а косата ѝ бе привързана с кърпа. На едното си рамо бе преметнала брезентова торба. Не каза и дума. Само остави багажа си в централната каюта и се върна, за да застане до Джеод. Докато ги гледаше, Роран си помисли, че никога не е виждал по-щастлив мъж.

Небето над далечния Гръбнак започна да порозовява, когато един от моряците, качил се на такелажа, посочи на север и подсвирна, за да покаже, че е видял селяните.

Роран забърза трескаво. И малкото време, с което разполагаха, беше свършило. Той се втурна нагоре по палубата и видя тъмната колона от хора на брега. Имаше риск, разбира се, но за разлика от много други крайморски градове външната стена на Теирм не бе отворена към морето, а заобикаляше целия град, за да отблъсква честите пиратски нападения. Това означаваше, че сградите по пристанището оставаха беззащитни... и че селяните можеха да стигнат до „Драконово крило“, без никой да ги спре.

— По-бързо! — нареди Джеод.

По заповед на Утар моряците изнесоха купчини харпуни на палубата, както и бъчви с вонящ катран, които отвориха, за да намажат върховете им. После заредиха катапултите от дясната страна. Нужни бяха по двама мъже, за да издърпат обтегнатата тетива и да я закачат за куката.

Селяните бяха изминали две трети от пътя до кораба, когато войниците по стените на Теирм ги забелязаха и вдигнаха тревога. Но още преди да заглъхне първата тръба, Утар изрева:

— Запалете ги и огън!

Нолфаврел отвори фенера на Джеод и притича пред всички катапулти, държейки пламъка пред късите копия, докато се възпламени катранът. В мига в който огънят избухнаше, мъжът зад механизма дърпаше ръчката и копието политаше с шумно свистене. Дванадесет пламтящи копия полетяха от палубата на „Драконово крило“, пронизвайки корабите и сградите по брега като свирепи, нажежено до червено, метеори, паднали от небесата.

— Презареждане! — извика Утар.

Скъргането на дърво изпълни въздуха, докато мъжете се бореха с извитите тетиви. Отново поставиха копия и Нолфаврел пак притича пред всеки. Роран усещаше вибрациите, когато катапултите изпратиха смъртоносния си товар към града.

Огънят бързо погълна цялото пристанище, оформяйки непробиваема бариера, която не позволяваше на войниците да достигнат „Драконово крило“ през източната порта на Теирм. Роран разчиташе димът да скрие кораба от стрелците по стените, но му се размина на косъм. Един залп от стрели се заби в парапета, а една от тях падна съвсем близо до Гертруде, преди войниците да изгубят кораба от поглед.

Утар извика откъм носа:

— Сами си избирайте цели!

Селяните тичаха като луди по плажната ивица. Те достигнаха северния край на пристанището и неколцина се препънаха и паднаха на земята, защото войниците от Теирм откриха стрелба по тях. Децата закрещяха от ужас. После жителите на Карвахол се окопитиха. Те притичаха по дъските до обхванатите от пламъци складове и стигнаха до кея. Задъханата тълпа, се заизсипва на кораба в хаотична маса от блъскащи се тела.

Биргит и Гертруде насочваха потока от хора. Само след няколко минути всички палуби бяха претъпкани до пръсване — от трюма до каютата на капитана. Онези, които не можаха да се побегнат долу, останаха свити на палубата, вдигайки щитовете на Фиск над главите си.

Всички здрави мъже от Карвахол се струпаха около главната мачта и зачакаха инструкции, точно както бе поискал Роран в посланието си. Той видя Мандел сред тях и го поздрави гордо.

После Утар посочи един моряк и извика:

— Хей, Бонден! Заведи тия недоносчета до шпиловете и котвите, а после бързо долу при греблата. Бързо казах! — На останалите мъже до катапултите нареди: — Половината от вас бегом към другата страна на палубата. Отблъснете всеки, който се опита да ни вземе на бордаж.

Роран бе сред тях. Докато подготвяше катапулта си, няколко неясни фигури се появиха сред насълзяващия очите дим и се запрепъваха по палубата. Джеод и Хелън изтикаха шестимата пленници един по един по моста и оттам ги изтърколиха на кея.

Преди Роран да разбере какво става, котвите бяха вдигнати, подвижният мост — издърпан, и под краката му забумтя тъпан, който даде ритъм на гребците. „Драконово крило“ се обърна към откритото море и бързо, набирайки скорост, започна да се отдалечава от пристанището.

Роран отиде с Джеод до задната част на палубата, където се загледаха в огнения ад, който поглъщаше всичко между Теирм и океана. През димната пелена слънцето изглеждаше като блед кървавооранжев диск, който бавно се издигаше над града.

„Колко ли много съм избил сега?“ — чудеше се Роран.

Сякаш чул мислите му, Джеод каза:

— Това ще нарани мнозина невинни.

Болката накара младежа да отговори по-рязко, отколкото възнамеряваше:

— Нима предпочиташ да си в тъмниците на лорд Ристарт? Съмнявам се, че огънят ще нарани толкова много, а онези, които все пак пострадат, няма да умрат, за разлика от нас, ако Империята ни хване.

— Нямам нужда от поученията ти, Роран. Достатъчно добре разбирам положението ни. Сторихме онова, което трябваше. Просто не ме карай да се радвам на страданието, което причинихме.

По обяд прибраха греблата и „Драконово крило“ заплава, движен от благоприятните северни ветрове. От напора на въздуха такелажът

над главите им скърцаше.

Корабът бе претъпкан, но Роран беше уверен, че въпреки това ще се доберат до Сурда. Най-голямото неудобство идваше от ограничените запаси. Ако искаха да избягнат гладната смърт, трябваше да разпределят храната на малки порции. А в подобна теснотия болестите също се превръщаха в сериозна опасност.

След като Утар изнесе кратка реч за важността на дисциплината на борда на кораба, селяните се заеха с неотложните задачи, като например да се погрижат за ранените, да разопаковат мизерните си багажи и да решат кое е най-доброто разположение за спане на всяка палуба. Също така трябваше да изберат хора, които да поемат различните функции на „Драконово крило“: кой ще готви, кой ще се учи за моряк под надзора на хората на Утар и така нататък.

Роран тъкмо помагаше на Илейн да опъне един хамак, когато го въвлякоха в ожесточен спор между Одел, семейството ѝ и Фревин, който очевидно бе избягал от екипажа на Торсън, за да остане с Одел. Двамата искаха да се оженят, а родителите ѝ яростно се противопоставяха, защото младият моряк нямаше дом, уважавана професия и средства да осигури дори най-елементарни условия на дъщеря им. Роран реши, че е най-добре влюбената двойка да остане заедно — изглеждаше му непрактично да ги разделя насила, докато всички са затворени на кораба. Родителите на Одел обаче отказваха да се вслушат в аргументите му.

Накрая той вдигна ръце и каза:

— А какво очаквате тогава? Не можете да я заключите, а мисля, че Фревин е доказал предаността си повече от...

— Ра'зак!

Викът долетя от наблюдателницата.

Без да се поколебае и за миг, Роран сграбчи чука и скочи на стълбата към предния капак, като по пътя си удари пищяла. Затича се към струпалите се на предната палуба хора и спря до Хорст.

Ковачът посочи в небето.

Един от зловеците жребци на Ра'зак се носеше като черна сянка над бреговата линия. Това, че двете чудовища се бяха изложили на слънчевата светлина, по никакъв начин не намали ужаса на Роран. Крилатото създание нададе смразяващ кръвта писък и той потрепери.

После насекомоподобният глас на Ра'зак се понесе по водата, тих, но различим:

— Няма да иззбягате!

Роран погледна към катапултите, но не можеха да ги извъртят толкова настрани, за да се прицелят в Ра'зак и жребеца му.

— Някой има ли лък?

— Аз — отвърна Балдор. Веднага се спусна на едно коляно и започна да опъва тетивата на оръжието си. — Не ги оставяйте да ме видят.

Всички на палубата се струпаха в кръг около него, закривайки го с тела от зловещия поглед на изчадията.

— Защо не нападат? — изръмжа Хорст.

Озадачен, Роран се опита да намери обяснение, но не откри. Джеод обаче имаше предположение:

— Може би е твърде светло за него. Ра'зак ловуват през нощта и доколкото знам, не напускат леговищата си доброволно, докато слънцето е в небето.

— Не е само това — каза Гертруде бавно. — Мисля, че се боят от океана.

— Боят се от океана? — изсумтя Хорст.

— Вижте ги. Не навлизат на повече от крачка във водата.

— Права е — включи се Роран. „Най-накрая — слабост, която мога да използвам срещу тях!“

След няколко секунди Балдор каза:

— Готов съм!

В същия миг хората, струпали се около него, отскочиха настрани, за да му направят път. Той скочи на крака и с плавно движение дръпна тръстиковата стрела до бузата си и пусна я да лети.

Изстрелът беше великолепен. Ра'зак бе на самия предел на обсега и много по-далеч от целите, които Роран бе виждал някой стрелец да улучва. Но въпреки това Балдор успя. Стрелата се заби в дясната страна на летящото изчадие и звярът нададе толкова силен рев от болка, че стъклото по палубата се пръсна, а камъните по брега се разцепиха. Роран запуши уши с ръце. Все така крещейки, чудовището се обърна към вътрешността на сушата и отлетя отвъд мъгливите хълмове.

— Уби ли го? — запита Джеод с бледо лице.

— Боя се, че не — отвърна Балдор. — Раната беше повърхностна.

Току-що пристигналият Лоринг отбеляза доволно:

— Аха. Но поне го нарани и се обзалагам, че следващия път ще се замислят, преди да ни нападат.

Роран изведнъж се намръщи.

— Спести си триумфа за по-късно, Лоринг. Това не беше победа.

— И защо? — ядоса се Хорст.

— Защото сега Империята знае точно къде се намираме.

Палубата утихна, когато всички осъзнаха какво точно е казал.

ДЕТСКА ИГРА

— А това е последният модел, който измислихме — каза Триана.

Насуада взе черния воал от магьосницата и прокара ръце по него, възхищавайки се на изяществото му. Никой човек не можеше да създаде такава съвършена дантела. Тя погледна със задоволство към кутиите на бюрото ѝ, които съдържаха мостри от различните модели, измислени от Ду Врангр Гата.

— Справили сте се добре — каза тя. — Много по-добре, отколкото се надявах. Кажи на заклинателите, че съм доволна от труда им. Той означава много за Варден.

Триана сведе глава.

— Ще им предам посланието ви, лейди Насуада.

— А успяха ли вече да...

Прекъсна я някакъв шум от другата страна на вратата. Тя чу ругатните на стражите, а после вик на болка. Звукът от метал, сблъскващ се с метал, проехтя в коридора. Насуада отстъпи от вратата и извади скрития си кинжал.

— Бягайте, лейди! — извика Триана. Магьосницата светкавично скочи пред нея и нави ръкави, оголвайки белите си китки в готовност да изрече заклинание. — Излезте през тунела на слугите.

Преди Насуада да успее да помръдне, вратата се отвори рязко и една дребна фигурка се удари в краката ѝ я събори на пода. Още докато падаше, към мястото, където бе стояла само допреди миг, прелетя сребрист предмет и се заби в стената с глухо звънтене.

После четиримата стражи нахлуха в стаята и наоколо настана хаос. Когато Насуада успя да се изправи, видя, че Елва е увиснала в ръцете им.

— Какво означава това? — извика водачката на Варден.

Чернокосото момиче се усмихна със сетни сили, а после се преви и се свлече на килима. След като се успокои, тя насочи виолетовите си очи в Насуада и с ужасния си, разбиращ всичко, глас каза:

— Накарай магьосницата си да изследва стената, о, дъще на Аджихад, и виж дали не изпълних обещанието си към теб.

Насуада кимна към Триана, която дотича до дупката в стената и промърмори някакво заклинание. След малко се върна при тях, държейки в ръка метална стрела.

— Това беше забито в дървото.

— Но откъде се е взело? — запита Насуада удивена.

Триана посочи към отворения прозорец, който гледаше към Аберон.

— Някъде оттам, предполагам.

Насуада отново се извърна към чакащото дете.

— Какво знаеш за това, Елва?

Ужасната усмивка на детето се разшири.

— Убиец.

— Кой го е пратил?

— Убиец, трениран от самия Галбаторикс в черните магии. — Пламтящите ѝ очи се премрежиха, сякаш бе изпаднала в транс. — Мъжът те мрази. Той идва за теб. Щеше да те убие, ако не му бях попречила.

Тя се хвърли напред, но отново изпадна в гърч, повръщайки полусмляна храна на пода. На Насуада ѝ се повдигна.

— И му предстои да изпита невероятна болка.

— Защо?

— Защото ще ти кажа, че той е отседнал в странноприемницата на улица „Фейн“, в последната стая на най-горния етаж. По-добре побързай или ще избяга... ще избяга... — тя изстена като ранен звяр и се хвана за стомаха. — Побързай, преди магията на Ерагон да ме принуди да те спра да не го нараниш. Тогава ще съжаляваш!

Триана вече тръгваше, когато Насуада каза:

— Кажи на Йормундур какво е станало, а после вземи най-силните си магьосници и уловете този човек. Жив, ако е възможно. Мъртъв, ако няма друг начин.

След като магьосницата излезе, младата жена погледна към стражите си и видя, че краката им кървяха от множество малки рани. Тя осъзна, че Елва се е борила с нокти и зъби, за да влезе.

— Вървете — каза им тя. — Намерете лечител, който да се погрижи за раните ви.

Воините поклатиха глави и капитанът им каза:

— Не, мадам. Ние ще останем край вас, докато не сме сигурни, че сте в безопасност.

— Щом настоявате, капитане.

Мъжете барикадираха прозорците и това направи изпепеляващата горещина в замъка „Боромео“ съвсем нетърпима. После всички нахлуха в личните ѝ покои, за да ѝ осигурят още по-добра защита.

Насуада започна да се разхожда из стаята, а сърцето ѝ затуптя, когато най-сетне осъзна колко близо е била до смъртта. „Какво ли щеше да се случи с Варден, ако ме беше уцелил? — зачуди се тя. — Кой би ме наследил?“ Усети силна тревога. Не се беше сетила да се погрижи за бъдещето на Варден, в случай че с нея се случи нещо. Сега този пропуск ѝ се струваше огромен провал. „Няма да допусна организацията да потъне в хаос само защото не съм взела предпазни мерки!“

Тя се спря на едно място.

— Задължена съм ти, Елва.

— Сега и завинаги.

Насуада потрепери, смутена, както често се случваше, от отговора на момичето, но после продължи:

— Извинявай, че не бях наредила на стражите ми да те пускат независимо по кое време. Трябваше да предвидя, че нещо подобно може да се случи.

— Трябваше — съгласи се протичко Елва.

Насуада приглади полите на роклята си и продължи да кръстосва стаята не само за да избегне бялото като камък и белязано от дракона лице на детето, но и за да разкара яда си.

— Как успя да избягаш от стаите си, без някой да те придружи?

— Казах на гледачката си Грета нещо, което тя искаше да чуе.

— Само това?

Елва примигна.

— Почувства се много щастлива.

— Ами Анджеела?

— Тя замина по работа тази сутрин.

— Независимо от всичко, пак ти благодаря, че спаси живота ми.

Ще ти дам каквото пожелаеш в отплата. Стига да е във възможностите

ми.

Елва се огледа из богато украсената спалня, а после отговори:
— Имаш ли храна? Гладна съм.

ПРЕДЧУВСТВИЯ ЗА ВОЙНА

Триана се върна два часа по-късно, заедно с двама воители, които носеха едно отпуснато тяло. По заповед на магьосницата те пуснаха трупа на пода.

— Намерихме убиеца точно там, където Елва ни каза. Казваше се Драил.

Обзета от любопитство, Насуада огледа лицето на мъжа. Убиецът бе нисък на ръст, брадат и твърде обикновен, не по-различен от безброй други мъже в града. Тя усети някаква връзка с него, сякаш опитът за покушение и фактът, че тя бе поискала смъртта му, ги сближаваше по пътеките на небитието.

— Как умря? — попита. — Не виждам белези.

— Самоуби се с магия, когато надвихме защитите му и нахлухме в ума му... За жалост преди да успеем да поемем контрол над действията му.

— Успяхте ли да научите нещо, преди да умре?

— Да. Драил е част от стара мрежа агенти, разположена тук в Сурда и лоялна към Галбаторикс. Наричат се Черната ръка. Шпионират ни, саботират военните ни проекти и доколкото успяхме да разчетем спомените му — са отговорни за десетки убийства сред Варден. Очевидно са чакали шанса си да ви убият, откак дойдохме от Фардън Дур.

— Защо тази Черна ръка още не е премахнала крал Орин?

Триана сви рамене.

— Не мога да кажа. Може би Галбаторикс смята, че вие сте по-голяма заплаха от него. Ако случаят е такъв, то от мига в който осъзнаят, че сте защитена от атаките им... — погледът ѝ се стрелна към Елва — ... Орин няма да преживее и месец, освен ако не го пазят магьосници, при това денонощно. А може би Галбаторикс се въздържа от подобно действие, защото иска Черната ръка да остане незабелязана. Сурда винаги е съществувала само защото той го е позволявал. Сега, когато и тя се превърна в заплаха...

— Можеш ли да защитаваш и Орин — попита Насуада, обръщайки се към Елва.

Виолетовите очи на детето сякаш заблестяха.

— Може би, ако ме помоли мило.

Мислите на Насуада се движеха с бясна скорост, докато обмисляше как да премахне тази нова заплаха.

— Агентите на Галбаторикс могат ли да използват магия?

— Умът на Драил бе объркан, така че е трудно да се прецени — отвърна Триана. — Но бих предположила, че мнозина от тях са способни.

„Магия, магьосници...“ — изруга Насуада наум. Най-голямата опасност за Варден. Те можеха да четат мислите на хората и да открият информация, която напълно да унищожи организацията. Именно затова бе накарала цялото командно ядро на Варден да се научи да познава кога някой докосва умовете им и как да се предпазват от подобни опити. Насуада подозираше, че Орин и Хротгар са взели подобни предпазни мерки в собствените си правителства.

Но тъй като не беше възможно всички да овладеят това умение, една от множеството задачи на Ду Врангр Гата бе да откриват всеки, който шпионира умовете на хората. Цената на подобно бдение бе, че магьосниците шпионираха Варден също толкова, колкото и враговете си. Насуада се стремеше да скрива този факт от повечето си последователи, защото щеше да посее само омраза и недоверие. И на нея не ѝ харесваше, но не виждаше алтернатива.

Онова, което научи за Черната ръка, само затвърди убеждението ѝ, че по някакъв начин магьосниците трябва да бъдат контролирани.

— А защо не ги разкрихте по-рано? — запита тя. — Разбирам да пропуснете един убиец, но цяла мрежа от заклинатели, посветили се на нашето унищожение? Обясни ми, Триана.

Очите на магьосницата блеснаха гневно.

— Защото за разлика от Фардън Дур, тук не можем да проверяваме умовете на всеки. Има твърде много хора, за да сме в състояние да ги контролираме. Затова досега не знаехме нищо за Черната ръка, лейди Насуада.

Младата жена гневно сведе глава, но се овладя.

— Разбрано. Открихте ли самоличността на други от организацията?

— На неколцина.

— Добре. Използвайте ги, за да изровите и останалите. Искам да унищожиш Черната ръка, Триана. Избий ги така, както би прочистила напад от насекоми. Ще ти дам всички мъже, от които имаш нужда.

Магьосницата се поклони.

— Както пожелаете, лейди Насуада.

Някой почука на вратата и стражите извадиха мечовете си. Разположиха се от двете страни на входа и после капитанът им отвори рязко и без предупреждение. Отвън стоеше един млад паж с ръка, вдигната за повторно почукване. Той зяпна удивено към тялото на пода, а после се обърна към капитана, който попита:

— Какво има, момче?

— Нося послание за лейди Насуада от крал Орин.

— Тогава го кажи, но побързай — каза Насуада.

Пажът се стегна.

— Крал Орин моли да го посетите в залата му за съвещания, защото е получил доклади от Империята, които изискват незабавното ви внимание.

— Това ли е всичко?

— Да, мадам.

— Трябва да вървя. Триана, вече разбра заповедите ми. Капитане, ще оставите ли един от хората си да се погрижи за Драил?

— Да, мадам.

— Също така искам да намерите прислужницата ми Фарика. Тя ще се погрижи за почистването на кабинета.

— Ами аз? — запитва Елва и наклони глава.

— Ти ще дойдеш с мен — каза Насуада. — Тоест само ако се чувстваш достатъчно силна.

Момичето отметна глава и от малката ѝ кръгла уста се изтръгна вледеняващ смях.

— Достатъчно силна съм, Насуада. А ти?

Без да ѝ обръща внимание, водачката на Варден тръгна по коридора, заобиколена от стражите си. В горещината камъните в замъка миришеха на пръст. Зад гърба си чу топуркането на стъпките на Елва и дори се зарадва от факта, че зловещото дете трябва да подтичва, за да не изостане от крачката на възрастните.

Стражите останаха във вестибюла на залата за съвещания, а Насуада и Елва влязоха вътре. Стените бяха голи, сиви, студени и отразяваха военната природа на Сурда. Кралете на тази страна бяха посветили всичките си сили на това да бранят народа си от игото на Галбаторикс, а не да украсяват замъка „Боромео“ с безсмислени богатства като джуджетата в Тронхайм.

В главната стая бе поставена грубо изкована маса с дължина дванадесет стъпки, на която бе застопорена със забити кинжали в четирите си ъгъла огромна карта на Алагезия. Както повеляваше обичаят, Орин седеше начело, а различните му съветници, мнозина от които открито настроени зле към Насуада, заемаха местата отстрани. Съветът на старейшините също присъстваше. Тя забеляза тревогата по лицето на Йормундур и реши, че Триана трябва да му е казала за Драил.

— Сир, повикал сте ме?

Орин стана.

— Наистина. Тъкмо получихме... — той се спря напред изречението, защото видя Елва. — Ах, да, Блестящочела. Досега нямах възможността да те приема, макар че съм чувал много за проявите ти, и трябва да призная, че наистина любопитствах да те видя. Харесват ли ти покоите, които отредих за теб?

— Доста добри са, сир. Благодаря ви.

При звука на зловещия й глас на възрастен всички около масата потрепераха.

Първият министър Ървин се изправи рязко и насочи треперещ пръст към Елва.

— Защо сте довела тази... този... това създание тук?

— Забравяте възпитанието си, сър — отвърна Насуада, макар да разбираше тревогата на мъжа.

Орин се намръщи.

— Да, ако обичаш, въздържай се, Ървин. Но въпросът му е логичен, лейди Насуада. Не можем да позволим едно дете да наблюдава такива важни дела.

— Току-що Империята се опита да ме убие — отвърна сухо тя. Всички в стаята наскачаха с удивени възгласи. — Ако Елва не се бе намесила, щях да съм мъртва. В резултат я взех за своя довереница. Където съм аз, там ще е и тя.

„И нека се чудят какво точно е способна да направи“.

— Тези новини наистина са притеснителни! — възкликна кралят.
— Хванахте ли виновника?

Виждайки нетърпеливите изражения на съветниците му, Насуада се поколеба.

— Смятам, че е най-добре да ви разкажа това насаме, сир.

На Орин, изглежда, не му хареса отговорът ѝ, но не я притисна.

— Добре. Но моля, седнете! Току-що получихме изключително притеснителен доклад. — Когато Насуада зае мястото срещу него, а Елва се настани зад гърба ѝ, той продължи: — Изглежда, шпионите ни в Гил’еад са били измамани относно положението на имперската армия.

— Как така?

— Те смятат, че армията е в Гил’еад, а ние получихме информация от един от хората ми в Уру’баен, че е видял огромна група хора, която се придвижвала на юг край столицата преди около седмица. Било е нощ, така че не е сигурен за числеността им, но е убеден, че армията е многократно по-голяма от шестнадесетте хиляди, които оформят ядрото на силите на Галбаторикс. Възможно е да са били над сто хиляди.

„Сто хиляди!“ В стомаха ѝ се появи леден възел.

— Можем ли да му вярваме?

— Досегашните му доклади винаги са били точни.

— Не разбирам — каза Насуада. — Как Галбаторикс може да придвижи толкова много хора, без да го разберем? Дори само керваните с провизии трябва да са дълги цели мили. За всички ни е очевидно, че армията се мобилизира, но Империята изобщо не изглеждаше готова да я насъска срещу нас.

Тогава в разговора се включи Фалберд, плясвайки с ръка по масата, за да подчертае думите си:

— Значи сме били излъгани. Шпионите ни са били подведени с магия и са мислели, че армията все още се намира в казармите на Гил’еад.

Насуада пребледня.

— Единственият човек, достатъчно силен, за да създаде и поддържа толкова дълго илюзия с подобен мащаб...

— ... е самият Галбаторикс — завърши мисълта й Орин. — Това беше и нашето заключение. Това означава, че най-накрая е изоставил леговището си и ни чака в открита битка. Дори и в този миг черният враг настъпва.

Тървин се наведе напред.

— Сега въпросът е как да отвърнем на заплахата. Трябва да го сторим, разбира се, но по какъв начин? Кога, къде и как? Собствените ни сили не са подготвени за сражение от подобни мащаби, а вашите, лейди Насуада — Варден — вече са привикнали на свирепия ритъм на войната.

— Какво намекувате? Че трябва да умрем за вас?

— О, аз само отбелязах. Приемете го, както намерите за добре.

— Сами не сме в състояние да се опълчим на подобна армия. Ще ни смажат — каза Орин. — Трябва да намерим съюзници. Нужен ни е Ерагон, особено ако ще се сблъскаме със самия Галбаторикс. Лейди Насуада, ще го повикате ли?

— Щях, ако можех. Но за съжаление, докато Аря не се върне при мен, нямам средството да се свържа с елфите или да призова Ерагон.

— В такъв случай трябва да се надяваме, че тя ще пристигне, преди да е станало твърде късно — отвърна Орин с натезжал от тревога глас. — Не вярвам да можем да разчитаме на подкрепата на елфите в тази битка. Един дракон може да измине разстоянието между Аберон и Елесмера със скоростта на ястреб, но Красивия народ не може да се мобилизира и да прекоси същото разстояние толкова бързо. Остават джуджетата. Знам, че сте приятели с Хротгар от много години. Ще му изпратите ли молба за помощ от наше име? Джуджетата са ни дали обещанието си, че когато времето дойде, те ще се бият редом с нас.

Насуада кимна.

— Ду Врангр Гата имат уговорка с определени джуджешки магьосници, която ни позволява да си предаваме мигновени съобщения. Ще предам вашата... *нашата* молба. И ще поискам Хротгар да прати посланик до Серис, за да информира елфите за положението ни. Дори да не могат да помогнат, поне да са наясно.

— Добре. Намираме се доста далеч от Фардън Дур, но ако успеем да забавим Империята дори една седмица, джуджетата ще могат да стигнат навреме.

Последвалата дискусия се оказа много мрачна. Съществуваха множество тактики за надвигане над по-многоброен, макар и не задължително по-силен враг, но никой на масата не можеше да си представи как биха могли да победят Галбаторикс, особено при положение че Ерагон бе все още напълно безпомощен в сравнение с древния крал. Единственият им шанс бе да обградят новия Ездач с колкото се може повече магьосници, а после да принудят Галбаторикс да се изправи срещу тях сам.

„Проблемът с този план — помисли си Насуада — е, че той е надвивал много по-могъщи врагове по време на падането на Ездачите, а оттогава силата му само е нараствала — тя беше сигурна, че всички други са си спомнили същото. — Ако разполагахме със заклинателите на елфите, които да подсилят редиците ни, тогава победата щеше да е възможна. Без тях... ако не успеем да отблъснем Галбаторикс, единственият ни изход ще бъде да избягаме от Алагезия през морето и да открием нов дом. И там можем да чакаме времето, когато него вече няма да го има. Дори той не е вечен. Единственото сигурно нещо на този свят е, че няма нищо вечно“.

А дебатът ставаше все по-жлъчен, защото Съветът на старейшините спореше със съветниците на Орин за разпределянето на отговорностите между Варден и Сурда: кой трябва да плаща за това или онова, да уреди дажби за тези, които работеха и на двете места, да осигури провизии за войниците и как да се справят с различните проблеми.

Докато словесната битка се вихреше наоколо, Орин извади един свитък от колана си и каза на Насуада:

— По въпроса с финансите, дали ще ви е възможно да ми обясните една доста любопитна новина, която стигна до вниманието ми?

— Ще сторя всичко възможно, сир.

— В ръката си държа жалба от гилдията на тъкачите, която твърди, че са претърпели големи загуби из цяла Сурда, тъй като текстилният пазар е бил зает от невероятно евтина дантела, за която се кълнат, че е дошла от Варден. — На лицето му за миг се изписа досада. — Изглежда ми глупаво изобщо да питам, но има ли някаква реална основа за подобно твърдение и ако е така, защо Варден са го направили?

Насуада не направи опит да скрие усмивката си.

— Ако си спомняте, сир, когато отказахте да заемете на организацията ни още злато, вие ме посъветвахте да си намерим друг начин да се издържа.

— Да. И какво от това? — запита Орин и присви очи.

— О, ами дойде ми наум, че макар и правенето на дантела да отнема ужасно много време, което е и причината да е толкова скъпа, тя всъщност е доста лесна за създаване с магия заради малкото количество енергия, нужна за целта. От всички хора именно вие, един естествен философ, би трябвало да оцените това. Продавайки нашата дантела тук и в Империята, ние успяхме да съберем средства за оцеляването си, че и повече. Варден вече не изпитват липса на храна и убежище.

Малко неща в живота на Насуада я бяха удовлетворявали толкова, колкото невярващото изражение на Орин в този момент. Свитъкът, замръзнал по средата на пътя си между масата и брадичката му, леко разтворената му уста и смръщеното му чело — всичко това му придаваше изумения вид на човек, който току-що е видял нещо, което просто не разбира. И тя се наслаждаваше искрено на гледката.

— *Дантела?* — заекна той.

— Да, сир.

— Не можете да победите Галбаторикс с *дантела*!

— И защо не, сир?

Той се опита да измисли причина, а после изръмжа:

— Защото... защото не е достойно, ето защо. Кой бард може да композира поема за нашите дела и да пише за *дантела*?

— Ние не се борим заради поемите, които ще напишат в наша чест.

— Мътните ги взели поемите! Какво да отговоря на гилдията на тъкачите? Като продавате дантелата си толкова евтино, вие ощетявате хора, които изкарват прехраната си честно, и подкопавате икономиката ни. Това не може да продължава. Не може да продължава изобщо.

Насуада се усмихна мило и топло, след което каза с възможно най-приятелски тон:

— Олеле. Ако това е такъв товар за съкровищницата ви, Варден с удоволствие ще ви предложат заем като отплата за добротата, която ни показахте... при изгодна лихва, разбира се.

Съветът на старейшините запази мъртвешка тишина, но зад гърба на Насуада Елва тихо се изкикоти.

ЧЕРВЕНО ОСТРИЕ. БЯЛО ОСТРИЕ

В мига, в който слънцето се показва над покрития с дървета хоризонт, Ерагон започна да диша по-дълбоко, ускори ритъма на сърцето си и отвори очи, прогонвайки съня. Всъщност не се събуждаше, защото не беше спал, откак премина през трансформацията си. Когато се измореше и легнеше да почива, навлизаше в нещо, подобно на транс. В него виждаше множество прекрасни картини и бродеше из сивите сенки на спомените си, но през цялото време продължаваше да осъзнава какво се случва около него.

Той се загледа в изгрева и умът му се изпълни с мисли за Аря. Случваше му се почти непрекъснато от Агаети Бльодрен насам. Сутринта след тържеството, преди два дни, той отиде да я потърси в Тиалдари Хол, надявайки се да успее да се извини за поведението си. Оказа се, че тя вече е потеглила към Сурда. „Кога ли ще я видя отново?“ — чудеше се той. Щом зората след празника дойде, той осъзна точно колко жестоко е размътила ума му магията на драконите и елфите. „Може и да съм се държал като глупак, но вината не беше само моя. Не бих могъл да отговарям за действията си повече, отколкото ако бях пиян“.

И сега заставаше зад всяка дума, която изрече тогава пред Аря, въпреки че при нормални обстоятелства не би се разкрил чак толкова много. Нейното отхвърляне го нарани жестоко. Освободен от заклинанията, които замъгляваха ума му, той бе принуден да признае, че тя вероятно е права, че разликата във възрастта им е твърде голяма, за да се преодолее. Беше му трудно да приеме това, а когато все пак успя, болката само се усили. И преди бе чувал израза *разбито сърце*, но до онзи паметен миг го смяташе за сантиментално описание, а не за реално физическо усещане. Сега обаче чувстваше силна болка дълбоко в гърдите си и всеки удар на сърцето му го мъчеше.

Единствената му утеха беше Сапфира. През изминалите два дни тя не го укори нито веднъж за стореното и не се отделяше от него за

повече от няколко минути. Подкрепата и приятелството ѝ значеха много за него. Говореше му много и правеше всичко възможно да го откопчи от мълчаливото униние, в което често изпадеше.

Той взе сглобката на Орик от нощното си шкафче и я завъртя с пръсти, за да спре да мисли за Аря. Отново се удиви колко много са се развили сетивата му. Вече можеше да усети всеки невидим прорез по извития метал. Само погледна и веднага видя в разположението на златните сглобки модел, който преди не бе забелязвал. Вярвайки на инстинкта си, Ерагон ги завъртя и след няколко секунди осемте части паснаха съвършено, оформяйки едно солидно цяло. Той сложи пръстена на безименния пръст на дясната си ръка, възхищавайки се как красивите сегменти отразяват светлината.

— *Преди не можеше да го направиш* — отбеляза Сапфира от ложето си на пода.

— *Вече виждам много неща, които преди бяха скрити за мен.*

Ерагон отиде до банята и премина през сутрешните си ритуали, включително премахването на наболата си брада. Въпреки че вече приличаше на елф, космите по лицето му не спираха да растат.

Когато двамата със Сапфира пристигнаха на тренировъчния терен, завариха Орик. Очите му светнаха, когато Ерагон вдигна ръка и показа завършения пръстен.

— Значи си разрешил загадката!

— Отне ми повече време, отколкото очаквах — отвърна младежът. — Но да, справих се. И ти ли си тук, за да тренираш?

— Ех. Вече кръстосахме брадви с един елф, който явно изпитваше демонична радост от това да ме удря по главата. Не... Дойдох да те гледам как се биеш.

— Виждал си ме и преди — отбеляза Ерагон.

— Но отдавна не съм.

— Значи си любопитен да видиш, доколко съм се променил.

Орик сви рамене.

От другата страна на терена се приближи Ванир.

— Готов ли си, Сенкоубиецо?

Презрителното отношение на елфа бе намаляло след Агаети Бльодрен, но не много.

— Готов съм.

Ерагон и Ванир застанаха един срещу друг в центъра на откритото пространство. Младежът изпразни ума си и извади Зар'рок колкото можеше по-бързо. За негова изненада мечът тежеше не повече от върбова клонка. Без очакваното съпротивление ръката му се изпъна и мечът изхвърча от дланта му, прелетя двадесетина стъпки вдясно и се заби в дънера на един бор.

— Нима вече си забравил, дори как се държи, Ездачо? — възкликна заядливо Ванир.

— Извинявам се, Ванир-водр — ахна Ерагон. Той стисна лакът, масажирайки натъртената става, за да намали болката. — Не прецених силата си.

— Гледай да не се повтаря.

Ванир отиде до дървото, сграбчи дръжката на Зар'рок и се опита да извади меча. Оръжието остана неподвижно. Елфът се намръщи и веждите му се сближиха в недоумение, докато гледаше червеното острие, сякаш подозираше някаква измама. Той изпъна гръб и задърпа яростно. Накрая мечът излезе, съпроводен от звука на сцепено дърво.

Ерагон пое Зар'рок и премери тежестта му с ръка, притеснен от това колко е лек. „Нещо не е наред“ — помисли той.

— Заеми мястото си!

Този път елфът започна дуела. Взе разстоянието помежду им с един-единствен скок и замахна с острието си към дясното рамо на Ерагон. На младежа му се струваше, че Ванир се движи по-бавно от обикновено, сякаш рефлексите му са станали човешки. Не му беше трудно да парира меча на елфа и от сблъсъка на двете остриета полетяха сини искри.

Ванир се отдръпна с удивено изражение. После замахна светкавично, но и Ерагон избягна меча, навеждайки се назад като дърво, накланящо се под напора на вятъра. Елфът започна да нанася бърза поредица от тежки удари, а младежът парираше и избягваше всеки от тях, като използваше ножницата на Зар'рок със същата лекота, както и самия меч.

И скоро Ерагон осъзна, че призрачният дракон от Агаети Бльодрен е направил много повече от това да измени външността му. Той му бе дарил и физическите способности на елфите. Сега той можеше да се мери по сила и скорост дори с най-атлетичните сред тях.

Внезапното познание го озари и той скочи колкото можеше по-високо, за да види какви са новите му възможности. Зар'рок проблесна с кървав отблясък на светлината на слънцето, а Ерагон се озова на повече от десет стъпки над земята. После се превъртя като акробат и се приземи зад Ванир, гледайки в посоката, от която бе скочил. От гърлото му бликна свиреп смях. Вече не беше безпомощен пред елфи, Сенки и други създания на магията. Никога повече нямаше да се бори с презрението на Красивия народ. Не му се налагаше да разчита на Сапфира или Аря да го спасяват от врагове като Дурза.

Той се затича към Ванир и въздухът се изпълни от силно кълтене, докато двамата кръстосваха мечове, отскачаха назад по утъпканата трева и отново се втурваха един към друг. Силата на ударите им бе мощна като вятър и разрошваше косите им. Над тях дърветата се затресоха и заваля дъжд от иглички. Дуелът продължи дълго, защото дори с новопридобитите умения на Ерагон Ванир си оставаше страховит противник. Но накрая и неговата сила не се оказа достатъчна. Ерагон завъртя Зар'рок в кръг, преодоля защитата на елфа и го удари по ръката, строшавайки костта.

Ванир изпусна меч си, а лицето му побеля.

— Колко е бързо острието ти! — каза той и Ерагон разпозна известния цитат от „Песен за Умодан“.

— В името на боговете! — възкликна Орик. — Това беше най-доброто боравене с меч, което съм виждал, а съм присъствал на тренировките ти с Аря във Фардън Дур.

Тогава Ванир стори нещо, което Ерагон никога не бе очаквал от него: елфът изви ранената си ръка в знак на поражение, постави я пред гърдите си и се поклони.

— Моля за извинение за по-раншното си поведение, Ерагон-елда. Мислех, че си обрекъл расата ми на забвение и страхът ме накара да се държа позорно. Изглежда, обаче твоята раса вече не застрашава каузата ни. — След това добави неохотно: — Ти вече си достоен за званието Ездач.

Ерагон се поклони в отговор.

— Думите ти са чест за мен. Съжалявам, че те нараних така зле. Ще ми позволиш ли да излекувам ръката ти?

— Не, ще оставя природата да се погрижи за нея със собствената си скорост, като спомен, че съм кръстосвал меч с Ерагон Сенкоубиец.

Не се страхувай, че това ще попречи на тренировката ни утре — аз съм еднакво добър и с двете си ръце.

Двамата отново се поклониха и Ванир си тръгна.

Орик се плесна по крака и каза:

— Сега вече имаме шанс за победа, истински шанс! Чувствам го с костите си. Кости като камък, както казват. О, това ще достави огромна радост на Хротгар и Насуада.

Ерагон не му отвърна и се концентрира над премахването на предпазителя от острието на Зар'рок, но в ума си потърси Сапфира:

— *Ако само физическата сила беше достатъчна за унищожаването на Галбаторикс, елфите щяха да са се справили с него отдавна.*

И все пак той не можеше да не е доволен от новите си умения, както и дългоочакваното спасение от мъчението в гърба му. С изчезването на постоянните изблици на болка, сякаш изчезна и мъглата, забуляла ума му, и той отново можеше да разсъждава трезво.

Оставаха му няколко минути преди времето, в който трябваше да се срещне с Оромис и Глаедр, затова Ерагон взе лъка и колчана си от седлото на Сапфира и отиде до мястото, където елфите тренираха стрелба. Тъй като техните лъкове бяха много по-мощни от неговия, пълните със слама цели се намираха твърде далеч и бяха твърде малки. Трябваше да стреля от двойно по-малко разстояние.

Младежът зае позиция, сложи стрела на тетивата и бавно я издърпа назад, възхитен от лекотата, с която му се отдаваше това. Прицели се, пусна стрелата и остана на място, за да види дали ще улучи. Стрелата полетя като разлютен стършел и се заби в центъра на мишената. Ерагон се засмя доволно. Стреля отново и отново, а скоростта му ставаше все по-голяма, докато накрая не пусна тридесет стрели в рамките на една минута.

При тридесет и първата обаче дръпна тетивата малко по-силно, отколкото го бе искал. Тисовият лък се сцепи през средата с трясък и одра пръстите му. Навсякъде захвърчаха трески. Дланта му изтръпна от удара.

Ерагон загледа тъжно парчетата, покрусен от загубата. Гароу му бе направил този лък като подарък за рождения му ден преди три години. Оттогава не минаваше и седмица, без да го използва. С него бе убил първата си сърна. С него бе убил и първия си ургал. И чрез него

за пръв път бе направил магия. Да го изгуби беше като да загуби стар приятел, на когото бе разчитал и в най-лошите си мигове.

Сапфира подуши двете парчета дърво в ръката му и каза:

— *Изглежда ти трябва нова пръчкохвърлячка.*

Той изсумтя, защото не беше в настроение да говори, а после отиде да си прибере стрелите.

Оттам двамата със Сапфира полетяха към белите зъбери на Тел'наир и се срещнаха с Оромис, който седеше на стол пред колибата си, взрял се с орловите си очи над скалите.

— Напълно ли се възстанови от силната магия на Тържеството на Кръвната клетва, Ерагон? — попита той.

— Да, учителю.

Последва дълга тишина, защото Оромис пиеше чай от боровинки и явно мислеше за нещо, докато гледеше древната гора. Ерагон чакаше, без да се оплаква — вече бе свикнал на подобни паузи при общуването си със стария Ездач. Накрая елфът каза:

— Глаедр ми обясни, доколкото можеше, какво е станало с теб по време на празника. Подобно нещо се случва за първи път в историята на Ездачите... Драконите отново ни доказват, че са способни на много повече, отколкото сме мислели. — Той отпи от чая си. — Глаедр не е сигурен какви точно ще бъдат промените в теб, така че бих искал да ми опишеш в подробности трансформацията си, включително и тази във външния ти вид.

И Ерагон описа всичко, наблягайки на увеличената чувствителност на зрението, обонянието, слуха, завършвайки с преразказ на дуела им с Ванир.

— И как те кара да се чувстваш това? — запита Оромис. — Ядосан ли си, че тялото ти е било изменено без твое разрешение?

— Не, не! Разбира се, че не. Може би щях да съм ядосан преди битката във Фардън Дур, но сега просто съм благодарен, че гърбът вече не ме боли. Бих се подложил доброволно на много по-големи изменения, само и само да се измъкна от проклятието на Дурза. Не, единственият ми отговор е благодарността.

Оромис кимна.

— Радвам се, че си достатъчно мъдър да го кажеш, защото този дар е по-голям от всичкото злато на света. С негова помощ вярвам, че най-сетне си стъпил на прав път. — Той отново отпи от чая. — Нека

продължим. Сапфира, Глаедр те очаква на Камъка на счупените яйца. Ерагон, днес ще започнем с третото ниво на Римгар. Бих искал да разбера на какво си способен.

Ерагон отиде до мястото с утъпканата пръст, където обикновено правеше Танца на змията и жерава, а после се поколеба, защото среброкосият елф остана на стола си.

— Учителю, няма ли да се присъединиш към мен?

На лицето на Оромис се изписа тъжна усмивка.

— Не и днес, Ерагон. Магиите, които изисква Тържеството на Кръвната клетва, ми струваха много. А също и... състоянието ми. Това — да изляза и да седна тук — отне и последните ми сили.

— Съжалявам, учителю.

„Дали мрази драконите заради това, че не са избрали да излекуват и него?“ — зачуди се младежът. После веднага отхвърли мисълта. Оромис никога не би паднал толкова ниско.

— Недей. Не е твоя вината, че съм осакатен.

Докато Ерагон се мъчеше да завърши третото ниво на Римгар, стана очевидно, че все още му липсват балансът и гъвкавостта на елфите — двете качества, които дори и те постигаха с цената на много тренировки. Даже изпитваше известно задоволство от тези ограничения, защото, ако му бяха дарили и тях, какво щеше да му остане за постигане?

Следващите седмици бяха тежки. От една страна, напредна с обучението си — овладяваше с лекота неща, които по-рано му изглеждаха непосилни. Уроците на Оромис все още бяха предизвикателство, но вече нямаше чувството, че се дави в морето на собствените си предели. Четеше и пишеше по-лесно, а увеличената му сила му позволяваше да прави елфически магии, които изискваха толкова енергия, че можеха да убият всеки нормален човек. Новопридобитата му мощ му разкри и колко е слаб всъщност Оромис в сравнение с другите елфи. И все пак въпреки тези постижения Ерагон изпитваше все по-силна тревога. Колкото и да се стараеше да забрави Аря, всеки изминал ден увеличаваше копнежа му. А агонията му растеше от факта, че тя не желае да го вижда или да говори с него. И нещо друго — имаше чувството, че точно отвъд хоризонта се задава зловеща стихия, която заплашваше да се разрази всеки миг и да помете земята, опустошавайки всичко по пътя си.

Сапфира споделяше това чувство.

— *Самата тъкан на света е изтъняла, Ерагон. Скоро нещо ще се пречупи и ще ни залее лудостта. Онова, което чувстваш, е същото, което изпитват драконите и елфите — неумолимият ход на злата съдба, докато краят на тази епоха приближава. Плачи за онези, които ще умрат в хаоса, който ще погълне Алагезия. И се моли със силата на твоя меч и щит и моите нокти и зъби да спечелим едно по-добро бъдеще на оцелелите.*

ВИДЕНИЯ ОТ БЛИЗО И ДАЛЕЧ

Един ден Ерагон отиде до поляната отвъд колибата на Оромис, седна на излъскания бял пън в центъра и отвори ума си. В същия миг почувства не само птиците, зверовете и насекомите, но и всички растения в гората.

Растенията притежаваха различен вид съзнание от животните: бавно, вгълбено и неосъзнато. Слабият пулс на умовете на растенията къпеше в меко сияние галактиката от звезди, движещи се зад очите му, всяка от които бе нечий разум. Дори и най-сухата почва гъмжеше от живот — самата земя дишаше и носеше свое съзнание.

Единственото възможно заключение беше, че животът съществува навсякъде.

Когато се потопи напълно в мислите и чувствата на заобикалящите го живи същества, Ерагон успя да потъне в толкова дълбоко спокойствие, че в един миг спря да съществува като личност — разтопи се във всички и всичко. Позволи си да се превърне в несъздание, в празнина, приемател на гласовете на света. Нищо не можеше да избяга от вниманието му, защото то вече не се съсредоточаваше никъде.

Той беше навсякъде! Той беше цялата гора и нейните обитатели!

„Нима така се чувстват боговете?“ — запита се, когато се върна отново в тялото си.

Тръгна си от поляната, намери Оромис в колибата му и коленичи пред елфа.

— Учителю, сторих онова, което поиска от мен. Слушах, докато вече нямаше какво да чуя.

Оромис спря да пише и го погледна замислено.

— Разкажи ми.

В продължение на час и половина Ерагон описа всеки пулс от тайнството да си спят с растенията и животните, населяващи поляната. Накрая Оромис вдигна ръка и въздъхна:

— Успял си. Чул си всичко, което е възможно. Но разбра ли всичко?

— Не, учителю.

— Така и трябва да бъде. Осъзнаването ще дойде с възрастта. Добра работа, Ерагон-финиарел. Наистина добра. Ако беше мой ученик в Илиреа, преди Галбаторикс да дойде на власт, днес щеше да завърши твоето чиракуване и оттук насетне да бъдеш третиран като пълноправен член на ордена ни, с всички права и привилегии на Ездачите. — Оромис се надигна от стола, а после леко се олюля.

— Нека се опра на рамото ти, Ерагон, и да излезем навън. Крайниците ми се противят на волята ми.

Младежът дотича до учителя си и подкрепи лекото му като пух тяло, докато Оромис накуцваше към поточето, течащо целеустремено към ръба на зъберите на Тел'наир.

— Сега, когато достигна този етап в обучението си, Ерагон, вече мога да ти кажа една от най-великите тайни на магията, която дори Галбаторикс може би не знае. Тя е и твоята най-голяма надежда да достигнеш мощта му. — Острият поглед на елфа прониза момчето.

— Каква е цената на магията, Ерагон?

— Енергия. Всяко заклинание изисква толкова енергия, колкото би отнело и нормалното извършване на същото действие.

Оромис кимна.

— А откъде идва тази енергия?

— От тялото на заклинателя.

— Нима?

Ерагон се замисли трескаво над всичко онова, което криеше този простиച്ък въпрос.

— Искаш да кажеш, че може да дойде от други източници?

— Именно това става, когато Сапфира ти помага с някоя магия.

— Да, но ние двамата с нея имаме уникална връзка — възрази Ерагон. — Тя е причината да мога да използвам нейната сила. За да сторя същото с някой друг, би трябвало да вляза в...

Гласът му заглъхна, когато осъзна към какво го насочва Оромис.

— Да, трябва да влезеш в ума на създанието — или създанията, — които ще ти осигурят енергията — каза елфът, завършвайки мисълта му. — Днес ти доказа, че можеш да го постигнеш дори с най-нищожната форма на живот. Сега... — той спря, закашля се и

притисна гърди с ръка, а после продължи: — ... искам да създадеш сфера от водата на потока, използвайки само енергията, която събереш от гората край себе си.

— Да, учителю.

Ерагон се пресегна към близките растения и животни и почувства как умът на Оромис се докосва до неговия. Елфът наблюдаваше и преценяваше действията му. Той се намръщи, концентрира се и се опита да извлече нужната сила от заобикалящата го среда, задържайки я в себе си, докато е готов да направи магията...

— Ерагон! Не взимай от мен! И така съм достатъчно слаб.

Момчето се стресна и осъзна, че е включил Оромис в търсенето си.

— Съжалявам, учителю — каза той и мислено се наруга. Продължи опита си внимателно и когато бе готов, изрече: — Нагоре!

Водно кълбо с диаметър една стъпка се издигна от потока, тихо като нощта, и застана на нивото на очите на Ерагон. И макар че изпитваше обичайното напрежение от усилието, самата магия не го изморяваше. Сферата се намираще във въздуха само няколко мига, когато сред най-малките създания, свързани с него, се понесе вълна на смърт. Мравките паднаха безжизнени. Едно новородено мишле издъхна, неспособно да събере силата, нужна, за да бие сърцето му. Безброй растения умираха и ставаха на прах.

Ерагон потрепери, ужасен от онова, което бе причинил. В светлината на новопридобитото му уважение към светостта на живота, престъплението му изглеждаше чудовищно. И онова, което го правеше още по-лошо, бе фактът, че се намираще в ума на всяко създание в мига на смъртта му. Сякаш самият той умираше хиляди пъти. Ерагон прекъсна потока на магията и сферата се плисна по земята. После се извъртя рязко към Оромис и изръмжа:

— Ти знаеше, че това ще стане!

На лицето на древния Ездач се изписа огромна тъга.

— Беше необходимо — отвърна той.

— Необходимо е да умрат толкова много?

— Необходимо да разбереш ужасната цена при използването на този тип магия. Думите не са в състояние да опишат чувството, което изпитваш, когато онези, чийто ум споделяш, умират. Трябваше да го преживееш сам.

— Никога повече няма да го направя — закле се Ерагон.

— Нито пък ще ти се наложи. Ако си обучен, можеш да избираш да извличаш енергия само от растения и животни, които могат да понесат загубата. В битка е невъзможно, но можеш да го правиш по време на уроците ни.

Оромис го повика с жест и все още разтреперан, Ерагон му позволи да се облегне на рамото му, докато се връщаха в колибата.

— Сега виждаш защо тази техника не се преподава на начинаещи Ездачи. Ако някой заклинател със зли намерения я знаеше, той би могъл да причини колосални бедствия, имайки предвид колко е трудно да спреш някой с достъп до толкова много енергия.

Когато се прибраха, елфът въздъхна, седна на стола си и склучи пръсти.

Ерагон също седна.

— Щом е възможно да се абсорбира енергия от... — той махна с ръка. — ... от *живота*, има ли начин да се поема директно от светлината, огъня или другите видове чиста сила?

— Ех, ако беше възможно, можехме да унищожим Галбаторикс на мига. Можем да обменяме енергия между живи същества, можем да я използваме, за да пренасяме телата си или да захраним заклинание, в състояние сме дори да я вграждаме в определени предмети, за да я използваме по-късно. Но е невъзможно да асимилираме основните сили на природата. Логиката твърди, че е възможно, но никой не е успял да измисли магия, която да го постига.

Девет дни по-късно Ерагон отиде при Оромис и го попита:

— Учителю, снощи осъзнах, че нито ти, нито стотиците елфически свитъци, които съм чел, сте споменали нещо за елфическата религия. В какво вярват елфите?

Първият отговор на Оромис бе дълбока въздишка.

— Ние вярваме, че светът съществува на базата на определени неотменими правила и че с усилие и постоянство сме в състояние да ги открием и да ги използваме, за да предвиждаме дадени явления, когато обстоятелствата на появяването им се повторят.

Ерагон примигна. Това не бе отговорът, който очакваше.

— Но кого, или какво боготворите?

— Нищо.

— Вие почитате концепцията за нищото?

— Не, Ерагон. Ние не почитаме нищо.

Мисълта му се стори толкова непонятна, че му трябваша няколко мига, преди да осъзнае какво му казва Оромис. Селяните в Карвахол не изповядваха една религия, но всички споделяха общи ритуали, повечето от които бяха за предпазване от лош късмет. По време на обучението си той осъзна, че много от феномените, които те приписваха на свръхестествени източници, всъщност са природни процеси. Така например бе открил, че личинките се раждат от яйца на мухи, вместо да се пръкват от пръстта, както мислеше дотогава. Вече му се струваше смешно да оставяш храна пред прага, за да измолиш феите да не вкисват млякото, след като знаеше, че го причинява размножаването на дребни организми, които живееха в течността. И все пак Ерагон оставаше убеден, че чужди сили влияят на света по мистериозни начини — вяра, която религията на джуджетата само затвърди. Той каза:

— А откъде тогава се е взел светът, ако не са го създали боговете?

— Кои богове, Ерагон?

— Вашите, нашите, тези на джуджетата... все някой трябва да го е създал.

Оромис повдигна вежда.

— Не бих казал, че съм съгласен с теб. Но независимо от това, аз не мога да докажа, че боговете *не* съществуват. Нито пък, че светът и всичко в него не е бил създаден от създание или създания в далечното минало. Но мога да ти кажа, че през хилядолетията, в които ние, елфите, сме изучавали природата, никога не сме срещнали ситуация, в която естественият ход на света да е бил нарушен. Тоест никога не сме ставали свидетели на чудо. Много събития са поставяли способността ни да ги опознаем на изпитание, но сме убедени, че сме се провалили, защото все още не познаваме повечето тайни на вселената, а не заради някое божество, набъркало се в делата на природата.

— Един бог няма нужда да изменя природните закони, за да постигне нуждите си — отбеляза Ерагон. — Той би могъл да го стори с вече съществуващата система... Може да влияе на събитията чрез магия.

Оромис се усмихна.

— Напълно вярно. Но задай си този въпрос, Ерагон: Ако боговете наистина съществуват, те добри пазители на Алагезия ли са били досега? По земята бродят смърт, болести, бедност, тирания и безброй други нещастия. Ако това е дело на някакви висши създания, значи ние трябва да се вдигнем на бунт срещу тях и да ги отхвърлим, а не да им се подчиняваме, да ги почитаме и обичаме.

— Джуджетата вярват...

— Именно! Джуджетата *вярват*. Когато ножът опре до кокала, те разчитат на вярата, вместо на логиката. Дори игнорират доказани факти, ако противоречат на догмите им.

— Като например? — настоя да разбере Ерагон.

— Джуджешките жреци използват корала за доказателство, че камъкът е жив и може да расте. Това пасва отлично на историята, че Хелцвог е създал тяхната раса от гранит. Но елфите откриха, че коралът всъщност е екзоскелет, който се оформя чрез секрета на едно миниатюрно животно, което живее в него. Всеки магьосник може да почувства дадено съзнание, ако отвори ума си. Ние обяснихме това на джуджетата, но те отказаха да слушат, твърдейки, че животът, който усещаме в корала, съществува във всеки камък и че само техните жреци можели да го почувстват в скалите извън морето.

Ерагон се загледа през прозореца и помълча известно време, докато обмисляше думите на Оромис.

— Значи не вярваш и в отвъдния живот.

— След всичко, което ти е казал Глаедр, ти вече знаеш това.

— И не разчиташ на богове.

— Ние вярваме само на онова, чието съществуване може да бъде доказано. Тъй като няма доказателства, че съществуват богове, чудеса и други свръхестествени неща, не си губим времето да мислим за тях. Ако се случи нещо, например бог Хелцвог ни се разкрие, тогава ще приемем тази нова информация и ще променим мнението си.

— Светът изглежда студен без нещо... повече от него самия.

— Напротив — отвърна Оромис. — Така светът е по-добър. Място, където ние сме отговорни за собствените си действия, където можем да бъдем добри едни с други, защото го искаме и защото е редно, а не защото се страхуваме от божествено наказание. Няма да ти казвам в какво да вярваш, Ерагон. Много по-добре е да се научиш да

мислиш рационално и после сам да взимаш решения, вместо да приемаш чуждото мнение. Ти ме попита за религията ни и аз ти отговорих. Сам прецени какви изводи да направиш.

Суровата логика в думите на Оромис се натрупа към досегашните му тревоги и Ерагон се чувстваше толкова зле, че в следващите дни му бе трудно да се концентрира над уроците си, дори когато учителят му показва как да пее на растенията — нещо, което младежът нямаше търпение да научи.

Всичките му преживелици го бяха накарали да се отнася поскептично към света. В действителност бе съгласен с повечето от казаното от Оромис. Проблемът, който го тормозеше, беше, че ако елфите са прави, това означаваше, че повечето хора и джуджета са заблудени, а Ерагон не искаше да го признае. „Не е възможно да сме толкова заблудени“ — повтаряше сам на себе си.

Когато сподели със Сапфира, тя отвърна:

— *За мен е без значение. Драконите никога не са вярвали в по-висши сили. Защо ни е, след като сърните и другата плячка смята нас за по-висша сила?*

Той се засмя на това.

Същата нощ объркването на Ерагон избухна в сънищата му — създаваше свирепи картини, откъсваше отделни образи от спомените му и ги смесваше в такава бъркотия, че се чувстваше така, сякаш се е озовал насред битката под Фардън Дур.

Виждаше мъртвия Гароу в дома на Хорст, мъртвия Бром в неговата пещера, лицето на билкарката Анджела, която прошепна: „Внимавай, Аргетлам, предателството е очевидно. И ще дойде от собствения ти род. Внимавай, Сенкоубиецо!“

После аленото небе се разкъса и Ерагон отново видя двете армии от видението си в планините Беор. Редиците воители се сблъскаха на поле, оцветено в оранжево и жълто, сред писъците на врани и свистенето на черни стрели. Самата трева гореше: от множеството дупки бликаха зелени пламъци, които покриваха земята и изпепеляваха осакатените трупове. Дочу рева на гигантски звяр...

Ерагон се надигна рязко в леглото и задраска по врата си, където джуджешката огърлица се бе нажежила до червено. Използвайки

туниката, за да предпази ръката си, той отдели сребърния чук от кожата си. После седна и зачака в тъмнината. Пулсът му се бе учестил, ръцете му трепереха и той усети как силите му намаляват, докато магията на Ганел отблъсква онзи, който се опитваше да проникне в съзнанието му. И отново се зачуди дали не е самият Галбаторикс, или пък това е някой от магьосниците му?

Младежът се намръщи и пусна чука, когато металът отново стана студен. „Нещо не е наред. Сигурен съм, а и Сапфира го усеща“. Твърде разтревожен, за да се отпусне отново в транс, който заменяше съня му, той излезе от спалнята, без да събужда Сапфира, и се изкачи по спираловидното стълбище към кабинета. Запали един бял фенер и зачете случайно избран свитък из поемите на Анализия в очакване на зората.

Точно когато Ерагон дочете свитъка, през отворения портал на източната стена долетя Благден и махайки с криле, кацна на ръба на богато резбованото бюро. Белият гарван го изгледа с мънистените си очи и изграчи:

— *Вирда!*

Младежът сведе глава.

— И нека звездите бдят над теб, господарю Благден.

Гарванът подскочи по-близо. Той наклони глава на една страна и се изкашля, сякаш прочистваше гърло, а после започна да рецитира с дрезгав глас:

*С клюн и кост
и камък почернял
виждам гарвани и врани
и реки от кръв!*

— Какво значи това? — запита Ерагон.

Благден просто сви криле и повтори думите си. Младежът отново го помоли да обясни и птицата разроши перата си с клюн, очевидно недоволна. После изграчи:

— Синът като бащата, и двамата са слепи прилепи.

— Чакай! — възкликна Ерагон и скочи. — Познаваш ли баща ми? Кой е той?

Благден отново изграчи. Този път, изглежда, се смееше.

*Двама могат да споделят две,
а едно от две си е едно,
но едно може да бъде и две.*

— Име, Благден. Дай ми име!

Гарванът не продума и Ерагон се опита да нахлуе в ума му, за да изкопчи информацията от спомените на птицата.

Благден обаче не го допусна. Отблъсна момчето без никакво усилие. После изкрещя „Вирда!“, стрелна се напред, сграбчи с клюн ярката стъклена запушалка на една мастилница и отлетя с нея. Преди Ерагон да успее да го спре с магия, гарванът бе изчезнал.

Стомахът на младежа се сви на кълбо, докато опитваше да разгадае гатанките на Благден. Изобщо не очакваше, че някой в Елесмера ще спомене баща му. Накрая промърмори:

— Стига.

„Ще открия Благден по-късно и ще изкопча истината от него. Но сега... Трябва да съм луд, за да игнорирам тези поличби“.

Той скочи на крака и се затича по стълбите. Събуди Сапфира и ѝ разказа какво се е случило. После извади огледалото си за бръснене и седна между двете ѝ предни лапи, така че да вижда над главата му онова, което виждаше и той.

— *На Аря няма да ѝ хареса, ако ѝ се натрапим* — предупреди го Сапфира.

— *Трябва да разбере дали е в безопасност.*

Тя прие това, без да спори.

— *Как ще я откриеш? Самият ти каза, че след като са я затворили, тя е издигнала прегради, които пречат на онези, които се опитват да я открият с магия, също като огърлицата ти.*

— *Ако мога да видя хората, с които е в момента, може би ще разбере как е.*

Ерагон се концентрира върху образа на Насуада и прокара ръка над огледалото, мърморейки традиционната фраза *Поглед насън*.

Повърхността затрептя и побеля, от нея изплуваха девет човека, струпани около невидима маса. Разпозна само Насуада и Съветът на

старейшините. Но не можеше да идентифицира странното момиче зад Насуада, облечено изцяло в черно и скрило главата си с качулка. Това го изненада, защото магьосник можеше да вижда с магия само неща, които вече е срещал, а Ерагон бе сигурен, че никога преди не се е сблъсквал с момичето. И още по-странно — всички, дори Насуада, бяха въоръжени като за битка.

— *Нека чуем думите им* — предложи Сапфира.

В мига в който младежът направи нужната промяна в магията, гласът на Насуада се разнесе от огледалото:

— ... а объркването ще ни унищожи. Воините ни могат да имат само един командир по време на този конфликт. Решавай кой ще бъде, Орин, но го направи бързо.

Ерагон чу безтелесна въздишка.

— Както искаш. Ти си водачът.

— Но сър, тя е неопитна!

— Достатъчно, Ървин — нареди кралят. — Тя има повече опит във воденето на война от всеки друг в Сурда. А Варден са единствената сила, която някога е надвивала армиите на Галбаторикс. Ако Насуада беше сурдански генерал — което, признавам, би било странно, — нямаше да се поколебаеш сам да я предложиш за тази длъжност. С радост ще отговоря на всички въпроси относно това кой каква власт има, когато всичко свърши, защото те ще означават, че все още съм жив, нали. В момента ни превъзхождат толкова много, че се боя, че сме обречени, освен ако Хротгар не стигне при нас преди края на седмицата. Така, къде е проклетият свитък за кервана с провизиите?... А, благодаря, Аря. Още три дни без...

После дискусията се насочи към недостига на оръжия и храна и Ерагон прекрати магията. Огледалото се прочисти и той се озова срещу собственото си лице.

— *Жива е* — възкликна облекчено, но сериозните новини, които бе чул, стегнаха сърцето му.

Сапфира го погледна.

— *Те имат нужда от нас.*

— *Да. Защо Оромис не ни е казал за това? Не може да не е знаел.*

— *Сигурно не е искал да смуги обучението ни.*

Силно притеснен, Ерагон се зачуди какво ли друго значимо се случваше в Алагезия, а той дори не предполагаше. *Роран*. Обладан от чувство за вина, той осъзна, че са изминали седмици, откакто за последен път се сети за братовчед си, и още повече, откак го видя с магия по пътя към Елесмера.

По негова заповед в огледалото изплуваха две фигури. С удивление Ерагон разпозна в дясната от тях Роран, но много различен. Носеше изтъркани от пътешествия дрехи, на колана му висеше чук, лицето му бе скрито от гъста брада, а изражението му беше мрачно и отчаяно. Вляво от него стоеше Джеод. Мъжете се клатушкаха в гръмотевичния тътен на вълни, които заглушаваха думите им. После Роран се обърна и закрачи по нещо, което... Ерагон разбра, че това е палуба на кораб, и по нея зърна дузини селяни от Карвахол.

„Къде се намират и защо Джеод е с тях?“ — запита се той напрегнато.

Насочи магията и към Теирм и с изненада откри, че пристанището на града е напълно унищожено, после към Теринсфорд, към старата ферма на Гароу, а накрая и към Карвахол, при вида на който нададе болезнен вик.

Селото го нямаше.

Всички сгради, включително и великолепната къща на Хорст, бяха изпепелени. Карвахол се бе превърнал в черно петно до река Анора. Единствените му обитатели бяха четири сиви вълка, които тършуваха из останките.

Огледалото падна от ръцете на Ерагон и се строши на пода. Той се облегна върху крака на Сапфира, а когато мъката му по изгубения дом избликна с нова сила, от очите му потекоха сълзи. Сапфира измърка съчувствено и докосна ръката му с нос.

— *Успокой се, малки мой. Поне приятелите ти още са живи.*

Той потръпна, а в гърдите му се надигна решителност.

— *Останахме скрити от света твърде дълго. Време е да напуснем Елесмера и да се изправим срещу съдбата си, каквато и да е тя. Засега Роран трябва да се погрижи сам за себе си, но Варден... на тях трябва да помогнем.*

— *Дойде ли нашето време, Ерагон?* — запита Сапфира и люспите ѝ настръхнаха.

Той знаеше какво има предвид: дали е дошло времето да се опълчат открито на Империята, да убиват и да унищожават до предела на огромните си възможности, да отприщят цялата си ярост, докато Галбаторикс не падне мъртъв в краката им? Идваше ли време да се посветят на една война, която можеше да отнеме десетилетия?

— Да, времето дойде.

ДАРОВЕ

Ерагон събра багажа си за по-малко от пет минути. Взе седлото, което Оромис му бе подарил, пристегна го на гърба на Сапфира, а после праметна дисагите си на врата ѝ и ги намести.

Тя отметна глава, ноздрите ѝ проблеснаха и в ума му прозвучаха думите ѝ:

— *Ще те чакам долу на полето.*

После драконът изрева, хвърли се през отвора, разгъна сините си криле и полетя над короните на дърветата.

Ерагон изтича до Тиалдари Хол със скоростта на елф. Там откри Орик, седнал в обичайното си кътче и увлечен в игра на *руни*. Джуджето го поздрави със сърдечно ръкостискане.

— Ерагон! Какво те води тук по това време на деня? Мислех, че кръстосвате мечове с Ванир.

— Дватама със Сапфира заминаваме — отвърна младежът.

Орик замръзна с отворена уста, а после присви очи и стана сериозен.

— Получили сте новини?

— Ще ти кажа по-късно. Искаш ли да дойдеш с нас?

— В Сурда?

— Да.

По косматото лице на джуджето разцъфна широка усмивка.

— Трябва да ме оковеш във вериги, за да остана. В Елесмера не правя нищо друго, освен да мързелувам и дебелея. Малко силни усещания ще ми дойдат добре. Кога тръгвате?

— Колкото се може по-скоро. Събери нещата си и ще се срещнем на терена за тренировки. Можеш ли да намериш едноседмични провизии за трима ни?

— Едноседмични? Но това няма да...

— Ще летим на гърба на Сапфира.

Лицето на Орик пребледня.

— Ние джуджетата не се спогаждаме добре с височините, Ерагон. Изобщо не се спогаждаме. Може би ще е по-добре, ако яздим коне, както на идване.

Ерагон поклати глава.

— Това ще отнеме твърде много време. Освен това ездата със Сапфира е лесна. Тя ще те хване, ако паднеш.

Орик изсумтя. Изглеждаше сякаш всеки миг ще повърне. Младежът излезе от Тиалдари Хол и се затича сред горския град към мястото, където го чакаше Сапфира. После двамата отлетяха до зъберите на Тел'наир.

Когато кацнаха на поляната, видяха, че Оромис е седнал на дясната предна лапа на Глаедр. Люспите на дракона хвърляха безброй златни отблясъци по тревата. Нито елфът, нито Глаедр помръдваха. Ерагон слезе от гърба на Сапфира и се поклони.

— Учителю Глаедр! Учителю Оромис!

— *Решили сте да се върнете при Варден, нали?* — отрони златният дракон в ума му.

— *Така е* — отвърна Сапфира.

Вълнението надделя над самоконтрола на Ерагон.

— *Защо скрихте истината от нас? Защо искахте да ни задържите тук? Защо трябваше да прибегвате до подобни хитрости? Варден ще бъдат нападнати всеки миг, а вие дори не го споменахте?*

Оромис отвърна, спокоен както винаги:

— *Искаш ли да разбереш защо?*

— *Много, учителю* — каза Сапфира, преди Ерагон да успее да отговори. А само за момчето допълни: — *Дръж се възпитано!*

— Не споделихме с вас новините по две причини. Най-важната бе, че допреди девет дни и ние самите не знаехме, че Варден са заплашени, както и истинските мащаби, разположението и посоката на движение на силите на Империята, за които научихме три дни по-късно, когато лорд Детедр успя да пробие магиите, използвани от Галбаторикс, за да ни попречи да го следим.

— Това не обяснява защо не ни казахте нищо — намръщи се Ерагон. — И след като сте научили, че Варден са в опасност, защо Исланзади не е вдигнала елфите на бой? Нима не сме съюзници?

— Тя *вдигна* елфите на бой, Ерагон. Гората кънти от звънтенето на чукове, трополенето на подковани ботуши и мъката на онези, които

ще се разделят. За пръв път от цял век насам нашата раса се готви да излезе от Ду Велденварден и да се изправи срещу най-големия ни враг. Дойде времето елфите отново да бродят под откритото небе на Алагезия. — После Оромис прибави меко: — През последните седмици ти беше разсеян, Ерагон, и аз разбирам защо. Сега трябва да погледнеш по-надалеч от себе си. Светът изисква вниманието ти.

Засрамен, Ерагон успя да каже само:

— Съжалявам, учителю. — Той си спомни думите на Благден и си позволи горчива усмивка. — Сляп съм като прилеп.

— Не бих казал. Справи се добре, като имаме предвид огромната отговорност, която стоварихме на плещите ти. — Оромис го погледна мрачно. — Очакваме да получим вест от Насуада, с която моли Исланзади за помощ, както и изискване да се върнеш при Варден. Смятах да те информирам за проблемите им тогава. Все още щеше да имаш достатъчно време да достигнеш Сурда, преди мечовете да бъдат извадени. Ако ти кажех по-рано, щеше да си принуден да изоставиш обучението и да се втурнеш натам. Затова и двамата с Исланзади не казахме нищо.

— Обучението ми ще е безсмислено, ако Варден бъдат унищожени.

— Не. Но ти си единственият, който може да ги спаси от смърт, защото има шанс, малък, но ужасен шанс, Галбаторикс да присъства по време на битката. Твърде късно е за нас да помогнем на Варден, така че ако той наистина е там, ти ще трябва да се изправиш срещу него сам, без защитата на заклинателите ни. При така стеклите се обстоятелства беше жизненоважно да продължа обучението ти, колкото е възможно по-дълго.

Ядът на Ерагон се стопи на мига от студената и твърда практичност на думите на Оромис. Личните чувства нямаха значение в толкова тежка ситуация. Той каза с равен тон:

— Бил си прав. Клетвата ми за вярност ме задължава да осигуря безопасността на Насуада и Варден. Но не съм готов да се изправя срещу Галбаторикс. Не още!

— Моят съвет е, ако той се появи, да сториш всичко по силите си да отвлечеш вниманието му от Варден, докато битката не се разреши за добро или зло, и да избегнеш директния сблъсък с него. Преди да заминеш, имам само още една молба: искам двамата със Сапфира да

ми се закълнете, че веднъж щом обстоятелствата го позволят, ще се върнете да завършите обучението си! Имате още много да учите.

— *Ще се върнем* — закле се Сапфира, обвързвайки думите си с древния език.

— *Ще се върнем* — повтори и Ерагон.

Удовлетворен, Оромис протегна ръка зад гърба си и извади красиво украсена червена кесия, която след това отвори.

— Очаквах твоето заминаване, Ерагон, и събрах три подаръка за теб.

Той извади от кесията малка сребърна бутилка.

— Първият е фаелнирв, който подсилих със собствените си заклинания. Тази отвара ще ти даде сили, когато нищо друго не може, а ще откриеш, че има и други полезни свойства. Пий я много пестеливо, защото успех да приготвя само няколко глътки.

Елфът подаде шишето на Ерагон, а после извади дълъг синьочерен колан за меч. Той изглеждаше необикновено тежък и дебел, направен от нишки, преплетени в имитация на лиана. Оромис дръпна малък пискюл в края му и Ерагон ахна. Една ивица в центъра на колана се отдели и разкри дванадесет диаманта с размерите на орех. Четири бяха бели, четири — черни, а останалите — червен, син, жълт и кафяв. Блестяха със студена и ярка светлина, като лед под утринното слънце, и хвърляха дъга от разноцветни отблясъци.

— Учителю... — младежът поклати глава, неспособен да намери думи. — Безопасно ли е да ми го даваш?

— Пази го добре! Това е коланът на Белот Мъдрият, за когото си чел в историята на Годината на мрака. Той е едно от най-ценните съкровища на Ездачите. Украсен е с най-съвършените камъни, които те са успели да открият. Някои сме взели чрез търговия с джуджетата. Други сме спечелили в битка или сме намерили сами. Камъните не са магически сами по себе си, но можеш да ги използваш за хранилище за енергията си, от което да я извличаш, когато имаш нужда. Те заедно с рубина в дръжката на Зар'рок ще ти позволят да съхраниш достатъчно сила, за да не се изтощиш, докато правиш магии по време на битка, или дори когато се сблъскаш с вражески магьосници.

Последният дар бе тънък свитък в дървен цилиндър, който беше украсен барелеф на дървото Меноа. Ерагон го разви и видя поемата, която бе написал за Агаети Блюдрен. Беше изписана с красивия

почерк на Оромис и илюстрирана с детайлните мастилени картини на елфа. Около всеки глиф в началото на новите стихове се виеха растения и животни, а край колоните с думи имаше красиви линии и украшения.

— Реших, че ще искаш да имаш свое копие — каза Оромис.

Ерагон стоеше с дванадесет безценни диаманта в едната ръка и свитъка на учителя си в другата и знаеше без всякакво съмнение, че парчето хартия му е много по-ценно. Той се поклони и премина на родния си език, неспособен да изрази дълбоката си благодарност на древния.

— Благодаря ти, учителю.

Тогава Оромис се изправи и тържествено започна традиционния поздрав на елфите, показвайки силното си уважение към него:

— Нека добрият късмет царува над живота ти.

— И нека звездите бдят над теб.

— Мирът да живее в сърцето ти — завърши среброкосият елф. Той повтори същите думи и на Сапфира. — А сега тръгвайте и летете бързо като северния вятър, и знайте: ти, Сапфира Ярколюспеста, и ти, Ерагон Сенкоубиецо, имате благословията на Оромис, последния потомък на дома Трандуруин, който е и Скърбящия мъдрец, и Сакатия, който е цял.

— *Както и моята* — допълни Глаедр. Той протегна врат и докосна с върха на носа си този на Сапфира, а златните му очи заблестяха като въглени. — *Помни да пазиш сърцето си, Сапфира.*

Тя отговори с гърлен звук.

Сбогуваха се тържествено. Сапфира се понесе над гъстата гора, докато Оромис и Глаедр се смалиха и изчезнаха сред зъберите. Въпреки трудностите по време на престоя си в Елесмера, елфите щяха да му липсват. Сред тях Ерагон бе намерил своя дом за пръв път, откакто бе напуснал долината Паланкар.

„Тръгвам си променен“ — помисли си той и затвори очи, обгръщайки врата на Сапфира.

Преди да се срещнат с Орик, спряха още веднъж — в Тиалдари Хол. Сапфира кацна сред затворената градина, като внимаваше да не повреди някое от растенията с опашка или нокти. Без да я чака да се наведе, Ерагон скочи на земята — нещо, което само преди дни щеше да го нарани жестоко.

Един елф се приближи, докосна устни с първите си два пръста и ги запита дали може да им помогне. Когато Ерагон му каза, че моли за аудиенция с Исланзади, той отвърна:

— Моля, изчакайте тук, Среброръки.

Само след няколко минути се появи самата кралица. Червената ѝ туника бе като капка кръв сред облечените в бяло елфически лордове и дами, които я съпровождаха. След ритуалните поздрави, тя каза:

— Оромис ме информира за намерението ти да ни напуснеш. Това не ми се нрави, но никой не може да се бори с волята на съдбата.

— Не, Ваше Величество... Ваше Величество, ние дойдохме да изкажем уважението си, преди да заминем. Вие бяхте извънредно добра към нас и ние благодарим на вас и на дома ви за дрехите, жилището и храната, които ни осигурихте. Задължени сме ви.

— По никакъв начин, Ездачо. Ние само се отплатихме в малка степен за онова, което дължим на твоя вид и на драконите за ужасния ни провал по време на *падането*. Въпреки това съм щастлива, че сте оценили гостоприемството ни. — Тя замълча за миг. — Когато пристигнете в Сурда, предайте кралския ми поздрав на лейди Насуада и крал Орин и ги информирайте, че моите воини скоро ще нападнат северната граница на Империята. Ако късметът ни се усмихне, ще хванем Галбаторикс неподготвен и ще успеем да разделим силите му.

— Както желаете.

— Също така знай, че съм изпратила дванадесет от най-добрите ни заклинатели в Сурда. Ако все още си жив, когато пристигнат, те ще се поставят под твое командване и ще сторят всичко възможно да те пазят денонощно.

— Благодаря ви, Ваше Величество.

Исланзади протегна ръка и един от елфическите лордове ѝ подаде плитка и обикновена дървена кутия.

— Оромис ти е подарил своите дарове, сега е мой ред. Нека те ти напомнят за времето, прекарано под сенчестите борове.

Тя отвори кутията и разкри дълъг, тъмен лък с извити върхове, положен върху кадифена подплътка. Ръкохватката и върховете бяха украсени със сребро, оформено като дрянови листа. До лъка имаше колчан с нови стрели с бели лебедови пера.

— Сега, когато притежаваш нашата сила, ми се струва напълно редно да имаш и един от нашите лъкове. Аз сама го изпах от тисово

дърво. Кордата никога няма да се скъса. И докато използваш тези стрели, няма да пропуснеш целта, дори и ако вятърът се опита да попречи на изстрела ти.

Ерагон отново остана без думи от щедростта на елфите. Той се поклони.

— Какво мога да кажа, господарке? Оказвате ми огромна чест, като ме дарявате с нещо, сътворено от самата вас.

Исланзади кимна, сякаш се съгласяваше с него, а после се обърна към Сапфира.

— Скъпа моя, не съм ти донесла дарове, защото не можах да си представя нищо, което би могла да искаш или от което да имаш нужда, но ако желаеш нещо наше, назови го и е твое.

— *Драконите нямат нужда от притежания, за да са щастливи* — отвърна Сапфира. — *За какво са ни богатства, когато собствените ни кожи са по-красиви от всяка съкровищница на света? Не, достатъчна ми е добротата, която проявихте към Ерагон.*

Исланзади им пожела спокойно пътуване. След това се обърна и червената пелерина се надипли по раменете ѝ. Тя понечи да излезе от градината, но се спря на изхода и каза:

— О, Ерагон?

— Да, Ваше Величество?

— Когато видиш Аря, моля те да ѝ предадеш обичта ми към нея и да ѝ кажеш, че ни липсва в Елесмера.

Думите бяха сковани и официални. Без да дочака отговор, тя излезе и изчезна сред сенчестите дънери, които скриваха Тиалдари Хол, следвана от елфическите лордове и дами.

На Сапфира ѝ отне по-малко от минута да прелети до тренировъчния терен, където Орик седеше върху огромната си раница и подхвърляше брадвата си от едната ръка в другата, мръщейки се свирепо.

— Крайно време беше — промърмори той. Изправи се и закачи брадвата обратно на колана си.

Ерагон му се извини за закъснението, а после завърза раницата му в задната част на седлото. Джуджето погледна рамото на Сапфира, което се издигаше високо над него.

— И как, в името на черната брада на Морготал, се очаква да се кача там? Една скала има повече места за хващане от теб, Сапфира.

— *Ето* — каза тя. Легна по корем и изпъна десния си заден крак колкото можеше по-настрани, оформяйки нещо като рампа. Орик се изкачи със силно пуфтене на ръце и колене. Сапфира изсумтя и избълва тънка струйка огън. — *По-бързо — гъделичкаш ме!*

Орик се спря между хълбоците ѝ, постави крака от двете страни на гръбнака ѝ, след което внимателно се насочи към седлото. Подритна леко един от твърдите шипове между краката си и каза:

— Това е един от най-сигурните начини да изгубиш мъжествеността си, които съм виждал.

— Само ако се подхлъзнеш — ухили се Ерагон.

Когато Орик се сниши в предната част на седлото, младежът се качи на гърба на Сапфира и седна зад джуджето. За да задържи приятеля си на седлото по време на лупингите и преобръщанията на дракона, Ерагон разхлаби връзките, предназначени да държат ръцете му неподвижни, и завърза краката на Орик с тях.

Когато Сапфира се изправи в цял ръст, джуджето се олюля и се вкопчи в шипа пред себе си.

— Ерагон, не ми позволявай да си отворя очите, докато не сме някъде високо в небето, иначе ще ми стане лошо. Това е неестествено! Джуджетата не са родени да яздят дракони. Никога не съм го правил преди.

— Никога?

Орик поклати глава, без да отговори.

От Ду Велденварден наизлизаха десетки елфи, които се струпяха по краищата на терена и наблюдаваха с тържествени лица приготовленията на Сапфира да отлети.

Ерагон усети как могъщите ѝ криле се подготвят за разтваряне. Тя скочи в синьото небе с невероятна скорост, замаха бързо и се издигна над гигантските дървета. Прелетя над огромната гора, извисявайки се все повече и повече в спирала, след което се насочи на юг към пустинята Хадарак.

Макар и вятърът да бучеше в ушите на Ерагон, той чу как една елфка от Елесмера надигна глас и запя, както и при пристигането им. Думите ѝ бяха познати на младежа:

Далеч, далеч, ще отлетиш надалеч,

*над планини и долини
към земите отвъд.
Далеч, далеч, ще отлетиш надалеч
и нивга няма да се върнеш тук...*

БЕЗДНАТА НА ОКЕАНА

Обсидиановите вълни се люшкаха под „Драконово крило“ и издигаха кораба високо над водата. Там той балансираше на опасния гребен на покритите с пяна водни планини, преди да се спусне стремително напред с нос, насочен към черната бездна под него. Студената мъгла изпълваше ледения въздух, а вятърът стенеше и виеше като чудовищен зъл дух.

Роран стискаше парапета на палубата и повръщаше над планшира. Вече не излизаше нищо. Досега се гордееше, че стомахът му не го притесни нито веднъж на борда на шлеповете на Кловис, но бурята, с която се надпреварваха, беше толкова свирепа, че дори хората на Утар — до един опитни моряци — трудно успяваха да задържат уискито в себе си.

Една вълна удари кораба странично, наводнявайки палубата, преди да се отцеди през решетките и да се излее обратно в бушуващия разпенен океан, от който бе дошла. Сякаш плешките на Роран бяха затиснати от айсберг. Той избърса солената вода от очите си с натежали и вдървени от ужасния студ пръсти и примижа към мастиления хоризонт пред тях.

„Може би това ще ни откъсне от преследвачите“. Три едномачтови платнохода с черни платна ги преследваха, откак подминаха Железните скали и нещо, което Джеод нарече Едур Картунгаве, а Утар — Шпората на Ратбар.

— Това е опашката на Гръбнака, точно така — каза капитанът и се засмя.

Платноходите бяха по-бързи от твърде тежкия заради селяните кораб „Драконово крило“ и скоро се намираха толкова близо до него, че можеха да си разменят залпове стрели. И което бе най-лошо, изглежда, на най-предния от трите преследвача имаше магьосник, защото стрелите бяха нереално точни — разцепваха въжета, повреждаха катапулти и задръстваха скрипци. От тези атаки Роран заключи, че Империята вече не държи да го залови жив и сега иска

единствено да го спре, преди да достигне до убежището на Варден. Тъкмо започваше да подготвя селяните за отбрана и отблъсването на абордаж, когато облаците се сгъстиха до тъмнолилаво, натезжали от дъжд, и дивият ураган ги удари от северозапад. В момента Утар държеше „Драконово крило“ обърнат странично на вятъра и го насочваше към Южните острови, където се надяваше да се измъкне от платноходите сред плитчините и заливите на Бийрланд.

Между два гръмоносни облака прелетя хоризонтална мълния и светът се превърна в бял мрамор, преди тъмнината отново да се възцари. Всяка заслепяваща светкавица оставяше по една неподвижна сцена зад очите на Роран, която пулсираше и не желаше да си отиде дълго след като свирепите мълнии бяха изчезнали.

Тогава проблесна нова назъбена светкавица и той видя като насън в серия от многоцветни картини как една от мачтите се изви, прекършва се и пада в бушуващото море. Роран сграбчи едно обезопасително въже и се придърпа по палубата. Заедно с Бонден заудря с ножа си дебелите въжета, които все още свързваха мачтата за „Драконово крило“ и повличаха кораба към морските дълбини. Когато успяха да ги отрежат, те изсъскаха като змии и се скриха под вълните.

Роран падна, увил дясната си ръка около парапета, за да не се изпързалия по наклонената палуба на кораба, който се спускаше на двадесет и дори тридесет стъпки между вълните. Обля го пяна, която изсмука топлината от костите му. По цялото му тяло пробягаха тръпки.

„Нека не умирам тук — молеше се той, макар и да не знаеше на кого. — Не сред тези жестоки вълни. Задачата ми не е изпълнена“. Роран остана вкопчен в спомените си за Катрина през цялата дълга нощ всеки път когато надеждата заплашваше да го изостави.

Бурята утихна, а облаците се разкъсаха едва през нощта след втория ден. Последвалата утрин бе увенчана от бледа зелена зора, ясно небе и три черни платна, ясно видими на северния хоризонт. Далеч на югозапад под ново скупчване на облаци се мержелееха мъгливите очертания на Бийрланд и назъбената планина, която се издигаше в средата на острова.

Роран, Джеод и Утар се срещнаха в малката предна каюта, тъй като капитанската беше отстъпена на ранените. Там Утар извади

морските карти, разви ги на масата и заби показалец на едно място малко над Бийрланд.

— В момента се намираме тук — каза той. Взе една по-голяма карта на бреговата линия на Алагезия и показа устието на река Джийт. — А насам сме се насочили, защото храната няма да ни стигне до Рийвстоун. Как обаче ще се доберем дотам, преди да ни настигнат и надвият, не знам. Без прекършената мачта онези проклети платноходи ще ни настигнат още утре по обед или най-късно надвечер, ако се справим добре с платната.

— Не можем ли да поправим мачтата? — попита Джеод. — Кораби с такива размери носят материали за подобни случаи.

Утар сви рамене.

— Бихме могли, ако имахме добър корабен дърводелец. Но тъй като очевидно нямаме, предпочитам да не оставям неопитни ръце да работят по толкова важна част от кораба, която да се срине на палубата час по-късно и дори да нарани някого.

— Ако го нямаше магьосника или магьосниците, щях да кажа да останем и да се бием, защото със сигурност сме много повече от екипажите на трите платнохода — намеси се Роран. — Сега обаче не желая битка. Не мисля, че можем да ги надвием, имайки предвид колко много кораби, пратени да помагат на Варден, са изчезнали.

Утар изсумтя и очерта кръг около сегашната им позиция.

— Ето тук можем да стигнем до утре надвечер, ако вятърът остане с нас. Бихме могли да акостираме някъде в Бийрланд или Ниа, ако пожелаем, но не виждам как би ни помогнало това. Ще сме в капан. Там могат да ни намерят по всяко време войниците на онези платноходи, Ра'зак или самият Галбаторикс.

Роран се намръщи, докато обмисляше вариантите. Битката с платноходите изглеждаше неизбежна.

За няколко минути единственото, което се чуваше, бе блъскането на вълните по корпуса отвън. После Джеод постави пръст на картата между Бийрланд и Ниа, погледна Утар и попита:

— А какво ще кажеш за Окото на глигана?

За удивление на Роран, покритият с белези моряк внезапно пребледня.

— Не бих рискувал там, господарю Джеод, не, по никакъв начин. По-скоро бих се изправил срещу платноходите и загина в откритото

море, отколкото да отида на онова прокълнато място. То е погълнало двойно повече кораби от цялата флота на Галбаторикс.

— Спомням си, че някъде четох, че проходът е напълно безопасен при прилив и отлив — каза Джеод, облягайки се на стола си. — Не е ли така?

— Да — призна Утар, с очевидно нежелание. — Но Окото е толкова широко, че е нужно да се прецени много точно кога да го прекосиш, за да не те унищожи. Ще ни е ужасно трудно да постигнем това с платноходите, които ни дишат във врата.

— Но ако все пак успеем и ако го уцелим точно, преследвачите ни ще бъдат потопени или принудени да заобиколят през Ниа — настоя Джеод. — Така ще спечелим достатъчно време да се скрием в Бийрланд.

— Ако, ако... Искате да ни изпратите на дъното, точно това искате!

— Хайде, стига, Утар, страхът ти е необоснован. Признавам, че предложението ни е опасно, но и бягството от Теирм беше такова. Или се съмняваш в способността си да прекосиш прохода?

Утар скръсти голите си ръце.

— Вие никога не сте виждал Окото, нали, сър?

— Не бих казал, че съм.

— Окото надвишава стократно човешката сила. То прави и най-големите кораби, най-великите сгради и всичко друго, за което се сетите, просто смешни. Да го предизвикаш, е като да опиташ да надбягаш лавина. Може и да успееш, но може и да бъдеш стрит на прах.

— Какво все пак е Окото на глигана? — запита Роран.

— Всепоглъщащата паст на океана — обяви Утар с драматичен глас.

Джеод обясни с по-кротък тон:

— Това е водовъртеж, Роран. Окото се оформя в резултат от теченията, които се сблъскват между Бийрланд и Ниа. Когато има прилив, Окото се върти от север на запад. По време на отлив — от север на изток.

— Това не звучи толкова опасно.

Утар поклати глава и плитките му заудряха обруления му от вятъра врат. После се изсмя предизвикателно.

— Не толкова опасно казваш! Ха!

— Това, което все още не си разбрал, е мащабът на водовъртежа — продължи Джеод. — Центърът на Окото е средно около една левга диаметър, а ръкавите му варират между десет и петнадесет левги. Корабите, извадили лошия късмет да бъдат впримчени от него, се понасят стремително към дъното на океана и се разбиват в остри скали там. По бреговете на двата острова е пълно с останки.

— Ще очакват ли да поемем по този път? — запита Роран.

— Не, и напълно ги разбирам — изръмжа Утар.

В същото време Джеод поклати глава.

— Възможно ли е да прекосим Окото?

— Би било страшно глупаво да опитваме.

Роран кимна.

— Разбрах, че не е нещо, с което би искал да рискуваш, Утар, но възможностите ни са много ограничени. Аз не съм мореплавател, така че трябва да разчитам на твоята преценка. Можем ли да прекосим Окото?

Капитанът се поколеба.

— Може би да, а може би не. Трябва да си напълно побъркан, за да припариш и на пет мили от това чудовище.

Роран извади чука си и го стовари върху масата, оставяйки дълбока вдлъбнатина.

— Значи аз съм напълно побъркан! — Той задържа погледа си върху Утар, докато морякът не се размърда притеснено. — Трябва ли да ти напомням, че стигнахме дотук само защото правехме неща, които мрънкащите предпазливци твърдят, че не могат или не бива да бъдат правени? Ние от Карвахол посмяхме да изоставим домовете си и да прекосим Гръбнака. Джеод посмя да си въобрази, че можем да откраднем „Драконово крило“. *Ти* какво ще посмееш да направиш, Утар? Ако можем да рискуваме с Окото и оживеем, за да разказваме, ще станеш известен като един от най-великите мореплаватели в историята. Сега ми отговори и искам точен и верен отговор. Можем ли да го прекосим?

Капитанът прокара ръка през лицето си. А после заговори толкова тихо, че сякаш избликът на Роран бе запокитил гласа му в корема.

— Не зная, Стронгхамър... Ако изчакаме Окото да утихне, платноходите ще се окажат толкова близо, че ако ние успеем да преминем, ще го сторят и те. А ако вятърът спре, ще се озовем насред течението и няма да можем да се отскубнем.

— Ти склонен ли си да рискуваш в качеството си на капитан? Нито аз, нито Джеод можем да командваме „Драконово крило“.

Утар се вторачи в картите. От усилието по подпрените на ръба на масата една върху друга длани изби пот. После начерта някаква схема, направи няколко изчисления, които Роран не можа да разбере, и накрая обяви, като обречен:

— Боя се, че ще се понесем към смъртта си, но да, ще направя всичко по силите си да преминем.

Младежът прибра чука си, доволен от казаното.

— Така да бъде.

ПРЕЗ ОКОТО НА ГЛИГАНА

Платноходите продължиха да скъсяват разстоянието до „Драконово крило“ през целия ден. Роран наблюдаваше растящите им силуети, притеснен дали ще успеят да стигнат достатъчно близо, за да нападнат, преди корабът да приближи Окоето. Утар обаче изглеждаше способен да ги надбяга. Поне за известно време. Време, в което по заповед на капитана, Роран и другите селяни се опитваха да въздворят ред на „Драконово крило“ след пораженията, нанесени от бурята, и да го подготвят за премеждието, което ги чакаше. Работата им приключи с падането на нощта, когато загасиха всички светлини на борда, в отчаян опит да объркат преследвачите си. И поне донякъде успяха, защото, когато слънцето изгря, платноходите бяха изостанали на северозапад с около миля, макар и скоро да наваксаха изгубеното разстояние.

По-късно същата сутрин Роран се изкачи на главната мачта и скочи в наблюдателницата — на около сто и тридесет стъпки над палубата. Беше толкова високо, че мъжете долу му изглеждаха не поголеми от кутрето му. Сякаш и водата, и небето се люлееха, готови да го погълнат, а всъщност „Драконово крило“ се клатеше съвсем равномерно.

Роран извади далекогледа, който бе взел със себе си, и го насочи към платноходите. Намираха се само на около четири мили и се движеха твърде бързо. „Сигурно са разбрали какво възнамеряваме да направим“ — помисли си. После обърна далекогледа и затърси в океана някакъв знак за Окоето на глигана. Веднага го видя — огромен диск от пяна, с размерите на остров, който бавно се въртеше от север на изток. „Закъсняхме“ — помисли си той, а стомахът му се сви. Приливът вече бе отминал и Окоето на глигана набираше скорост и сила, докато океанът се отдръпваше от сушата.

Роран насочи далекогледа надолу и видя дебелото въже, което Утар бе завързал за дясната страна на палубата, за да разбере кога са навлезли в течението на водовъртежа. Сега то плаваше успоредно с

„Драконово крило“, вместо да се носи зад тях, както бе нормално. Единственото им предимство беше в това, че се движеха по течението на Окото. Ако се движеха срещу него, нямаше да имат друг избор, освен да изчакат обръщането му.

Долу Утар крещеше на селяните да седнат да гребат. Миг покъсно на „Драконово крило“ му поникнаха два реда гребла от всяка страна и корабът заприлича на гигантска стонига водоплавка. Под ритъма на тъпана от биволска кожа, съпровождан от песента на Бонден, който даваше темпото, греблата се надигаха, потапяха се в зелената вода и загребваха повърхността ѝ, оставяйки бели синджири от мехурчета. „Драконово крило“ ускори ход и вече се движеше по-бързо от платноходите, които още не бяха навлезли в Окото.

Роран наблюдаваше от високо, с притаен дъх. Най-важният елемент от плана, този, от който зависеше всичко друго, бе времето. Дали „Драконово крило“ с обединената мощ на греблата и платната щеше да се окаже достатъчно бърз, за да преодолее Окото? И дали платноходите, които сега бяха извадили собствените си гребла, щяха да съкратят разстоянието дотолкова, че също да осигурят оцеляването си? Нямаше отговор. Ритъмът на тъпана отмерваше минутите и Роран попиваше с болезнена острота всеки удар, всеки миг, който отминаваше.

Изведнъж се стресна, защото над ръба на наблюдателницата се протегна ръка. След нея се появи и лицето на Балдор.

— Подай ми ръка, ако обичаш. Мисля, че ще падна.

Роран се хвана за мачтата и помогна на приятеля си да се качи. Балдор му подаде бисквита и изсушена ябълка и каза:

— Помислих си, че може да искаш нещо за хапване.

Роран кимна с благодарност, захапа бисквитата и продължи да гледа през далекогледа.

— Виждаш ли Окото? — попита Балдор.

Роран му подаде далекогледа и продължи да яде...

През следващия половин час пенестият диск увеличи скоростта си на въртене, докато не заприлича на гигантско грънчарско колело. Водата около пяната се изду и започна да се надига, а самата пяна изчезна от поглед на дъното на безкрайната бездна, която продължаваше да се разширява и да хлътва все по-дълбоко. Въздухът

около водовъртежа се изпълни с мъгла, а от дъното на ямата се понесе злокобен вой като на ранен вълк.

Бързината, с която се оформи Окото на глигана, изуми Роран.

— По-добре иди и кажи на Утар — каза той.

Балдор слезе от наблюдателницата.

— Завържи се за мачтата, за да не паднеш от клатенето.

— Ще го направя.

Когато се завърза, Роран пусна парапета, сигурен, че ако се наложи, ще може да достигне ножа на колана си и да се отскубне от мачтата. Докато оглеждаше обстановката около себе си, напрежението му се усили. „Драконово крило“ вече се намираше на около миля от средата на Окото, а платноходите — на две мили зад тях. Самото Око бързо се издигаше с яростен грохот. И още по-лошо — вятърът не духаше в една посока, а се вихреше заедно с водовъртежа и духаше ту в една, ту в друга посока. Платната се издуваха за момент, после се отпускаха, след това въздухът отново ги изпълваше и пак се оттегляше, докато обърканите течения блъскаха кораба.

„Може би Утар се оказа прав — помисли си Роран. — Може би стигнах твърде далеч и се изправих срещу нещо, което не мога да победея само с решителност. Може би обричам селяните на сигурна гибел“. Силите на природата не могат да бъдат сплашени.

Зяпналата паст на Окото на глигана сега бе почти девет и половина мили широка и никой не можеше да каже колко клафтера^[1] дълбока, освен онези, които бяха попаднали в капана ѝ. Страните на Окото се спускаха надолу под ъгъл от четиридесет и пет градуса и бяха набраздени от плитки вдлъбнатини като мека глина, оформяна на грънчарското колело. Воят стана толкова силен, че на Роран му се струваше, че целият свят се разпада на парчета от силата на вибрациите. А от небето над бушуващия вихър се издигна прекрасна дъга.

Въртеливото движение стана още по-шеметно и вече засмукваше „Драконово крило“ с неестествена скорост към ръба на бездната. Изглеждаше все по-малко вероятно корабът да успее да се отскубне от южния край на Окото. Внезапно „Драконово крило“ започна да се накланя надясно и Роран увисна над беснеещата вода. А платноходите продължаваха да се приближават. Вражеските кораби се носеха един до друг на по-малко от миля, а греблата им се движеха в перфектен

синхрон и от двете страни се разтваряха водни ветрила, когато те потъваха в океана. Роран не можеше да не се възхити на гледката.

Той прибра далекогледа в пазвата на ризата си. Вече не му трябваше. Платноходите бяха достатъчно близо, за да ги вижда с просто око, а водовъртежът се скриваше все по-плътно зад облаци от бяла пяна и пара, които изригваха от гърлото на фунията в зловещи спирали.

Внезапно „Драконово крило“ се стрелна встрани от течението — опитът на Утар да достигне открито море. Килът забра по вихрещата се вода и скоростта на кораба намаля наполовина, докато се бореше със смъртоносната прегръдка на Окото на глигана. По мачтата пробяга силна тръпка и зъбите на Роран изтракаха. Наблюдателницата се разлюля и му се зави свят.

Започна да изпитва страх, когато продължиха да забавят ход. Той преряза осигурителните колани и без да мисли за собствената си безопасност, се залюля над ръба на наблюдателницата, сграбчи въжетата под нея и се спусна по такелажа толкова бързо, че в един момент се изпусна и прелетя няколко стъпки в нищото, преди да успее да се хване отново. Приземи се на палубата, изтича до предния капак и скочи до първия ред гребла при Балдор и Албрийч. Те не казаха нито дума, просто въртяха греблата под звука на собственото си отчаяно дишане, ритъма на тъпана, дрезгавите викове на Бонден и рева на Окото на глигана. Роран усещаше съпротивата на могъщия водовъртеж с всеки удар на греблото.

Но усилията им не бяха достатъчни и „Драконово крило“ буквално застина на едно място. „Няма да успеем“ — помисли си Роран. Гърбът и краката му пламтяха от усилието. Дробовете му изгаряха с всяко вдишване. Между ударите на тъпана чуваше заповедите на Утар горе на палубата — да оправят платната, да впрегнат до максимум капризния вятър.

Двамата пред Роран — Дармен и Хамънд — изпуснаха греблото и се проснаха направо на пода между гребците, треперейки от изтощение. Тейн и Ридли скочиха на местата им. След миг друг колабира и веднага бе заменен от Биргит и още една жена.

„Ако оцелеем, ще е само защото имаме достатъчно хора, които да поддържат нужното темпо достатъчно дълго“ — помисли Роран.

Сякаш мина цяла вечност, докато се потеше над греблото в тъмното задимено помещение. Първо буташе, после дърпаше, правеше всичко възможно да не обръща внимание на болката, която прорязваше тялото му. Вратът му пареше от изгърбването под ниския таван. По тъмното дърво на дръжката имаше кървави петна — кожата на ръцете му се беше напукала. Той разкъса ризата си, оставяйки далекогледа да падне на пода, и уви плата около греблото, без да спира да гребе.

Още! Още! Притъмня му! Светът изчезна! Краката му отказаха, той политна безпомощно на една страна и плувналото му в пот тяло се свлече на пода. Орвал зае мястото му.

Когато отново можеше да диша, Роран се надигна на ръце и колене и пролази до капака в тавана. Издърпа се по стълбата като полудял от треска пияница. Люлееше се с тласъците на кораба и току се облягаше на стената, за да не падне. Когато излезе на палубата, се спря за малко, за да се наслади на свежия въздух, а после се запрепъва към кърмата. Краката му се огъваха на всяка крачка.

— Как е положението? — запита на пресекулки, щом стигна до Утар, който стоеше зад кормилото.

Капитанът поклати глава.

Роран се наведе над парапета и видя трите платнохода. Бяха само на половин миля зад тях и малко на запад, по-близо до центъра на Окото. Странно — изглеждаха неподвижни! Точно както и „Драконово крило“. Но после внезапно усети промяна в скоростта, сякаш корабът бе пресякъл някаква жизненоважна точка и хватката на лапите, които го държаха, бе отслабнала. Разликата бе почти неуловима, не повече от няколко допълнителни стъпки в минута, но разстоянието между тях и платноходите растеше. С всеки удар на греблата „Драконово крило“ се отдалечаваше от бездната.

Преследвачите обаче не можеха да преодолеят зловещата сила на водовъртежа. Греблата им постепенно се забавиха и накрая един по един корабите се понесоха назад и надолу към воала от мъгла, към талазите от черна вода и острите скали на дъното на океана.

„Вече не могат да гребат — осъзна Роран. — Екипажите им са твърде малки и останаха без сили“. И кой знае защо изпита жал за съдбата на мъжете на борда на платноходите. Но в същия миг от палубата на най-близкия кораб полетя стрела, която се възпламени във въздуха и заблестя в зелено. Поддържана от зла магия, тя преодоля

разстоянието, удари долното платно и се взриви в капки течен огън, които полепнаха по всичко, което докосваха. Само за секунди платното, мачтата и палубата лумнаха в пламъци.

— Не можем да ги изгасим! — изкрещя един от моряците, обезумял от ужас.

— Режете всичко, което гори, и го хвърляйте през борда! — изрева Утар.

Роран грабна ножа и скочи към зелените огънове на дъските под краката си. Изглеждаше невъзможно, но все пак успяха да потушат пожара. Огънят не можа да се разпространи по останалата част от кораба.

Когато се чу викът: „Всичко е чисто!“, Утар отпусна кормилото.

— Ако това е най-доброто, което е могъл да направи онзи магьосник, бих казал, че вече няма защо да се боим от него.

— Ще се измъкнем от Окото, нали? — запита Роран, нетърпелив да потвърди надеждите си.

Утар изпъна рамене и му се усмихна уморено, а на лицето му се изписа и гордост, и недоверие.

— Не веднага, но скоро. Ще се отскубнем от пастта на това зяпнало чудовище веднага щом теченията се обърнат. Слез и кажи на Бонден да намали малко темпото. Не искам да започнат да припадат на греблата.

Така и стана. Роран пое още една смяна и когато се качи на палубата, водовъртежът бе зад гърба им. Свирепият вой на водния вихър се успокои. Океанът намали яростта си. А мъглата, която доскоро се гърчеше над бездната, се стопи под топлите слънчеви лъчи, оставяйки въздуха чист като стъкло. Когато Роран си взе далекогледа от долната палуба, той видя, че от самото Око на глигана не е останало почти нищо, освен диска жълтеникава пяна, въртящ се във водата. А в центъра на пяната различи, макар и съвсем бегло, три строшени мачти и черно платно, които се въртяха и въртяха, и въртяха в безкрайни кръгове. Но може и да беше само въображението му.

Или поне това си повтаряше по-късно.

Илейн дойде до него.

— Имахме късмет, Роран. Повече, отколкото се надявахме — промълви тя тихо и погали с ръка подутия си корем.

— Така е — съгласи се той.

[1] Мярка за морска дълбочина, равна на 1,82 м. — Б.ред. ↑

КЪМ АБЕРОН

Лишената от пътеки гора се простираше от хоризонт до хоризонт под Сапфира и с отдалечаването цветовете ѝ преливаха от тъмнозелено към мъгливо-лилаво. Лястовици, врани и други горски птици прелитаха над боровете и надаваха изплашени писъци, когато видеха дракона. Сапфира се носеше ниско над короните на дърветата, за да предпази двамата си ездачи от арктическите температури в горните слоеве на небето.

За пръв път след бягството им от Ра'зак в Гръбнака двамата с Ерагон имаха възможността да летят на голямо разстояние, без да спират или да се връщат при спътници, чакащи ги на земята. Сапфира изглеждаше доволна от пътуването и с удоволствие демонстрираше на Ерагон как уроците на Глаедр са увеличили силата и издръжливостта ѝ.

Когато първоначалният му шок намаля, Орик промърмори несигурно:

— Съмнявам се, че някога ще се чувствам спокойно във въздуха, но мога да разбера защо двамата със Сапфира толкова много обичате летенето. То те кара да се чувстваш свободен като свиреп ястреб, ловуващ в планините! Кълна се, че сърцето ми заби по-силно!

За да не им е скучно по време на пътуването, Орик заигра на гатанки със Сапфира. Ерагон се измъкна, защото никога не се бе справял особено добре със загадки. Специфичната гъвкавост на мисълта, нужна за разрешаването им, винаги му убягваше. В това отношение Сапфира бе много по-добра от него. Като повечето дракони и тя обожаваше гатанките и се справи твърде лесно с тези на джуджето.

— Единствените загадки, които знам, са си наши — на джуджетата — каза Орик. — Ще се постарая да ги превода, но резултатът може да е груб и неприятен. — После той започна:

*Като млад съм висок.
А в старостта съм нисък.
И макар с живот да съм дарен,
на Урур дъхът е смърт за мен.*

— *Не е честно* — изръмжа Сапфира. — *Аз не познавам боговете ви.*

На Ерагон не му се наложи да повтаря думите ѝ, защото Орик бе позволил тя да ги изговаря направо в ума му.

Джуджето се засмя.

— *Предаваш ли се?*

— *Никога.* — За няколко минути единственият звук около тях идваше от маховете на крилете ѝ, а после тя запита: — *Свещ ли е?*

— Напълно вярно.

Тя издиша облаче дим, който обгърна лицата на Орик и Ерагон.

— *Не се справям добре с подобни гатанки. Не съм била във вътрешността на къща, откак се излюпих, и не си спомням обстановката.* — После и тя каза своята гатанка:

— *Коя билка лекува всички болести?*

Орик зацикли. Той мърмореше, стенеше и скърцаше със зъби от безсилие. Зад него Ерагон не можеше да не се засмее, защото виждаше отговора ясно в ума на Сапфира. Накрая Орик се предаде:

— *Добре де, коя е? Предавам се!*

— *В името на злия черен гарван и римата — на думите кралица, отговорът би бил бабина душица^[1].*

Сега бе ред на джуджето да извика:

— *Не е честно! Това не е родният ми език. Не можеш да очакваш да схвана играта на думи!*

— *Честно си е. Гатанката беше съвсем обикновена.*

Ерагон наблюдаваше как мускулите на врата на Орик се издуха и стегнаха, когато джуджето изпружи глава.

— *Щом така ще си играем, о, Железнозъба, тогава опитай да решиш една гатанка, която всяко наше дете знае:*

*Наричат ме ковачницата на Морготал и утробата
на Хелцвог.*

*Аз покривам дъщерята на Нордвиг и нося сива
смърт,*

а света претворявам с кръвта на Хелцвог.

Какво съм аз?

И те продължиха в същия дух, задавайки си все по-трудни гатанки, докато Ду Велденварден се носеше под тях. Пролуките между гъстите клони често разкриваха сребристите линии на множеството реки, които прорязваха гората. Около тях облаците ваяха фантастични фигури: извити арки, куполи и колони, назъбени кули с размера на планини, а също и долини и хълмове, покрити с блестяща светлина... Сякаш летяха през някакъв приказен сън.

Сапфира се движеше толкова бързо, че когато падна мрак, вече бяха оставили Ду Велденварден зад себе си и навлизаха в кафеникавите полета, разделящи великата гора от пустинята Хадарак. Устроиха си лагер сред тревата и се сгушиха около малкия огън, напълно сами върху плоското лице на света. Настроението им бе мрачно и говореха малко, защото думите само подчертаваха колко малки и незначителни са сред тази огромна празна площ.

Ерагон се възползва от почивката, за да съхрани малко от енергията си в рубина, който украсяваше дръжката на Зар'рок. Камъкът абсорбира цялата сила, която му даде, както и тази, която Сапфира предложи да му отдаде. Ерагон прецени, че ще им отнеме няколко дни, докато успеят да заредят и рубина, и дванадесетте диаманта, скрити в колана на Белот Мъдрия.

Изтощен от усилието, той се уви в одеяла, сгуши се до Сапфира и се унесе в обичайния полусън, където нощните му фантазии плаваха в морето от звезди над тях.

Продължиха пътуването си на сутринта и скоро огъващата се под ветровете трева отстъпи пред жълтеникави шубраци, които на свой ред бяха заменени от спечената от слънцето гола земя, по която оцеляваха само най-устойчивите растения. Появиха се червеникавозлатисти

дюни. От гърба на Сапфира те изглеждаха като вълни, застинали в устрема си към далечния бряг.

Когато слънцето отново започна да се спуска зад хоризонта, далеч на изток се мярна снагата на Ду Фелс Нангорот. В тази планина някога отивали дивите дракони, за да се чифтосват, за да отгледат малките си... и за да умрат.

— *Един ден трябва да я посетим* — каза Сапфира, проследявайки погледа му.

— *Да! Един ден, ако има такъв!*

Тази нощ Ерагон почувства самотата по-остро отпреди, защото лагеруваха в най-пустия регион на Хадарак. Във въздуха имаше толкова малко влага, че устните му се напукаха, въпреки че ги мажеше с налгаск. Не усещаше почти никакъв живот в земята, само няколко клетки пустинни растения, насекоми и гущери.

Също както по време на бягството им от Гил'еад той извлече вода от почвата, за да напълни меховете им, и преди да позволи на водата да се върне обратно в недрата на земята, потърси Насуада в отражението ѝ, за да види дали Варден са вече нападнати. За свое облекчение откри, че все още не бяха.

На третия ден от напускането на Елесмера вятърът се усили откъм гърба им и отнесе Сапфира по-далеч, отколкото щеше да успее да стигне сама — през цялата пустиня Хадарак. Близко до покрайнините на пустошта прелетяха над няколко конници номади, които бяха облечени в широки роби, за да се предпазят от жегата. Мъжете закрепяха на грубия си език и заразмахваха мечове и копия към Сапфира, макар и никой да не посмя да пусне стрела по нея.

Вечерта си устроиха бивак в най-южния край на гората Силвъруд^[2], която се намираще до езерото Тюдостен и бе наречена по този начин, защото се състоеше почти изцяло от букове, върби и трепетлики. За разлика от постоянния здрач, който цареше под боровете на Ду Велденварден, Силвъруд бе изпълнена от ярка слънчева светлина, песен на чучулиги и нежното шумолене на зелени листа. Дърветата изглеждаха млади и весели. И макар че пустинята бе останала далеч, времето беше много по-топло, отколкото бе свикнал да бъде по това време на годината. Сякаш не бе пролет, а знойно лято.

Оттам пътят им водеше право напред към Аберон, столицата на Сурда. Ерагон откриваше посоката, като надничаше в съзнанията на птиците, край които прелитаха. Сапфира не се опитваше да се прикрива и често чуваха изплашените викове на селяните под тях.

Пристигнаха в Аберон в късния следобед. Градът бе нисък и укрепен с висока стена. Издигаше се около единствената висока скала сред иначе равния терен. Замъкът „Боромео“ се намираше на нейния връх. Несиметрично построената цитадела бе защитена от три концентрични стени, няколко кули и стотици катапулти, способни да свалят и дракон от небето. Богатата кехлибарена светлина от ниското слънце озаряваше сградите на Аберон и осветяваше прашния облак, издигащ се от групата войници, които влизаха през западната порта на града.

Сапфира се спусна в най-вътрешния сектор на замъка и Ерагон опита да чуе мислите на хората в столицата. В началото шумът направо го оглуши. Изглеждаше невъзможно да различи врагове в общата какофония. После осъзна, че както обикновено се концентрира твърде силно върху конкретни детайли. Единственото, което трябваше да направи, бе да почувства общите намерения на хората. Той разшири фокуса си и отделните гласове се стопиха в постоянен, но далечен поток от емоции. Като вода, която се надигаше и спадаше в съответствие с човешките чувства и плискаше всеки път, когато някой изпиташе нещо особено силно.

Така Ерагон бързо усети уплахата, която почувстваха всички долу при приближаването на Сапфира.

— *Внимавай* — предупреди я той. — *Не искаме да ни нападнат.*

Във въздуха хвърчеше пръст при всеки от могъщите махове на крилете ѝ, докато се спускаше в средата на двора, където тя заби нокти в земята, за да запази равновесие. Конете, вързани наоколо, зацвилиха уплашено и врявата бе толкова силна, че Ерагон се принуди да проникне в умовете им и да ги успокои с думи на древния език.

Той слезе след Орик, гледайки през цялото време множеството войници, които стояха по парапета на стената, и заредените катапулти, които те бяха готови да пуснат в действие. Не се боеше от оръжията, но и нямаше желание да се бие със съюзниците си.

От крепостта излезе група от дванадесет души, които бързо тръгнаха към Сапфира. Водеше ги висок мъж със същата тъмна кожа

като Насуада. Това бе третият такъв човек, когото Ерагон виждаше в живота си. Мъжът се спря на десет крачки от тях и се поклони, а с него и спътниците му.

— Добре дошъл, Ездачо. Аз съм Дахвар, син на Кедар, и съм сенешал на крал Орин.

Ерагон кимна.

— А аз съм Ерагон Сенкоубиец, ничий син.

— Орик, син на Трифк.

— *Аз съм Сапфира, дъщеря на Вервада* — обяви драконът, използвайки гласа на Ездача си.

Дахвар се поклони отново.

— Извинявам се, че никой от по-висок ранг от моя не присъства, за да поздрави с добре дошли толкова височайши гости, но крал Орин, лейди Насуада и Варден отдавна потеглиха, за да се изправят срещу армията на Галбаторикс. — Ерагон кимна. Бе очаквал това. — Наредиха ми да ви предам, ако дойдете и ги търсите, да се присъедините към тях незабавно, защото отчаяно се нуждаят от силата ви.

— Можете ли да ми покажете карта, за да ги открия? — попита Ерагон.

— Разбира се, сър. Докато я взема, желаете ли да се скриете от жегата и да се освежите?

Ерагон поклати глава.

— Нямаме време за губене. Освен това не аз имам нужда от картата, а Сапфира, която едва ли ще се побере в коридорите ви.

Това свари сенешала неподготвен. Той примигна и погледна дракона.

— Напълно прав сте, сър. Във всеки случай гостоприемството ни е на ваше разположение. Ако има нещо, от което вие или спътниците ви имате нужда, трябва само да ни кажете.

Ерагон за пръв път в живота си осъзна, че може да дава заповеди и да очаква те да бъдат изпълнени.

— Имаме нужда от едноседмични провизии. За мен само плодове, зеленчуци, брашно, сирене, хляб и други подобни неща. Меховете ни също са празни.

Дахвар не отбеляза липсата на месо и това впечатли Ерагон. Орик прибави своите изисквания за бекон, шунка и други подобни

продукти.

Сенешалът щракна с пръсти и двама слуги се затичаха обратно в крепостта да съберат провизиите. Докато всички на двора чакаха мъжете да се върнат, Дахвар попита:

— Мога ли да предположа, Сенкоубиецо, че щом сте тук, сте завършил обучението си при елфите?

— Моето обучение няма да приключи, докато съм жив.

— Разбирам. — Последваха няколко минути тишина, после сенешалът каза: — Моля ви да извините наглостта ми, сър, но тъй като съм незапознат с обичаите на Ездачите, не мога да не попитам: вие човек ли сте? Казаха ми, че сте човек.

— Такъв си е — изръмжа Орик. — Но беше... променен. И трябва да се радвате, че е така, иначе бедата, в която се намираме, щеше да е много по-ужасна от сега.

Дахвар бе достатъчно тактичен, за да не задава повече въпроси, но от мислите му Ерагон заключи, че сенешалът би платил кралски откуп за още детайли. В правителството на Орин всякаква информация за него или Сапфира щеше да е безценна.

Ококорените слуги скоро донесоха храната, водата и картата. По нареждане на Ерагон, те разположиха всичко до Сапфира, като през цялото време се споглеждаха уплашено, а после бързо се дръпнаха зад Дахвар. Сенешалът приклепна и разви картата, която показваше Сурда и съседните земи. Очерта с пръст линия от Аберон до Ситри.

— Последната ми информация е, че крал Орин и лейди Насуада са спрели тук за фураж — каза той. — Те обаче не възнамеряваха да се задържат на това място, защото Империята напредва на юг по река Джийт. Така че Варден може да се намират навсякъде между Ситри и реката. Това е само скромното ми мнение, но бих предположил, че е най-добре да ги потърсите сред Пламтящите равнини.

— Пламтящите равнини?

Дахвар се усмихна.

— Може би знаете старото им име, използвано от елфите: Ду Волар Елдраваря.

— А, да.

Сега Ерагон си спомни. Беше чел за тях в един от историческите трудове, дадени му от Оромис. Равнините, които бяха богати на торф, се намираха на изток от река Джийт, където границата на Сурда я

прекосяваше. Точно там бе пламнала една от битките между Ездачите и клетвопрестъпниците. По време на стълкновението драконите, без да искат, запалили торфа с пламъците си и огънят проникнал дълбоко под земята, където тлеел и до днес. Тази местност бе станала напълно необитаема заради отровните изпарения, които бликаха от светещите отвори в изпепелената земя.

По тялото му пробяга тръпка, когато си спомни видението си: множество воители, сблъскващи се напред оранжево-жълто поле, писъци на гарвани и свистенето на черни стрели. Отново потрепери.

— *Съдбата ни застига* — каза той на Сапфира. После посочи към картата. — *Видя ли достатъчно?*

— Да.

Двамата с Орик бързо опаковаха провизиите, отново се качиха на гърба на дракона и благодариха на Дахвар за помощта му. Когато Сапфира понечи да полети, Ерагон се намръщи. Сред умовете, които следеше, се появи силно напрежение.

— Дахвар, двама от конярите са се скарали и единият от тях, Татал, възнамерява да извърши убийство. Вие обаче можете да го спрете, ако изпратите незабавно хора в конюшната.

Очите на сенешала се разшириха. Той го изгледа невярващо и дори Орик се обърна към него.

— Но как знаете това, Сенкоубиецо?

— Знам го, защото съм Ездач — отвърна простиичко Ерагон.

После Сапфира разтвори криле и всички на земята хукнаха настрана, за да не ги събори вятърът, докато тя се издигаше към небето. Замъкът „Боромео“ се смали под тях, а Орик каза:

— Ерагон, можеш ли да чуеш мислите ми?

— Искаш ли да опитам? Не съм го правил досега, да знаеш.

— Опитай.

Младежът се намръщи и концентрира вниманието си върху съзнанието на джуджето. Изненада се, когато откри, че умът на Орик е добре защитен от бариери. Можеше да усети присъствието му, но не и мислите или чувствата.

— Нищо.

Орик се ухили.

— Добре. Искан да съм сигурен, че не съм забравил старите уроци.

Тази нощ не спряха да почиват и продължиха напред през тъмното небе. Не видяха и следа от луна или звезди — нито един отблясък, който да пробие потискащия мрак. Часовете на нощта се проточиха мъчително и на Ерагон му се струваше, че всяка секунда отчаяно се бори да не отмине в небитието.

Когато слънцето най-накрая се завърна, водейки със себе си така жадуваната светлина, Сапфира се приземи край малко езеро, за да могат Ерагон и Орик да се поразтърчат, да се облекчат и да се нахранят, без да се друсат на гърба ѝ.

Едва бяха полетели отново, когато на ръба на хоризонта като петно от орехово мастило на лист бяла хартия се появи нисък кафяв облак. С приближаването на Сапфира той се разширяваше и ставаше все по-голям и в късните часове на утринта обхващаше вече цялата земя край тях, изпълвайки я в мъгла от вонливи изпарения.

Бяха достигнали Пламтящите равнини на Алагезия.

[1] Друго название на мащерката. — Б.пр. ↑

[2] Сребърна гора. — Б.пр. ↑

ПЛАМТЯЩИТЕ РАВНИНИ

Сапфира се спусна през пластовете пушек, насочвайки се към скритата от мъглата река Джийт. Ерагон и Орик се закашляха, за да прогонят сълзите от очите си, които смъдяха от токсичните изпарения.

По-близо до земята въздухът се прочисти и тримата най-сетне видяха целта си. Надипленият покров от черен и ален дим филтрираше слънчевите лъчи по такъв начин, че всичко долу бе окъпано в тъмнооранжево. Понякога случайно отворили се пролуки в пепеливото небе пропускаха бледи слънчеви лъчи, които озаряваха земята като стълбове прозрачно стъкло, докато непрестанноменящите се облаци отново не ги скриеа от поглед.

Пред тях се намираше река Джийт, която беше толкова плътна и гъста, че изглеждаше като издута змия, чиято повърхност отразяваше същите неприятни цветове, които покриваха и останалата част от Пламтящите равнини. Дори когато някой слънчев лъч успееше да достигне реката, водата изглеждаше тебеширенобяла като млякото на някой свиреп звяр и сякаш светеше със своя собствена зловеца светлина.

По източния бряг на слузестата река се бяха построили двете армии. На юг — прикрити зад няколко реда защитни укрепления, множество красиви знамена, стройни редици от големи палатки и завързаните коне от кавалерията на крал Орин — се намираха Варден и мъжете от Сурда. Макар и да изглеждаха многобройни, тяхното количество бледнееше пред силите, струпани на север. Армията на Галбаторикс бе толкова огромна, че само на предната линия се разпростираше на мили, а колко навътре в брега достигаше, бе невъзможно да се каже, защото ордите се сливаха с мъглата в далечината.

Между смъртните врагове се простираха около две мили празно пространство. По целия терен бяха пръснати кратери, в които танцуваха зеленикави пламъци и димът на тези зловещи факли

закриваше слънцето. Единствената растителност бяха туфите черни, оранжеви и зеленикави лишеи, впити като тумори в болната земя.

Това беше най-грозната гледка, която Ерагон някога бе виждал. Сапфира прелетя над територията, която разделяше двете мрачни армии, и се спусна към Варден като стрела, защото имперските сили също ги виждаха и бяха лесна плячка за вражеските магьосници. Ерагон разпростря съзнанието си колкото можеше по-надалеч и във всички посоки, търсейки вражески умове, които ще го усетят и ще реагират — тези на магьосниците, обучени да отблъсват други магьосници. Но вместо тях почувства внезапната паника, която завладя пазачите на лагера на Варден, много от които никога преди не бяха виждали Сапфира. Страхът ги накара да забравят дисциплината и във въздуха полетяха няколко стрели.

Ерагон вдигна дясната си ръка и извика:

— Лета оря торна!

Стрелите замръзнаха на място. С леко извиване на китката и думата *ганга* той ги насочи в нова посока — право надолу към ничията земя, където можеха да се забият в гнилата пръст, без да наранят никого. Чак тогава забеляза последната, която бе изстреляна няколко секунди след залпа. Ерагон се наведе светкавично и по-бързо от всеки нормален човек я сграбчи във въздуха.

Едва на стотина стъпки над земята Сапфира разпери могъщите си криле, за да забави стремителното си спускане. Ударът поеха задните ѝ крака, после ноктите на предните се забиха в пръстта и ораха земята няколко метра, убивайки скоростта в облаци прах, и спряха сред самите палатки на Варден.

— Верг! — изръмжа Орик, докато развързваше ремъците, които държаха краката му. — По-скоро бих се преборил с дузина Кул, вместо да преживея подобно спускане отново.

Той се провесил от едната страна на седлото, после скочи върху предния крак на Сапфира, а оттам — на земята.

Още преди Ерагон да слезе, неколцина воители се събраха край Сапфира със зяпнали усти. Сред тях се откри огромна, подобна на мечка, мъж, когото Ерагон позна: Фредрик, оръжейният майстор на Варден от Фардън Дур, все още облечен в ризницата си от дългокосместа биволска кожа.

— Хей, вие, непохватни мързеливци! — изрева той. — Не стойте като паметници, а се връщайте по постове, преди да съм ви включил в списъка с допълнителните дежурства!

При тези думи мъжете започнаха да се връщат по местата си с мърморене и кръвнишки погледи. После Фредрик се приближи и въпреки че братият мъж направи всичко възможно да го прикрие, Ерагон разбра, че е удивен от промяната, настъпила във вида му.

— Добре дошъл, Сенкоубиецо. Пристигаш точно навреме... Не мога да ти опиша колко ме е срам, че те нападнаха. Честта на всички тези мъже е опетнена от грешката. Някой ранен ли е?

— Не.

На лицето на Фредрик се изписа облекчение.

— Е, поне за това можем да сме благодарни. Веднага арестувах виновните. Ще бъдат нашибани с камшик и понижени в чин... Това наказание ще те задоволи ли, Ездачо?

— Искам да ги видя — каза Ерагон.

По лицето на мъжа се изписа тревога. Очевидно се боеше, че Ерагон планира да накаже стражите по някакъв ужасяващ и неестествен начин. Но не изрази страха си на глас, а само рече:

— Тогава ме последвайте, сър.

Фредрик ги поведе през лагера до една командна палатка, където двадесетина уплашени мъже сваляха броните си под зоркия поглед на дузина стражи. При вида на Ерагон и Сапфира затворниците паднаха на едно коляно, забили взор в земята.

— Хейл, Сенкоубиецо! — извикаха те в един глас.

Ерагон не отвърна нищо. Присви очи и мина два пъти пред редицата от мъже, прониквайки в умовете им. Ботушите му скърцаха зловещо по напуканата почва. Накрая каза:

— Трябва да се гордеете със себе си, че реагирахте толкова бързо. Ако Галбаторикс нападне, именно това трябва да сторите, макар и да се съмнявам стрелите ви да са по-ефективни срещу него, отколкото бяха срещу Сапфира и мен.

Стражите го изгледаха невярващо, а лицата им грейнаха като тъмен месинг, осветен от пъстри светлини.

— Бих ви посъветвал единствено, в бъдеще да изчакате момента, в който да разпознаете целта си, преди да стреляте. Следващия път може да съм твърде разсеян, за да спра стрелите ви. Ясно ли е?

— Да, Сенкоубиецо! — извикаха те.

Ерагон се спря пред предпоследния мъж в редицата и му подаде стрелата, която бе хванал от гърба на Сапфира.

— Мисля, че това е твое, Харвин.

Войникът я взе с треперещи пръсти.

— Наистина е моя! Ето я бялата ивица, която винаги драсвам върху стрелите си, за да ги намирам после. Благодаря ти, Сенкоубиецо.

Ерагон кимна и после се обърна към Фредрик, така че всички да го чуят:

— Това са добри и честни мъже и не искам да бъдат наказвани заради днешната случка.

— Ще се погрижа лично — отвърна Фредрик с доволна усмивка.

— Сега можеш ли да ме отведеш до лейди Насуада?

— Да, сър.

Когато тръгна след мъжа, Ерагон почувства, че стореното е спечелило лоялността на войниците и че новината за постъпката му ще се разпространи бързо сред Варден.

Пътят, по който пое оръжейният майстор, позволи на Ездача да се докосне до повече умове от всякога. Хиляди мисли, образи и чувства се блъскаха в съзнанието му. Въпреки усилията си да ги държи на разстояние, той попиваше различни детайли от живота на хората. Едни разкрития му се сториха шокиращи, други — безсмислени, а трети — трогателни, гнусни или смущаващи. Някои от хората наоколо възприемаха толкова различно света от останалите, че умовете им го привличаха точно заради това.

„Колко е лесно да ги възприемам като пионки, които аз и неколцина избрани можем да манипулираме по свое желание. А в действителност всеки от тях има надежди, мечти, потенциал за онова, което може да постигне, и спомени за вече направеното. И всеки изпитва болка“.

Неколцина съзнания, които докосна, усетиха контакта и се отдръпнаха, скривайки личния си живот зад защити с различна сила. В началото Ерагон се притесни, въобразявайки си, че е открил врагове, внедрени във Варден. После осъзна, че просто е попаднал на членове на Ду Врангр Гага.

— Сигурно в момента умират от ужас и си мислят, че ги напада някой мистериозен магьосник — каза Сапфира.

— Не мога да ги убедя в противното, докато блокират мислите ми.

— Трябва да се срещнеш с тях очи в очи, при това скоро, защото иначе ще решат да се обединят и да атакуват.

— Да, макар и да не вярвам, че представляват заплаха за нас... Ду Врангр Гата... дори името им издава невежество. На древния език правилно би било Ду Гата Врангр.

Пътуването ги отведе до най-задните редици на Варден, при една голяма червена шатра, над която се вееше знаме с черен щит и два успоредни меча под него. Фредрик придърпа плата над отвора и Ерагон и Орик влязоха вътре. Зад тях Сапфира провря глава и се взря над раменете им.

В средата на добре обзаведената шатра имаше широка маса. От едната ѝ страна, подпряна на лакти, Насуада изучаваше няколко карти и свитъци. Беше облечена в броня и готова за битка. Точно както и Аря. Стомахът му се сви.

Насуада обърна сърцевидното си лице към него и прошепна:

— Ерагон?

Сам не очакваше, че толкова ще ѝ се зарадва. Усмихна се широко, изви ръка пред гърдите си в знака за преданост на елфите и се поклони.

— На твоите услуги.

— Ерагон! — този път в гласа ѝ прозвучаха щастие и облекчение. Аря също изглеждаше доволна. — Как получи посланието ми толкова бързо?

— Не съм. Научих за Галбаторикс и армията му чрез магия за гледане и същия ден напуснах Елесмера. — Той ѝ се усмихна отново. — Радвам се, че съм отново сред Варден.

Докато говореше, Насуада го изучаваше с удивление.

— Какво ти се е случило, Ерагон?

— Аря сигурно не ѝ е казала — вметна Сапфира.

И той и разказа за всичко, което бяха преживели, откак напуснаха Фардън Дур. Усети, че тя вече знае някои неща или от джуджетата, или от Аря, но го остави да говори, без да го прекъсва. Ерагон не навлезе в детайли за обучението си. Бе дал дума да не разкрива съществуването на Оромис без негово позволение и да не споделя уроците си с други, но направи всичко възможно да ѝ даде

представа за уменията си и риска, който носеха. За Агаети Бльодрен каза само:

— ... И по време на празненството драконите ме промениха, превърнаха ме в това, което виждаш пред себе си. Дадох ми физическите умения на елф и излекувах гърба ми.

— Значи белегът ти го няма? — възкликна Насуада.

Той кимна. След това завърши разказа си, споменавайки мимоходом причината да напусне Ду Велденварден и за пътуването им дотук. Тя поклати глава.

— Каква история само. Двамата със Сапфира сте преминали през много изпитания, откак напуснахте Фардън Дур.

— Ти също — той посочи към палатката. — Удивително е, че си постигнала всичко това. Сигурно ти е коствало ужасно много труд да отведеш Варден до Сурда... Съветът на старейшините създава ли ти проблеми?

— Нищо сериозно. Изглежда са се примирили с водачеството ми.

Насуада седна на широкия стол с висока облегалка и ризницата ѝ иззвънтя. Тя се обърна към Орик, който още не бе продумал. Приветства го и попита дали иска да добави нещо към историята на Ерагон. Джуджето сви рамене и разказа само няколко забавни случки. Младежът бе сигурен, че пази истинските си наблюдения само за своя крал.

Когато той приключи, Насуада каза:

— Радвам се, че ако спрем тази атака, ще имаме подкрепата на елфите. А случайно не видяхте ли воините на Хротгар по време на полета ви от Аберон насам? Разчитаме на подкрепления и от тяхна страна.

— *Не* — отвърна Сапфира чрез Ерагон. — *Но беше тъмно и аз често летях над облаците. Лесно бих могла да пропусна един лагер. Във всеки случай се съмнявам, че пътищата ни биха се пресекли, защото аз летях по права линия, а най-вероятно джуджетата са тръгнали по установените пътища, вместо да маршируват през пустошта.*

— Каква е ситуацията тук? — запита Ерагон.

Насуада въздъхна и му разказа как заедно с Орин научили за армията на Галбаторикс, както и за отчаяните мерки, до които бяха

прибягнали, за да достигнат Пламтящите равнини преди армиите на краля. Завърши с думите:

— Империята пристигна преди три дни. Оттогава си разменихме две послания. Първо поискаха да се предадем, ние отказахме и сега чакаме отговора им.

— Колко са на брой? — изръмжа Орик. — От гърба на Сапфира изглеждаха доста.

— Така е. Смятаме, че Галбаторикс е събрал около сто хиляди войници.

Ерагон не можа да се сдържи:

— Сто хиляди! Откъде са дошли? Изглеждаше ми невъзможно повече от дузина хора да се съгласят да му служат.

— Били са набирани. Можем само да се надяваме, че мъжете, откъснати от домовете си, няма да горят от желание да се бият. Ако успеем да ги изплашим достатъчно, може да се пречупят и да избягат. Ние самите вече сме много повече, отколкото бяхме във Фардън Дур, защото крал Орин се присъедини към нас, а и получаваме неспирен поток доброволци, откак започнахме да разпространяваме слухове за теб, Ерагон... но пак сме многократно по-малобройни от Империята.

Тогавя Сапфира зададе въпрос, който Ездачът бе принуден да повтори на глас:

— *Какви мислиш, че са шансовете ни за победа?*

— Това — каза Насуада, наблюдайки на думата — зависи ужасно много от Ерагон и броя на магьосниците, скрити сред войските им. Ако можеш да откриеш и убиеш тези магьосници, нашите врагове ще останат незащитени и ще можем да ги надвием. На този етап лесната победа не е възможна, поне така мисля, но може би ще можем да ги удържим, докато провизиите им намалеят или Исланзади ни дойде на помощ. Тоест... ако самият Галбаторикс не долети над бойното поле. Ако това стане, боя се, че единственият ни шанс ще бъде да отстъпим.

В този момент Ерагон почувства близостта на някакъв странен ум, който съзнаваше, че го наблюдава, но не се отдръпна. Усещането бе за нещо студено и твърдо. Младежът осъзна, че приближава опасност, и рязко се обърна към задната част на шатрата, където видя същото чернокосо момиче, което бе зърнал и в огледалото в Елесмера. Детето го прониза с виолетовите си очи и каза:

— Здравей, Сенкоубиецо. Здравей, Сапфира.

Ерагон потрепери при звука на гласа ѝ — глас на възрастен. Той облиза внезапно пресъхналите си устни и попита:

— Коя си ти?

Вместо отговор момичето отметна лъскавите си кичури и разкри сребристобял белег на челото си — същия като Гедвей игнасия на Ерагон. Чак тогава той осъзна кой стои насреща му.

Никой не помръдна. Ерагон пристъпи към детето, следван от Сапфира, която протегна врат още по-навътре в шатрата. Той падна на едно коляно и пое дланта на момичето в своята. Кожата му пламтеше като от треска. То не се дръпна, просто остави ръчичката си безжизнена в неговата. Ерагон заговори на древния език, едновременно с думи и с ума си, за да го разбере:

— Съжалявам. Можеш ли да ми простиш онова, което ти причиних?

Очите на момичето се смекчиха. То се наведе и го целуна по челото.

— Прощавам ти — прошепна и гласът му за пръв път прозвуча нормално за възрастта му. — Как бих могла да не ти простя? Вие със Сапфира ме създадохте такава, каквата съм сега, но знам, че не сте искали да ми навредите. Прощавам ти, но нека това, което съм, да те терзае. Ти ме обрече на живот, обсебен от чуждото страдание. Дори в момента магията ти ме подтиква да помогна на един мъж, намиращ се през три палатки оттук, който току-що се поряза, на младия знаменосец, който си счупи показалеца в спиците на една каруца, и на стотиците други, които са или предстои да бъдат наранени. Ужасно ми е тежко да не се поддавам на тези импулси и особено ако съзнателно причинявам болка на някого, както правя сега... Дори не мога да спя през нощта от силата на нуждата да помагам. *Това е твое наследство, о, Ездачо.*

Гласът на детето отново бе станал горчив и подигравателен. Сапфира застана между тях и докосна момичето с муцуна по белега на челото.

— *Мир, Променлива. В сърцето ти има твърде много ярост.*

— Не е нужно да живееш така завинаги — каза Ерагон. — Елфите ме научиха да развалям магии и мисля, че мога да те освободя от проклятието. Няма да е лесно, но не е невъзможно.

За миг момичето изгуби невероятния си самоконтрол. Ахна, ръката му потрепери в тази на Ерагон, а очите му заблестяха, сякаш всеки миг щеше да се разплаче. После, също толкова бързо, скри истинските си чувства зад маската на безразличието.

— Е, ще видим. Но по-добре не опитвай преди битката.

— Мога да ти спестя много болка.

— Не бива да се изтощаваш точно когато оцеляването ни може да зависи от теб. Не се самозалъгвам — ти си по-важен от мен. — Тя се усмихна дяволито. — Освен това, ако махнеш магията си сега, няма да мога да помогна на Варден, ако са застрашени. Не искаш Насуада да умре заради това, нали?

— Не — призна Ерагон. Той помълча известно време, обмисляйки проблема, а после каза: — Добре, ще почакам. Но ти се кълна, ако спечелим тази битка, ще поправа злината, която съм причинил.

Момичето наклони глава на една страна.

— Ще очаквам да изпълниш обещанието си, Ездачо.

Насуада се надигна от стола си.

— Елва бе тази, която ме спаси от опита за покушение в Аберон.

— Така ли? В такъв случай имам дълг към теб... Елва... заради това, че си спасила суверена ми.

— А сега елате — каза Насуада. — Трябва да ви представя на Орин и неговите благородници. Срещал ли си вече краля, Орик?

Джуджето поклати глава.

— Никога не съм стигал толкова на запад.

Когато излязоха от шатрата с Насуада начело и Елва до нея, Ерагон се опита да застане до Аря, за да поговори с нея, но когато я доближи, тя ускори ход и се изравни с водачката на Варден. Не го погледна нито за миг и сърцето му закърви с болка, по-силна от всяка физическа рана, която бе преживявал. Елва отново го прониза с виолетовите си очи и той осъзна, че тя прекрасно разбира положението му.

Скоро пристигнаха до друга голяма шатра, този път в бяло и жълто, макар и да бе трудно да се разпознаят истинските цветове под тъмния оранжев прах, който покриваше всичко в Пламтящите равнини. Щом прекрачи вътре, Ерагон се удиви от това каква огромна част от шатрата е заета от ексцентрична колекция стъкленици, колби и други

инструменти от сферата на естествената философия. „Кой би си губил времето да се занимава с това насред бойно поле?“ — запита се, невярвайки на очите си.

— Ерагон — каза Насуада. — Бих искала да се запознаеш с Орин, син на Ларкин и повелител на кралство Сурда.

Сред купищата стъклария се появи висок и привлекателен мъж, с дълга до раменете коса, със златна корона на челото. Умът му, както и този на Насуада, бе защитен от железни стени. Бе очевидно, че е получил сериозно обучение в умението да се прикрива. Поговориха и Орин му стана симпатичен, макар и доста зелен и неопитен в командването на армии по време на война. Беше и малко странен и Ерагон усети, че има по-голямо доверие като водач на Насуада.

Отблъсквайки мимоходом хиляди въпроси за престоя си при елфите, Ерагон се усмихваше и кимаше учтиво, докато благородниците се надпреварваха да стиснат ръката му. Всеки искаше да се запознае с истински Ездач и всеки го канеше в съответното си имение. Ерагон чинно запомни множеството имена и титли, както Оромис би очаквал от него, и стори всичко по силите си да запази спокойствие, въпреки нарастващата си досада.

— Скоро ще се сблъскаме с една от най-големите армии в историята на света, а си губим времето в размяна на любезности.

— Търпение — посъветва го Сапфира. — Няма чак толкова много още... Освен това го погледни от веселата страна: ако победим, при всички тези покани ще се радваме на безплатни вечери цяла година.

Той потисна смеха си.

— Мисля, че ще се изненадат неприятно, като разберат с какви количества се храниш. Да не споменаваме, че можеш да пресушиш избите им с бира и вино за една нощ.

— Никога не бих могла — изсумтя тя, а после омекна. — Е, може би за две нощи...

Когато най-сетне се спасиха от шатрата на Орин, Ерагон попита Насуада:

— Какво да правя сега? Как мога да ти служа?

Тя го изгледа с любопитство.

— Как смяташ *ти*, че ще ми служиш най-добре, Ерагон? Познаваш собствените си възможности много по-добре от мен.

Сега дори Аря го гледаше, очаквайки да чуе отговора му.

Ерагон погледна към кървавото небе, докато обмисляше въпроса й.

— Ще поема контрола над Ду Врангр Гата, както ме помолиха във Фардън Дур, и ще ги организирам така, че да мога да ги поведе в битка. Заедно ще имаме най-голям шанс да надвием магьосниците на Галбаторикс.

— Това ми изглежда чудесна идея.

— *Има ли място* — попита Сапфира, — *където Ерагон да може да остави дисагите си? Омръзна ми да ги нося, както и това седло.*

Когато той повтори въпроса й, Насуада каза:

— Разбира се. Можеш да ги оставиш в моята шатра, а аз ще се погрижа да ти издигнат собствена палатка. Предлагам обаче, преди да се разделиш с багажа си, да си сложиш бронята. Може да ти потрябва всеки миг... Кое то ми напомня, че бронята ти е при нас, Сапфира. Ще наредя да я разопаковат и да ти я донесат.

— Ами аз, лейди? — попита Орик.

— С нас дойдоха няколко кнурлан от Дургримст Ингетум, които ни помогнаха много с опита си в строенето на укрепления. Можеш да поемеш контрол над тях, ако желаеш.

Орик изглеждаше щастлив, че ще види други джуджета, особено пък такива от собствения му клан. Той удари юмрук в гърдите си и каза:

— Мисля, че ще го сторя. Ако ме извините, ще отида при тях веднага.

И без да се обръща, той се затича през лагера на север към укрепленията.

Насуада се върна с останалите до нейната шатра.

— Ела при мен, след като си уредил нещата с Ду Врангр Гата — каза тя на Ерагон. После отмести мрежата пред входа и изчезна в тъмния отвор с Елва.

Когато Аря понечи да я последва, Ерагон се пресегна към нея и каза на древния език:

— Почакай.

Елфката се спря и го погледна, без да разкрива нищо от мислите си. Той задържа погледа й, без да трепне, взрян дълбоко в очите й, които отразяваха странната светлина около тях.

— Аря, няма да се извинявам заради онова, което изпитвам към теб. Искам обаче да знаеш, че *наистина* съжалявам за начина, по който се държах по време на Тържеството на Кръвната клетва. Онази нощ не бях на себе си, иначе никога не бих бил толкова прям.

— И няма да го направиш отново?

Той потисна порива да се засмее горчиво.

— Не би донесло нищо добро, дори и да го сторя, нали? — тъй като тя не продума, той продължи: — Няма значение. Не искам да те безпокоя, дори и ако ти...

Той се спря, преди да каже онова, за което знаеше, че после ще съжалява.

Изражението на Аря се смекчи.

— Не искам да те наранявам, Ерагон. Трябва да го разбереш.

— Разбирам го — каза той, макар да не беше никак убеден.

Неудобна тишина се спусна между тях.

— Надявам се, че полетът ви е минал добре?

— Достатъчно добре, да.

— И нямахте проблеми в пустинята?

— А трябваше ли да имаме?

— Не. Само се чудех. — После тонът на Аря омекна още повече.

— Ами ти, Ерагон? Как се чувстваш след Тържеството? Чух онова, което каза на Насуада, но не спомена нищо освен излекувания си гръб.

— Аз... — той се опита да излъже, защото не искаше тя да разбере колко много му е липсвала. Ала древният език спря думите в устата му и го накара да замълчи. Накрая той прибягна до метода на елфите — да каже само част от истината, за да изгради представа, противоположна на реалността: — По-добре съм отпреди — каза той, имайки предвид състоянието на гърба си.

Аря не изглеждаше убедена. Тя обаче не го притисна, а вместо това рече простишко:

— Радвам се.

Откъм шатрата се разнесе гласът на Насуада и Аря се обърна натам. После пак го погледна.

— Трябва да тръгвам, Ерагон... И двамата сме нужни на друго място. Ще има битка. — Тя вдигна покривалото на входа и понечи да влезе в мрачната шатра, но се поколеба и добави: — Пази се, Ерагон Сенкоубиец.

После изчезна.

Младежът не можеше да помръдне от удивление. Постигнал бе онова, което искаше, но то сякаш не промени нищо между него и Аря. Сви ръце в юмруци, преви рамене и се втренчи в земята, без да я вижда, треперейки от безпомощност.

Когато Сапфира го докосна по рамото, Ерагон подскочи.

— *Хайде, малки мой* — каза тя нежно. — *Не можеш да останеш тук завинаги, а от това седло започна да ме сърби.*

Ерагон отиде до рамото ѝ и придърпа каиша около врата ѝ. Той се закачи в катарамата и младежът измърмори недоволно. Почти си пожела кожата да се скъса. Когато най-сетне успя да го свали, остави седлото и всичко, вързано за него, да падне на земята в оплетена купчина.

— *Много е приятно най-сетне да съм свободна* — каза Сапфира, разкършвайки масивните си рамене.

Ерагон изрови дрехите и бронята си от дисагите и се премени в яркото бойно облекло. Сложи ризницата върху елфическата си туника, а после закопча наколенниците и налактъниците. На главата си постави първо кожената шапка, после серпантината от калена стомана, а накрая сребристорозлатния си шлем. Последваха ги обикновените му ръкавици и металните им близнаци. Окачи Зар'рок на кръста си с колана на Белот Мъдрия. На гърба си постави колчана с лебедовите стрели, подарен му от Исланзади. С радост откри, че в него може да държи и изпятия от кралицата лък, дори и с поставена тетива.

След като остави багажа в шатрата, двамата със Сапфира тръгнаха да търсят Триана, за която бяха научили, че е сегашният лидер на Ду Врангр Гата. Бяха изминали едва няколко крачки, когато Ерагон усети ум, затворен за неговия. Предполагайки, че това е някой от магьосниците на Варден, той се насочи към него. Съвсем скоро се озоваха пред малка зелена палатка, до която бе завързано магаре. Отляво над метален триножник висеше почерняло метално котле, което къкреше весело над един от зловещите кратери, пронизващи земята. Около котлето бяха завързани тънки въженца, от които висяха беладона, бучиниш, рододендрон, смрадлива хвойна, тисова кора и най-различни гъби, които Ерагон разпозна от уроците на Оромис за отровите. А точно до котлето седеше билкарката Анджела и

разбъркваше съдържанието му с дълъг дървен черпак. В краката ѝ се гушеше Солембум.

Котколакът измяука тъжно и Анджела вдигна поглед. Къдравата ѝ коса оформяше бушуващ гръмоносен облак около блестящото ѝ от пот лице. Тя се намръщи и изражението ѝ стана страховито, защото зловещият зелен пламък го озаряваше изотдолу.

— Значи се върнахте, а?

— Да — отвърна Ерагон.

— Само това ли можеш да ми кажеш? Видя ли вече Елва? Видя ли какво си причинил на бедното дете?

— Аха.

— Аха! — извика Анджела. — Колко безсловесен може да бъде един човек? При цялото това време, прекарано в обучение при елфите в Елесмера, най-доброто, което можа да кажеш, е едно „Аха“? Чуй ме, куха главо такава — всеки, който е достатъчно тъп, че да направи онова, което ти направи, заслужава...

Ерагон скръсти ръце зад гърба си и зачака търпеливо, докато билкарката го информираше с невероятно въображение и изобретателност какъв идиот е, какви точно прадеди трябва да е имал, за да се роди толкова монументално глупав (дори стигна дотам да предположи, че някой от тях вероятно е имал връзка с ургал), както и какви зловещи наказания заслужава заради глупостта си. Ако някой друг го бе обидил по такъв начин, Ерагон щеше да го извика на дуел, но към нея прояви толерантност, защото знаеше, че не може да преценява поведението ѝ по същите стандарти, по които съдеше другите, а и защото яростта ѝ бе оправдана. Грешката му наистина беше ужасна.

Когато Анджела най-сетне спря, за да си поеме дъх, той я прекъсна:

— Напълно си права, ще се опитам да премахна магията, когато битката приключи.

Анджела примигна три пъти и устата ѝ зяпна в едно дълго „о“, преди да я затвори. После го изгледа подозрително и запита:

— Не го казваш само за да ме успокоиш, нали?

— Не бих го сторил.

— И наистина планираш да премахнеш проклятието? Мислех си, че подобни неща са непоправими.

— Елфите са открили множество приложения на магията.

— Ах... Е, значи този въпрос е решен, нали?

Тя му се усмихна широко, затича се край него и потупа Сапфира по долната челюст.

— Радвам се да те видя отново, Сапфира. Пораснала си!

— *Добра среща, Анджела.*

Когато билкарката се върна при котлето си, Ерагон каза:

— Изнесе наистина впечатляваща тирада.

— Благодаря ти. Работя над нея от няколко седмици. Жалко, че не изчака да стигна до финала, той е... *незабравим*. Мога да я завърша, ако искаш.

— Не, няма нужда. Представям си как продължава. — Той я изгледа под око и каза: — Изобщо не изглеждаш изненадана от промените в мен.

Билкарката сви рамене.

— Имам си източници. Според мен изглеждаш по-добре. Преди беше... ох, как да го кажа... *недовършен*.

— Наистина. — Той посочи висящите растения. — Какво планираш да правиш с тези?

— О, просто един мой незначителен проект... можем да го наречем експеримент.

— Ммм. — Той огледа висящите пред него гъби и попита: — Успя ли да разбереш дали краставите жаби съществуват?

— Всъщност успях! Изглежда, всички крастави жаби са си жаби, но не всички жаби са крастави. Така че в определен смисъл краставите жаби наистина не съществуват, което значи, че през цялото време съм била права. — Тя внезапно спря да бърка, наведе се настрани, взе една чаша от пейката до нея и я предложи на Ерагон. — Ето, пийни си чай.

Той огледа смъртоносните растения наоколо, после откритото лице на Анджела, но все пак взе чашата. Промърмори под носа си три магии за откриване на отрова, за да не го чуе билкарката. И чак когато бе сигурен, че чаят не е опасен, отпи. Напитката бе великолепна, макар че Ерагон не успя да разпознае съставките.

В този момент Солебум отиде до Сапфира и започна да мърка и да се търка в крака ѝ, съвсем като нормална котка. Тя преви врат и погали котколака с муцуна.

— *В Елесмера срещнах някой, който те познава.*

Солембум наежи гръб и наклони глава.

— *Нима?*

— *Да. Името ѝ е Бързата лапа и Танцърката в сънищата, а също и Мауд.*

Златните очи на котколака се разшириха. Той измърка още погальовно и се затърка в Сапфира с удвоен ентузиазъм.

— Така — каза Анджела. — Предполагам, че вече си говорил с Насуада, Аря и крал Орин.

Той кимна.

— И какво мислиш за милия стар Орин?

Ерагон подбра думите си внимателно, защото разбираше, че *все пак* става дума за крал.

— Ами... той изглежда има ужасно много интереси.

— Да, откачен е като лунатик в лятна нощ. Но пък всички сме такива по един или друг начин.

Развеселен от прямотата ѝ, Ерагон сподели шеговито:

— Трябва да е луд, за да довлече толкова много стъклария чак от Аберон.

Анджела повдигна вежда.

— Какво искаш да кажеш?

— Не си ли виждала вътрешността на палатката му?

— За разлика от *някои* хора, аз не се подмазвам на всеки монарх, когото срещна — изсумтя тя.

Той ѝ описа огромното количество инструменти, които Орин бе донесъл в Пламтящите равнини. Анджела спря да бърка и се заслуша с голям интерес. Веднага щом приключи, тя започна да се суети около котлето, събирайки растения от въженцата, понякога с щипка, за да не ги докосва.

— Мисля, че е най-добре веднага да посетя Орин — каза припряно накрая. — А вие двамата трябва да ми разкажете за пътуването си до Елесмера някой друг път... Е, хайде, махайте се. Да ви няма!

Ерагон поклати глава, докато дребната женица го побутваше далеч от палатката си, а той все още държеше чашата си с чай.

— *Разговорите с нея винаги са...*

— *... различни?* — предложи Сапфира.

— *Именно.*

ОБЛАЦИТЕ НА ВОЙНАТА

Отне им почти половин час да намерят палатката на Триана, която очевидно служеше за неофициален щаб на Ду Врангр Гата. Откриха я трудно, защото малцина знаеха за съществуването ѝ. И още по-малко можеха да им кажат къде се намира, защото беше умело маскирана зад няколко скали, да се скрие от погледа на вражеските магьосници от армията на Галбаторикс.

Когато Ерагон и Сапфира се приближиха до черната палатка, платницето се разтвори и Триана се подаде, с оголени до лактите ръце, готова да хвърли по тях заклинание. Зад нея бяха струпани няколко решителни, макар и очевидно наплашени магьосници, мнозина от които Ездачът бе виждал по време на битката във Фардън Дур или вкопчени в борба с врага, или приклекли над ранените, за да ги лекуват.

Ерагон спокойно проследи как Триана и останалите реагират с вече обичайната за него изненада от променения му облик. Магьосницата свали ръце и каза:

— Сенкоубиецо, Сапфира. Трябваше да ни кажете по-рано, че сте тук. Пригответяхме се за битка с вас, мислехме, че сте могъщ враг.

— Не исках да ви изплаша — каза Ерагон. — Но трябваше да говоря с Насуада и крал Орин веднага щом кацнахме.

— А защо сега ни удостоявате с присъствието си? Преди никога не сте благоволявали да ни посетите, макар и да сме повече ваши братя от всички други във Варден.

— Дойдох да поема контрола над Ду Врангр Гата.

Събралите се заклинатели замърмориха изненадано, а Триана се вцепени. Ерагон усети как неколцина магьосници се опитаха да проучат съзнанието му, за да разберат истинските му намерения. Вместо да се пази и така да стане сляп за намеренията на околните, Ерагон отвърна, като удари умовете им достатъчно силно, за да се скрият зад преградите си. С удовлетворение забеляза как двама мъже и една жена се разтрепериха и отклониха поглед.

— По чия заповед? — настоя да разбере Триана.

— На Насуада.

— Аха — каза магьосницата с триумфална усмивка. — Но Насуада няма директна власт над нас. Ние помагаме на Варден по своя воля.

Съпротивата ѝ изуми Ерагон.

— Сигурен съм, че ще се изненада да чуе това след всичко, което тя и баща ѝ са сторили за Ду Врангр Гата. Дори може да остане с впечатлението, че вече не се нуждаете от подкрепата и защитата на Варден. — Той остави заплахата да увисне във въздуха. — Освен това май си спомням, че ти самата ми предложи тази позиция по-рано. Защо не сега?

Триана повдигна вежда.

— Ти отказа предложението ми, Сенкоубиецо... или си забравил?

Макар и външно самоуверена, в отговора ѝ се долавяше отбранителност, която му подсказа, че жената съзнава, че е обречена. Сега Триана му изглеждаше по-улегнала и мъдра, отколкото при последната им среща, и той си представи трудностите, които сигурно е преживяла оттогава: пътуването през Алагезия до Сурда, надзираването на Ду Врангр Гата и подготовката за война.

— Тогава беше невъзможно да приемем. Моментът не беше подходящ.

Тя незабавно смени тактиката и попита:

— А и защо Насуада смята, че е нужно да ни командваш? Със сигурност двамата със Сапфира сте по-нужни другаде.

— Насуада иска да водя Ду Врангр Гата в предстоящата битка и аз ще го сторя.

Ерагон реши, че е по-добре да не споменава, че идеята е негова.

Триана се намръщи и лицето ѝ придоби свиреп вид. Тя посочи заклинателите зад гърба си.

— Ние сме посветили живота си на изучаването на това изкуство. Ти правиш магии от по-малко от две години. Какво те прави по-квалифициран за тази задача от нас?... Не, няма значение. Кажи ми обаче каква е стратегията ти? Как планираш да ни използваш?

— Планът ми е прост — отвърна той. — Вие ще обедините умовете си и ще издирите вражеските заклинатели. Когато намерите

някой, аз ще добавя силата си към вашите и заедно ще смажем съпротивата му. После ще избием войските, които е пазел с магията си.

— А ти какво ще правиш през останалото време?

— Ще се бия заедно със Сапфира.

Последва неловко мълчание, а после един от мъжете зад Триана каза:

— Планът е добър.

Магьосницата го изгледа ядосано и той потрепери. След това тя бавно се обърна отново към Ерагон.

— Откак Близнаците умряха, аз водя Ду Врангр Гата. Под мой контрол те осигурих средствата, необходими за издирването и премахването на Черната ръка — шпионската мрежа на Галбаторикс, която се опита да убие Насуада. Направиха още много големи услуги на Варден. Не се хваля, но това не са малки постижения. И съм сигурна, че мога да продължа да постигам не по-малки успехи... Защо тогава Насуада иска да ме премахне? По какъв начин съм я разочаровала?

В този миг всичко се изясни за Ерагон.

— *Тя е свикнала с властта и не иска да я отстъпи. Но по-важното е, че си мисли, че това изместване е породено от някакво недоволство към работата ѝ.*

— *Ти трябва да разрешиш този проблем, при това бързо* — каза Сапфира. — *Не ни остава много време.*

Ерагон се напъна да измисли как да си осигури авторитет сред Ду Врангр Гата, без да отблъсне още повече Триана. Накрая каза:

— Не съм дошъл тук да създавам проблеми. Просто искам помощта ви. — Той говореше на всички, но гледаше само магьосницата. — Вече съм силен и сигурно заедно със Сапфира можем сами да убием всички заклинатели на Галбаторикс. Но не можем да защитим всички във Варден. Няма как да съм навсякъде *едновременно*. А ако бойните магове на Империята обединят сили срещу нас, може би дори на нас ще ни е трудно да оцелеем... Не можем да водим тази битка сами. Ти си съвсем права, Триана. Сторила си много заедно с Ду Врангр Гата и аз не съм тук, за да накърня авторитета ти. Но просто в качеството си на магьосник трябва да работя с вас, а в качеството си на Ездач може да ми се наложи да ви давам заповеди, които трябва да съм сигурен, че ще изпълните, без да спорите. Нужно е да има командна

верига. При все това ти ще запазиш по-голямата част от автономността си. През повечето време ще съм прекалено зает, за да отделя нужното внимание на Ду Врангр Гата. Нито възнамерявам да игнорирам съвета ти, защото съзнавам, че имаш много повече опит от мен... Така че отново ви моля да ми помогнете в името на доброто на Варден.

Триана помисли малко, а после се поклони.

— Разбира се, Сенкоубиецо... за доброто на Варден. За нас ще е чест да водиш Ду Врангр Гата.

— Тогава нека започнем.

През следващите няколко часа Ерагон разговаря поотделно и заедно с всички налични магьосници. Мнозина от ордена липсваха, защото се занимаваха с една или друга задача из лагера, но той направи всичко възможно да разбере какво знаят за магията. Научи, че повечето мъже и жени в Ду Врангр Гата са били въведени в занаята от някой познат и обикновено в пълна тайна, за да не привлекат вниманието на онези, които се боят от магията, както и на самия Галбаторикс. Само няколко бяха обучени пълноценно. Повечето от заклинателите познаваха съвсем малка част от древния език и никой не можеше да го говори гладко. Представата им за магията често бе изкривена от религиозните им вярвания и повечето не осъзнаваха и половината от приложенията ѝ.

— Нищо чудно, че Близнаците толкова отчаяно искаха да разберат какво знаеш за древния език, когато те изпитваха във Фардън Дур — отбеляза Сапфира. — С твоите възможности те лесно биха могли да покорят тези слаби магьосници.

— За съжаление разполагаме само с тях.

— Наистина. Надявам се, сега разбираш, че бях права за Триана. Тя поставя собствените си желания пред доброто на останалите.

— Права си — съгласи се той. — Но не я обвинявам за това. Триана се справя със света така, както умее. Всички го правим. Разбирам я, макар и да не одобрявам. А разбирането, както казва Оромис, буди съпричастност.

Повече от една трета от заклинателите бяха основно лечители и Ерагон ги изпрати навън, като преди това ги научи на няколко нови магии, които щяха да им позволят да се справят с много повече наранявания. После се зае да изработва командна верига с останалите.

Той избра Триана за свой офицер, който да се грижи заповедите му да стигат до останалите.

Оставаше му да оформи от различните личности единна бойна единица. Скоро откри, че да се опитва да убеди магьосниците да си помагат е като да накара глутница кучета да си споделят кокал. Не му помогна дори фактът, че очевидно го боготворяха, защото не намираше начин да използва влиянието си да изглади дребните търкания между съперничащите си заклинатели.

За да оцени точно опита им, Ерагон ги накара да направят поредица от магии. Докато ги гледаше как с усилие се преборват със заклинания, които сега намираше за елементарни, той осъзна колко много са напреднали собствените му сили.

— *И като си помислиш, че ми беше трудно да вдигна камъче във въздуха* — промърмори той удивено на Сапфира.

— *И като си помислиш, че Галбаторикс е имал повече от век да развива способностите си* — отвърна тя мрачно.

Слънцето започна да залязва на запад и тъмната оранжева светлина стана още по-ярка, докато лагерът на Варден, сивкавата река Джийт и целите Пламтящи равнини не потънаха в лудешки шарени светлини като сцена, открадната от сънищата на безумец. Когато слънцето почти се бе скрило зад хоризонта, при палатката пристигна пратеник. Той каза на Ерагон, че Насуада му е наредила да отиде при нея незабавно.

— И мисля, че е по-добре да побързаш, Сенкоубиецо, ако прямотата ми не те обижда.

След като накара Ду Врангр Гата да му обещаат, че ще са готови да се притекат на помощ при първия сигнал, Ерагон се затича със Сапфира през редиците сиви палатки към шатрата на Насуада. Внезапна врява над главите им накара младежа да вдигне очи от опасната земя под краката му. Онова, което видя, бе огромно ято птици, виещо се между двете армии. Съзря орли, ястреби и соколи, безброй алчни врани, както и по-големите им зловещи братовчеди — гарваните, с техните подобни на кинжали клюнове и сини гърбове. Всяка птица пищеше за кръв, с която да накваси гърлото си, и за горещо месо, за да запълни стомаха си и да утоли глада си. Опитът и инстинктите на създанията им подсказваха, че винаги когато сред

земите на Алагезия се събират армии, ще могат да пируват над безброй трупове.

„Облаците на войната се събират“ — въздъхна Ерагон.

НАР ГАРЦВОГ

Ездачът влезе в шатрата, а Сапфира провря глава след него. Посрещна го остро дрънчене, защото Йормундур и половин дузина от командирите на Насуада наизвадиха мечове. Като видяха кой е, мъжете бързо снижиха оръжия, а водачката на Варден каза:

— Влез, Ерагон.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Съгледвачите ни докладват, че от североизток приближава отряд от няколкостотин Кул.

Ерагон се намръщи. Не беше очаквал да се сблъска с ургали в тази битка, тъй като Дурза вече не ги контролираше, а и повечето от тях бяха избити във Фардън Дур. Но ето че бяха дошли. Той усети как жаждата му за кръв се усилва и си позволи да се усмихне свирепо, докато си представяше как ще може да ги изтребва с новите си сили. Сключи ръка върху дръжката на Зар'рок и каза:

— За мен ще е удоволствие да ги унищожим! До един! Със Сапфира можем да се погрижим веднага... ако пожелаеш.

Насуада изучава внимателно лицето му няколко секунди, преди да отговори:

— Няма как, Ерагон. Те са развели бялото знаме и искат да говорят с мен.

Той зяпна насреща ѝ.

— Нали не смяташ да ги приемеш?

— Да, ще ги приема с онази учтивост, която заслужава всеки враг, пристигнал под знамето на мира.

— Но те са животни. Чудовища! Лудост е да ги допускаш в лагера... Насуада, аз съм виждал зверствата, които ургалите вършат. Те обожават болката и страданието и не заслужават повече милост от бясно псе. Няма нужда да си губиш времето с нещо, което със сигурност е капан. Просто дай заповед и всеки от воините ти с радост ще изтреби тези гнусни твари.

— По този въпрос съм съгласен с Ерагон — каза Йормундур. — Щом не желаеш да ни послушаш нас, Насуада, послушай поне него.

Тя заговори първо на младежа толкова тихо, че никой друг да не я чуе:

— Обучението ти наистина е недовършено, щом си толкова сляп и зъл.

После повиши глас и в него Ерагон долови същата стомана, която и баща ѝ бе притежавал:

— Всички вие забравяте, че и аз се бих във Фардън Дур, редом до вас, и видях с очите си колко диви са ургалите... Видях обаче и жестокостта на нашите войници, които извършиха не по-малки зверства. Няма да омаловажавам онова, което сме преживели от ургалите, но и не възнамерявам да игнорирам потенциални съюзници в момент когато Империята ни превъзхожда толкова много.

— Господарке, твърде е опасно да се срещате с Кул.

— Твърде опасно? — Насуада повдигна вежда. — Докато ме защитават Ерагон, Сапфира, Елва и всички воители около мен? Не, не мисля.

Ерагон стисна зъби.

— *Кажми нещо, Сапфира. Ти можеш да я убедиш да се откаже от тази глупост.*

— *Да, но няма. Умът ти е замъглен.*

— *Не е възможно да си съгласна с нея!* — възкликна той ядосано. — *Ти беше в Язуак с мен. Знаеш какво сториха ургалите на селяните. Ами при напускането на Теурм, залавянето ми в Гил'еад и Фардън Дур? Винаги когато сме се сблъскали с тях, те са се опитвали да ни убият... че и по-лошо. Ургалите не са нищо повече от свирепи животни.*

— *Елфите мислеха същото за драконите по време на Ду Фирн Скулблака.*

По заповед на Насуада стражите завързаха страничните платници на входа на шатрата, за да може всеки да вижда какво става вътре, и Сапфира се сниши до Ерагон. После водачката на Варден седна на стола си с високата облегалка и Йормундур и другите командири се наредиха в две паралелни колони, така че на онези, които искаха аудиенция с нея, да се налага да минат първо през тях. Ерагон стоеше от дясната ѝ страна, а Елва — от лявата.

Само след пет минути от източния край на лагера се чуха ядосани викове. Бурята от освирквания и обиди ставаше все по-силна и по-силна, докато накрая не видяха в далечината един Кул, който вървеше към Насуада, докато тълпа от войници крещеше по него. Ургалът — или овенът, както Ерагон си спомняше, че ги наричат — бе вдигнал главата си високо и стиснал жълтите си зъби, но не реагираше по никакъв начин на нападите срещу себе си. Беше наистина страховит представител на расата си, висок два и половина метра, със силни и горди, макар и гротескни черти, дебели рога, които се извиваха около лицето му, и фантастична мускулатура. Вероятно можеше да убие мечка с един удар. Единственото му облекло бе набедрена препаска, няколко плочи грубо изкована метална броня, свързани от разпокъсана ризница, и извит метален диск, закачен между двата му рога, за да пази темето му. Дългата му черна коса беше сплетена на опашка.

Ерагон усети как устните му се свиват в злобна гримаса и с мъка се удържа да не извади Зар'рок. Но въпреки чувствата си не можеше да не се възхити на смелостта на ургала да се изправи сам и невъоръжен срещу цяла армия от врагове. За негова изненада откри, че умът на този Кул е добре защитен.

Когато създанието спря пред шатрата, без да смее да се приближи по-близо, Насуада нареди стражите си да усмирят тълпата и да я накарат да утихне. Всички гледаха ургала и се чудеха какво ли ще направи сега.

Той вдигна огромните си ръце към небето, вдиша дълбоко, после отвори паст и изрева към Насуада. В същия миг към него се насочи гора от мечове, но ургалът не им обърна внимание и продължи да реве, докато дробовете му не се изпразниха. После погледна изпитателно водачката на Варден, все така игнорирайки стотиците хора и очевидната им надежда да го убият, и изръмжа със силен гърлен акцент:

— Какво е това предателство, лейди Нйтстолкър^[1]. Обещаха ми безопасност. Нима човеците нарушават думата си толкова лесно?

Един от командирите на Насуада се наведе към нея и каза:

— Нека го накажем за наглостта, господарке. Нека първо го научим, какво значи уважение, и после можем да чуем посланието му каквото и да е то.

Ерагон искаше да замълчи, но задълженията му към Насуада и Варден го принудиха да прошепне в ухото ѝ с нежелание:

— Не се гневи. Това не е обида. Така посрещат своите главатари. После удрят главите си за поздрав, но не мисля, че искаш да го правиш.

— Елфите ли те научиха на това? — промърмори тя, без да сваля очи от чакащия Кул.

— Да.

— А какво още знаеш за ургалите?

— Доста — призна той.

Тогава тя се обърна към ургала, а също и към мъжете зад гърба му:

— Варден не са лъжци като Галбаторикс и Империята. Говори онова, за което си дошъл, и не се бой — не те грози опасност, докато се спазват правилата на примирието.

Ургалът изсумтя и вдигна кокалестата си брадичка още по-високо, излагайки гърлото си на показ. Ерагон разпозна в това знак за приятелство. Обратното — да снижиш глава пред някого, бе заплаха в лицето му, защото означаваше, че ургалът възнамерява да те нападне с рогата си.

— Аз съм Нар Гарцвог от племето Болвек. Говоря от името на народа си. — Изглеждаше така, сякаш предъвкваше всяка дума, преди да я изплюе. — Ургалите са мразени повече от всяка друга раса. Елфи, джуджета и хора — всички ни преследват, изгарят и ни прогонват от тунелите ни.

— И не без причина — изтъкна Насуада.

Гарцвог кимна.

— Не без причина. Народът ни обича войната. Но нерядко ни нападат просто защото ни намирате толкова грозни, колкото ние намираме вас. Ние процъфтяхме след падането на Ездачите. Сега племената ни са толкова големи, че суровата земя, на която живеем, вече не може да ни изхрани.

— Затова сключихте договор с Галбаторикс.

— Да, лейди Найтстолкър. Той ни обеща добра земя, ако избием враговете му. Но ни излъга. Огнекосият му шаман Дурза изкриви умовете на нашите бойни лидери и принуди племената да работят заедно, а обичаите ни не са такива. Когато проумяхме това в кухнята

планина на джуджетата, Херндал — майките, които ни управляват, изпратиха моята партньорка при Галбаторикс да разбере защо ни е използвал. — Гарцвог поклати огромната си глава. — Тя не се завърна. Най-добрите ни овни умряха за него, а после той ни изостави като строшен меч. Той е *драджл*, змиеуст и безрогов предател. Лейди Найтстолкър, сега ние сме по-малко, но ще се бием с теб, ако ни позволиш.

— Каква е цената ви — запита Насуада. — Вашите Херндал със сигурност искат нещо в замяна.

— Кръв. Кръвта на Галбаторикс. И ако Империята падне, искаме да ни дадеш земя. Земя, в която да се множим и да растем, земя, в която да не сме гонени и избивани.

Ерагон разбра решението на Насуада по изражението ѝ още преди да е проговорила. Явно го усети и Йормундур, защото се наведе към нея и тихо прошепна:

— Не можеш да сториш това! То е против природата.

— Природата няма да ни помогне да надвием Империята. Трябват ни *съюзници*.

— Мъжете ще дезертират, ако поискаш да се бият рамо до рамо с ургали.

— С това ще се справим. Ерагон, те ще удържат ли на думата си?

— Докато имаме общ враг — да!

Насуада кимна рязко и повиши глас:

— Добре, Нар Гарцвог. Можете да лагерувате по източния фланг на армията ни, встрани от основната ѝ част, а ние ще обсъдим условията на договора.

— Аграт укмар — изръмжа ургалът и удари чело с юмруци. — Ти си мъдра Херндал, лейди Найтстолкър.

— Защо ме наричаш така?

— Херндал?

— Не, Найтстолкър.

Гарцвог издаде гърлен звук, в който Ерагон разпозна смях.

— Така наричахме твоя баща, защото той ни ловеше из тъмните тунели под планината на джуджетата, а и заради цвета на козината му. Като негово пале ти си достойна за същото име.

И с тези думи той се извъртя на пети и си тръгна.

— Този, който атакува ургалите, ще бъде наказан така, както ако е нападнал друг човек — обяви Насуада. — Погрижете се всеки отряд да разбере това.

Едва бе привършила, когато Ерагон забеляза крал Орин, който се приближаваше бързо. Пелерината на монарха се развяваше зад гърба му. Щом се приближи достатъчно близо, той извика:

— Насуада! Вярно ли е, че си се срещала с ургал? Искам обяснение! Какво означава това и защо никой не ме извика по-рано? Аз не...

Тирадата му секна, когато един страж дотича откъм редиците сиви палатки.

— Откъм армията на Империята пристига конник.

Орин забрави възмущението си на мига и заедно с Насуада се затичаха към челото на армията, следвани от стотина души. Вместо да се бута в тълпата, Ерагон се качи на гърба на Сапфира и полетя към целта им.

Когато спряха пред окопите, редиците от колове и укрепленията, бранещи предната линия на Варден, Ерагон видя самотен ездач, който препускаше бясно през ничията земя. Над него хищните птици кръжаха ниско, за да разберат, дали това не е първото блюдо от угощението им.

Войникът дръпна поводите на черния си жребец на около тридесет крачки от окопите, поддържайки максимално голяма дистанция между себе си и Варден. После извика:

— Като отказахте щедротото предложение на крал Галбаторикс да се предадете, вие избрахте смъртта като своя съдба. Повече преговори няма да има. Ръката на приятелството се превърна в юмрук на войната! Ако някой от вас все още изпитва уважение към своя господар по право, всемогъщия и премъдър крал Галбаторикс, нека избяга! Никой няма да застане на пътя ни, когато започнем да прочистваме Алагезия от всички друговерци и подривници. И макар нашият господар да скърби, тъй като знае, че вашите предателски действия са провокирани от озлобени и объркани водачи, ние ще накажем леко незаконната територия, известна като Сурда, и ще я върнем под благосклонната власт на крал Галбаторикс, който се жертва ден и нощ за добруването на своя народ. Така че ви повтарям: бягайте, или споделете съдбата на водачите си!

С това войникът разтвори чувала, извади от него отсечена глава, хвърли я напред и изчака да види как ще се приземи сред Варден, преди да обърне жребеца си и да го пришпори към армията на Галбаторикс.

— Да го убия ли? — запита Ерагон.

Насуада поклати глава.

— Скоро ще имаме тази възможност. Няма да наруша неприкосновеността на пратениците, макар Империята да го прави.

— Както ис...

Той извика изненадано и се вкопчи във врата на Сапфира, за да не падне, защото в този миг тя се надигна над укрепленията и се подпря с лапи върху тях. Драконът отвори челюсти и нададе дълбок, гърлен рев, подобен на онзи на Гарцвог отпреди малко. Този рев обаче беше предизвикателство към враговете им и предупреждение за гнева, който са събудили. А също и повик към всички онези, които мразеха Галбаторикс.

Гласът ѝ изплаши жребеца толкова силно, че той отскочи надясно, подхлъзна се по нагорещената земя и падна на една страна. Войникът изхвърча от гърба му и се плъосна сред огнено кълбо, което изригна в същия миг. Мъжът извика само веднъж, но звукът бе толкова ужасен, че Ерагон настръхна. После замълча завинаги.

Птиците започнаха да се спускат.

Варден нададоха радостни възгласи. Дори Насуада се усмихна неволно. После плесна с ръце и каза:

— Мисля, че ще ни атакуват призори. Ерагон, събери Ду Врангр Гата и се пригответе да действате. Ще получите заповеди в рамките на следващия час.

Тя хвана Орин за рамото и го поведе обратно към центъра на лагера.

— Сир, нужно е да вземем определени решения. Имам един план, но той изисква...

— *Нека дойдат* — каза Сапфира. Върхът на опашката ѝ подскочи като котка, дебнеща заек. — *Всички ще горят.*

[1] Nightstalker (англ.) — който общува с нощта. — Б.ред. ↑

ВЕЩЕРСКА ОТВАРА

Ноцта се спусна над Пламтящите равнини. Таванът от гъст дим скри луната и звездите и потоци земята в пълен мрак, нарушаван само от зловещия фосфоресциращ блясък огньовете из торфените блата и от хилядите факли, които горяха в двата лагера. Погледнат от фронтната линия на Варден, станът на Империята приличаше на гнездо от неясни оранжеви светлини, голямо колкото цял град.

Докато закопчаваше последната част от бронята на Сапфира върху гърба ѝ, Ерагон затвори очи, за да постигне по-добър контакт с магьосниците от Ду Врангр Гата. Трябваше да се научи да ги открива за секунда и да се свързва с тях бързо и навреме, защото животът му щеше да зависи от това. На свой ред на тях им се налагаше да се научат да разпознават докосването на ума му, за да не го блокират, когато му трябваше помощта им.

Без да отваря очи, Ерагон се усмихна и каза:

— Здравей, Орик.

И наистина джуджето се катереше по ниската скала към тях, вече облечено в бронята си, носеше шлема си с ургалски рога в лявата си ръка.

Орик приклепна до Ерагон, избърса чело и поклати глава.

— Как разбра, че съм аз? Бях прикрил ума си.

— *Всяко съзнание има различна форма* — обясни Сапфира. — *Точно както няма два гласа, които да звучат съвсем еднакво.*

— Ах.

— Какво те води насам? — запита Ерагон.

Орик сви рамене.

— Помислих си, че може би имаш нужда от компания в тази мрачна нощ. Особено след като Аря е заета с други работи, а Муртаг няма да бъде с теб в тази битка.

„А ми се иска да беше — помисли Ерагон. Муртаг бе единственият човек, който можеше да се мери с уменията му с меч,

поне преди Агаети Бльодрен. — Щях да се радвам да се бия рамо до рамо с теб, стари приятелю“.

В този момент Ерагон си спомни как умря Муртаг — завлечен под земята от ургали във Фардън Дур. Това го принуди да се изправи пред една отрезвяваща мисъл: че колкото и велик воин да си, много често единствено случайността решава кой да живее и кой да умре по време на война.

Орик явно усети настроението му, защото потупа Ерагон по рамото и каза:

— Ще се справиш. Само си представи как се чувстват войниците отсреща, знаейки, че не след дълго трябва да се изправят срещу *теб*!

Младежът отново се усмихна с благодарност.

— Радвам се, че дойде.

Върхът на носа на Орик почервения и той се загледа в краката си, въртейки смутено лъка в ръцете си.

— Е — изръмжа той. — Хротгар няма да е доволен, ако с теб се случи нещо. Освен това сега сме доведени братя, нали?

— *Ами останалите джуджета? Те не са ли под твое командване?* — попита Сапфира чрез Ерагон.

В очите на Орик проблесна весела искра.

— Ами че, разбира се. И скоро ще дойдат при нас. След като Ерагон е член на Дургримст Ингетум, е редно да се бием срещу Империята заедно. По този начин вие двамата няма да бъдете толкова уязвими. Можете да се концентрирате върху откриването на маговете на Галбаторикс, вместо да се защитавате от постоянни атаки.

— Добра идея. Благодаря ти.

Джуджетото само изсумтя.

— Какво мислиш за Насуада и ургалите? — попита Ерагон след малко.

— Направи верния избор.

— Съгласен си с нея?!

— Не ми харесва повече, отколкото на теб, но я подкрепям.

След това потънаха в мълчание. Ерагон седеше облегнат на крака на Сапфира и гледаше към имперските сили, опитвайки се да превъзмогне нарастващото напрежение, което заплашваше да го погълне. Минутите се влачеха. Безконечното чакане преди битка за него беше по-мъчително от самия бой. Той смаза каишите на седлото

на Сапфира, изтърка петънцата ръжда от ризницата си и продължи да опознава умовете на Ду Врангр Гата, за да си запълва времето.

Около час по-късно се сепна. През ничията земя се приближаваха две създания. *Анджела? Солебум?* Изненадан и притеснен, той събуди задрямалия Орик и му каза какво е почувствал.

Джуджето се намръщи и откачи брадвата от колана си.

— Срещал съм билкарката само няколко пъти, но тя не изглежда предател. Варден са я приемали за своя десетилетия наред.

— Все пак трябва да разберем какво е вършила — каза Ерагон.

Промъкнаха се тихо през лагера, за да пресрещнат двамата новодошли, които вече приближаваха укрепленията. Не след дълго Анджела се появи в светлината на факлите, следвана от Солебум. Вещицата бе загърната в дълго черно наметало, което ѝ позволяваше да се слее с мрачния пейзаж. Тя се покатери над стените, издигнати от джуджетата, с изненадваща ловкост, сила и гъвкавост. Пристъпваше от един прът на друг и прескачаше окопите с лекота, после се затича надолу по стръмния склон, издигнат над тях, за да се спре задъхана... пред Сапфира.

Анджела свали качулката си и се усмихна радостно.

— Комитет по посрещането! Колко мило.

Докато тя говореше, котколакът настръхна и цялото му тяло потрепери. После силуетът му се разми, сякаш се виждаше през мътна вода, и накрая се превърна в голо рошаво момче. Анджела бръкна в кожената торба на кръста си и подаде на Солебум детска туника, панталони и малкия черен кинжал, с който той се биеше.

— Какво правехте навън? — запита Орик, докато ги гледаше подозрително.

— О, разни неща и други работи.

— Мисля, че е по-добре да ни кажеш — отвърна Ерагон.

Изражението ѝ стана твърдо.

— Така ли? Нима не ни вярваш?

Котколакът оголи остриите си зъби.

— Всъщност не особено — призна младежът, но се усмихна.

— Това е хубаво — каза Анджела и го потупа по бузата. — Така ще живееш по-дълго. Е, щом толкова те интересува, направих всичко възможно да надвием Империята, само че *моите* методи не включват крясъци и търчане с меч в ръка.

— И какви точно са твоите методи? — изръмжа Орик.

Анджела нави наметалото си в стегнат вързоп, който прибра в торбата си.

— Бих предпочела да не казвам. Искам да е изненада. Няма да се наложи да чакате дълго. Всичко ще започне след няколко часа.

Джуджето подръпна брада.

— Кое ще започне? Ако не можеш да ни дадеш ясен отговор, ще трябва да те отведем при Насуада. Може би на нея ще кажеш.

— Няма смисъл да ме водите — каза Анджела. — Самата тя ми позволи да престъпвам някои граници.

— Така твърдиш ти — предизвика я все по-войнственият Орик.

— И аз така твърдя — обяви Насуада, която в този миг се появи зад гърбовете им, точно както Ерагон очакваше. Почувства още, че с нея има четирима Кул, един от които е Гарцвог. Той се намръщи и се обърна към новодошлите, без да се опитва да прикрие яда си от присъствието на ургали.

— Господарке — промърмори Ерагон.

Орик не бе толкова въздържан. Той отскочи назад с шумна ругатня и сграбчи бойната си брадва, но бързо осъзна, че не са нападнати и поздрави Насуада сковано. Ръката му обаче не пусна дръжката на оръжието, а очите му останаха вкопчени в едрите ургали. Анджела, изглежда, нямаше подобни проблеми. Тя поздрави водачката на Варден, а после се обърна към спътниците ѝ на собствения им груб език. Те ѝ отвърнаха с очевидна радост.

Насуада придърпа Ерагон встрани, за да не ги безпокоят.

— Искам да потиснеш чувствата си поне за малко и да прецениш логично и трезво онова, което ще ти кажа сега. Ще можеш ли?

Той кимна с безизразно лице.

— Добре. Правя всичко възможно да съм сигурна, че няма да изгубим утрешната битка. Няма да има никакво значение обаче колко добре се бием или как ще водя Варден, нито дори дали ще победим Империята, ако *ти* — и тя го удари с показалец в гърдите — бъдеш убит. Разбираш ли?

Ерагон кимна отново.

— Няма начин да те защитя, ако Галбаторикс дойде тук. Ако го стори, ти ще си сам срещу него. Ду Врангр Гата не са по-голяма

заплаха за него, отколкото са за теб и аз няма да допусна да бъдат безсмислено изтребени.

— Винаги съм знаел, че ще се изправя срещу Галбаторикс съвсем сам, ако изключим Сапфира — каза Ерагон.

На устните на Насуада се появи тъжна усмивка. Тя изглеждаше много уморена на блещукащата светлина на факлите.

— Е, няма смисъл да си измисляме беди там, където ги няма. Възможно е Галбаторикс да не е тук. — Тя обаче не изглеждаше особено убедена в думите си. — Във всеки случай мога да те предпазя да не умреш с меч в стомаха. Чух какво възнамеряват да сторят джуджетата и реших, че мога да подобрая плана им. Помолих Гарцвог и трима от овните му да бъдат твои лични стражи, ако се съгласят предварително да те оставят да проучиш умовете им за предателство.

Ерагон замръзна.

— Не можеш да очакваш да се бия рамо до рамо с тези чудовища. Освен това вече приех предложението на джуджетата да пазят мен и Сапфира. Те ще се обидят, ако ги отхвърля заради ургалите.

— Нищо не пречи *и те* да са с теб — контрира го Насуада. Тя дълго гледа лицето му, но той не разбираше какво очаква да види там. — О, Ерагон. Надявах се, че ще можеш да надраснеш омразата си. Какво би сторил ти на мое място? — Той не отговори и Насуада въздъхна. — Ако някой има право да ненавижда ургалите, това съм аз. Те убиха баща ми. Но аз няма да допусна това да влияе на решенията ми кое е най-добро за Варден... Поне попитай Сапфира за мнението ѝ, преди да се съгласиш или откажеш. Мога и да ти заповядам, но не искам да става насила.

— *Държиш се глупаво* — отбеляза Сапфира, без да я питат.

— *Глупаво е да не искам да имам ургали зад гърба ми?*

— *Не, глупаво е да отказваш помощ, независимо откъде идва, особено в сегашната ситуация. Мисли! Знаеш какво би сторил Оромис и знаеш какво би казал. Не вярваш ли на преценката му?*

— *Той не може да бъде прав за всичко* — каза младежът.

— *Не споря... Но погледни в сърцето си, Ерагон, и ми кажи дали съм права. Знаеш как трябва да постъпиш. Бих била много разочарована, ако не си в състояние да приемеш това.*

Приказките на Сапфира и Насуада само го накараха още по-силно да се съпротивлява на идеята. При все това знаеше, че няма избор.

— Добре, ще ги оставя да ме пазят, но само ако не открия нищо подозрително в умовете им. Ще ми обещаеш ли, че след тази битка повече няма да ме караш да работя с ургали?

Насуада поклати глава.

— Не мога да го направя, не и когато това може да навреди на Варден. — Тя се сепна и добави: — О, и Ерагон?

— Да, господарке?

— В случай че загина, съм те нарочила за мой приемник. Ако това стане, ти препоръчвам да се осланяш на съветите на Джеод. Той има повече опит от всеки друг в Съвета на старейшините. Също така ще очаквам да поставяш добруването на подчинените си над всичко друго. Ясна ли съм, Ерагон?

Тези думи го свариха неподготвен. Явно за Насуада нямаше нищо по-важно от Варден. Това, че му завещава организацията, бе най-висша проява на доверие. Увереността ѝ го трогна и го накара да се почувства незначителен. Той сведе глава.

— Ще се стремя да бъда също толкова добър водач, колкото ти и Аджихад. За мен е чест, Насуада.

— Да, така е.

Тя му обърна гръб и се върна при останалите.

Все така объркан от благородството на водачката на Варден, Ерагон бавно се върна при Сапфира. Той огледа Гарцвог и другите ургали в опит да прецени настроението им, но чертите им бяха толкова различни от онези, с които бе свикнал, че не можа да хване нищо освен най-явните емоции. А и не успяваше да изпита съпричастност към тях. За него ургалите бяха зверове, които по-скоро биха го убили и не можеха да изпитват обич и доброта, нито притежаваха истинска интелигентност. Накратко — нисши създания.

Нейде дълбоко в ума му Сапфира прошепна:

— *Сигурна съм, че и Галбаторикс е на същото мнение.*

— *И не без основание* — изръмжа сурово, в опит да я стресне. След това потисна отвращението си и каза на глас:

— Нар Гарцвог, казаха ми, че вие четиримата сте се съгласили да ме допуснете в умовете си.

— Така е, Огнен меч. Лейди Найтстолкър ни каза, че това е нужно. За нас е чест да се бием рамо до рамо с такъв могъщ воин, който е сторил толкова много за нас.

— За какво говориш? Избил съм десетки от вас.

Изведнъж откъси от свитъците на Оромис изплуваха неканени в паметта му. Спомни си, че и мъжките, и женските ургали определят положението си в обществото с битка и че именно тази практика повече от всичко друго води до конфликтите им с останалите раси. Което означаваше, внезапно осъзна той, че ако се възхищават на постиженията му в боя, може и да го уважават като един от бойните си лидери.

— Убивайки Дурза, ти ни освободи от контрола му. Ние сме ти задължени, Огнен меч. Никой от овните ни няма да те предизвика и ако някога посетите тунелите ни с дракона Огнен език, ще бъдете приветствани така, както никой външен не е бил.

От всички възможни отговори, които Ерагон очакваше, благодарността бе най-невероятният и той не знаеше как да реагира. Неспособен да измисли нещо друго, той заекна:

— Няма да забравя. — Огледа другите трима ургали, а после отново се обърна към Гарцвог. — Готов ли си?

— Да, Ездачо.

Когато нахлу в съзнанието на ургала, си спомни за начина, по който Близнаците обсебиха ума му, когато влезе за първи път във Фардън Дур. Прогони спомена и се потопи в ума на създанието. Самата цел на търсенето му — да открие следи от зли намерения някъде в миналото на Гарцвог — означаваше, че трябва да прерови спомени, трупани с години. За разлика от Близнаците, Ерагон не искаше да причинява умишлена болка, но трябваше да бъде внимателен. Усещаше как ургалът потрепва при спорадичните пристъпи на безпокойство. Точно както при джуджетата и елфите, умът му бе различен от човешкия. Структурата му наблягаше на твърдостта и йерархията — ценностите, по които расата се разпределяше в племена. Изглеждаше груб, първичен и коварен — ум на диво животно.

Макар и да не се опита да научи повече за личността на Гарцвог, Ерагон не можеше да не възприеме частици от живота на ургала.

Създанието не се възпротиви. Напротив — изглеждаше нетърпелив да сподели опита си, да убеди младежа, че ургалите не са негови врагове.

— *Не можем да си позволим издигането на втори Ездач, който да иска да ни унищожи* — каза Гарцвог. — *Гледай добре, Огнен меч, и виж дали ние наистина сме чудовищата, за които ни смяташ...*

Ерагон потъна в чуждия свят от образи и усещания: детството на Гарцвог с другите членове на рода му в село от паянтови колиби, построено дълбоко в сърцето на Гръбнака. Майка му, която го реши с гребен от еленов рог и му пее нежно. Първите уроци в ловуването на дивеч и друга плячка с голи ръце. Порастването му все повече и повече, докато не станало ясно, че старата кръв тече във вените му и той ще стане над два и половина метра висок, превръщайки се в Кул. Безбройните предизвикателства, които бе направил, приел или спечелил. Напускането на селото, за да си спечели слава и признание и за да може да си намери партньорка, и малко по малко усилването на омразата, недоверието и страха — да, *страх* — от един свят, който бе проклед расата му. Битката във Фардън Дур. Откритието, че са били манипулирани от Дурза. Осъзнаването, че единствената им надежда за по-добър живот е да отхвърлят старите различия, да се сприятелят с Варден и да победят Галбаторикс заедно. Нямаше и знак, че Гарцвог лъже.

Ерагон не разбираше видяното. Той се откъсна от ума на ургала и се потопи в онези на спътниците му. Спомените им потвърдиха фактите, представени от Гарцвог. Те не се опитваха да крият убийствата на хора, но това бе по заповед на Дурза, когато магьосникът ги бе контролирал, или когато битката е била заради храна и земя. „Ние направихме онова, което беше нужно, за да се погрижим за семействата си“ — сякаш ги чуваше да казват.

Когато приключи, Ерагон застана пред Гарцвог, убеден, че кръвта и честта на ургала са не по-малко царствени от тези на всеки принц. Знаеше още, че макар и необразован, този Кул е брилянтен командир и по свой начин не по-малко мислител и философ от самия Оромис.

— *Със сигурност е по-умен от мен* — призна той на Сапфира. После сведе глава в знак на уважение и за пръв път съзнавайки благородния произход на титлата *нар*, изрече тържествено:

— Нар Гарцвог, за мен е чест да се бия рамо до рамо с теб. Можеш да кажеш на Херндал, че докато ургалите удържат думата си и

не се обърнат срещу Варден и аз няма да се изправам срещу вас.

Ерагон се съмняваше, че някога ще успее да хареса тази раса, но предразсъдъците, на които бе в плен допреди малко, сега изглеждаха нелепи и той ги прогони с чиста съвест.

Сапфира го близна по ръката с грапавия си език и ризницата му иззвънтя.

— *Нужна е смелост да признаеш, когато грешиш.*

— *Само ако те е страх да не изглеждаш глупаво, а аз щях да бъда два пъти по-голям глупак, ако запазех погрешното си мнение.*

— *О, малки мой, току-що каза нещо почти мъдро.*

Въпреки шеговития й тон, той усети, че се гордее с него.

— Отново имаме дълг към теб, Огнен меч — каза Гарцвог и заедно с другите ургали удари юмрук в челото си.

Ерагон усети, че Насуада иска да разбере подробности за случилото се, но се въздържа.

— Добре. Щом сме приключили, трябва да си вървя. Ерагон, ще получиш сигнала ми чрез Триана, когато му дойде времето.

С тези думи Насуада се стопи в мрака.

Младежът се облегна на рамото на Сапфира, а Орик дотича до него.

— Добре, че джуджетата ще бъдат тук, нали? Ще наглеждаме Кул като ястреби. Няма да ги оставим да те спипат, когато си им обърнал гръб. В мига в който атакуват, ще им подрежем краката...

— Мислех, че си съгласен с Насуада, когато прие помощта им.

— Това не значи, че им вярвам или искам да съм точно до тях по време на битка, нали?

Ерагон се усмихна и не си направи труда да спори. Щеше да е невъзможно да убеди Орик, че ургалите не са зли убийци, след като и самият той бе изпълнен с ярост, недоверие и омраза, преди да сподели спомените на Гарцвог.

Нощта ги обгръщаше с тъмния си плащ, докато чакаха първите лъчи на изгрева. Орик извади точило от джоба си и започна да остри брадвата си. Когато другите шест джуджета дойдоха, се заеха със същото и стърженето на метал в камък изпълни въздуха. Кул седяха, опрели гръб в гръб, и припяваха траурни песни. Ерагон прекара часовете до утрото в изработване на магически прегради около себе си, Сапфира, Насуада, Орик и дори Аря. Знаеше, че е опасно, но не

можеше да понесе мисълта някой да ги нарани. Когато приключи, той концентрира енергия в диамантите, скрити в колана на Белот Мъдрия. Щом свърши и това, вниманието му бе привлечено от билкарката. Анджела облече броня в зелено и черно. После извади своя хутвир — две отделни дръжки, които се свързваха в средата, и две остриета от калена стомана, излизащи от двата края на така образуваната тояга — от сандък, украсен с резба. Тя завъртя няколко пъти оръжието около себе си, явно доволна, че ще издържи стихията на битката.

Джуджетата я гледаха сърдито и Ерагон чу едно от тях да мърмори:

— Светотатство е някой друг освен Дургримст Куан да използва хутвир.

И пак тишина — гъста като кръв, — прорязвана единствено от точилата на воините.

Малко преди разсъмване прозвучаха писъци. Ерагон и Сапфира ги чува първи заради изострените си сетива, но агонизиращите стенания скоро стигнаха и до останалите. Орик скочи на крака и погледна към лагера на Империята.

— Какви ли твари измъчват, че да надават подобен страшен вой? Направо смразява кръвта във вените ми.

— Казах ти, че няма да се наложи да чакаш дълго — каза Анджела. Досегашната ѝ веселост бе изчезнала. Сега билкарката беше бледа и измъчена, а лицето ѝ бе посивяло като при болест.

От мястото си до Сапфира Ерагон се обърна към нея.

— *Ти* ли направи това?

— Да. Отрових храната, водата... всичко, което успях да докопам. Някои ще умрат сега, други — по-късно, когато и последната отрова започне да действа, сторих и друго — на офицерите сипах куче грозде и ще имат халюцинации по време на битката. — Тя се опита да се усмихне, но без особен успех. — Недостойно средство за победа, предполагам, но го предпочитам, пред това да ме убият.

— Само страхливците и крадците използват отрова! — възкликна Орик. — Каква слава можеш да постигнеш, ако победиш болен враг?

Докато говореше, писъците се усилиха. Анджела се изкикоти страховито.

— Слава? Ако искаш слава, заповядай — има още хиляди войници, които не успях да отрова. Сигурна съм, че до края на деня ще можеш да натрупаш *слава*, колкото си поискаш.

— Затова ли ти трябваша стъклениците от палатката на Орин? — попита Ерагон. И той намираше стореното за отблъскващо, но не смееше да отсъжда дали е добро, или зло. Беше необходимо. Анджела бе отровила войниците по същата причина, поради която Насуада прие предложението за приятелство от ургалите — защото можеше да е единственият им шанс за оцеляване.

— Точно така.

Крясъците на войниците станаха толкова непоносими, че на Ерагон му се прииска да си запуши ушите, само и само да не ги чува. Трепереше от погнуса, зъбите му тракаха, но слушаше. Това бе цената на противопоставянето на Империята. Не можеше да се скрие от нея. Затова остана седнал, с ръце, свити в юмруци, със стиснати зъби и устни, докато Пламтящите равнини ехтяха от безплътните гласове на умиращи мъже.

БУРЯТА СЕ РАЗРАЗЯВА

Първите слънчеви лъчи вече озаряваха земята, когато Триана проговори в ума на Ерагон: „Време е“. Той усети, че го изпълва енергия и сънливостта му се стопи на мига. Скочи на крака и извика същото на всички около него, докато слагаше седлото на Сапфира и вадеше новия си лък от колчана. Кул и джуджетата наобиколиха дракона и заедно се затичаха към укрепленията, минавайки през отвора, разчистен през нощта.

Тихи като смъртта, Варден ги последваха. Воините минаваха край Ерагон редица след редица, с броня и оръжия, овързани в парцали, за да не издрънчат издайнически. Появи се и Насуада. Изглеждаше величествена на пъстрия си боен кон, следвана от Аря и Триана. Петимата си кимнаха, без да продумат.

През нощта зловредните изпарения се бяха струпали ниско над земята и сега смътната сутрешна светлина озаряваше тежките облаци. В тяхната злокобна прегръдка Варден успяха да пресекат три четвърти от ничията земя, преди стражите на Империята да ги забележат. Когато проехтяха първите рогове, даващи сигнал за тревога, Насуада изкрещя:

— Сега, Ерагон! Кажи на Орин да удари. Към мен, мъже на Варден! Бийте се и спечелете свобода за домовете си. Бийте се, за да спасите жените и децата си! Бийте се, за да съборим Галбаторикс! Атакувайте и окъпете остриетата си в кръвта на нашите врагове! Напред!

Тя пришпори коня си и със свиреп рев мъжете я последваха, хвърляйки парцалите от оръжията си.

Ерагон предаде заповедта ѝ на Барден, заклинателя, който яздеше с крал Орин. Миг по-късно сред тропот на копита кралят и неговата кавалерия пристигнаха в галоп от изток, следвани от Кул, които тичаха бързо като конете. Те атакуваха фланга на Империята и войниците ѝ се озоваха в капан между тях и река Джийт. Изглеждаха вцепени от изненада и Варден успяха да прекосят останалото разстояние, без да срещнат съпротива.

Двете армии се сблъскаха с оглушителен грохот. Копия се удряха в копия, чукове в щитове, мечове в шлемове, а отгоре се стрелкаха гладните гарвани и грачеха хищно, полудели от миризмата на кръв.

Сърцето на Ерагон подскочи в гърдите му. „Сега трябва да убия или да бъда убит“. Почти веднага усети как преградите около Аря, Орик, Насуада и Сапфира извличат от силата му, докато отблъскват чужди атаки.

Сапфира се отдръпна от предната линия на полесражението, защото така бяха твърде уязвими срещу магьосниците на Галбаторикс. Ерагон се напрегна и започна да ги търси с ума си, без да престава да пуска стрела след стрела.

Жена от Ду Врангр Гата откри първия вражески заклинател. В мига в който научи, Ерагон се пресегна към нея и оттам към врага, с когото се бореше. Ездачът вложи цялата сила на волята си и унищожи съпротивата на магьосника. Пое контрол над ума му, правейки всичко възможно да не обръща внимание на ужаса на мъжа, и откри кои войски пази той. После го уби с една от дванадесетте думи на смъртта. Без да се спре дори за секунда, намери и съзнанията на незащитените войници, избивайки ги до крак. Варден нададоха радостни викове, когато мъжете започнаха да се свличат безжизнени.

Лекотата, с която ги изби, удиви Ерагон. Войниците нямаха никакъв шанс да избягат или отвърнат на удара. „Колко е различно от Фардън Дур“ — помисли си горчиво той. Въпреки че се възхищаваше на майсторството си, смъртта го отвращаваше. Но нямаше време да мисли за това.

Войските на Империята превъзможнаха първоначалната изненада от внезапната атака на Варден и започнаха да се окопитват, насочвайки към враговете си бойни съоръжения: катапулти, които изстрелваха керамични снаряди, требушети, заредени с бъчви течен огън, и устройства, които заливаха нападателите с порой от двуметрови стрели. Снарядите и течният огън сееха смърт — ужасна смърт навсякъде, където паднеха. Една от бъчвите се взриви само на десет крачки от Сапфира. Ерагон се сви зад щита си, но остро парче керамика отхвърча към главата му и се спря във въздуха пред една от преградите му. Той примигна от внезапната загуба на енергия.

Скоро бойните машини спряха устрема на Варден и започнаха да покосяват мъжете с всеки изстрел — бързо, безчувствено, методично!

„Трябва да ги унищожим, или сме свършени“ — осъзна Ерагон. Сапфира щеше лесно да се справи с катапултите, но той не смееше да литне сред войниците, защото се боеше от магическа атака.

Внезапно десетина мъже пробиха линията на Варден и нападнаха дракона с копия. Още преди Ерагон да успее да извади Зар'рок, джуджетата и Кул ги посякоха.

— Добра битка! — изрева Гарцвог.

— Добра битка! — съгласи се Орик с кръвожадна усмивка.

Ерагон не използваше магии срещу машините, тъй като знаеше, че те са защитени от всяко възможно заклинание. *Освен ако...*

Той концентрира енергията си като лъч и откри съзнанието на войника, който се грижеше за един от катапултите. Усети магическата съпротива, но въпреки това я проби и успя да завладее тялото му и да насочва движенията му. Той поведе мъжа към машината, която тъкмо поемаше нов товар, а после го накара да разреже въжетата ѝ. Те бяха твърде дебели, за да ги среже, преди останалите да го изтласкат настрана, но поражението вече бе нанесено. Наполовина прерязаният възел се разкъса с могъщо изпукване и лостът на катапулта отхвърча назад, смазвайки неколцина войници.

Ерагон се усмихна мрачно, насочи се към следващото съоръжение и не след дълго всички останали машини бяха неутрализирани. Когато се върна в тялото си, осъзна, че дузини Варден около Сапфира се гърчат на земята — някой от Ду Врангр Гата бе надвит. Той изруга и се хвърли върху магическата дияра, в търсене на мъжа, който бе направил смъртоносното заклинание.

Повече от час Ездача издирваше магьосниците на Галбаторикс. Не постигна особен успех. Бяха хитри и не го нападаха директно. Или имаше нещо друго, нещо, което разбра едва когато изкопчи от съзнанието на един заклинател — точно миг преди той да се самоубие — мисълта: „Заповядано ни е да не убиваме теб или дракона... да не убиваме теб или дракона...“

— *Ето отговора на въпроса ми — каза той на Сапфира, — но защо Галбаторикс ни иска живи? Мисля, че достатъчно ясно показахме, че подкрепяме Варден.*

Преди драконът да успее да отговори, пред тях изникна Насуада. Лицето ѝ бе покрито с мръсотия, щитът ѝ беше очукан, а по левия ѝ крак течеше кръв от рана в хълбока.

— Ерагон — извика тя задъхано. — Имам нужда от вас двамата. Искам да се биете... да се покажете... да вдъхнете кураж на нашите мъже... и да изплашите войниците.

Ерагон скочи, притеснен:

— Нека първо те излекувам — извика той, изплашен, че тя може да припадне. „Трябваше да сложа повече защиты около нея“.

— Не! Мога да почакам, ако не обърнеш хода на битката, сме загубени. — Очите ѝ бяха стъклени, празни и хлътнали, като дупки в лицето ѝ. — Имаме нужда от... Ездач.

Тя се олюля на седлото.

Ерагон я поздрави с високо вдигнат меч.

— Имаш един, господарке.

— Върви — каза Насуада. — И дано боговете бдят над теб.

На гърба на Сапфира бе твърде високо, за да се бие с войниците под тях. Така че Ерагон слезе и застана пред дясната ѝ лапа.

— Пазете лявата ѝ страна — нареди на Гарцвог и Орик. — И каквото и да правите, не заставайте на пътя ни.

— Ще ни надвият, Огнен меч.

— Не — отвърна с ледено спокойствие Ерагон. — Няма да ни надвият. Сега заемете позиция!

И щом го направиха, той положи длан върху крака на Сапфира и прониза с поглед дълбоките ѝ сини очи.

— *Ще потанцуваме ли, приятелко на сърцето ми?*

— *Ще потанцуваме, малки мой.*

После двамата сляха съзнанията си по-дълбоко от когато и да е било преди, стопиха всички прегради помежду си и се превърнаха в едно същество. Изреваха, скочиха напред и започнаха да си пробиват път към фронтвата линия. Ерагон вече не можеше да определи чия уста бълва смъртоносната огнена струя, която поглъщаше десетки войници и ги сваряваше в бронята им, нито чия ръка върти Зар'рок, разцепвайки шлемове през средата.

Металическата миризма на кръв изпълваше въздуха, а димните завеси се носеха над Пламтящите равнини, забулвайки мъжете, вкопчени в смъртоносна битка. Над тях мършоядите чакаха своя пир, а слънцето се издигаше в небето, приближавайки пладне.

Ерагон виждаше през очите, чуваше през ушите на враговете си и чувстваше ужаса в главите им. Всички виждаха първо Сапфира:

огромно свирепо създание, с нокти и зъби, червени от кръв, което избиваше всичко по пътя си, с широки махове на лапите и опашката си и ужасяващите пламъци, които поглъщаха цели взводове. Ярките й люспи блестяха като звезди и почти ги заслепяваха с отразената си светлина. После виждаха и Ерагон, който тичаше до нея. Той се движеше по-бързо и от вятър — войниците не можеха да реагират — и със сила, многократно надвишаваща човешката, разцепваше щитовете с един удар, разкъсваше брони и чупеше мечовете на онези, които посмееха да му се противопоставят. Стрелите, запратени по него, падаха на десет стъпки разстояние, повалени от невидими прегради.

Сърцето му кървеше, че трябва да избива собствената си раса. Бе много по-трудно, отколкото му бе срещу ургалите във Фардън Дур. Всеки път, когато видеше ужасено лице или погледнеше в ума на някой войник, си мислеше: „Това можех да съм аз“. Но двамата със Сапфира нямаха право на милост. Ако пред тях застанеше враг, той умираше.

На три пъти Ерагон и Сапфира атакуваха сами, поваляйки всички мъже от първите редици на Империята, и бързо се връщаха при основната сила на Варден, за да не ги обкръжат. На третия път Ерагон трябваше да отслаби и дори премахне някои прегради около Аря, Орик, Насуада, Сапфира и себе си, за да не изсмучат силите му прекалено бързо. Макар и мощта му да бе огромна, умората вече го дебнеше.

— *Готова ли си?* — обърна се той към Сапфира след кратка почивка. Тя изръмжа утвърдително.

В мига в който се гмурнаха обратно в битката, към Ерагон полетя облак от стрели. Избягна повечето със скоростта на елф — магията му вече не го пазеше от тях, — улови дванадесет с щита си, но не и всички. Една го перна в корема, друга — по рамото. И двете не успяха да проникнат бронята, но му изкараха въздуха, оставяйки огромни синини. „Не спирай! Справял си се с много по-голяма болка преди“ — каза си той.

Затича се към група от десетина войника, изблъска копията им встрани и ги посече като смъртоносна мълния със своя Зар'рок. Битката обаче бе притъпила рефлексите му. Един от мъжете успя да промъкне копието си през бронята му и да пронизе ръката му.

Сапфира изрева и войниците потрепериха.

Ерагон се възползва от стъписването им и само за миг се укрепил с енергията, скрита в рубина на Зар'рок. После светкавично прониза тримата оцелели нападатели, докато с ужасяващ удар с опашка Сапфира премаза целия атакуващ гърба му отряд. В последвалото кратко затишие Ерагон успя да огледа пулсиращата рана на ръката си и изрече:

— Вайс хейл.

После призова енергията в рубина на меча и диамантите в колана на Белот Мъдрия и излекува и синините си.

Направи го, грабна меча и двамата отново се понесоха напред.

Ерагон и Сапфира осеяха Пламтящите равнини с планини от трупове, но Империята нито за миг не забави ход. На мястото на всеки, когото убиеха, изкачаха десет и пълчищата бавно изтласкваха Варден към собствения им лагер. Ерагон виждаше собственото си отчаяние, отразено в лицата на Насуада, Аря, крал Орин, дори Анджела и всички воители, които се защитаваха със сетни сили.

— *При цялото ни обучение не можем да спрем Империята — негодуваше яростно той, сякаш съзнанието му отказваше да го приеме. — Просто са твърде много! Не можем да продължаваме до безкрай. И Зар'рок, и коланът са почти изчерпани.*

— *Но можеш да извличаш енергия от обкръжението си.*

— *Не, не мога. Освен ако не убия още някой от магьосниците на Галбаторикс, за да черпя от войниците му. Иначе ще нараня самите Варден. Наоколо няма нито растения, нито животни.*

Часовете на битката нямаха край. Ерагон се изморяваше все повече и повече и загубил много от магическата си защита, получи дузини дребни рани. Лявата му ръка беше станала безчувствена от безбройните удари по осакатения му щит. Смесената с пот гореща кръв, която капеше от драскотина на челото му, не спираше да го заслепява. Подозираше, че единият му пръст е счупен.

И Сапфира не изглеждаше по-добре. Бронята на войниците бе разранила муцуната ѝ, дузини мечове и стрели поразиха незащитените ѝ криле, а едно копие бе пробило собствената ѝ броня, забивайки се в рамото ѝ. Ерагон видя нападателя и се опита да отклони удара, но беше твърде бавен. При всяко движение на Сапфира по земята капеха стотици малки капчици кръв.

До тях трима от войните на Орик паднаха мъртви, както и двама Кул.

А слънцето започна да клони към хоризонта.

Със сетен дъх Ерагон и Сапфира се подготвяха за последната си седма атака, когато на изток прозвуча сигнална тръба и крал Орин изкрещя:

— Джуджетата са тук! Джуджетата са тук!

„Джуджета?“ Ерагон примигна и се огледа наоколо напълно объркан. Виждаше само войници. После осъзна какво има предвид кралят и усети в гърдите си прилив на сили и радостна възбуда. „Джуджетата!“ Той се качи на гърба на Сапфира и тя се стрелна във въздуха, където за миг увисна на разкъсаните си криле, за да огледат бойното поле.

И наистина от изток към Пламтящите равнини идваше огромна армия. Начело яздеше крал Хротгар, облечен в златна броня и с украшения си със скъпоценни камъни шлем на главата. В желязната си десница стискаше древния си боен чук. Джуджешкият крал вдигна Волунд, за да приветства Ерагон и Сапфира.

Ездачът изрева с цяло гърло и върна жеста, като размахна Зар'рок във въздуха. Усети как енергията му се възвръща и забрави раните си. Отново се чувстваше силен и решен да победи. Сапфира прибави гласа си към неговия и Варден погледнаха с надежда, докато войниците на Империята се стъписаха — объркани и уплашени.

— Какво видя? — попита Орик, когато драконът се върна на земята. — Хротгар ли е? Колко воители е довел?

Възторжен от неочакваната помощ, Ерагон се изправи на седлото и извика:

— Не губете смелост, крал Хротгар е тук! И, изглежда, е довел всички джуджета със себе си! Ще смажем Империята! — Когато мъжете спряха да крещат радостно, добави: — Сега вдигнете мечовете си и покажете на тези въшливи страхливци защо трябва да се боят от нас. Атака!

Точно когато Сапфира скочи към врага, Ерагон чу втори вик, този път от запад:

— Кораб! По река Джийт се приближава кораб!

— Мътните го взели — изръмжа той. „Не можем да им позволим да акостират и да доведат подкрепления на Империята“. Той се свърза

с Триана и каза:

— *Предай на Насуада, че двамата със Сапфира ще се погрижим за това. Ще потопим кораба, ако го е пратил Галбаторикс.*

— *Както желаеш, Аргетлам* — отвърна магьосницата.

Сапфира полетя без колебание и закръжи високо над отъпканото и покрито с дим и кръв бойно поле. Докато неспирната шумотевица на битката заглъхваше в ушите му, Ерагон си пое дълбоко дъх и усети как умът му се прочиства. Изненада се, като видя колко разпокъсани са станали двете армии. Империята и Варден се бяха разпилели на малки групички, вкопчени смъртоносно едни в други по цялата територия на Пламтящите равнини. Именно в това безнадеждно меле се бяха намесили джуджетата, удряйки странично, точно както и Орин по-рано с кавалерията си.

Сапфира се насочи наляво и Ерагон изгуби битката от поглед. Понесоха се през облаците към река Джийт. Внезапен порив на вятъра издуха дима от пътя им и разкри огромен тримачтов кораб, който плаваше по оранжевата вода, тласкан срещу течението от два реда гребла. Съдът беше очевидно повреден и не разкриваше принадлежността си дори с едно знаме. При все това Ерагон се приготви да го унищожи. Когато драконът се спусна стремително надолу, той вдигна Зар'рок над главата си и нададе свиреп боен вик.

СЪБИРАНЕ

Роран стоеше на носа на „Драконово крило“ и слушаше ударите на греблата. Току-що бе приключил своята смяна и сега дясното рамо го болеше. „Ще мога ли някога да се справя с този спомен от Ра’зак?“ Той избърса потта от лицето си и се опита да не обръща внимание на болката. Вместо това се загледа напред към реката, която се криеше в ниските отровни облаци.

Илейн застана до него и положи ръка на подутия си корем.

— Водата изглежда зла — каза тя. — Може би трябваше да останем в Доут, вместо да се влачим тук и да си търсим още беди.

Роран се боеше, че тя казва истината. След Окото на глигана те плаваха на изток от Южните острови и обратно към брега, а след това по устието на река Джийт към пристанището Доут. Когато слязоха на твърда земя, провизиите им бяха на свършване, а повечето селяни страдаха от различни болести.

След ентузиазираното приветствие от губернатора — лейди Аларис, Роран почти реши да останат в Доут. Но това беше, преди да му кажат за армията на Галбаторикс. Ако Варден паднеха, той никога повече нямаше да види Катрина. И с помощта на Джеод успя да убеди Хорст и много от останалите селяни, че ако искат да живеят в безопасност от Империята в Сурда, трябва да продължат по реката и да помогнат на бунтовниците. Задачата бе трудна, но накрая Роран надделя. И когато разкри намеренията си на лейди Аларис, тя осигури всички провизии, от които се нуждаеха.

Оттогава Роран все се чудеше дали е направил верния избор. Вече всички мразеха „Драконово крило“ чак с червата си. Хората бяха изнервени и лесно избухваха. Ситуацията се влошаваше още повече от факта, че пътуваха към битка. „Дали всичко това не е просто егоизъм от моя страна? — зачуди се той. — Дали наистина го направих заради селяните, или само защото това ще ме отведе още една стъпка по-близо до откриването на Катрина?“

— Може би трябваше — каза Роран на Илейн.

Заедно те продължиха да гледат гъстия слой дим, който се събираше над тях и затъмняваше небето, скриваше слънцето и филтрираше останалата светлина, така че всичко бе окъпано в злокобна оранжева мъгла. Толкова зловещ сумрак Роран никога не беше виждал. Моряците на палубата се озъртаха изплашено, мърмореха заклинания против беди и придърпваха каменни амулети, за да отклонят злата прокоба.

— Чуй — каза внезапно Илейн и наклони глава. — Какво е това?

Роран напрегна слуха си и долови едва различимото дрънчене на метал, удрящ метал.

— Това — каза той — е нашата съдба.

После се извърна и извика през рамо:

— Капитане, право напред се води битка!

— Искам мъже на катапултите! — изрева Утар. — Натиснете греблата, Бонден — двойно повече скорост. И всички мъже, способни да държат оръжие, по-добре се подгответе или ще използвате червата си за възглавници!

„Драконово крило“ се превърна в разбунен кошер. Въпреки усиляването на шума наоколо, Роран чуваше мечовете и щитовете, сблъскващи се в далечината. Сега можеше да различи и писъците на мъже, както и рева на някакъв огромен звяр.

Той погледна към Джеод, който се присъедини към тях на носа. Лицето на търговеца беше бледо.

— Участвал ли си в битка преди? — попита го Роран.

Адамовата ябълка на Джеод подскочи, когато той преглътна и поклати глава.

— Бил съм се много пъти рамо до рамо с Бром, но никога в нещо толкова мащабно.

— Значи и за двама ни ще е за първи път.

Внезапно димната завеса се разкъса вдясно от тях и те видяха тъмната, бълваща огън и зловонна оранжева пара земя, покрита от безброй вкопчени в смъртта мъже. Беше невъзможно да се разбере кои са от Империята и кои от Варден, но бе очевидно, че в момента изходът е на везни и че той ще се наклони в коя да е посока при всяко побутване. „Ние можем да осигурим това побутване“.

После над реката проехтя глас:

— Кораб! По река Джийт се приближава кораб!

— По-добре слез на долната палуба — каза Роран на Илейн. — За теб не е безопасно тук.

Тя кимна и притича по палубата към предния люк, след което слезе по стълбата и затвори капака след себе си. Миг по-късно Хорст дойде при тях на носа и подаде на Роран един от щитовете на Фиск.

— Помислих, че може да ти потрябва — каза ковачът.

— Благодаря ти. Аз...

Роран млъкна, защото въздухът около тях завибрира от силен тътен. *Дум.* Зъбите му затракаха. *Дум.* Ушите го заболяха от внезапно налягане. Веднага след втория удар последва трети — *дум* — и с него се чу свиреп вик, който Роран позна, защото го беше чувал безброй пъти в детството си. Той погледна нагоре и видя гигантски сапфирен дракон, който се спускаше от вихрещите се облаци. И на гърба на дракона — там, където вратът се събираше с раменете — седеше братовчед му Ерагон.

Това не бе Ерагон такъв, какъвто го помнеше. Сякаш някой художник бе използвал основните черти на братовчед му и ги бе засилил и разкрасил. Младежът пред него изглеждаше по-благороден и в същото време по-лукав. Този Ерагон носеше дрехи на принц — фин плат и броня, макар изцапани с мръсотията на войната. В дясната си ръка стискаше блестящ червен меч. Роран веднага разбра, че този Ерагон може да убие без колебание. Този Ерагон беше могъщ и неумолим... Този Ерагон можеше да убие Ра'зак и техните жребци, за да му помогне да спаси Катрина.

Драконът внезапно се спря напред полет и размаха полупрозрачните си криле. После увисна пред кораба.

И Ерагон срещна очите на Роран.

До този миг той не бе повярвал истински на историята на Джеод за Ерагон и Бром. Сега, когато гледаше братовчед си, го заля вълна от объркани емоции. „Ерагон е Ездач!“ Изглеждаше немислимо — слабото темпераментно и твърде палаво момче, с което бе израснал, да се е превърнало в този страховит воин. Това, че го вижда жив, изпълни Роран с неподозирана радост. Но в същото време в него се надигна и ужасният познат гняв заради ролята на Ерагон в смъртта на Гароу и обсадата на Карвахол. В тези няколко секунди той не знаеше дали го обича, или мрази.

Внезапно се вцепени изплашено, защото в ума му се появи мощно чуждо присъствие. От него се разнесе гласът на Ерагон:

— *Роран?*

— *Да.*

— *Мисли отговорите си и ще ги чувам. Всички от Карвахол ли са с теб?*

— *Горе-долу.*

— *Но как... Не, не можем да се занимаваме с това, нямаме време. Остани където си, докато битката приключи. А още по-добре ще е да се спуснете обратно по реката, иначе Империята ще ви нападне.*

— *Трябва да говорим, Ерагон. Има много неща, за които трябва да отговаряш...*

Ездачът се поколеба, изражението му беше тъжно.

— *Да, знам. Но не сега, по-късно.*

После без някакво видимо подканяне драконът се обърна и отлетя на изток. И скоро изчезна в мъглата над Пламтящите равнини.

— *Ездач! Истински Ездач!* — възкликна Хорст удивено. — Никога не съм се надявал да доживея този ден, а още по-малко, че това ще е Ерагон. — Той поклати глава. — Изглежда, си ни казал истината, нали, Дългуч?

Джеод се усмихна в отговор, а на лицето му се изписа изражение на щастливо дете.

А Роран се бе вторачил в пода на палубата и чувстваше, че всеки миг ще се пръсне от напрежение. Заливаше го поток от въпроси, на които не можеше да се даде отговор. Принуди се да не им обръща внимание. „Не мога да мисля за Ерагон сега. Трябва да се бием. Варден не трябва да паднат“.

Погълна го вълна от ярост. Беше усещал това и преди — свирепа мощ, която му позволяваше да преодолее почти всяко препятствие, да премества предмети, които иначе не би могъл дори да помръдне, да срещне всеки враг в битка и да не почувства страх. Обхвана го като треска, бушуваща във вените му, която ускори дъха му и накара сърцето му да забие силно.

Той се отблъсна от парапета, притича по палубата до задната част, където Утар държеше кормилото, и каза:

— *Закарай кораба на брега.*

— Какво?

— Закарай го на брега, казах! Стой тук с останалите войници и използвай катапултите, за да нанесеш каквито поражения можеш. Не позволявайте да превземат „Драконово крило“ и пазете семействата ни с цената на живота си. Ясно ли е?

Утар го изгледа твърдо и Роран се побоя, че мъжът ще откаже да изпълни заповедите. После белязаният моряк изсумтя и каза:

— Ай-ай, Стронгхамър.

Тежки стъпки издадоха приближаването на Хорст.

— Какво възнамеряваш да правиш, Роран?

— Да правя? — Роран се засмя и се обърна, изправяйки се лице в лице срещу ковача. — Какво ще правя ли? Ами възнамерявам да изменя съдбата на Алагезия!

ПЪРВОРОДЕН

Ерагон така и не усети как Сапфира го понесе обратно към вихъра на битката. Знаеше, че Роран е в морето, но никога не му бе минавало през ум, че може да се е насочил към Сурда, нито че ще се срещнат отново. Тук! И сега! А очите му! Очите му сякаш пронизваха Ерагон, питащи, облекчени, яростни... *обвинителни*. В тях той видя, че братовчед му е научил за ролята му в смъртта на Гароу и още не може да му прости.

Чак когато един меч отскочи от ръкавицата му, Ерагон се върна в бруталната реалност. Той нададе дрезгав вик и замахна надолу, разполовявайки войника, който го беше ударил. Проклинайки се за невниманието, Ерагон се свърза с Триана и заповяда:

— *Никой на онзи кораб не ни е враг. Искам всички да научат, че новодошлите не трябва да бъдат атакувани. Попитай Насуада дали като услуга към мен може да прати някой да им обясни ситуацията и да се погрижи да останат настрани от битката.*

— *Както желаеш, Аргетлам.*

От западния фланг, където се бе приземила, Сапфира полетя през Пламтящите равнини и с няколко гигантски скока спря пред Хротгар и джуджетата. Ерагон слезе от гърба ѝ и отиде при краля, който го приветства:

— Хейл, Аргетлам! Хейл, Сапфира! Елфите, изглежда, са направили за вас повече, отколкото обещаха.

До него стоеше Орик.

— Не, сир, това бяха драконите.

— Наистина ли? Трябва да чуя всичко за приключенията ти, щом кървавата ни работа тук приключи. Радвам се, че прие предложението ми да станеш Дургримст Ингетум. За мен е чест да си в моя клан.

— За мен също.

Хротгар се засмя, а после се обърна към Сапфира и каза:

— Все още не съм забравил клетвата ти да поправиш Исидар Митрим, драконе. Дори и сега нашите майстори изграждат наново

звездния сапфир в центъра на Тронхайм. Нямам търпение да го видя отново цял.

Тя сведе глава.

— *Ще спазя обещанието си.*

След като Ерагон повтори думите ѝ, Хротгар се пресегна с дебелия си пръст и потупа една от металните плочи по тялото ѝ.

— Виждам, че носиш нашата броня. Дано ти е свършила добра работа.

— *Много добра, крал Хротгар* — каза тя чрез Ерагон. — *Спаси ме от много рани.*

Хротгар вдигна Волунд и в дълбоките му очи проблесна игриво пламъче.

— Е, хайде тогава да се включим в битката и да проверим отново уменията си в ковачницата на войната, какво ще кажете? — той погледна назад към воините си и изкрещя: — Ак сартос оен дургримст!

— Вор Хротгарз корда! Вор Хротгарз корда!

Ерагон погледна към Орик, който преведе с мощен вик:

— В името на чука на Хротгар!

Младежът се включи в хора от гласове и затича с джуджешкия крал към алените редици на имперските сили. Сапфира се носеше до него.

И най-накрая с помощта на джуджетата битката се обърна. Заедно те отблъснаха Империята и започнаха да разделят и смазват силите ѝ, принуждавайки огромната армия на Галбаторикс да изостави позициите си, които държеше от сутринта. Изглежда, че още някои от отровите на Анджела започнаха да действат. Мнозина от офицерите на Империята се държаха неадекватно и даваха объркани заповеди, които само помагаха на Варден да пробият още по-дълбоко в редиците на вражеската армия, всявайки хаос. Изглежда, войниците осъзнаваха, че късметът вече не е на тяхна страна. Едни се предаваха, други направо сменяха страната и нападаха досегашните си другари, трети просто хвърляха оръжията си и бягаха.

И денят навлезе в късния си следобед.

Ерагон се биеше с двама войника, когато огнено копие прелетя над главата му и се заби в една от командните палатки на Империята на двадесетина стъпки разстояние. Платът лумна като факла. Ездачът

бързо се разправи с враговете и се обърна назад точно навреме, за да види как още дузини огнени снаряди летят откъм кораба на река Джийт. „Какво си намислил, Роран?“ — зачуди се Ерагон, преди да скочи към следващата група войници.

Не след дълго от задните редици на Империята проехтя рог, после втори и трети. Някой започна да бие тъпан и ударите накараха всички да спрат и да се огледат. Докато Ерагон търсеше източника, от северния хоризонт се откъсна зловеща сянка, която се издигна в мръсното небе над Пламтящите равнини. Гарваните се пръснаха с крясък от пътя на създаването, което сякаш застина и се остави на топлия въздух да го носи. В началото Ездачът го помисли за Летрблака — жребец на Ра'зак. После един слънчев лъч проби облачната покривка и озари фигурата.

Над тях летеше червен дракон, блестящ на светлината като нажежен до червено въглен. Мембраните на крилата му бяха с цвета на вино, поставено пред фенер. Ноктите, зъбите и шиповете по гръбнака му имаха цвета на прясно навалял сняг. В яркочервените му очи блестеше зловеща радост. На гърба му бе поставено седло, а в седлото седеше мъж, облечен в лъскава стоманена броня и въоръжен с двуръчен меч.

Ужас изпълни Ерагон. „Галбаторикс е успял да накара още един дракон да се излюпи!“

После мъжът в стоманата вдигна лявата си ръка и от нея полетя копие от пламтяща рубинена енергия, което удари Хротгар в гърдите. Джуджетата заклинатели се свлякоха, агонизирайки, докато опитът да блокират атаката изсмукваше силата им. Те паднаха мъртви, а Хротгар се хвана за гърдите и се свлече на земята. Джуджетата извикаха отчаяно, виждайки как кралят им пада.

— Не! — изкрещя Ерагон. Той погледна с омраза вражеския Ездач. „Ще те убия заради това“.

Ерагон знаеше, че в момента двамата със Сапфира са твърде изморени, за да се изправят срещу толкова могъщ враг. Младежът се огледа и видя един кон, паднал в калта, с копие, забито в корема му. Жребецът бе все още жив. Ерагон положи ръка на врата му и промълви: „Спи, братко“.

После пренесе останалата сила на коня в себе си и Сапфира. Тя не беше достатъчна, за да възстанови цялата им енергия, но успокои

болящите ги мускули и спря треперенето в крайниците им.

Ерагон скочи на гърба на дракона и извика:

— Орик, поеми командването на твоя народ!

На другия край на бойното поле Аря го гледаше тревожно. Той я прогони от ума си и пристегна каишите на седлото около краката си. После Сапфира скочи към червения дракон, размахвайки яростно криле, за да набере нужната скорост.

— *Надявам се, че си спомняш уроците с Глаедр* — каза той. После стисна по-здраво щита си.

Сапфира не му отговори, а изрева с мислите си към другия дракон:

— *Предател! Унищожител на яйца, нарушител на клетви, убиец!*

После двамата с Ерагон нападнаха умовете на натрапниците като един, в опит да пробият защитите им. Съзнанието на вражеския Ездач му се стори странно. Сякаш в него имаше повече от един човек. Цяло множество от ясно различни гласове зашептяха в пещерите на ума му, като затворени духове, молеци да бъдат освободени.

В мига в, който осъществиха контакта, противникът им отвърна. Ударът беше по-силен дори от това, което можеше да постигне Оромис. Ерагон се оттегли дълбоко зад защитите си и отчаяно заповтаря стихчето, което учителят му бе казал да използва в подобни ситуации:

*Под студеното и празно зимно небе
стоеше весел дребен мъж със сребърен меч.
Той скочи и заудря с ярост.
И пребори сенките срещу му...*

Обсадата над ума му намаля и Сапфира и червеният дракон се сблъскаха като два нажежени до бяло метеора. Вкопчиха се в смъртоносна хватка и започнаха да се ритат в коремите със задните си крака. Ноктите им оставяха зловещи драскотини, докато стържеха по бронята на Сапфира и плоските люспи на червения дракон. Той бе по-малък от нея, но с по-широки рамене и крака. Успя да я отблъсне за

миг, а после двамата отново се засилиха един към друг, като всеки се опитваше да ухапе другия за врата.

Драконите започнаха да пропадат към земята, като не спираха да си нанасят ужасяващи удари с лапи и опашки. Всичко, което Ерагон можеше да стори, бе да стиска Зар'рок и да чака. Едва на петдесетина стъпки над земята Сапфира и червеният се откъснаха един от друг и замахаха яростно с криле, за да наберат височина. Щом успя да спре падането си, Сапфира отдръпна глава като змия, готова за удар, и избълва дебела огнена струя.

Но тя така и не достигна целта си. На дванадесет стъпки от червения дракон огънят се раздели и премина от двете му страни, без да го докосне. „Мътните го взели“ — помисли Ерагон. В мига, в който врагът отвори паст, за да отвърне на удара, Ездачът извика:

— Скьолир носу фра брисингр!

Успя на косъм. Стихията се завихри около тях, но дори не можа да опърли люспите на Сапфира.

Сега тя и червеният дракон започнаха да се надбягват през мръсния дим и се издигнаха над него, в студеното чисто небе. Стрелкаха се напред-назад, като всеки от тях се опитваше да се издигне над врага си. Червеният ухапа опашката на Сапфира и двамата с Ерагон извикаха от споделената болка. Задъхана от усилието, тя успя да направи обратно завъртане и се озова зад другия дракон, който обаче се стрелна вляво, в опит да направи спирала над нея.

Докато драконите се бореха с все по-сложни акробатики, Ерагон усети, че на бойното поле се е случило нещо: Ду Врангр Гата бяха нападнати от двама нови имперски магьосници. Те бяха много по-могъщи от предшествениците си. Вече убили един от заклинателите на Варден, сега те смазваха защитите на втори. Ерагон чу крясъка на Триана в ума си: „Сенкоубиецо! Трябва да ни помогнеш! Не можем да ги спрем. Те ще избият Варден! Помогни ни, това са...“ Гласът ѝ изчезна, когато другият Ездач нападна ума му.

— Време е да приключваме с това — просъска Ерагон през стиснати зъби, докато се бореше да блокира нападението. Над врата на Сапфира видя как червеният дракон се спуска към тях, опитвайки се да мине под нея. Младежът не смееше да отвори ума си достатъчно, за да говори с дракона си, затова каза на глас:

— Дръж ме!

После с два удара на Зар'рок преряза каишите около краката си и скочи от гърба на Сапфира.

„Това е лудост“ — помисли Ерагон. В следващия миг полетя в безтегловност. Силният вятър изтръгна шлема от главата му. Той пусна щита си и разпери ръце и крака така, както го бе научил Оромис, за да стабилизира полета си. Под Ерагон облеченият в стомана Ездач забеляза какво се носи към него. Червеният дракон се опита да се дръпне, но не можа да го избегне. Ерагон замахна със Зар'рок към дясното му рамо, докато прелиташе край него, и усети как мечът потъва в сухожилието на създанието, преди инерцията да го отнесе.

Драконът изрева от болка.

От силата на удара младежът полетя безконтролно. Когато успя да спре лудешкото си въртене, вече бе пробил облачната покривка и се насочваше бързо и фатално към повърхността на Пламтящите равнини. Можеше да се спре с магия, ако се наложеше, но това щеше да изчерпи и последните му запаси от енергия. Той се огледа назад и нагоре през рамене.

— *Хайде, Сапфира, къде си?*

Сякаш в отговор на въпроса му, тя се спусна през гнусния пушек с криле, плътно прилепени към тялото ѝ. Подмина го и ги разтвори леко, за да забави падането си. Внимавайки да не се наниже на някой от шиповете ѝ, Ерагон падна на седлото ѝ, благославяйки връщането на гравитацията, когато Сапфира спря да пада.

— *Никога не го прави отново* — сопна му се тя.

Той погледна към димящата кръв, която течеше по острието на Зар'рок.

— *Обаче сработи, нали?*

Задоволството му се стопи, когато осъзна, че номерът му е оставил Сапфира на милостта на червения дракон. Създанието я нападна отгоре и с премерени удари започна да я принуждава да се приземи. Тя се опита да се измъкне, но при всеки опит той се гмуркаше съвсем близо и я изблъскваше с криле, за да я накара да промени посоката си.

Драконите се извиваха и удряха, докато не изплезиха езици и опашките им увиснаха. И двата се спускаха, без да махат с криле, използвайки въздушните течения.

Тъй като умът му отново бе затворен за всякакъв контакт, независимо дали за приятел, или враг, Ерагон каза на глас:

— Приземи се Сапфира, няма смисъл да продължаваме. Ще се бия с него на земята.

Тя го послуша, изсумтявайки изморено, и се спусна към най-близката равна местност — малко каменно плато по западния бряг на река Джийт. Водата бе почервеняла от кръв. Ерагон скочи от гърба на дракона веднага щом се приземиха и прецени терена с няколко стъпки. Беше гладък и твърд, без нищо, в което да се спъне. Той кимна, доволен.

Няколко секунди по-късно червеният дракон прелетя над главата му и кацна на другия край на платото. Той задържа задния си ляв крак над земята, за да не раздразни раната — дълъг разрез, който почти бе прекъснал мускула. Цялото тяло на дракона трепереше като на ранено куче. Той се опита да скочи напред, после спря и изръмжа към Ерагон.

Вражеският Ездач освободи краката си и се спусна по здравата страна на дракона. После го заобиколи, за да види раната му. Ерагон го остави. Искаше да усети болката му, когато видеше ужасната рана на партньора си. За съжаление изчака твърде дълго, Ездачът промърмори няколко неразбираеми думи и само за секунди раната на дракона зарасна.

Младежът се вцепени от страх. „Как успя да го направи толкова бързо и с толкова кратка магия?“ Но който и да беше този Ездач, със сигурност не можеше да е Галбаторикс, защото неговият дракон бе черен.

Ерагон се вкопчи в тази спасителна мисъл и пристъпи напред, за да срещне съдбата си. Докато те се приближаваха един към друг в средата на платото, Сапфира и червеният дракон започнаха да се движат в кръг зад гърба им. Врагът сграбчи меча си с две ръце и го размахна над главата си към Ерагон, който вдигна Зар'рок, за да се защити. Остриетата им се сблъскаха с дъжд от алени искри. После младежът го отблъсна и започна сложна поредица от удари. Той мушкаше и парираше, танцуваше с лекота и малко по малко принуди облечения в стомана Ездач да отстъпи към ръба на платото.

Когато стигнаха до края на равната земя, врагът спря да отстъпва и започна да парира атаките на Ерагон, независимо колко коварни бяха. „Сякаш предвижда всяко мое движение“ — помисли си той яростно.

Ако бе отпочинал, щеше с лекота да надвие противника си, но в сегашното си състояние — нямаше как. Ездачът не притежаваше скоростта и силата на елф, но уменията му бяха колкото тези на Ерагон.

Младежът започна да се паникьосва, когато осъзна, че енергията му се изчерпва, а не е постигнал нищо повече от една лека драскотина по блестящата броня на врага си. Последните остатъци от силата, вложена в рубина на Зар'рок и колана на Белот Мъдрия, щяха да му стигнат за не повече от минута.

Тогава другият Ездач направи крачка напред. После още една. И преди Ерагон да разбере какво става, вече се бяха озовали обратно в средата на платото, където продължиха да си разменят удари.

Зар'рок натеза в ръката му и той го вдигаше с усилие. Рамото го болеше, задъхваше се, а по лицето му се стичаше пот. Дори желанието да отмъсти за Хротгар вече не му помагаше да надвие изтощението си.

Накрая Ерагон се подхлъзна и падна. Решен да не бъде убит по такъв начин, той скочи обратно на крака и замахна към Ездача, който парира меча му с леко движение на китката си.

Начинът, по който врагът размаха оръжието си след това, завъртайки го в бърз кръг около ръката си, внезапно се стори много познат на Ерагон. Той се загледа с ужас към меча на врага си, после — в процепа на лъскавия му шлем, и извика:

— Познавам те!

Той се хвърли върху Ездача, заклещвайки двата меча между телата им, впи пръсти в долния ръб на шлема и го отхвърли настрана. И там — в центъра на платото в покрайнините на Пламтящите равнини на Алагезия — пред него стоеше Муртаг.

НАСЛЕДСТВО

Муртаг се ухили и каза:

— Триста виндр.

Въздухът помежду им се втвърди в кълбо, което удари Ерагон в гърдите и го запрати на двадесет крачки през платото. Когато се строполи на гърба си, последното, което чу, бе ръмженето на Сапфира, после всичко изчезна. Пред погледа му затанцуваха червени и бели петна и той се сви на кълбо, докато чакаше болката да утихне. Каквато и радост да изпитваше от повторното появяване на Муртаг, тя бързо се изпари от... истината. Бе надвита от зловещите обстоятелства на срещата им. В него заклокочи избухливата смесица от шок, объркване и ярост.

Някогашният му приятел сведе меча си и посочи към Ерагон с обвитата си в стомана ръка, като сви всички пръсти освен показалеца си, в покрит с шипове юмрук.

— Ти никога не се предаваш.

По гръбнака на Ерагон пробягаха тръпки. Разпозна видението си на сала по пътя от Аз Рагни към Хедарт. *Мъж, паднал в калта, с изкривен шлем и окървавена броня... с лице, скрито зад вдигната ръка. Бронирана длан, свита в юмрук, която сочи падналия, с властта на самата съдба.* Минало и бъдеще се смесваха ведно. Сега съдбата на Ерагон щеше да бъде решена.

Той се надигна на крака, закашля се и каза:

— Муртаг... как може още да си жив? Видях как ургалите те завлякоха под земята. Опитах се да те открия с магия, но намерих само мрак.

Другият се засмя, но в смеха нямаше нищо весело.

— Видял си нищо, така както и аз не успях да те открия със заклинание по време на дните, прекарани в Уру'баен.

— Но ти умря! — извика почти несвързано Ерагон. — Ти умря под Фардън Дур. Аря откри окървавените ти дрехи в тунелите.

По лицето на Муртаг пробяга сянка.

— Не, не умрях. И Близнаците бяха в основата на всичко! Те поеха контрола над група ургали и уредиха засадата, за да убият Аджихад и да ме заловят. После ме омагьосаха, за да не мога да избягам, и ме запратиха в Уру'баен със заклинание.

Ерагон поклати глава, неспособен да осмисли случващото се.

— Но защо се съгласи да служиш на Галбаторикс? Ти ми каза, че го мразиш. Каза ми, че...

— Да съм се *съгласил*? — Муртаг отново се засмя, но този път в гласа му звучеше лудост. — Не съм се *съгласявал* с нищо. Първо ме наказва, че съм се отрекъл от годините, в които растях в Уру'баен, че съм се възпротивил на волята му и съм избягал. После изкопчи от мен всичко, което знаех за теб, Сапфира и Варден.

— Ти си ни предал! Аз скърбях за теб, а ти си ни предал!

— Нямах избор.

— Аджихад е бил прав да те затвори. Трябваше да те остави да изгниеш в някоя килия, така нищо от случилото се нямаше да...

— Нямах избор! — изръмжа Муртаг. — И след като Торн се излюпи за мен, Галбаторикс ни принуди да му се закълнем във вярност на древния език. Сега не можем да не му се подчиним.

Съжаление и отвращение се трупаха в ума на Ерагон.

— Превърнал си се в баща си.

В очите на Муртаг се появи странен блясък.

— Не, не в баща ми. Аз съм по-силен, отколкото Морзан някога е бил. Галбаторикс ме научи на магии, за които не си и сънувал... Заклинания толкова могъщи, че страхливите елфи не смеят, дори да ги изрекат. Думи на древния език, които са били изгубени, преди Галбаторикс да ги открие наново. Начини да манипулираш енергията... Тайни, ужасни тайни, които могат да унищожат враговете ти и да изпълнят всичките ти желания.

Ерагон си спомни някои от уроците на Оромис и отвърна:

— Неща, които трябва да си останат тайни.

— Ако само знаеше, не би казал това. Бром беше дилетант и нищо повече. А елфите? Те могат само да се крият в гората си и да чакат да бъдат покорени. — Муртаг го изгледа. — Сега приличаш на елф. Исланзади ли ти го причини? — Когато Ерагон не отвърна, другият Ездач се засмя и сви рамене. — Няма значение. И сам ще науча истината съвсем скоро.

Той се намръщи и погледна на изток.

Ерагон проследи погледа му и видя Близнаците, застанали в предните редици на войските, да мятат кълба чиста енергия срещу Варден и джуджетата. Пелената от дим правеше подробностите трудно различими, но Ерагон беше сигурен, че плешивите магьосници се смеят, докато избиваха мъжете, на които някога се бяха клеели във вечно приятелство. Онова, което Близнаците не забелязваха, беше Роран, който пълзеше към тях отдясно.

Сърцето на Ерагон подскочи, когато разпозна братовчед си. „Идиот такъв! Махни се от тях! Ще те убият“.

Точно когато отвори уста, за да изрече думите, които щяха да пренесат Роран далеч от опасността, независимо от цената, Муртаг каза:

— Чакай, искам да видя какво ще постигне.

— Защо?

На устните на другия пробяга сурова усмивка.

— Близнаците ме измъчваха с особена наслада, докато бях техен пленник.

Ерагон го изгледа подозрително.

— И няма да ги предупредиш?

— Вел ейнрадин йет ай Шур’тугал (имаш думата ми на Ездач).

Заедно видяха как Роран се прокрадва зад купчина тела. Ерагон изтръпна, когато Близнаците погледнаха точно натам. За миг изглеждаше, че са го видели, но после се извърнаха и братовчед му скочи като вихър. Замахна с чука си и смаза главата на единия, отваряйки черепа му. Другият Близнак падна на земята в конвулсии и нададе истеричен писък, преди на свой ред да бъде поразен от чука. После Роран стъпи върху труповете на враговете си, вдигна оръжието над главата си и нададе победоносен рев.

— И сега какво? — запита Ерагон и обърна гръб на бойното поле. — Да ме убиеш ли си дошъл?

— Разбира се, че не. Галбаторикс те иска жив.

— За какво?

Устните на Муртаг се извиха презрително.

— Нима не знаеш? Ха! Голяма шега. Не е заради теб, а заради нея.

— Той посочи Сапфира. — Драконът в последното яйце на Галбаторикс — последното драконово яйце на света — е мъжки. Тя е единствената жива женска в Алагезия. Ако има потомство, ще се превърне в майка на цялата си раса. Виждаш ли сега? Той не иска да избива драконите. Възнамерява да използва Сапфира, за да възстанови ордена на Ездачите. Не може да убие никой от вас, ако иска мечтата му да се превърне в реалност... А каква невероятна мечта е това само, Ерагон! Трябва да го чуеш как я описва, тогава може би ще промениш мнението си за него. Нима е зло да се опитваш да обединиш Алагезия под едно знаме, да унищожил войната и да възстановиш Ездачите?

— Именно той ги е унищожил, мътните те взели!

— И не без основание — отвърна Муртаг. — Те са били стари, тлъсти и покварени. Елфите са ги контролирали и са ги използвали да подчиняват хората на волята си. Трябвало е да бъдат премахнати, за да започнем на чисто.

Лицето на Ерагон се изкриви от ярост. Той започна да кръстосва платото, дишайки тежко, после посочи бойното поле и изстена:

— Как можеш да оправдаеш толкова много страдание само заради брътвежите на един луд? Той лъже. Убива. Манипулира. И ти знаеш това! Именно затова някога отказа да му служиш. — Той замълча, а после заговори отново: — Разбирам, че си бил принуден да действаш против волята си и не си виновен за убийството на Хротгар. Можеш обаче да се опиташ да избягаш. Сигурен съм, че двамата с Аря ще намерим начин да премахнем веригите, с които Галбаторикс те е оковал... Ела с мен, Муртаг. Би могъл да сториш толкова много за Варден. Сред нас ще те почитат, ще ти се възхищават и няма да бъдеш проклинан и мразен.

Някогашният му приятел се загледа в нащърбения си меч и Ерагон си помисли, че ще приеме. Но Муртаг просъска ледено:

— Ти не можеш да ми помогнеш, Ерагон. Никой, освен самия Галбаторикс, не може да ме освободи от клетвата ми, а той никога няма да го стори. Той знае истинските ни имена... Аз съм негов роб навеки.

Макар и да искаше, Ерагон не можеше да спре прокрадналото се съчувствие. Затова той каза с натезжал от мъка глас:

— Тогава ни позволи да ви убием.

— Да ни убие! И защо трябва да го допуснем?

Ерагон подбра думите си внимателно:

— Това ще ви освободи от контрола на Галбаторикс. И ще спаси живота на стотици, ако не и хиляди хора. Нима това не е достатъчно благородна кауза, за да се пожертвате за нея?

Муртаг поклати глава.

— За теб може и да е, но на мен животът все още ми харесва твърде много, за да се разделя с него толкова лесно. Ничия друга съдба не ми е по-важна от моята и тази на Торн.

Колкото и да беше противно — колкото и противна да бе цялата ситуация, — Ерагон знаеше какво трябва да направи. Той поднови атаката си върху ума на Муртаг и скочи напред, отделяйки се от земята и с двата крака, с надеждата да го прониже в сърцето.

— Лета! — излая Муртаг.

Ерагон падна на земята и около ръцете и краката му се стегнаха невидими окови, които го обездвижиха. Вдясно от него Сапфира избълва огнена струя и скочи към Муртаг като котка, която се хвърля върху мишка.

— Риса! — каза Ездачът и протегна ръка, сякаш да я сграбчи.

Синият дракон ахна изненадано, когато заклинанието му го спря на място и той остана да виси на няколко стъпки над платото. Колкото и да се гърчеше, не успяваше да докосне земята, нито да полети по-високо.

„Как е възможно да е все още човек и да има силата да извърши това? — зачуди се Ерагон. — Дори и с новите ми способности подобна задача ще ме задуши“.

Разчитайки на опита си в отблъскването на магиите на Оромис, той каза:

— Брака ду ванияли сем хуилдар Сапфира ун ека!

Муртаг не се опита да го спре, само го изгледа безизразно, сякаш намираше съпротивата му за забавна. Ерагон стисна зъби и удвои усилията си. Ръцете му станаха студени, костите го заболяха, а пулсът му се забави, докато магията изсмукваше енергията му. Без да я моли, Сапфира свърза силата си с него, давайки му достъп до огромните ресурси на тялото си.

Изминаха пет секунди...

Двадесет секунди... По врата на Муртаг запулсира дебела вена.

Минута...

Минута и половина... Ерагон започна да трепери неконтролируемо. Сухожилията на коленете му и прасците поддадоха и той щеше да падне, ако можеше да се движи.

Изминаха две минути...

Накрая се олюля, напълно изчерпан, и освободи магията миг преди да изпадне в безсъзнание и да потъне в бездната.

Преди се боеше, но само защото си мислеше, че може да се провали. Сега го беше страх, защото не знаеше на какво е способен Муртаг.

— Не можеш да се бориш с мен — каза другият Ездач. — Никой не може, освен Галбаторикс.

Той пристъпи към Ерагон и насочи меча си към врата му, пробождайки леко кожата. Ерагон устоя на импулса да се отдръпне.

— Толкова е лесно да те отведа в Уру'баен.

Младежът се вгледа дълбоко в очите на някогашния си другар.

— Недей. Пусни ме.

— Току-що се опита да ме убиеш.

— И ти щеше да сториш същото на мое място. — Тъй като Муртаг не отвърна нищо и лицето му остана безизразно, Ерагон продължи: — Ние бяхме приятели. Бихме се рамо до рамо. Каквото и да ти е сторил Галбаторикс, не може да си забравил... Ако направиш това, Муртаг, ще си загубен завинаги.

Муртаг потъна в мълчание. Единственият звук наоколо идваше от крясъците и трясъка на сражаващите се армии. По врата на Ерагон капеше кръв от драскотината. Сапфира размахваше опашка в безсилната си ярост.

Накрая Муртаг каза:

— Наредено ми беше да се опитам да те заловя заедно с нея. — Той млъкна за миг: — Опитах се... Погрижи се да не се срещнем отново. Галбаторикс ще ме накара да му дам допълнителни клетви на древния език, които ще ми попречат да бъда толкова милостив следващия път. — Той снижи меча си.

— Постъпваш правилно — каза Ерагон. Той се опита да отстъпи, но заклинанието все още го държеше.

— Може би. Но преди да те пусна...

Муртаг се пресегна и изтръгна Зар'рок от юмрука на Ерагон, а после разкопча червената му ножница от колана на Белот Мъдрия.

— Ако съм се превърнал в баща си, трябва да имам и неговия меч. Торн е мой дракон и ще бъде трън^[1] за всичките ни врагове. Така че е редно аз да нося меча *Страдание*. Страдание и трън, добра комбинация. Освен това Зар'рок принадлежи на най-големия син на Морзан, а не на най-малкия. Мой е по рождено право.

В стомаха на Ерагон се отвори студена бездна. „Не е възможно“.

На лицето на Муртаг се изписа зла усмивка.

— Никога не съм ти казвал името на майка си, нали? А ти не ми каза това на твоята. Ще го изрека сега: Селена. Селена е моята майка, а също и твоята. Морзан е нашият баща. Близнаците откриха връзката, докато се ровеха в мозъка ти. Повярвай, Галбаторикс бе много заинтересуван от тази информация.

— Лъжеш! — извика Ерагон. Не можеше да понесе мисълта да се окаже син на Морзан. „Дали Бром е знаел? Дали Оромис знае?... Защо не са ми казали?“ Тогава той си спомни предсказанието на Анджела, че някой от собственото му семейство ще го предаде. „Оказа се права“.

Муртаг просто поклати глава и повтори думите си на древния език, а после прошепна в ухото на Ерагон:

— Ние с теб сме еднакви, братко. Една кръв! Огледални образи! И не можеш да го отречеш.

— Грещиш — изръмжа младежът и поднови борбата си с магията. — Изобщо не си приличаме. Аз вече нямам белег на гърба си.

Муртаг отскочи назад, като ударен през лицето, и изражението му се вкамени. Той вдигна Зар'рок пред гърдите си.

— Така да бъде. Взимам наследството си, братко. Сбогом!

После той взе шлема си от земята и се качи на гърба на Торн. Не погледна повече към Ерагон. Драконът клекна, разпери криле и отлетя, насочвайки се на север. Чак когато се изгуби отвъд хоризонта, магията пусна Ерагон и Сапфира. Ноктите ѝ изтракаха върху камъка, когато се приземи. Тя допълзя до Ерагон и докосна с муцуна ръката му.

— *Добре ли си, малки мой?*

— *Да, добре съм.*

Но не беше и тя го знаеше.

Той отиде до ръба на платото и огледа Пламтящите равнини и резултата от битката, която явно беше приключила. Със смъртта на Близнаците Варден и джуджетата си възвърнаха завзетите територии.

Малко по малко притиснаха групите объркани войници и ги изтласкаха през реката към земите, от които бяха дошли.

Макар и мнозинството от силите ѝ да бе останало непокътнато, Империята би отбой, без съмнение, за да се прегрупира и подготви за нов опит да нахлуе в Сурда. Полето бе осеяно с трупове. Мъртви хора и джуджета, които можеха да населят цял град. Гъст, черен пушек се стелеше над телата на падналите и се сливаше с дима от кратерите.

Сега, когато боят бе приключил, дойде часът на ястребите и орлите, гарваните и враните. Те се спуснаха като пелена над бойното поле и започнаха своя кървав пир.

Ерагон затвори очи, но изпод клепачите му закапаха сълзи.
Бяха спечелили, но той бе загубил.

[1] Thorn (англ.) — трън. — Б.пр. ↑

СЪБИРАНЕ

Ерагон и Сапфира си проправиха път сред трупове, покриващи Пламтящите равнини. Движеха се бавно заради раните и изтощението. Срегнаха и други оцелели, които се препъваха сред изпепеленото бойно поле. Мъже със стъклени очи, мъже, които гледаха, без да виждат, мъже, чиито погледи се рееха слепи нейде в далечината.

Сега, когато жаждата му за кръв се бе стопила, Ерагон изпитваше единствено съжаление. Боят му се струваше толкова безсмислен. „Каква трагедия е толкова много да умрат само за да спрат един самотен луд“.

Той се спря, за да заобиколи няколко стрели, забити в калта, и забеляза кръвта по опашката на Сапфира там, където Торн я бе ухапал, както и другите ѝ рани.

— *Дай ми от силата си, за да те излекувам.*

— *Първо, се погрижи за онези, чийто живот е в опасност.*

— *Сигурна ли си?*

— *Убедена съм, малки мой.*

Той прие мълчаливо и се наведе, за да изцери разкъсания врат на един вражески войник, преди да се приближи към мъж от Варден. Не правеше разлика между приятел и враг, помагаше на всеки до предела на възможностите си.

Ерагон бе толкова погълнат от мислите си, че изцеляваше механично. Друго тежеше на сърцето му. Искаше му се да може да отхвърли твърдението на Муртаг, но всичко, което другият Ездач бе казал за майка си — *тяхната* майка — съвпаднаше с малкото нещо, които самият той знаеше: Селена напуснала Карвахол преди двадесетина години, върнала се, за да роди него, а после никога повече не я видели. Мислите му се върнаха към деня, в който двамата с Муртаг пристигнаха във Фардън Дур. Приятелят му разказваше как майка му изчезнала от замъка на Морзан, докато той преследвал Бром, Джеод и яйцето на Сапфира. „След като Морзан хвърлил Зар’рок по

Муртаг и почти го убил, майка ни е решила да скрие бременността си и се е върнала в Карвахол, за да ме предпази от него и Галбаторикс“.

Това, че Селена го е обичала толкова много, го изпълваше с радост. От друга страна, тъжеше, защото сега знаеше, че тя е мъртва и никога няма да се видят. Да, досега таеше надежда, макар и слаба, че родителите му може би все още са живи. Вече нямаше желание да се запознае с баща си, но скърбеше силно, че са му отнели шанса да има майка.

Откак бе достатъчно пораснал, за да разбира, че е сирак, Ерагон се чудеше кой ли е бил баща му и защо майка му го е изоставила при брат си Гароу и жена му Мариан. Отговорите на тези въпроси дойдоха толкова внезапно, от толкова неочакван източник и по толкова неприятен начин, че съзнанието му отказваше да ги възприеме напълно. Сигурно щяха да му трябват месеци или дори години да ги приеме и да продължи напред.

Винаги бе мислил, че ще се радва да разбере кой е баща му. Сега, когато вече знаеше, това го отвращаваше. Когато беше по-малък, той често се забавляваше, представяйки си, че баща му е някой голям и важен човек, макар и да си даваше сметка, че обратното е много вероятно. Все пак дори в най-невероятните му фантазии не му бе минавало през ум, че може да се окаже син на Ездач, при това клетвопрестъпник.

Това превръщаше мечтите в кошмар.

„Бил съм заченат от чудовище... Баща ми е човекът, предал Ездачите на Галбаторикс“. Това го караше да се чувства омърсен. „Не...“ Докато лекуваше счупения гръбнак на един мъж, той осъзна, че има и друг начин да погледне на ситуацията. Начин, който му позволяваше да запази самообладание. „Морзан може и да е мой създател, но той не ми е баща. Гароу ми беше баща. Той ме отгледа. Той ме научи как да бъда добър, почтен и съвестен. Аз съм това, което съм, заради него. Дори Бром и Оромис са ми повече бащи от Морзан. А истинският ми брат е Роран — не Муртаг!“

Ерагон кимна, решен да запази тази истина. Досега не бе приемал напълно Гароу за свой баща. И въпреки че чичо му вече беше мъртъв, проникновението го успокои и му донесе утехата, с която можеше да приеме разкритието за Морзан.

— Помъдрял си — отбеляза Сапфира.

— Помъдрял? — той поклати глава. — Не, просто се научих да мисля. Оромис ми даде поне това. — После избърса мръсотията от лицето на млад знаменосец, провери дали наистина е мъртъв, след което се изправи и примижа от болката в мускулите си. — Осъзнаваш, надявам се, че Бром не може да не е знаел за това. Скрил се е в Карвахол и е чакал да се излюпиш?... Искал е да държи сина на врага си под око. — Неприятно му беше да мисли, че Бром е гледал на него като на заплаха. — И е бил прав. Виж какво се случи с мен!

Сапфира разроши косата му с горещия си дъх.

— Просто помни, че каквито и причини да е имал, Бром винаги се опитваше да ни опази от беда. Той умря, за да те спаси от Ра'зак.

— Зная... Мислиш ли, че не ми е казал, защото се е боял, че може да стана като Морзан?

— Разбира се, че не.

Той я погледна с любопитство.

— Как можеш да си толкова сигурна? — Тя вдигна глава високо и отказа да срещне очите му и да отговори. — Както желаете.

Той коленичи до един от мъжете на крал Орин, който стискаше стрела, забита в корема му. Ерагон хвана ръцете му, за да спре гърчовете.

— Успокой се.

— Вода — изстена човекът. — Моля те, смили се и ми дай вода. Гърлото ми е сухо като пясък. Моля те, Сенкоубиецо. — По челото му изби пот.

Ерагон се усмихна, за да го успокои.

— Мога да ти дам да пиеш сега, но е по-добре да изчакаш, докато те излекувам. Можеш ли? Ако го сториш, обещавам да ти дам цялата вода на света.

— Обещавах ли, Сенкоубиецо?

— Да.

Мъжът видимо се бореше с нова вълна от божа, но накрая отговори:

— Щом трябва.

С помощта на магия Ерагон извади стрелата и с мисловната помощ на Сапфира изцери раната, използвайки и малко от енергията на воина, за да захрани заклинанието. Отне им няколко минути. Накрая

мъжът огледа корема си, притискайки длан в здравата кожа, после погледна Ерагон и в очите му се появиха сълзи.

— Аз... Сенкоубиецо, ти...

Ерагон му подаде своя мях.

— Ето, задръж го. На теб ти трябва повече, отколкото на мен.

На около стотина крачки по-натам Ерагон и Сапфира пробиха стена от лютив дим и откриха Орик и десетина други джуджета, някои от които жени. Бяха се скупчили около тялото на Хротгар, който лежеше на четири щита, облечен в златната си броня. Джуджетата скубеха коси, удряха се в гърдите и виеха тъжно към небето. Ерагон сведе глава и промълви:

— Стидя унин мор'ранр, Хротгар Кьонунгр.

След известно време Орик го забеляза и стана. Лицето му бе зачервено от плач, а обичайната плитка на брадата му се беше разплела. Той се запрепъва към Ерагон и без предисловия запита:

— Уби ли страхливеца, отговорен за това?

— Избяга ми.

Нямаше сили да обясни, че Ездачът е бил Муртаг.

Орик удари крак в земята.

— Барзулн!

— Но се кълна във всеки камък в Алагезия, че като един от Дургримст Ингетум, ще сторя всичко по силите си да отмъстя за смъртта на Хротгар.

— Да, ако изключим елфите, само ти си достатъчно силен, да въздадеш справедливост на този зъл убиец. А когато го намериш... стрий костите му на прах, Ерагон. Извади зъбите му и напълни вените му с разтопено олово. Накарай го да страда за всяка минута от живота на Хротгар, която е отнел.

— Но това не беше ли достойна смърт? Нима кралят не би искал да умре в битка с Волунд в ръка?

— В битка? Да, но изправен срещу честен враг, който се бие като мъж. Не повален от магическо коварство... — Орик поклати глава и погледна обратно към Хротгар, после скръсти ръце и сведе брада към гърдите си. Дишаше на пресекулки. — Когато родителите ми умряха, Хротгар ми върна живота. Взе ме в своя стан. Направи ме негов наследник. Да го изгубя... — той пощипа носа си и скри лице. — Да го изгубя е като да изгубя отново семейството си.

Мъката в гласа му бе покъртителна. И Ерагон я усети, сякаш бе на негово място.

— Разбирам те — каза той.

— Зная, че ме разбираш, Ерагон... зная. — Орик избърса очи и посочи към десетте джуджета. — Преди да направим каквото и да е друго, трябва да върнем Хротгар във Фардън Дур, за да бъде погребан при предците си. Дургримст Ингетум ще изберат нов grimстборит и после тринадесетината кланови водачи, включително и тези, които виждаш тук, ще изберат нов крал. А после... После не зная какво ще се случи. Тази трагедия ще даде смелост на някои кланове, но ще обърне други срещу нашата кауза...

Той отново поклати глава.

Ерагон положи ръка на рамото на приятеля си.

— Не мисли за това сега. Трябва само да поискаш, и ръката, и волята ми са на твое разположение... Ако пожелаеш, ела в палатката ми и ще можем да споделим бъчва медовина, за да почетем паметта на Хротгар.

— Бих искал. Но не сега. Не и преди да сме измолили от боговете да допуснат краля в отвъдния живот.

Орик остави Ерагон и се върна при джуджетата, за да прибави гласа си към воплите им.

Младежът продължи да върви из Пламтящите равнини. След малко Сапфира каза:

— *Хротгар беше велик крал.*

— *Да, и велика личност.* — Ерагон въздъхна. — *Трябва да намерим Аря и Насуада. Вече не мога да излекувам дори драскотина, а те трябва да знаят за Муртаг.*

— *Съгласна съм.*

Насочиха се на юг към лагера на Варден, но не бяха изминали и десет крачки, когато Ерагон забеляза Роран. Приближаваше се откъм река Джийт. Обзе го безпокойство. Братовчед му спря точно пред него, разкрачи крака и го загледа, движейки челюст нагоре-надолу, сякаш иска да каже нещо, но не може да изкара думите между стиснатите си зъби.

После рязко удари Ерагон в брадата с юмрук.

За Ездача щеше да е лесно да избегне удара, но той му позволи да го достигне. Само се дръпна леко. Все пак го заболя.

Ерагон примижа и се изправи срещу Роран.

— Предполагам, че го заслужавах.

— Така е. Трябва да поговорим.

— Сега?

— Не може да чака. Ра'зак заловиха Катрина и ми трябва помощта ти, за да я спася. Държат я, откак напуснахме Карвахол.

„Значи това било“. Ерагон веднага разбра защо Роран изглежда толкова мрачен и сериозен, а и защо е довел цялото село в Сурда. „Бром беше прав, Галбаторикс наистина е пратил Ра'зак в долината Паланкар“. Той се намръщи, разкъсван от отговорността си към Роран и задължението да докладва на Насуада.

— Има нещо, което трябва да свърша преди това и после можем да говорим. Става ли? Ела с мен, ако искаш...

— Ще дойда.

Докато се движеха през белязаната като от шарка земя, Ерагон не спираше да хвърля скрити погледи към Роран. Накрая каза тихо:

— Липсваше ми.

Братовчед му сякаш се препъна, а после отвърна с леко кимване. След няколко крачки попита:

— Това е Сапфира, нали? Джеод ми каза, че така се казва.

— Да.

Тя го изгледа с едното си блестящо око. Той издържа погледа ѝ, без да обръща глава, което повечето хора не успяваха да постигнат.

— *Винаги съм искала да се срещна с другаря по гнездо на Ерагон.*

— Тя говори! — възкликна Роран, когато братовчед му предаде думите ѝ.

Този път Сапфира се обърна директно към него:

— *Какво? Да не мислеше, че съм няма като скален гушер?*

Той примигна.

— Моля за извинение. Нямах представа, че драконите са толкова интелигентни. — На устните му се появи мрачна усмивка. — Първо — Ра'зак и магьосници, сега — джуджета, Ездаци и говорещи дракони. Изглежда, целият свят е полудял.

— Май е така.

— Видях те как се сби с другия Ездач. Рани ли го? Затова ли избяга?

— Почакай. Ще чуеш всичко.

Когато стигнаха до шатрата, която търсеше, Ерагон отметна покривалото на отвора и влезе вътре, следван от Роран и Сапфира, която пак провря главата и врата си след тях. В центъра, на самата маса, бе седнала Насуада, а около нея се суетеше една прислужница, която сваляше изкривената ѝ броня, докато господарката ѝ спореше разгорещено с Аря. Прорезът на хълбока ѝ бе излекуван.

Думите ѝ секнаха, когато видя новодошлите. Тя притича до тях, обви ръце около шията на Ерагон и извика:

— Къде беше? Мислехме, че сме те загубили!

— Не бих казал.

— Свещта още гори — промърмори Аря.

Насуада отстъпи крачка назад и промълви:

— Не можехме да видим какво стана, след като двамата със Сапфира се приземихте на платото. Когато червеният дракон отлетя, а ти не се появи, Аря се опита да се свърже с теб, но не откри нищо, така че предположихме... — гласът ѝ утихна. — Точно обсъждахме най-добрия начин да изпратим Ду Врангр Гата и отряд войници през реката.

— Съжалявам. Не исках да ви безпокоя. Но бях толкова изморен след битката, че забравих да сваля умствените прегради. — После Ерагон побутна Роран пред себе си. — Насуада, искам да се запознаеш с братовчед ми Роран. Аджихад може и да го е споменавал. Роран, това е лейди Насуада, водач на Варден и мой суверен. А това е Аря Свиткона, посланик на елфите.

Братовчед му се поклони и на двете.

— За мен е чест да срещна роднина на Ерагон — каза Насуада.

— Наистина — добави Аря.

След като размениха приветствия, Ерагон обясни, че цялото село Карвахол е пристигнало на „Драконово крило“, както и че Роран е убил Близнаците.

Насуада повдигна тъмните си вежди.

— Варден са ти задължени, че си спрял настъплението им. Кой знае колко поражения можеха да нанесат Близнаците, преди Ерагон или Аря да успеят да им се противопоставят? Ти ни помогна да спечелим тази битка и аз няма да го забравя. Провизиите ни са

ограничени, но ще се погрижа всички на кораба ти да бъдат облечени и нахранени, а болните — излекувани.

Роран се поклони още по-ниско.

— Благодаря ви, лейди Насуада.

— Ако не бях толкова притисната от времето, щях сама да настоявам да разбере как и защо ти и другите селяни сте избягали от Галбаторикс, дошли сте чак до Сурда и сте ни открили. Дори и само историята на пътуването ви сигурно ще бъде невероятна. И все още държа да науча подробностите, особено при положение че засягат Ерагон, но първо трябва да се справя с по-належащи проблеми.

— Разбира се, господарке.

— Можеш да си вървиш тогава.

— Моля те, нека остане — каза Ерагон. — Той също трябва да чуе това.

Насуада го изгледа, питащо.

— Добре. Щом искаш. Но достатъчно празни приказки. Веднага ни разкажи за Ездача!

И той разказа накратко за излюпеното второ яйце, за битката на Сапфира срещу Торн и мистериозния Ездач, обръщайки специално внимание на невероятните му сили.

— В мига в който завъртя меча около ръката си, осъзнах, че и преди съм се дуелирал с него, затова се хвърлих отгоре му и свалих шлема му.

— Оказа се Муртаг, нали? — попита тихо Насуада.

— Как...?

Тя въздъхна.

— Щом Близнаците са оцелели, беше логично и той да е жив. Каза ли ти какво се е случило онзи ден във Фардън Дур?

Ерагон обясни как Близнаците предали Варден, поели контрола над ургалите и отвлекли Муртаг. По бузата на Насуада покапа сълза.

— Жалко е, подобна съдба да го сполети, след като е преживял толкова много трудности в живота си. Компанията му в Тронхайм ми беше приятна и вярвах, че е съюзник въпреки произхода си. Трудно ми е да мисля за него като за наш враг. — Тя се обърна към Роран и каза: — Изглежда, аз лично имам дълг към теб за това, че си убил предателите, отговорни за смъртта на баща ми.

„Бащи, майки, братя, братовчеди — помисли Ерагон. — Всичко опира до семейството“. Той събра цялата си смелост и завърши разказа си с кражбата на Зар’рок и последната ужасна тайна.

— Не е възможно — прошепна Насуада.

Ерагон видя отвращението, изписано по лицето на Роран, преди братовчед му да успее да го скрие. Това го нарани повече от всичко друго.

— Възможно ли е Муртаг да е лъгал? — запита Аря.

— Не виждам как. Когато го разпитах, той ми каза същото на древния език.

Последва дълга, изпълнена с неудобство, тишина.

После Аря заговори отново:

— Никой друг не бива да знае за това. Варден са достатъчно объркани от появата на нов Ездач. И ще се изплашат още повече, ако научат, че е Муртаг, с когото са се били рамо до рамо и на когото са вярвали във Фардън Дур. А ако се разпространи слухът, че Ерагон Сенкоубиец е син на Морзан, мъжете ще изгубят всякаква вяра в нас и никой няма да иска да се присъедини към Варден. Дори крал Орин не бива да научава.

Насуада разтри слепоочията си.

— Боя се, че си права. Нов Ездач... — тя поклати глава. — Знаех, че е възможно да се случи, но не вярвах, след като останалите яйца на Галбаторикс не се бяха излюпили толкова дълго време...

— В това има известна логика — отбеляза Ерагон.

— Сега задачата ни е двойно по-тежка. Може и да победихме днес, но Империята все още ни превъзхожда многократно, а сега се сблъскваме не с един, а с двама Ездачи, като и двамата са по-силни от теб, Ерагон. Смяташ ли, че можеш да победиш Муртаг с помощта на елфическите заклинатели?

— Може би. Но се съмнявам той да е толкова глупав, че да влезе в битка с тях и мен едновременно.

В продължение на няколко минути те обсъждаха последствията, които появата на Муртаг можеше да нанесе върху баланса на силите, както и стратегии за премахването или поне намаляването им. Накрая Насуада каза:

— Достатъчно. Не можем да го решим сега, когато сме окървавени и изморени, а умовете ни — замъглени от битката. Отидете

да си починете. Ще се заемем с това утре сутринта.

Когато Ерагон понечи да излезе, Аря се приближи и го погледна право в очите.

— Не позволявай на това да те унищожи, Ерагон-елда. Ти не си баща си, нито брат си. Техният срам не е твой.

— Така е — съгласи се и Насуада. — И не си мисли, че мнението ни за теб е променено. — Тя го погали по лицето. — Аз те познавам, Ерагон. Ти имаш добро сърце. Името на баща ти не може да промени това.

Младежът усети топлина в сърцето си. Погледна двете жени, а после сложи ръка на гърдите си, останал без думи от тяхното приятелство.

— Благодаря ви.

Щом излязоха на открито, Ерагон постави ръце на бедрата си и пое глътка мръсен въздух. Беше късно и зловецата оранжева светлина бе потънала в златистия здрач, който поглъщаше лагера и бойното поле и им придаваше някаква странна зловецка красота.

— Е, сега знаеш — каза той накрая.

Роран сви рамене.

— Кръвта винаги си проличава.

— Не го казвай — изръмжа Ерагон. — Никога не казвай това.

Роран го изглежда.

— Прав си, беше грозно. Не го мислех.

Той се почеса по брадата и примижа срещу скритото от облаците слънце, което се спускаше към хоризонта.

— Насуада не е такава, каквато очаквах.

Това предизвика изморен смях от страна на Ерагон.

— Ти очакваше баща й, Аджихад. Но тя е точно толкова добър водач, колкото беше той, ако не и по-добър.

— Кожата й боядисана ли е?

— Не, това е истинският й цвят.

В този миг Ерагон видя Джеод, Хорст и още десетина мъже от Карвахол, които тичаха към тях. Селяните забавиха ход, когато заобиколиха шатрата и видяха Сапфира.

— Хорст! — възкликна Ерагон. После се затича напред и сграбчи ковача в мечешка прегръдка. — Радвам се да те видя отново!

Хорст го зяпна, а после по лицето му разцъфтя радостна усмивка.

— Мътните ме взели, и аз се радвам да те видя, Ерагон. Пораснал си, откакто изчезна.

— Искаш да кажеш, откакто избягах.

Срещата със селяните бе странно преживяване. Трудностите бяха променили някои от тях толкова много, че едва ги разпознаваше. А и те се отнасяха с него различно — със смесица от възхищение и благоговение. Това му напомни за сън, в който всичко познато изглежда чуждо.

Когато Ерагон стигна до Джеод, той се спря.

— Разбра ли за Бром?

— Аджихад ми изпрати съобщение, но бих искал да чуя какво е станало направо от теб.

Младежът кимна мрачно.

— Веднага щом имам възможност, ще седнем и ще си поговорим дълго.

После Джеод отиде при Сапфира и ѝ се поклони.

— Цял живот чаках да видя дракон, а сега видях два в един и същи ден. Наистина съм късметлия. Обаче *именно ти* си драконът, с когото исках да се запозная.

Сапфира изви врат и го докосна по челото. Той потрепери от контакта.

— *Предай му благодарностите ми за това, че е помогнал за спасяването ми от Галбаторикс. Иначе щях все още да се намирам в съкровищницата на краля. Той е бил приятел на Бром, а това го прави и наш приятел.*

Когато Ерагон повтори думите ѝ, Джеод каза:

— Атра естерни оно телдуин, Сапфира Бяртскулар.

И двамата се изненадаха, че познава дотолкова древния език.

— Къде беше? — обърна се Хорст към Роран. — Търсихме те под дърво и камък, след като тръгна да гониш онези двама магьосници.

— Няма значение. Върни се на кораба и накарай всички да слязат. Варден ще ни дадат храна и убежище. Тази нощ ще спим на твърда земя!

Всички нададоха радостни възгласи.

Ерагон с интерес забеляза с каква лекота Роран раздаваше заповеди. Когато Джеод и селяните си тръгнаха, той сподели:

— Те ти вярват. Дори Хорст ти се подчинява безусловно. Сега от името на цял Карвахол ли говориш?

— Да.

Когато най-сетне откриха двуместната палатка, която Варден бяха отделили за Ерагон, над Пламтящите равнини се спускаше мрак. Тъй като Сапфира не можеше да провре дори главата си през отвора, тя се сви на кълбо на земята отстрани и се приготви да бди през нощта.

— *Веднага щом възстановя силите си, ще се погрижа за раните ти* — обеща Ерагон.

— *Зная. Не си говорете до много късно.*

Щом влязоха в палатката, младежът намери фенер, който запали с огниво и кремък. Виждаше чудесно и без него, но на Роран светлината му бе нужна.

Те седнаха един срещу друг: Ерагон — върху походното легло, поставено от едната страна, а братовчед му — на сгъваемо столче, което намери, подпряно в ъгъла. Ерагон не знаеше как да започне, затова не каза нищо. Вместо това се загледа в танцуващия пламък на лампата.

Никой от двамата не помръдваше.

Престраши се Роран:

— Разкажи ми как умря баща ми.

— Нашият баща. — Ерагон остана спокоен, макар и изражението на братовчед му да стана по-мрачно. После продължи със спокоен глас: — Имам не по-малко право от теб да го наричам така. Погледни в себе си и ще разбереш, че е истина.

— Добре. Как умря нашият баща?

Ерагон бе разказвал историята няколко пъти. Но този път не скри нищо. Вместо само да проследява събитията, той описа какво бе мислил и чувствал, откак откри яйцето на Сапфира, с надеждата, че Роран ще разбере *защо* е направил всичко. Никога преди не бе изпитвал подобно напрежение.

— Направих грешка, като я скрих от останалите в семейството — завърши Ерагон. — Но се боях, че може да поискате да я убиете, а не осъзнавах в каква опасност ни поставя. Ако знаех... След като Гароу умря, реших да напусна, за да откроя Ра'зак и за да не излагам

Карвахол на риск. — Той се засмя безрадостно. — Не се получи, но ако бях останал, войниците щяха да дойдат много по-скоро. И тогава кой знае? Може би дори самият Галбаторикс щеше да посети долината Паланкар. Може би аз съм причината Гароу... татко да е мъртъв, но никога не съм го искал, нито пък съм желал някой друг в Карвахол да страда заради избора ми. — Махна безпомощно с ръка. — Сторих най-доброто, което можех, Роран.

— А останалото... това, че Бром е Ездач, спасяването на Аря в Гил'еад и убийството на Сянка в столицата на джуджетата... Всичко това случи ли се наистина?

— Да.

Ерагон преразказа колкото можеше по-бързо всичко, което бе преживял, откак тримата със Сапфира и Бром напуснаха долината, включително и обучението му в Елесмера и собствената му трансформация по време на Агаети Бльодрен.

Роран се наведе напред и облегна лакти на коленете си. Сключи ръце и се взря в мръсната жълта земя между тях. За Ерагон беше невъзможно да узнае чувствата му, без да влезе в съзнанието му, а не желаше да го направи. Не искаше да нахлуе в личния свят на братовчед си.

Роран остана смълчан толкова дълго, че Ерагон започна да се чуди дали изобщо ще отговори. Но той отговори:

— Да, допуснал си грешки, но не по-големи от моите. Гароу умря, защото ти запази Сапфира в тайна. Мнозина други умряха, защото аз отказах да се предам на Империята... И двамата сме еднакво виновни. — Той бавно вдигна поглед и протегна дясната си ръка.

— Братко?

— Братко — каза Ерагон и сграбчи дланта на братовчед си.

Те се прегърнаха грубовато, люлеейки се напред-назад, както когато бяха малки. Когато се разделиха, Ерагон трябваше да изтрие очите си с опакото на дланта си.

— Сега, когато сме заедно, Галбаторикс трябва просто да се предаде — пошегува се той. — Кой би могъл да застане срещу двама ни? — Той отново седна на леглото. — Сега ми разкажи как Ра'зак плениха Катрина?

Радостта изчезна от лицето на Роран. Той започна да говори с нисък монотонен глас и Ерагон изслуша с нарастващо удивление

история за епични атаки, обсади и предателство, как напуснали Карвахол и прекосили Гръбнака, изпепелили пристанището в Теирм и преплавали чудовищния водовъртеж.

Когато най-сетне приключи, Ерагон каза:

— Ти си много по-велик човек от мен. Аз не бих се справил и с половината от всичко това. Да се бия — да. Но да убедя всички да ме последват — не, това не бих могъл да постигна!

— Нямах избор. Когато взеха Катрина... — гласът на Роран затрепери., — ... трябваше или да се предам и да умра, или да се опитам да избягна капана на Галбаторикс на всяка цена. — Той насочи пламтящия си поглед към Ерагон. — Лъгах, изгарях и избивах, за да стигна дотук. Вече няма нужда да се безпокоя за защитата на целия Карвахол — Варден ще се погрижат за това. Обещах да ги доведа и го направих. Сега в живота ми има само една цел — да открия и спася Катрина, ако вече не е мъртва. Ще ми помогнеш ли, Ерагон?

Ездачът се протегна към дисагите си в ъгъла на палатката, където ги бяха оставили Варден, и извади дървена паница и сребрилата бутилка с омагьосан фаелнирв, която Оромис му даде в Елесмера. Той отпи малка глътка, за да си върне силите, и ахна, когато усети как течността потича през гърлото му и кара нервите му да трептят в студен огън. После изля остатъка в купата.

— Гледай.

Ерагон събра малко от новопридобитата си енергия и изрече:

— Драумр копа.

Течността потрепери и почерня. След няколко секунди в центъра на купата се оформи слаб процеп светлина и през него... видяха Катрина. Тя се бе свлякла до някаква невидима стена, а ръцете ѝ бяха вдигнати над главата, задържани от невидими окови. Медната ѝ коса се спускаше по гърба ѝ като пелерина...

— Тя е жива!

Роран протегна ръка към купата, сякаш искаше да се гмурне и да спаси Катрина. Надеждата и решителността му се смесиха с изражение на толкова нежна привързаност, че Ерагон веднага разбра — единствено смъртта можеше да спре братовчед му да спаси любовта на живота си.

Неспособен да задържи повече магията, той остави образа да избледнее и изчезне. Подпря се на стената за опора.

— Да — каза изморено. — Жива е. И най-вероятно е затворена в Хелгринд, в леговището на Ра'зак. — Ерагон сграбчи рамото на Роран. — А отговорът на въпроса ти, братко, е — да. Ще отида до Драс-Леона с теб. Ще ти помогна да спасиш Катрина. И после заедно, аз и ти, ще убием Ра'зак и ще отмъстим за смъртта на баща ни.

СПРАВОЧНИК

ДРЕВНИЯТ ЕЗИК:

Агаети Бльодрен — Тържеството на Кръвната клетва.

Адурна — вода.

Айедаил — Утринна звезда.

Аргетлам — Сребърна ръка.

Атра естерни оно телдуин. / Мор'ранр лифа унин хярта онр / ун ду евариня оно варда. — Нека добрият късмет царува над живота ти. / Мирът да живее в сърцето ти / и звездите да бдят над теб.

Атра гулай ун илиан таутр оно ун атра оно вайсе сколир фра ратутр. — Нека имаш много щастие и късмет и дано злото те подмине.

Атра носу уайсе вардо фра елд хорния. — Нека се предпазим от подслушване.

Бльотр — спри.

Брака ду ваяли сем хуилдар Сапфира ун ека! — Отслаби магията, която държи Сапфира и мен!

Брисингр — огън.

Бяртскулар — Ярколюспеста.

Вайс хейл. — Бъди излекуван.

Варден — Пазителите.

Вел ейнрадин йет ай Шур'тугал. — Имаш думата ми на Ездач.

Винр Алфакин — Приятел на елфите.

Виол оно — за теб.

Вирда — съдба.

Вирдфел — елфическо име за клетвопрестъпниците.

Водр — средно по степен почетно обръщение за мъж.

Вор — почетно обръщение за близък приятел.

Гала, о, Вирда brunxvitr / Абр берундалвандр-фодр/ Буртро лауфсбледар екар ундир / Еом кона даутлейкр... — Пей, о, белокоса съдба / за белязания Берундал, / роден под дъбови листа / от смъртна жена...

Ганга аптр. — Тръгни назад.
Ганга фрам. — Тръгни напред.
Гат сем оро ун лам йет. — Обедини стрелата с моята ръка.
Гедвей игнасия — блестяща длан.
Гюл от ду книфр. — Притъпи ножа.
Дагшелгр — Свещен ден.
Двергар — джуджета.
Драумр копа — взор в съня.
Ду Велденварден — Гората на стражите.
Ду Волар Елдраваря — Пламтящите равнини.
Ду Врангр Гата — Странстващата пътека.
Ду Фелс Нангорот — Изгорените планини.
Ду Фирн Скулблака — Драконовата война.
Ебритил — учител.
Едур — възвишение или издатина.
Еидр ейрея онр! — Изпразни ушите си!
Ека ай фрикай ун Щур'тугал. — Аз съм Ездач и приятел.
Елда — обръщение, показващо голяма почит, без значение от пола.
Зар'рок — страдание.
Йерда — чупя; удрям.
Квета Фрикааи. — Поздрави, приятелю.
Кодтр — дръж.
Лета — спри.
Лета оря торна! — Спри тези стрели!
Летрблака — прилеп; жребците на Ра'зак (буквално — който размахва кожени криле).
Лидуен кваеди — Поетично писмо.
Лосна калфя йет. — Освободи прасците ми.
Малтинае — да завържеш или задържиш на място; да затвориш.
Налгаск — смесица от пчелен восък и лешниково масло, използвана да навлажнява кожата.
Остато Четова — Печалния мъдрец.
Реиза ду адурна. — Вдигни водата.
Риса! — Издигни се!
Свит-кона — официално почетно обръщение към много мъдра жена.

Се мор'ранр оно фина. — Нека намериш мир.
Се онр свердар ситя хвас! — Нека мечовете ви останат остри!
Се орум торнеса хавр шарджалви лифс. — Нека тази змия се изпълни с живот.

Скулблака — дракон (буквално — който размахва люспести криле).

Скъолир — щит.

Скъолир носу фра брисингр! — Защити ни от огън!

Скъолиро — защитен.

Стидя унин мор'ранр, Хротгар Къонунгр. — Почивай в мир, крал Хротгар.

Тогира Иконока — Сакатия, който е цял.

Триста — сгъстявам.

Триста виндр! — Сгъсти въздуха!

Фаирт — картина, направена с магия.

Финиарел — почетно обръщение за обещаващ млад мъж.

Фрикаи Андлат — приятел на смъртта (отровна гъба).

Халдтин — татул.

Хелгринд — Портите на смъртта.

Хлаупа — тичай.

Хльодр — тих.

Яве — връзка на доверие.

ЕЗИКЪТ НА ДЖУДЖЕТАТА:

Аз Рагни — Реката.

Аз Свелдн рак Ануин — Сълзите на Ануин.

Азт йок йордн раст. — Тогава можете да минете.

Ак сартос оен дургримст! — За семейство и клан!

Аскудгамлн — юмруци от стомана.

Астим Хефтин — пазител срещу погледи (надпис върху огърлица, дадена на Ерагон).

Барзул — да прокълнеш някого със зла съдба.

Барзул кнурлар! — Проклети да са!

Барзулн — да прокълнеш някого с множество беди.

Беор — пещерна мечка (елфическа дума).

Ваняли — елф (Джуджетата са взели тази дума от древния език, в който тя означава магия.).

Верг — възклицание на отвращение (джуджешки еквивалент на ъх).

Вор Хротгарз корда! — В името на чука на Хротгар!

Врон — достатъчно.

Гримстборит — кланов лидер.

Гримсткарвлорс — онзи, който подрежда дома.

Гунтера Аруна. — Гунтера да те благослови.

Дургримст — клан (буквално — нашата зала/дом).

Ета — не.

Етзил нитгеч! — Спрете на място!

Игн аз вот! — Донесете храната!

Илф гаунит — особен джуджешки израз, който значи „Безопасно е и добро“. Обикновено се казва от домакина по време на ядене и е остатък от дните, в които отравянето на гостите било обичайна практика сред клановете.

Ингетум — ковачи.

Исидар Митрим — Звездна роза.

Йок из фрек дургримстврен? — Искате ли кланова война?

Кнурл — камък; скала.

Кнурла — джудже (буквално — направен от камък).

Кнурлаг кана кирану Дургримст Ингетум! Карзул ана Хротгар оен волфилд — Той бе приет за член на клана Ингетум! Проклет да е Хротгар и всички, които...

Кнурлаген — мъже.

Кнурлхайм — Каменоглав.

Кнурлниен — Сърце от камък.

Награ — гигантски глиган, който живее в планините Беор.

Оей — да; потвърждение.

Орик Трифкз ментив оен Хреткарач Ерагон рак Дургримст Ингетум. Варн, аз ваниали-караруг Аря. Не ок Ундинз гримстбелардн. — Орик, син на Трифк, и Ерагон Сенкоубиец от клана Ингетум. Също елфката-куриер Аря. Ние сме гости на залата на Ундин.

Ос ил дом кирану карн дур тарген, зейтмен, оен гримст фор формв едарис рак скилфц Нархо ис белгонд... — Нека нашата плът, чест и зала станат едно, в името на моята кръв. Кълна се, че...

Ото — вяра.

Рагни Хефтин — Речна стража.

Смер вот! — Сервирайте храната!

Тронхайм — Шлемът на гиганти.

Урзад — пещерна мечка.

Фардън Дур — Нашият отец.

Фелдуност — брада от скреж (вид коза, която живее в планините Беор).

Формв Хреткарач... формв юргенкармеитдер нос ета горот бахст Тарнаг, дур енцести рак китн! Йок ис варев аз барзулегур дур дургримст, Аз Свелдн рак Ануин, мог тор рак Юргенврэн? Не удим етал ос раст кнурлаг. Кнурлаг ана... — Този Сенкоубиец... този Драконов ездач няма място в Тарнаг, нашия най-свещен град! Нима забравяш проклятието на нашия клан, Сълзите на Ануин, което ние носим от Драконовата война? Няма да го пуснем да мине. Той е...

Херт дургримст? Филд растн? — Кой клан? Кой е там?

Хирна — статуя.

Хутвир — двуостро оръжие, използвано от Дургримст Куан.

Шрг — гигантски вълк, който живее в планините Беор.

ЕЗИКЪТ НА УРГАЛИТЕ:

Аграт укмар. — Сторено е.

Драджл — червей.

Нар — титла, показваща голямо уважение, без значение от пола.

БЛАГОДАРНОСТИ

Квета Фрикая.

Както се случва с мнозина други автори, захванали се с епично произведение с обема на трилогията „Наследството“, открих, че написването на „Ерагон“, а сега и на „Първороден“, се превърна в мое лично приключение, което ме промени не по-малко от промяната, която преживя Ерагон.

Когато започнах да пиша първата книга, бях на петнадесет — вече не съвсем момче, но все още не и мъж. Тъкмо бях завършил училище и не знаех накъде ще поеме животът ми. Бях пристрастен към магията на фентъзи литературата, изпълнила рафтовете в стаята ми. Процесът на написване на „Ерагон“, разпространяването ѝ по света и завършването на „Първороден“ ме хвърли в живота на възрастните. Сега съм на двадесет и една, а вече публикувах две книги и това не престава да ме удивлява. Сигурен съм, че са се случвали и по-странни неща, но със сигурност не и на мен.

Пътуването на Ерагон се превърна в мое собствено: изтръгна ме от спокойния ми градски живот и ме принуди да бродя по света в отчаяно надбягване с времето, да се подложя на интензивно и усилено обучение, да постигна успех въпреки малките си шансове и да се справя с последствията на славата. А накрая — да намеря и малко покой.

Точно както в измислените истории, където решителният и добронамерен главен герой — който всъщност не е много умен, нали така — получава помощ от цяла армия по-мъдри от него персонажи, аз бях напътстван от мнозина удивително талантили хора. Това са:

У дома: мама, за това, че слушаше винаги когато имах нужда да говоря за проблемите си с историята или героите, а също и защото ми даде смелостта да изхвърля дванадесет страници и да пренапиша (болезнено) пристигането на Ерагон в Елесмера; татко, както винаги, за проникателната му редакция; и скъпата ми сестра Анджела, която

благоволи да ми отпрати критики за ролята си на вещица, за приноса ѝ към диалозите с участието на котколака Солебум.

В агенцията „Райтърс Хаус“: моят агент, великият и могъщ Повелител на запетайките Саймън Липскар, който може да направи всичко възможно (Мървин Пийк!); и на смелия му асистент Даниел Лазар, който спасява Повелителя на запетайките от това да бъде погребан жив под купчина спонтанно изпратени ръкописи, много от които, боя се, са резултат от „Ерагон“.

В издателство „Кнопф“: редакторката ми Мишел Фрей, която стигна далеч отвъд задълженията си и превърна книгата „Първороден“ в нещо много по-добро от онова, което би била иначе; директорът по рекламата Джудит Хот, защото отново доказа, че няма невъзможна за нея промоция (чуйте рева ѝ); Изабел Уорън-Линч, художественият директор, която няма равна на себе си, а с „Първороден“ надмина дори предишните си постижения; Джон Джуд Паленкар за илюстрацията на корицата, която ми харесва дори повече от тази на „Ерагон“; Арти Бенет, който свърши чудесна работа при проверката на всички неясни думи в тази трилогия и (учудващо) знае повече за древния език от мен, макар че ургалският му е малко слаб; Чип Гибсън, върховният повелител на детското подразделение на „Рандъм Хаус“; Нанси Хинкел; Джоан Демайо, директор по продажбите (много аплодисменти, възгласи и поклони), и нейният екип; Дейзи Клайн, която създаде чудесните и хващащи окото рекламни материали; Линда Паладино, Ребека Прайс и Тимоти Терун, отговарящи за производството; благодарствен поклон към Пам Уайт и помощниците ѝ, които разпространиха „Ерагон“ по четирите краища на света; Мелиса Нелсън, отговорник по дизайна; Алисън Колани; Мишел Бурк — съвестната и работлива помощничка на Мишел Фрей; и всички други в „Кнопф“, които ме подкрепиха.

В „Лисънинг Лайбръри“: Джерард Дойл, който вдъхва живот на света на Алагезия; Таро Майер, който се справя перфектно с произношението на езиците ми; Джейкъб Бронщайн, който свърза всичко ведно; и Тим Дитлоу, издател в „Лисънинг Лайбръри“.

Благодаря на всички ви.

Остава ни още един том и ще достигнем финала на тази история. Още един ръкопис, пълен с драма, екстаз и упоритост... Още един сборник със сънища.

Останете с мен, ако ви харесва, и нека заедно видим къде ще ни отведе тази криволичеца пътека. Не само в Алагезия, но и в нашия свят.

Се онр свердар ситя хвас!

Кристофър Паолини

23 август 2005 г.

ЗА АВТОРА

Кристофър Паolini е роден на 17 ноември 1983 г. в Южна Калифорния, в семейството на Кенет и Талита Паolini. Израства заедно със сестра си Анджела, като и двете деца се обучават вкъщи от своите родители.

Кристофър се влюбва във фантастиката от най-ранна възраст. Едва петнадесетгодишен започва да пише „Ерагон“. Това му отнема близо година, а докато я изглади и редактира, изтича още една.

На деветнадесет става един от най-успешните автори според „Ню Йорк Таймс“. Той живее в Монтана, където драматичният пейзаж подхранва виденията му от Алагезия. В момента работи по последния том на трилогията „Наследството“.

Първото издание на „Ерагон“ излиза през февруари 2002 г. чрез семейното издателство „Паolini Интърнешънъл“. Отначало се продава само в техния град, Парадайз Вали, Монтана, но Кристофър започва да обикаля щата, посещавайки 135 училища и библиотеки, облечен в средновековен костюм, за да представя своята творба. Интересът, който предизвиква, бързо донася популярност на книгата и скоро хиляди деца заживяват с историята на бедния селски момък и неговия дракон.

Но големият успех тепърва предстои. По време на своите обиколки Кристофър се запознава с писателя Карл Хейсън, който представя „Ерагон“ на своя издател Алфред А. Кнопф и през август 2003 г. „Рандъм Хаус“ публикува книгата.

Това второ издание е основно редактирано, добавена е по-подробна карта и речници на древния език и езиците на джуджетата и ургалите.

За много кратко време „Ерагон“ се превръща в бестселър, а деветнадесетгодишният Паolini става световна знаменитост.

Правата за екранизация са закупени от компанията „Туенти Сенчъри Фокс“ и филмът вече е реалност. Неговата световна премиера ще бъде на 15 декември 2006 година.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.